DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CEYDA KALENDER

KIRMIZI GÜLLER ÇABUK SOLAR

HAYAT DÖNEMEÇLERİ

"GÜN GÜZEL, SEN GÜNDEN GÜZEL
VE GÜNDEN GÜNE GÜZELSİN."

Yaşadığı mahalleden ve aile evinden kurtulan Ayten, kendini sığınacağı tek liman olan sevgilisi Akın'ın yanında bulur. Genç âşıklar, başlarına gelen sancılı olayların bittiğini, geleceğin onlara umutlu yarınlar bahşettiğini düşünmekte ve hayaller kurmaktadır. Kendi ayakları üzerinde durmayı kafasına koyan Ayten, bu uğurda en büyük desteği Akın'dan görmekte ve bundan mutluluk duymaktadır. Fakat ne Ayten'in hayatında sular durulmakta ne de Akın'ın uzak durmak istediği geçmişi yüzünden başı beladan kurtulmaktadır. Öte yandan Yavuz'un da içinde engel olamadığı hisler gitgide büyümekte, o da kendini karanlık bir ikilemin içinde bulmaktadır.

Dostluk, aile bağları ve hasret üçgeninde sınanan âşıklar; kendilerini hiç tahmin etmedikleri, kötü bir kaderin başında bulurlar. 16 Kasım günü patlayan bir silah her şeyi değiştirmiş, hayatın keskin dönemeçleri yol ayrımlarına sebep olmuştur. Artık ne Akın için geri dönüş vardır ne de Ayten'in elinden gelen bir çare...

artemisyayinlari
ARTEMİS
Ayışığı Kitaplığı

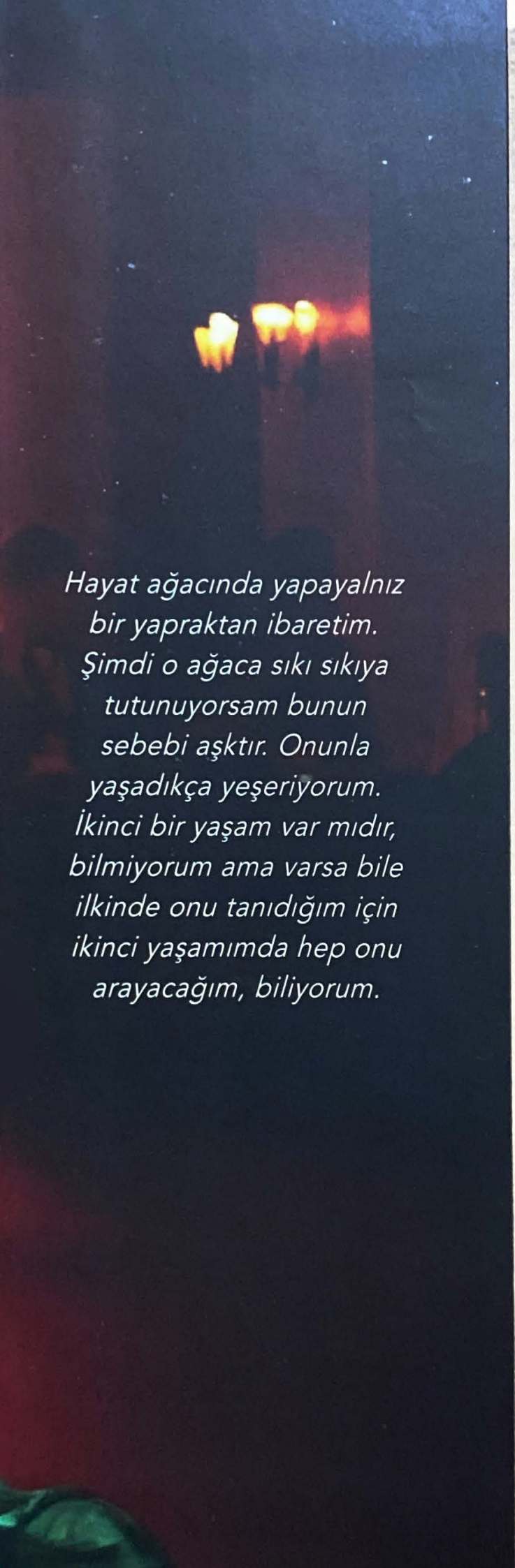

Hayat ağacında yapayalnız bir yapraktan ibaretim. Şimdi o ağaca sıkı sıkıya tutunuyorsam bunun sebebi aşktır. Onunla yaşadıkça yeşeriyorum. İkinci bir yaşam var mıdır, bilmiyorum ama varsa bile ilkinde onu tanıdığım için ikinci yaşamımda hep onu arayacağım, biliyorum.

YAYIN NO: 2602

Kırmızı Güller Çabuk Solar - Hayat Dönemeçleri
Ceyda Kalender

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Ezel Bıldırcın
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Şubat 2025
ISBN. 978-625-6205-78-9
Sertifika No: 43949

Ceyda Kalender © 2025

Kitapta yer alan fotoğraflar ve kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla kaynak gostermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

CEYDA KALENDER

KIRMIZI GÜLLER ÇABUK SOLAR

HAYAT DÖNEMEÇLERİ

Ayışığı Kitaplığı

CEYDA KALENDER

20 Mart 2000 yılında, Karabük'te doğdu. Küçüklüğünden beri kitaplara olan tutkusu onu hikâye yazmaya ittiğinde 13 yaşındaydı. Lise yıllarında yazdığı küçük hikâyelerle aldığı ödüllerin yanı sıra, 2018 yılında Wattpad'de yayımladığı fantastik kurgusu, Kanada'dan ödül aldı. Edebiyat Fakültesi'nde, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Hayal gücünün sınırsız olduğunu düşündüğü için her gün yazmaya, araştırmaya ve okumaya devam ediyor.

instagram.com: ceyzabel
x.com: ceyzabel

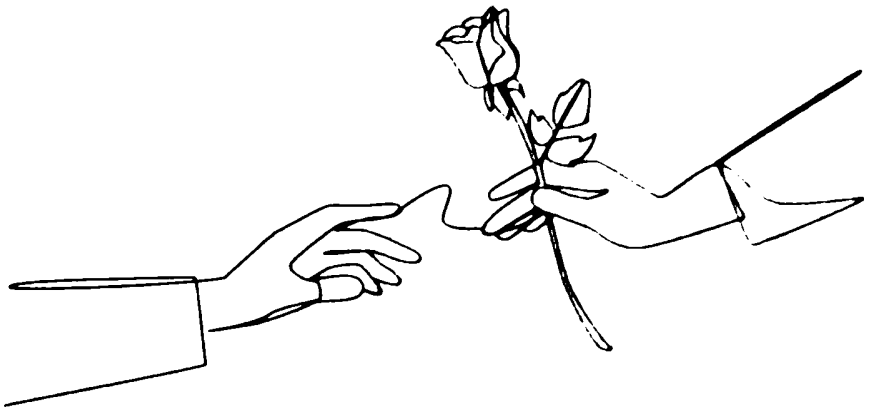

1. BÖLÜM: SOĞUK SICAKLIK

O gece, saman çöpü gibi kırılgan bir çocukluktan, çelik kadar sert bir gençliğe uzanan hayatını düşündü durdu. Bir bebek bile ne kadar savunmasız, ne kadar muhtaç geliyordu gözüne. Mutlaka birilerine ihtiyaç duyuyordu ve yaş alsa bile birilerine ihtiyaç duyacaktı, biliyordu. Annesini küçük yaşta kaybetmesine rağmen Akın dahi onu hâlâ arıyordu. Ne kadar kızsa da, ne kadar öfkelense de ona karşı büyük bir muhtaçlık ve yeri doldurulamayan bir boşluk vardı yüreğinde işte, inkâr edemiyordu.

Akın daha önce hiç, bir bebekle uyumamıştı. Bundandı yatakta diken üstünde yatması. Bebek her mırıldandığında hemen gözleri aralanıyordu. İçinde onu ezme korkusu o kadar büyüktü ki yatağın kenarında âdeta büzüşmüş, uzun bedeni olabildiğince kıvrılmıştı. Gece üç kere uyandı Mete, Ayten kalktı karnını doyurdu mamasıyla ancak kız o kadar yorgun ve uykuya hasretti ki son kalkmasında kucağında Mete'yle neredeyse düşüyordu. Akın birkaç kez Mete'yi almak istemiş ve kendisinin halledebileceğini, onu doyurabileceğini söylemişti. Bunu gerçekten yapabilirdi, hayatında hiç bebek bakmasa bile bir mama hazırlamak zor olmamalı diye düşünüyordu fakat Ayten bunu kabul etmemişti.

Mete'nin ateşlenmesi üzerine Ayten'in gözlerinde gördüğü korkuyu hafızasından atamadı Akın. Nasıl da korkmuştu Günyüzü... Çaresizliği onunla beraber kendisi de yaşamıştı ona baktıkça. Ayten'in o çaresizliği gelip göğsüne kurulunca, Yavuz'a daha da bilendi. Yavuz hayatı boyunca içkiye o kadar düşkün bir adam değildi. Yalnızca özel akşamlarda veya kafası bozuk olduğunda çok içerdi. Tanıyordu Yavuz'u.

Sabahın ışıksızlığıyla yattığı yerde huzursuzca döndü. Özel bir kutlama mıydı onu sarhoş eden yoksa Yavuz'un bir sıkıntısı mı vardı? Maria... Beraber şarap içtikleri gece Maria'dan bahsederken Yavuz keyifliydi,

gece sonunda çakırkeyif olduklarındaysa ağlamaya başlamıştı. O anları hatırlamaya çalışsa da puslu hafızası buna engel oldu. Maria'yı seviyor gibiydi ama neden ağlamıştı o gece? *İmkânsızız* demişti sanki. Neyin imkânsızlığıydı bu?

Kafasını yana çevirdi. Komodinin üzerinde yanan sarı abajurun ışığında görebildiği, minik göğsü huzurla inip kalkan Mete'ye ve Mete'nin karnına elini koymuş Ayten'in uyuyan çehresine baktı. Göğsündeki o sinir toz gibi dağıldı içinde, yüzü güldü. Bütün bedenini onlara çevirdi bu defa, bir kolunu boynunun altına kıvırdı ve huzurla uyuyan ikiliyi izledi. Göğsünde, kalbinin orta noktasında, volkan gibi sıcacık bir sevgi seli akmaya başladı baktıkça bu ikiliye. Ansızın dua etmek geldi içinden. *"Allah'ım, ne olur... Ne olur bizim de olsun..."*

Sol avucunu Ayten'in Mete'nin karnının üzerindeki eline yasladığında Mete iç çekti, Ayten ise hiçbir şey hissetmemişti bu dokunuşla. Akın, dudaklarını bebeğin alnına doğru getirip ateşine baktı. Bebeğin ateşi yoktu, huzurlu bir nefes bıraktı. İzledi, izledi... Dakikalar sonra Mete minik poposunu kıpırdatarak ağlama hazırlığına giriştiğinde, aldı hemen Mete'yi battaniyesiyle birlikte kucağına, doğruldu. Bebek o an açtı gözlerini ve bir feryat kopardı.

Ayten bu feryatla gözlerini aralayınca Akın, "Yat, uyu sen. Ben hallederim," diyerek Mete'yle birlikte yataktan kalktı.

"Olmaz, Akın. Geleyim..." dedi Ayten ama Akın, Ayten'e öyle bir bakış attı ki kız korkuyla birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Uyu, sevgilim... Hallederim diyorum." Akın, Mete'nin bebek çantasını sol omzuna atarak koşar adımlarla çıktı odadan. Mete hâlâ ağlıyordu. Onu eylemek için hoplaya zıplaya indi merdivenlerden. Yürüdükçe ışıkları açtı, bebek korkmasın karanlıktan diye. Hoş, bebek karanlık korkusunu anlayabiliyor muydu, pek bilemedi o an. Işıkların açılması Mete'nin sessizleşmesine neden oldu.

Mutfağa girince birkaç saniye boş boş etrafa bakındı. Doğru dürüst uyumamıştı, uykuya düşkün biriydi esasında ama Mete'ye bile isteye bakmak gelmişti içinden. Bebek çantasını mutfak masasına indirip çantanın içindekilere bakarken Mete'nin yaramaz elleri de çantanın sapına sarılmış çekiştiriyordu. Akın mama kabını ve cam süt şişesini çıkardı.

"Velet, yıktın ortalığı sabahın köründe..." Elindeki mama kabını dikkatle inceledi bunları söyledikten sonra. Üzerinde nasıl yapacağına dair yazılar yazıyordu ve el yazısıyla yazılmış bir not dikkatini çekti: *Dört kaşık, 10 dakika.* Şüphesiz bu, Yavuz'un yazmış olduğu bir nottu. Kaşları

çatılırken bir kez daha kızdı ona. Mete'yi sol omzuna doğru yatırıp parmak uçlarında yaylanarak dans eder hareketlerle onu oyalamaya geçerken, ölçüde yazan miktarda mamayı cezveye koydu. Cam şişedeki sütü de üzerine ekleyip karıştırdı. Mete yeniden mırıltılarını ağlamaya dönüştürmeye başlarken, "Tamam yahu, demedim bir şey. Hemen bir kızma eylemi..." diyerek kısa bir an küçük bebeğin poposuna nazikçe pat pat vurdu. Cezvenin altını açtı.

Mete, Akın'ın sol omuz çıkıntısına yeni çıkmaya başlayan ancak fazlasıyla keskin olan dişlerini geçirdiğinde Akın irkildi. Gözleri hemen küçük bebeği bulurken, "Seni minik fare seni! Ben senin için mama hazırlayayım sabahın köründe, sen bizi kemirmeyle uğraş!" dedi. Karşısında büyükçe bir insan varmış gibi sinirleniyor, kaşlarını çatıyordu. Başını geri çekip bebeğin kaşına gözüne, salyası akmış ağzına, soluk alıp verirken genişleyen burun deliklerine baktı. Yavuz'u görür gibi oldu, dudak büktü, öfkesi katlandı. "Baban aptal bir adam, Mete," dedi hemen sonra. Ayten'i düşündü bir an. O yılbaşı gecesinde ağlaya ağlaya çocuğu olmayacağını söylerkenki yüz ifadesi geldi gözlerinin önüne. İçi titredi, Mete yanağını Akın'ın omzuna yasladı bu esnada. "Baban şu mucizenin değerini bilemeyecek kadar aptal bir adam..."

Ama sonrasında gözleri tezgâhın üzerindeki mama kabına döndü. Yavuz'un el yazısında duraksadı bakışları. *Dört kaşık, 10 dakika...* Gerçekten, hiç mi sevmiyordu oğlunu? Kalbinde oğluna karşı ufacık bir sevgi kırıntısı dahi yok muydu? Çok aman aman bir yakınlıkları olmasa da bir muhabbet esnasında Yavuz'un kalabalık aileleri sevmediğini söylediğini hatırlıyordu. Öyle ama oğluna bile sevgi göstermekten de mi âcizdi?

Onun aksine Akın kalabalıkları seviyordu. Kalabalıklarda kendini kaybetmeyi, renkleri, sesleri, duyguları seviyordu ve bu yüzden ileride hep kalabalık bir aileye sahip olmayı düşlüyordu. Ancak bu illa olacak, olmak zorunda gibi bir his değildi, sadece olsa iyi olurdu. Çünkü Akın, kendisinden çalınan çocukluğunun ve sevgisizliğinin aksini çocuklarına kat kat vermeyi düşlüyordu.

Mamayı hazırladı, biberona dikkatlice koydu. Üzerindeki uyku mahmurluğu tamamen dağılmıştı. Mete'yle birlikte ayakta dans eder gibi salınırken Mete de susmuştu. Daha sonra Akın mutfak sandalyesine yerleşip sırtını yasladı ve biberonu, kucağına yatırdığı bebeğin dudaklarına dayadı. Mete, aç bir içgüdüyle biberonu emmeye başladığında Akın da istemsizce gülümsedi onun bu hâline.

"Tosun..." diyerek göğsüne daha da bastırdı bebeği. Mete biberondaki mamayı hızlı hızlı emerken bakışları Akın'ın yüzündeydi. Çok şey düşünmek istedi o an Akın ancak bebeğin dikkatli bakışları buna engel oldu. Bir bebek nasıl bu kadar dikkatle yüzüne bakabilirdi ki insanın? Anlayamadı. Bebeğin saf ve masum bakışlarında içini sıcacık yapan bir şeyler vardı. Eğilip öptü alnını. Dudak kenarlarındaki yeni yetme sivri sakalları Mete'nin alnına değdiğinde bebek irkildi. Akın güldü bebeğin bu hareketine. Biberonu tutan elinin serçe parmağıyla, az önce öptüğü noktayı küçük daireler çizerek okşadı.

Birkaç dakika sonra bebeğin gözleri kapandı. Yiyip içip uyuyordu. *Ne güzel hayat,* diye geçirdi Akın içinden ve boş biberonla kalktı ayağa. Biberonu yıkarken bir yandan da kucağında uyuyan bebeği rahatsız etmemeye özellikle dikkat etti. Işıkları söndürdü. Yukarıya usul adımlarla çıkarken hava çoktan aydınlanmıştı. Odaya girdiğinde ilk işi Ayten'e bakmak oldu. Genç kız, kollarını başının yanındaki Akın'ın yastığına sıkıca sarmış, sol yanağını haddinden fazla bir şekilde yastığa bastırmış ve bu yüzden aralık kalan dudaklarıyla küçük bir çocuk kadar masum görünerek derin bir uykunun içerisindeydi. Saçlarından birkaç tutamı yüzüne, geri kalanları ise yastığa dağılmıştı. Üzerindeki yorgan neredeyse kıvrımlı beline kadar inmiş, Akın'a ait olan lacivert pijamanın Ayten'e oldukça bol gelen yakası kızın degajesini gözler önüne sermişti. Akın onun bu görüntüsü üzerine duraksadı kapının kenarında. Tam zamanlı derin bir uykuda olduğunu anladı, bu sebeple çok yavaş hareket ederek Mete'yi yatırdı yatağa ama kendisi yatmadı, uyuyan ikiliye baktı, baktı...

Sonra parmak uçlarında ancak hızlı adımlarla yürüyerek çıktı odadan. Bir üst kata geldiğinde elektrik düğmesine bastı. Kırmızı ışık tepede yandığında askıda duran fotoğraf makinesine uzandı ve kordonundan boynuna astı. Aşağı indiğinde hızla ışığa ilerledi, perdeyi araladı, gözünü fotoğraf makinesine dikti. Merceği kontrol etti, baktı, filmleri ayarladı, tatmin olunca yeniden girdi yatak odasına. Ayten'i ve bebeği hâlâ aynı pozisyonda, derin bir uykuda görünce gülümsedi.

Gözünü fotoğraf makinesine dayarken dudaklarındaki gülümseme büyüdü Akın'ın. Parmağını hareket ettirmeden önce derince nefeslendi, deklanşöre bastı. Sessiz odada *çıt* sesi yankılandı. Akın bir adım daha attı bebeğe ve Ayten'e. Bir defa daha bastı düğmeye. Bütün filmlerini feda etmeye hazır gibi hissediyordu. Avuçları terlemişti heyecandan. Kendisini tarifsiz bir mutluluğun içerisinde bulurken üçüncü pozu da çekti, sonra fotoğraf makinesini üst kata bırakıp acele adımlarla yatağa döndü. Sağ

kolunu kıvırıp başının altına aldı ve ikiliyi izlerken ağır ağır kapandı gözleri.

"Ben dünyanın en mutlu adamıyım," diye birkaç kez tekrar etti içinden. Uykuya dalmadan önce gülümsüyordu.

Uykumdan şiddetli bir gürültüyle sıçrayarak uyandım. Gürültüyü zil sesi takip ettiğinde bunun önce Akın'ın çalar saati olduğunu sandım lakin hayır, bebek uyuduğu için saati kurmamıştı dün gece, hatırlıyordum. Gözlerimi kırpıştırarak hafızamı toparlamaya çalışırken Akın yataktan hızlıca kalktı. Uyku mahmuru bir şekilde, onun yalpalayarak çıkışına bakarken doğruldum. Birkaç saniye zihnimin netleşmesini bekledim ve bu esnada Mete'ye bakındım. Hâlâ huzurla uyuyordu. Benimse yorgunluğum bir nebze geçmişti. İstemsizce elim alnına gitti, ateşi olmadığını anladığımdaysa huzurlu bir nefes bıraktım burnumdan.

Alt katta homurdanmalar işittiğimde kaşlarım çatıldı. Saat kaçtı? Başımı Akın'ın yattığı taraftaki komodinde duran çalar saate çevirdim: *11.23...* Mete'yi yatağın tam ortasına çekerek etrafına yastıklardan duvar yaptım düşmemesi için ve acele adımlarla indim aşağıya. Gördüğüm manzarayla son basamakta donakaldım. Akın, Yavuz Bey'i evden dışarıya itmekle ve ağzına ne geliyorsa saymakla meşguldü. Yavuz Bey ise içeri girmeye, dili döndüğünce özürler dilemeye başlamıştı bile.

"Çık git! Çık git Yavuz! Bak elimden bir kaza çıkacak!"

"Akın, yapma! Yalvarırım, dur... Özür dilerim, tamam mı? Aptalın biriyim ben, oldu mu?"

"Siktir, puşt!" Yavuz Bey dış kapının pervazına tutundu, Akın daha büyük bir kuvvetle itti onu göğsünden. "Ben olmasam dün gece ölecekti oğlun! Kırk dereceye dayanmış ateşi, havale geçirmiş neredeyse! Nasıl bu kadar gamsız olabilirsin, nasıl?"

"Ne?" dedi şokla Yavuz Bey. Tüm bu sözler üzerine gözleri dolu dolu oldu, inanamadım. Akın kapıya uzandığında Yavuz Bey'in neredeyse parmakları sıkışacaktı, hızla elini çekti. "Özür dilerim! Özür dilerim, affet... Oğlum, o nasıl? Özür dilerim..."

"Ne özrü, ne?" Akın'ın öfkeden çatlamış boğuk sesiyle ürperdim. Bir eli sıkıca Yavuz Bey'in çenesini kavradığında, Yavuz Bey'in gözleri Akın'ın omzunun ardından anlık olarak gözlerimi buldu. O an koştum onlara. "Bir de utanmadan özür mü diliyorsun? Ayten dün gece gözünü bile kırpmadı doğru dürüst. Aklı gitti, oğluna bir şey olacak diye!"

"Akın, bağışla beni... Oğlumu göreyim, izin ver!" Onun çenesini hızlıca ittirdi Akın. Yavuz Bey geriye doğru sendelerken Akın'ın sinirden gerilmiş koluna uzandı elim.

"Akın, lütfen dur!" dedim korkuyla.

"Yok dinleyecek bir şey, siktir git kafanı topla da gel al oğlunu!" dedi ona, beni duymayarak. Çat diye kapıyı Yavuz Bey'in suratına kapattı. Öfkeden bütün bedeni kaskatı kesilmiş, şakağında bir damar belirmişti. Bense titriyordum.

"Bunu yapmamalıydın..." O an kapıya vurmaya başladı Yavuz Bey.

"Akın, aç kapıyı, yalvarırım... Aç, ne olur..." Yavuz Bey'in azalan sesine dikkat kesildim. Ağlıyor muydu? Veya ağlayacak mıydı? Gittikçe boğuklaşıyordu sesi. "Özür dilerim, özür dilerim binlerce kez! Affet beni. Çok... Çok pişmanım! İzin ver, ne olur göreyim onu! Ne olur..."

Akın ve ben birkaç saniye sessiz kaldık. Bu süre zarfında kapıya vuruşlar cansızlaştı, kapının altında bir gölge büyüdü. Yere mi çökmüştü Yavuz Bey, anlayamadım. Kırık bir hıçkırık duyunca kapıya doğru yarım adım attım. Ancak, "Kapıyı açma Ayten!" diye bağırdı Akın. Kalakaldım.

"Saçmalama Akın!" dedim ben de ama o bileğimi tuttu. Sıkı bir tutuş değildi, sadece gitmemi istemediğini belirtircesine tehditkâr bir tutuştu. *Yanımda dur,* der gibiydi.

Bu esnada kapıya ağır ağır ama gittikçe hızlanan ritimle vurmaya başladı Yavuz Bey yeniden. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..." diye sayıklayan sesinde bariz bir pişmanlık vardı.

"Açma!" diye yeniden bağırdı Akın kararlılıkla. Öfkeden âdeta koyulaşan gözleri beni fazlasıyla ürkütüyordu.

"Bunu yapamazsın Akın! Bunu ona yapmaya hakkın yok..." dedim çünkü bebeğin babası Yavuz Bey'di, ne ben Mete'nin annesiydim ne de Akın babası... Bundan ne kadar nefret etsem de pek tabii oğlunu görmek istemesi dün geceye rağmen olağandı. Akın'ı da anlayabiliyordum, çünkü dün gece bir korkuyu ikimizin yüreği bölüşmüştü. Fakat yine de kafamı iki yana sallayarak bileğimi elinden çektim ve kapıyı araladım. Yavuz Bey'in alnıymış meğer kapıya tak tak vuran, korktum onun kızarmış, zedelenmiş alnını görünce. "Yavuz Bey..." dediğimde, gözlerindeki sarhoşluk aymazlığıyla baktı bana.

"Özür dilerim Ayten," dedi cılız bir sesle. Göğsü aldığı nefesle sarsıldı. Üzerinde hâlâ dünden kalma, yakası yarıya kadar açılmış beyaz gömleği ve altında da siyah pantolonu vardı. Bakışlarında gerçek bir minnet ve utanç asılıydı. "Lütfen, oğlumu göreyim. Çok özür dilerim, bağışla beni."

Elime uzanıp tutmak ister gibi baktı. Elimi ardıma çektim, korktum. Anlık olarak Akın'a baktığımda yerine öylece çakılı kalmış bir şekilde bizi izliyordu. Çok öfkeliydi. Yavuz Bey kapıdan destek alarak ayağa kalktığında üçümüzün arasında kısa bir sessizlik oldu. Bir şey söylemek için aralandı dudaklarım ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Hava gergindi, ben daha da gergindim. En ufak bir sözle, bir hareketle cam gibi dağılacaktım sanki.

Yavuz Bey sertçe burnunu çekip, gözlerinden akan yaşları sildi. Üstüne başına çekidüzen verdi. "Affedin. Bir daha olmaz."

"Olmayacak zaten." İkisinin de şaşkın bakışları yüzüme döndü. Oldukça katı ve soğuk çıkan sesim karşısında ben bile şaşırdım. Sesimin altında bariz bir emir vardı. Şaşkınlığım korkuya döndü o an. "Ben Mete'yi getireyim," dedim ve Akın'ın gözlerinden özenle kaçınarak, ağır adımlarla merdivenlerden çıktım.

Mete yatakta huzurla uyuyordu. İçim ezildi onun bu görüntüsüne ama elimden bir şey gelmiyordu. Bebek çantasını toparladım, sağ omzuma astım ve Mete'yi battaniyesine sardım. Kucağıma aldığımda burun direğim sızladı sebepsiz, ağlamamak için bakışlarımı çarşafa çevirdim fakat Mete'nin başının orada bıraktığı çukuru görünce gözlerim doldu. Başımı eğip onun sıcak boyun kıvrımını koklayarak öptüm. Temasım üzerine narin bedeni kıpırdandı. Kendimi toparlayarak aşağıya indiğimde iki adam sessizce kapı önünde dikiliyordu. Akın kollarını göğsünde bağlamış, somurtkan bir ifadeyle bakarken, Yavuz Bey geldiğimizi görünce kaşlarını kaldırarak yerinde kıpırdandı. Gözleri direkt olarak Mete'deydi. *Gerçek bir endişe.* İnanmak ve inanmamak arasında kaşlarım çatıldı. *Sahici mi, usta bir oyuncu mu?*

Evin içine kadar birkaç adım attı ve düşünmeden Mete'yi kucağımdan aldı. Dolu dolu olan gözlerine rağmen gülümsedi oğluna bakarken. Sağ elinin tersiyle alnını, yanaklarını kontrol etti Mete'nin, sanki şu an ateşi varmış gibi. Gözlerimi kapatıp burnumdan soludum, içimde hâlâ dün akşamki korkum vardı. *Mete'nin öleceğini sanmıştım!* Korkunçtu, düşündükçe kafayı yiyecekmiş gibi hissettirecek kadar korkunçtu hem de...

Ateşi olmadığına kanaat getirmiş olacak ki bu defa oğluna sıkı sıkı sarıldı. Mete uyandı bu sefer. Bastı çığlığı. Almak istedim, sakinleştirmek... Ama Yavuz Bey öteki yana çekti onu. "Çantasını alayım," diyerek elini uzattı bana. Omzumdaki bebek çantasını verdim, omzuna astı. "Teşekkürler..." dedi daha sonra, başı yere eğikti. Bir şey söylememize fırsat bırakmadan hızlı adımlarla çıktı evden. Kapıya koştum ben de.

"Az sonra hemen geleceğim Yavuz Bey!" dedim ardından. Ancak o, bahçenin öteki yanına geçmişti bile. Adam işime son vermezdi herhâlde, ona söylediğim şey yüzünden? Benim suçum yoktu ki?

Düşük omuzlarla kapıyı kapatıp Akın'a döndüm. Yüzünde hâlâ bir sinir harbi vardı. Derin bir nefes aldığım esnada, "Kahvaltı hazırlayacağım," diyerek döndü. Üst kata çıkıyordu, yüzünü yıkayacaktı herhâlde. Koşar adımlarla yanında bittim. Tam düşündüğüm gibi lavaboya yöneldi.

"Kızdın mı bana?" diyerek dudaklarımı büktüm. Bakmadı yüzüme.

"Kızdım," dedi keskin bir tonda. Suyu açtı, soğuk suyu yüzüne çarptı bir defa. İnce uzun parmaklarıyla ovaladı süt lekeli tenini.

"Sevgilim..." diyerek koluna uzandığımda bana döndü.

"Çok öfkeliyim Ayten. Lütfen konuyu kapatabilir miyiz?"

"Ama ben ne yaptım ki? Sen de biliyorsun, haklıyım..." Bir kez daha soğuk suyu çarptı yüzüne. Birkaç damla bana sıçradı. Telaşla alt dudağımı dişledim. Akın başını kaldırıp aynadaki yansımasına bakarken suyu kapattı. Askıdaki havluyu aldım. Ters ters baktı bana, elini uzattı havluyu almak için ama arkama sakladım. Kavisli kaşları çatıldı.

"Havluyu alabilir miyim?" diye sorduğunda cıkladım. Dudaklarını birbirine bastırdı. Arkamda tuttuğum ellerime aniden uzanmaya çalışınca boyumun kısalığını kullanarak eğildim ve kıvrak bir hareketle geri sektim. "Ayten, verir misin havluyu?"

"Gel de al!" diyerek salladım havluyu, geriye doğru bir adım atarken.

Gergin dudakları kıvrılmamak için direnirken gözlerindeki ifade yumuşadı. Bana doğru adımladı ancak ellerini hiçbir şekilde uzatmadı ardımdaki havluya. Sırtım banyonun duvarına çarpınca soldaki kapıya kayıp içeri kaçmak istedim ama pat diye kapıyı kapattı. Havluyu arkamda yok etmek istercesine sırtımla duvar arasında sıkıştırdım.

"Vermeyeceğim havluyu!" dedim huysuz bir tonda.

Bu defa saklamadan gülmeye başladı. Omuz silkti. Çenesinden hâlâ sular damlarken başını eğdi ve ıslak dudaklarıyla telaşsızca öptü dudaklarımı. Ardımda havluyu tutan ellerim sıkılaştı. Beni öperken, diken gibi saç tutamlarına tutunmuş birkaç damla alnıma düştü. Soğuktu. Ancak Akın'ın dudakları suyun soğukluğuna rağmen sıcacıktı. Soğuk sıcaklık...

Sol elimde havluyla beraber ellerimi ensesine doğru uzattığım sırada, bedenini bana daha da yaklaştırdı. Elleri iki yanağımı tutuyordu. Yavaş başlayan öpüşmemizi hızlandırdığında yanaklarımı tutan elleri enseme doğru kaydı. Gözlerim kapalıyken sağ göz kapağımın üzerine soğuk bir su damlası düştüğünde kendimi tutamayarak kıkırdadım, geri çekildi o da.

Hızlı bir hareketle parmağımın ucuyla sildim su damlasını. Akın bu hareketime gülerek baktı. Ensesinde tuttuğum havluyu indirip hâlâ nemli olan yüzünü usul usul kurulamaya başladım. Karşımda kıpırtısız, uslu bir çocuk gibi durdu. Süt beyazı lekelerini, düzgün burnunu, kaşlarını, alnını, dudaklarını, çenesini ve ıslanmış diken gibi saçlarını nazikçe kuruladım. Bitirdiğimde elimi indirecektim ama hızla yakaladı havluyu tutan elimi. Uzun bir öpücük kondurdu bileğime, sonra lavaboya çekti beni.

"Hadi senin yüzünü yıkayalım şimdi," diyerek suyu açtığında güldüm. Çocuk gibi eğleniyordu benimle. Elini suyun altında tuttuktan sonra yüzüme değdirince ürperdim. Ürpermemle yanaklarımı severcesine ovaladı. "Çok mu soğuk?"

"Yok, iyi. Açıyor uykuyu," dediğimde tek kaşını kaldırdı.

"Ha, öpücüğün yetmedi beni uyandırmaya diyorsun?" dedi muzip bir şekilde. Omzuna vurdum. Avucuna su alıp yüzüme sıçrattığında hızlı bir hamleyle ben de ona su attım.

"Akın, pislik misin? Git! Uzak dur!" diyerek lavabonun önüne geçip onu uzaklaştırdım. Geri çekildiğinde, ona biraz daha su attım. Gıcık olmuş gibi arkasına dönüp küvete yöneldi.

Evet, Akınların evinde taş küvet vardı ve bu beni sebebini bilmediğim bir şekilde çok mutlu etmişti. Hayatımda ilk defa küvetli ev görmüştüm, hatta hayatımda ilk defa böyle ev görmüştüm. Arzu ve Ayfer, teyzelerinin Almanya'daki evlerinde küvet olduğundan bahsederlerdi hep, doldurup içine girerlermiş. Ben, *"İnsanın kiri, suyun içinde dururken ovunmadan çıkar mı? Çıksa bile pis suyun içinde niye oturup yıkansın ki?"* demiştim, onlar da bilmediğinden cevap vermemişti. Aynı soruyu Akın'a soramazdım. Gülerdi kesin. Zaten eve geldikten iki gün sonra *banyo yap* diye ısrar etmişti bana. Kokuyordum, haklıydı adam. Mecburen girmiştim ben banyoya ama hiçbir şey bilmiyordum. Bizim banyoda banyo kazanı vardı, suyu ısıtmak için önce ateş yakar beklerdik. Kova vardı, tas vardı, oturacak yer vardı. Bu banyo farklıydı ama... Küveti ilk gördüğümde korkmuştum, mezar gibi bir şeydi. Taşı apaçık bir mavi renkteydi. Akın bana temiz bir havlu çıkarıp, lifimi, sabunumu hazırlayıp, gitmek için hareketlendiğinde durdurmuştum onu. Ne yapacağımı bilmiyordum çünkü. *"Su nasıl açılır, soğuk suyla mı duş alacağım, bu küvette sürekli yatmam mı gerekiyor, yatamam ben öyle uzun süre, tutulur her yanım..."* Güler sanmıştım bu cahilliğime ama yüzünde şaşkın bir ifade oluşmuştu. Su fışkırtan ahizeyi göstermişti, küvetin deliğini tıkayan tıkacı, sıcak soğuk su ayarı için iki farklı musluğun açılıp kapanacağını... Her şeyi anlatmıştı bana.

Yetmemiş, suyu açıp göstermişti. Elimi suya tutup *sıcaklığı nasıl* diye bile sormuştu. İyiydi, emin olduğunda çıkmıştı banyodan. Bense bir süre akan suya boş boş gülümsemiştim.

Akın hızla suyu açtığında gözlerim iri iri oldu. "Sen ne yapıyorsun?" diye sorduğumda, hin bir şekilde gülümseyerek baktı gözlerime. "Aa! Hayır! Her tarafı batırırsın, saçmalama!" diyerek musluğu kapattım. Banyonun kapısına baktım, o da bakışımı fark etmiş olmalı ki su ahizesini küvete bırakıp benimle birlikte kapıya atıldı ve benden önce davranarak kilitledi kapıyı.

Anahtarı ardında saklarken boğuk bir kahkaha koyuverdi. "Ver! Ver anahtarı! Akın, delirme!" diyerek uzanmaya çalıştım eline ama yukarıya kaldırdı elini. Deve gibi olduğundan ne kadar çabalarsam çabalayayım ona erişemezdim. Banyo dolabının üstüne koydu anahtarı.

Yanımdan geçip, hâlâ su akıtan ahizeye doğru ilerlediğinde, "Oynama benimle," dedi fakat gülüyordu.

"Asıl sen oynuyorsun benimle!" diye sitem ederken, fıskiyeyi pat diye bana doğru çevirdi. Ufak çaplı bir çığlık kopardığımda, üzerime koştu ve beni kaldırdığı gibi küvete bıraktı. Meğer kapıyı kilitlemeden önce küvetin tıpasını kapatmış, çok az bir su birikmiş küvette. Sırtım ve kıçım ıslanır ıslanmaz kedi yavrusu gibi Akın'ın boynuna sarıldım. "Ay!" diye bağırdığımda, kahkaha attı ve daha da ıslattı beni. Yüzüme gözüme tutulan suyla nafile bir savaşa girişirken onun kollarını tutuyordum yapmaması için. Sırılsıklam olmuştum, her bir noktam suya doymuştu. Bütün gücümü kullanarak Akın'ı kollarından kendime doğru çektiğimde dengesini yitirdi ve üzerime yığıldı. Ezilen kalçam acımıştı ama onun da suya batmasına nasıl sevindim nasıl!

Suda biraz debelendi ve üzerimden hemen kalktı. Fıskiyeyi yine bana doğru çevirdiğinde onu ittirdim ve gevşekçe tuttuğu için hiç de zorlanmadan aldım. Bu defa ıslanma sırası ondaydı. İki eliyle yüzünü kapatırken başından aşağı ıslattım onu bir güzel. Küvetteki su seviyesi yükselirken, su sesi eşliğinde şen kahkahalarımız mavi beyaz fayanslarda yankılanıyordu. "Alacağın olsun Zümrüt!" dedi ve hızlı bir hamleyle belimden tutarak beni kendisine doğru çekti. Elimdeki fıskiye küvete düştü. Akın, birikmiş sudan yüzüme sıçrattı. Aynı şekilde ben de ona su sıçratırken, yüzüme su gelmesin diye arkamı döndüm. O ise bir anda belimdeki ellerini yukarıya, iki göğsümün üzerine istemsizce kapattığında, anında durakladım. Benim durmamla o da durdu ama avuçları göğüslerimin üzerinde

kaldı. Başımı çevirip gözlerine baktım. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Su içinde olmama rağmen susuz kalmışçasına zorlukla yutkundum.

Garip hissederek, soluklanma ihtiyacıyla dudaklarımı araladım. Hızlı bir soluktu, boğazımdan bir mırıltı gibi çıktı. Akın aralık dudaklarıma bakarak, duyduğu bu sesle gülümsedi. Panikle kıpırdandım. Kıpırdanmamı yanlış anlayıp hemen çekti ellerini. Oysa çekmesini istememiştim ama toparladım kendimi, yarıya kadar dolmuş küvetin kenarlarına tutunarak kalktım hemen. Başım döndü, fayanslı duvardan destek aldım. Islanınca, üzerimdeki Akın'a ait geceliğin ağzı yüzü daha da bir kaymıştı.

"Geç kaldım işe, işte!" dedim titreyen bir sesle. Evet, homurdanmak ve geçiştirmek en iyisiydi. *Allah'ım... Sanki hâlâ göğüslerimde hissediyordum avuçlarını. Bu nasıl bir duyguydu böyle?* Küvetten çıktım. Şakır şakır damladı banyonun zeminine sular. "Mahvettik her yeri senin yüzünden! Kapat suyu!" Bunları söylüyordum ama onun yüzüne asla bakamıyordum. Banyo dolabını açtım, bir havlu çıkarıp yüzümü gözümü sildim hızla. Suyun kapandığını duydum, sonra suyun çalkalanma sesini, ardımdan onun da küvetten çıktığını, üzerindeki suların yere şakır şakır damladığını... "Senin aklına uyanda kabahat! Şu hâlimize bak!"

Saçlarımı kurulamaya çalıştığımda, ellerime uzanıp havluyu çekti. Kaçamak bir şekilde gözlerine baktım. "Dur, ben kurulayayım saçlarını," dedi boğuk bir sesle. Ses tonu mu değişmişti onun? Kadife ve uysal... Kafamı sallayarak başımı önüme çevirdim. Akın usul usul saçlarımı kurularken üşümeye başlamıştım. Saçlarımdaki ıslaklığın kabasını aldıktan sonra havluyu başıma doladı. Dolabın üzerine koyduğu anahtarı alıp kapının kilidini açtı. "Koş üzerini değiştir, hasta olmanı istemem."

Huysuz bir kız çocuğu gibi dudak bükerek baktım ona. "Hasta olayım da bak bana!"

Kapıyı açıp bir kolunu pervaza yaslarken tek kaşını kaldırdı. "Bakarım ki. Hem de memnuniyetle..." diyerek omuz silkti. Yeşil gözleri üzerime yapışmış ıslak kıyafetlerimde dolaştı arsızca. "Belki ateşlenirsin, soyarım seni..."

Hemen göğsüme sardım kollarımı. "Tövbe estağfurullah!"

Söylene söylene geçtim önünden. Yerlerde su izleri bırakarak odasına girdim, kapıyı kapattım. Sandalyenin üzerindeki, yeni alınmış kıyafetlerimden seçtim. Hızlıca soyunup giyindim. Islak geceliği ve iç çamaşırlarımı alıp odadan çıktığımda Akın küvetin suyunu boşaltıyordu.

Ne kadar gıcık olsam da, "Değiştir üzerini, hasta olacaksın!" diye bağırdım. Yalının balkonuna açılan yerde kurutma odası vardı.

Adımlarımı o yöne çevirdiğimde, "Soyarsın, fena mı?" diye bağırdı Akın da. Gülümsedim. *Deli Alacalı.*

"Kolay görünüyordu."

Kaşlarını kaldırarak gülümsedi Yavuz Bey. "Öyle görünür ama zordur. Elin alıştığında çocuk oyuncağı olacak, merak etme."

Dokusu değişik bir kâğıt, farklı bir kurşun kalem, Yavuz Bey'in bir kadın bedeni silüetinin üzerine yarısını çizmiş olduğu elbiseye baktım yeniden. Tarif ettiği şekilde çizmeye çalıştım. Çizdiğim çizgiye bakarak hızlı ve sesli bir nefes alıp bıraktı. "Olmadı yine..." dedim onun yerine, kendime kızar gibi.

"Çok sert çizgiler çekiyorsun," dedi ellerini masaya yaslayarak.

"Aman, sert yumuşak, ne fark eder ki? Kumaş mı bu sanki? Altı üstü çizim!"

Sözlerim üzerine ifadesi sertleşti. "Altı üstü bir çizim mi?" diye sordu inanamayarak. "Oho, sen baştan hafife alıyorsun bu işi... Sen önemsemediğin sürece nasıl yol alacağız biz?"

Yüzümü astım. "İşim kumaşla, iğne iplikle olmayacak mı? Ben beceriksizim bu çizim işinde bence. Bir sizin çiziminize bakın bir de benimkine!"

Kalçasını masaya yaslayıp sinirli bir bakış sundu bana. Dünkü olanlardan sonra pek konuşmamıştık Yavuz Bey'le. Ben Mete'ye bakmak için geldiğimde, inanması güçtü ancak Gönül abla onun Mete'yi apar topar hastaneye götürdüğünü söylemişti. Evde, gelmelerini beklemiştim. Kucağında Mete'yle döndüğünde, elinde bir torba lüzumlu lüzumsuz ilaç vardı, sonra da işe gitmişti. Akşam gelince de bana *"Ertesi gün çizime kesin başlangıç yaparız,"* demişti ve ben bir yanıt veremeden odasına çıkmıştı. Sarhoş olmanın mahcupluğu hâlâ üzerindeydi. Hatasının farkındaydı ve en önemlisi pişman olduğu çok belliydi. Yaşadığı korku hâlâ yüzünden okunuyordu.

"Çizim derslerine ilk başladığımda çöp adamı zor çiziyordum," diyerek kollarını göğsünde bağladı Yavuz Bey. "Fransa'da işletme bölümü okurken çizim dersi de aldım, bunu özellikle hiç kimseye söylemedim çünkü söylersem benimle alay edeceklerini düşünüyordum. Daha doğrusu babamın..." Gözlerini kaçırdı, biraz düşündü. "O zamanlar ben de senin gibi işin kumaşla, iğne iplikle biteceğini sanıyordum Ayten. Ancak bu büyük bir yanılgıydı." İşaret parmağını önümdeki çizimin üzerine iki defa vurdu.

"Kalıcı olmak istiyorsan yalnızca kumaşta değil, kâğıtlarda da iz bırakmalısın. Sana vereceğim ilk ve en önemli ders bu."

Gözlerime bakarken söylediklerinden o kadar emindi ki ilgimi çekmişti. "Ama hayır..." diyerek reddettim yine de onu. "Siz ve ben aynı olamayız. Bir kere şartlar eşit değilmiş ki."

Yine burnundan soludu ve sandalyesini yanıma çekerek oturdu. "İlla işi statüye bağlayacaksan ben de kendi geçmişimi dökeyim önüne o zaman." Gözlerim kısıldı. "Üniversiteye kendi çabamla gittim ben. Ailemin hiçbir desteği olmadı. Ha, işletme bölümü babamın fikriydi, o zorladı ama bu çizim işi tamamen benlikti. Madem bir tekstil fabrikası yöneteceğim, tekstil hakkında da bir şeyler bilmeliyim diye düşündüm. Modayla alakalı ne varsa takip ettim, araştırdım. Çeşitli kurslarda eğitim aldım. Öyle ki çizim, dikiş ve üniversite masalarında uyukladığım çok oldu. Aynı zamanda da yalnızca hafta sonları ufak bir pastanede çalışıyordum. Hayatım büyük bir koşuşturma içindeydi ancak düzenliydi de. Ne istediğime kesin olarak karar vermiştim." Duraksayıp yeniden önümdeki çizime baktı. "Neredeyse pes edip vazgeçiyordum Ayten, senin gibi... Ancak istediğim, kumaşlardı, makaslardı. Türkiye'de çok da kimsenin cesaret edemeyeceği şeyler başarmak gibi uçuk hayallerim vardı. Babamın yalnızca fabrika olarak gördüğü o çatıyı Karaca Giyim Sanayi yapmak tam dört yılımı aldı."

Başardığı şeyleri böbürlenerek anlatmıyordu, aksine, çektiği sıkıntıları yüzüne ve sesine öyle mükemmel bir şekilde yansıtıyordu ki şaşırıyordum. "Bu inancı size sağlayan hiç kimse olmadı mı yani?"

Kafasını iki yana salladı. "Olmadı," diyerek önümdeki çizime uzandı. Çizdiğim çizgilere bakarken buruk bir tebessüm yerleşti dudaklarına, sanki o toy geçmişini benim çizimlerimde görür gibiydi. "Ama ben sana bu inancı sağlamak istiyorum. Amacım sana bir basamak olmak değil Ayten. Amacım senin o basamağı kendi kendine yaratıp yükselmen." Defteri yeniden önüme doğru sürdü. "Bu çizimi öyle ya da böyle tamamla şimdi. Bırak, kötü olsun... Bana ne, kime ne? Yine de sakla onu. Baktıkça her çizgide katettiğin yolları gör."

Uzun uzun baktım ona. Ne büyük bir inançla konuşuyordu öyle! Kendi içimde onun bana olan inancı gibi bir ışık aradım ama yoktu. Hayata karşı kendimi çok fazla mı soyutluyordum, çabalamaktan mı korkuyordum, bilemiyorum. Yavuz Bey kadar güçlü hissetmiyordum. Kendimi küçük görmekten de nefret ediyordum ancak durum buydu. O, karşımda öylece geçmişini anlatırken ona inanıyordum ama bir yanım da onun gibi

bir inanca sahip olmadığımı vurguluyordu acımasızca. Gözleri defterden bana döndüğünde afalladı. Sanki ikilemimi fark etmişti.

"Ben sana inanıyorum," dedi daha sonra yumuşak bir ses tonuyla. Derin bir nefesle göğsünü şişirip bakışlarını kaçırdı. "Hem... Akın da inanıyor. Zaten o istedi."

İşte bu nokta tuhaftı. Bunu ilk olarak Akın istememişti, Yavuz Bey fark etmişti ve bana o söylemişti, hatırlıyordum. Yine de bu konu hakkında bir şey söylemeyerek kafamı salladım. "Tamam, bitireceğim çizimi." Çizime baktım. Çok kötüydü. "Karaca Giyim Sanayi..." diye sayıkladığımda, sağ dirseğini masaya koyarak çenesini avucuna dayadı. "Tamtürkler bu işin neresinde peki?"

"Finansal kısmı onlarda," dedi. Yüzünde hiçbir rahatsız ifade yoktu. Bu beni cesaretlendirdi.

"Şey... Onlar bu yaşananlardan sonra ortaklığı bozmak istemediler mi?"

"İstediler tabii."

"Ee?" dedim merakla. Merakım üzerine gözleri kısıldı. "Özür dilerim, sadece bilmek istemiştim. Akın'a bunu soramıyorum fakat size de sormamam gerekirdi, affedin."

Boğazını temizledi. "Yok, sorun değil. Ortaklığı bozmak istediler ama sanırım Samet abi şirket yönetiminde kalmak istemiş, Süleyman Bey'le tartışmış bu konuda. Onların ailevi meselesi, beni ilgilendirmez ancak Samet abinin şirket ortaklığını bitirmemesi bana göre iyi bir hamleydi. Sadece Karacalar değil, Tamtürkler de bu şirketin kurulması için büyük fedakârlıklar yaptı çünkü." Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. "Ne biliyorsun?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

Dudak büktü. "Bu... Geçmişte yaşananlar hakkında Akın sana ne anlattı?"

Esasında pek bir şey anlatmamıştı Akın. Belki de anlatamamıştı. Anne yarasının ne kadar derin olduğunu hâlâ kestiremiyordum. Soramıyordum da. Sorulmazdı ki böyle şeyler, canını yakmaktan korkardım. "Annesinin intihar ettiğini söyledi," dedim hüzün dolu bir sesle. "Bir de şey... Cinayet de olabilir demişti ama ben bilmiyorum."

Anında bakışlarımı kaçırdım. Alenen Yavuz Bey'in babasını suçlamaktı bu, korktum. Sustum. Yüzüme baktığını hissediyordum, ben ona bakmadım. "Anladım," dedi biraz sonra. O an kaçamak bir bakış attım ona. Az önce çenesine dayadığı eliyle alnını ovuyordu şimdi. "Değildi,

Ayten. Bak ben de babamı sevmiyorum, hatta yaptıklarından en çok ben nefret ediyorum ama cinayet değildi Akın'ın annesinin ölümü."

Çok emin konuşuyor, kendisine inanmam için gözlerime dikkatle bakıyordu. Kafam çok karışmıştı, susmakla yetindim. *Sana ne ki sonuçta Ayten? Bırak. Karışma. İnsanların geçmişindeki yaraları irdeleme. Bir yara da sen açma.*

Bunları düşündüğüm esnada Yavuz Bey, "Hepimizin hayatını mahveden babamdı..." dedi. Daha çok kendi kendine bir iç hesaplaşma içerisine girmişti sanki. "Onu asla affetmeyeceğim. Ondan nefret ediyorum."

Bir şeyler söyleyip söylememekte kararsız kaldım. Oysaki bayağı iyi bir adam gibi gelmişti bana Yavuz Bey'in babası. Mete'ye yaklaşımı hele... Ona sarılışı, bağrına basışı... Bebeğin kendi babası öyle sarılıp benimsemediğinden midir nedir, Hamza Bey'in o hareketi çok hoşuma gitmişti ancak olayların içyüzünü bilemediğimden sustum. Yavuz Bey ayağa kalktı ve masanın ucundan sigarasıyla çakmağını alarak pencereye doğru ilerledi.

"Pencereyi açsam üşür müsün?" diye sordu bana. Cıkladım. Yüzü sinirli bir hâle büründü. Alelacele dudaklarına sigarasını kondururken pencereyi açtı, sonra sigarasını yaktı. Karanlık bahçeye doğru uzunca bakındı, aklından ne geçtiğini asla tahmin edemedim ama canını sıkan bir şeyler düşündüğü aşikârdı.

İki Gün Önce

Yavuz dikkatle sol elinin üzerindeki derinin kızarıklıklarına baktı. Öfkesi, içinde asla sönmeyen bir yangın gibiydi. Erdal'a attığı üç yumruk bile onu sakinleştirememişti. Kravatını gevşetti hoyratça. Samet'in odasıyla kendi odası bir camla ayrılmıştı, göz ucuyla o yöne baktıktan sonra jaluziyi indirerek kendisini görmesini engelledi. İçi içine sığmıyordu. Erdal'ın Ayten için söylediği sözler zihninde tekrar edip duruyordu. Dakikalarca döndü durdu odasında. Sekreteri Sevtap geldi birkaç defa. Yavuz her seferinde kovdu onu.

Babası Kenan bitmişti, şimdi de oğlu Erdal çıkmıştı başına. "Olacak iş değil... Olacak iş değil!" diye söylendi sinirli sinirli. Kendi babasının kulağına gitmemesini umdu bugünkü yaşananların. Ancak orası Feyyaz Kara'nın mekânıydı, bir nevi babasının yegâne dostunundu, haber uçmaması imkânsızdı. Ağzının içinden bir küfür savurdu bu düşünceyle,

sıkıntıyla ensesini ovuşturdu. Sigaralarını ardı ardına yaktı. Üçüncü sigarasını da yakacaktı ki tiksindi kendinden, küllüğü pencere mermerinde ittirdi.

Bu esnada odasının kapısı çalınmadan açıldı. Dönüp baktı gelene. Babası... Tam tahmin ettiği gibi, buraya gelmişti. Anlaşılan esip gürleyecekti yine. Küçük çocuk gibi azarlayacaktı onu. Yok sayacaktı, ezecekti, küçümseyecekti... Yine de uysal bir şekilde, "Baba..." kelimesi dudaklarından döküldü. *Belki,* diyordu içinden bir ses, *belki yumuşak bir yanına dokunurum.* "Hoş geldin."

Ancak Hamza Karaca öfke doluydu. Füsun'un ölümüne sebep olan Koralp ailesiyle karşı karşıya gelmemesini özellikle söylemişti Yavuz'a. Tehlikeli insanlardı onlar, Güneydoğu'nun ve Çukurova'nın en köklü ailelerinden biriydi. Keten ve pamuk tarlaları vardı, bunun yanında gıda üzerine de kaç dönümlük arazileri bulunuyordu ancak tek gelir kaynakları bunlar değildi. Koralpler silah kaçakçılığı da yapıyorlardı. Hamza Karaca bütün bunları öğrendiğinde onlarla olan ilişkisini bozmak istemişti lakin ortağı olan Süleyman Tamtürk çok fazla maddi kayıpları olacağını söyleyerek reddetmişti bunu. Korktuğundan değil, İstanbul'a kök söktüren bir adamdı Hamza Bey ancak bu insanlar değişikti. Bir hezeyanları olduğunda adam gibi karşısına çıkmak yerine insanların zaaflarına oynarlar, çirkinleşirler ve ar namus demeden işi kanla çözmeye çalışırlardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun Yavuz?" diye sorarken âdeta kükredi Hamza Bey. Yavuz ağzını sıkı sıkıya yumup babasından gelecek bütün sözlere karşı dirayetli durmayı denedi. "O pezevenk Erdal'la ne işin var senin? Nasıl ulu orta bir yerde yumruk yumruğa girişirsin onun gibi biriyle? Ben sana ne dedim?"

"Baba, sandığın gibi değ..."

"Sus! Cevap verme bir de bana!" Yediği azarla Yavuz'un asabı daha da bozulurken, babası ona doğru adımladı. "Bunca yıldır sizleri onlardan korumaya çalışırken, senin şu yaptığın iş mi?"

"Namusuma laf edecekti ve ben öyle izleyecek miydim?" diye sordu Yavuz kendisini tutamayarak.

"Susacaktın tabii ulan! Davalıksın adamla! Gidip burnunu kırmışsın bir de..."

İyi yapmışım orospu çocuğuna, dedi Yavuz içinden. Burnunu kırabilecek kadar kaba bir kuvvetle vurduğunu düşünmüyordu oysa ancak içi feci rahatlamıştı bunu duyduğu için. "Susamazdım," dedi belli belirsiz.

Babasının dudaklarından hayretle, "Ne?" sorusu döküldü.

Ayten'i düşündü Yavuz. Erdal'ın Ayten'e *orospu* dediği anı düşündü. "Füsun'a küfür etti! Oğlumun ölen annesine... Nasıl sakin kalmamı bekliyorsun baba? O beyinsiz, kafasını dağıtmadığıma şükretsin!"

"Haklıyken haksız duruma düşüyorsun! Öfkeyle iş yapıp başını derde sokuyorsun! Yavuz, adamlarla zaten davalığız. Sana hiç tekin olmadıklarını söyledim, sıkıntılarını zor yoldan çözmeye çalışan cahil cühela adamlar olduğunu anlattım ama sen hâlâ burnunun dikine gitmeye devam ediyorsun! Memleket zaten karışık, içeri atılsan seni ben bile kurtaramam!"

"Kurtarma? Kurtarma baba! Senden kurtarılmayı isteyen kim? Yıllardır bir gölgeden ibaretsin zaten üzerimizde. Varlığınla yokluğun bir! Ama takdir ettim buraya gelme cesaretini... Kaç yıl oldu buraya adımını atmayalı, söyle? Beş? Yedi? On?" Öfkeden çatlayan sesini ve titreyen vücudunu zar zor kontrol etti Yavuz. Sinirle güldü. "Bana *oğlum* bile diyemiyorsun ama beni korumaya çalıştığını söylüyorsun sen... Ne muazzam bir koruyuculuk!"

Hiçbir şey söyleyemedi Hamza Bey. Öylece baktı oğluna. Yavuz daha bir sürü şey söylemek istedi, dili dönmedi. Dönse paramparça edecekti kelimeleriyle onu, biliyordu. Yapamadı. Babası yalnızca başını eğdi. "Pişmanım..." dedi harflerin hepsine ağır bir pişmanlık yükleyerek.

"Tabii..." diyebildi Yavuz da. "Elbette pişmansın. Mahvettin hepimizin hayatını! Yalnızca bizim de değil, sevdiğin *o kadının* hayatını da mahvettin sen baba! Ne buz gibi toprak olmuş o beden avutuyor seni ne de bir türlü ait olamadığın ailen... En çok sen pişman olmalısın tabii, haklısın!"

Ceketini kaptığı gibi kapıyı vurup çıktı Yavuz. Abisinin tavernasına gitmeyi düşündü ama hiç onun gereksiz sorularını çekmek istemedi. Arabasını Samatya'ya doğru sürdü. Orada bir meyhane vardı. Arada bir herkesten uzakta, kafa dinlemeye giderdi ve şu an tam da ihtiyacı olan şey buydu. Hem abisinin tavernası ona Füsun'u, kadınları, Maria'yı hatırlatacaktı. Hiç istemiyordu onları düşünmeyi. Ayten'den başka bir şeyi almıyordu kafası, benliği.

Bu bir eziyetti. Bu düpedüz kendine çektirdiği cezaydı. Nasıl olabilirdi ki böyle bir şey? Vazgeçmesi lazımdı, biliyordu ama bir türlü halledemiyordu içerisinde bu meseleyi. *Şerefsizim ben! Adi bir şerefsiz!*

Samatya'da durduğunda hızla indi arabasından. Meyhanedeki en kuytu köşeye kuruldu. Müzik arabesk, mekân dumanlı, homurtular gevşekçeydi. Oturur oturmaz sigara, anason ve balık kokusuyla sarhoş olmuştu sanki. Gelip başında dikilen garsondan rakı getirmesini istedi yalnızca. Garson başka birinin gelip gelmeyeceğini sorduğunda, Yavuz

karşısındaki boş sandalyeye bakındı birkaç saniye. "Kırmızı paltolu bir kadın gelecek..." dedi gülümser gibi. "Ama sen önden mezeyi getir."

O gece çok içti. O gece karşısındaki boş sandalyede kırmızı paltolu kadının hayalini görene dek içti. Masaya alnını dayayıp ağlamaya başladığındaysa garsonlardan biri taksi çağırdı ona. Çok sık gelmese de tanıyorlardı Yavuz'u. Kimdir necidir, biliniyordu, babası sağ olsun... Onu taksiye taşıyıp şoföre evini tarif ederlerken, Yavuz, "Aptalım ben... Aptalım!" diye sayıklıyordu. Ağladı, güldü. Kusacak gibi oldu ama tuttu kendisini. Yalıya vardıklarında şoför onun inmesine yardımcı oldu. Yavuz bahçe kapısına tutundu ve cüzdanını çıkarıp eline ne kadar para geldiyse hepsini adama verdi. Karanlıkta taksinin uzaklaşmasını izledi bir süre, soğuk hava aklını başına getirir gibi oldu. İki kez evinin bahçesinde dizleri üstüne düştü ve nihayet kapıya ulaştı. Sağ omzunu kapıya dayarken sol işaret parmağıyla zili arandı, bulduğundaysa basılı tuttu. Tiz zil sesini bir müzik dinler gibi dinledi. Sonra kapı açıldı.

"Yavuz Bey?"

İri, badem gözler... Kendine küfretti içinden. "Ayten..."

"Sana aşk mektuplarını getirdim!" diyerek içeri girdi Neşe. Sol elindeki poşeti havaya kaldırıp sallıyordu bir yandan da. Gülümsedim. Kucağımdaki Mete'yi fark edince hemen, "Aa, bebek! Bayılırım ben bebeklere!" diyerek rujlu dudaklarıyla yanağını öptü.

Yalandan bir sinirle, "Ne öpüyorsun boyalı dudaklarınla bal tanesini öyle Neşe?" diyerek çattım kaşlarımı.

"Bal mı tanesi?" diyerek geri çekildi. "Hayırdır, bebeği gördün unuttun mu dostluğumuzu?"

Kıkırdadım ve boştaki kolumu açtım ona. "Gel buraya, şaşkın!" Sıkıca sarıldık. Dün aramıştım Neşe'yi. Müsait olduğunda Akın'ın mektuplarını yalıya getirmesini söylemiştim. Yorgan yüklüğünün altında demiştim bütün mektupları. Babama görünmeden almasını tembihlemiştim. Neşe başka bir eşya isteyip istemediğimi sorduğunda durup düşünmüştüm birkaç saniye. İstemiyordum. Bir çöp bile istemiyordum artık o evden. Yalnızca sevgilimin mektuplarıydı o evde yük, bende de eksik olan. Fotoğrafımız zaten göğsümdeydi, yerli yerindeydi. Cumartesi geleceğini söyleyerek telefonu kapatmıştı.

Neşe seke seke eve girerken Gönül ablanın mutfaktan çıktığını görünce durup ona baktı. Gönül ablayla göz göze geldiklerinde gülümsedi. "Aa, Neşeciğim!" diyerek hızlı adımlarla yanımıza geldi Gönül abla.

Gönül abla, arada laf taşımalarımla ve getirdiğim mayolu fotoğrafıyla tanıyordu Neşe'yi. Tabiri caizse, bayılıyordu da Neşe'ye. Neşe ise Gönül ablanın burada çalıştığını biliyordu yalnızca, onu ilk defa görüyordu ama Yusuf'un teyzesi olduğunu bildiğinden hemen bir hazır ola geçmişti. Kabarık kıvırcıklarını düzeltip kulağının arkasına sıkıştırırken hemen Gönül ablanın elini tutup öptü, başına koydu. Gönül abla beğeniyle dudak bükerken, Neşe, "Merhaba, nasılsınız?" diye hâl hatır sormaya girişti.

"İyiyim kızım, çok şükür... Hoş gelmişsin." Neşe'ye sıkıca sarıldı Gönül abla.

Salona geçtiğimizde Neşe arsız gözlerle her yanı süzdü. Yanıma oturunca da "Kız ne güzel ev burası, saray yavrusu mübarek..." dedi. Salonun büyük camından Boğaz'ı görünce de coşkuyla, "Ay, gemiler ne güzel!" diye bağırdı.

Gönül abla, Neşe'nin bu çocuksu coşkusuna güldü. Neşe abartılı tepki verdiğini düşünerek bir kaplumbağa gibi içe doğru çekildi o an. "Güzeldir buralar. Sessiz, sakindir. Yusuf'um da sever sessiz sakinliği..."

Konu Yusuf olunca Neşe'nin yelkenler hemen suya indi. Ama kafası karışmış olacak ki Gönül ablanın pencereden dışarı baktığı sırada bana doğru eğilip, "Sessiz sakinliği seviyorsa benimle işi ne? Ben sessiz sakin değilim ki?" diye fısıldamıştı. Susması için onu dirseğimle dürttüm. Allah'tan Gönül abla fark etmemişti.

"Gelecekmiş yakında, aldım haberini," dedi Gönül abla gülerek.

Neşe'nin bu defa rengi attı. "Gelecek mi?" diye sordu şaşkınca. "Ama mektubunda hiç bahsetmedi bana, ne zaman geleceğinden..." Omuzları hayal kırıklığıyla çöktü.

Gönül abla kırdığı potla bana bakındı. Ne diyeceğimi bilemedim. "Söyleyecektir, kızım... Başka şeyleri konuşmaktan yazamamıştır," dedi imayla.

Lakin Neşe ikna olmadı bu sözlere. "Ne zaman gelecekmiş ki Gönül teyze? Günü belli mi? Saati belli mi?"

Gönül abla içten bir gülümseme takınırken ayağa kalktı. "Belki sana sürpriz yapacaktır..."

Neşe dudak büktü. "Ama ben gidecektim onu almaya."

"Yusuf onca askerin içine girmene izin vermez ki kızım."

Kaşları çatıldı Neşe'nin. İşte bu bakışı biliyordum. Allah kahretmesin ki Neşe inadına girerdi onca askerin arasına. "Aa, niye ki? Onu beklemek suç mu?"

"Yusuf'um biraz kıskançtır. Eh, sen de maşallah çok güzelsin. Sakınır seni... Kız kardeşlerini bile paylaşamaz o. Seni düşünemiyorum." Gönül abla yine güldü ama Neşe gülmedi, aksine bozulmuştu. "Çay mı yapayım kahve mi bize?" diye sordu Gönül abla.

"Zahmet etmeyin," dedi Neşe, çehresi bozuktu tabii.

Bıyık altı güldüm. "Çay, abla..." dedim. Gönül abla gider gitmez de, "Bana bak Neşe, sakın gitme limana adamı alacağım diye," dedim kolunu dürterek.

Omuz silkerek geri çekildi. "Gideceğim ya, gideceğim! Adama bak! Muhatabı benim, geleceğini bana söylemiyor!"

"Yusuf geleceğini sana değil de teyzesine söyledi diye teyzesini mi kıskandın sen? Ee, ne farkın kaldı Yusuf'tan?"

"Aynı şey mi, Ayten?" Kıvırcık buklelerini çekiştirdi sinirle. "Ay, sende de hep bu alıklık vardı ya, ne soruyorsam!"

Omzuna vurdum. "Sus, gitme sakın limana!" diye uyardım bir kere daha. *Gitmem* demedi ama *giderim* de demedi. *Kesin gidecek!*

Neşe'nin bal rengi gözleri yeniden salonun her bir noktasında dolaşırken mektupların olduğu poşeti yanıma bırakıp ayağa kalktı. Yanan şöminenin önüne gitti, eğilip ateşe baktı. Uzun ayaklı sehpanın üzerindeki lale işlemeli çiçeksiz vazoyu inceledi. Yere kadar uzanan bordo renkli perdelere dokundu. En sonunda, "Ne para var kız senin patronunda..." diyerek bana döndü.

"Şşt, sessiz ol, yukarıda o. Cumartesi ya bugün, çalışmıyor."

"Aman kötü bir şey mi dedim Ayten? Evini beğendik diye adam çekip vuracakmış gibi ne konuşuyorsun?"

Kucağımda uslu uslu yatan Mete'yi diğer koluma alarak poşete uzandım. Poşeti biraz aralayıp mektuplara bakarken gülümsemeden edemedim. Aylar geçmişti bu mektupların üzerinden ama yine de verdiği o duru mutluluk ve saflık hâlâ içimdeydi. Canım Akın...

"Nergis verdi bana mektupları," dediğinde başımı kaldırıp Neşe'ye baktım. Pencere kenarındaki berjerin kıyısına oturmuştu. "O zaten biliyormuş mektupların yerini, çıkarıp verdi." Kesin okumuştu. Sinsi Nergis... "Okumamış, *ablamın içi rahat olsun* dedi," diyerek, aklımı okumuş gibi devam etti Neşe. "Ama ben okudum ha..."

"Ne?"

Ofladı. "Şaka yapıyorum Ayten, gül diye!"

"Densiz!" Poşetin ağzını kapattım sinirli sinirli. Sonra yeniden ona döndüm. "Annem nasıl?"

Kıyısına oturduğu berjere iyice yerleşerek bacak bacak üstüne attı. "İyi," dedi yalnızca. Neşe benden fazla öfkeliydi aileme.

"İyi ne? Gidiyor değil mi tedaviye?"

Kafasını salladı onaylarcasına. "Gidiyor gidiyor. O gidince bazen Zehra bakıyor Gülin'le Emel'e, bazen de Elif teyze."

"Yemeği, temizliği kim yapıyor?"

Sorum üzerine Neşe yüzüme düz düz bakmaya başladı. Sonra kafasını iki yana salladı. "Aslına bakarsan Ayten, sen evden gittikten sonra herkes çil yavrusu gibi dağılmış... Gülin'in okul önlüğü ütüsüz, yakalığı kararmış. Emel incecik şeylerle çıkıyor bahçeye, akşama kadar koşturup duruyor bu soğukta dışarıda. Nergis eskisi kadar ders çalışmıyor çünkü baban bu defa yeni kurban olarak onu seçmiş, elinden geldiğince yemek yapmaya çalışıyor garibim... Geçen Ferhat aradı bizim evi, onca gündür sıra beklemiş telefon edebilmek için. Hemen çağırdım sizinkileri. Annen yukarıya çıkamadı, merdivenlere kabloyla çektik telefonu, konuşması için. Emel'le bile konuştu Ferhat. En sonunda seni sordu *nerede* diye. Domuz suratlı babanla göz göze geldik o an. *Yok* dedi baban, *uyuyor o*... Ferhat, *iyi mi, hasta mı* diye sordu. Annen, *iyi* dedi, Nergis başını önüne eğdi, sustu. Yüzüne tüküresim geldi babanın. Bereket versin Ferhat inandı da bu yalana, uzamadı mesele. Sana selam söyledi Ferhat, onlar iletemez ama ben ileteyim."

Ferhat... Hiçbir şeyden haberi olmayan Ferhat... İçime bir hüznün gelip kurulmasına engel olamadım. Konuşamadım bir müddet. Ağlayasım geldi, tuttum kendimi. Mektup poşetinin kenarıyla oynadım sebepsizce. Poşetin sesi Mete'nin dikkatini çekince, mektupları çıkarıp poşeti Mete'nin ellerine verdim. O, poşetle oynarken dolu dolu gözlerle izledim onu. Neşe yanıma oturdu, elime uzandı.

Neşe, "Üzülme Ayten," diyerek elimi sıktı dostça. "O evden kurtulduğun için şükret. Köleden başka bir şey değildin sen onlar için." Haklıydı belki ama yine de üzülüyordum. "O evden de mahalleden de kurtulduğun için dua et... Çok şükür gücüm kuvvetim yerinde de ben kapatıyorum çenelerini bazılarının."

Anlamadım. "Ne demek bu?"

Elini *boş ver* dercesine salladı ancak ısrar ettim. "Salak Sare, kızlarla geçen toplandığımızda senin hakkında ileri geri konuştu da."

"Nasıl? Ne dedi?"

Neşe kucağındaki yumruklarını sıktı hıncını çıkarmak ister gibi. "Çocuğun olmayacağını nerden duymuş, bilmem. Herkese söyledi. Çocuğun olmayacakmış diye birileriyle kırıştırmaya başlamışsın sen, şırfıntının lafına bak! Götü boklu, çingene! Nasıl yerimden kalktıysam bir tane vurdum o pis ağzına. Tuttum pırasa saçlarından, özür dilettim. Ik mık etti, bir kere daha vurdum. Kızlar zor aldılar elimden. Zehra da oradaydı ama çocuğunun olmayacağını bilmiyormuş senin, şok oldu. Onun gözlerinde korku gördüm ben, anlamadım. Zehra ağlamaya başladı, sessiz sedasız evden gitti. Ben de Sare'den özür dilettim. Anlattım herkese senin Akın'ı sevdiğini, evleneceğinizi, *kaç yıllık arkadaşıma laf söz ettirmem* dedim. Sare'nin boş kafasına son bir kez daha vurmak istedim ama engel oldular bana. Sinirle çıktım geldim ben de eve."

Duyduklarımla iri iri olmuş gözlerle Neşe'ye baktım. Sare çocuğumun olmayacağını elbette Kemal'den öğrenmişti. Ah, salak kafam! Öte yandan Zehra... Zehra kesin o an çocuğumun olmayacağının sebeplerinden birinin de babam olduğunu anlamıştı. Bu yüzdendi Neşe'nin onun gözlerinde gördüğü korku. Öfkeyle dudaklarımı ısırdım. Neşe'ye dönüp baktım.

"Ah, Neşe..." dedim içtenlikle. "Benim güzel dostum!" Tekrar sarıldım ona. Bir an bile düşünmeden o da bana sarıldı. Mete ikimizin arasında kalınca cırladı.

Neşe onun bu sesi üzerine gülerek geri çekildi. "Ayol bu da iki sevgi göstermeni istemiyor! Âşık mıdır nedir sana?" diyerek Mete'nin yanaklarını sevdi. Gönül abla elinde çay tepsisiyle ve minik kurabiyelerle yanımıza döndüğünde Neşe'nin yüzü yeniden asıldı. Yusuf'un geleceğini kendisine söylememe mevzusunu hatırlamıştı besbelli.

Biraz daha hoş sohbet ettikten sonra Yavuz Bey indi aşağıya. Salonda Neşe'yi görünce giriş kapısında durdu. "Hoş geldiniz," dedi samimiyetle.

Neşe ağzındaki kurabiyeyi yutmadan, "Hoş bulduk patron bey!" dedi elini kaldırarak. Komik tavrına ben gülerken Yavuz Bey şaşırmıştı ancak o da güldü.

"Nasılsınız? İyisinizdir inşallah..."

Neşe bu defa ağzındaki tüm kurabiyeyi çabucak çiğneyip yuttu. "Hamdolsun, canım dostumu gördüm daha iyi oldum," diyerek sırtımı sıvazladı.

Yavuz Bey onun bu sözlerine kafasını sallarken gözleri yanı başımızda duran mektuplara kaydı bir an. Bir baktığı yere bir de yüzüne baktım. Hemen çevirdi gözlerini. Bu esnada Gönül abla, "Beyim, siz de çayla kurabiye ister misiniz?" diye sordu.

"Sağ olun Gönül Hanım. Su içip çalışmaya devam edeceğim." Dönüp gidecekti ki durdu. "Akın nerede, Ayten?"

"Ajda'yı görmeye gitti. İşe başladığının müjdesini verecekmiş kardeşine." Evet, Akın bir gazetede işe başlamıştı. Dün gece ufak çaplı bir kutlama yapmıştık bu konu üzerine. Canım sevgilim, ne de heyecanlıydı. Gazeteden, fotoğraflardan, baskılardan bahsedip durdu bütün gece boyunca bana. Anladın mı derseniz, pek anlamadım ama öyle güzel konuşuyordu ve öyle bir heyecanla anlatıyordu ki sabaha kadar konuşsa dinlerdim. Sevdiğiniz birinin konuşması en âlâ şarkıdan daha fazla zevk verebiliyormuş meğer, ben Akın'da bunu görmüştüm. Turna değildi sevgilim, bülbüldü dün gece, şakıdı durdu bana.

"Hayırlı olsun," dedi Yavuz Bey. Kafamı salladım ben de. Yanımızdan ayrıldı.

"Bu adam da pek bir burnu havada," diye fısıldadı Neşe, ağzına yeni bir kurabiye atmadan hemen önce. Gözlerimi iri iri açarak Gönül ablayı işaret ettim. Tek omzunu silkti. "Ama karizma he, hakkını yiyemem. Sağlam kıçı var, az biraz baktım."

"Neşe!" diye uyardım bu defa. Dudak büktü.

"Ee, Gönül teyze, ne zaman geliyormuş yeğenin? Belirli bir tarih söylemedi mi sana?" diye sıkıştırmaya başladı Neşe bu kez Gönül ablayı.

"Bilmem ki ben kızım, belli olmaz onların işi," dedi Gönül abla da ancak Neşe bu konuda pes etmemeye kararlıydı.

"Nereye demir atar ki onun geldiği gemi? Sen de hele bana..."

Neşe'nin bu iması ve merakına güldüm. Gönül abla *bilmem ben* dedikçe Neşe daha da bilendi Yusuf'a. "Ulan Yusuf, ulan Yusuf..." diye sayıklıyordu sıktığı dişlerinin arasından.

Mete ise eline tutuşturduğum poşete sıkı sıkı sarılıp uyumuş kalmıştı kucağımda. Dikkatlice poşeti minik ellerinden çektim ve gidip onu odasına yatırdım. Onu usulca öptüm. *Gönül bağı her daim daha önemlidir göbek bağından.* Kapısını kapatmadan önce Yavuz Bey'in çalışma odasında telefonla konuştuğunu işittim. İster istemez kulak misafiri oldum.

"Evet... Evet, bir saniye, tekrar bakıyorum adrese." Birkaç kâğıt karıştırma sesi duydum. "Van, Erciş, Kazım Karabekir İlkokulu. Ne zaman ulaşır? Kış bitmeden ulaştırmaya çalışın, lütfen. Zaten çok geç kaldık." Sıkıntılı bir nefes çekti. "Daha fazla üşümesin çocuklar." Şaşırdım. Ne demekti ki bu? *Daha fazla üşümesin çocuklar...* İster istemez gittim çalışma odasının kapısına, kafamı uzattım. Hemen fark etti beni. "Tamam, iyi

günler Muharrem Bey. Haber verin lütfen ulaşınca," diyerek kapattı telefonu, bana döndü. "Bir sorun mu vardı Ayten?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok..." dedim. "Bağışlayın, kulak misafiri oldum ister istemez. Neyden bahsettiğinizi merak ettim."

Önünde yayılmış kâğıtları toparladı. "Bir okula kışlık kıyafet yardımı yapmayı düşünmüştüm. Fransa'ya gitme işim yüzünden aksamıştı, çok geç kaldım, onu telafi etmeye çalışıyordum."

"Kıyafet yardımı mı?" dedim mutlulukla. Onaylarcasına kafasını salladı ancak yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı.

"Evet, geçen sene de Elazığ'a yapmıştım ama bu sene tamamen benim şuursuzluğum yüzünden geç kalındı. Muharrem Bey belediye başkanı, onunla irtibata geçtim, kışlıklar ulaşınca haber edecek."

Gülümsedim. Bunu düşünmesi bile ne güzeldi. "Bu çok güzel bir şey," diye itiraf ettim. Onun da ifadesi yumuşadı sözlerim üzerine.

"O çizimlerin, kumaşların, iğnelerin ve ipliklerin herkesi mutlu etmesi için çalışıyorum. Bak gör nelere sebep oluyor... Yüzlerce kıyafet diktim ama onların en çok gerçekten üşüyen bedenleri ısıttığını anladım." Duraksadı. "Eğer istersen ileride sen de öyle biri olabilirsin."

"Ben mi?" diyerek gözlerimi kırpıştırdım. Kafasını salladı onaylarcasına. "Yapar mıyım sahi?"

"Yapmaman için hiçbir sebep yok," diyerek sandalyesinde geri yaslandı. "Hatta belki rakip olursun bana."

İçten bir şekilde güldüm. "Öyle bir şey asla olmaz Yavuz Bey," dedim sonrasında. "Ancak şu yardım meselesi çok iyi fikir, haddim değil belki ama tebrik ederim sizi. Çok ince bir düşünce."

Başını eğdi. Utandı mı, anlamadım. "Sağ ol Ayten," dedi gülümseyerek.

Ben de iyi çalışmalar dileyerek aşağıya geri döndüm. Neşe bir saat daha oturdu, sonra izin istedi. Gitmeden önce, sütyenimin içine sakladığım parayı çıkardım. "Anneme ver Neşe. Her şey için çok teşekkür ederim..."

1 Hafta Sonra

Saat akşamın dokuz buçuğuydu. Eve dokuzda gelmiştim. Yavuz Bey'le çizim dersleri üzerinde bir nebze de olsa yol katetmiştik. Bana çizim portfolyosunu göstermişti ve tam anlamıyla nutkum tutulmuştu. Yavuz Bey'in neden işinde usta olarak anıldığını çizdiği o resimler sayesinde daha da iyi

anlamıştım. Saf bir yetenekti ve bu yeteneğini de kendi çabasıyla büyütmüştü. İmrenmemek elde değildi doğrusu.

Boş evde dolaştım durdum. Yavuz Bey yorgun göründüğümü söylediğinden gitmem için ısrar etmişti. Pat diye adamın karşısında esnemiştim kendimi tutamayarak, adam da sıkıldığımı düşünmüştü. Kendime çok kızdım ve dediğini yaparak eve döndüm. Yalnızlıktan ve sessizlikten korkmazdım ama bu evin yaşanmışlıkları beni ürkütüyordu. İster istemez eski oymalı konsollara, soğuk duvarlara, çiçekli ve altın varaklı tablolara dokunurken buluyordum kendimi. Dokundukça ürperiyordum. Hiç tanışmadığım birilerinin hayatına dokunur gibi hissediyordum.

Merdivenlerden çıktım ağır ağır. Boş gözlerle bakındım üst koridora. "Neredesin Akın ya..." diye mırıldandım omuzlarımı düşürerek. Oysa işe başlamıştı, bazen on buçuğu buluyordu gelişi. Yine de her geldiğimde bu hayıflanmayı yaşıyordum. Çalışma odasına girdim. Dağınık masasına bakındım. Bir dünya kitap defter, izmarit ve kül dolu gümüşten küllüğü, kahverengi kemik okuma gözlüğü, masa saati, bordo renkli ev telefonu...

Sigara paketi de masanın ucundaydı. Açtım baktım, üç dal sigara vardı. Birini çıkardım, bakındım sigaranın boş beyazlığına. Sonra gözüm kalemliğindeki kalemlerden birine ilişti, sırıttım. Dikkatlice *"Ti amo!"* yazdım yan şekilde sigarasının üzerine. Yaktıkça sevgim harlansın külünde istedim. Diğerlerine de aynı şeyi yazdım, kalp çizdim, çiçek çizdim, uğur böceği çizdim küçük küçük. Yetmedi öptüm sigaraların filtre kısmını tek tek, sanki Akın'ı öper gibi.

Sonra kitaplığına baktım. Türkçe kitaplar çoğunlukta olsa da alt raflarda ismi yabancı olan kitaplar da azımsanmayacak kadar fazlaydı. "Okudun mu ki sen bunların hepsini Alacalı Yapboz?" diye sordum kendi kendime. "Kör de mi olmadın be adam, bunları okurken!" Kitapların sırt kısmına dokundum, garip bir mutluluk verdi bana onlara dokunmak.

Sıkıldım, döndüm yatak odasına girdim. Dağınık kıyafetlerimi toparladım. Akın kendi dolabının büyük bir kısmını bana ayırmıştı ancak ben yine de dolabına yerleştirmiyordum aldıklarını, bir sandalyenin üzerinde katlı şekilde öylece duruyordu kıyafetlerim. Her an gidecek gibi... Bunun onu çok üzdüğünü biliyordum. Oysa ben yük olmaktan korkuyordum sadece. Sonuçta evlilik yoktu ortada ama evinde kalıyordum, bir işe yaramadan kalıyordum hem de.

Kıyafetlere bakarken ip askılı saten gecelik ilişti gözüme. İster istemez arsızca gülümsedim ve elime aldım. Yumuşacık sateni ip askılarından tutup göz hizama kaldırıp baktım. Dantel işlemesi vardı göğüs kısmında,

çok hoş ve kadınsıydı. Bir an kendimi içinde hayal etmeye çalıştım ama konduramadım niyeyse. Güzel olan hiçbir şeyi hak etmediğimi düşündüm. Komodindeki çalar saate baktım sonra. Dokuz çeyrek... *Giysem mi acaba*, dedim içimden. Akın gelirse kapatır kapıyı soyunurum hemen.

Böylelikle ikna ettim kendimi, çıkardım üzerimdekileri hızlıca. Sütyenimi de çıkarmam gerekiyormuş, iğrenç göründü saten geceliğin altından beyaz beyaz. Onu da çıkardım. Ayna karşısına gelince vücuduma bakındım. Tam olmuştu üzerime, ne tuhaf gelmişti gözüme... Bir yabancıya bakar gibi baktım kendime. Aynanın önündeki saç fırçamı aldım ve tokamı açıp saçlarımı taradım. Biraz kabarttım, yana attım. Aynada kendi kendime artistler gibi pozlar verdim, döndüm neredeyse açıkta kalan popomu izledim. Göğüslerim öyle çok büyük değildi, zaten ben de öyle iri yarı bir kız değildim ama geçen gün Akın'ın banyoda onları avuçlaması geldi aklıma. İki elimle usul usul dantel kumaşın üzerinden avuçladım göğüslerimi. Kendi dokunuşum hiç etki etmedi bende. Oysa o dokunduğunda yerinden çıkacak gibi hızlıca atmıştı kalbim.

Bir şey yaşanır mıydı aramızda? Bilmiyordum. Korkuyor muydum peki? Hayır... Çünkü seviyordum onu, güveniyordum ona. İstemediğim sürece dokunmazdı bana, ben de aynı şekilde ona dokunmazdım. Neydi bu beni kıvrandıran o zaman? Heyecan? Evet, kesinlikle heyecandı. Neşe çok olağan görürdü bu türlü şeyleri. *Çapkın Kız* şarkısı ona yazılmıştı besbelli. Zehra'nın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Arzu ve Ayfer de sadece güvendiği erkeklerle vakit geçirirdi. Herkes özgür, bir Ayten kafes kuşu. Ama kendi öyle istediğindendi yani. Ne tuhaf, Zehra'yla aynı hayat şartlarını paylaşırken, o bütün tabularını yıkan taraftı lakin ben ikilemlerle kafayı yiyordum. Mahalleli kadınların toplaştığı günlerde açılan sevişme konusunu duyduğumda çok korkardım. Hele hele yeni evli kızlara komşu ziyaretine gittiğimizde ölecek gibi hisseder, karnıma ağrılar girerdi.

Nihan ablaydı daha geçen yaz bu konudan bahseden. *"Çok acıdı çok..."* demişti karnını tuta tuta. *"Her yerlerimi acıttı canı çıkasıca! Bir kanadı ki, sormayın. Yetişmedi pamuk mendil, çarşaf..."* Farklı kadınların ağzından bu konuşmayı yıllar boyu duydum. Farklı kadınlar ancak aynı acılar... Sanki her biri, amansız bir "en büyük acıyı ben çektim" yarışına girmiş gibi anlatırdı. Oysa severek evlenirdi çoğu, eşleri nasıl canlarını yakardı, anlayamazdım. Korkuyordum ben önceleri. Sonra Akın'ı düşünüyordum. Akın onlar gibi olmazdı ki. Ama Nihan abla ve Recep abi de çok severdi birbirlerini, neden Nihan abla *çok acıdı* demişti? Ya bu sevişme işi çok can yakıcıydı ya da bu erkekler biraz acımasızdı. Birincisine inanmak

istedim, Akın benim kılıma bile zarar veremezdi. İster istemez bacaklarımın arasında yoğun bir acı olduğunu hissettim sanki.

"Zümrüt?" Akın'ın sesini duyduğum anda irkilerek arkamı döndüm. Yatak odasının kapısına gelip beni görünce durdu. Gözlerini kırpıştırdı ve yeşil gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Sen ne ara geldin?" dedim panikle ancak adam şoka girmiş gibi duruyordu karşımda. "Hiç duymadım geldiğini..."

"Seslendim ama..." dedi, yutkundu. Gülümsemeye başladı sonra bana bakarken. Kollarımı göğsümde bağladım ve bacaklarımı birbirine kapattım. "Yakışmış."

Kaşlarımı çatarken ensem ısındı utançtan. "Ya..." diye bir ses çıkardım. "Ya, çık! Çık, üzerimi giyineyim ben."

"Odanın dışındayım zaten Zümrüt?" Doğru, kapının önünde dikilip bakıyordu bana. O an elinde kırmızı bir gül tuttuğunu gördüm, içim eridi. "Hem ne senin bu utangaçlığın? Sarhoş olduğun gece gördüm ki senin göğüslerini ben!"

"Aa, edepsiz, terbiyesiz!" diyerek yürüdüm ona doğru. Karşısında durduğumda "Sarhoşmuşum işte, kendi ağzınla söylüyorsun!" dedim çenemi dikleştirerek.

Akın gözlerini kıstı ve omzunu kapının pervazına yasladı. "Ormana gittiğimiz gün de mi sarhoştun sevgilim?" İşte buna cevabım yoktu. Kaşlarımı çattığımda Akın'ın tebessümü büyüdü. Eğilip çenemin ucunu öptü. "Hadi, istiyorsan değiştir üzerini. Ben de elimi yüzümü yıkayayım."

Kırmızı gülü komodinin üzerine bıraktı ve ceketi çıkarıp askılığa astı. Göz ucuyla bana baktıktan sonra odadan çıktı. Bense kapının dibinde kalakalmıştım. Bu, bana aldığı beşinci güldü. Evdeki dolapları karıştırırken bulduğum cam bir vazoya koymuştum hepsini, muhtemelen bu da diğerlerinin yanında yerini alacaktı. Kırmış mıydım onu? Bilmiyordum. Alt dudağımı dişledim. Su sesini duyunca Akın'ın elini yüzünü yıkadığını anladım. Çıkarmak istemedim o an üzerimdeki geceliği. Gördü zaten, değişsem ne olur? Kafam karıştı ama...

"Aç mısın?" diye seslendim ona.

"Değilim, yedim bir şeyler." Tırnaklarımı kemirdim tedirginlikle. Odanın ortasında durdum boş boş, aynadaki yansımama baktım. Yok, çıkarmayacaktım geceliği üzerimden. Gittim yatağa yattım, yorganı boynuma kadar çektim. Akın'ın ıslık çaldığını duydum. Başımı yastıkta kaydırıp dinledim ıslık melodisini. Dinledikçe gülümsedim, gülümsedikçe onun yastığına burnumu bastırdım ve kokladım.

Odaya girerken beyaz gömleğinin tüm düğmelerini açmıştı. Dolabının önüne geldiğinde çıkardı gömleği. Çıplak sırtına bakarken bir kez daha bacaklarımı birbirine bastırdım ve dizlerimi karnıma doğru çektim. Akın arkasını dönüp şöyle bir baktı bana. Bir kaşını kaldırıp, "Ne oldu? Uykun mu geldi?" diye sordu.

"Yok," diyerek ağzıma çektim yorganı.

"Hasta mısın?" diye sordu bu defa.

"I-ıh."

Çıkardığı gömleğini sandalyenin arkasına astıktan sonra bana doğru yürümeye başladı, nefesimi tuttum. Elini alnıma koydu, ateşim mi var sandı ne... Yeni yıkadığı için buz gibiydi eli. Ürperdim. İnce tüylü, süt lekeleriyle dolu çıplak göğsüne kaydı bakışlarım istemsizce. "Ne sarındın öyle yorgana? Korkutuyorsun beni."

Yorganın altından omuz silktim. Elini çekti alnımdan, yatağın ucunda katlı duran alt pijamasına uzandı. Çıktı odadan. Yorganı açıp üzerime baktım ben de. Üşümezdim inşallah bu gece. Çok da üzerimi açmazdım uyurken ama yine de tedirgin oldum. Hem... Akın'a sarılır mıydım? Bilemedim. Yüzümü yastıklara bastıra bastıra uyumak istedim o an.

Akın odaya geri döndü. "Yarın tatilimiz..." diye mırıldanırken dolabının açık kapağını kapattı. Beyaz bir atlet giymişti. Babam da Ferhat da giyerdi beyaz atlet ama kimseye bu kadar yakışmıyordu. Omuzları geniş, beli ince ve sırtı güzelceydi onun. Akın'ın bedeni bende derin bir iç çekme hissi uyandırıyordu. "Ne yapmak istersin?"

"Bilmiyorum." Yorganı ağzıma kadar çektiğimden sesim boğuk çıkmıştı. "Her hafta her hafta gezmek zorunda değiliz ya."

Bana doğru yaklaştı, üzerimden atlayıp yatağın boş tarafına yattı. O, yorganın üzerinde bense altındaydım. Yüzüstü döndü, yanağını yastığa bastırdı. İşte şimdi ormanlar gibi içimi açan yeşil gözleri karşımdaydı. "Olmaz öyle," diyerek bir parmağına saç tutamımı doladı. "İstanbul'un altını üstüne getirelim, anılarımız biriksin, ayak basmadığımız nokta kalmasın."

"Neden ki?"

"Çünkü ben seni tanıdığımdan beri yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Bu şehri seninle yeniden gezmek, yeniden öğrenmek istiyorum." Saçımdaki eli sol yanağıma indi, yüzümü sevdi. "Aklımı senden başka hiçbir şeyle doldurmak istemiyorum. Bana anılar ver, Günyüzü. Bana anılar ver ki sen yanımda yokken anılarımızla avunayım."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek sen yanımda yokken? Hani biz sonsuz olacaktık?"

Güldü. "Güzelim, okula, işe gidiyorum ya... Ben de isterim senin dizinin dibinde yaşamayı ama hayat şartları izin vermiyor."

"Böyle hayatın ben..." diyecektim ki Akın susturdu beni. "Şş, yakışmıyor. Yavaş gel." Güldüm ve yorganın altından ona doğru ilerledim. Kollarımı dışarı çıkardığımda çıplaklığımı görünce afalladı. Sırtına sarıldım hemen, dönmesini engelledim. "Sen..." diye mırıldandığında yanağımı bastırdım sırtına. "Sen o geceliği çıkarmadın mı?"

"Yok, çıkarmadım," diyerek sırıttım. "Ama bak üşürsem gider giyerim senin pijamaları..."

"Yok, üşümezsin. Sarar sarmalarım seni, yanıyorum diyerek kendin soyunursun artık."

"Hı, kesin öyle olur..." O an merak ettim, hangi kumaş Akın'ın teninden daha sıcak tutabilirdi ki beni? Hangi kürk, hangi kaban, hangi yün? Zaman akıp gitse, yüzlerce kumaş diksem bile erişemezdim onun sıcaklığına. *Yüzlerce kumaş diktim, bir tanesi bile senin tenin gibi ısıtmadı beni.* Bu cümleyi kurabilecek kadar mutlu olmak, bu sıcaklığı kaybetmemek için yaşamak istiyordum.

Sağ elimi diken gibi duran saçlarına getirdim, biraz sevdim. Sessiz kaldı Akın, dönüp bakmak için hamle yapmadı. "Uzatsana saçlarını..." diye mırıldandım ellerime batan saçlarında duraksarken. "Yalnız benim için bu defa. Mutlulukla, sevinçle, aşkla..."

Konuşmadı bir süre. Sonra, "Niye?" diye sordu.

"Diken gibi, can yakıyor."

"Ee, gülüm goncam sensen diken olmak da bana yakışır."

Kalktım sırtından, onun gibi yanağımı kendi yastığıma koydum. Gözlerinin içine bakarken ruhunu görüyordum sanki Akın'ın. Duru, samimi, içten, canlı... İçimin yaz sıcağıdır onun yeşil gözleri... Yanağını okşadım bu düşüncelerle. "Hayat iyi ki seni çıkardı karşıma. İyi ki geldin o mahalleye..."

Yanağındaki elimi tutup avucumu öptü. "Yani, Ahmet amca *kirama yüzde yüz zam yapıldı* deyince ben de onlara yardımcı olmak istedim. Yeni ev buldum. Sonra babamla tartıştım, ev aradım durdum ama istediğim gibisini bulamayınca Ahmet amcanın çıkarıldığı ev geldi aklıma, ben de mahallene gelmiş bulundum."

Afalladım. "Nasıl yani? Sen Ahmet amcaları tanıyor muydun?"

"Evet. Hani seni üniversiteden Halil diye bir arkadaşımla tanıştırmıştım ya, onun dayısı Ahmet amca. Bir kere evine buyur etmişti bizi, sağ olsun."

Gözlerim iri iri açıldı. "Ne yani Akın, sen daha öncesinde bizim mahalleye gelmiş miydin?"

Onaylarcasına kafasını salladı. "Geldim, iki sene oldu."

"Ama seni görmedim ben hiç," derken üzüldüm nedense.

"Ben de seni görmedim ki." Hayat çok ilginçti. Akın'la iki sene önce aynı mahallede bulunmuşuz ancak rast gelememişiz. Sevgilimle karşılıklı evlerde nefes almışız ama görememişiz birbirimizi hiç. Bu gerçeklik kırdı beni. "Boş verelim şimdi bunları..." diyerek yanağını oynattı yastıkta. "Yarın nereye gidelim?"

Yine dudak büktüm. "Bilmiyorum..." O da sıkıntıyla soluduğunda biraz düşündüm. "Aa, Karaköy'de bir allı güllücü var. Oraya gidelim, lütfen!" diyerek doğruldum heyecanla. Akın ise kıpırtısız duruyordu, doğrulmamla yalnızca göz bebekleri hareket etti.

"Allı güllü de ne?" diye sordu heyecanıma gülerek.

"Hani şu renkli macunlar var ya, tatlı... Onlardan. Bizim mahalleye gelirdi yazın hep." Mahalleden bahsederken yüzüm düştü bir an, sonra hemen toparladım. "Ama Karaköy'deki de çok güzeldi. Kızlarla yemiştik bir kere. Tatlı..."

Akın sözümü yarıda keserek doğruldu ve yeşil gözleri çakmak çakmak parıldarken, "Yok, yemeyelim," diyerek karşı çıktı bana.

Şaşırdım. "Neden ki? Sevmez misin yoksa allı güllü sen?"

Gülümsedi ve ensesini kaşıdı. "Macun biraz şey..." diye geveledi. "Olmaz."

"Ney?"

"Tehlikeli." Duraksadı. Gözlerini kırpıştırırken muzipçe sırıttı. "Anlıyorsun, değil mi?"

Anlamadım. Kaşlarım çatıldı. Düşündüm düşündüm... Sonra bir anda... Bir anda Neşe'nin sözleri geldi aklıma. *"Zampara Fahri macunları kiloyla alıyormuş evine,"* demişti. Neden diye sormuştum ben de saf saf. *"Kızım anlasana, çalıştır şu saksıyı biraz!"* diyerek kafama vurmuştu. *"Kalkmıyormuş işte adamın uçağı. Tatlılar, onlar, bunlar... Allı güllülerle gülüne gül katmış adam resmen!"*

Elimi ısınan enseme attım. Ensemi ovuştururken gözlerimi kaçırdım Akın'ın gözlerinden. "Ha... Haklısın tabii," dedim kuru bir sesle.

Yutkunarak ıslattım boğazımı. "Haklısın, haklısın... Problem varsa tabii... Olabilir bunlar, tabii..."

Akın içten bir şekilde kahkaha atarak beni kendisine doğru çekti. "Zümrüt!" diye adımı haykırdı gülüşlerinin arasından. "Sen insanın ömrüne ömür katarsın!" O kadar çok güldü ki sinirlendim ama onun gülüşünü izlemek, özellikle de bana sıkı sıkıya sarılmışken izlemek çok güzeldi. "Sence öyle bir şey mümkün mü?"

"Nasıl bir şey mümkün mü?" Bir yandan soru sorarken diğer yandan da kollarından çıkmaya çalışıyordum ama adamda öyle bir güç vardı ki kolları gevşese de bırakmıyordu beni.

"Sence o allı güllüye ihtiyacım var mı?"

Tövbe estağfurullah... Arka arkaya yutkunmalara doyamadım bir süre. *Yok gibi duruyor, Ayten. Şu bakışa bak! Şu tutuşa bak... Allah'ım günah yazma. Sence var mı Ayten? Saf Ayten, salak Ayten!* Ne sıcaktı Akın'ın teni, kollarında bunu düşündüm o an. Ya da ben mi sıcaktım acaba? Her yer mi sıcaktı? "Bilmem..." dedim, gözlerine kaçamak bakarak.

Yüzümü avuçları arasına alıp, gözlerimi kendi gözlerine bakmaya zorladığında, "Bilmek istersin belki bir gün?" diye sordu. Yüzünde eğlenir gibi bir ifade vardı. Bakışları gözlerimden dudaklarıma indi. İki dudağım, onun gözlerini üzerinde hissedince nefes alma ihtiyacıyla hafifçe aralandı. Akın'ın yeşil gözlerine o an bahar geldi sanki, farklı bir tonla parıldadı.

"İsterim..." dedim biraz sonra. Gözleri dudaklarımdan yukarı kayarak gözlerimi buldu. Fitili ateşlenmemiş mum gibiydi bu bakışlar, sözlerimle alev aldı. "Bilmek isterim Akın. Senin hakkında her şeyi bilmek ve biz olmak isterim."

Sol elinin başparmağı nazikçe alt dudağıma dokunurken nefesimi tuttum. "Biz olmak..." diye mırıldandı. Sesi boğuk, tınısı arzu doluydu. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp diken gibi sakallarını sağ yanağıma sürterken gülümsüyordu. "Biz!"

Dudaklarımı yanağından keskin bir hareketle kaydırdım. Bu hareketime şaşırdı ancak bir şey yapmasına fırsat bırakmadan dudaklarını şiddetli bir hazla öpmeye başladığımda bana ayak uydurmakta hiç gecikmedi. Akın'ı öpmek güzeldi. Akın'ın kollarında olmak güzeldi. Akın'ın evinde olmak, yatağında olmak, en önemlisi de kalbinde olmak çok güzeldi. Aç bir arzuyla susamış gibi onun dudaklarını öperken tüm dünyayı unutuyordum, aklım başımdan uçup gidiyordu. Sanki hayatım, soyunup atabileceğim kıyafetlerden ibaretti, onu öperken her şeyi unutup

çırılçıplak kalıyordum, kumaş parçalarını vücudumdan sıyırıp atar gibi tüm kötü yüklerden kurtuluyordum.

Soluklanmak adına başını geri çektiğinde Akın'ın göz bebekleri büyümüştü. "Âşığım sana..."

Dudağının kenarındaki beyaz lekesini öptüm. "Ben de sana âşığım."

Ellerimi beyaz atletinin eteklerine getirdiğimde ellerimi tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Soyuyorum seni."

Kesik bir nefes çekti burnundan. "Zümrüt, ben... Biz..." diye konuşmaya başladığında dudaklarını öperek susturdum onu. Ellerimi atletinin içinden karnına doğru ilerlettiğimde, inler gibi boğuk bir ses çıktı boğazından. Avuçlarımın altındaki teni ateş gibiydi. İki elim ağır ağır yukarıya doğru ilerledi, göğsüne geldiğinde durdum ve dudaklarımı geri çekerek atletinin uçlarını tutup yukarı kaldırdım. Hızla başından geçirip çıkardı atleti. Parlak, pürüzsüz ve büyüklü küçüklü süt lekeleriyle dolu göğsüne bakarken alt dudağımı eziyordum dişlerimle. Akın, "Sevgilim..." diyerek avucunu sol yanağıma yasladı. "Kafamı karıştırıyorsun hareketlerinle. Seni incitmek istemiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Senin olmak istiyorum." Kelimelerim kararlı, gözlerine bakan gözlerim sözlerimin arkasında olduğumu belirtircesine katıydı.

"Ama doğru zaman değil..."

"Yanında olduğum her an doğru zaman Akın ama sen istemiyorsan başka..."

Bu defa o öptü beni. Benim onu öpüşümün aksine daha hızlı, daha sabırsız ve daha tutkuluydu. Yanağımdaki eli boynuma, oradan enseme doğru kaydığında diğer eli de bel oyuntuma yerleşerek beni kendine çekti. Dizlerim üst bacağında, ikimizin arasında fazlalıktı. Bacaklarımı açtım ve kucağına yerleştim. Kalçalarımı onun üst bacağından ileriye ittiğimde, Akın beni belimden kavrayarak ani bir şekilde üzerinden kaldırdı ve hızla sırtımı yatağa bıraktı.

Saçlarım yüzüme dağılınca şaşkın bir şekilde bakındım ona. Yüzüme dağılan saçlarımı parmak uçlarıyla geriye iterek tenimi açtı. Üzerime doğru eğildi, şakağımdan aşağıya usulca inerek küçük küçük öpmeye başladı yüzümü. Bu hareketine kıkırdadığımda sorgularcasına kısa bir an bana baktı. Kollarımı boynuna sarıp parmak uçlarımla ensesini okşadım. Memnun olduğumu anladığında eğildi yeniden, çenemi öptü. Islak bir öpücüktü bu, nefesim kesildi. Akın'ın dudakları çene hattımdan

boynumun girintisine kaydığında başımı geriye yatırdım ve boynumu tamamen ona açtım. Bacakları iki bacağımın arasına sığışmak istercesine hareketlendiğinde birbirine bastırdığım bacaklarımı araladım. Dudakları buz gibiydi.

Akın'ın bir eli çıplak sol omzumun üzerinden kayarak ip askıyı indirdiğinde hızlı hızlı soluklanıyorduk. Açığa çıkan sol göğsümü avucuna alıp sıktı ve dudaklarını dudaklarıma kapattı. Eli soğuktu, tenim sıcaktı. Tam kalbimin üzerindeki göğsümü avucunun altında ovuştururken sanki kalbimle oynuyordu.

Sağ omzumdaki ip askıyı da indirdiğinde iki göğsüm gözleri önündeydi. Ben acele etmesini ister gibi kıvranırken Akın ağır ağır boynuma, gerdanıma ve göğüslerimin uçlarına ıslak ağzını sürüyordu. Ne olduğunu anlayamadığım bir anda eli iç çamaşırıma uzanıp vücudumdaki en sıcak noktaya değince ürperdim. Boğazımdan bir ses çıkmaması için dudaklarımı zorlukla kapattım.

Bacaklarımı birbirine bastırdığımda Akın başını kaldırdı. "Kendini serbest bırak, lütfen," diye mırıldandı. Ses tonu... Ses tonu o kadar garipti ki gardımı indirmemem imkânsızdı o an. Belimden tutarak kalçalarımı kaldırdı ve saten geceliği bacaklarımdan hızlı bir hareketle çekip aldı. Karşısında iç çamaşırımla kaldığımda sağ kulağıma doğru eğildi. "Çok güzelsin, çok..." Sıcak nefesi içimi ısıttı.

Yeniden bacaklarımı aralarken gülümsüyordum. İnce uzun parmakları vücudumun en hassas noktalarında gezinirken yaprak gibi titriyordum. Çenemi, boynumu, iki göğsümün arasını öptü ve sağ eli iç çamaşırıma sızdı. Bambaşka bir hisle titredim. Hiçbir tanıdık yüzü yoktu bu hissin. Gerçekti, elimi uzatsam dokunabileceğim kadar gerçekti ancak bir sis gibi dağılmasından korkacağım kadar da kırılgandı.

Parmaklarını ıslanmış kadınlığımın üzerinde gezdirdikçe kalçalarımı yatağın üzerinde kaldırıp kendimi ona yaslıyordum. Aralık dudaklarımdan kesik kesik nefes almaya çalışırken soluklarıma iniltilerim karışıyordu. Nasıl bu kadar ustaca gezdirebiliyordu ellerini? Başka kadınlar geldi aklıma, sinirlendim birden. Belli belirsiz silkeledim kafamı iki yana, unutturdum o an bunu kendime. Gözlerimi kapatıp boynumu kaldırdığımda göğüslerimi emen Akın'ın da mırıldandığını duydum. Neydi bu duyduğum? Nasıl bir melodiydi bu? Aşk koydum adını. Aşk melodisiydi Akın'ın mırıltısı.

İç çamaşırımı yavaşça indirirken kalbim hızla göğüs kafesimi dövüyordu. Nefesim kulaklarımda uğulduyordu. Pijamasını çıkarmak için

üzerimden kalktığında üşüdüm bir an, yoksunluk hissettim, kollarımı sardım bedenime. Pijamasıyla birlikte iç çamaşırını da indirince nefesim kesildi. Heyecanla ve garip, kadınsı bir hisle kollarımı açtım ve o da açtığım kollarıma itaat ederek bana sarıldı. Gülümsüyordu, gülümsüyordum.

Yüzünü yüzüme doğru eğdiğinde sert uzvu karnıma değince irkildim. "Aç bacaklarını..." diyerek burnunu burnuma sürttü gayet davetkâr bir edayla. Oysa davetkâr olan ben olmalıydım, onunla sevişmeyi ben istemiştim. Yeniden şiddetle öptü dudaklarımı. Dilini dilime iterken karnıma değen uzvu sıcacıktı. *Kasma kendini Ayten. Karşında Akın var. Akın'la sevişiyorsun.* Akın'la sevişiyordum!

Bu gerçekliği o an idrak edebildim tam olarak. Ensesine sardığım ellerimi geri çekerken sağ elim usulca karnının üzerinden aşağıya kaydı. Sertleşmiş uzvuna beceriksizce dokunduğumda Akın hemen dudaklarımdan çekti dudaklarını. Afallamış bir şekilde gözlerime bakarken dudaklarımı uzattım ona doğru. Onu yeniden öpmeden hemen önce mutluluğunu yeşil gözlerinde görebilmiştim. Bir tutam daha rahatladım, elimi sıcak uzvunda usul usul gezdirirken Akın burnundan bir inilti çıkardı ve alt dudağımı emerek geri çekti başını. Birçok duygu vardı o an içimde ama sanki içimdeki bütün yoğunluk kasıklarımda toplanmıştı ve bir nehir olarak akıyordu. Boynumu öperken, sertleşmiş uzvuna dokunan elimi tuttu, yukarı, başımın hemen yanına kaldırdı. Diğer elini de öteki yanıma koyarken sağ kulağıma doğru yanaştı, kulağımın hemen altını öptü. Sıcak nefesiyle gıdıklanıp omzumla başım arasında kıstırdım kafasını. Bacaklarımı usulca araladı ve bacaklarımın arasına yerleştiğinde, "Evlen benimle," diye fısıldadı kulağıma. Nefesim kesildi fısıldamasıyla. İş miydi yani tam şu an bu sözler... Zaten ölmek üzereydim heyecandan. Kendini bana yasladığında ellerim çıplak omuzlarına tutundu, dudaklarım aralandı. "Evlen benimle, Zümrüt."

İki bacağımın arasındaki ıslaklığa kendini sürterken, dikenli sakallarıyla dolu çene hattı boyunca öptüm onu. Gözlerimi yumdum sonra. *Evlen benimle, evlen benimle, evlen benimle...* Onlarca kez tekrar etti beynimde Akın'ın sözleri. En sonunda onu kendi içimde hissettiğimde bedenine sıkıca sarıldım. İstemsiz bir inilti gelip boğazıma kuruldu. Akın bir eliyle saçlarımı okşuyor, diğeriyle de boynumu nazikçe öpüyordu. O an hareketleri ağırlaşmış, hoyratlığı törpülenmişti. Canımı acıttığını düşündü. Yalan değil, biraz canım acımıştı lakin onunlaydım, onundum, bizdik işte...

Akın'ın elleri boynumun iki yanında durup başımı kavradığında yüzü karşımdaydı. "İncittim mi seni?" diye sorarken, yaşadığı yoğun arzudan sesi titremişti.

Kafamı iki yana salladım hızlıca. *Sen beni bu dünyada incitebilecek son insansın,* demek istedim ancak konuşamadım, öptüm onu. Yeniden içime girerken bir kez daha inledim ancak bu defa kendimi tamamen ona bıraktım. Gözlerimi kapattım ve sıkıca sarıldım ona. Usul bir ritim buldu aramızda, kasıklarımda yoğun bir sıcaklık ve sancı hissediyordum, alt tarafa bakamıyordum. O ara ara bakıyordu ama ben hâlâ bakabilecek kadar güçlü hissetmiyordum. *Korkunç değil, acımıyor, hatta tuhaf ama iyi hissettiriyor...* Bu aydınlanmayı yaşadım, daha da gevşedim o an. Bir zaman sonra sancıyı da unuttum, ıslaklık sancıyı engellemeye başladı, nefeslerimiz birbirimize karıştı. Akın'ın kollarımın altındaki derisinin gerilmiş ve çokça terlemiş olduğunu hissetmiştim. Üzerime eğildiğinden, sağ şakağı dudaklarıma değiyordu. Dilimi uzattım, şakağını yaladım. *Tuzlu.* Akın burnundan soludu bu hareketime ve çenemin ucunu hafifçe ısırdı.

"Hi!" diye bir ses çıktı ağzımdan. Sonra bir inilti... *Pis, inadına yapıyordu!* Biraz daha hızlandığında nefes alıp verişi derinleşmiş, mırıldanışı boğuklaşmıştı. Kendimi o an çok iyi hissetmiştim: Onunla hiç ayrılmayacak bir bütün gibi. İki kişilik bir özgürlük. Yerden göğe kadar dünyanın en mutlu iki bedeni.

Bir süre sonra daha önce hiç yaşamadığım bir titreme kasıklarımdan başlayarak bütün vücuduma yayıldı. Aynı esnada Akın'ın bir eli de sol göğsümü avuçlamış sıkıyordu. Kadınsı, tiz, çığlık benzeri bir iniltiyi dudaklarımdan serbest bıraktığımda Akın da içimden çıkmıştı. Karnımın üzerinde sıcak bir ıslaklık hissettim, gözlerimi sıkıca yumarak nefes nefese gülmeye başladım. Hâlâ titriyordum, üzerimde o da titriyordu. Gözlerimi aralayıp ona baktığımda yüzünde karman çorman bir ifade vardı. Sağ kaşının hemen yanından yanağındaki şekilsiz lekeye doğru ilerleyen bir ter damlasını elinin tersiyle yakaladı. Üzerimde gerildi, alnımı öptü, burnunu saçlarıma daldırdı sonra. Göğüslerimiz, aldığımız nefeslerle körük gibi hâlâ inip kalkıyordu.

"İyi misin?" diye sorarken başını boynumun girintisine yaslayarak bedenini sağ yanıma bırakmıştı.

"İyiyim..." derken sesim karıncalı çıkmıştı. Boğazımı temizledim. "İyiyim lakin yürümeyi başarabilir miyim, bilmiyorum."

Alayla söylediğim cümle üzerine güldü ve taze sakallarını boynuma sürttü. "Seni çok seviyorum, Günyüzü... Çok... Benim gonca gülüm, ömrümün baharı..."

Hâlâ titreyen sağ elimin parmak uçlarını öptü tek tek. Sıkıca tuttu sonra. Çok şey söylemek istedim o an. Zihnim durulmayan bir kelime seliydi. *O gonca senin ellerinde açtı. Bak... Sonsuza dek seninim işte artık. Nefesin nefesimde, ellerin ellerimde, terin terimde... Her şeyimle sana ait, her şeyinle bana ait.* O andan itibaren her şeyden az, Akın'dan çok olmalıydı benim hayatımda. Akın çokluğu, Akın etkisi, Akın varlığı, Akın... *Ben seninim, sen de benimsin ve hiçbir kural, hiçbir kaide değiştiremez bunu artık.*

Kimine göre hata, kimine göre günah, kimine göre ayıp, kimine göre toyluk. Bu saatten sonra başkaları bu akşam yaşadığımıza ne ad verirse versin, el âlemi âlem duysa ben duymazdım.

Gözlerimi sağ yanıma çevirdiğimde, Akın bana havlu getirmek için kalkmıştı. Bakışlarım direkt olarak komodindeki capcanlı bir kızıllıkla parlayan gülü buldu. Akın elinde havluyla yatağa geri döndüğünde güle baktığımı gördü, aldı onu. Burnuna getirdi, kokladı. "Senin için," diyerek bana uzattı sonra.

Hayır, demek istedim o an. *Sen benim içinsin, ben de senin içinim. Bir mürekkeple karaladım ben geçmişimi bu gece. Mürekkebin rengi sen yeşiliydi, can suyuydu bana aynı zamanda. Gül benim, toprağım ve suyum sen... Ömrüme bahar geldi ve o gonca ilk yaprağını bu gece senin topraklarında açtı.*

Toprak sen, can suyu sen.

Kaçırma bu taze baharları.

Soldurma gün kızılı gülleri.

Ve unutma hiç beni.

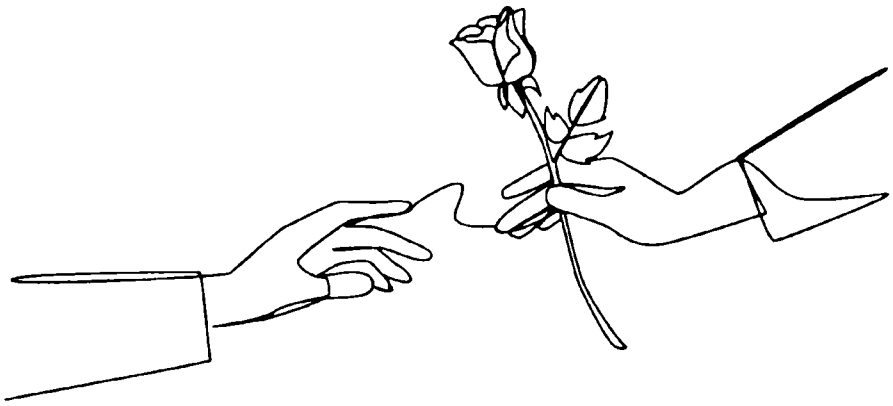

2. BÖLÜM: YARALAR VE YARINLAR

İnsan, ömrünün kaç pazar günü mutlu olurdu? Kaç pazar gününe mutlu bir başlangıç yapardı? On, kırk, yüz... Ömrünün her günü o pazar kadar mutlu olsun istedi Akın. Gözlerini açar açmaz, hayır, açmadan biraz önce, zihni uyku mahmurluğundan sıyrılır sıyrılmaz mutluluk karşıladı onu. Çıplak göğsünde Ayten'in yumuşak yanağını hissetti önce, sonra hâlâ hafif nemli olan saçlarının boynuna yapışarak minik minik kaşındırdığını... Kızın ince kollarından biri boynunun, diğeri de sağ kolunun altından sıkıca sarılmıştı kendisine. Ayten'in, bedenine sıkı sıkı sarılarak uyumasına alışmıştı Akın. Ve biliyordu; bu, hayatındaki en güzel alışkanlıktı. Onsuz uyandığı gün ayazda çırılçıplak kalmış biri gibi hissederdi artık. *Hayat onu Ayten'den yoksun bırakmasın.*

Kızın uykuyla ısınmış soluk sıcak nefesi Akın'ın göğsünü yakıyordu. Tatlı bir ürperti geçti bedeninden, ardından kasıklarında bir karıncalanma hissetti. Dün geceyi hatırladı. Başının ardını yastığa daha da bastırırken çocuksu bir tebessüm gelip kuruldu dudağına. Hiçbir detayı atlamadan dün geceyi hatırında yeniden canlandırdı. Ayten, çırılçıplak, esmer teniyle, kollarında inleyen, ateş parçasıyken yangın olup, yatağında onu da tutuşturan Ayten... Ufak ama uçları kalkık göğüsleri, yuvarlak kalçası, incecik beli ve gül gibi açılan dudaklarıyla Ayten, bu dünyadaki en eşsiz varlıktı ona göre. Boğazı kuruluktan acıyordu ama yanıp kavrulsa bile kalkmazdı şu an yataktan Akın, biliyordu. Kızı daha da çekti göğsüne, kollarını sardı saten geceliğin üzerinden beline doğru. Ah şu saten gecelik... Üzerinde görür görmez aklını yitireceğini sanmıştı. Esmer tenine zıt duran beyazlık ne de güzel yakışmıştı ona. Gözlerini yumdu. Göz kapaklarında yalnızca o, kollarında o, zihninde o, kalbinde o, varsa yoksa o!

Hayat Ayten demekti, Ayten hayat demekti. Ne kadar şükür dolasa diline, yalvarsa Allah'a hayatına hayat kattığı için yine de yetmezdi.

Şubat ayında alışkın oldukları gri gökyüzü o sabah sapsarı güneş ışıklarını cömertçe sunmuştu. Akın erken uyanmayı sevmezdi ancak Ayten yanında uyumaya başladığından beri istemsizce erken uyanır olmuştu. Dolayısıyla, ondan önce uyanıp onun gözlerini açışına şahit oluyordu. Yaşantısına farklılık katmıştı bu olay. Her sabah Ayten'in acı kahve gözlerini açışını güneşin doğuşunu bekleyen sabırsız bir seyyah gibi bekler olmuştu. Erken uyanmasının bir diğer sebebi de yanındaki kızdan çekinen bedeniydi. Kendi fizyolojisi ondan farklıydı, onu korkutmak en son istediği şeydi ve biraz durum toparlaması yaparak güne başlardı.

Dün gece ne oldu öyle?

İçindeki arsız yanlarından biriydi bu soruyu soran. Dün gece hayatının en güzel gecesiydi şüphesiz ve bu güzellik ömrü boyunca devam edecekti, böyle hissediyordu. Üzerinde kızın sıcak vücudunun olması, göğsünü yoğun bir nefes alma ihtiyacıyla hareketlendirdi. Kedi gibi üzerine kıvrılmıştı Ayten'in bedeni. Oldukça rahatsız bir pozisyondu esasında bu ama sesini çıkarmadı, çıkaramazdı zaten. Ayten uyanmadan kıpırdamak yoktu. Akın bu düşünceler içerisindeyken, ona sıkı sıkı sarılan Ayten yanağını çıplak göğsünde hareket ettirdi. Akın bakışlarını eğip kızın açılmadan önce titreşen göz kapaklarına baktı sabırsızca. Birbirine girmiş kirpiklerine, çıkıntılı burun kemiğine, kalkık kaşlarına doğru bakınırken, kız dudaklarını yaladı acıkmış bir bebek gibi.

Aşkı tarif edemem ama herkese gösterebilirim, diyerek izledi Akın onu. Kalp atışları hızlanmıştı Ayten'e bakarken. Acaba göğsüne yaslanan kız tüm bu gümbürtüyü duyuyor muydu? Kalp atışları mıydı onu huzurlu uykusundan uyandıran? Bilemedi. Ne söyleyecekti uyanınca ona? Ne tepki verecekti dün geceden sonra? İçi içine sığmadı, çocuk gibi merakla kızın yüzüne baktı. Ayten kaşlarını çattı önce huzursuz bir edayla, sonra ise derin bir nefes alarak şişirdi göğsünü ve gözlerini araladı.

Şu dışarıdaki de kendine güneş desin dursun, benim dünyamın güneşi işte şimdi doğdu.

Ayten'in gözleri açılır açılmaz Akın'ı buldu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı, Akın ise onun bu ifadesi üzerine genişçe gülümsedi. "Günaydın, sevgilim," dedi bariton bir sesle. Sabahın ve evin sessizliğinde adamın sesi ne de gür çıkmıştı. Vücudundaki tüyler irkildi Ayten'in. Garip bir rüya görmüştü, ensesi terden sırılsıklamdı ama rüya zihninde toz taneleri gibi

karman çorman olup dağılmıştı şimdiden. Unutmuştu ve unutmasının bir nedeni de ona yeşil yeşil bakan Akın'dı.

Her şeyden evvel dün gece yaşananlar birer birer üşüştü zihnine. Dizlerini karnına çekmek istedi ama bir baktı ki bacakları Akın'ın bacaklarına dolanmış, oynatmaya çalışsa da nafile... Yutkundu. "Günaydın, sevgilim."

Ama Akın sinsiydi, kızın bacaklarını çekmeye çalıştığını fark edince kendi bacaklarını daha sıkı sardı ona. "Nereye, kaçar gibi?" diye sordu bunu yaparken.

"Kalkayım..." diyerek doğruldu Ayten. Yukarıdan baktı adamın yüzüne. Uykusunu almış yeşil gözleri pırıl pırıldı. Gözlerini öpmek istiyordu ama garip bir utanç duygusu sardı tüm vücudunu ona bakarken. Yeniden kendini ondan çekmeye çalıştığında yine Akın bırakmadı. "Bıraksana?"

Sağ elinin ayasını Ayten'in sol yanağına yasladı Akın. "Biraz bakayım yüzüne, seveyim, izin ver."

Bu sözler üzerine Ayten'in kalbi tekledi. Yanağı, adamın kocaman avucunun içinde yok olmuştu, üstelik sıcacıktı eli. İki yangın birbirine baka baka büyüyordu sanki. "Sev bakalım o zaman," dedi Ayten becerik-siz bir cilveyle. Asla beceremezdi bu tür şeyleri. Oysa ablası, Neşe ve diğer kızlar öyle miydi? Nasıl da kırıtıp göz süzerlerdi onlar... Ayten bilmezdi öyle şeyleri ama ilk kez Akın'a cilve yapmayı çok istiyordu o kızlar gibi. Akın hak ediyordu çünkü. Akın iyi ve güzel olan her şeyi hak ediyordu.

Ayten'in sözleri üzerine, onu kendine çekip alnını öptü Akın. Birbirine karışmış koyu kestane saçlarına gitti elleri, okşadı iyice. Ayten uslu bir çocuk gibi başını yeniden adamın boynunun girintisine yasladı ancak bu defa boynuna ufak bir öpücük bıraktı. Bu öpücükle Akın'ın teninde bir uyanış gerçekleşti, kurumuş boğazını yutkunarak acıttı.

"Ne yapacağız bugün?" diye sorarak dizginlemeye çalıştı kendisini. "Karaköy'deki allı güllücü deme de..."

Ayten sesli bir şekilde güldü Akın'ın bu sözleri üzerine. Dün gece adamın, *"Sence o allı güllüye ihtiyacım var mı?"* diye soruşunu hatırladı. Utandı. Yoktu basbayağı, görmüştü işte dün gece.

Dün geceyi düşündükçe fenalık geçirecek gibi hissediyordu mutluluktan. Kendisini bambaşka biri gibi hissediyordu. Hep o bahsedilen ***kadınlık*** meselesi miydi bu? Kadın olmak dedikleri böyle bir şey miydi? Sanmıyordu Ayten. Bu bambaşka bir şeydi. İnsanların kadınlık diye atfettikleri şey bir sevişmeyle olan bir şey değildi ona kalırsa. Akın'ın yanında her şey

olabiliyordu mesela; kadın, genç kız, küçük kız çocuğu... Dün gece yaşadıkları şeyin onda hissettirdiği, saf bir mutluluktu.

"Bugün evde kalalım..." diyerek adamın göğsüne sol işaret parmağını yasladı ve teninde daireler çizmeye başladı Ayten. Sonra sözlerinin yanlış anlaşılacağını düşünerek, "Yani şey, yemek falan yaparız," diye ekledi.

Ayten'in sesindeki o kaçınmayı yakalamıştı Akın. Burnundan bir nefes bırakarak güldü. "Tamam, yapalım yemek falan. Ama önce..." Kızın altındaki bedenini yana oynattı. Usul bir hareketle bu defa o üst tarafa çıktı. Ayten gözlerini kaldırıp adamın yüzüne bakarken üzerlerindeki yorgan sıyrılmıştı ve adamın çıplak gövdesi meydana çıkmıştı.

"Ne ama önce?" dedi Ayten, Akın'ın vücudunu arsızca süzdüğünden habersiz.

"Utanma benden artık."

"Utanmıyorum." Ayten sözlerinde sahici olduğunu belirtmek istercesine gözlerini iri iri açarak baktı Akın'a ancak öyle olmadığının da farkındaydı. Kollarını uzattı adamın boynuna doğru. "Tamam, belki biraz..." diye kabul etti bakışlarını kaçırarak. "Sonuçta ben senin daha önce seviştiğin o kızlara benzemem, tecrübesizim."

Akın hızlı bir solukla şişirdi göğsünü. "Dün gece yaşadıklarımızın tecrübesizlikle gram alakası yoktu. Bunu söylemek istemedim sevgilim, sen de biliyorsun."

Ayten pek tabii biliyordu ama içindeki meraka engel olamıyordu. "Kaç kızla birlikte oldun Akın?" diye sordu, sorar sormaz da pişman oldu ve alt dudağını dişledi hemen. Gerçekten seviştikleri gecenin sabahında sorulacak soru muydu bu? İçinden kendi kendini payladı bir güzel.

Yine de Akın onun bu sorusuna samimi bir gülümsemeyle karşılık verirken kalkıp yataktan indi. Altında dizlerinin bir karış üzerinde biten lacivert bir şort vardı. Odada yürürken tahtalar gıcırdadı. Askılığa astığı ceketinin ceplerini karıştırırken kafasını iki yana sallayarak gülüyordu hâlâ. Ayten ise dirsekleri üzerinde yükselerek izledi onu. Akın ceketinin iç cebinde bulmuştu aradığını, sigara ve çakmak. Elinde sigara ve çakmağıyla gitti odanın penceresini araladı.

"Hava ne de güzel bugün," diye konuşurken bahçeye doğru bakındı Akın, perdeyi iyice açtı. Odaya güneş ışığı dolarken gözlerini kıstı Ayten, soğuktan dolayı yorganı çenesine doğru çekti.

"Kaçıyorsun," dedi kırık bir sesle Akın'a. Dudaklarına sigarasını iliştirmiş ve sigarayı yakmak üzere olan Akın duraksadı bu sözler üzerine. Gözleri Ayten'i buldu.

"Ciddi değilsin sanıyordum?"

"Neden ciddi olmayayım? Merak ettim."

Sigarayı yakmadı Akın, sağ elinin işaret ve orta parmağına kıstırıp yanına indirdi. "İki."

"Hım..." diye mırıldandı Ayten. Canı sıkılmıştı, oysa hakkı mıydı bu can sıkkınlığı onun? Ona neydi ki? Hem adam daha önce kimseyi sevmediğini bariz açıklamıştı, öylesine bir sevişmeydi yani bunlar. "İnsan sevmediği biriyle nasıl sevişir ki?"

Akın dudak büktü. "Birincisi meraktı, itiraf ediyorum," dedi ve yeniden dudaklarına koydu sigarasını. Demir çakmağıyla sigarayı ateşleyip bir derin nefes çektikten sonra üflerken, "İkiyi hatırlamıyorum bile," dedi. Dumanı savuşturdu. "Ama üç kalıcı ömrümde, biliyorum."

Ayten'in sinirleri bozuldu, en iyisi bu konuyu kapatmaktı. Koca pirinç karyolada yorganın içinde kıpırdandı, kıpırdanırken kasıklarının içinde ince bir sızı hissetti. Bir elini karnının üzerine koydu, okşadı. "Sabahın köründe içmesene şu zıkkımı!" diye homurdandı yorganla boğuşurken. "Şu yorgan da pek bir karışmış!"

Akın, Ayten'in bu serzenişinin ne sigarayla ne de yorganla bir alakası olmadığının farkındaydı. Onu kıskanıyordu kız. Bu hoşuna gitti. "Özür dilerim," diyerek kül tablasına bastırıp yarıda söndürdü sigarasını. "Çok keyifli uyandım bu sabah, aklımı bir esmer güzeline kaptırdım da. Ne yapacağımı bilemedim, bağışla."

Şunun şeytan dili yine ortada, diye düşündü Ayten, gözleri kısıldı. *Nasıl da laf cambazlığıyla katakulliye getiriyor her şeyi.*

Dudaklarında muzip bir gülüş beliren Akın, sandalyenin kenarında duran naylon poşete doğru adımladı. Ayten ise kısık gözleriyle onu süzüyordu hâlâ. Naylon poşeti karıştırdı iyice, Ayten'e bir yanı kırgındı esasında çünkü giysi dolabının büyük bir kısmını onun için ayırmasına rağmen, kız kıyafetlerini yerleştirmemekte kararlıydı. Naylon poşette aradığını en dipte buldu, çıkardı ve havaya kaldırıp salladı. Tozpembe, üzeri tüylü, iki parmak yüksekliğinde yumurta topuklu bir kadın terliğiydi bunlar. "Niye giymiyorsun bunları? Bak, ne güzeller."

Ayten onun bu lafzına ve terliklere bakarak kıkırdadı. "Zengin kadın işi o şıpıdık terlikler," dedi yorgana daha da gömülerek. Akın'ın yüzü bozuldu ama *şıpıdık terlik* tanımını sevdi.

"Peh, büyük safsata!"

Akın usul usul yaklaştı yeniden, yatağın kenarına oturdu, yere bıraktı terlikleri. Elini uzattı Ayten'in saçlarına. Kız, Akın'ın eline baktı.

Bileğine, oradan koluna, süt lekeli göğsüne... Alacalı adam, alacalı sevda, alacalı bakış, alacalı gülüş. "İçme sabah sabah sigara, leş gibi kokuttun odayı."

Ayten hep böyleydi işte. Düşünceleri ve dili farklı çalışırdı. Beceremezdi cilveyi nazı, kafası hep en kötüsüne odaklanır, diline en kötüsünü sürerdi. Bunu ona babası öğretmişti. Nefret ediyordu bu huyundan, törpülemek, yok etmek istiyordu ama bir türlü başaramıyordu. Ancak Akın da onun bu yönünün farkındaydı. Ayten'in gözlerindeki o ışığı görebiliyordu, tıpkı sindirilmiş, korkutulmuş, bastırılmış o küçük kız çocuğunu gördüğü gibi. Ayten'in de bunu fark etmesini istiyordu. Akın, Ayten'in kendini arayışında ona yol ve yoldaş olacaktı, bunun için sabırsızlanıyordu.

Kız yorganın altında, o ise yorganın üzerinde uzandılar yan yana, tıpkı dün geceki gibi. Buz gibi şubat havası hâlâ açık pencereden içeri süzülüyordu. Akın üşüse bile umursamadı, içi sıcaktı bir kere. "Zümrüt..." derken kafasını yastıkta oynatarak içten bir bakış attı ona. "İyi ki varsın. İyi ki..."

Kendisine oldukça yabancı olan bu sevgi cümlelerini duymak Ayten'i her defasında şaşırtıyordu. Halbuki insan bunları duyunca yumuşar, karşılığını aynı şekilde verir ve memnun olurdu. Ayten'de ise Akın böyle konuştukça bambaşka bir his oluşuyordu: Bu sözleri ve bu sevgiyi yitirme korkusu. Bu yüzdendi çoğunlukla kalakalışı, adamın gözlerine uzun uzun bakışı, nefesinin kesikleşmesi, suskunluğu seçişi...

Ama yine de bin kere *iyi ki varsın* diyordu ona, içinden de olsa. *İyi ki varsın Akın, iyi ki... Hatta öyle bir iyi ki varsın ki, yokluk kelimesini unutturdun bana. Bin kere gelsem dünyaya, bininde de senin olmak isteyeceğim. Bin kere savaşsam aşkla, bininde de sana yenileceğim.*

"Bu çakalın kafası çalışıyor ama hiç kopya vermiyor."

Akın güldü Halil'in bu sözleri üzerine. Elimi tutan eli daha da sıkı kapandı parmaklarıma. "Çalış oğlum, ben neden sana kopya vereyim? Al edebinle puanını, otur."

Halil kebabına çatalını batırdı ve et parçasını havaya kaldırdı. "Kalacaktım! Acımadın bana, bir soru sordum sana, bir! Onun cevabını vermen için neredeyse yalvaracaktım..." diye serzenişte bulundu. Çatalla beraber kaldırdığı kebaptan birkaç damla, masanın kırmızı beyaz kareli örtüsüne damladı ama Halil hiç önemsemedi bunu ve bir güzel ağzına attı lokmasını. Onun bu hâline gülmeden edemedim.

Akın ise masanın altından ayağına vurdu onun. "Kalmadın işte, zevzeklik etme şimdi."

O gün evde kalalım demiştik ama ikimizin de aklını güneşli gün çelmişti. Gözlerimiz sürekli penceredeydi, yüreğimizi dışarı çeken aydınlığa kayıtsız kalamadık. Evden çıkmadan önce telefon çalmıştı. Halil aramıştı. Sibel'in doğum günü varmış, ona hediye alacakmış. *Yardım et* diye yalvarmıştı iki saat Akın'a. Kardeşim Nergis'le aynı gün doğmuş Sibel, 12 Şubat'ta. Akın da kabul etmiş ve *"Ayten anlar kadın işi şeylerden, bir hediye buluruz,"* demişti Halil'e. Oysa ben ne anlardım hediyeden, doğum gününden? Ömrümde aldığım ilk hediye bir bez bebekti, o da sobada yanıp kül olmuştu. Zaten kendi kendime almıştım onu da, bir yakınımın alması hak getire... Düşündüm durdum. Sanırım hayatımda başka birinden ilk hediyeyi ben Yavuz Bey'den almıştım. Evet, o palto... Sonra Akın'ın aldıkları vardı; şapka, atkı, eldiven... Buraya geldiğimde de birçok kıyafet ve eşya almıştı bana. Şöyle bir düşündüğümde alınan onca yığının altında kalıyordum.

Arabayı Eminönü'nde bıraktıktan hemen sonra cadde üstünde rastlaştık Halil'le. Halil'in saçlar tavus kuşu gibi, kabarık kabarıktı. Uzaktan hemen tanıdı Akın onu. Favorileri deseniz aynı Ferdi enişteminki gibiydi, kurt adamdı sanki mübarek, hırlasa sırıtmazdı. Ama buna rağmen yüzü temiz, güleçti. Bakanda, *iyi insandır bu* hissi uyandırıyordu. *Sevgilim gibi.*

Bir saat boyunca, *Sibel nelerden hoşlanır sizce?* diye diye kafa şişirdi durdu. Akın, *bilmem,* dedi, o *bilmem* dedikçe Halil'in gözleri beni buldu. Ben ne bilirdim ki? Tanımam etmem, bir kere görmüşüm... Ama Halil öyle melül melül bakarken kıyamadım, içim ezildi. Sibel'i düşündüm. Turuncu bir kazak, kahverengi bir beresi ve uzun, kareli midi boy bir eteği vardı onu gördüğüm gün. Uçuk ve hafif, soluk renkler seviyordu sanırım ama buna rağmen makyajı cafcaflıydı, unutmadım. Dedim ki *şapka alalım, sever gibi.* Akın onayladı hemen ancak Halil baktığımız bütün şapkalara bir bahane bulduğunda ben pes ettim. Meğer yanıkmış bu Halil, Sibel'e. Eh, belliydi tabii hâlinden tavrından ama Sibeller varlıklıymış, ailesinin statüsü bayağı yüksekmiş, koca Evirgen Mobilya onlarınmış ve Halil de hâliyle basit buldu şapkaları. İçimden, *Ne hâlin varsa gör be adam!* dedim, dışımdansa, "Üzülme, daha perşembeye çok var, bulursun elbet bir şey."

Onca dükkân gezmesinden sonra Halil'in karnı acıktı, ağlar gibi konuşarak tutturdu Ringo Kebapçısı'na gidelim diye. Hiç sevmezdim böyle adamları, bayağı çocuk gibiydi. Akın da *tamam* dedi. Et kokusu, soğan ve

yanık hamur kokusuyla karışmıştı mekânda. Ben sevmedim kokuyu, içim almadı. Ben yemeyince Akın da istemedi bir şey. İki çay söyledik, Halil'se bir buçuk porsiyon ve büyük yayık ayran söyledi. Kebap gelir gelmez, büyük bir iştahla, yağını akıta akıta yemeye başladı. Babamın da kurbanın etini böyle yiyişi aklıma gelince yanak etlerimi ısırdım sinirden. Baba demeye bin şahit...

"Bitirme ödevi için gidiyoruz bu hafta ama yine para bizim cepten çıkacak."

Akın, Halil'in bu sözleri üzerine masaya doğru eğildi ve sıkıntıyla göğsünü şişirdi. "O bu hafta mıydı?"

Halil bir baş sallayışla karşılık verdi, Akın'ın kaşları çatıldı. "Ne oldu ki?" diye sordum.

"Şu Ankara'ya gitme meselesi vardı ya, bahsetmiştim sana... O, bu hafta sonu," dedi kırık bir sesle. Ne yalan söyleyeyim, yüreğim bir başka attı Akın *Ankara* dediğinde, korktum. İçim hiç rahat değildi, her yerde gizli gizli ayaklanmalar olduğunu duyuyorduk ama askerî inzibat basıyordu kafalarına. "Bizim işimiz öyle eylem falan değil, korkma. Biz sadece bilgi toplamaya gidiyoruz," diyerek sakinleştirmeye çalıştı beni. Bakışlarımdan anlamıştı korkumu.

Başımı omzuna yasladım. "Elimde değil, korkuyorum..." dedim gittikçe azalan bir sesle. Halil kebabından bir an başını kaldırdı.

"Korkma korkma, ben tutarım onu, yedirmem o kalabalığa alimallah!"

Akın, masanın kenarındaki peçetelikten bir peçete alıp Halil'e uzattı. "Sen önce ağzını sil!"

Halil burnunu kırıştırarak aldı peçeteyi, ağzını sildi. "Hiç ihtimal vermezdim," dedi sonra. Doymuş gibi geri yaslandı, bir elini şiş karnına koydu ve bana baktı. "Akın'ın yanında bir kız, sevgilisi..."

İlgimi çekmişti bu işte. Başımı Akın'ın omzundan kaldırdım. "Neden?"

Dudak büktü. "Akın sıcakkanlı biri olsa da bu işlerde yabanidir, pek kız görmezdim ben yanında." Duraksadı. "Hatta hiç yoktu. Kimdi o kız? Hah, Halide... O çok koşmuştu peşinden Akın'ın."

"Şu geçen evlenen mi?"

Akın bıkkın bir surat ifadesiyle, "Evet, o," dedi.

Kıskanmayacaktım. Akın onu sevmemiş ya, kız da evlenmişti işte. Neyini kıskanacaktım ki? Akın gibi bir adam sevilmeyecekti de kim sevilecekti? Ama benim sevgilim onu sevmemiş. Sanki beni beklemiş. Kendi

kendimi nasıl da gazladım, güldüm o an. Akın fark etti, ben gülünce o da gülüyordu. Bu olayı seviyordum. Sanki Akın, benim kalbimin bir başka uzantısıydı. *İki beden, tek kalp.*

Halil yemeğini bitirince kalktık, sahafları gezdik. Halil ve Sibel taban tabana zıt karakterlerdi bana kalırsa. Halil alaturka, Sibel Avrupai. Halil bir ara, "Kaset mi doldursam?" diye sordu kasetçiler çarşısında bize dönüp.

"Senin gibi Ferdi mi dinliyor Sibel, ne kaseti?" dedi Akın. Sinir olmuştu, sesinin tınısından belliydi. Daha da sıkı tuttu elimi. "Hem biz gidiyoruz, ne alacağına kendin karar ver."

"Ne oyunbozansınız abi siz de! Güya yardım edecektiniz..." dedi Halil ellerini ceplerine sıkıştırarak. "Siz de geliyorsunuz değil mi partisine?"

Akın'ın yüzü bana döndü. "Gitmek ister misin Sibel'in doğum günü partisine?"

Kalakaldım. Ben çok anlamazdım öyle parti işlerinden ama Neşe ve Arzu çok giderdi, anlatırlardı. "Bilmem ki..." diyerek omuz silktim. "Hem beni çağırmamıştır."

"Beni çağırdı. Ben nereye sen oraya," dedi Akın. Sonra Halil'e döndü. "Bakarız," diye yanıtladı onu. "Hadi, Allah'a ısmarladık."

Halil ardımızdan homurdanırken Akın beni çeke çeke ana caddede yürümeye koyuldu. "Dur ayol, ne bu acelen?"

"Affedersin, kafa mı bıraktı bende şu Halil..." diyerek yavaşladı.

"Senin canın bir şeye mi sıkıldı sevgilim? Şu Sibel'in doğum günü meselesi mevzubahis olduğundan beri öfkelisin biraz sanki."

"Sibel'i severim, iyi kızdır ama ailesinden pek hazzetmem. Bizim gibi gençleri elleriyle teslim ediyorlardı jandarmalara. Kaç arkadaşımız yakalandı onun ailesi yüzünden."

Şaşırdım. "Ama o da eylemlerde sizin yanınızda duruyordu?"

"Öyleydi ama ailesi baskıcı, bizimle olmasını istemiyor aslında."

"Neden yanınızda o hâlde?" Akın gözlerini kaçırdı. Kaşlarım çatıldı. "Bir çıkarı mı var sizinle takılmasının?"

Durdu. "Açık konuşmak istiyorum," dedi yüzüme bakarak. Beni kenara doğru çekti. "Sibel'in bizimle takılmasının tek sebebi kendi isminin anılmasını istemek. İlgi görmekten ibaret olduğunu düşünüyorum ve bu, benim en sevmediğim şey. Bizim yolumuzda böyle insanlar maalesef ki oluyor, Sibel de onlardan işte."

"Hım..." diye mırıldandım. "Ne yazık."

"Öyle, eğer istersen gideriz doğum gününe ama hediyesiz de olmaz, hediye alır gideriz."

"Yok," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Yani sen nasıl istersen öyle olsun tabii, bana bırakma bu seçimi. Sonuçta senin arkadaşın."

Boştaki sol eliyle yanağımı okşadı. "Gidelim, değişiklik olur ikimize."

Öyle yumuşak, öyle içtendi ki, öl dese ölürdüm. "Gidelim madem..."

Caddeler boyu yürüdük. Elini tutan elim üşüdüğü için Akın kendi eliyle beraber benim elimi de cebine koyunca güldüm. Karaköy'de dolaştık durduk. Bir oyuncak dükkânının önünden geçerken sarı elbiseli, simsiyah ipten saçları olan bir bebeği vitrinde görünce istemsizce yavaşladım. Ben yavaşladığımda Akın'ı da farkında olmayarak çekmişim. "Ne oldu?" diye sordu bana. Vitrin camının ardında gördüğüm bebek, beyaz bir kutunun üzerine oturtulmuş, diğer oyuncaklardan oldukça uzakta ve yapayalnız duruyordu. Beynim kendimle onu birleştirdi, sanki o yalnız bebek bendim ve uzaktaydım tüm sevdiklerimden. Kardeşlerimden... Nergis, Gülin, Emel. Hepsini, her şeye rağmen hepsini çok özlemiştim. "Sevgilim?" diye sorguladı beni yeniden Akın. "Neden bakıyoruz oyuncaklara?"

Vitrin camına dokundum, yalnız duran bez bebeğe dokunur gibi. Kendi yansımamla göz göze geldim o an. Boğazımda bir yumru büyüdü. "Hiç."

Yorulunca Galata Kulesi'ndeki Ünal Kardeşler'in işletmesi olan meşhur restorana götürdü beni Akın. Galata'ya ilk kez çıkıyordum. Sana uzaktan bakmakla, senin tependen bakmak ne de farklıymış meğer... İstanbul daha bir güzel göründü gözlerime. İstanbul'u güzelleştiren bu yeni geldiğim mekân mıydı yoksa Akın'ın varlığı mıydı, bir an bilemedim. Sevgilimi seçtim sonra. *Benim seçimlerim hep senden yana olur çünkü.*

Fazla lüks ve yabancıydı bana bu restoran, ister istemez gerildim. Çevremi meraklı gözlerle süzerken koluna beyaz bir havlu asmış garson geldi masamıza. İki menü bırakıp yanımızdan ayrılırken ben sandalyemde huzursuzca kıpırdanıyordum. Akın uzanıp masanın üzerindeki elimi tutmasa bir yerimde kurt var gibi kıpırdanmaya devam edecektim. "Ne yiyelim?" diye sordu. Gülümsemeye çalıştım, rahatsız olmadığımı sanmasını istedim. Menüye çevirdim bakışlarımı, baktım sayfalara, anlayabilene aşk olsun... Bir dünya harf curcunası bir araya gelmiş, ne idiği belirsiz anlamsız kelimeler sürüsü!

"Bilmem ki..." dedim istemsizce. Bilmezdim zaten, sen ne anlardın Ayten?

"Chateaubriand?" dediğinde, anlamayarak kaşlarım çatıldı. "Kızarmış dana eti yani..." diye açıkladı sonrasında.

Yani bana göre kızarmış dana etine kızarmış dana eti denirdi. Ne o öyle alengirli isimler? "Bir daha söylesene sen ismini o yemeğin?"

"Chateaubriand." Akın'ın aksanı muazzam bir biçimde çekici geliyordu bana. Bütün gün o ecnebi ismini sayıklaması için yalvarmak istedim. Bir elimi çeneme dayadım.

"Chate..." diye mırıldandım ama kelimeyi yanlış telaffuz etmekten çekinince sustum.

"*Kızarmış dana eti* de, ben de hoşnut değilim isminden. Yani yemeğe Fransız bir kontun adını neden vermişler, şu an unuttum ama rahatsız edici bence de..." İkimiz de güldük. Onunla yeni yerler keşfetmek kadar yeni şeyler öğrenmek de güzeldi. Hayatı Akın'la öğrenmek diye bir şey vardı. Onun gözlerinden bakabilmek dünyaya, onun kadar deli dolu olabilmek, onun kadar kucaklayabilmek tüm insanlığı... Ben bu zıtlığın soğuk yanı, o ise yangınıydı.

Çalan zile koşarak giderken bir yandan da zili çalana sövüyordum. Mete'nin uyku saatiydi, öğlendi. Gönül abla neredeydi, bilmiyordum. Uzun süre kapı çalınca mecburen ben açmıştım. Karşımda zayıfça, orta yaşlarda bir postacı duruyordu. Kucağında koca bir kutu vardı. "Yavuz Ali Karaca?" dedi bir bana bir de kutunun üzerine koyduğu kâğıtlara bakarak.

Zaten sinirlenmiştim, adamın bu sorusuna hepten bilendim. "Yavuz muyum Ali miyim Karaca mıyım sizce?" dedim öfkeyle. Gereksiz bir sinirdi ama öyle de kapı çalınmazdı yahu! Adam sözlerim üzerine afalladı. "Burası burası..." dedim ben de.

"Bir paket var, yurt dışından," diyerek kutuyu uzattı bana. Koca kutuyu iki elimle aldım. "Bir de adın soyadınla imzan lazım."

Paketi sol kolumun altına alıp boştaki elimle çabucak adımı soyadımı yazıp imzaladım. Postacı acele adımlarla uzaklaşırken ben de kapıyı kapattım ve pakete baka baka içeri girdim. Şık bir paketti, kırmızı zemine beyaz puantiyeliydi ve beyaz bir kurdeleyle sarılmıştı. Kutunun ucuna uzunca bir adres yazılmıştı. Köşesine *D. Maria Losito* ismi iliştirilmişti. Merdivenlerden çıkmadan hemen önce, bu ismi görünce duraksadım. Akın'ın, Yavuz Bey için *Maria'yla kır pidesi yememiştir herhâlde Paris'te?* demesi geldi aklıma, sırıttım saf saf.

Paketi çalışma masasına bıraktım ve odadan çıktım. Yavuz Bey, akşam çalışma odasında çizim yapacağımız vakit gördü paketi. "Ah, bu paket bugün geldi Yavuz Bey. Size söylemeyi unuttum."

O ise pakete doğru ilerledi. Kaşları çatılmıştı. Paketin üzerinde parmaklarını dolaştırmaya başladı. "Nedir bu?"

"Sanırım Maria Hanım'dan, postacı getirdi bunu." Gözleri gözlerimi buldu. "Ben çıkayım, siz açın rahat rahat," diyerek çıkmak için hareketlendim.

"Yok, dur. Kal, yani özel bir şey olacağını zannetmiyorum." Kapının önünde duraksadım, o ise paketin kurdelesini çözdü ve hiç de özenmeden puantiyeli kâğıdını yırttı. Kâğıdın altından bordo renkli, kadife bir kutu çıktı. Yavuz Bey'in kaşları daha da çatıldı bu görüntü karşısında, burnundan sesli bir nefes bıraktı ve kutunun kapağını kaldırdı. Usul adımlarla çalışma masasına yaklaşarak ben de baktım kutunun içine. Çok şık, lacivert, kumaş bir ceket vardı kutuda. Kumaşı parlak, ütüsü pürüzsüzdü. Yakalarında ufak işlemeler vardı, buradan net göremiyordum ama harika bir parçaydı. Hayatımda bu kadar güzel bir kumaş görmemiştim. Ufak bir not vardı ceketin üst kısmında.

"Ne güzel bir ceket," diyerek beğenimi dile getirdiğimde, Yavuz Bey bana baktı.

Boğazını temizledi. "Şirketlerini tanıtmak amaçlı yollayacağını söylemişti. Yani, şey... Özel bir hediye değil."

Kaşlarım havalandı. "Gayet özel görünüyor ama..."

Yavuz Bey, ceketin kumaşına dokundu usulca. "Öyle ama değil." Sonrasında not kâğıdına uzandı, yazıları okudu, göğsünü şişirip kâğıdı kutuya geri bıraktı.

Çok ilginçti bu tavrı. Ben olsam bir ahbabımdan böyle hediye aldığımda havalara uçardım herhâlde çünkü kumaş çok özeldi, değişik bir stilde dikilmişti. "Giyseniz ya?"

Kafasını iki yana salladı, kutuyu hızlıca kapattı. "Gerek yok, hadi biz çizim dersimize bakalım." Kutuyu masanın kenarına doğru itti. "Senin şu liseyi bitirme işin ne oldu?"

Özel hayatına müdahil olmamı istemiyor diye düşündüm, haklıydı. Bana neydi yani? "Akın Ankara'dan döndüğünde bakanlıkla konuşmaya gideceğiz."

Sandalyesine otururken bana da oturmamı işaret etti. "Akın Ankara'ya mı gidiyor?" Kafamı salladım onaylarcasına ve sandalyeye yerleştim. İlgiyle masaya doğru eğildi. "Neden? Ankara karışık diye duydum."

Sözleri beni daha da korkuttu. "İş için. Başkan konuşma yapacakmış, onlar da haber için gidiyorlar."

"Anlıyorum..." diyerek masaya çevirdi bakışlarını. "Umarım başlarına kötü bir şey gelmez."

Sesinde gerçek bir endişe vardı ve bu endişe benim de içimi kemiriyordu. "Neden gelsin ki? İş için gidiyor."

"Onun sevgilisisin... Az çok Akın'ın başka bir yanını daha görmüşsündür."

"Kastettiğiniz şey öfkesi ise eğer, Akın bazı konularda çok haklı, Yavuz Bey," dedim katı bir şekilde.

"Haksız olduğunu söylemedim ama öfke konusunda problemleri olduğu aşikâr ve konu benden bağımsız, başına bir şey gelmesinden endişeliyim."

Zorlukla yutkundum. "Gelmez, kendisini dizginleyebilir bu konuda. Onun sevgilisiyim," dedim, onun gibi imayla. "Onu tanıyorum."

Gözlerime uzun uzun baktı, sustu ama sanki gözleri bundan emin değilmişçesine konuşuyordu benimle. Çok korktum. Bu konuda haklı olması beni daha da korkuttu. "Madem öyle, eminsin bu konudan... Bana laf düşmez. Ancak Ayten, sana bir sır vereyim o zaman. Akın bu evin kapısına geldiğinde, bahçeden yan yalıya geçmesi için ısrar etme lütfen."

Anlamlandıramadım bunu. "Nasıl? Neden?"

"O, bizim bahçeyi sevmiyor. Haklı..." Başını önüne eğdi. "Annesi orada öldürdü kendisini, sen oradan her geçmek istediğinde onun bunu hatırladığını görebiliyorum ben." Duraksadı. "Onun için öyle önemlisin ki sana boyun eğip oradan geçiyor ama ben görebiliyorum Ayten."

Kalbim titredi bu sözleri üzerine. "Ben... Bilmiyordum. Yani... Yani hiç düşünmedim bunu." Ona böyle bir kötülüğü defalarca yapmış olmama inanamıyordum. Çok sinirlendim kendime.

"Bazı yaralar..." dedi Yavuz Bey, sesine düşen garip bir hüzünle. "İçtedir, en derinde. Göremezsin veya görülmek istemezler. Akın'ın da geçmişinde bu görünmez yaralardan var. Akın, senden ve benden çok farklı gibi duruyor, değil mi Ayten? Sen ve ben, soğuk ve mesafeli insanlarız ama Akın..." Derin bir nefesle şişirdi göğsünü. "Tüm o neşesinin, sıcaklığının altında çok derin yaraları var onun."

Yavuz Bey bu sözlerinde haklıydı hiç şüphesiz. Şahit olmadığım bir geçmiş, üzerinde pervasızca yürüdüğüm gizlenmiş bir yara olduğu aşikârdı. Çok utandım, iğrendim kendimden. Susmakla yetindim. Ben susunca Yavuz Bey önündeki kâğıtları toparladı. "Canını sıkmak istemedim."

"Yok, sıkmadınız."

Sıkmamış mıydı sahi? Bayağı aklım takılmıştı bu meseleye. Göz göre göre Akın'ın canını yakmışım ben meğer, içim nasıl acıdı. Yine de bu konu kapandı ve artık iki günde bir yaptığımız çizim çalışmalarına devam ettik. Çizimin yanı sıra, Yavuz Bey bana farklı dikiş teknikleri ve kumaş yapılarını da öğretmeye başlamıştı. Bildiklerim okyanusta bir damla kadarmış meğer, yeni şeyler öğrenmek hem keyfimi hem de heyecanımı artırdı. Akın o akşam erken geldi işten, evden çıkmak için kapıyı açtığımda karşımda onu gördüm.

"Sevgilim!" diyerek güldüm ona. Onun ise bu tavrım hoşuna gitmemişçesine yüzü değişti. Bir Yavuz'a bir de bana bakındı, anlamlandıramadım. "Kötü bir şey mi oldu? Erkencisin..."

Kısa bir anlığına yumdu gözlerini, sonra hızla başını iki yana salladı. "Yok, hayır. Bir saat öncesinden çıkmak için izin aldım, yazmam gereken birkaç haber yazısı vardı. Evde hallederim diye düşündüm." Gözleri benim yüzümden Yavuz Bey'in yüzüne sekti yeniden. "Merhaba Yavuz," dedi mesafeli bir sesle. Mete'nin ateşlendiği günden beri ilk kez yüz yüze geliyorlardı. İkisi de o günden beri birbirlerinin yüzüne bakamamışlardı; Akın kontrolsüz öfkesini yansıttığı için, Yavuz Bey de yaptıklarının ağır pişmanlığını yaşadığı için.

"Merhaba Akın. Girsene," diyerek biraz daha açtı kapıyı Yavuz Bey.

"Yok, gidelim. Halletmem gereken işlerim var. Şey diyecektim ben..." Çenesini kaşıdı ve tereddütle bana bakındı. Sonra içeri doğru adımlayarak Yavuz Bey'e yaklaştı ve kulağına doğru eğildi, bir şeyler söyledi. *Tamam mı?* diye sorduğunu duyabildim yalnızca.

Yavuz Bey ise dudaklarını birbirine bastırarak kafasıyla onayladı onu. "Ne zaman istersen alabilirsin."

"Ne oluyor yahu? Neden kulağına konuşuyorsun? Aşk olsun Akın," diyerek tavır koydum.

"Özel," diyerek sırıttı Akın. Bir ona bir de Yavuz Bey'e baktığımda, ikisi de bu konudan bahsetmemekte oldukça kararlı duruyordu.

"Alacağın olsun senin," diyerek çıktım kapıdan ama sonra durdum. Karanlık bahçeye bakındım, Yavuz Bey'in söyledikleri birer birer üşüştü aklıma, kollarımı vücuduma sardım ve bahçe kapısına doğru çevirdim adımlarımı.

"Ayten!" diye seslendi ardımdan Akın. Sonra Yavuz Bey'e iyi akşamlar diledi. "Sevgilim, rica ediyorum durur musun?" Eğlenir bir tını vardı sesinde, ne saklıyordu ki benden? Sinir oldum işte. Çocuklaşmak istedim. Bana yaklaştı, en sonunda bahçe kapısını açıp sokağa indiğimde yanımda

bitti. "Kızma hemen, öğrenirsin yakında," diyerek kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti.

"Benden bir şey gizleme," dedim küçük kız çocukları gibi dudak bükerek.

Akın nasıl güldü bu tavrıma, nasıl! Beni daha da çekip saçlarımın üzerine derin bir öpücük kondurdu. "Tamam, gizlemem senden bir şey."

"Hiçbir şey!" diyerek işaret parmağımı tehditkâr bir şekilde salladım yüzüne doğru.

Tuttu parmağımın ucunu, öptü. "Tamam, hiçbir şey."

Sokağın ortasında durup, kollarımı boynuna doladım, sıkıca sarıldım ona. Belki bir masal kahramanı değildim ama en az bir masal kahramanı kadar mutluydum o an. Hayat tozpembeydi ve biz mutluyduk çünkü tozu değil, pembeyi görüyorduk.

"Alo? İyi akşamlar."

"İyi akşamlar, kimi aramıştınız?"

Boğazını temizledi. "Ben Neşe Hanım'ı aramıştım. Neşe Tütüncü."

"Babası ben. Siz kimsiniz?"

Yusuf'un eli ayağına dolaştı, kapatmak istedi telefonu ama sonrasında ayıp olacağını düşünerek "Bir arkadaşı..." dedi karıncalı bir sesle.

Tam bu esnada Neşe elinde çay tepsisiyle salona girmişti. Babası burnunun ucuna inen gözlüğünü boştaki eliyle çıkarıp kitapların üzerine koyarken, gözleri Neşe'deydi. "Hangi arkadaşısın sen evladım? Neredensin, kimlerdensin?"

Neşe çay tepsisini masanın üzerine bırakırken, gözleri babasına döndü. Babasıyla göz göze gelince dikelip baktı. "Şeyden..." dedi Yusuf geveleyerek. Neşe belli ki babasına ondan bahsetmemişti. Ter bastı Yusuf'u, yalan da söyleyemezdi ya. "Askeriyeden."

Neyzen Bey'in kalın kaşları havalandı bu sözler üzerine. "Nasıl?" diyerek gözlerini kıstı.

"Deniz Kuvvetleri'nden. Kızınızın arkadaşıyım. Adım Yusuf, Yusuf Kılıçoğlu. Kusura bakmayın, bu saatte rahatsız ediyorum ama..."

"Ediyorsunuz pekâlâ!" dedi Neyzen Bey. Askeriyeden olduğunu duyunca içi daha da cız etmişti adamın, gözünün bebeğiydi Neşe. Yüzünü ekşitti, sanki adam karşısında ona sövmüş gibi. "Ne için aradınız kızımı?"

Neşe, babasına doğru adımladı, ilk defa babasını öyle görüyordu. Adam kıpkırmızı kesilmişti, birdenbire on yaş almıştı sanki. Yusuf'a

benzetti babasının bu hâlini, gülmek istedi ama zorlukla bastırdı bu dürtüsünü. "Babacığım..." diyerek ilişti babasının yanına, koluna dokundu. Adamın iri gözleri yan yan onu buldu. "Sakin olur musun, hatırım için."

Yusuf çeri domatese dönmüştü. Camlı bölmeden şakalaşan askerlere bakındı, yutkundu, soluklandı ama yok! Bayılacak gibi oldu, ağzı dili kurudu, yine de kendinden emin konuşmak için çabaladı. "Efendim, tekrar özür dilerim bu saatte rahatsız ettiğim için. Daha münasip bir zamanda aramaya çalışacağım, bağışlayın."

"Dur bakalım, dur," diyerek kesti sözünü Neyzen Bey. Kızını süzdü yine. "Önce bana kızımla ne maksatla görüştüğünü söyle."

Yusuf bir elini duvara dayadı, gözlerini yumdu sıkıca. Neşe'yi düşündü. Onunla ilk kez buluştuğu gün, masadan kalkıp gidince peşinden koşturduğu anı... Tutup kolundan kendine çektiğinde savrulan kıvırcık saçlarını, yüzüne ensesinden esen lavanta kokusunu, bal rengi gözlerinin içine ağır ağır akışını... "Niyetim ciddi efendim," dedi tek nefeste. "Niyetim çok ciddi. Ben... Ben Asteğmen Yusuf Kılıçoğlu, Neşe Hanım'ın izdivacına talibim."

Neyzen Bey'in kaşları hayretle havalanırken Neşe'nin şokla dudakları aralanmıştı. Yusuf'un bu denli ciddi olduğunu bilmiyordu, duyduklarına inanamadı, hatta bunları direkt olarak babasına söylemiş olması bile bir mucize gibi geliyordu ona.

"Demek öyle," diyebildi Neyzen Bey. Esasında o da çok şaşırmıştı duyduklarına ama bir yanı da arayan adamın bu denli açık sözlü oluşunu takdir etmişti. Yine de içten içe baba korumacılığını takınıyordu çehresine. "Bunları münasip zamanda bir de yüzüme söylemek istemez misin Asteğmen Yusuf Kılıçoğlu?"

Yusuf tam, *Emredersiniz!* gibi saçma bir yanıt verecekti ancak, "Tabii efendim," diye çevirdi dilini hemen. "En kısa zamanda, hayırlısıyla..."

Neyzen Bey, sanki karşısında Yusuf varmışçasına kafasını salladı. "İyi," dedi katı bir sesle. "Şimdi telefonu kızıma veriyorum."

Yusuf rahat bir nefes aldı. Sonra, "Çok mesut olurum. Hayırlı akşamlar efendim, tekrar kusuruma bakmayın rahatsızlık verdiğim için," dedi uysal bir sesle.

"Sana da hayırlı akşamlar evladım, Allah ayağınıza taş, gözünüze yaş değdirmesin."

Neyzen Bey göremese de Yusuf onun bu sözlerine tebessüm etti. Neşe telefonun ahizesini aldı babasının elinden ve aynalı konsolun üzerinden telefonu kaldırdı, kucağına çekti. Telefonun kablosunu dikkatlice toplarken

bir yandan da babasına sevecen bir edayla gülümsüyordu. Tırıs tırıs gitti telefonla birlikte odasına, telefonun kablosunu kapısının altından verdi ve kapıyı kapatır kapatmaz, "Yusuf!" diye şakıdı.

Yusuf o an ciğerlerindeki bütün nefesi üfledi dışarıya. "Neşe..."

Bir an ikisi de ne söyleyeceğini bilemedi. Kızın sesinden belliydi her şeyi duyduğu, acaba niyetini ilk olarak onunla paylaşmadığı için kırılmış mıydı Neşe? Onu kırmaktan korktu Yusuf. Oysa o an Neşe'nin kalbinde kelebekler uçuşuyordu. "Sen ne yaptın Yusuf?" diye sordu bir elini ağzına kapatarak.

"Ne yapmışım?" *Kötü bir laf etmedim inşallah,* diye düşündü.

"Babama neler dedin öyle..."

"Ne demişim ki?"

"Ayol ne demedin ki! Niyetim ciddi dedin..."

"Ee, yalan mı söyleseydim?"

Demek sözlerinde ciddiydi Yusuf. İçi içine sığmadı Neşe'nin. Bu zamana kadar konuştuğu erkekler tarafından oyalanmış, eğlenilecek kız gibi görülmüştü. Ama Yusuf... Yusuf daha ilk buluşmadan sonra, niyetinin ciddi olduğunu babasına söylemişti. Yakışıklıydı, zekiydi ve Neşe'yi beğeniyordu. Neşe'yle evlenmek istiyordu. Rüyada gibiydi Neşe, inanamıyordu hâlâ.

"Alo? Alo, Neşe? Hat mı kesildi? Alo?"

"Buradayım."

"Hah, iyi. Bağlanmak çok zor oldu, malum yurt dışı olunca... Kusura bakma ancak bu saatte arayabildim. Çok kızmadı baban umuyorum ki?"

"Kızdı biraz..." diyerek telefonun kablosunu parmağına doladı Neşe ve telefonun tuşlarına bakındı hülyalı hülyalı.

"Hadi be!" dedi Yusuf da korkarak.

"Hı... Ama ben alırım onun gönlünü, dayanamaz o bana."

Yusuf yutkundu. "Nasıl alacakmışsın gönlünü?"

"Öperim, göbeğini severim, dizlerine yatarım, *babam* diyerek kocaman sarılırım, hemen indirir yelkenleri suya."

Neşe'nin sözlerini hayal ederken güldü Yusuf. "Senin şu dilinle, işvenle ve nazınla yapamayacağın şey var mı ki?"

Neşe'nin gururdan göğsü kabardı. "Bilmem," diyerek omuz silkti.

"Neşe..." diye adını sayıkladıktan sonra boğazı düğümlendi Yusuf'un. "Seni özledim."

"Sadece bir kere gördüğün o kızı mı?"

"Sadece bir kere gördüğüm, gördüğümden beri düşünmekten kendimi alamadığım o kızı özledim."

Neşe'nin yanaklarını ateş bastı. "Benim dilime laf edene bak! Bir askere göre çok beklenmedik konuşuyorsun... Vallahi inanasım gelmiyor daha önce izdivacın olmadığına."

"Olmadı," diye kesinkes reddetti Yusuf. "Senin olmuş da ne olmuş, bak, hani neredeler?"

Neşe geçmişinde yaşadığı hayal kırıklıklarını düşününce sinirlendi. "Aman, boş verelim şimdi geçmişi kuzum," dedi. "Sen bana asıl ne zaman geleceğini söyle bakalım."

Yusuf duraksadı. Ona ne zaman geleceğini söylemeli miydi, kestiremedi. Şimdi söylese, Neşe kesin limana gelmek isteyecekti. Ee, o zaman da onca askerin içerisinde ona istediği gibi sarılamayacaktı. Bir de askerlerin bakışlarından hiç hoşlanmıyordu, Neşe dikkat çekecek kadar güzeldi. Hele saçları... Kabarık saçları on metre öteden *ben buradayım* dercesine varlığını belli ediyordu. Bunun dışında Neşe güzel ve renkli giyiniyor, alımlı yürüyor, akıl çelici bakışlar atıyordu farkında olmadan. Olmazdı, asla gelmemeliydi limana. Kıskançlıksa kıskançlık, ne yapacaktı?

"Belli değil," dedi Yusuf düşüncelerini sineye çekerek.

Neşe ince kaşlarını çattı. "Niye yalan söylüyorsun? Yakında geleceğini söylemişsin teyzene. Aşk olsun Yusuf, hiç mi kıymetim yok senin gözünde?"

Neşe'nin sözleri Yusuf'u üzdü. "O nasıl söz Neşe? Kıymetin olmasa babana öyle konuşur muyum hiç? Hem sen teyzemi ne ara gördün de duydun bunu? Ayten mi söyledi?"

"Ayten bir şey söylemedi, ben yalıya gittim tanıştım. Konuyu çarpıtma. Geliyormuşsun ama bana söylemiyormuşsun. Kırıldım." Dudak büktü, omuzlarını da düşürdü, Yusuf görmese de.

Yusuf ise onu oyalayacak kelimeler aradı. "Neşe... Kıvırcık marulum, yapma böyle. Şimdi oraya kadar geleceksin yoracaksın kendini. Hem karşıda bizim kışla, oraya kadar yorulmanı istemem. Kış günü, üşürsün, hasta olursun."

"Aman ne de düşünüyorsun beni çeri domates! Çok düşünseydin, önce bana söylerdin yakında geleceğini. Sahi, ne zaman geliyorsun? De bakalım."

Cıkladı Yusuf. "Demem, gelme sen de."

Ama bu sözleri Neşe'nin inat damarına daha da bastırdı. O söylemezse söylemesin, gerekirse her gün giderdi Üsküdar tarafındaki limana, yine de beklerdi onu. "Söylemeyeceksin yani?"

"Yok, yorulmanı ve üşümeni istemem."

Ağzının içinden yanaklarını dişledi Neşe sinirle. "Tamam o zaman," dedi soğuk bir edayla.

"Tavır koyma bana lütfen, seni düşünüyorum," diyerek yumuşatmaya çalıştı Yusuf onu.

"Koymuyorum tavır falan, tamam işte," dedi Neşe. Saçları yine sinirden kabarmıştı. "Hadi, kapat. Çok yazmıştır yurt dışından buraya."

"Neşe..."

"Hım?"

"Sen de beni özledin mi?"

Derin bir nefes aldı Neşe. Tuvalet aynasından kendi yansımasıyla göz göze geldi. Gözleri pırıl pırıldı, gülümsedi. Kendine bakarken Yusuf'u düşündü. Bir kez gördüğü o adamı... Uzandı, masanın üzerindeki günlüğünün son sayfasındaki cepliği açtı. Yusuf'un üniformalı siyah beyaz fotoğrafını çıkardı, baktı. Sonra yeniden tuvalet aynasında kendisine baktı. Gülümsemesi yüzünde daha da büyümüştü. *Özlemişti.* Hayatında bir kez gördüğü o adamı, kelimeler aracılığıyla bağ kurduğu o adamı özlemişti. Neydi bu? Aşk mı, sevda mı? Koyamadı adını. Aşk dese o kadar acı değil, sevda dese o kadar çekmişliği yok. Bilemedi.

"Alo? Neşe? Orada mısın?"

"Hıhı."

Yusuf'un yüzü asıldı asıl sorusuna yanıt alamadığı için. "Pekâlâ, kapatayım ben. İyi akşamlar dilerim Neşe."

Neşe tutulup kalmıştı sanki. Tam, "Ben de seni..." diyecekti ki telefonda ritmik bir dıt sesi duyuldu. Kalbine hüzün gelip kuruldu o an. Kulağından ahizeyi indirdi, dolu dolu olmuş bal rengi gözlerle baktı ahizeye. "Özlemiştim," diye fısıldadı. "Özlemiştim..."

Ders çıkış zili çaldığında Nergis arkadaşlarıyla vedalaştı. Okul kapısından çıkarken Vedat'ın seslenmesiyle duraksadı, geri döndü. Vedat bir üst sınıftan, zayıf ama uzun boylu, gözlüklü bir çocuktu. Birkaç defa okul kütüphanesinde rast gelmişler, dersler hakkında konuşmuşlardı. Zehir gibi kafası vardı Vedat'ın, eh, Nergis'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu ancak son kütüphane karşılaşmalarında Vedat onun tiyatroya yönelmesini pek doğru

bulmadığını ifade etmiş, Nergis de buna bozulmuştu. Ufak çaplı bir ağız dalaşına girmişlerdi. Vedat, Nergis'in bu zekilikle tiyatroya bir anda nasıl bu kadar merak saldığını, neden hayatını bu uğurda harcayacağını bir türlü anlayamamıştı. Nergis'in gerçek düşüncelerini duysa hepten inanamazdı tabii.

"Gelmedin bugün kütüphaneye," dedi Vedat, Nergis'in ardından koştuğu için nefes nefeseydi. Elinde ufak bir paket tutuyordu, Nergis'e uzattı. "Doğum gününmüş. Yani, biliyordum ama okulda da göremeyince... Nice senelere Nergis."

Nergis çok şaşırdı. Yakın arkadaşı Lale bile ona hediye almamıştı, Vedat ise hem doğum günü olduğunu biliyordu hem de hediye almıştı. Yalan yok, mutlu olmuştu Nergis. Uzanıp paketi aldı. Kitap gibiydi sanki, ağırlığından bunu çıkardı. "Neden zahmet ettin? Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. Aldığı ilk hediye buydu. Hediye ne değişik hissettiriyordu insana. Değerli, mutlu, özel...

Vedat boğazını temizledi ve burnunun üzerindeki gözlüğünü ittirdi. "Ne zahmeti... Okudukça beni hatırla."

"Yanılmamışım, kitap demek." Açmak için paketi hışırdattı ama Vedat mâni oldu.

"Evde aç istersen."

Bu isteği reddetmedi Nergis, başını salladı. "Pekâlâ. Tekrar teşekkür ederim Vedat. Çok incesin."

Vedat'ın ağzı kulaklarındaydı. "Çok mutlu senelerin olsun."

İki genç karşılıklı gülüşürlerken onları izleyen Selim indi arabadan. Usul adımlarla yaklaştı okul bahçesinin kapısında konuşan gençlere. "Merhaba," dedi, bir Nergis'e bir de Vedat'a bakarak. Nergis, karşısında Selim'i görür görmez kalakaldı. Burada ne işi vardı? Yoksa şu burs meselesi için mi gelmişti? Geçen ayki bursunu almaya gidememişti, ondan mıydı? Korkmuştu çünkü. Babası korkutmuştu. Ablasına yaptıklarını düşündükçe korkudan karnına ağrılar giriyordu. Nergis'in de Selim Beylerden burs aldığını duysa onu da döverdi belki. Ya Ayten ablası gibi evden atarsa? Ne yapardı Nergis? Kime giderdi? Kime sığınırdı? Bir anda düşündü bunları genç kız. İstemsizce yarım adım geriledi ayakları.

"Merhaba, siz kimsiniz?" diye sordu Vedat, Selim'i tepeden aşağıya süzerek. Jilet gibi giyinmişti adam. Ardında kalan siyah Mercedes'ine baktı bir de. Cebi dolu, tuzu kuru adamlardan biriydi anlaşılan.

"Nergis'le konuşmak için bekliyordum," dedi Selim, Vedat'a gülümseyerek. Sonra bakışları yeniden Nergis'i buldu. Kızın elinde bir paket

vardı. Üzerinde *İyi ki doğdun...* yazılı yaldızlı bir kâğıt sarılıydı. "Doğum günün mü bugün?"

Nergis yutkundu. Başını salladı hızla. Nefesi düzensizdi, hediye kitabı göğsüne sıkı sıkı bastırdı.

"Nice mutlu seneler dilerim. On yediye mi girdin?"

"On sekiz," deyiverdi Nergis. Vedat ve Selim, Nergis'in bu cevabına şaşırdı.

"Ayten Hanım, on altı olduğunu söylemişti yanılmıyorsam?"

Nergis bakışlarını kaçırdı. "Şey... Babam geç yazdırmış. On sekiz." Vedat'a baktı. O da şaşırmıştı Nergis'in verdiği bu cevaba. Nergis alt dudağını dişledi, sağ ayakkabısının ucuyla okulun önündeki çamurlu taşı eşeledi suçlu bir çocuk gibi.

"Sizin Nergis'le ne işiniz var?" diye sordu Vedat, haddini aşıp aşmadığını düşünüyordu bir yandan da.

Selim'in bakışları Vedat'ı buldu. "Bir mesele hakkında konuşacaktım." Duraksadı. Burs meselesini söylerse kızın rencide olmuş gibi hissedeceğini düşündü. "Özel."

Vedat'ın kaşları çatıldı. Bir Nergis'e bir de Selim'e bakındı gözlüğünün altındaki ela gözleri. Boğazı düğüm düğüm oldu. Öfke ve kırgınlık geldi kuruldu göğsüne. "Anlıyorum," dedi titreyen bir sesle. "İyi günler." Geri döndü, koşar adımlarla ikilinin yanından uzaklaştı.

Nergis olanları anlamadı. Vedat niye öyle tavırlı gitmişti? Bilemedi. Yanında Selim duruyorken hiçbir şeyi düşünemezdi. Selim... *Bey* bile diyemiyordu ona artık, yalnız *Selim*. Geceler boyu düşündüğü, hayaller kurduğu, pembe rüyalarına konuk ettiği o adamdı Selim. Bütün kitaplarının kenarında adı *sevgi* olarak geçen, kurutulmuş çiçeklerin her bir yaprağına adını verdiği o adamdı. Uğruna ideallerini değiştirdiği adamdı. Tabii bundan hiç kimsenin, özellikle de Selim'in haberi yoktu.

Selim, Nergis'e döndü yeniden. Kızın rengi mi atmıştı? Titriyordu sanki. "Üşüyor musun?" diye sordu. "İstersen arabama geçebiliriz?"

Nergis'in alt dudağı titriyordu ama üşümekten değil, heyecandan. Araba lafını duyar duymaz daha da korktu Nergis. Yine ablası Ayten'i düşündü. Babasının ona *"Elin oğluyla mahalle ortasında elleşiyormuşsun!"* diye bağırışını hatırladı. Karnının orta yerinde bir ağrı yayıldı.

"Yok! Yok, olmaz. Üşümüyorum ben, iyiyim..." Kızın bakışları kaçamaktı, ürkekti. *Benden mi çekiniyor acaba?* diye düşündü Selim. *Varlığım bunlara sebep oluyorsa bir an önce yanından gitmeliyim.*

"Nergis, geçen ayki bursunu almamışsın. Para muhasebede duruyormuş, sürekli de beni arıyorlardı. Bir sorun mu var? Merak ettim."

Esasında Nergis, Ayten evden gittiğinden beri kafasını hiçbir yere çıkaramamış olduğundan bursu unutmuştu. Postane de uzak olduğundan oraya bırakılmasını istememişti paranın. Biraz da Selim'i görürüm belki umuduyla şirketlerine gidip bursu almayı düşünmüştü ama işte, çıkamamıştı bir yere. Şimdi bunu Selim'e nasıl izah edecekti? *Babam ablamı öldüresiye dövdü, onu sokağa attı, evin bütün yükü benim omuzlarıma bindi, başımı kaşıyacak vaktim yok, bu yüzden gelip alamadım parayı...* Cümlenin korkunçluğunu düşündü. Ölecek gibi hissetti o an.

"Nergis?" dedi Selim. Bir adım attı kıza doğru. Elini uzattı, çenesini tuttu ve kızın yüzünü kendine doğru kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Yok... Yok, ben fırsat bulamadım. Gelmeye yani... Unutmuşum, aklımdan tamamen çıkmış."

Selim elini çekti. "Ha, anlıyorum," dedi ve az önceki çocuğu düşündü. Muhtemelen o çocukla gönül ilişkisi olduğundan aklı bir karış havadaydı genç kızın. Ceketinin iç cebine uzandı, zarfı aldı. "Sen gelmeyince ben getirmek istedim bursunu. Hem o gece yaşanan yanlış anlaşılma için de senden özür dilemek istedim."

"Benden mi?" diye sordu inanamayarak. Selim kafasını salladı onaylarcasına. Nergis ilk defa önemsendiğini düşündüğünden duygulandı. Oysa bir şey yapmamıştı ki Selim o gece. Ablasıyla tatsız bir sürtüşme yaşanmıştı. *Ah abla, her şeyi nasıl mahvettin,* dedi içinden. Selim zarfı uzattı, Nergis titreyen eliyle aldı zarfı. "Teşekkür ederim, zahmet etmişsiniz buraya kadar."

Selim ellerini kumaş pantolonunun ceplerine soktu, omuz silkti. "Boştum bugün. Bir başkasına teslim etsem seni tanımayacaklarını düşündüm, kendim getirdim."

Nergis başını salladı. Birkaç saniye sustular. Okul bahçesi çoktan boşalmıştı. "Kusura bakmayın," diyerek başını önüne eğdi Nergis.

"Rica ediyorum konuşma böyle," dedi Selim. Arabasına kısa bir bakış attı. "Seni evine bırakayım."

Hiddetle kafasını iki yana salladı Nergis. "Yok! Yok, olmaz!" Sonra aşırı tepki verdiğini düşündü. "Zahmet vermeyeyim size... Zaten buraya kadar gelmiş, beklemişsiniz beni."

"Yok, ne zahmeti. Bırakayım."

Nergis etrafına bakındı çekinerek. Birkaç öğrenci kalmıştı yalnızca, onlar da Nergis ve Selim'le ilgilenmiyordu zaten. *Yokuşun aşağısında*

inerim, diye düşündü. Ama yüreğinde müthiş bir korku vardı. Yine de kabul etti. Çekine çekine oturdu aracın yolcu koltuğuna, çok geçmeden araba çalıştı. Nergis yolu tarif ederken âdeta oturduğu koltukla birleşmişti.

"Hâlâ ilgileniyor musun tiyatroyla?" diye sordu Selim, muhabbet etme ihtiyacıyla.

"Hıhı," dedi Nergis. Pek konuşmak istemiyordu, konuşacak kuvveti kendinde bulamıyordu.

Selim güldü. "Ne güzel, sevindim buna."

Nergis ona baktı. Gülerken gözleri kısılıyordu adamın. Kara ve ince bıyıkları vardı, bunun dışında pürüzsüzdü yüzü. Saçları özenle geriye taranmıştı. Pahalı bir esans kokusu vardı arabada, her şey göz kamaştırıcıydı adamın hayatına dair, her şey... Nergis, Selim'i incelerken bir an Selim'in bakışları da ona döndü. Göz göze gelince Selim'in kaşları havalandı. Neden öyle bakıyordu yüzüne?

"Nereden?" diye sordu yokuşa ve aşağıya inen yola bakınarak.

Nergis güzel bir rüyadan uyanmışçasına kafasını çevirdi. "İneyim burada ben," dedi. Araba sağa yanaştı. Etrafı kolaçan etti. Kimse yoktu. Adama döndü. "Teşekkür ederim, Selim... Bey."

Gülümsedi Selim. "Rica ederim. Tekrardan nice mutlu seneler dilerim."

Nergis, kısacık tebessüm edip arabadan kaçar gibi indi. Hızlı adımlarla, Vedat'ın hediyesini ve zarfı göğsüne sıkı sıkı bastırarak yokuşu çıkmaya başladı. Arkasına dönüp baksa mıydı adama? Ya bir el sallasa mıydı? Bilmiyordu. Örgülü saçlarını geri atar gibi yaparken ardına baktı. Adam hâlâ oradaydı, gülümseyerek el salladı ama neredeyse takılıp düşüyordu. Sakarlığına sinir oldu, bozuk bir çehreyle döndü önüne ve adımlarını düzene soktu. Çok geçmeden Selim de arabasını çalıştırdı, gözden kayboldu.

"Öleceğim mutluluktan!" diyerek döndüm Akın'a. Kafamda bir dünya bigudi, yüzümde beceriksizce yapmaya çalıştığım makyajla, bana doğrulttuğu elbiseye bakarken küçük dilimi yutacaktım neredeyse. "Gerçekten bunu benim için mi aldın?" Gülerek kafasını salladı. Hızla koşup boynuna sarıldım. Yanaklarını öptüm çabuk çabuk. "Canım sevgilim! Seni çok seviyorum! Çok!"

Akın kıkırdadı bu tavrıma. "Dur, Yavuz ütü basmış elbiseye, kırışmasın."

Kendimi zorlukla geri çektim ondan. Kırmızı elbiseye baktım dikkatlice. Ah, Akın... Ellerimi sevinçle birleştirdim. "Benim mi yani bu elbise şimdi?" diye sordum inanamayarak.

"Ben giymeye çalışsam tenime yakışmaz herhâlde?" dedi Akın. Omzuna vurdum hafifçe. Gülüştük. "Yavuz orijinalini satmış aslında elbisenin. Üzüldüm, çok yakışmıştı sana çünkü. Rica ettim aynısından dikmesi için, kırmadı beni. Dikti sağ olsun."

"Hım..." Elbiseye dokundum. Çok güzeldi, çok!

Akın kafama baktı. "Bigudiler yakıyor!" diyerek dokundu birkaç bigudiye.

"Yaa," diyerek geri çektim başımı. "Dokunma, bozulur."

Komodinin üzerinde duran çalar saatine baktı. "Hadi, hazırlan yavaş yavaş."

Kafamı salladım onaylarcasına. O da üzerini soyunmaya başladı. Bugün işten izin almıştı Sibel'in doğum gününe gitmek için. Yavuz Bey'le de konuşmuştuk, o da biraz rahatsızmış, evdeydi tüm gün. Mete'ye bakabileceğini söyledi ve iyi eğlenceler diledi bize. Kıyafetimi hazırlamıştım, Akın'ın aldığı beyaz bir elbiseyi giyecektim lakin Akın elinde kırmızı elbiseyle gelince fikrim değişti.

Akın yanımda üzerini soyunurken bakışlarımı çektim ondan ama aynadaki yansımasından görüyordum. Altında iç çamaşırıyla kalınca ıslık çalmaya başladı, siyah ceketinin tozunu silkeledi. Boynunu sağa sola oynattı, yürüdü, çekmecelerini karıştırdı ve siyah bir kemer çıkardı. Yine yürüdü, yürürken baktım her yerine. *Bayılıyorum ben bu adama.* Birden bana dönünce aynada çakıştı gözlerimiz, onu izlediğimi fark etti. Islığı sustu, gülümsedi.

Aynaya yaklaştım, ondan kaçırdım bakışlarımı. O ise giyinmeye başladı. "Sen de giysene elbiseni," dedi pantolonunun fermuarını çekerken.

Boğazım kurudu sanki. Her seferinde heyecan basıyordu beni ama tatlı bir heyecandı bu. Döndüm, yatağın üzerindeki kırmızı elbiseye ilerledim. Üzerimdeki yeşil kazağı sıyırdım, altımdaki pantolonu çıkardım çabucak. Bakmadım Akın'a ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Tenimi ateşe verdiler sanki, ağır hareketlerle eğilip aldım elbiseyi, çıkardım askısından. Akın bana doğru adımladı, önce koluma dokundu sonra arkama geçti, çıplak göğsünün sıcaklığını sırtımda hissettim. Kafasını sağ omzumun üzerine eğdi, omzumu sesli bir şekilde öptü. Elleri çıplak bel oyuntuma dokununca irkildim. Ona döndüm. Yeşil gözleri parıldıyordu.

"Giyinebilir miyim izninle?" diye sordum.

Cıkladı. "Gitmesek mi?"

Kafamı yana eğdim. "Ne demek gitmesek mi? Ee bu kadar hazırlandım, üstelik elbiseyi de almışsın... Olmaz ki."

Belimdeki ellerini arkamda birleştirip beni kendisine çekti. "Başka planlar da yapabiliriz."

"Olmaz," dedim net bir tonda. "Hediye bile aldık Sibel'e. Ayıp olur."

Dudak büktü çocuk gibi. "O zaman erken çıkarız?"

Dayanamayıp ben de güldüm. Ellerimi yanaklarına koyup yüzünü okşadım. "Tamam, kabul."

"Öğrettiğim gibi dans edeceğiz bu gece seninle."

Dudaklarımı yaladım. Her sabah kahvaltıdan önce mutfakta benimle dans ediyordu. Vals... Ne yabancıydı bana danslar, müzikler. Ayaklarına basıyordum sürekli, Akın gık demiyordu. Bıkmadan, usanmadan tutuyordu ellerimden, çeviriyordu beni. Öğrendim sanıyordum ama tek yaptığım kendimi ona bırakmaktı. Etkisinde olduğum en güzel varlıktı. O'na kendimi bırakmamak ne mümkün!

Akşam sekize doğru Sibel'in doğum gününün yapılacağı Nişantaşı'ndaki Bakiler Konağı'na vardık. Ayakkabılarım beyazdı ve çok yağmur yağıyordu. Ufak topuklarıma rağmen Akın'ın koluna girerek hızlı adımlarla yürüdüm. Paltolarımızı çıkarıp görevliye teslim ettiğimizde Akın bana döndü ve saçlarıma tutunan birkaç damla yağmuru parmak uçlarıyla silkeledi. Kolunu uzattı sonra bana, gülümseyerek girdim koluna.

Herkes bizden önce gelmişti. Bakışlar bize döndü bir an. İçerisi insan kalabalığı sıcağı, hemen bunaldım. Sibel, hafif kabarık, fıstık yeşili bir elbise giymişti. En çok dikkat çeken oydu. Bizi görünce tebessüm ederek yanımıza adımladı. Halil de koştu hemen. Sibel, "Hoş geldiniz," diyerek sarıldı Akın'a. Sonra bana döndü ve sarılırken havadan öpücük kondurdu iki yanağıma.

İki hoşbeş ettikten sonra başka insanlarla da tanıştırdılar beni. Herkes üniversiteli, hepsi pırıl pırıldı. Çok imrendim, hayatımın talihsizliği canımı yaktı. Akın, beni *sevgilim* diyerek tanıttı herkese, *çok yetenekli bir çizer* dedi benim için. Gözlerim dolu dolu baktım ona. "Gurur duyuyorum onunla, en iyi yerlerde olacağına eminim. En değerli varlığım..." diyerek baktı o da bana.

Mumlar üflenirken aklıma Nergis düştü. Sibel'le birlikte ben de Nergis adına dilek tuttum. *Çok mutlu olsun kardeşim, her şeye rağmen...* Pasta kesildi, Sibel için seçtiğimiz hediye, gümüş kordonlu, çiçek işlemeli saatti. Hediyemizi çok beğendi. Geceye doğru biz de Akın'la piste çıktık.

Heyecandan elim ayağım tutmuyordu. "Akın, çok heyecanlıyım ben!" dedim kulağına.

"İyi ya, daha güzel dans edersin o zaman," diyerek beni çevirdi hızlıca. Çalan şarkı hareketliydi. Ellerimden tuttu, çekti, itti. Ayaklarına bastım birçok kez ama yine de güldük. Beni etrafımda çevirdiğinde saçlarım ve eteğim uçuştu, Akın daha da hızlandı. *Nancy Sinatra*'nın *These Boots Are Made for Wakin'* şarkısında kahkahalar ata ata piste imzamızı bıraktık.

Ben bir kadeh şampanya içtim, Akın araba kullanacağından içmedi. Kadehimi yeni bitirmiştim ki kulağıma eğildi. "Yanakların kızardı hemen," diyerek okşadı sol yanağımı. "Sarhoş olma sakın. Gece uzun."

Boş kadehimi kaldırdım ona doğru. "Aşkınla sarhoşum ben!" diyerek gülümsedim.

"Ama sen çok güzelsin," dedi yüzüme bakarak. Okşadığı yanağımı öpecekken, biri masamıza yaklaştı. Ben kendimi geri çektim, Akın o yöne baktı. Kırklarında bir kadındı. Üzerinde leopar desenli midi boy bir elbise vardı, tombul vücudunu sarıyordu ve hatlarını oldukça belli ediyordu. Ajda Pekkan kesimi kısa ve kabarık, boyalı saçları, kırmızı ojeli tırnakları, özenle pudralanmış beyaz yüzü, koyu kırmızı rujuyla tamamen görsel zenginlik sunuyordu bize.

Akın'ın kaşları çatıldı kadını fark edince, bu kadını sevmediğini anladım. "Merhaba Akın," diyerek yapay bir şekilde gülümsedi kadın.

Akın derin bir nefes çekti. "Merhaba Nalan Hanım."

Kadının bakışları bana döndü. Tepeden tırnağa süzdü beni. Öyle bir süzüştü ki bu, bakışları tenime battı sanki, rahatsız oldum. "Tanıştırmayacak mısın beni bu güzel hanımefendiyle?"

Akın bana döndü, ben de merakla bakındım gözlerine. "Tabii," diyerek başını çevirdi. "Sevgilim, Ayten. Ayten, Nalan Hanım. Bir aile dostumuz..." Akın'ın son cümlesinden sonra Nalan Hanım tek kaşını kaldırdı. Aile dostundan başka bir şeydi bana kalırsa, Akın'dan öğrenirdim sonra.

Tokalaştık. Nalan Hanım, "Ne hoş bir elbise," diyerek yapay bir şekilde sırıttı. Akın bakışlarını kalabalıklarda gezdirmeye başladı.

"Teşekkür ederim, sizin de elbiseniz çok hoş." *Değildi.* Bu tarz bir elbiseyi o vücut hatlarına sahip bir kadın asla giymemeliydi. Göz var izan var... Ama bozuntuya vermedim. Nezaketen söylediklerim üzerine gözlerini kırpıştırıp güldü.

Sonra yanımıza Nalan Hanım'ın yaşlarında bir çift geldi. Sibel'in anne babasıymış meğer, Akın'dan fotoğraflarını çekmelerini rica ettiler. Akın

onlar için fotoğraf makinesini taşımıştı, yanımdan ayrıldığında ben ve Nalan Hanım kalmıştık masada.

"Kimlerdensiniz Aytenciğim?" diye sordu bana Nalan Hanım. Geri-ldim biraz.

"Bu camiadan değilim," diyebildim.

İnanamaz gibi bakındı bana. "Oysaki bu camiaya bayağı hâkim gibi giyiminiz."

"Buna kıyafetime bakarak mı karar verdiniz? Modayı her genç hanım pekâlâ takip edebilir. Bunun için bu camiadan olmaya lüzum yok." Ona neden bu denli katı konuştum, bilmiyordum. Sanırım Akın'ın bu kadına bakışlarındaki o katılık beni etkiledi.

"Haklısınız. Bu camiadan olamayacaksınız belki de hiç."

Kaşlarım havalandı. "Size bunu düşündüren nedir?"

Akın'a döndü. "Onun gibi birinin gerçekten sizinle olacağını düşünüyorsanız, saflığınızla bu camiada asla barınamazsınız zaten."

O an ona öyle bir bakışım vardı ki yarım adım geriledi Nalan Hanım. "Ben ne istediğimi biliyorum, Akın da öyle. Birbirimize olan sevgimizi hiç kimseye kanıtlamak zorunda değiliz. Kaldı ki bizim hakkımızda pek bir şey bildiğinizi sanmıyorum. Öyle olsa bile bu, size bizim hakkımızda konuşma gibi bir hak vermez. Yani..." Ben de Akın'a baktım. "Bu camiayı az çok tanıyorum. Dâhil olmak şöyle dursun, kıyısından bile geçmeyi düşünmüyorum."

Nalan Hanım sustu, bu sözlerime cevap vermedi. Konuşmak anlamsızdı zaten, konuşmadığı için mutlu oldum. Biraz zaman sonra Akın döndü. Vedalaştık herkesle, Nalan Hanım'a ufak bir baş selamı verdim, ilk ayrılan biz olduk. Yağmur dinmişti ama sokaklar hâlâ ıslaktı. Paltoma sarındım. Arabaya oturur oturmaz, "Kimdi yahu o kadın?" diye sordum Akın'a.

"Hangi kadın?"

"Nalan Hanım..."

Akın aracın motorunu çalıştırdı. "Dedim ya, bir aile dostumuz."

"Pek sevmiyorsun sanki onu?"

Kafasını iki yana salladı. "Para avcısının teki."

O an jeton düştü bende. "Babanla görüşen kadın o mu?"

"Evet." Beni Akın için gelip geçici gören kadına da bakın... Güldüm. "Neye gülüyorsun sevgilim?" diye sordu Akın.

"Güzel bir geceydi, onu düşünüyordum."

Eve varana kadar partinin ve insanların dedikodusunu yaptık. Halil, Sibel'e açılmak için çok şık, yusufçuk şeklinde bir kolye almış ancak Sibel partiye kolunda başka bir oğlanla gelince hayalleri tuzla buz olmuştu. Buna üzüldük biraz Akın'la. Bu yüzden Halil, midesinin rahatsız olduğu bahanesiyle erken ayrılmıştı partiden.

"Kendi kendine etti," dedi Akın, Aşiyan'a vardığımız vakit. "Elli kere dedim Sibel sana bakmaz diye."

"İyi de aşk bu, gönlünün kime kayacağını bilemez ya insan?" Bahçe kapısında durduğumuzda Yavuz Bey'in de evden çıktığını gördük. O da bizi fark edince durdu. Aracın farları gözünü aldığından gözlerini kısarak bize baktı, paltosunun yakalarını düzeltti.

Akın'la aynı anda indik arabadan. "İyi akşamlar Yavuz," dedi Akın.

"İyi akşamlar," diye karşılık verdi Yavuz Bey. Sonra gözleri beni buldu, biraz üzerime bakındı, başını önüne eğdi.

"Nereye böyle?" diye sordu Akın.

"Şu yan bahçede bir ses duydum da, bakmak istemiştim," diyerek evinin yanındaki boş arsayı işaret etti.

"Mete nerede?" diye sordum ben de.

"İçeride, kuzenim Belgin geldi, o var yanında."

"Ne sesiymiş ki o?" Akın'ın sorusuyla omuz silkti Yavuz Bey.

"Gidip bakacaktım işte."

"Ben de geleyim," diyerek yürümeye başladı Akın.

Yavuz Bey, "Gel," dedi. İkisinin ardından ben de peşlerinden ilerledim.

Sonra Akın döndü. "Sen nereye?" diye sordu bana.

"Ee, merak ettim ben de." O an sanki biri ağlıyormuş gibi bir ses duyduk. Hemen yanı başımızdan, demir parmaklıklarla çevrilmiş yerden geliyordu. İkisi parmaklıklara doğru ilerledi. Ben de yaklaştım ama boyum yetmediğinden parmak uçlarımda yükseldim. Bir köpek miydi o?

"Köpek..." dedi Akın.

"Yaralı mı acaba?"

Akın dudak büktü. Islık çaldı köpeğe. Köpek başını kaldırdı. O an tanıdım onu. "Aa, inanmıyorum!" dedim ve geri çekilip yan arsanın giriş kapısını aradım. Ayakkabılarıma ve ıslak kaldırımlara rağmen bahçe kapısına koşturdum.

"Ayten! Nereye? Dur, düşeceksin," diye seslendi Akın ardımdan. Paslı demir kapıyı açtım, bahçe oldukça karanlıktı. Peşimden geldiler.

"Pişt! Tanıdın mı beni arkadaşım?" dedim sevecen bir şekilde köpeğe yaklaşarak. Köpek koca kafasını bana çevirirken yeniden ağlar gibi bir ses çıkardı. "Yaralı mı acaba?"

"Yaklaşma istersen Ayten, ya kuduz falansa?" dedi Yavuz Bey.

"Yok, değil kuduz."

"Sen nereden biliyorsun bu köpeği?" diye sordu Akın da.

Bense köpeğe temkinli adımlarla yaklaştım ve eteklerimi toplayarak çöktüm yere. Elimi uzatıp kafasını sevdim usulca. "Buraya geldiğim sabah bana refakat etti o. Hayatımın en berbat anında yanımda sadece bir sokak köpeği vardı." Köpeğin gözleri karanlığa rağmen cin gibi bakıyordu. Gülümsedim bakışına. "Nasıl da cin gibi bakıyor... Cino olsun mu senin adın?"

Akın da yanıma çöktü. "Cino mu?" diye sordu gülerek.

"Olmaz mı? Şunun gözlerine bak!"

Elini uzatıp köpeğin başını sevdi o da. "Olur."

"Dişi mi erkek mi acaba?" diye sordum.

"Patilerinin büyüklüğüne ve heybetine bakılırsa erkek gibi," diyerek, konuşmamıza dâhil oldu Yavuz Bey.

Başının altını kaşıdım. "Görünürde hiç yarası yok gibi," dedi Akın.

"Ee, o zaman niye ağlıyordun koca bebek?" dedim Cino'nun kulaklarını severek.

"Açtır belki?"

"Olabilir."

Bizi köpeği doyurma telaşı aldı o an. Yavuz Bey evden süt getirdi, ılık suyla karıştırdık ve içine küçük ekmekler doğradık. Koca koca insanlarız, çocuk gibi sevindik Cino karnını doyururken. Kabındaki yemeği silip süpürdü Cino. Meğer açlıktan ağlıyormuş, içim daha da acıdı.

"Gitme buradan hiç Cino. Bizim köpeğimiz ol sen," dedim gövdesini severek. Elimi kokladı, biraz sonra da yaladı. Gıdıklandım ve güldüm. Elbisemin eteğine patisini koydu.

"Karnı doyunca hemen oyuna başladı," dedi Akın. Biraz daha oyalandık dışarıda. Sonra Cino yanımızdan ayrıldı. Çok çağırdım, gitmesin, bahçede dursun diye ama gitti. "Gelir yine," diye teselli etti beni Akın.

Dudak büktüm. "Elbisen..." dedi Yavuz Bey. "Leke olmuş." İşaret ettiği yere baktığımda Cino'nun çamurlu pati izinin eteğimin ucuna çıktığını fark etmiştim. Paltomun önünü kapatmadığımdan elbise lekelenmişti.

"Temizlerim hemen," dedim ve bakışlarımı yeniden Yavuz Bey'e çevirdim. "Bu arada çok teşekkür ederim Yavuz Bey. Asıl elbiseyi satmışsınız ama Akın'ın isteği üzerine yeniden dikmişsiniz."

Kafasını salladı. "Önemi yok." Derin bir nefes aldı. "Çok yakışmış."

Garip bir sessizlik oldu aramızda. Sonra Akın, "Hadi, eve gidelim," dedi. İyi akşamlar diledik ve eve girdik. Paltomu çıkarıp portmantoya astıktan sonra lekeye baktım dikkatle.

"Çıkar inşallah bu leke, ah Cino ah!" dedim sitemle.

Akın karşıma geçip durdu. "Beyaz sabun?" dedi gülerek. İma ettiği şeyle ben de güldüm. Başını eğip öptü beni. Sonra elimi tuttu ve sabırsızca çekiştirdi yukarıya.

Odaya girdiğimizde, "Ne yapıyorsun? Neydi şimdi bu?" diye sordum kıkırdayarak. Ayakkabılarını çıkardı. Sonra eğildi, benim ayakkabılarımın tokalarını açtı.

"Seni bu kirli elbiseden seve seve kurtarabilirim," dedi arsız bir sırıtışla yüzüme bakarak. Ayakkabılarımı çıkardı. Elleri ayak bileğimden başlayarak usul usul yukarıya doğru kayarken bacaklarımı birbirine bastırmak istedim ama bunu yapamadan baldırlarıma ulaştı. Yukarıya sıyırdığı elbisemin açıkta bıraktığı sol baldırımın üzerine ıslak bir öpücük bıraktı. Ellerimi iki omzuna yasladım ve omuzlarını sıktım.

Doğruldu, bir yandan da elbisemin eteklerini yukarı kaldırmıştı, bacaklarım ve iç çamaşırım tamamen meydandaydı. Ardıma geçti ve elbisemin fermuarını açtı. Açar açmaz da sırtıma, iki kürek kemiğimin arasına sıcacık bir öpücük bıraktı. Gözlerim kapandı, başımı geri attım. Sırtımı ona yaslarken, Akın elbisemin askılarını indirdi omuzlarımdan. Hemen sonra da saçlarımı sağ omzumda toplayarak ensemde kendisine yer açtı. Kokladı, çevirdi beni. Elbise üzerimden kayarak yere düştü.

Hızlı ve sabırsızca öpmeye başladı dudaklarımı. Birbirimizi soyarken hoyrat öpüşmemizin sesi yankılandı odada, Akın pantolonuyla birlikte iç çamaşırını da indirdi.

"Kurtulduk fazlalıklarımızdan," diyerek güldü. Ellerinin vücudumda gezinmesini, sıcak nefesinin tenime dökülmesini, ıslak dudaklarının varlığını bedenimin en olmadık yerlerinde hissetmeyi seviyordum. Her zerrem onun için, onun varlığı için yanıp kavruluyordu. İçimde önü kesilmez bir sevgi seli akıyordu ona.

Yangın gibi büyüdü sevişmemiz. Bu defa daha hızlı gelişti her şey, sanki ikimiz de sabırsızdık birbirimize kavuşmak için. Akın'ı içimde

hissettiğimde daha büyük bir şehvetle öptüm dudaklarını. Hızlı, hoyrat, aç... Ne kadar öpersem, o kadar kanamıyordum ona sanki.

Akın dudaklarını dudaklarımdan çeker çekmez inlemem bütün odayı doldurdu. Çabuk bir hareketle bu kez beni üzerine çıkardığında bir an ne olduğunu anlamadım ve ellerimi pirinç karyolanın demirlerine dayadım. Elleri kalçalarımı tuttu ve bana, "Hareket et," dedi nefes nefese. Dediğini yaparak kalçalarımı hareket ettirmeye çalıştım, onun avuçları da kalçalarımı indirip kaldırırken bana yardımcı oluyordu. Üzerine eğildiğimden Akın göğüslerimin uçlarını emmeye başladı. Tuhaf hissettim ama aynı zamanda özgür, mutlu, her şeyi yapabilirmiş gibi...

Böyle bir şeyi ilk defa yaşıyor olmam şöyle dursun, bana böylesine deli dolu hissettirebileceğini hiç ummamıştım. Akın'ın iki eli kalçalarımı sıktı. Canım yandı, umursamadım. Ritmi artırdık. Saçlarım yüzüne düştü. Terlemeye başladım, terledikçe daha çok nefes nefese kaldım. Akın sol göğsümün ucunu dişleriyle hafifçe çekiştirdiğinde omuzlarına indi elim, tırnaklarımı geçirdim derisine. Dudağının kenarı kıvrıldı bu hareketimle, başını geri çekti ve gözlerini keyifle yumdu. Bir süre daha hareket ettim üzerinde, sonra yeniden tuttu kaldırdı beni.

Çok geçmeden içime bir sıcaklık yayıldığında anlık olarak korktum. Nefesleri kulaklarımda çınlarken, "Korkma," dedi. "Ben korkmuyorum, sen de korkma."

"Ama..."

Geri çekilip gözlerime bakınca sustum. Nefes nefeseydik, terden sırılsıklamdık, şehvetle tutuşuyorduk, hatta konuşamıyorduk ama Akın'ın gözlerinden her şeyi anlayabiliyordum. Akın bu meseleyi benim kadar umursamıyordu. Hatta... Hatta baba olma meselesi, evli olmasak bile ona cazip geliyordu. O an anladım bunu bakışlarından. Oysa bunu benimle paylaşmamış olması sinirlerimi bozdu. Bu, kendi başına alabileceği bir karar değildi.

Dudaklarımı öptü, sonra beni göğsüne çekti. Çırılçıplak uzandık yatakta, saçlarımı okşarken mayıştım. Sonra bir ara bana, "Hatırlıyor musun, hapse düştüğümüz gün..." diye konuştuğunda uyku hâlim dağıldı. "Çıkınca Yavuz ve bana bir şey söylemiştin."

"Ne söylemiştim?" diye sorarken boğazım kuruduğundan sesim çatlamıştı. Yutkundum.

"*İlk defa iki yabancının bana köstek değil de destek olduğunu görüyorum,* demiştin." Duraksadı. "Yabancı demiştin. İki yabancı... O kelime o gün çok dokunmuştu bana. Dedim ki içimden, *ben ona asla yabancı*

kalamam. Mümkün değil. Kabullenemem. Sığmalıyım onun hayatına kıyısından köşesinden. Ama nasıl olacak? Sen ve ben... Yabancıydık o zamanlar."

Söyledikleri üzerine tebessüm edip, yanağımı göğsünde hareket ettirdim. "Artık bana yabancı değilsin. Hatta... Hatta hayatımdaki en değerli kişisin."

Sol yanağımı okşadı. "Birbirimizin en değerlisiyiz ve hep öyle kalacağız." Duraksadı, yüzüme uzun uzun baktı. "Akın'ın Zümrüt'ü," dedi bana.

Adına her ne dersen de, sonsuza dek bu şekilde kalacak her şey işte.
Akın'ın Zümrüt'ü.

"Söz ver... İner inmez arayacaksın beni, saat kaç olursa olsun. Söz ver!"

Yüzümü güzel ellerinin arasına aldı, belki bugün bininci öpüşüydü dudaklarımı. Artık dudaklarım öpülmekten acıyordu ama umursamıyordum çünkü kalbimin acısı dudaklarımdan daha feciydi. "Söz, Ankara'ya ayak basar basmaz ilk işim seni aramak olacak sevgilim."

Burnumu sertçe çektim. Gidiyordu. Bir sürü insan yanımızdan trene koşturuyordu. Tahta bavullar, üniformalı görevliler, ağlaşanlar, sarılanlar, trenin acı düdüğü, simit satmaya çalışan kel adam... Hepsi geçip gidenlerden yalnızca birkaçıydı. Buğuluydu İstanbul, gözlerim gibi. Keder doluydu gökyüzü, kalbim gibi.

"Sıkı giyin, üşütme. Tamam mı? Kimseyle münakaşaya girme," diyerek yakalarını tutup düzelttim. Halil dün erkenden gitmişti, dayısını ziyaret edecekmiş. Bu yüzden Akın tek gidiyordu. Kalabalıkları ve konuşmayı sevdiğini bildiğimden, Akın için bu uzun yolculuk muhtemelen ıstırap gibi geçecekti.

"Sevgilim, endişe etme, ne olur," diyerek yakasındaki ellerimi tuttu, avuç içlerimi öptü. Yeniden sıkıca sarıldım ona. Burnunu saçlarıma gömdü. Geri çekildiğimizde, "Fatih'in taksisine bin, karıştırma sakın, kapının önünde bekliyor. Ben ödedim parayı, Aşiyan'a kadar bırakacak seni. Ah, Zümrüt... Ne vardı da illa buraya kadar geleceğim diye tutturdun ki? Aklım sende kalacak."

Kafamı hiddetle iki yana salladım. "Sen beni düşünme, ben eve giderim her türlü..." Yeniden burnumu çektim sertçe. Gözlerim dolu doluydu, üzülmesin diye ağlayamıyordum bile. İçime içime akıyordu gözyaşlarım.

"Bana bak, sakın bulaşma eylemlere falan," diyerek parmağımı salladım ona doğru.

Başını yana eğdi. "Emir büyük yerden..." diyerek güldü. Bir görevli düdük öttürdü. Korktum, titredim. Herkes yavaş yavaş trene binmeye, son vedalarını etmeye başladı. Akın'ın omuzları düştü o an, yeşil gözleri dolu dolu oldu. Kendini sıkıyordu besbelli. Yüzümü sevdi, saçlarımı... Dokunuşunu tenime kazımak ister gibi defalarca okşadı. Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım, birer birer aktılar yanaklarımdan. Akın'ın parmakları hepsini yakaladı. "Aa, yapma böyle ama Zümrüt," diyerek sarıldı bana. O sarılınca daha da ağlamaya başladım. Boynunu kokladım, öptüm, alıp göğsüme saklayasım geldi onu. "Üzüyorsun beni."

Bana böyle söylüyordu ama onun da sesi boğuklaşmıştı. Trenin dışında sadece yolcu uğurlayanlar kaldığında ve kapılar yavaş yavaş kapatılmaya başlandığında, Akın geri çekildi. Yeniden yanaklarımı kavradı elleri. Bu defa uzun uzun öptü dudaklarımı. Bu, son öpücüğüydü ve bunun farkında olmak beni daha da üzdü. Dudaklarını geri çektiğinde onun da ağladığını fark ettim.

"Üzülme sevgilim," dedi ve yutkundu. "Yarınlar bizim olacak."

"Seni çok seviyorum," dedim ve ona son kez sarıldım. Kafamın üzerini öptü ve geri çekildi hemen sonra.

"Ben de seni çok seviyorum." Tahta bavulunu yerden aldı. Doğrulunca, "Allah'a ısmarladık," dedi ve trene bindi. Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

Camlara bakındım, takip ettim onu. Cam kenarında bir yere oturdu, sonra kalktı pencereyi indirdi ve camdan eğildi. Elini uzattı. Sıkı sıkı tuttum elini. Sıcacıktı, o gidince üşüyeceğimi anladım.

Trenin düdüğü bir kez daha ama bu defa daha uzun bir şekilde çaldığında kara dumanlar yükseldi göğe. Sonra birkaç görevli de düdük öttürdü. Kalabalık, trendekilere el salladı, bense Akın'ın elini daha sıkı tuttum. Gülümsedi bana, aklımda en son o gülümsemesi kaldı.

Tren hareket ettiğinde önce elini bırakmadım. Yavaş yavaş hızlandı ve mecburen ellerimiz ayrıldı. Birdenbire oldu, sanki yüreğimin yarısı koptu benden. Akın el salladı, gittikçe küçüldü o penceredeki varlığı. Ağlamamsa hıçkırıklarla büyüdü.

Yüreğimin yarısı gidiyor ve ben el sallıyorum... Allah'ım, nasıl yaşıyorum?

Bir ateş hattının ortasına gidiyorsun. Sen barut, Ankara yangın... Haydarpaşa'yı hiç sevmiyorum, Haydarpaşa'dan Ankara'ya uzanan rayların

seni benden alışını hiç sevmiyorum. Kara kara yükseliyor trenin dumanları, o duman benim göğsümdeki yanıktan geliyor zannediyorum...

Yarınlar bizim mi Akın? Yarınlar da yaralarımız kadar bizim mi? Bilmiyorum. Dilimdeki tek şey senin bana bir an önce geri dönmen oluyor. Uzak diyarların en az benim koynum kadar sıcak olmasını, seni bağrına basmasını istemekten başka elimden bir şey gelmiyor.

Yarınlar bizim, dedin Akın.

Beni yarınsız bırakma.

Ayışığı Kitaplığı

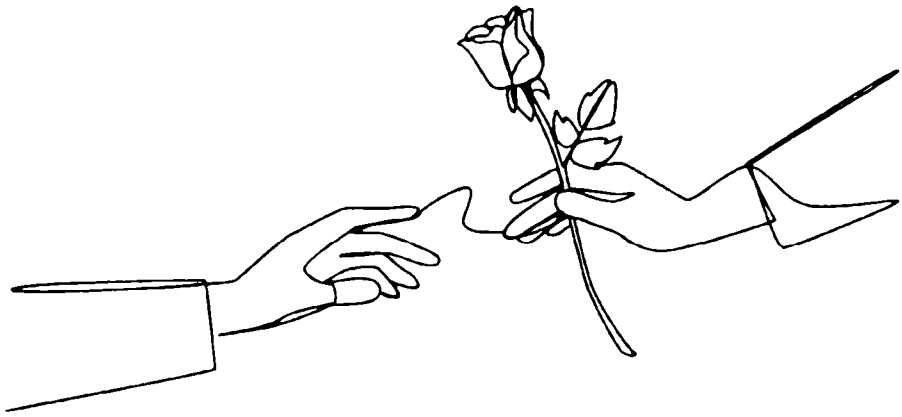

3. BÖLÜM: BİR TURNA DÜŞÜ

Bedenimin en mühim parçasını, kalbimi Ankara'ya uğurlamamın ardından yola koyuluşum, içime içime sessiz bir ağlayışla olmuştu. Gözlerimde bir buğu tabakası, gözyaşlarım, bozuk çehrem, düşük omuzlarım ve mütemadiyen akan burnumla çirkin görünüşümün bir önemi yoktu. Çünkü Akın yoktu. Akın yoksa bu dünyada güzellik diye bir şey de yoktu. Bu sebeple yüzümü gözümü silmek gibi nafile bir çabaya girişmedim. Çirkindim işte. Dünya da anlamını yitirmişti onun gidişiyle.

Aşiyan'a vardığımda taksiden iner inmez Yavuz Bey'i ve kucağındaki Mete'yi görünce şaşırdım. Taksi giderken, "Hayırdır?" diyerek adımladım onlara.

Önce bulutların ardındaki nazlı güneşe, sonra kucağındaki Mete'ye baktı gülerek. "Baktık güneş yüzünü gösterdi, biraz dolaşalım dedik baba oğul."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı ve daha da yaklaştım onlara. Mete varlığımı fark eder etmez kollarını çırpmaya başladı. Tanıyordu artık beni eşek sıpası. "Üşür mü ki?" diyerek ellerine, yanaklarına dokundum. Yanakları soğuktu biraz ama elleri sıcaktı.

"Üşümesin diye sardım sarmaladım," diye savundu kendini Yavuz Bey.

Yeniden Mete'ye baktığımda, battaniyesinin altında montuyla, şapkasıyla ve muhtemelen içindeki en kalın kıyafetleriyle kat kat sarındığını anladım. "Doğru, lahana gibi sarmışsınız çocuğu." Yavuz Bey güldü bu tanımıma.

"Gitti mi Akın?" diye sordu. Bu soruşunda *biliyorum, gitti,* tavrı vardı ve konuşmak için konuşuyor gibi gelmişti bana ama yine de kafamı salladım.

"Gitti..."

Anlayışla başını salladı. Hareketsiz kalınca Mete sıkılıp ağlamaklı oldu. Yavuz Bey kucağında hareket ettirdi onu ve sol omzuna doğru yatırdı. Mete'nin minik elleri babasının yüzüne dokundu, Yavuz Bey bir an gülümser gibi oldu. Çok güzel bir görüntüydü bu, alışkın olmadığımdandı belki de. "Ağlamış gibisin."

İnkâr etmedim. Omuz silktim. "Biraz..." derken sesim kırıktı. Yine ağlatacak gibi boğazımı tartaklayan duygular vardı.

Yavuz Bey tebessüm etti. "Üzülme, geri döner sağ salim."

Dönsün. Dönsün, Allah'ım, lütfen. Lütfen bana geri dönsün. "Umarım."

Yavuz Bey, yalısının kapısına doğru bakındı. "İstersen gelebilirsin bize, yalnız kalma."

Kafamı iki yana sallayıp paltoma daha da sıkı sarındım. "Teşekkür ederim, gelmeyeyim."

Üstelemedi, başını eğdi. "Pekâlâ," diyerek yerinde kıpırdandı. "Biz eve girelim o zaman."

Gülümsedim. "İyi günler Yavuz Bey."

Yalıya asla *evim* diyemedim. Bir yeri ev olarak benimseyebilmek için içerisinde senelerce yaşamak yetmiyor. Bu, insanın içiyle alakalı bir şey. Ay olmuştu buraya geleli, yine de hiç sevemedim yalıda Akın'sız kalmayı. Akın varsa ev evdi, Akın yoksa duvar ve çatıdan ibaretti. Nankörlüktü belki bu yaptığım. Ben kimdim ki bir yalıyı beğenmiyordum? Neydim bu dünyada, Süleyman Bey'in dediği gibi ne kadarlık fiyatı olan bir insandım? Küçüldükçe küçüldüm kendi gözlerimde. Süleyman Bey'in, *"Herkesin bir fiyatı var!"* sözleri büyüdü kulaklarımda. Kendime fiyat biçmeye başladım, bunu yaparken de evin bütün kolonları üzerime yıkıldı sanki. Yalının, içindeki hatıraların altında kalakaldım. *Sen kim, bir yalıyı beğenmemek kim Zümrüt?*

Ansızın aklıma Neriman halamın küçüklüğümde söylediği sözler düşüverdi. Çocuğum, beş veya altı yaşlarındayım o zamanlar. Balat'tan geçiyoruz, Galata Kulesi'nin çatısını görüyorum. Nereden geliyoruz, nereye gidiyoruz, anımsayamıyorum şimdi. Çocuk aklıyla kuleyi soruyorum halama. Halam da geçiştiriyor beni, beton yığını diyor, eveleyip geveliyor kendince. Oysa ben çok beğeniyorum, ne güzel manzarası var buraların. Sonra dolmuşa biniyoruz. O oturuyor. Kucağına oturmak isteyince de itiyor beni. Eteği kırışırmış, oturma, git şuraya tutun diyerek demirleri gösteriyor bana. Sıkı sıkı tutunuyorum demirlere. Çırpı bacaklarına hiç de yakışmamış bok rengi eteği, diyorum içimden. Küçükken de acımasız içim, dışarıdan suskunum. Başımı pencereden dışarı çeviriyorum,

Galata Köprüsü'nden geçiyor dolmuş. Evler görüyorum o an Boğaz'a sıfır. İlk defa o yaşımda o evlerde kim oturuyor diye merak ediyorum ama halama sormaya çekiniyorum. Çünkü sorsam yine geçiştirecek beni, biliyorum. Hayran hayran izliyorum pencereden o evleri. Evlerde kimlerin oturduğu sorusu uzaklaşıyor aklımdan. Dönüp halama "*Ben de o evlerde yaşayacağım,*" deyiveriyorum. Kalabalık dolmuşta birkaç baş bana dönüyor. Halam umursamıyor, duymadı diye tekrar ediyorum. "*Ben de yaşayacağım o evlerde.*" Bu defa işaret parmağım giriyor devreye, evleri işaret ediyor parmağım. Neriman halamın gözleri o an beni buluyor.

Alaycı. Büzülmüş incecik boyalı dudakları. "*Sen,*" diyor bana, sanki karşısında husumetlisi var gibi büyük bir kibirle. "*Sen asla yaşayamazsın o evlerde.*"

Hiç inanmamıştım halama, hem de hiç. Neden yaşayamayacaktım ki? Ne özelliği vardı bu evlerin veya oralarda yaşayan insanların? Elbet bulurdum bir yolunu, ev işte...

Zaman akıp giderken insanın bu uçuk fikirleri de akıntıya kapılıyormuş meğer. Bunu anladığımda o evlerde yaşayamayacağımı kabullenmekten başka çarem kalmamıştı. Kabullenmek ve de zamanla o evler hakkındaki duyumlarla o evlerden uzaklaşmak... Para, dediler bana. Sonra işin içerisine statü girdi. Para en mühimiymiş. O olmadan olmazmış statü de zaten. Özsoy ailesinde ikisinin de pek yeri yoktu, hâliyle benim bu ev hayalleri de Boğaz'ın serin sularında dibi boyladı.

Benim gibi bir genç kızın o mahallede en büyük hayali, hâli vakti yerinde münasip bir koca bulup, kötürüm bir mahallenin dökünüden hâllice, nohut oda bakla sofa bir evinde, ömrünü kocası ve çocuklarıyla çürütmesinden ibaretti. Evet, genç kızlar ömrünün baharında nasıl çürüsem diye düş kurarlardı. Dantel işlerken, çekirdek çitlerken, kaynar çayları yuvarlarken boğazlarından, etamine gül desenleri batırırken, bir evde toplanılıp çene çalınırken mutlak konu "nasıl çürüsek" olurdu. Ben de kurdum vaktiyle bu hayalleri, yalanım yok. Çünkü onlar ittiler beni bu hayalleri kurmaya, e ben de durulmaz bir hayal seline karıştım ister istemez. Küçük hayatlar, büyük hayaller kurmaya elverişlidir. Kimi yakışıklı ve parası bol bir koca istedi; kimi cumbalı, boyası iyi, tahtaları cilalı bir ev; kimi de beş boğaz, büyük bir aile... Ne için cumbalı bir ev isteyecektim ki ben? Kocakarı buhranı yaşarken kendimi pencereden aşağıya atmak için mi? Ne için yakışıklı ve parası bol bir adam isteyecektim? Parasını metresleriyle yemesi için mi? Neden çok çocuk isteyecektim ki? Çok mu kolaydı bakımı sanki, bolluk içinde miydik?

Ben bir koca istedim, hiç aşk düşünmeden. Bir ev istedim, o yalıların yanından bile geçmeyen. Bir çocuk istedim, maksat ses olsun.

Ne geçti elime? *Çok âşığım. Bir yalı penceresinden bakıyorum şimdi Boğaz'a. Ve çocuğum yok, belki de hiç olmayacak.* Aşk, yalı, sessizlik. Bir ömürde nasıl da ters düz edilmiş çürüme hayallerim benim.

Hayat ne anlatır, bilmem. Başkaları sürekli konuşur, duymam. İzlerim, görmem. Kadere inanırım, kaderin her zaman acımasız olduğuna da inanırım ama aynı kaderin karşıma onu çıkarmış olmasına da her zaman şaşar kalırım. Gülüyor kaderim bana uzaktan. Muhtemeldir ki alay ediyor benimle, üstelik Sadri Alışık selamı çakarak!

Hayat ağacında yapayalnız bir yapraktan ibaretim. Şimdi o ağaca sıkı sıkıya tutunuyorsam bunun sebebi aşktır. Onunla yaşadıkça yeşeriyorum. İkinci bir yaşam var mıdır, bilmiyorum ama varsa bile ilkinde onu tanıdığım için ikinci yaşamımda hep onu arayacağım, biliyorum.

Yolculuklarda uyuyamazdım. Kaç saat sürerse sürsün, gözüme bir gram uyku girmezdi. Ya yol için bana eşlik edecek kısa bir kitap okurdum ya da gideceğim yerde ne yapacağımın notlarını alır, plan yapardım. Çocukluğumda, annemin ölmediği o çok eski günlerde, güneşten önce uyanarak İzmir'e, dedemlerin evine yola çıkardık. Yola çıkmadan önce annem apar topar kahvaltı yaptırır, kendisini unutup bize koştururdu. Samet abim yumurtanın yalnızca beyazını yerdi, ben peynir sevmezdim, Ajda ikisini de sevmezdi ama annem öyle büyük bir özveriyle bizleri doyururdu ki, o yaşımda şaşar kalırdım. Samet abim başını omzuma yaslar, ağzı açık, salyalarını akıta akıta uyurdu bu yolculuk esnasında. Dişlerini fırçalamayı hiç sevmediğinden kokardı ağzı, bu yüzden onun dişleri hep çürüktü. Ajda ise çok küçük olduğundan annemin kucağında uyuklardı. Annem durmadan esner, esnerken sol elinin tersiyle ağzını kapatırdı. Babamın gözlerinde ise uyku mahmurluğu, yüzünde soru sorsam kesinkes tersleyecek sinirli bir ifade olurdu.

Dört yaşımdan beri sadece üç kez yaşayabilmiştim bunu. Annem öldü sonra. *Bir çocuk güneş doğmadan önceki yolculuk anılarını bile arar olmamalı.*

Annemin intiharından sonra Aşiyan'daki yalıda yalnızca üç ay oturabildik. O üç ayda çok sevdiğim odamdan, Yavuz'un okuduğu Zagor çizgi romanlarımdan, kurmalı trenimden, en yakın arkadaşımdan ve çocukluğumdan vazgeçmek zorunda bırakıldım. Başka bir eve taşındık, evde

sorun yoktu ama kendimi o yalıdaki kadar hiçbir yerde iyi hissetmedim. Belki annemi gördüğüm son yer olduğundan, belki hatıralarımızdan belki de alıştığımdan. Ömrümün her anında o evde hissettiğim huzuru aradım durdum, dünyanın hiçbir yerinde bulamadım. Annem öldükten sonra babam har vurup harman savurdu malı mülkü, dedem elini atmasa bizler ölürdük acımızdan. Babam, dedemin ısrarları sonucu bizler arasında mal paylaşımı yaparken, yalnızca o yalıyı istedim ben. On sekizime basar basmaz da kendi adıma aldım tapuyu. Samet abim çok kızdı bana, Ajda ise ağladı. Annemin ölümünden tam on iki yıl sonra o yalıya gittim. Tapuyu alır almaz, soluğu o evde aldım.

Babamın o eve gelip gittiğini biliyordum, çoğu kez orospuları için kullanıyordu o evi. Biraz da erkeklik gururuma yediremediğimden, annemin hatırasının bulunduğu bu evde onun orospularının iniltilerinin yankılanmasını istemediğimden yalıyı almıştım. Sanki annem babamdan farklı bir bokmuş gibi, her defasında annemi aklayan aklımdan nefret ediyorum bazen ama galiba ben babamdan daha çok nefret ediyordum.

On iki yıl sonra o eve girişim hiç de kolay olmadı. Bahçe kapısı paslanmış, ittirince ağlayan bir kadın gibi iğrenç bir tizlikle açılmıştı. Bahçeyi diz boyu çirkin otlar bürümüş, evin uçuk sarı boyası parça parça dökülmüş, kapının önünde tozdan tabaka oluşmuştu. İster istemez yan bahçeye kaydı gözlerim. Karacaların her şeyi eskiyle aynıydı. Hiç fırtına görmemiş sakin bir liman gibi her şey yerli yerinde duruyordu. Sahi, öyle miydi? Yanı başında kıyamet yaşanırken o yalının hâlâ dimdik durabilmesine her zaman şaşar kalırım. Oysa annem yan evin bahçesinde ölmüştü ama yıkılan bu ev olmuştu.

İnsan bir yalıyı bile kıskanabiliyormuş. Karacaların yalısının dik duruşunu kıskanmıştım ben de. Hatta her şeyini... Jale Hanım'ın, Esra ablanın, Mustafa abinin, Yavuz'un mutluluğunu... Hamza Karaca'yla boşanmasına rağmen Jale Hanım'ın çocuklarıyla hâlâ mutluluk içerisinde yaşadığını bilirdim mesela. İstanbul'un bazı noktalarında -ben bunlara *kesişim geceleri* diyorum- özel davetlerde görürdüm onları. Mutluluklarını gördükçe ben de mutlu olurdum sebepsiz. Çocukluğumun mutlu, güneşli sabahlarını hatırlatırdı onlar bana. İmrenirdim, çok isterdim onlar gibi mutlu olabilmeyi. Çünkü biz bu iki ailenin bir gecede enkaz altında kalanlarıydık. Enkazdan çıkabilenler onlar olmuştu, ben ve kardeşlerim ise orada kalakalmıştık. Hiç insan kıskanmadım ben, kıskandığım mutluluklar oldu çoğunlukla. Aile mutluluğu... Anne varlığı mutluluğu... Annemin intiharından sonra çok aradım bunu, hiçbir yerde bulamadım.

Farklı mutlulukları koymaya çalıştım yerine, ya dolmadı onun bıraktığı boşluk ya da taştı, fazla geldi. Bazı eksikliklerin asla tamamlanamayacağını o zaman öğrendim.

Sanırım Samet abim de benim gibi düşünüyordu ki babamla büyük bir kavga ederek Karaca Holding'le ortaklığın bozulmasına hiddetle karşı çıkmış ve yönetime ortak olarak işlerin başına geçmişti. Abim de biliyordu çünkü çocuklar olarak hiçbir suçumuzun olmadığını. Yavuz'la, Esra ablayla, Jale Hanım'la veya Mustafa abiyle hiçbirimizin bir sorunu yoktu. Abim seneler sonra yönetimin başına geçtiğinde ilk kez çocukluk arkadaşımla oturup sohbet edebilmiştim ben de. Yavuz... İlk zamanlarda asla yüzüme bakamazdı. Sanki bu günah onunmuş gibi, kaçırırdı gözlerini. Ama bu günahta bizim hiç payımız yoktu, içten içe biliyordu o da bunu ama babasının günahını sırtlanıyordu kendince çünkü ölen benim annem olmuştu. *"Yavuz,"* demiştim ona, omzuna dokunarak. *"Geçti o fasıl."*

Eskisi kadar yakın olamayacağımızı biliyordum ama o gün en azından Yavuz'un yüzüme yeniden bakabilmesini sağlamıştı bu kelimelerim. Zamanla sohbetlerimiz yeniden arttı, ikimiz de farklı yollardan ilerledik ama günün sonunda yine o yalılara tıkılan biz olduk. Onun neden Karaca Yalısı'nda hâlâ oturmaya devam ettiğini merak ederim ben, yine de soramam. Sorarsam aynı sorunun bana sorulacağından korkarım. *""Neden bu evdesin Akın?"* diye sorsa verebileceğim veya veremeyeceğim o cevap korkutur beni hep. Yavuz'un böyle bir soruyu asla sormayacağını bilsem bile korkarım.

Yalıya dönmeyi isteyen ben olsam bile bazen bu yalıdan kaçmak istediğim de çok oldu. Babamda da anahtarı vardı yalının ve ben yokken eve bir kadınla geldiğini küllükteki rujlu izmaritlerden anlamıştım. Gözüm dönmüştü, babamla kavga etmiş ve dayak yemiştim. Beni ilk dövüşü değildi babamın, alışkanlıktı bu ama en büyük kavgamızdı. Karşısında dimdik durarak evimden uzak durmasını söylemiştim ona. *Evim* demiştim annemin canına kıydığı yere... Dilektaşı Mahallesi'ne taşınmam da böyle bir buhran sonucuydu. İstanbul'un rutubetli, kalabalık ve çok sesli mahallelerini hep sevmişimdir, içimin yansıması olarak görürüm. Bir kere Ayten'i o mahallede buldum ben, nasıl sevmeyeyim? Onu ilk fark ettiğim gün, dün gibi aklımda. Bir not almışım defterime, düşündüklerimin kâğıtta iz bırakmasını severim ben çünkü. Ceketimin cebine uzanıp hemen açtım defteri. Cümleleri ezbere bilsem bile yazdıklarımı okumak, onu yeniden gördüğüm o haziran gününe dönmek gibidir.

25 Haziran 1980

Bir kız evime doğru bakıyor ama bilinçsiz bir bakış bu. İlk defa böyle bir bakış görüyorum, evimin penceresinde benden başka ne görüyor? Bilmiyorum. Bakışları iki kör kuyu gibi, nasıl bu kadar çekiliyorum? Kardeşini dövüyor şimdi. Çok sinirli. Anında dağıtıyor toz toprak içerisinde oynayan çocuk kalabalığını. Neyin siniri bu? Bir ateş parçası gibi tutuşturuyor her şeyi küçürek öfkesiyle.

Ayten'e dair ilk hatırladığım şey bu. Kâğıtta iz bırakan her bir cümle şimdi hayatıma kazındı. Sonra aşure geliyor. Aslında şimdi yavaş yavaş farkına varıyorum neden benim pencereme baktığının: Acımış Ayten o zamanlar bana. Bunu ona hiç sormadım ama mahallede sevilmeyen olmak bana değil de ona çok dokunmuş. Bu, büyük bir şey. Herkes uyuduktan sonra, bekçiler sokaklarda kol gezerken, sokağa çıkma yasağı varken Ayten'in bana aşure getirmesi çok büyük şey. Hayatta her şeye sahip olduğumu zannederken aslında saf bir düşünülmeye bile muhtaç olduğumu anladığım ilk andı onun bana gecenin bir köründe gelişi. Bu mahallede bile beni düşünen biri varmış, hiçbir şey yapmadan bile var sayılıyormuşum.

Hayatımda hiç aşure yememiştim. O gece yedim. Ağlaya ağlaya yedim hem de. Annem öldükten sonra ilk kez bu denli sıcak bir kabulleniş gördüm ben, nasıl ağlamayayım? Mahalleye, mahalleliye bir merakım yoktu ama Ayten'i düşünmeye başladım o zamandan sonra. Gözüm hep pencerelerdeydi, onu arardım. İnsan birinin gözlerinde kendisine karşı farklı bir yakınlık görmeyegörsün, hemen tutunuyor bu sıcaklığa. Onu gördüğümde kalbimde bir kuş kanatlarını çırpardı. *Ayten... Kara kış olan ömrümün baharı Ayten...*

Bileğimdeki saate baktım. Akşam dokuz. Çok kalabalık tren. Raylar insanı beşik gibi sallıyor bir o yana bir bu yana. Biletçi geçip gideli çok oldu. Yanımdaki yaşlı amca, abim Samet gibi yarınlar yokmuşçasına ağzını açarak uyuyor, horluyor kesik kesik. Gülümsedim. O sıcak, İzmir yolu çok eskide kaldı artık. Şimdi yollar soğuk Ankara'ya çıkıyor. Anılarımdan, çocukluğumdan uzaklaşır gibi hızla uzaklaşıyor tren. Bir adam simit istiyor, bir bebek ağlıyor arka vagonlardan birinde, birkaç kadının fiskos fiskos dedikodu ettiğini işitiyorum, kulağımın dibindeki yaşlı amcanın horultusu derinleşiyor. Başımı cama yaslayıp dizlerimi kendime çektim. Kalemimi çıkarıp yazmaya koyuldum defterime.

15 Şubat 1981

İstanbul, sende hayatımın en değerli parçasını bırakarak gidiyorum. Ona iyi bak. Benim ondan, onun da benden başka sığınacak güvenli bir limanı yok. Sanıyorum ki şu yaşına kadar da hiç olmadı. Hasretimi bir yorgan gibi ser üzerine, anılarımızı yerleştir gözbebeklerine, rüzgârına karıştır kokumu, unutturma beni ona, sarıp sarmala yaralarını yokluğumda. Çok üşür o. İnsanlıktan esirgediğin kış güneşi, bir nebze olsun yüzünü çıkarsın kara bulutların ardından ona. Derdim sen değilsin İstanbul. Derdim Ayten. Bu soğukluk, yokluğumda en çok onu üşütür çünkü, bilirim.

Yüzümü kara çıkarma...

Fikrimin ince gülüne vurma ayazını.

"Ben öyle düşünmüyorum. Bir yeteneğin varsa ve biri sayesinde keşfedildiyse bu senin başarındır, kendine çok yükleniyorsun."

Elimle böldüğüm ekmeğimi ağzıma atmadan hemen önce omuz silktim. "Tamam, ben de çabalıyorum ama ne bileyim... Siz çok büyük anlamlar yüklüyorsunuz her şeye bence." Gönül abla, Yavuz Bey'in çayını tazelerken bir an dönüp bana baktı. "Öyle değil mi Gönül abla, sen söyle? Çizimlerim aşırı kötü."

Yavuz Bey sandalyesinde geriye yaslanırken ben de kucağımdaki Mete'ye çevirdim bakışlarımı. Masadaki her şeye meraklı gözlerle bakıyordu. "Sende kendini küçük görme gibi bir huy var Ayten," dedi Yavuz Bey hafif bir sinirle. "Neden hiç kendine güvenmiyorsun? Neden sürekli *en kötüsü benim* diye düşünüyorsun? Bu kötülüğü kendine nasıl yaparsın?"

"Haksızlık ediyorsun kendine Aytenciğim," diyerek konuya dâhil oldu Gönül abla. "Çizdiklerin gayet hoş bana kalırsa. Her ne kadar anlamasam bile bana hoş geliyor."

Dudak büktüm ve Yavuz Bey'e baktım. Gözlerini kısarak beni izliyordu. "Pes mi edeceksin yoksa?" derken ellerini masanın üzerine gevşekçe bırakmıştı. "Beni geçmekten mi korkuyorsun?"

İşte buna alayla güldüm. "Ben mi geçeceğim sizi? Hah! Güldürmeyin beni, rica ediyorum."

Yavuz Bey sözlerim üzerine dirseklerini masaya dayadı ve tek kaşını kaldırarak masaya doğru eğildi. "Geçemezsin zaten," dedi ezici bir üslupla. Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım, zeytine batırmak üzere çatalı tutan elim havada kalakalmıştı. Meydan mı okuyordu bana? Ne saklıydı

bakışında ve böyle söyleyişinde? "İstemiyorsun çünkü, hevesin yok. Yapamazsın."

Çatalı bırakıp elimi Mete'ye sardım. "Yani..." derken kaskatı kesilmiştim. "Yapamam diyorsanız..."

"Kesinlikle yapamazsın."

Böyle keskin bir şekilde fikrini değiştirmesine ve üslubuna sinir oldum. Gönül abla da bu değişkenliğini fark etmiş olmalı ki, "Beyim, deniyor ya?" dedi ancak Yavuz Bey gözlerini bir an olsun çekmedi benden.

"Denese ne olacak Gönül Hanım? Azim yok! Tutturmuş bir *yapamam, pes ederim, yok olurum...* İstediği buysa, olsun bakalım!"

Ağzını mendiliyle hoyratça sildi. Kaşlarım çatıldı, öfkeden dudağımı ısırdım ben de. "Kırıcı oluyorsunuz," diyebildim yalnızca.

"Gerçekleri söylememe kırılmanı beklemiyordum. Zira konuştuğunda karşımda oldukça gerçekçi bir kadın görüyorum ben."

Sertçe yutkundum. "Gerçek bu değil."

"Öyle mi? Neymiş gerçek?"

Bana böyle bakmasını, birdenbire sinirlenmesini anlayamamıştım. Mete bile ağlayacak gibi huzursuz olmuştu kucağımda. Yavuz Bey hızla ayağa kalktı, masanın etrafından dolaşarak Mete'yi kucağımdan aldı. Sessizce izlemekle yetindim onları. Yavuz Bey, Mete'yi sağ omzuna yatırıp sırtını sıvazlarken mutfakta volta atmaya başlamıştı. Sözlerinde haklıydı. Haklıydı haklı olmasına ama... Ama işte...

"Tamam, haklısınız ama..." dediğimde bakışları beni buldu. *Ama ne Ayten?* Kalakalmıştım işte!

"Kararını ver," dedi Yavuz Bey. "Gerçekten istediğin neyse onu koy hedefine. Belirsizliklerle yaşayamazsın Ayten. Ben de sana göre yol çizeceğim. Sonuçta yakında Mete'ye bakamayacağını ikimiz de biliyoruz, ona yeni bir bakıcı arıyorum."

"Nasıl?" diye sorarken göğsüm daralmıştı. "Neden?"

"Nasıl neden? Okuyacak, kendine bir yol çizeceksin ya hani? Hem... Hayatınız, geleceğiniz hakkında bir plan yapmışsınız ya Akın'la..."

"Ama ben bunu bilmiyordum, yani her şey şu an çok ani oldu. Haklısınız, pekâlâ haklısınız fakat ben..." *Ben ne? Hazır hissetmiyorum Mete'den ayrılmaya. Ama önünde sonunda olacak bu değil mi? Ben Akın'la hayaller kurarken bilmiyor muydum ki bunu? Elbette biliyordum, yalnızca dile getirilmemiş cümleler olsa da biliyordum. Yine de büyük bir üzüntü çöktü içime.*

"Sakin ol Ayten. Her zaman Mete'yi görebileceksin," dese bile yeterli gelmedi. Ahmaktım ben, şüphesiz. Bir bebeğe bu denli bağlanacak kadar

ahmak. Nasıl bağlanmayayım? Onu kucağıma ilk aldığımda, sıkı sıkıya tutmuştu parmağımı *kurtar beni* dercesine. Kurtarmış mıydım? Mete'ye elimden geldiğince bakmış mıydım? "Kahvaltın bittiyse geç kalmayalım."

Ayağa kalkıp onlara ilerlerken yüzüm düşüktü. Yavuz Bey'in kollarından Mete'yi alırken, "Giydireyim onu, çıkalım hemen," dedim ve kucağımda Mete'yle yukarı çıktım. Mete'yi giydirirken ağlayacak gibi hissediyordum neredeyse. Burnumun direği sızlamıştı. Neden bu kadar etkilemişti ki ondan ayrılacağım konusu beni?

Mete'nin doktor kontrolü vardı bugün. Dünden önceki gün akşama kadar boş evde oturmuş, Akın'ın yokluğuyla daha da hüzne boğulmuştum. Gecenin bir yarısı aramıştı Akın, nefes nefeseydi, kimse kapmadan koşmuş telefonlara beni aramak için. Sağ salim varmış Ankara'ya. Yol boyu beni, bizi düşünmüş. Hislerimiz karşılıklı. Telefonu kapatır kapatmaz ağladım. Duygularımı kontrol etmekte zorlanan biri olmamıştım hiç, ağlamayı da pek sevmezdim ancak son zamanlarda kendimi hep ağlayışlara teslim ediyordum. Hep en sevdiklerimden uzakta, yalnızlığa, sessizliğe itilen olarak görüyordum kendimi. Üstelik isteğim dışında gerçekleşiyordu tüm bunlar.

Mete'ye kıyafetlerini giydirip, şapkasını kafasına taktım. Bebek çantasını omzuna alıp, onu sıkıca battaniyeye sardım. Pembe yanaklarını öptüm. Rahatsız oldu ama hoşuna gider gibi mırıldandı. Kucağıma alıp sarıldım ve boynunu kokladım uzunca. "Çok seviyorum seni, bal tanesi..."

Hastaneye giderken sessizdik. Mete'nin doktorunun kapısında çok bekledik. Hafta başıydı ve kalabalıktı. Yavuz Bey sıkıldı. Sayamadığım kadar çok kez dolaştı, volta attı hastane koridorunda, en sonunda girebildik muayene odasına. Çelebi Bey beni görünce hiç renk vermedi ama bakışındaki o acımayı yakaladım ben. *Tedavi.* Başım önümde, sustum. Bu konuyu hiç konuşmadık Akın'la. Sadece seviştiğimizde, bir an, gözlerimin içine bakarak bana, *"Korkma, ben korkmuyorum, sen de korkma,"* deyişi çınladı kulaklarımda. Oysa ikimiz de her şeyin farkındaydık. Konuşmalıydık bu konuyu.

Mete altı aylık oldu neredeyse. Mutlu bir bebek. Yaramaz değil, hiç üzmez yanındaki yöresindeki insanı. Acıktığında ve altını ıslattığında ağlar, her bebek gibi. Mete'nin yeni bakıcısı şanslı biri olacak. Zorlanmayacak hiçbir konuda, ne mutlu ona... Hiç tanımadığım birini kıskandım. Mete, kıskanılmaya layık bir bebek çünkü. Her anne adayının isteyebileceği bir bebek.

Hastaneden çıktıktan sonra giriş kapısının önünde Yavuz Bey durak-sayınca ben de durdum. "Gel, bir yere oturup karnımızı doyuralım, öyle geçelim eve."

"Evde yesek ya?"

Yavuz Bey ellerini kaldırdı. "Saatlerce bekledik. Çok acıktım Ayten. Lütfen, itiraz istemiyorum."

O kadar ciddiydi ki ağzımı açmadım. İstemiyordum esasında, ne gerek vardı? Ben de acıkmıştım ama yine de arkasındaydım evde yemek yemenin. Arabaya bindikten kısa bir süre sonra bir restoranın önünde durduk. Yavuz Bey önde, Mete kucağımda girdik restorana. Çok lüks bir yer değildi ama Çamlıca'ya bakıyordu, boz bulanık İstanbul Boğazı manzaralıydı.

Bir garson güler yüzle karşıladı bizi. "Hoş geldiniz, aile salonumuza buyurun," diyerek bir tarafı gösterdi. Gözlerim hemen Yavuz Bey'i buldu. O ise gayet rahat bir edayla garsonun işaret ettiği yöne doğru yürümeye koyulmuştu. Tırıs tırıs takip ettim. Bu bölüm, diğer bölümlerden ayrı tutulmuştu ve boştu. Cam kenarında bir masa seçti Yavuz Bey. Karşısına oturdum ben de. "Ne tatlı bir bebek, maşallah," diyerek Mete'yi sevdi genç garson. Huzursuz hissettim, içimde bir korku dalgası katlandı.

Köfte sipariş verdik. Mete'nin karnını, hazırladığım mamayla doyurdum, uyudu hemen. Çok sessizdik. Aslında sessizlik iyiydi, severdim ben. Üstelik Yavuz Bey'in sabahki tavrı, üzerine de Mete'ye bakıcı aradığını öğrenmem sarsmıştı beni. Akın yokken kendimi bir kaplumbağa gibi hissediyordum, tüm dünyayla iletişimi kesip kabuğuma çekilesim geliyordu. Köftelerimiz geldiğinde bile hiç konuşmadık. Birkaç lokma yedim ben, ardıma yaslanarak bulanık denize bakındım uzun uzun.

"Ayten..." Yavuz Bey adımı söylediğinde bakışlarım hemen onu buldu. Masaya doğru eğilmişti. "Seslendim ama daldın gittin. Dokunmadın doğru dürüst köftelerine, beğenmedin mi yoksa?"

Önümdeki köftelere ve yeniden onun yüzüne baktım. "Yok, beğendim. Çok leziz ama içim almıyor."

"Akın yok diye mi?"

Sorusuyla kalbim tekledi. Omuzlarımı kaldırdım. "Belki," dedim kucağımda uyuyan Mete'ye daha da sıkı sarılarak.

Soluk bir tebessüm belirdi Yavuz Bey'in dudaklarında. "Aşk böyle bir şey sanırım," diyerek derin bir nefes aldı. "Yanında olsa bir dert, sana uzak olsa başka bir dert..." Sözleri karşısında kaşlarımı kaldırdım. Bu ifademi

yakaladı anında. "Ne?" diye sordu. "Oradan bakınca aşkı hiç bilmeyen biri gibi mi duruyorum?"

Bakışlarımı çektim gözlerinden. "Estağfurullah Yavuz Bey. Bana ne ki sonuçta."

Sesli bir şekilde gülünce yeniden baktım ona. "Yapma Ayten. Füsun'a âşık olmadığım için içten içe yargılıyor musun yoksa sen de beni? Bu duyguyu hiç tatmamış bir hovarda olarak mı görüyorsun?"

Yavuz Bey'in ardı ardına soruları beni afallatmıştı. Yarısı dolu bardağıma uzanıp suyu hızlıca içtim. "Bu, beni ilgilendirmiyor," dedim bardağı masaya bırakırken.

Kısa bir sessizlik oldu aramızda. "Sohbet etmeye çalışıyorum..." dedi, sesinde kırılmış bir çocuk hüznü vardı sanki. "İki dost gibi."

"Dost mu?" diye sordum sesimin tonunu ayarlamakta zorlanarak. "Siz ve ben?"

Kafasını salladı onaylarcasına. "Ben ve sen... Yeni bir başlangıç yapabiliriz. Sana karşı çok sert, kuralcı bir yol çizdiğimi düşünüyorum. Belki korkutuyorum seni, benden bu yüzden çekiniyor gibisin ama bunu istemiyorum ben. Geçmişte..." Duraksayıp soluklandı. "Geçmişte Akın'ın ve benim ailemin bir sorunu olduğu doğru ama biz aştık bunları Akın'la. En azından benim onunla hiçbir sorunum yok, olamaz da. Akın benim... Benim iyi bir arkadaşım, dostum. Evet, dostum o benim... Dostum..." Bakışlarını kaçırdı, yutkundu. "Düşündüm ki seninle de dost olabilirim, tabii istersen."

Dostluk kavramı benim için her zaman dikenli bir yolda yürümekle eş değerdi. Kaç dostum vardı ki benim bu hayatta? Neşe, Arzu, Ayfer, belki aşağı mahalleden Semiha... Hepsi ardını döndüğünde benden birkaç parça konuşmaz mıydı? Konuşurdu elbet, ben de konuşurdum çünkü. Yine de öyle kötü, kuyu kazmak yoktu ardımızdan, tutkunduk birbirimize. Neşe yüzüme salak derdi ama bir başkası bana salak diyemezdi mesela, alnını karışlardı adamın. Arzu ve Ayfer toz kondurmazdı bana ama o evde yaşıyor olmam, tüm yükü sırtlanmam gözlerine acır ifadeler yerleşmesine neden olurdu hep. Dostluk kavramım buydu benim ve hepsi de kızlardan oluşurdu. Bir erkeğin bir kızla dost olması yoktu benim lügatimde, doğrusu babamın lügatinde. Yanımızda erkek sinek görse küplere binen babama göre bir erkekle bir kız asla dost olamazdı, öğretti bunu bize defalarca. Oysa babamın yüzlerce kadın dostu vardı... Mahallelinin neden onlara dost dediğini de hiç anlamazdım küçükken. *Dost hayatı, dost*

hayatı, dost hayatı... Hepsinin köküne kibrit suyu, biz boynumuzun büküldüğüyle kaldık bu hayatta.

Yine de Yavuz Bey'e sıcak bir tebessümle karşılık verdim. Madem istediği buydu, madem eritmek istiyordu buzları, buna neden engel olacaktım? Kaldı ki farkındaydı her şeyin, biliyordu Akın ve benim ne denli büyük bir aşkla yanıp tutuştuğumuzu. Benim kuruntularım ve yanlış anlamalarımdı belki olan. Ben bir zavallıydım zaten, en ufak bir ilgiyi bile sevgi sanacak kadar büyük bir zavallı hem de! Yavuz Bey'in yapısı buydu belli ki, zaten Akın da Fransa'da Maria denen o kadınla Yavuz Bey hakkında o biçim bir ima yapmamış mıydı? Her şeyi geçtim, kucağımda bir bebek vardı ve bu bebeğin annesi de hamile kaldığı için mecburen evlenen bir kadın değil miydi? Yani Yavuz Bey, İstanbul'un altın çocuğu, yalı çapkını mıydı öyleyse? İster istemez öyledir diye düşünüyordum ama tabii tüm bunların neticesinde tek bir sonuca çıkıyordu yolum: Bundan bana neydi?

"Gülümsemeni evet olarak mı kabul etmeliyim?"

Yine omuz silkmek istedim ama bu defa ayıp olacağını düşündüğümden, "Olur," diye yanıtladım. Yüzü gevşer gibi oldu, yine de kaşları çatıktı. Başını eğip kaldırdı.

"Dostluğumuza," dedi ve su bardağını kaldırdı gülümserken.

Su bardağını kaldırmasına şaşırırken bir yandan ben de boş su bardağımı aldım elime. "Boş ama olsun," diyerek kaldırdım. Saçma bir andı, yine de ikimiz de sinir bozucu bir şekilde güldük. *Meğer benim boş bardağımda su yok diye yanmış ömrüm, anlamamışım o gün.*

Kışı sevmiyordu Neşe. Bir kere en önemli sebebi kabarık saçlarını küçücük bir şapkanın altına sıkıştırmak, şapkayı çıkarınca da elektriklenen, daha da kabaran saçlarıyla baş etmekte fazlasıyla zorlanmasıydı. Şapka takmasa bu defa nemli hava saçlarını sündürüyor, inek yalamış gibi iğrenç bir görüntüye sebep oluyordu. İkinci sevmeme nedeni ise kesinlikle uzunlu kısalı renkli eteklerini, sıfır kol v yakalı bluzlarını ve sandaletlerini giyememesiydi. Şimdi bile o kıyafetleri düşündükçe içi aydınlanıyordu, nasıl sevsin ki kışı? Yazın doğmuştu bir kere o. Kanı da yaz sıcağı gibi kaynar akardı.

Şimdi ise vapurun iç tarafında olmasına rağmen dişleri neredeyse birbirine çarpacaktı soğuktan. Kollarını göğsünde bağladı, etrafına baktı. Vapur pek kalabalık değildi, aklı olan dışarı çıkmazdı ve yine aklı olan

vapura binip kıta değiştirmezdi bu soğukta. Ancak Neşe, aklının dizginlerini kalbine bırakalı çok olmuştu. *Yusuf...*

Nasıl sinir oluyordu bir yanı hâlâ ona. Alçak sarı kafa, ne vardı da söylemiyordu ne zaman geleceğini yani? Ama Neşe kararlıydı ve düşünmüş taşınmıştı. Gidip bizzat askeriyeden öğrenecekti geminin ne zaman geleceğini, ona göre hazır olacaktı limanda.

"Eh, Yusuf Efendi... Sen öyle oynarsan ben de böyle oynarım," dedi kendi kendine. Vapurdaki birkaç baş ona döndü. Neşe aldırmadı, sırıtmaya devam etti. Anadolu Yakası'nı çok iyi bilmezdi ama sora sora Bağdat bile bulunur lafına çok güvenirdi. Nitekim bu güveni onu boşa çıkarmadı. Kadıköy'de iner inmez gitti bir dolmuşçuya sordu askeriyeyi. Şehri en iyi dolmuşçular bilirdi çünkü. Adamdan yol tarifini alınca da yürüdü hızlı adımlarla.

Limana geldiğinde terlemişti. Demir bir kapıyla kapalıydı ve "Asker harici giriş yasaktır" yazısı vardı kapının üzerinde. Şanslıydı ki nöbet tutan iki tane asker vardı kapının ardında, biri ayaktaydı, dolaşıyordu. Diğeri ise demir bir sandalyede bir bacağını ötekinin üzerine atmış, çay içiyordu. Neşe'nin kapıya yaklaştığını ilk olarak ayaktaki asker fark etti. Neşe kapıya yaklaştıkça o da kapıya doğru ilerledi ve nihayet Neşe kapının önünde durduğunda, asker sorgularcasına baktı kızın yüzüne.

"Kolay gelsin," dedi Neşe kibar bir edayla. Bu esnada oturan asker de ayağa kalkmış geriniyordu.

"Buyurun?" dedi asker. Elinde boynuna astığı uzun namlulu tüfek vardı.

"Bir mahsuru yoksa, İspanya'ya giden geminin hangi gün döneceğini öğrenmek için gelmiştim. Hemen hayır, bu bilgiyi veremeyiz demeyin. Vallahi ta karşıdan geldim, narin ayaklarım nasıl yoruldu, nasıl nefes nefeseyim... Ay, kalbim nasıl atıyor..." Çabuk çabuk konuşuyordu Neşe. Askerin kafası karıştı, kızın cümlelerini yerine oturtmaya çalıştı.

Bu esnada diğer asker de gelmişti. "Ne oluyor?" diye sordu Neşe'nin konuştuğu askere. Sonra Neşe'ye döndü gözleri, yumuşadı ifadesi. "Ne istiyor bu güzel bayan?"

Başka zaman olsa, övülmeye deli divane olan Neşe bu sözlerden hoşnut olurdu lakin artık bu sözler onda mide bulantısı etkisi yaratıyordu. Kaşlarını çatarak baktı ikinci askere. "Lütfen söyleyin," dedi Neşe, konuştuğu askere yeniden bakarken. Sesine gerçek bir istek ve duygu yansıtmıştı, kedi gibi bakıyordu askerin gözlerine.

İkinci asker bir elini demir kapıya yaslayarak karizmatik bir duruş sergilerken, "Ne söyleyelim, ne istersin? Çay kahve?" diye sordu sırıtarak.

Sanırım bu ikinci gelen, ilk askerin birkaç rütbe üstüydü. Neşe bu durumlardan pek anlamasa da ilk asker el pençe duruyordu onun yanında. Sinirini sesine yansıtarak, "İspanya'dan gelecek askerî geminin hangi gün limana ulaşacağını merak ediyorum," diye açıkladı ona da.

Elini demire yaslayan asker gevşekçe sırıtmaya devam etti, bir bacağını diğerinin önüne attı. "Gelir elbet, ne bu acelen?" diyerek göz kırpma gafletine düştü. Neşe'nin şapkasının altındaki saçlar sinirden kabarmıştı muhtemelen.

"Höst!" diyerek yarım adım geriledi. "Nişanlımı bekliyorum ben, haber alamadım birkaç gündür. Yola çıkacakmış gemi, ne zaman gelir? Söyleyin."

Neşe'nin katı sözleri üzerine, asker elini yasladığı demirden çekip doğruldu. Ciddileşti birden. "Kimdir senin nişanlın bacım?" diye sordu, beresinin kenarını kaşıyarak. Yüzüne nişanlı bir kadına sarkıntılık etmenin ezikliği yerleşmişti.

"Yusuf," dedi Neşe. "Yusuf Kılıçoğlu."

İki askerin ağzı şaşkınlıkla açıldı Neşe'nin söyledikleriyle. Bir an birbirlerine baktılar. Neşe'yle ilk konuşan asker, "Bizim Asteğmen Yusuf Kılıçoğlu mu?" diye sordu inanamayarak.

"He, o," dedi Neşe de. Sıkılmıştı bu muhabbetten. Bir ayağının ağırlığını diğerine verirken kollarını göğsünde bağladı. "Söyler misiniz artık, ne zaman gelecek gemi?"

"Yusuf komutana bak hele," dedi ikinci gelen asker. "Hızlı çıktı."

Zevzek, dedi içinden Neşe. Hiç sevmezdi böyle adamları. Sıkıntılı ve sesli bir nefes aldı. İlk asker, "Dört güne limanda olur yenge. Öğleden sonra iki gibi..." dedi.

"Hay Allah razı olsun senden," diye yanıtladı onu Neşe. "Hadi, kolay gelsin size." Adamların bir tepki vermesini beklemeden arkasına döndü, geldiği yoldan hızlı adımlarla yürümeye başladı. Burada bu kadar çok zaman harcamış olması bile lüzumsuzdu. Başka adamlarla konuşmak canını sıkıyordu, Yusuf'tan başkasıyla konuşunca kendisini iyi hissetmiyordu. Oysa Neşe böyle biri değildi ki? Konuşmanın nesi kötüydü? Pekâlâ konuşurdu ama askerin tavrı hoşuna gitmemişti bir kere. Nişanlım derken bir an bile tereddüt etmemişti bu yüzden. Denizin kenarında kaldırımdan yürürken Kız Kulesi'ni gördü. Üsküdar'a gelmişti yürüyerek.

Aynı saatlerde Yavuz Bey ve Ayten de yalıya gelmişlerdi. Mete uyuyordu hâlâ, sabah erken uyandığından uykusunu alamamıştı. Ayten sessiz olmaya çalışarak yukarı çıkıp beşiğine yatırdı onu. Yavuz Bey ise çalışma odasına girmişti, Ayten'in duyduğu kadarıyla birkaç telefon görüşmesi yapıyordu. Ayten aşağıya inip Gönül ablayla çene çaldı bir süre, ona toz almada yardım etti. Gönül abla ne kadar yapma etme dese de Ayten'in canı sıkılıyordu boş boş dururken. Akın'ı düşünmek yakıcı bir zehir gibi dolaşıyordu kanında sanki. Bu yüzden olabildiğince yardım ediyordu Gönül ablaya, kafasını dağıtması iyiydi.

Bir saat sonra uyandı Mete. Ayten koştu, beşiğinden aldı bebeği. Babasını rahatsız etmesin diye aşağıya indi. Şarkılar söyledi Gönül ablayla ona. Şarkı söyleyince Mete gülüyor ve rahatlıyordu. Ayten onun bu özelliğini seviyordu. İnsanoğlu nerede mutluluk hissederse orada huzura kavuşurdu hiç şüphesiz. Mete ve Ayten'in hayatlarında eksiklikler olsa da ikisi de şu an mutluydu.

Salondaki telefon çaldığında Gönül abla açmak için koştu ama paralel hat olduğundan Yavuz Bey açmıştı üst kattan. "Beyim açtı," diyerek döndü. Ayten bu esnada Mete'nin karnına plastik kuzu oyuncağıyla dokunuyor, bebeğin tükürükler saçarak gülmesine sebep oluyordu. İki kadın, bebeğin mutlu mırıltısını duydukça daha da coşuyordu; yüzleri kırışıyor, çeneleri ağrıyor ve gözleri yaşarıyordu gülmekten.

"Ayten!" diye seslendi Yavuz Bey. Ayten hemen ayağa kalktı. Merdivenin yukarısından geliyordu adamın sesi. Azar yiyeceklerini sandı çok gürültü yaptıkları için ama Yavuz Bey, "Akın arıyor, aşağıdan yanıtlayabilirsin," dedi. Mete'yi Gönül ablanın kucağına bıraktı Ayten, damarlarında gezinen büyük bir heyecanla koşar adımlarla salona girip telefonu açtı.

"Alo?" derken sesinde bastırmakta zorlandığı bir mutluluk vardı.

"Sevgilim..." Akın'ın sesiyle gözlerini yumdu bir an, boştaki eli çarpan kalbinin üzerine kapandı. "Çok özledim seni."

Ayten'in dudakları öyle bir kıvrıldı ki bu sözlerle, gözlerini yeniden açarken ağzının yırtılacağını düşündü. Oysa daha dün gece aramıştı Akın onu bu konuşma dün gece de geçmişti aralarında ama Ayten yine aynı heyecanı hissediyordu. "Ben de! Ben de çok özledim seni..." Konuşuyordu ama içinin coşkusunu yansıtmıyordu sanki. Her açıdan yetersiz olduğunu düşündü. Akın'a sunulacak bütün güzel kelimeler yetersizdi, Akın hep daha güzelini hak ediyordu ona göre.

Öte yandan bir üst katta, bahçeye bakan çalışma odasında da bir ikilem söz konusuydu. Yavuz, Ayten'e gelen telefonun haberini vermişti ama

iş geri dönüp telefonun ahizesini kapatmaya geldiğinde kalakalmıştı bir süre telefona bakarak. Başını eğip nefes bile almadan içindeki o yırtıcı kötülüğe boyun eğerken, kendinden tiksindi ve ahizeyi kulağına götürdü, dinlemeye başladı.

"Ne yapıyorsun? Nasıl geçiyor günlerin? Bir sorun yok, değil mi?"

Ayten kalçasını koltuğun kenarına yasladı. Akın gittikten sonra her şey soluklaşmış ve sıradanlaşmıştı. Sabahları bir adam geliyordu, evin ısıtma sistemiyle ilgileniyordu. Akın bunu gitmeden söylemişti ama Ayten sabahları evin kazan dairesinde tıkırtıları duyarak irkiliyordu. Daha önce böyle bir adamın gelip kaloriferleri yaktığını duymamıştı ama Akın'ın dediğine göre adam senelerdir geliyormuş. Yatağından kalkıp perdenin ardından aşağıya baktı. Başı kasketli, orta yaşlarda bir adam kazanı yakmaya geliyordu. Yalnızlık korkutmuyordu Ayten'i, Akın'ın yokluğu korkutuyordu.

"Yok... Her şey aynı, bir tek eksik sensin işte," derken sesi kırıldı Ayten'in. Akın hattın diğer ucunda bu kırık sese iç çekti.

"Çok üşüyor musun ben yokken?"

Ayten, Akın'ın sorusunu anlamadı. "Yok, o dediğin adam yakıyor işte kaloriferi. Hiç sorun olmadı şimdilik." Akın bu sözler üzerine boğuk bir kahkahayı koyuverdi. Ayten kaşlarını çatarken, "Ne oldu yahu?" diye sordu. Akın bu esnada uzanıp bir keyif sigarasını dudaklarına kondurmaya çalışıyordu. "Neden güldün öyle?"

"Yatağımızda diyorum..." Bir çakmak sesi duyuldu, hızlı bir nefes sesi sonrasında. "Kafayı yiyorum ben burada sensiz. Her saniye sen varsın aklımda. Gözlerin, dudakların, çıplak esmer tenin... Çıkmıyor aklımdan hiç." Ayten bir an boğazının kuruduğunu hissetti. Dudakları aralandı ama ne söyleyeceğini bilemedi. Akın ise önündeki pencereden Ulus Meydanı'na bakınırken pencerenin pervazına oturdu ve telefonu da kucağına aldı. "Seninle sevişmeyi çok özledim."

Kesik kesik soluklandı Ayten. Isınan ensesine boştaki avucunu yaslarken, konuştuğu şeyin ayıp olduğunu düşündü. Şu yaşına kadar, açık açık kimse böyle bahsetmezdi sevişmekten ona göre. Yalnızca kadınlar kendi aralarında konuşurdu böyle şeyleri dedikodu toplantılarında, onda da gülüşmelerle geçerdi konu. Oysa Akın ciddi ciddi söylüyordu bunu. Sonra bir an kendine kızdı. *Ayıp mıydı Ayten bu? İş sevişmeye gelince ayıbı göz ardı edip sevişen sen değil misin?*

"Şey..." diye mırıldanırken sesi kedi yavrusu gibiydi. "Ben de özledim tabii..." diyebildi en sonunda. Eli ayağı uyuştu sanki o an. Akın'la sevişiği geceleri düşündü, içindeki yangın birden büyüdü.

Akın gülümsedi kızın çekimser cılız sesine. Kesin utançtan dişliyordu alt dudağını tam şu an. Keyifle sigarasındaki zehirli dumanı üfledikten sonra, "Geri döndüğümde çok daha güzellerini yaşayacağız," dedi. Gözlerinde geri dönüşünün hayali göründü. Ayten'in hissettiği o iç yangını Akın'da da baş gösterdi. Sıkı sıkı sarılacaktı kıza, sayısız kez öpecekti. Hatta... "Sabahları dans edeceğiz senin o benimseyemediğin ecnebi şarkılarıyla. Ben üç yumurta kıracağım, sen hep iki yeter diyeceksin, tabakta artan yumurtayı zorla ağzıma tıkacaksın. Akşam eve gelişlerim hep bir anda olacak, saati saatini tutmayacak, şaşırtacak seni. Seni kendime çekip, sarılacağım sıkı sıkı. Dudağının kıvrımını, gözlerini, yanaklarını, sıcak boynunu, esmer omuzlarını, göğüslerini, karnını... Her yerini öpeceğim. Vücudunda öpülmedik yer bırakmayacağım," diye hızlı hızlı döktü içini kıza. O an pat diye bir ses duyuldu. Ayten yaslandığı koltuktan doğruldu, Akın da hattın diğer ucundan gelen sesle kaşlarını çattı. "Alo?" dedi, az önceki yumuşak sesine oranla daha katı bir tonda. "Sevgilim, orada mısın?"

"Buradayım, o ses neydi?" diye sordu Ayten de merakla.

"Ben de aynı şeyi soracaktım. Hat düştü sandım bir an..."

"Anlamadım ki ben de."

Yavuz kapatmıştı telefonu. *Paralel hatlarda iki yangın, bir kül.* Yaptığı şeyin iğrençliğini düşününce midesi bulandı. İri iri olmuş gözlerle pencereden bahçeye bakarken doldu gözleri. Neden doluyordu? Neden ağlayacak gibi hissediyordu? Neden daralıyordu ki şu göğsü? Kalbi neden öyle kırıktı şimdi? İki eliyle açabilse göğsünü, o an söküp atmak isterdi şu kalbini. Acınası bir zavallıydı kendi gözlerinde. Aşağılık, iğrenç ve alçak biriydi. Bin kere küfretse kendisine bin birinci kapıda dururdu, hak ediyordu çünkü.

"Yavuz nerede?" diye sordu Akın. Sanki hissetmiş gibi. Ayten başını hafifçe soluna çevirip salonun girişine bakındı.

"Yukarıda, çalışma odasında sanırım." Bir kapı sesi duyuldu üst kattan, hızlı hızlı indi aşağıya o sırada Yavuz ve rüzgâr gibi geçti salona bile bakmadan. Dış kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

"Neden evde? Sormayı unuttum ona." Akın'ın sorusuyla önüne döndü yeniden Ayten.

"Mete'yi doktora götürdük bu sabah, rutin kontroller."

Anladığını belirtircesine bir ses çıkardı Akın. Yine de Yavuz'la beraber çıkmış olmasına içerleyen bir yanı vardı ama bunu dile getirirse Ayten'in de huzursuz olacağını düşündüğünden sustu. Düşündüğü şey babasının

ima ettiği değildi, Yavuz'un karısının başkası tarafından öldürüldüğüydü. Ayten'i onun yanında görenler Ayten'i de gözüne kestirirler miydi, bilemedi. Tanıyordu bu camiayı, istediği son şey buydu. En kısa sürede bir şeyler yapmalıydı. *Yüzük*, diye düşündü. Okul bitmeden taksa mıydı yüzüklerini? Kendisi oldukça hazırdı ama ne hayat şartlarını ne de Ayten'i bu duruma hazır olarak göremedi. Sıkıntıyla soluklandı.

"Hava soğuk mu orada? Üşümeyesin..." dedi Ayten, adam uzun süre konuşmayınca. Akın sigarasının sonuna gelmişti.

Küllüğüne izmariti bastırırken, "Biraz soğuk," dedi. "Ama yokluğun daha soğuk, Zümrüt. Yokluğun hiç sıcak görmemiş bir ayaz."

Kapanmamış bir hesabın başında çaresizce bekliyordum. Cesaretimi toplamak öyle kolay olmamıştı ama o cesareti toparladığım anda soluğu mahallenin başında almam ani olmuştu. Her şey yerli yerindeydi. Apartmanımızın önündeki çıplak erik ağacı, dördüncü katta oturan Sezgin ablanın çarpık balkon kapısı, bozuk kaldırım taşları, Neşelerin sokağa bakan boş odasının her daim kapalı olan çiçek desenli sarı güneşliği, buradan gördüğüm mutfak perdemizin yanmış ucu... Ben bu mahalleden gideli, gitmek zorunda kalalı çok olmamıştı. Hiçbir şeyin değişmesini de beklemiyordum ama bende öyle çok şey değişmişti ki mahalleye hüzünlü bir tabloya bakar gibi büyük bir kederle bakmadan edemedim. Doğduğum, büyüdüğüm çukur burasıydı işte. Fazlası değil...

Ellerimi paltomun ceplerine yerleştirip yola adımladığımda gergindim. Günlerden cumartesiydi, güneş bulutların ardından bir görünüp bir kayboluyor, dünyayı gölgeli bırakıyordu. Yavuz Bey'den izin almam zor olmamıştı, annemi özledim demem yetmişti ona. Pekâlâ ertesi gün de gidebilirdim, hafta tatilimdi ama pazar günleri babam evde olurdu, onunla yüz yüze gelmek istemiyordum. Çok şükür Yavuz Bey de bunu sorgulamamıştı. Yavuz Bey'in aile kavramı hakkında yumuşak bir yanı vardı bana kalırsa, özellikle anne kelimesi geçtiğinde yüzüne değişik bir hüzün yerleşiyordu.

Kaç gündür aklımdaydı mahalleye gelmek ama cesaretim yoktu. Akın mahalleye geldiğimi duysa çok üzülürdü muhtemelen, çok kızardı bana. Bu mahalleyi düşünerek kendime acı çektiriyormuşum ona göre. Oysa tüm yaşananlar, yediğim dayaklar gibi kaybolup gitmişti, kabuk bağlamıştı tüm yaralar, köprünün altından çok sular akmıştı. Haklılığım içime

gömülmüştü. Ağır romandı bu mahalle, büyük yangınlara ev sahipliği yaptı o apartmanın giriş katı ama herkes kör, sağır ve dilsiz oldu.

Evimize doğru yaklaştıkça bahçede Anadol marka mavi bir araba olduğunu fark edince şaşırdım. Kimin arabasıydı ki bu? Tam apartmana doğru duvarın arkasından dönecektim ki babamı gördüm kapıda. Sırtımı duvara verdim, olduğum yerde ufaldım birden. Görmedi beni, fırça bıyıklarını, saçlarını düzelterek çıktı kapıdan. Giyimi kuşamı yerindeydi. Bu saatte evde işi neydi, anlamadım. Arabaya yaklaştı, elindeki anahtarla şoför kapısını açtı. Şokla bakakaldım. Araba babamın mıydı? Nasıl? Hangi parayla?

Arabaya binip gitti. Göğsüm sıkıştı, sinirden ağlayacak raddeye geldim. Bir öfkeyle hızla eve adımladım. Pat pat vurdum kapıya, kapıyı Nergis açtı. "Abla!" diye bağırdı beni karşısında görünce. Güler gibi oldu ama sinirli hâlimi fark eder etmez bozuldu yüzü. "Abla, ne oldu?"

"Babam," dedim tükürürcesine. "Babam araba mı aldı Nergis?" Nergis başını eğdi. *Almıştı...* O arabayı almıştı! Annemi, hastalığını, çocuklarını düşünmemiş ve araba almıştı kendine! "Annem nerede?" diye sordum bu defa.

"İçeride, yatıyor salonda."

Hızla ayakkabılarımı çıkardım. Etrafta Emel'i ve Gülin'i göremeyince kalbim korkuyla çarptı. "Emel'le Gülin nerede?" diye sordum paltomu çıkarırken.

Nergis elimden aldığı paltonun kumaşına, markasına bakındı. Fark etmediğimi sandı ama yakaladım bakışını. "Zehra ablamdalar."

Salona adımlarken evde yoğun bir kasvet ve hastalık kokusu olduğunu fark ettim. Annemi üçlü koltukta, üzerinde yorganı ve battaniyesiyle uzanmış buldum. Yattığı yerde aralık gözleri beni görünce irice açıldı, gülümser gibi oldu. *Saçları... Saçları mı azalmıştı?* Burnumun direği sızladı, küçük bir kız çocuğu gibi ağlamak istedim ama o üzülmesin diye sıktım kendimi.

"Anne..." diye mırıldandığımda doğrulmaya çalıştı. Yanına gidip yere çöktüm hemen. "Kalkma sakın." Yorganın üzerindeki sol elini tuttum. Annem çok zayıflamış, yüzü daha da solmuştu. Göz altları, avurtları iyice içe çökmüştü. Kuru, buruşuk elleri buz gibiydi. *Saçları... Yastıkta bir tomar saç! Dökülmeye başlamış annemin güzel saçları...* Tuttuğum elini okşayıp öptüm, alnıma koydum. *Anne... Biliyor musun, ben çok büyüdüm. Böyle olmasını istemedim hiç. Bu şekilde kurmamıştım hayallerimi ben asla. Sen iyiydin hayallerimde, sağlıklıydın ve ben bir iftiraya kurban edilmemiştim.*

Fransız danteliyle, dirseklerime dek uzanan saten eldivenlerimle, gümüş tellerim ve uzun duvağımla çıkıyordum ben hayallerimde bu evden. Ama gerçekler izin vermedi bunlara. Benim payıma hep gam ve keder düştü. Bak, hayatın hangi ucunda, birbirimizin karşısında, ne hâldeyiz şimdi.

"Kızım..." Pek bir cılızdı annemin sesi. Sesini duyunca büsbütün kötüleştim, ne kadar kendimi sıksam da ağlamaya başladım. Alnım elinin üzerine yaslı, başım eğik, dizlerimin üzerinde durup hıçkıra hıçkıra ağladım. Onu bu hâlde görmek bana öyle dokundu ki dünyam sanki başıma yıkıldı. Ellerini kokladım, çok kez öptüm. Annem güç bela doğruldu ama ben yine de kaldırmadım başımı dizlerinden, ellerinden... Öyle doluydum ki... Her şeye ağladım. Geçmişe, şimdiye ve gelecekteki bütün acılara.

Alnımı yasladığım ellerini çekti annem. Elleri saçlarıma dokunur dokunmaz daha çok ağladım. Annem hiç okşamamıştı ki saçlarımı bu yaşıma kadar, hiç sevmemişti ki... Dokunuşu öyle yabancıydı ki ürperiverdim. Alışmak istemedim bu hisse ama kaybedecek olmak yaraladı beni. *Ben annemi kaybetmek istemiyorum. Belki yabancıyım dokunuşuna, sevgisine, güler yüzüne ama yitirmek istemiyorum onun varlığını. Kim vazgeçebilir annesinden, hangi evlat kolay kolay uğurlar onu ölüme?*

"Tedavi olacaksın," dedim boğuk bir sesle. "Akın'ın bahsettiği o doktora götüreceğiz seni."

Annem ıslanmış yanaklarımı tuttu. Ölüm soğukluğu vardı ellerinde. "Baban..."

"Canı cehenneme o domuzun!" diye bağırdım kontrolsüzce. Annem başını eğdi. "Araba mı aldı bir de? Hangi parayla?"

"Ucuza aldım dedi... Yemin billah etti, bir arkadaşı çıkarıyormuş elinden."

Aklımı kaçıracaktım. "Sen gidiyor musun kemoterapiye?"

"Gidiyordum."

"Gidiyordum?" dedim sorarcasına. "Devam etmiyor musun yoksa?" Sustu annem, öylece kucağındaki ellerine baktı uzun uzun. Kâbus gibi bir gün, kâbus gibi anlar... Annemle tartışmayacaktım. Ayağa kalktım. "Bu ev niye soğuk?" diye sordum. Her yer kirli, dağınıktı sanki.

"Ben sobayı yakmaya çalıştım ama..." dedi Nergis.

"Babam gitmeden yakamadı mı?" diyerek ilerledim sobaya doğru.

"Hesap kitap yaptı, çıktı gitti," dedi Nergis. Salondaki masaya doğru ilişti gözüm. Birkaç gazete, bir yırtık kâğıt ve sarı bir kalem duruyordu masada. Sobayı yaktıktan sonra elimden geldiğince hızla evi toparladım,

çorba yaptım, Nergis'e para verip ekmek aldırdım bakkaldan. Ben içmedim çorbadan ama anneme içirdim, Nergis de içti. Gözlerime yaşlar gelip durdu, içime ağladım.

"O çocuk... Akın. Ne yapıyor?" diye sordu annem bir ara. Sevgilimi düşününce içime güneş ışığı yayıldı sanki.

"İş için Ankara'ya gitti. Gazetecilik son sınıfta ya, bir arkadaşıyla orada. Başkan konuşma yapacakmış, hem gözlem hem de fotoğraf çekimi yapacakmış. Bir de meslek erbaplarıyla görüşmeleri varmış."

Annem anladığını belirtircesine kafasını salladı. "İyi bakıyor mu sana?" diye sordu sonra.

Ansızın gülümsedim. "Çok," dedim tereddütsüz. "O kadar iyi ki anne... İnsan iyisi benim sevgilim. Görmedim ömrümde onun gibisini."

Annemin yüzü mahzunlaştı o an. "Allah razı olsun ondan," dedi içten bir şekilde.

Mutfağı toparlarken Nergis yardım etti. O esnada ona, "Alıyor musun bursunu?" diye sordum. Gözlerime kaçamak bir bakış attı.

"Alıyorum abla," dedi. Kardeşimi tanıyordum ben. Selim Bey'den yana sıkıntı yoktu. Kimdir, necidir, ailesi nasıldır... Her türlü bilgiye sahiptim, Yavuz Bey sağ olsun. Öyle ters insanlar değillermiş. Milletin karısına kızına göz koyan o tiplerden hiç değillermiş. Sorun onlardan değildi zaten, sorun benim kardeşimi çok iyi tanıyor olmamdandı. Burs meselesini açışımda bile kirpiklerinin nasıl titrediğini, soluğunun kesikleştiğini bir bakışımla görebilmiştim. Onun genç kızlık heveslerine, beğenilerine engel olamazdım elbet, bunlar olağan şeylerdi ancak olur olmadık düşüncelere kapılıp yanlış yollara sapmasına izin veremezdim.

"Derslerine çalışıyor musun?" dedim tabakları kurularken. Başını salladı. "Âşıkken zor oluyor mu ders çalışmak?"

Gözleri bu defa kaçmadan durdu yüzümde. "Abla, valla..." diyecekti, beni kandıramayacağını ifademden anlayınca sustu.

"Nergis, olmaz ablacığım... Selim Bey gerçekten iyi bir aileden gelmiş, iyi bir eğitim almış, hoş bir adam olabilir ama olmaz. Sen de biliyorsun içten içe... Kaç yaşında adam!" Kuruladığım tabağı bıraktım ve Nergis'in omuzlarını tuttum. "Kendini ona kaptırmandan korkuyorum Nergis. Kırılmandan korkuyorum... Bazı kırıkların telafisi olmaz çünkü, biliyorum."

Gözleri dolu dolu oldu. Ansızın sarıldı bana. Sessizce ağlarken, "Çok yorgunum abla," dedi. "Sen haklıymışsın. Sen her konuda haklıymışsın. Affet beni."

Üç saate yakın kaldım orada, Emel ve Gülin'i göremedim ama annemi ve Nergis'i görmek bile yetti. Annemi öptüm yanaklarından, ellerinden, dökülmüş saçlarından... Elimde ne kadar para varsa, kemoterapiye devam etmesi şartıyla hepsini anneme bıraktım. Söz verdi bana, devam edecekmiş. Sözüne tutunmaktan başka çarem yoktu. Gitmeden Nergis'in geçmiş doğum günü için hediyemi de verdim. Bir bez bebek. Sarı elbiseli, siyah saçlı, vitrindeki o yalnız ve güzel bebek... Bebeği görür görmez Nergis'in gözleri doldu, bense yıllar önce yanan bebeğimin anısına bir toprak atmış oldum.

Aşiyan'a sessiz sessiz ağlamalarla döndüm. Issız sokakta soluklandıktan sonra Yavuz Bey'in kapısını çaldım. Kucağında Mete'yle birlikte açtı kapıyı. Burukça tebessüm ettim. "İyi misin?" diye sordu. Ne fark ederdi? Eksikken iyi hissedemezdim ki.

O cumartesi akşamı başkanın ikinci konuşması vardı. Yavuz Bey'le birlikte izledik televizyondan. Kamera bir an döner de Akın'ı görürüm sandığımdan pürdikkat izledim televizyonu. Göremedim. Göremediğim gibi bunu kendime dert edindim, sanki her dakika sevgilimi görüyordum televizyonda. Başkanın konuşması bitince kapattı televizyonu Yavuz Bey. Mete'yle oynarken Mete onun kucağında uyuyakaldı. Her şeyin bir anda bu kadar hızlı değişmesine çok şaşırdım o an, bunun farkındalığı bir ampul gibi ışıdı zihnimde. Yavuz Bey'in Mete'ye bakışı bile değişmişti. Bir şeyleri kabullenmek, alışmak ve sevmek vardı gözlerinde. Bir zamanlar kucağına bile almak istemediği oğlu artık onun kolları arasında uykuya dalıyordu. Mete'nin, annesinin kucağından sonra en rahat yerde olduğuna emindim.

Yavuz Bey, Mete'yi beşiğine yatırdıktan sonra çizim dersi için çalışma odasına geçtiğimizde dalgındım. Esasında bugün annemi o hâlde görmüş olmak dağıtmıştı beni. Yakında tamamen dökülürdü saçları, kaşları, kirpikleri... O evde canlı bir cenaze gibi dolaşırdı. Emel'le Gülin çok korkardı eminim, ben bile korkuyorsam şu yaşımda, onların küçük yürekleri hiç dayanamazdı.

Ben masanın sağındaki sandalyeye oturduğum esnada Yavuz Bey pencereyi araladı. Bir sigarayı dudaklarına iliştirdiğini gördüğümde, "Bir tane alabilir miyim?" diye sordum. Ağzında yakılmamış sigarayla şaşkınca bana döndü.

"Ne?" diye sordu inanamayarak.

"Sigara..." diyerek sigara kutusuna baktım.

"Sen sigara içiyor musun ki?"

"Bazen..." diyerek masaya baktım.

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Bana sigara vermeyecek sandım. Sonra pat diye kutuyu önüme itti. "Al."

Çekinerek uzandım pakete, bir dal aldım. Çakmak uzattı bana sonra. "Yok, şimdi içmem."

"İstediğin kadar alabilirsin," dedi karşımdaki sandalyesine yerleşirken. "Hatta paketi de alabilirsin ama bunlar derdine derman olmayacak, bilesin."

"Dert mi? Ne derdi?"

Bir tebessüm kondu dudağına, başını hafifçe yana eğdi. "On metre öteden görünüyor gözlerindeki hüzün. Sormaya çekiniyorum ama annen iyi değil sanırım..."

Göğsümde biriktirdiğim nefesi hızlıca bıraktım, omuzlarım çöktü. Elimdeki tek dal sigarayı parmaklarımın arasında çevirirken, "Değil," diye mırıldandım. "Hem o iyi değil hem evdekiler..."

"Yardım edebileceğim bir şey olursa lütfen söyle." Gözlerime bakındı bir süre. "Dostun olarak..."

Yavuz Bey'in bu dost tanımına artık takılmak istemiyordum. Madem öyle istiyordu, olabilirdi. Bu sebeple samimi olmaya çalışarak gülümsedim. "Teşekkür ederim Yavuz Bey. Sağ olun ama şimdilik annemin tedaviye devam etmesinden başka yapabileceğimiz bir şey yok." Babamın arabasını düşündüm o an. Sinirim yükseldi yeniden. Annem o hâldeyken... Yaptıkları yenilir yutulur şeyler değildi. Zaten hangi yaptığı makuldu ki? Gecenin bir körü çıkıp tüm lastiklerini patlatasım, camlarını kırasım, aynalarını sökesim geldi. Oysa kinim arabaya değildi, babamaydı. Yine de o arabanın varlığı beni öyle rahatsız etmişti ki sinirlerim bozulmuştu.

Yavuz Bey'in masanın üzerine bıraktığı çakmağına uzandım. Düşünmeden sigarayı yaktım ve duman ciğerlerimi yakarken geriye yaslandım. "İçmeyecektin..." dedi Yavuz Bey.

Bir cevap vermedim.

Halil art arda üçüncü sigarasını yakmıştı. Sigaranın dumanı soldan esen bir rüzgârla Akın'ın yüzüne doğru süzülürken, genç adam rahatsızca yüzünü buruşturdu ve gözünü fotoğraf makinesinden ayırıp Halil'e baktı. "Lan, üçüncüyü mü yaktın?" diye sorduğunda aslında *neden yaktın* diye sitem ediyordu.

"Yaktım abiciğim," dedi Halil, kalın kaşlarını çatıp sigaralı elini savurarak. "Ne soğuk memleket şu Ankara, vallahi şu cigaranın sıcağına tutunuyorum!"

Az önce arkadaşının üçüncü sigarasını yakmasına sinirlenen Akın bu sözlerle gevşedi. "Çabuk iç bari, başkan çıkacak şimdi. Birkaç poz yakalayalım."

Halil umursamazca elini salladı yeniden. Akın da hiç hoşnut değildi burada olmaktan ama ne yapsın, mecburdu. Bir dünya gazeteciyle beraber dinlemişti başkanın yaptığı konuşmayı. Günlerce bunu beklemiş, buna hazırlanmışlardı. Notlar tutmuş, fotoğraflar çekmiş, ses kayıtları almıştı. İlk konuşmada istediği verimi alamamıştı, umuyordu ki bu akşam alacaktı. Eli dolu gidecekti İstanbul Üniversitesindeki bitirme ödevine. Bunun haklı gururuyla göğsü kabardı, yeniden baktı fotoğraf makinesinin merceğinden.

Bu arada ön sıralarda bir hareketlilik oldu. Başkan çıkıyor lafzı dolaştı ağızlarda. Gazeteci kalabalığının yanı sıra dışarıda halktan da bir grup vardı. Akın bir an o gruba bakındı. Jandarmalar onların önünde etten duvar olmuş, başkanı koruyorlardı. İçinden küfretti başkana. *Soysuz herif, ülkede herkes mağdurken bir bataklığa mahkûm ediyordu, bir de halkla yüz göz olmak istemiyordu!*

Başkan çıkınca gazeteciler fotoğraf çekme yarışına girdiler. Başkan arabasına yürüyordu, her şey olağan seyirde devam ederken, bir anda halk grubu yuh çekmeye başladı. Jandarmalar, bu azınlık grubu iteklerken Akın başını kaldırdı fotoğraf makinesinden. Bir adam jandarmaların arasından sıyrılıp hızlıca başkanın iki yakasına yapıştığında büyük bir gürültü koptu. Akın da diğer bütün gazeteciler gibi bastı deklanşöre. Ardı ardına patlayan flaşlar üzerine birkaç jandarma, "İndir makineleri!" diye bağırdı. Birkaç gazeteci indirmeyince bu defa coplar girdi devreye. Jandarmalar fotoğraf makinelerini zorla ellerinden almaya çalıştılar. Akın el çabukluğuyla fotoğraf makinesindeki filmi çekti, rulo hâlindeki filmi sağ botunun içerisine attı, olacakları sanki önceden öngörmüş gibi.

Halil fark etti onun bu hareketini. "Ne yapıyorsun lan?" diye sorduğunda, Akın ittirdi onu omzundan. "Akın, yapma oğlum! Yakalanırsan bitersin!" Dinlemedi Akın. Boşuna mı gelmişti buraya? Boşuna mı hasretlik çekiyordu muhtaçken sevdiğine? Ayrıca ne hakla alınıyordu makineleri ellerinden?

Birkaç gazeteci, jandarmalarla ağız dalaşına girerken, başkanın yakasını tutan adamı arabaya yaslayıp hızla kelepçelemişlerdi. *Özgürlük,* diyordu

adam. *Hak, adalet, mahvettiniz ülkeyi!* Buz gibiydi Ankara'nın gecesi ancak bu sözler ortama ateş gibi düştü, tutuşturdu herkesi. Gazeteciler de itiraz ettiler, yapılanın hukuka aykırılığından bahsettiler. "Ver makineleri!" diye bağırdı jandarmalar katı bir sesle. Mesele bir anda büyüdü. Gazeteciler makineleri vermek istemediler, jandarmalar ise zor kullanmaktan çekinmedi. Akın, fotoğraf makinesini boynundan çıkardığı sırada sırtına cop indi. Acıyla zıplayınca, sağ botuna sıkıştırdığı rulo film topuğuna kaçtı. Kendisine vuran jandarmaya bakmak isterken fotoğraf makinesi çekildi ellerinden, emektar *Zenit* marka fotoğraf makinesi birden yere atıldı. Siyah postalların altında iki kez ezildi. İlkinde çerçevesi yamuldu, ikincisinde merceği kırılıp düştü. Akın fotoğraf makinesini o hâlde görünce, onu kendisinden çekip alan jandarmaya sağlam bir yumruk geçirdi öfkeyle. Halil onu gövdesinden tuttu daha fazla üstüne gitmemesi için ama jandarmalar elbette görmüştü bu olayı, Akın'a doğrulttular copları. Omzuna, beline, hatta kafasına bile indi o sert coplar.

Akın elleri kelepçelenirken ağız dolusu sövdü, toplanıp koca bir askerî kamyona tıkıldılar. Ağzında kan ve safra tadı vardı, içi ise öfkeden kaynıyordu. Araca binmeden hemen önce, yerdeki fotoğraf makinesine baktı. Oyuncağı kırılmış bir çocuk hüznü geldi kuruldu göğsüne, burnunun direği sızladı. Bütün vücudu bir alev gibi yanıyordu öfkeden ve acıdan. İnleyenler, onun gibi sövenler vardı ve en acısı da meslektaşı birkaç kadının ağlayışlarıydı. Kelepçeli elleriyle aracın metal kaputuna vurdu hırsından. İçi içine sığmadı, bağırdı. Halil, türlü şeyler söyledi onu sakinleştirmek için ama fayda etmedi.

O geceyi nezarethanede geçirdiler. Akın'ın öfkesi, Ayten'e haber edememenin kederine bıraktı yerini. Sabaha karşı ifadeleri alındı her birinin, sonra salıverildiler. Akın şikâyette bulunmak istedi kırılan fotoğraf makinesi için, izin vermedi jandarmalar. Sırtında, belinde ve ensesinde cop ağrıları vardı. Yine de kaldığı pansiyona acele adımlarla gitti. Odasına girer girmez sağ botunun içindeki rulo filmi çıkardı, ışığa tutup baktı. Görünürde sağlamdı ama baskıda nasıl olacağını kestiremedi. Kırılan fotoğraf makinesini düşündü, rulo filmi yumruğunun içinde sıktı. Bunu hak etmemişti, işini yapmıştı sadece ve karşılığı kırık bir makineydi. Yenisini pekâlâ alabilirdi, mesele uğradığı haksızlıktı.

Telefonun olduğu komodine alnını yasladı, boştaki eliyle kaldırdı ahizeyi. Derin bir soluk aldı, başını kaldırıp numarayı çevirdi. Sabahın saat yedisiydi, Ayten uyuyordu muhtemelen. Ama Akın onun sesini duymak

istiyordu, tüm yorgunluğunu ve acısını alacak olan sesine tutunmaya ihtiyacı vardı.

"Alo?" dedi kızın telaşlı sesi.

Akın gülümsedi onun sesini duyar duymaz. "Sevgilim..." diyerek nefesini bıraktı.

"Akın! Neredesin? İyi misin? Uyku uyuyamadım hiç, başına bir şey gelir diye..."

"İyiyim, merak etme. Dün gece tatsız bir sürtüşme yaşandı." Dün geceyi düşününce yine öfkelendi ama bunu sesine taşımadı. Ayten'in sesi zaten çok telaşlı geliyordu, daha da merakta bırakamazdı kızı. "Çok geç döndüm pansiyona, uyumuşsundur diye aramak istemedim."

"Uyumadım, bekledim ararsın diye... İçim geçmiş, sızmışım telefonun başında. İyisin, değil mi? Bak yalan söyleme bana sakın."

Kızın endişe dolu sesiyle göğsü titredi Akın'ın. "İyiyim... Sakin ol," diyebildi yalnızca. Yanında olsaydı sıkı sıkı sarılır, göğsünde yatırarak sakinleştirirdi onu hiç şüphesiz. Dalgalı saçlarında, çıplak esmer teninde kaybederdi kendini. "Bir fotoğraf çektim Zümrüt," dedi ansızın. Aklı hâlâ dün gece kırılan fotoğraf makinesindeydi, çocuksu hüznü de kanıyordu göğsünde. "Kaderimizi kökten değiştirebilecek bir fotoğraf..."

Akın "kaderimizi kökten değiştirebilecek bir fotoğraf" derken neyi kastetmişti, anlamamıştım. Çok sordum ne olduğunu, ifade vermiş karakola, o yüzden geç dönmüş. Kızdım ona. Ben sabaha kadar uyumamıştım, onun beni aramasını beklemiştim masanın başında. Saat kaç olursa olsun beni aramasını söyledim. Merakta kaldığı zaman insan hep en kötüsünü düşünüyordu. Neler geçti aklımdan neler... Akın'a bir şey olacağı düşüncesi midemi bulandırdı, iki kez kustum gece. Benim hüznüm hep mideme vururdu çünkü.

Pazardı bugün. Akın'ın gidişinin üzerinden tam bir hafta geçmişti. Yokluğu içimde öyle büyük bir eksiklikti ki yüreğim üşüyordu sanki. Onun telefonundan sonra kalktım kıyafet dolabını açtım. Kirli bir şeyi yoktu, her şeyi yıkamış, temizlemiştim. En çok da bu yüzden kızdım kendime. Bari bir gömleğini yıkamasaydım, sarılırdım kokusuna. Sonra yastığına sarıldım. Gece uykusuz kaldığımdan, iki saat kadar uyumuşum o yastığa sarılarak.

Rüyamda yatak odamızın sapsarı bir güneş ışığıyla aydınlandığını gördüm. Kör edici bir aydınlıktı bu, ellerimi yüzüme ne kadar siper edersem

edeyim engelleyemiyordum ışığı. Küçük bir kız çocuğu kıkırdayışı doldu sonra kulaklarıma, yattığım yerde doğruldum. Perdeler açıktı, bütün pencereler de. Hava, nemini tenimde bırakacak kadar sıcaktı. Kız çocuğunun sesi çoğalarak yanıma kadar geldiğinde, kısık gözlerle baktım ona. Yüzünü göremedim ama saçları dalgalıydı. Sonra Akın'ı gördüm, odaya girdi. Ondan kaçmaya çalışan kız çocuğunu yakaladı belinden, havaya kaldırıp ağır ağır çevirdi. Her şey yavaşladı sanki o an. Kestane renkli saçları uçuşan küçük kız kahkaha atıyordu. Bir tiyatro sahnesine davetsiz dâhil olmuş gibi hissettim. *"Uç, hadi!"* dedi Akın, küçük kızı omzuna alarak. *"Uç, küçük turna!"*

Rüyada olduğumu anlamıştım. Akın'ın omzuna attığı, kahkahalarla evi inlettiği o küçük kız çocuğu bizimdi, bizim kızımızdı. Saçları bendendi, teni ise babası gibi alacalıydı. Bunu fark eder etmez ağladım rüyanın ortasında. Bir turna düşü vurdu beni. Gördüğüm bu güzelliğin gerçek olmaması ağlattı.

Zil çalınca uyandım birden, uyandığımda yüzüm ıslaktı. Zil çalmasa uyurdum hâlâ, öyle güzel bir düşten kolayca sıyrılamazdı ki insan. Bir turna düşü... Kırık hissettim, belki biraz da eksik. Zile ikinci basılışta yüreğimi bir korku kapladı. Kim gelmişti? Akın gitmeden, "Kimseler gelmez buraya, özellikle benim ailemden hiç kimse, merak etme," demişti bana ama aksilik bu ya, ben hep Süleyman Bey'in geleceğini düşünüyordum. Zil üçüncü defa çaldı. Bu defa kapıya da vurulmuştu. Hızlıca kalktım, merdivenlerden indim. Kapıya usul adımlarla yaklaşırken Yavuz Bey'in sesini duyunca ister istemez rahat bir soluk bıraktım.

Kapıyı açtığımda ise Neşe'yi de onun yanında gördüm. "Ben geldim!" diye bağırarak sarıldı boynuma. Şaşkınlıkla ellerim yukarıda kalakalırken Yavuz Bey'e ve kucağındaki Mete'ye bakındım boş boş. "Yalnızmışsın, Nergis'ten duydum. Dedim baskın yapayım. Yavuz Bey'le rastlaştık bahçede, seni kahvaltıya çağıracakmış." Geri çekilip Yavuz Bey'e baktı. "Ben de gelebilirim kahvaltıya ama değil mi?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Tabii," dedi Yavuz Bey gülümseyerek. "Hadi, çaylar soğumasın."

Üzerimi değiştirip Yavuz Bey'in yalısındaki kahvaltıya giderken hâlâ tesirindeydim rüyanın. Fazlasıyla gerçekçiydi, düşünürken bile tüylerim diken diken oluyordu. Kahvaltı sofrasında Neşe çok konuştu. Haşlanmış yumurtalara, reçellere, ballara, tereyağına iştahla baktı. Gönül abla bugün izinli olduğundan her şeyi Yavuz Bey hazırlamıştı, Neşe çok şaşırdı bu duruma. Bizim mahallede Nihan ablanın eşi ilk gecenin sabahında karısına sahanda yumurta yaptı diye alay konusu olmuştu çünkü. Bir erkeğin böyle

şeyler yapabileceğine olan inancımız pek tabii yoktu. Oysa neden olmasın? Allah bize de onlara da iki el vermiş, yapabilirler... Genelde Yavuz Bey ve o konuştu, ben de Mete'nin karnını doyurmaya ve rüyanın etkisinden sıyrılmaya çalıştım. Çocukluk mevzusu açılınca Neşe bizim çocukluk anılarımızı anlatmaya başladı.

"Sabahtan akşama kadar eve girmezdik. Genelde Ayten bütün oyunları kazanırdı. Ayten'den küçükken çok nefret ederdim sırf bu huyu yüzünden." İster istemez güldüm Neşe'nin bu sözleri üzerine. Hepimiz güldük sonra. "Seksekte iyi, yakan topta iyi, bezirgân başında iyi, istopta iyi... Almak istemezdik onu, takımlı oyunlarda ise herkes onu kendi takımında istediğinden kavga çıkardı."

"Abartıyor," dedim Yavuz Bey'e. Söyledikleri, içerlemiş bir çocuğun sözlerinden hâlliceydi.

"Yo, gayet de öyleydin. Yaz gelsin bak plajda yine görürüm seni."

Yüzme konusu konuşuldu sonra. Yavuz Bey de iyi yüzücüymüş, madalyaları varmış bir dünya. Neşe yüzmekten ziyade deniz havasını sevdiğini söyledi. İkisi boş çene çalmayı çok seviyordu, ben öylece dinledim. Kahvaltıdan sonra geçtik diğer yalıya. Neşe'nin gelmesi iyi oldu, rüyanın yakama yapışan o gerçekçiliğinden ayrılmamı sağladı onun varlığı.

Akın'ın pikabına baktı, plak setine dokundu. "Ayol ne güzel plakları var senin sevgilinin," dedi plakları karıştırırken. Birini çekti. "Hi! Bak bu imzalı! Zeki Müren'den!" Yanına gidip baktım. Şaşırmıştım, gerçekten imzalıydı. Ne mutlu olmuştur kesin Akın. Sever böyle şeyleri o. Ben imzalı plağa bakarken Neşe dikkatle bir plak yerleştirdi pikaba. ABBA'nın *Gimme Gimme* şarkısı kulaklarımıza dolarken elimdeki Zeki Müren plağını bıraktım diğer plakların arasına. "Bayağı kaliteli he bu pikap," diyerek, pikabın sağına soluna baktı Neşe. Sesini açtı sonra. Dans eder gibi omuzlarını salladı, ellerimden tuttu, beni de hareketlendirdi. "Beni Akın gibi düşün." Nasıl güldüm bu cümlesine. Etrafımda dönerken bir erkek gibi dans etmeye çalışması kahkahalar atmama neden oldu. Şarkı susana kadar dans ettik, daha doğrusu salındık durduk. Sonra Neşe'nin dikkati cam konsolun içindeki şişelere takıldı. "Bunlar ne?" diye sorarken cam kapağı açmıştı.

Ağır kokulu, işlemeli şişelerin içerisindeki bu renkli sıvılar alkoldü. "Bırak bak, sarhoş falan oluruz," dedim ama Neşe, "Tadına bari bakalım," diye diretti. Mutfaktan iki bardak aldım. İster istemez ben de merak ediyordum.

Bütün şişelerden iki yudumluk denedik. Ben en çok kırmızı renkli sıvıyı sevdim. Mayhoş, ağızda hoş bir ekşilik bırakan bir tadı vardı. Neşe ise hepsini sevdiğini söyledi ama çok içmedik. "Biliyor musun, Yusuf geliyor yarın..." dedi son bardağını yuvarlarken.

Şaşırdım. "Söylememişti ne zaman geleceğini?"

Hınzırca sırıttı. "Limana gittim sordum askerlere."

Oturduğum koltukta tüm bedenimi ona döndüm. "Eh be Neşe! Sahiden gidip sordun mu?" Kafasını salladı gülerek.

"Sordum tabii, aklı sıra kıskançlık yapacak. Böyle böyle kıracağım onun boynuzunu."

"Ama ya kızarsa?"

Başını geri yasladı. "Kızarsa gitsin kendini Boğaz'ın serin sularına atsın! Ayrıca ne kızması, neyiz ki biz? Daha şimdiden böyleyse, en başından olmaz zaten. O kim ki bana emir verecek... Ben onun emir erlerine benzemem."

Neşe bunları söylüyordu ama bir yandan da yüzünde bir hüzün dalgası belirmişti. Yusuf'u sevdiğini biliyordum, bu barizdi ama Yusuf'un bu sivriliği Neşe'yi deli ediyordu. Neşe asla sıkıya gelemezdi, ne olursa olsun hiçbir şey onu kısıtlamamalıydı, bu en sevdiği insan bile olsa... Kollarımı uzatıp ona sarıldım. Sesini çıkarmadı, bir süre birbirimize sarılı kaldık.

"Hayatımızın tuhaf bir evresindeyiz, değil mi Neşe?" diye sordum, kabarık saçlarına çenemi yaslarken.

"Hıhı," diye mırıldandı. Alkolden midir nedir, ikimizin de üzerine bir ağırlık çöktü öğle vakti. Pikapta Ajda Pekkan'ın Süperstar albümü vardı.

"Kim ne derse desin aşk için,
Önce hoş sonra boş gelir
Her seferinde canım yanar
Aşk bana yalan gelir"

Yalan değil, yanılıyordu Ajda Pekkan. Yalansa nasıl onun yokluğunda kalbim böyle ağrıyordu? Aşka inanmama rağmen bu aşk illeti bana bile bulaşıp bunları söyletiyorsa, asıl yalan Ajda Pekkan'ın sözlerinde değil miydi? Ajda Pekkan'ın kalbi kırık diye bizimki de kırık olamazdı ya... *Asıl yalancı sensin Ajda Pekkan, kalbimin ritmini değiştiren bu duygu nasıl yalan olabilir?*

Ajda Pekkan'a bir anda bu kadar kurulmam sanırım içtiklerimdendi. Neşe de göğsümde bana sarılarak uyuklar gibi oldu zaten. Muhtemelen çarptı bizi alkoller, az içmemize rağmen. Akşama doğru ancak gelebildik

kendimize. Neşe giderken yanaklarımı öptü, yarın için duyduğu heyecan geri geldi. "Bol şans dile bana," dedi.

"Sanki ilk kez buluşuyorsun," dedim.

"Hepsi ilk gibi gelecek. Yusuf farklı hissettiriyor Ayten, anlatamıyorum."

Sanırım aşk diye buna diyorlardı: Sana farklı hissettiren o duygu. Neşe'ye bile bulaşan o duygu. Herkesin başına gelmeyen, geldiğinde de herkeste farklı etkiler bırakan o duygu.

Neşe gittikten sonra Akın'ın çalışma odasında oyalandım. Sebebini bilmiyorum ama bu odayı çok seviyordum. Kitap, mürekkep ve tinerimsi bir koku vardı bu odada, hoşuma gidiyordu. Yüzlerce sayfaya ev sahipliği yapan o kitaplığa uzun uzun bakmak, uçsuz bucaksız bir ormana bakmakla eş değerdi. Masasının üzerindeki sarı kâğıtları karıştırmak bir oyundu, *Olivetti* marka turkuaz daktilosunun çıkıntılı tuşlarına dokunmak onu hissetmekti, karaladığı kâğıtlardaki harflerin kıvrımlarında göz gezdirmek başka ülkeler görmek gibiydi. İnce bir kitap vardı masasında, o gittiğinden beri her akşam gelir okurdum o kitabın içine aldığı notu. Kitap hangi dilde yazılmıştı, bilmezdim ama *Abelard and Heloise* yazıyordu kapağında. Akın, kitabın ortalarda bir yerde bir sayfasını kıvırmış ve not almıştı oraya.

"Düşmanımsın, kaçıyorum senden. Ant içtim, unutacağım seni. Bu aşkın sonunu getiremeyeceğiz, anladım. Bu denli değerli bir şey solup gideceğine ellerimde, en iyisi kestirip atmak dedim kendi kendime. Birbirimize veremediğimiz teselliyi, felsefede, dinde arıyorum şimdi. Sana duyarlı olan yüreğimi yatıştırmaktı niyetim. Ama beceremedim."

Ağır ağır okurdum bu cümleleri. Kitapta acı çeken karakterler olduğunu düşünür, onların acısını aklımca farklı şekilde yorumlardım. Bir başlangıç yazardım kafamda, ortalarda çok mutlu olduklarını ve en sonunda ayrılmak zorunda kaldıklarını... Akın'ın aldığı bu ufak not da ayrılık mektubundan bir kısımdı bana göre. Suçlayıcı ama sevdiği için pişmanlık duymayan, inleyen kelimeler dizisi. Kim bilir nasıl yaşandı aşkları, nasıl çekildi o acılar. Saatler boyu takılı kaldım o kelimelerde. Başımı eğip uzunca baktım bazen, bazen de yanağımı yasladım kâğıda, soluklandım üzerinde. Onca kelimeye sahip bu kitaptan neden o notu çekip çıkardın Akın? Ben çıkamadım işin içinden çünkü. Göğsüme bir korkunun gelip kurulmasına da hiç engel olamadım. Benim göğsüm müsaittir öyle kara bulutlara, hemen açar kapılarını. Sense içine nice güneşler sığdırırsın ama bu cümleler niye?

Nice zaman sonra banyoya girdim, biraz uzun kaldım sıcak suyun altında, ayıldım iyice. Akıp giden suyu izledim, o suyla birlikte Akın'a olan hasretim de gitsin istedim çünkü yokluğu dayanılmaz bir acı vermeye başlamıştı artık. Sandığımdan daha çok bağlanmışım ben ona. Bereketli bir toprak gibi, kök salıp karışmışım. Banyodan çıktığımda gece karanlığı çökmüş, saat ilerlemişti. Bir soğukluk hissettim o an, banyodan çıktığımdan sandım ama kalorifer peteğine dokununca, yanmadığını fark ettim. Korktum. Bir battaniye aldım omuzlarıma ve evdeki bütün kaloriferlere dokundum tek tek, ufacık bir sıcaklık aradım ama hiçbiri yanmıyordu.

Islak saçlarımı kulaklarımın ardına attım, battaniyeye daha da sıkı sarınıp dışarı çıktım. Dışarının ışığını yaktım ve kazan dairesine doğru yürüdüm. Dışarısı buz gibiydi, kafam da ıslak olduğundan daha da üşüdüm. Kazan dairesinin elektrik düğmesini bulmam biraz zaman aldı, etraf aydınlanınca bir süre içeriye bakındım. Ne yapacağımı bilmiyordum, şilteyle kapatılmış birkaç paslı çekiç, kerpeten ve odun parçalarına dokundum. Sıkıntıyla soluk alıp verirken arkamda bir ses duyunca korkarak o yöne baktım. Yavuz Bey'di.

"Ayten?" dedi başını kapıdan uzatarak. Korkuyla atan kalbimi derin nefesler alarak sakinleştirmeye çalıştım. İçeri girip, "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu.

"Kaloriferler yanmıyor. Ben de bakmaya geldim." Battaniyenin altından kollarımı bağladım göğsümde. Titriyordum yaprak gibi. "Sanki çok anlıyorum da!" diye kızdım kendi kendime.

Yavuz Bey kendi kendime söylenişime güldü. "Ben de anlamam ama bakayım istersen," diyerek kazana baktı. Kazağının kollarını sıyırdı. Bir kapağı açtı, içine doğru bakındı. "Mazotunda mı sıkıntı var acaba?" dedi. Ben yine anlamadım. "Gün boyu yanıyor muydu?"

Omuz silktim. "Yanıyor olmalıydı, üşümedim hiç."

Anladığını belirtircesine kafasını salladı. Kolundaki saate çevirdi gözlerini. "Saat ona geliyor, bu saatte bizim Saffet Usta'yı arasam bekçiler sorun çıkarabilir." Ellerini belinin iki yanına koydu, gözleri yeniden beni buldu. "Titriyorsun."

Nefesimi tuttum titrememi gidermek adına. "Yok, sinirlerim bozuldu sadece," dedim bakışlarımı kaçırarak.

"Saçların mı ıslak senin?" diye sordu. Kafamı salladım. "Bizim eve geç, bu gece bizde kal istersen. Bu soğukta hasta olursun bu evde."

"Yok!" dedim hemen. Kaşlarım çatıldı. Net ve gür çıkan sesim karşısında şaşırdı Yavuz Bey. "Şey, yani... Kalırım ben evde. Bir şey olmaz. Sabah zaten usta geliyor, o bakar, düzeltir. Sabaha kadar idare ederim ben."

Bir sessizlik oldu aramızda. Kaçamak bir bakışma. "Bir sorun mu var?" diye sordu Yavuz Bey.

"Anlamadım?" dedim.

"Neden? Neden kalacaksın ki o soğuk evde? Benden mi çekiniyorsun?"

"Yo," dedim ayaklarımı kıpırdatarak.

"Ee, sorun ne?"

Akın'ın Yavuz Bey hakkındaki net düşüncelerini bilmiyordum hâlâ çünkü. Aramızda hiçbir sorun olsun istemiyordum, bu basit bir mesele olsa bile. "İstemiyorum," dedim usulca. "Gelir, beni evde bulamaz diye korkuyorum."

"Bulamazsa ne olur Ayten? Böyle saçma bir şeyi nasıl düşünürsün? Sırf seni evde bulsun diye soğukta mı kalacaksın yani?"

Asabımı bozdu bu tavrı. "Evet, sırf beni evde bulsun, onu beklediğimi bilsin diye kalacağım o soğuk evde. Günler bile sürse beklerim onu o soğukta. Bunun bir başkasıyla, başka şeylerle alakası yok. Olması gereken bu. Gerekirse buz tutarım ama yine de o evde..."

Sözlerim manasızlaştı birden. Yaptığım bu açıklamadan utandım. Ona neydi ki benim bu hislerimden? Yine de bana, "Anladım," dedi. Bahse girerim anlamamıştı. Hem ne anlardı ki o sevgiden, aşktan? "İstersen şömineyi yakayım sana?"

Onaylarcasına kafamı salladım. "Mete nerede?" diye sordum.

"Uyuyordu ama... Sen istersen git bak ona, ben de şömineyi yakayım."

"Tamam."

"Anahtar kapının üzerinde."

Hızlıca geçtim bahçeden, eve girdim. Evin sıcak havası yüzüme çarpınca tenim karıncalandı. Hemen çıktım yukarı, Mete'ye baktım. Çipil çipil bakıyordu beşiğinde, sessizce duruyordu. "Mete..." diye seslendiğimde minik başı döndü, sesimi aradı. Beni görünce gülmeye, kollarını, bacaklarını çırpmaya başladı. "Seni bal tanesi!" diyerek aldım onu kucağıma. Yanaklarını öptüm. Öpüşümle daha da şımardı, güldü. "Sen uyandın da sessiz sessiz yatıyor muydun yatağında, hı?" Boynunu öptüm. Minik elleri ıslak saçlarımı tuttu. Nasıl da güçlü, bebek deyip geçmemek lazım. Çekti saçlarımı hep. "Yaramaz, bırak saçlarımı..."

Çekmeceli dolabının üzerinde duran en sevdiği oyuncağını, kuzusunu gösterdiğimde çekti ellerini saçlarımdan. Plastik kuzuyu hemen ağzına soktu, ısırmaya çalıştı. "İnan bana ben de seni böyle ısırmak istiyorum Mete..." Mete'yi sayısız kez öptüm, kokladım. Sonra bu sabah gördüğüm o rüya geldi aklıma. Akın ve o küçük kız çocuğu... Mete'yi omzuma çıkarıp, "Biz de mi turna kuşuyuz dersin?" diye sordum. Uçma namına bir şeyler yaparcasına yürüdüm ama asla Akın gibi bir heves bulamadım içimde, Mete'yi yeniden indirdim kucağıma. "Biz asla olamazmışız turna kuşları gibi..."

Evin dış kapısının sesini duyduğumda geri döndüm. Yavuz Bey gelmişti, odanın girişine yürüdüm ve merdivenleri çıkmasını izledim. "Yaktım şömineyi, sönmesin diye birkaç odun atarsın," dedi. Ellerinde ve kollarında kömür karalığı vardı. Mete'nin kucağımda olduğunu görünce gülümser gibi oldu. "Uyanmış," diyerek banyoya ilerledi. Ellerini yıkarken düşünceli görünüyordu. Aramızda geçen konuşmadan mıydı bunun sebebi? Ne söylediğime bazen dikkat etmiyordum ama ona karşı kırıcı bir şey söylediğimi düşünmüyordum. Ellerini kuruladıktan sonra bana doğru adımladı. "Çok az uyuyor bu aralar," diyerek Mete'nin yanağını okşadı. Mete, babasının nemli soğukluğuyla benim göğsüme doğru kaçındı hemen. Güldük.

"Şimdilik yeni diş yok dedi Çelebi abi," diyerek sırtını okşadım Mete'nin.

"Aman, ateşlenmesin de..." dedi Yavuz Bey. Benim gibi o da sarhoş olduğu geceyi hatırlamış olmalı, utandı, kaçırdı bakışlarını. Bense Mete'yi ona doğru uzattım.

"Gideyim ben, çok teşekkür ederim."

Bir an gözlerimin içine baktı. Yavuz Bey'in gözlerinde bir şey görür gibi oldum. Çok değil, yalnızca birkaç ay önce yine tam burada ona, bu şekilde Mete'yi uzatmıştım. Kollarını asla açmamıştı oğluna, açmadığı gibi bana *çek git* demişti. *Bir Ayten gider, bin Ayten gelir...* Aynı şeyi düşündüğümüzü, o anı hatırladığımızı biliyordum. Yavuz Bey usulca uzattı ellerini Mete'ye, kucağına çekti. İri kolları arasında yok oluyordu Mete, sardı sarmaladı onu, göğsüne bastırdı.

"Rica ederim Ayten," dedi bana. Belki birbirini iyi anlayan iki dost olabilirdik ama işte, ikimiz de bu *belki*lerin gölgesinde kalacaktık hep. Bir şey vardı çünkü asla konuşulmamış ama varlığını belli belirsiz gösteren bir şey. Hissediyordum bunu onun gözlerine bakarken ve koşa koşa kaçmak istiyordum.

Odadan battaniyemi aldım ve "İyi geceler," diyerek yanlarından ayrıldım.

Kapıdan çıkmak üzereydim ki ,"Ha, Ayten," diye seslendi bana. "Kapının önünde o köpek var."

Gözlerim mutlulukla parladı. "Cino mu?"

O da güldü bu hâlime. "Cino..."

"Teşekkürler." Koşar adımlarla geçtim bahçeden. Cino gerçekten de kapının önünde uzanmış, etrafa bakınıyordu. "Cino!" diye sevinçle şakıdığımda bana doğru çevirdi başını. Eğilip kafasını okşarken gözlerini kıstı. "Beni korumaya mı geldin?"

Biraz sevdim onu, sonra üşüdüğüm için eve girdim. Şömineden yayılan sıcaklık salonu çoktan ısıtmıştı. Battaniyeyi koltuğa bırakıp şöminenin önünde ısındım. Sessizlik sinirimi bozunca gidip Akın'ın plak koleksiyonunu kurcaladım. İmzalı Zeki Müren plağında durdu ellerim. Çıkarıp pikaba taktım. Cızırtılı plakta ince bir keman sesi duyulduğunda elimi çektim.

"Gözlerinin içine başka hayal girmesin
Bana ait çizgiler dikkat et silinmesin"

Bugün Neşe'yle denediğimiz kırmızı alkol şişesine ilişti gözüm. Onu içmek için bir cesaret aradım kendimde. Çok az içsem bir şey olmazdı, tadını sevmiştim. Cam kapaklı dolaptan bir kadeh ve kırmızı alkol şişesini dikkatlice alıp çıkardığımda şarkının nakaratı gelmişti.

"Benden evvel başkası
Bakıp seni görmesin"

Şarkının sözleriyle aynı ritimde, bazen ağır bazen de hızlıca içtim alkolü. Çok içmeyecektim ama sevdim bu mayhoş tadı, duramadım. Her yudumda daha da gevşiyor, daha da özlüyor, daha da üzülüyordum. Şarkıların biri bitiyor diğeri başlıyordu, kadehlerin de öyle. Şişenin yarısına gelene dek içtim, sonra uzanmak istedim oturduğum koltukta. Kadehi yere koyarken elim kaydı, kadeh içerisindeki çok az alkolle yere devrildi. Balık sırtı parkede kırmızı sıvının usul usul ilerleyişini izledim. Bir elimi uzattım yattığım yerden o sıvıya ama dokunamadım. Sonra gözlerimi kapattım. Plakta hâlâ Zeki Müren'in cızırtılı sesi vardı.

"Ben seni unutmak için sevmedim," diyordu. Sonra sustu.

Akın taksiden iner inmez koşarak açtı bahçe kapısını. Cino hemen başını kaldırıp baktı ona. Cino'yu giriş kapısının önünde gördüğünde sebepsiz

bir mutluluk gelip kondu dudaklarına. Eğilip köpeğin başını okşadı. Ayten görmüş müydü acaba Cino'nun burada olduğunu? Görseydi kesin çocuk gibi sevinirdi. Ayten'i düşününce doğruldu, paltosunun iç cebinden ev anahtarını çıkardı ve sessiz olmaya dikkat ederek açtı kapıyı. Sabahın ilk ışıklarıydı, etraf çok sessizdi. Kapıyı açıp içeri girerken Cino da ayağa kalkmıştı ve mahzun gözlerle bakıyordu Akın'ın yüzüne. "İyi, geç bakalım sen de biraz," dedi Akın, köpeğe kıyamayarak. "Ama içeri pislemek yok, bozuşuruz bak." Çocuk azarlar gibi köpeğe doğru salladı parmağını ve kapıyı kapattı. Tahta bavulunu portmantonun önüne bıraktı, paltosunu çıkarırken evi dinledi.

Ev oldukça sessizdi. Parkede sadece Cino'nun pati sesleri vardı. Ama bir şey daha vardı sanki, ekşi bir koku... Alkol gibi. Ansızın çok eskiye götürdü bu koku onu. Çocukluğuna. Eli ayağı boşaldı bir an, salona doğru yürürken adımları sarsaktı. Annesini hatırlamıştı. Sönmüş şömineyi gördü önce, sonra koltukta Ayten'in dağılmış, yere uzanan saçlarını. Salon kapısının önünde bir süre kızın huzurla inip kalkan göğsünü izledi. Şarap içmişti hanımefendi. Hem de annesinin en sevdiği şarabı... Salona hızlıca bir göz attı. Pikap da açıktı ama çalmayı bitirince iğnesi yukarı atmıştı. Yere yıkılmış kadehin içinden çok az şarap dökülmüştü parkenin üzerine. Ev soğuktu, şömine sönüktü. Kaloriferler mi yanmıyordu? Kaşları çatılırken daha fazla duramadı Akın, huzurla uyuyan kızın yanına ilerledi ve dizleri üzerine çökerek, koltuktan yere sarkan saçları topladı avucunda. Saçları burnuna götürdü. Taze, temiz ve ferah bir sabun kokusu... Gözlerini yumdu, iki kez daha derin derin kokladı, hemen sonrasında eğilip kızın boynunu öptü. Ayten kıpırdandı o an. Bir kez daha öptü kızın sıcak boynunu. Bu defa açıldı gözleri Ayten'in.

"Akın!" diye bağırdı şaşkınca. Elleri adamın yüzünü buldu hemen. Sakalları uzamıştı, saçları da öyle... Rüyada sandı kendini Ayten. İkinci bir turna düşü müydü bu gördüğü? "Geldin mi? Burada mısın?"

Akın otuz iki diş sırıttı onun manasız soruları üzerine. "Buradayım sevgilim. Döndüm."

Ayten hızlıca doğrulup sarıldı onun boynuna sıkıca, gözlerini yumarken şükrediyordu içinden Allah'a, Akın sağ salim geri döndüğü için. "Haber vermemiştin..." dedi hafif sitemle. Dilinde bir uyuşukluk vardı. Bunun sebebinin içtiği şarap olduğunu düşündü. Belki de bulutların üzerinde hissettiğindendi, bilemedi.

"Sürpriz olsun istedim." Akın yorgun bir şekilde yan tarafındaki boş yere otururken Ayten'i de kucağına çekti. İkisini de nefessiz bırakacak bir

öpüşme başladı. Su içer gibi kana kana bir öpüşmeydi bu, ne kadar öpseler de doyamadılar birbirlerine. En sonunda iki taraf da yoruldu, birbirlerine sıkı sıkıya sarıldılar.

Bu esnada Cino girdi salona, Ayten onu görünce başını kaldırdı adamın göğsünden. "Aa, eve mi aldın onu?"

"Aldım, çocuğumu sokakta bırakmışsın," dedi Akın. *Çocuğum* kelimesini Akın'ın ağzından duyduğunda Ayten'in yüzü gölgelendi bir an ama Akın fark etmedi bunu. Konuşulacak çok şey vardı. İkisi de nereden başlayacağını bilmiyordu, sadece gülüyorlardı.

Birbirlerini sevmekten başladılar. Akın'ın elleri kızın yanaklarında, boynunda ve göğüslerinde dolaştı. Ayten ise kalçasını usulca hareket ettirdi onun bacaklarının üzerinde. Dudaklarını adamın sıcak boynunda, âdemelmasında gezdirdi, en sonunda dudaklarını öptü. "Şarap tadı alıyorum..." diyerek güldü Akın. Onun bu sözüyle Ayten de güldü.

"Biraz yaramazlık yaptım," diye itiraf etti çocuk gibi omuz silkerek.

Akın, dudaklarını yaladı ve kalçalarını kavradı kızın. Ayten'i öperken o da sarhoş olmuştu sanki. "Ah, Ayten... Çok özledim seni, çok!" Daha derin ve tutkulu bir öpüşme yaşandığı esnada bir telefon geldi.

Saat sabahın yedi buçuğuydu. İki âşık birbirine bakakaldı bir an. İkisi de bilirdi ki çok erken veya geç saatte gelen telefonlar genellikle uğursuz olurdu. Ayten'in iki eli Akın'ın omuzlarında kasıldı kaldı. Telefon hâlâ ısrarla çalıyordu. Akın, kızın belini tuttu nazikçe. "Bakayım," dedi onu koltuğa çekerek. Sakin olmaya çalışıyordu ama kötü bir haber alacağını bilir gibi açtı telefonu.

"Alo?" Sessizlik. "Evet..." Yine bir sessizlik. Ayten ayağa kalktı bu esnada ama başı döndü, geri oturmak zorunda kaldı. Akın'ın gözleri onu buldu birden. Bir şey olduğunu anladı Ayten, Akın'ın gözleri onun üzerinde donup kalmıştı. Göğsü daraldı. Sonra Akın gözlerini yumdu ve bir eliyle burun kemerini sıktı, dizleri titredi kızın. "Ölmüş mü?" diye sordu cılız bir sesle. Ayten nefes almayı bıraktı.

Tam bir hafta önce iki askerle konuştuğu o noktada bekliyordu Neşe. Bu defa nöbet yerinde başka askerler vardı ama Neşe o yöne hiç bakmadı. Hava buz gibiydi. Rüzgâr yüzünden kıvırcık saçları darmadağınıktı. Pembe ruju silikleşmişti ancak bütün bu olumsuzluklara rağmen içi içine sığmıyordu. İnce kordonlu beyaz saatine baktı yeniden. Öğleden sonra, ikiye geliyordu. Sabırsızca bir ayağını diğerinin önüne atarken denizin uzak noktalarına

doğru bakınıyordu. Boğaz'a bembeyaz bir sis çökmüştü bugün, sinir oldu ama saçlarının daha da kabaracağını düşünerek derin nefesler aldı.

Geminin gelmeme ihtimali var mıydı bugün? Veya Allah korusun, bir şey olma ihtimali? "Bırak evhamı, ne olacak, salak Neşe!" diye kendini azarladı. Nöbet tutan askerlere bakındı. Bugünkü askerler de pek bir suratsızdı, ona dik dik bakıyorlardı. Limanda başka kimse yoktu. Ellerini pembe paltosunun ceplerine sıkıştırıp başını eğdi. İnce, ten rengi külotlu çoraplı bacakları üşümüştü ama bugün elbise giymezse çirkin olacağını düşünmüştü.

Tam bu esnada bir gemi düdüğü duyunca umutla kaldırdı başını, sesin ne yönden geldiğini anlamaya çalıştı. Nöbet tutan askerler kıpırdandı, onlar açıklara doğru bakıyorlardı. Neşe de o yöne bakmaya başladı ama sislerin ardından seçilmiyordu hiçbir şey. Birkaç adım attı kıyıya doğru, gözlerini kıstı. Gemi usul usul göründü sislerin ardında. Odur diye düşünerek içine sıcak bir mutluluğun yayılmasına izin verdi.

Geminin kıyıya yanaşması tam yirmi dakika sürdü, gemideki askerler sırayla karaya ayak basarken Neşe'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, Yusuf'u aranıyordu. Asker kalabalığına uzun uzun baktı. Birkaç asker Neşe'ye çevirdi bakışlarını kapının ardından. Neşe umursamadı onları. Gülüşmeler duydu, nöbet tutan askerlerle gemiden inen askerlerden bazılarının sarıldığını gördü. Sabırsızca yerinde kıpırdandı ve gemiden inen Yusuf'u seçti gözleri en son. Gülümsedi onu görünce. Yusuf karaya ayak bastığında o da demir kapıya doğru yaklaştı.

"Yusuf!" diye bağırdığında askerlerin homurtusu bir bıçak gibi kesilmiş, bütün başlar Neşe'ye dönmüştü. Neşe ise demir kapıya iki elini yaslamış, Yusuf'a bakıyordu.

Yusuf, Neşe'yi kapının ardında görür görmez olduğu yerde kalakaldı. Mavi gözleri irice açılırken, Neşe el salladı ona. Gelmişti kız, gerçekten buradaydı. Nereden öğrenmişti bu saatte burada olacağını geminin? Üstünü başını düşündü. En son iki gün önce duş almıştı, saçı başı kirli miydi, görünüşü nasıldı? Leş gibi hissetti kendini. Neşe'ye baktı. Neşe güneş gibi parıldıyordu. Çok güzeldi yine ve buradaydı.

Yusuf asker arkadaşlarına baktı. Neşe hâlâ sabırsızca kapının ardında bekleyip ona el sallıyordu. Kaşları çatıldı, ayaklarını hareket ettirdi, nöbetçi askerlerden birine, "Aç kapıyı!" diye emir verdi. Kapının ardında, Neşe'nin tam karşısında durdu ama yüzü sıkıntılı ve öfkeliydi. Neşe ise gülüyordu ona. İçinin bir yanı bu gülüşe kanmak için can atıyordu, diğer yanı da askerlerin önünde yelkenleri suya indirmemesini söylüyordu.

İkisinin arasındaki kapı kayarak açıldığında Neşe bir adım attı. "Sürpriz!" dedi coşkuyla. Yusuf ne olduğunu bile anlamadan, Neşe ince kollarını sıkıca onun boynuna sardı. O an Yusuf'un ardındaki asker kalabalığı şen şakrak bir gülüşle ve alkışla destek verdiler bu sarılmaya. Yusuf şaşkındı, Neşe ise oldukça heyecanlı... Yusuf kollarını kızın sırtına doğru sarmalarken ilk kez yaşadığı bu deneyimin gerginliği dağıldı içinde. Buz gibi çözüldü katılığı. Neşe'nin kıvırcık saçları burnunun ucunu kaşındırırken gülümsedi. *Gurbetten eve dönmek güzeldi.*

"Bana kızgınsın buraya geldiğim için, biliyorum. Ama ne yapayım, seni görmek istedim. Çok istedim bunu Yusuf. Mektupların, telefondaki o sözlerin kamçıladı bu isteğimi. Sana söyleyemedim o akşam ama ben de bir kez gördüğüm o adamı özledim." Adamın sırtında dolaştırdı ellerini. Hızlı hızlı konuşurken yorulmuştu. Geri çekildi. Yusuf'un mavi gözlerine yakından baktı, göğsü titredi bakarken. "Özledim işte..." diye mırıldandı.

Yusuf ise onca konuşmayı kuş cıvıltılarını dinliyormuş gibi dinledi. Dört günlük uzun bir yolculuğun karşılığında Neşe'yi görmek, ona sarılmak tüm yorgunluğunu çekip almıştı. Her şeyden sıyrıldı sanki o an. Tüm damarlarında aşk ateşi akmaya, tutuşturmaya başladı onu. Kızın ruju silikleşmiş dudaklarına baktı. Kızın aralık dudakları kapanmıştı bu bakışla, ne de güzel duruyordu. İçindeki çağlayan nehri durdurmak istemedi. Yer, zaman, dünya... Aklı başından gitti. Kafasını eğip Neşe'nin çenesini tek eliyle usulca yukarı kaldırdı ve öptü onu. Yusuf'un ilk öpücüğüydü bu. Hayli beceriksizceydi ama bile isteye öpmüştü. Kısa, nemli lakin hafızadan bir ömür silinmeyecek bir öpücüktü.

Geri çekildiğinde Neşe'den tokat yiyebileceğini bile düşündü ama onu karşılayan kızın güzel yanaklarında iki gamze peyda oldu.

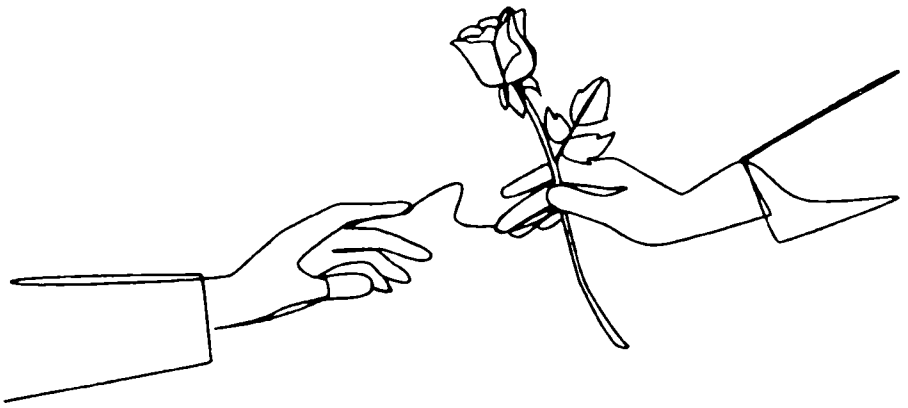

4. BÖLÜM: İSTANBUL KIRMIZISI

Bu şehrin denizi gören her caddesinde binbir türlü hâlim vardı benim. Bazen gülüp bazen ağladığım, bazen hüzünlenip bazen de coştuğum çok an vardı. İstanbul'un beni bir insandan daha fazla anladığına emindim. Bütün hissettiklerimi o da hissediyordu. Şu an yakıcı bir öfke ve korku arasında gidip geliyordum... Şimşekler çakıyordu İstanbul'un gri göğünde, öfkem de benim içimde gümbürdüyordu. Yağmurlar yağıyordu hislerimi bıraktığım İstanbul'un deniz gören bütün caddelerine, yağmurlar gibi ağlayasım geliyordu benim de.

Hastaneye vardığımda kalbim ağzımda atıyordu. Öfkeden miydi korkudan mıydı, ayırt edemiyordum. *İkisinden de,* dedi bir yanım. Türlü küfürler dolanıyordu dilime, hepsini yuttum. Danışmaya abimin adını soyadını verirken ellerim titriyordu. Ölüm korkusu çok başka şeydi. İçimize gömdüğümüz ama asla filizlenmesini istemediğimiz bir tohumdu.

Yol yorgunluğu yetmiyormuş gibi yolculukta uyuyamamış olmanın bedelini de ağır ödüyordum. Şakaklarım ağrıdan zonklarken, oda numarasını öğrenip koşa koşa çıktım merdivenlerden.

Kapıya tıklamadım. O kadar öfkeliydim ki kapıyı sarsıcı bir hızla açtım. Yengem oturduğu eski sandalyeden aniden kalktı. "Akın..." diyerek endişeyle iki elini kaldırıp bana doğru adımlarken, ben yüzü yara bere içerisinde yatakta yatan abime çevirmiştim bakışlarımı.

Öfkeli bir solumayla dudaklarımı sıkı sıkıya bastırırken, yengem önümde durdu. "Akın, sakin ol yengem..."

"Ne sakini yenge, ne sakini!" diye patladım bir anda. Yengem bağırışım üzerine irkildi. "Bu şerefsiz yeniden nasıl başlar kumara? Hadi kendini düşünmüyor, seni, çocuklarını da mı düşünmüyor?" Abime doğru adımladım. Kafası, sol gözü sargılanmıştı. Sol kolunu ya kırmışlar ya da

incitmişlerdi, bacağında da bir şey vardı. *İyi olmuş ite.* Açık olan tek gözü bana bakmaktan özenle kaçınıyordu. Yediği boku biliyordu ya, karşımda nasıl da kuzu gibiydi şimdi. "Sen akıllanmayacak mısın hiç?" diyerek, kafasındaki sargının kanla koyulaşmış noktasına bastırarak ittirdim. Dişlerinin arasından acılı bir inilti çıkardı. "Neden abi? Senin götünü toplarken bu kadının canı çıktı, canı! Nasıl böyle bir şey yapabilirsin yeniden?"

"Akın, yapma yengeciğim. Hadi, otur biraz sakinleş, bak hastanedeyiz," diyerek kolumu çekiştirdi yengem. Onun hatırı olmasa, değil sakinleşmek, bir temiz de ben döverdim ya abimi, neyse.

Yengemin işaret ettiği sandalyeye otururken sinirden çenemi tırnaklıyordum. "Hadi öncesinde borcun vardı, o yüzden kurtaramamıştın götünü... Ulan şimdi neyin var?" Gözlerim abimin ayak ucuna oturan yengemi buldu. "Borcu bitmedi mi yenge? Bitti demediniz mi?" Yengem sustu, başını önüne eğdi, kucağında birleştirdiği ellerine bakındı. "Keyfî mi oynuyorsun abi?" dedim sesimin tınısına zorlukla hâkim olmaya çabalayarak. "Konuş! Keyfî mi?"

"Akın'ım, lütfen sakin ol..." dedi yengem. "Düşmüş bir gaflete yine."

"Gaflet? Hangi gaflet?" Yeniden ayağa kalktım ve abimin tepesine dikildim. Yengem tekrar aramıza girmek istedi. "Ulan bana bak! Yine mi borçlandın? Ondan mı dayak yedin?" Abim susuyordu. Yüzünde kederli bir ifadeyle, açık olan tek gözünü benden başka her şeye dikiyordu. Öfkeden aklımı kaçıracaktım. Sustukça daha da katlanıyordu üzerine yürüme isteğim. "Babam biliyor mu dün gece yaşadıklarını?" diye sordum kendimi dizginlemeye çalışarak. İki elimi belimin yanlarına yasladım, ki bir şeylere vurmayayım, kırıp dökmeyeyim...

"Yok," dedi yengem. "Birol ilk seni aramış ama ulaşamamışlar sana."

"Şehir dışındaydım," dedim hızlıca. "Ankara'ya gitmiştim, başkanın konuşmasını kayıt ve fotoğraf aldık. Bu sabah döndüm İstanbul'a." Abime baktım yeniden. "Döner dönmez gördüğüm şeye bak! Ulan..." Ağzıma gelen küfürleri yuttum, yengem olmasa sayıp sövecektim. "Borç mu yaptın yine abi? Söyle!" Susuyordu abim. İçimde bir nefret çağlıyordu. Yumruğumu yatağının yanı başındaki komodine vurdum sertçe. Üzerindeki cam şişede bulunan su çalkalandı. "Bu boku yerken iyi de, şimdi neden sonucunu sırtlanmıyorsun?"

Yengem tutup çekiştirerek çıkardı beni odadan. Çıkarmasa, ayaklı komodinin üzerindeki şişeye uzanıp kıracaktım kafasında. Koridora çıkıp, ön bahçeye bakan büyük pencereye doğru yöneltti beni yengem. Orası daha tenhaydı. Öfkeli soluk alıp verişime düşüncelerim de eklenince

içimden duman çıkacak sanıyordum. "Yapmış biraz borç. Ben de yeni öğrendim," dedi biraz zaman sonra.

"Ne kadar?" diye sordum, küçük adımlarla hızlı hızlı volta atarken. Yengem bakışlarını kaçırdı, ben durdum. "Çok mu yenge?"

Derin bir soluk alarak yere çöktü. Dağ gibi kadın, bana yengelikten çok anne gibi davranan o kadın birden çöküverdi yere ve ellerini yüzüne kapatarak ağlamaya başladı. Ben de karşısına çöktüm, ellerini tuttum. "Milyar diyor, Akın! Kaç milyar olduğunu bile söylemedi ama milyar ne demek? Ne ara? Ah, Allah'ım... Ne yapacağız? Ne yapacağız? Süleyman baba öğrenirse mahveder bizi... Ya Vahit dedem?"

Yengemin ellerini tuttum, avuçlarımın arasında sıktım. "Yenge, sakin ol... Kimmiş bu borçlandığı kişiler? Yine Tarakçı'nın kumarhanesi mi?"

Suna yengemi tanıdığımda on yedi yaşındaydım. Babamın asker arkadaşı Adnan amcanın küçük kızıydı. Abim yirmi üç yaşına dek babam gibi har vurup harman savuran, cebindeki bir kuruşa kadar neyi var neyi yoksa alkole, kumara yatıran bir adamdı. Yirmi üçünde, bir gece babamla çok fena tartışmışlar, ben o sırada sınavlara hazırlanıyordum, Ajda'nın telefonuyla yalvar yakar izin almıştım yatılı lisenin müdüründen. Geldiğimde babam abimi öldüresiye dövmüş, abim bir pelte gibi salonun ortasında yatıyordu. Zil zurna sarhoşmuş o gece, Ajda'nın anlattığına göre babama küfretmiş, babam da bu yüzden evire çevire dövmüş. Babamın sağkolu, Bünyamin abi zor almış elinden. Ben geldiğimde babam işaret parmağını sallaya sallaya üst perdeden konuşuyordu abime. *"Evleneceksin ulan! Evlenecek, kıçını toplayacak, adam gibi yaşayacaksın bundan sonra!"*

Suna yengem böylelikle dâhil olmuştu hayatımıza. Apar topar bir düğün yapıldı. Sevmeden, zorunlu bir evlilik... Ben yengemin abimi sonradan sevdiğine emindim, abim de zamanla ısınmıştı ona ama bir yuvada aşk yoksa büyük eksiklik olduğunu, kendi anne babamdan sonra onlarda da görmüş oldum.

"Tarakçı... Hı..." dedi yengem ağlamaklı sesiyle. Sonra bana döndü ela gözleri. "Sigaran var mı?"

Vardı. Aşağı indik. Hastane bahçesinde bir o bir de ben yaktık sigara. Yengem dumanı içine çekerken hıçkırdı. Başını iki eli arasına sıkıştırarak eğildi oturduğu yerde. Perişan görüntüsü karşısında abime içimdeki bütün küfürleri saydım. Yengemi, yeğenlerimi düşünmesem bir temiz de ben döverdim abimi. Babam asla bilmemeliydi ama bir yanım da *bilse de o dövse evire çevire* diyordu. Ne derdi vardı ki bu adamın? Kumar batağından götünü toplayamıyorduk...

O gün okula gitmek yerine abimin başında ben bekledim. Başına darbe almış puşt, gözetim altında tutulacakmış. Yengemi yolladım eve, Hakan'la Mine'nin daha fazla annesiz kalmasını istemedim. Yengem, çocukların kendi anne babasının yanında olduğunu söylese de içim rahat değildi. Çünkü Tarakçı'yı tanıyordum. *Amına koyduğumun herifi, kan emici yavşak.* Rahat durmazdı, biliyordum.

Ortalığı karıştırmamışçasına abim keyifli keyifli yatıyordu yatağında. Uykuya dalar gibi olduğunda uyandırıyordum. Elbette bunu yaparken kafasındaki yaraya bastırıyordum ki bizi ne hâle düşürdüğünü acısından anlasın. Öğleden sonra Yavuz geldi hastaneye. Sinir oldum önce, Yavuz'a söylememesini Ayten'e tembih etmeme rağmen söylediği için. Ama durum öyle değilmiş. Yavuz tesadüf eseri öğrenmiş abimin kumar masasında dayak yediğini. Nasıl bir tesadüf olduğunu soramadım, zaten çok durmadı o da. Abimle ortak olduğundan, dinlenip kendine gelene kadar onun işlerini de idare edebileceğini söyledi ve iyi dileklerini sundu bizlere. Hastane çıkışına kadar eşlik ettim ona, çıkış kapısına geldiğimizde ikimiz de durduk.

Bana dönüp, güven vermek istercesine elini sol omzuma koydu. "Merak etme, bu konudan kimseye bahsetmem," dedi gözlerime bakarak. Yavuz'un en çok bu her şeyi anlayan hâlini seviyordum sanırım. Hayatımda gördüğüm en anlayışlı ve en insan sarrafı kişiydi. Bir bakışıyla insanın içini okurdu. Bazen nefret ederdim bu özelliğinden, bazen de minnettar olurdum. Nefret ederdim çünkü annemin öldüğü gün hiç umursamıyormuş gibi yaparken, yemek yemezken, oyun oynamazken, herkesten kaçarken, onun gözlerimden her şeyi gördüğünü anlardım. Ne Ajda ne de Samet abim, beni hiç anlamadılar ama Yavuz bir şeyleri görebiliyordu sanki. Babama ve amcama, *"Ona biraz zaman verin!"* diye yalvardığını, ağladığını işitmiştim bir ara. Babam ise onu, *"Siktir git, pezevengin oğlu!"* diyerek kovalamıştı.

Babamın Yavuz'a bu çıkışından sonra Yavuz bir daha hiç gelmemişti evimize. Zaten Karacalardan tek gelen de oydu, Jale teyzeden kaçarak, korka korka bize gelirdi. Ajda ve Samet mütemadiyen ağladı ilk günler, bense odamın penceresinden sürekli, hiç bitmeyen, usanmayan bir inatla annemin kendini öldürdüğü o bahçeyi izlerdim. Yeşil otların üzerindeki kanının silinmesi çok zaman almamıştı, yağmurlar alıp götürmüştü izleri. O zamanlar Yavuz da benimle birlikte otururdu. Hiç konuşmaz, sessizce benimle birlikte bahçeyi izlerdi. Ben yedi yaşındaydım, o ise on yaşına basmak üzereydi. Sonra koptuk. Bir bıçakla kesilmiş gibi birden koptu arkadaşlığımız.

"Eyvallah," dedim onun omzumu sıkan elini tutarak. Burukça tebessüm etti. Eliyle selam verdikten sonra ağır adımlarla uzaklaştı. Yavuz'a bazen minnettar olurdum çünkü Ajda ve Samet'ten kurtarmıştı beni. En azından onların ağlamalarından, sızlamalarından... Onlar gibi ağlayıp sızlanamadığım, kendi kabuğuma çekildiğim o karanlık günlerde defalarca yanımda durarak dış dünyayla iletişimimi o sağlamıştı. Kimse ağzıma tek lokma yemek koyamazken onun çocuksu bir telaşla evinden aşırdığı, turkuaz renkli plastik kapta bana getirdiği sarmaları hâlâ unutamıyorum. Kabı bana uzatmıştı önce, baktı ki ben almıyorum bir güzel karşıma geçip yemeye başlamıştı. Öyle iştahla, öyle büyük bir hazla yiyordu ki sinir olmuştum ona. Uzanıp bir tane almıştım sonrasında. Yavuz gülmüştü. Ben de o elim hadiseden sonra ilk kez o zaman gülmüştüm. Turkuaz renkli plastik kaptaki sarmalara baka baka gülmüştüm.

Ve işte, bir de tam da böyle anlarda minnettar olurdum Yavuz'a. Abimin bu olayını şirketteki hiç kimseye hiçbir şekilde anlatmayacaktı mesela, ima edenleri de susturacaktı. Tanıyordum onu.

Hastane bahçesinde günün dördüncü sigarasını yakarken Ayten düştü aklıma. Sabah çok korkmuş, donakalmıştı ölüm lafını ağzımdan duyunca. *Travma.* Annesini sevmediğini biliyordum ama annesini kaybetmekten deli gibi korkuyordu, sadece itiraf edemiyordu bunu kendine. Çünkü hiç kimse, annesini sevmeyenler de dâhil, böyle bir acıyı yaşamak istemezdi. Örneğin ben. Annemden ölesiye nefret ederdim. Babamı aldattığını gördüğüm o geceden beri kinim katlanarak artmıştı. Yine de annemin ölümü hiçbir şeyi değiştirmemişti; aksine, her şey daha da boka batmıştı.

Tabii Ayten ve benim anne düşüncelerimiz tamamen farklıydı. Yine de o, benden daha fazla yara alacaktı, biliyordum. Dışarıdan katı, kabuğu kalın gibi görünse de hâlâ küçük bir kız çocuğu vardı onun içinde. Canım sevgilim...

Nasıl dinmez bir özlem vardı içimde hâlâ. Tam kavuşamamıştık çünkü. Sabah onu salonda uyurken görür görmez nasıl da katlanmıştı ona olan özlemim. Dudaklarını öperken ağzıma yayılan şarap tadıyla nasıl da başım dönmüştü. Küçük ama diri göğüsleri iki avucumun arasında, yuvarlak kalçaları kucağımda, hafif şişkin kızarık dudakları dudağımdayken... Farkında olmadan yummuşum gözlerimi, hayali göz kapaklarımın altında tutuşturuyordu bedenimi. Silkelenip kendime geldim. Bana kalsa sabah akşam Ayten'i düşünüp avarelik yapardım ama abimin başının etini yemeyi seçtim.

Saatlerce bağırdım çağırdım odada. Abim bir duvar gibi sessizdi. En son azar yedim hemşirelerden, susup oturdum. Akşam sekize kadar oturup kaldım. Sonra yengem geldi. "Niye geldin yenge?" dedim sinirli sinirli.

"Çocukları annemlere bıraktım, içim el vermedi bırakmaya Samet'i," dedi. *Bırak yenge! Allah'ından bulsun şerefsiz,* demek istedim. Yuttum kelimeleri. Benim akılsız abimi seviyordu yengem, bir bakışından bile çok belliydi bu. Sevmeyip de ne yapacaktı ki? Onda o aile varken... İster istemez acıdı ona içim.

"Sen bilirsin," dedim. "Ama bir şey olursa ilk beni ara, olur mu?"

Kastettiğim tabii ki babamdı. Yengem gözlerini yumup tekrar açtı. Hastaneden kaçarcasına çıktım. Çıkarken aklıma kestane almak geldi ama hiç kestaneci bulamadım. Kestane yerine ne buldum peki? Akın Vahit'te çareler tükenmez... Boza! Ayten sever miydi acaba? Ben çok severdim. O da sevsin. Ayten'e kavuşma isteğiyle yanıp tutuşuyordum. *Tam zamanı* diyordu içimdeki bir ses ama başka bir ses alt etti onu: *Nihayet!*

Neşe, şubatın son gününde, iç titreten soğuğa rağmen oldukça sıcaklamış hissediyordu. Hatta Yusuf'un öpücüğünden sonra vücudu büsbütün bir alev topuydu. Eli ateş, dudakları ateş, saçları ateş, ensesi ateş, kadınsı yanları ateş! Değil Yusuf'un kendisini öpmesini, sarılmasını bile beklemiyordu. Hâlâ şoktaydı. Kuzguncuk'taki bir pastaneye oturmalarının üzerinden kaç saat geçmişti? İnce kordonlu saatine bakmak istedi ama ayıp olacağını düşündüğünden bakamadı. Yusuf'a kaçamak bakışlar atıyor, bir iki kelam ediyorlardı sadece. Yusuf kurt gibi aç olduğunu söylemişti, bu yüzden pastaneye geçmişler, Yusuf kendisine patatesli börek söylemişti. Neşe aç değildi, hatta midesi çayı bile zor alıyordu ve bardağındaki çay soğumuştu. Daha önce kaç kez öpüşmüştü? Düşündü, yarıya inmiş çayını dalgın dalgın karıştırdı. *Çok kez!* Evet, öpüşmeyi severdi ve çok kez öpülmüştü onun dudakları. Ancak bütün ilişkilerinde ilk öpen taraf o olmuştu. Şaşkınlığı bundandı belki de. Çünkü bu kez ilk öpen taraf kendisi değildi.

Yusuf sessiz ama kibar olmaya çalışarak börekleri mideye indireli yirmi dakika geçmişti. Boş tabak önünden alındığında, kaçamak bir şekilde yeniden baktı kızın yüzüne, sonra hemen indirdi bakışlarını. Onu öpmüştü! Kendisi bile inanamıyordu buna ama onu öptüğünü düşündükçe başı dönüyordu. Öte yandan onu öperken ardında askerler vardı. Herkes görmüştü, herkes! Alay konusu olması kaçınılmazdı. Masanın altında,

dizlerinin üzerinde duran ellerini yumruk yaptı, yeniden baktı kızın yüzüne. Çok güzeldi. *Değer,* dedi bir ses içinden. *Neşe için alay edilmeye değer.* Usulca yaladı dudaklarını. Küçük bir buseydi onu öpüşü ama sanki başka bir lezzet almışçasına keyif vermişti dilinde hissettiği o hayalî tat.

"İçer misin bir bardak daha çay?" diye sordu Yusuf. Oysa Neşe dalgın bir edayla bardağındaki yarım çayı karıştırıyordu. Kızın bal rengi gözleri onun gözlerine dönünce içi titredi Yusuf'un. Onu öpünce kızmamıştı Neşe ama düşündükçe sinirleniyor muydu acaba? Rızası dışında ani bir eylemdi onu öpmesi. Bir tane tokat patlatsa yüzüne yeriydi. Ama Yusuf'a gülümsemişti yalnızca.

"Yok, içmem. Yetti," dedi Neşe. İçi almıyordu ki heyecandan bir şeyleri! Oturduklarından beri Yusuf sürekli pasta yer misin, börek yer misin; kahve, çay, gazoz içer misin diye kırk kere sormuştu ona. Belli ki kızın karşısında tek başına bir şeyler yemek sıkıntıya düşürmüştü onu. Bunu fark eden Neşe de ona eşlik etmek adına bir çay istemişti. Boştu pastane, yalnızca iki garson vardı, biri tezgâhın ardında vitrindeki pastaları düzeltiyordu, diğeri de boş boş dışarıyı izliyordu.

Yusuf başını salladı. Ardına dönüp kendisi için bir çay istedi. "Ee," dedi, elleri yine masanın altında. "Nasılsın?"

Dudaklarını yaladı kız. "İyi..." dedi. Normalde çok konuşan Neşe, şimdi dut yemiş bülbüle dönmüştü. *Bir öpücüğe susacak kız mısın sen,* dedi içinden kendi kendine. "Babam biraz sinirlendi sana, haberin olsun," diyerek toparladı kendini.

O zaman bakabildi Yusuf'un mavi gözleri kızın yüzüne. "Sahi mi?" diye sordu inanamayarak. Kız, başıyla onayladı. "Oysa ben gerçek neyse onu söylemiştim telefonda babana. Niyetimi söylemek suç mu?"

"Ben bilmem," diyerek omuzlarını kaldırıp indirdi Neşe. "Telefondan kız mı istenir dedi. Ayrıca..." İşaret parmağını tehditvari bir şekilde adamın suratına salladı. "Bu evlilik meselesini de babama açman aşırı saçma. Benimle mi evlenmek istiyorsun yoksa babamla mı? Önce neden benimle konuşmadın? Ben sandım ki... Sandım ki..." Doğru kelimeyi aradı, bulamadı, sustu.

"Ne sandın?" diyerek yerinde kıpırdandı Yusuf. Neşe'nin yüzü dalgalanmıştı. Kendisini oyaladığını, diğer erkekler gibi gönül eğlendirdiğini düşünmüştü ama o telefon konuşması çok sahiciydi. Hangi adam dan diye kız babasına niyetini açık açık söylerdi ki öyle?

"Hiç," dedi Neşe. Kaşları çatılmıştı. Yusuf'un sessizliğine sessizlik kattığı için kendisine de sinir oldu.

Ne yapıyordu masanın altında o ayrıca? Ayakkabısını düzeltir gibi hafifçe eğildi ve adamın ellerine baktı. Elleriyle oynuyordu masa altında. Demek ki o da gergindi. Doğruldu. Pişman mıydı öptüğü için acaba? Yusuf'un istediği çay masalarına gelmişti bu esnada. Garson, çayı masaya bırakırken kırmızı beyaz çay tabağındaki bardak bir anda sallandı ve Yusuf'un üzerine döküldü. Yusuf acıyla bir çığlık atarken, Neşe olduğu yerden ok gibi fırladı. Adamın tam kucağına dökülmüştü sıcak çay. Neşe dizlerinin üzerine eğildi, elini hiç çekinmeden Yusuf'un beyaz pantolonunun ağ yerine attı ve kumaşı kaldırdı.

"Neşe!" dedi acı içindeki Yusuf. "Neş... Neşe, ne yapıyorsun?" Yusuf'un canı yanıyordu. Çok da şaşkındı çünkü Neşe'nin eli fermuar kısmındaki kumaşı kavramış ve yukarıya kaldırmıştı!

"Aptal mısın nesin? Nasıl çay getirmek bu? Yaktın adamın şeyini!" Duraksadı Neşe. "Üzerini başını! Ayol ne bakıyorsun öyle bön bön yüzüme, git çabuk buz falan getir! Yandı adam..." Boştaki eliyle adamın yanmış yerini yelliyordu. Garsonu payladıktan sonra Yusuf'a döndü. "Çok acıyor mu?" diye sordu, sesinde bariz bir endişe vardı. Eli hâlâ pantolonun kumaşını hafifçe yukarı kaldırıyordu. Bu esnada genç garson alelacele yanlarından uzaklaşmıştı.

Yusuf tabii yine çeri domates gibi, kulaklarına kadar kızarmıştı. "A-acıyor bi-biraz..." diye kekeledi, önünde diz çökmüş ve pantolonunun kumaşını kaldıran kıza bakarak. Yalan değil, sıcak çay yakmıştı en hassas yerlerini. Neşe bu kez de dudaklarını öne doğru uzatarak üflemeye koyulmuştu adamın orasına. Bayılacak gibi hissetti Yusuf.

"Aptal!" Bir üfleyiş. "Aptal garson! Yandı adamın hayaları..." Bir kere daha... "Nereden bulurlar böyle iş bilmezleri?"

Yusuf o esnada birden Neşe'nin, pantolonundaki eline uzandı. Sonra diğer elini de tuttu. Pantolonun ıslak kumaşı derisine değince irkildi ama toparladı kendini. "Tamam Neşe, yeter," dedi titrek bir sesle. Genç garson geri gelmişti, elinde bir buz kovası vardı.

"Abi, çok özür dilerim..." diye başladı lafa ama Neşe bir ağız dalaşına girdi garsonla. İşletmenin sahibi geldi bu kez, Neşe biraz da ona saydırdı. Çok konuşuyordu, çok!

İşletme sahibi, hem yediklerinin içtiklerinin ücretini almadı hem de hardal sarısı Hacı Murat'ıyla onları hastaneye götürmeyi teklif etti. Apar topar kalktılar pastaneden, hastaneye gittiler. Neşe dava edeceklerinden bahsetti, adam özür diledi. Neşe yanığın çok önemli olduğunu söyledi, adam yine özür diledi. Neşe işi çocuk sahibi olamamaya kadar getirdi,

adam bir kere dönüp şöyle bir Neşe'ye baktı. Bu sırada Yusuf girdi araya. "Sakin ol," dedi kızın elini tutarak. Sanki üzerine çay dökülen oymuş gibi kızın bu denli celallenmesi tuhaftı.

On beş dakikalık bir muayenenin ardından Yusuf'a merhemle tedavi yapıldı. Bu esnada Yusuf, özürler sıralayan adamı savdı başlarından. Canı acıyordu ve yürürken zorlanıyordu, bir de o adamı çekemezdi hiç ve en iyisi o adamın özrünü kabul edip yollamaktı. Neşe ise suçlu hissetti kendisini. Adam ona kaç kere *gelme askeriyeye* demişti, gelmeseydi yanmayacaktı. Hem de tam orası... Kim bilir nasıl acıyordu.

"Yusuf," dedi Neşe utanarak. "Sana bir pantolon alayım ben. Sen beni bekle burada, olur mu?"

Yusuf itiraz edecek oldu ama hiddetle karşı çıktı kız. Yusuf'u hastanenin koridorunda bırakıp koşar adımlarla çıktı. Anadolu Yakası'nı pek bildiği söylenemezdi, yine de yürüdü caddeler boyu. Birkaç dükkân gördü. Girdi, çıktı. Bedenini de sormamıştı adama, göz kararı bir şeyler aradı. Yapılıydı Yusuf, beli meli gayet yerindeydi. *Beline kuvvet,* dedi içinden arsız yanı. Sonra kendi kendine kızdı. Adam orada can derdindeydi, kendisi ise... O an aklına bir de iç çamaşırı almak geldi. Pek tabii buna da gerek vardı. Utandı. Oysa ne vardı utanacak canım? Alt tarafı bir iç çamaşırı...

Gözüne kestirdiği siyah bir kumaş pantolonu, bir adet suni deri kemeri ve beraberinde bir iç çamaşırını aldı, poşeti sallaya sallaya koşar adımlarla hastaneye geri döndü. Yusuf mecburen bacaklarını açmış, hastanenin en kuytu yerinde, insanlardan çekinerek bir bankta oturuyordu. Neşe gelince toparlandı hemen. "Al bakalım, umarım olurlar sana," diyerek uzattı poşeti Neşe.

Olurlar kelimesindeki çokluk eki dikkatini çekmedi adamın. Poşeti alıp tuvalete geçti. Neşe kapıda onu beklerken dudaklarını kemiriyor, bir yandan da canının çok yanmaması için dua ediyordu. Yusuf ise içeri girip poşetin içine baktığında daha da utanmıştı çünkü kız kendisine siyah bir pantolon dışında beyaz bir iç çamaşırı almıştı. Art arda yutkunurken can acısına katlanmak mı yoksa bu utanca katlanmak mı daha zor diye düşündü. Şakağından kayan bir damla teri sildi elinin tersiyle. Dikkatlice çıkardı pantolonunu. Bu çay lekesi çıkar mıydı? Annesi kesin çıkarırdı. Annesini düşündü bir an. Eve varınca bir de o saydıracaktı kesin. Neşe gibi! Neşe'yle aynıydı annesi. Onun gibi çok konuşacak, ahlar vahlar edecekti. *"Oğluşumun en hassas yerlerini yakmış, gözü çıkasıcalar!"* diyecekti... "Of!" dedi Yusuf sıkıntıyla. Kapının hemen ardında olan Neşe duydu onu.

"Yusuf, iyi misin?" diye sordu endişeyle.

Yusuf bir kez yutkundu. "İyiyim iyiyim," diye yanıtladı ve kızın aldıklarını giydi. Üzerine tam olmuştu, kemeri takmaya lüzum görmedi. Dışarı çıktığında bir süre bakamadı kızın yüzüne. Yalnızca, "Teşekkür ederim," diyebildi yarım ağız. Hastaneden çıktılar. Kadıköy'e giden bir otobüse bindiler, oradan da vapura geçtiler.

"Özür dilerim," dedi Neşe en sonunda. Yusuf o zaman baktı kıza. Dolu doluydu Neşe'nin bal rengi gözleri. Yusuf'un kaşları çatıldı kızın bu hâline.

"Sen ne diye özür diliyorsun ki?" diye sordu anlamayarak.

"Gelmeseydim seni dinleyip, yanmayacaktın sen de." Suçlu bir kız çocuğu gibi öne eğmişti başını. Bu hâli Yusuf'un o kadar hoşuna gitti ki, yanık derisini bile unuttu. Uzanıp, kızın yüzüne doğru düşen kıvırcık tutamlarını geri atarken saçlarını okşadı.

"Olur mu, çok sevindim geldiğine ben..." dedi içten bir şekilde.

Neşe'nin yüzü ona döndü. "Sahi mi?"

Vapurun güvertesinde, en uçta oturuyorlardı. Soğuk olduğundan pek kimse yoktu güvertede, adamın hassas yeri yanıyor diye sıcakta oturmak istememişti Neşe. Yusuf bunları düşünerek Neşe'nin güzel bir kalbi olduğuna emin olmuştu. Uzun süre okşadı kızın saçlarını. En sonunda, "Sahi, Neşe, sahi," diye mırıldandı. Yüzünü sevdi kızın, sonra kendisine çekti. Neşe, yanağını Yusuf'un göğsüne yaslarken buz gibi Boğaz esintisine rağmen içleri alev alevdi.

"Kızmadın yani bana?" dedi Neşe yeniden.

Cıkladı adam. "Kızmadım..."

"Şeyde de kızmadın, değil mi... Çay dökülünce, birden pantolonuna uzandım ya... Ben ani şeyle tuttum yani, yanlış anlamanı istemem."

Yeniden o anı hatırladı Yusuf, utançtan kızardı ancak bu defa Neşe de utandığından başını kaldırmadı adamın göğsünden. Yusuf yanan yerlerinde cıvıl cıvıl bir şeyler hissetti, tövbe çekti içinden. Bu kız abdest bozdururdu vallahi adama, çok fenaydı.

"Yanlış anlamadım Neşe," dedi biraz zaman sonra. "Utanma." Oysa kendisi de utanmıştı. Allah'tan pastanede çok kişi yoktu.

Bir zaman sonra kız yalnızca ikisinin duyabileceği bir ses tonuyla, "Çocuğumuz olur, değil mi? Yanmadın o kadar, değil mi?" diye sordu. Yusuf öyle bir kahkaha attı ki bu soru üzerine güvertedeki birkaç baş onlara döndü.

"Çocuğumuz..." dedi adam keyifli bir sesle bir süre sonra. "Olmaz çocuğumuz."

Neşe hemen kaldırdı başını adamın göğsünden, korkarak baktı. "Ne demek olmaz? Bir şey mi dedi ki doktor sana *olmaz* diye?"

"Çocuğumuz olmaz. Çocuklarımız olur," dedi Yusuf, kızın yüzünü okşayarak. Neşe'nin afallayan ifadesine bir kere daha güldü. "Lapsekiliyim kızım ben, boy boy olur bizim orada çocuklar."

"Bu muhteşem!" dedim beğenimi sesime yansıtarak. Sonra sesimin ayarsızlığına sinirlerim bozuldu, elimle kapattım ağzımı. Yavuz Bey ise getirdiği kumaşın yüzeyinde gezdirdi bir elini.

"Harikulade, değil mi?"

Hızlıca başımı salladım. "Parlak, göz alıcı..."

"Zümrüt yeşili," diyerek gülümsedi. Ben de kaygan satenliğine dokundum kumaşın. Bir an hüzünle doldu içim, yüzüme yansımış olacak ki, "Ne oldu?" diye sordu Yavuz Bey. Gözlerimin önüne o siyah kürklü kadın geldi, asabım bozuldu. Onun elbisesi de mavi satendi. *Babamın metresi Sultan.* "Ayten," diyerek koluma dokunduğunda, kumaşa dalmış bakışlarımı Yavuz Bey'e çevirdim. Eli hâlâ kolumdayken, "İyi misin? Yüzün düştü birden, bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Yok," diyerek omuz silktim. Kolum hareket edince elini çekti. "Güzelliğine dalmışım kumaşın. Afili..."

Az önce dirseğime tutunan eli kumaşa düştü. "Bir şey hatırlattı sana bu kumaş. Kötü bir şey." Yüzüne bakacak cesareti bulamadım ama onun beni dikkatle izlediğini hissedebiliyordum. "Ayten," dedi ve duraksadı. Bakamadım yüzüne, baksam düğüm düğüm olurdu boğazım, mutlaka ağlardım. "Bana anlatabilirsin."

Dostuz biz, dedim içimden. Çünkü öyle diyordu Yavuz Bey. Oysa ben buna hiç inanmıyordum. Statü işte... Ama o, Akın'la dosttu, benden de mutlaka aynı şekilde bir karşılık bekliyordu. Yine de göremiyor muydu? Bu kadar mı kördü? Dengi miydim ki ben onun? Bahse girerim yeterince arkadaşı vardı zaten. Ne bu dost olma çabası?

Ya da ben Yavuz Bey'e karşı çok mu katıydım? Bilemiyordum. Bazen onda babamı görür gibi oluyordum. Yavuz Bey, istediği takım yıkanmadığında, ütülenmediğinde, kurutma odasının balkon kapısı açık bırakıldığında, Türk kahvesi biraz bile dumanı tütmez bir şekilde önüne geldiğinde, dikiş makinesinde kumaş dikerken makine ip kopardığında, ben odasına bir keresinde izinsiz daldığımda çekmecesini nasıl kapatacağını bilemeyerek bana, *"Çık dışarı!"* diye bağırdığında... Çok öfkeli, çok

gaddar oluyordu. Babam da öyleydi. En ufak bir şeyde parlardı, sonuçları ağır olurdu. En azından Yavuz Bey sonrasında susar, yüzünü asardı.

"Babamdan nefret ediyorum," dedim birdenbire. Hâlâ gözlerimi çevirip bakmamıştım ona ama bu söylemimin onu şaşırttığını düşündüm. "Sekiz yaşındaydım. Onun yanında, mahallemizin aşağısında yaşayan orospu Sultan'ı gördüğümde okuldan çıkmıştık ablamla. Ben önden, hızlı adımlarla yürürken görmüştüm orospu Sultan'la babamı. Bir taksiden inmişlerdi, kahkahalarla gülüyordu iğrenç bir şekilde o kadın. Babamın kolunun altındaydı. Oysa biz hiç onun kolunun altına yanaşamamıştık bile. Annem de öyle. Görmedim yani ben hiç. Beni fark etti sandım bir ara, kalbim nasıl gümbürdemeye başladı, sırtımdan nasıl ter boşaldı, bilemezsiniz. Arkamı döndüm hemen ama göz ucuyla baktım onlara. Ablam yanıma gelmişti o sırada. Bakmasın, görmesin onları diye önüne geçip önlüğünün yakalığına asıldım, bu benim olsun diye tutturdum. Ablamın gözü döndü tabii, bir laf dalaşına girdi hemen benimle. Bir kere daha dönüp baktım ardıma; babam, orospu Sultan'ın iki katlı ahşap evine girdi. Ablam ise saçımı çekti. Canım yandı, kaçarcasına koşa koşa eve gittim, hıçkıra hıçkıra ağladım. Anneme sarılamadım, iterdi beni, biliyordum. Gittim koltukta duran haroşa örme kahverengi yeleğine sarıldım. Ablam geldi eve benden sonra. Annemle ağız dalaşı ettiler. Ablam, '*Çok çekmedim saçını, abartıyor şımarık,*' dedi. Oysa canımı yakan şeyin saçımı çekmesiyle hiç de alakası yoktu."

Gözlerimi zümrüt yeşili kumaştan kaldırıp Yavuz Bey'in yüzüne ancak çevirebildim. Bana *ne anlatıyorsun sen* der gibi bakacağını, sıkılgan bir şekilde gözlerini başka yerlerde gezdireceğini sandım ama öyle değildi. Kaşlarını çatmıştı, yüzüme ise ilgiyle bakıyordu. Beni gerçekten dinliyordu.

"Alakayı merak ediyorsunuzdur..." dedim, o tepki vermeyince. Göğsümü derin bir nefesle şişirdikten hemen sonra, "Orospu Sultan'ın üzerindeki elbise mavi renkte satendi," dedim. "Saten onu hatırlattı bana."

Sessiz kaldı Yavuz Bey, ne düşündüğünü söylemedi. Ne düşünebilirdi ki? *Salak* derdi bana içinden, *ne alaka* derdi. Ama öyle bakmıyordu gözleri, kirpikleri titriyordu bana bakarken. "Yazık oldu o zaman," dedi bir zaman sonra. Anlamlandıramadım. "Senin için getirmiştim bu kumaşı," diye açıkladı.

Kaşlarım havalandı. "Nasıl yani?"

Sol omzunu kaldırıp indirdi. "Çizimlerden sıkıldın gibi geliyor. Birkaç dikiş çalışması iyi olur diye düşündüm. Hem sen de demiyor muydun, *çizimde iyi değilim, dikişte daha iyiyim* diye? Al işte, kumaş."

O an arkasındaki kapaksız, raflı dolaba kaydı bakışlarım. Orada bir dünya parça kumaş vardı, bu kumaş çok özel ve güzeldi. Üstelik saten... İlk defa kıyafet dikecek biri için bu kadar kaygan bir kumaş ne derece uygundu? Beceriksizliğimi mi görmek istiyordu? Aklınca benimle dalga mı geçecekti?

"Daha sade bir kumaşla başlayabilirdim," dedim, iç sesime oranla daha sakin bir sesle. "Ayrıca ben bu makineyi bozarım, benim dikiş diktiğim makine çok eskiydi. Hem ne dikeceğim ki ben? Bundan ancak elbise olur. Afili, zümrüt yeşili bir elbise... Çok güzel, zengin ve alımlı kadınların giydiği o elbiselerden ama. Degaje yaka. Uzun etek, belki yırtmaç. Evet, kesinlikle yırtmaç. Sırt dekoltesi olmaz, göğüs dekoltesini degaje yaka yeterince verir çünkü. Belden oturtmalı olur." Uzanıp kumaşı elimde sıkıştırdım. "Çok buruşmuyor, saten kalitesi yüksek, sıkı bir örüm galiba? Hareketli bir etek de kaldırır bu kumaş belki ama ilk baktığımda gözümde insanın üzerine yapışan bir elbise canlanıyor."

"Robalı bir elbise olmaz mı peki?" diye sordu bir an Yavuz Bey. Kalçamı masanın köşesine yaslayarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Cıkladım. "Olmaz. Göğüs altından büzgüyü ve aşağıya salınımı kaldırmaz bu kumaş. Çirkin görünür, basit durur. Basitleştirmeye lüzum yok, bu kumaştan ancak çok güzel bir elbise olur." Gözlerimi ona çevirdiğimde kısılmış gözleri ve gülümser gibi duran dudaklarıyla beni izlediğini fark ettim. "Pardon," dedim sahici bir edayla, kalçamı yasladığım yerden doğruldum ve göğsümde bağlı kollarımı çözdüm. "Ben bilmem tabii sizin kadar. Robalı da olabilir yani."

Burnundan bir nefes aldı. "Beni kendinle kıyaslayıp durma artık," dedi bıkkınlıkla. "Kıyaslama, örnek alabilirsin ama kıyaslama. Tabii ki robalı olmaz bu kumaştan, bile bile söyledim sana onu. Olmayacağını ne güzel açıklamıştın işte, sözlerinin ardında dur."

Yavuz Bey beni çözmüş. Şaşırttı beni bu. "Peki," demekten başka bir şey yapamadım.

"Sana başka bir kumaş vermemi ister misin?" diyerek ardındaki kumaş yığınına bakındı ama yüzü memnuniyetsizlikle doldu. "Gerçi onlar parça kumaş, pek güzel değiller."

Kafamı iki yana salladım. "Yok, bence bu güzel kumaşı ziyan etmeyeyim ben."

"Yani bunu kullanabilirsin?" Duraksadı. "*O* kadın aklına gelmiyor?"

Bir an Yavuz Bey'in *orospu* kelimesinden itinayla kaçındığını sandım. Anlık olarak güldüm, şaşırdı. Hemen toparladım kendimi. Yavuz Bey'in ağzı pekâlâ pisti, telefonda insan azarlamayı pek severdi mesela, duyardım.

"Gelmiyor o kadın aklıma. Ayrıca onun elbisesi güzel değildi, basit, bayağıydı..." dedim dudak bükerek. "Ama yine de... Bu kumaş heba olsun istemem."

"Bak ne yapalım," diye ardına döndü heyecanla. Lacivert bir kumaşı yukarıdan indirirken parmak uçlarında kalktı. Parçalanmış kumaş rulosunu büyük masaya koydu. Kumaştan toz zerreleri saçıldı etrafımıza. Ben gözlerimi kırpıştırdım, Yavuz Bey ellerini silkeledi birbirine vurarak. "Dikmek istediğin her neyse, bu kumaşla dik önce. Sonra bu zümrüt yeşiline geçersin."

Bu daha mantıklıydı. "Ben bu lacivert kumaşla çalışırım," dedim kafamı sallayarak. "Yazık olmasın yeşiline, siz kullanın."

Gözlerini yere eğdi, dudaklarını içe kıvırdı. Sinirli gibiydi. "Ayten," dedi daha sonrasında, gözleri hızla gözlerimi buldu. "Altı üstü bir kumaş! Neyine yazık olacak, Allah aşkına? Sen kendini bir kumaştan nasıl değersiz görürsün?"

Gittikçe yükselen sesiyle ürktüm. Pekâlâ kendimi değersiz görürdüm, bir dilim ekmeğini yedim diye o evde demediğini bırakmamıştı babam bana. O zamandan beri hakkım olmayan bir şeye elimi atarken daha temkinli olmam normal değil miydi? Susup başımı önüme eğdim. Benim normalim buydu. Bana böyle öğretilmişti. O zümrüt yeşili saten kumaş kim ben kimdim? Zihnimin bir köşesinden babam, *"Sen kimsin köpek!"* diye bas bas bağırıyordu bana. *"Adın Zümrüt diye hak mı gördün kendine bu kumaşı?"*

Çeneme dokunan parmaklarla başımı ufak bir kuvvetle yukarı kaldırdı. Yarım adım geriledim, elini çekti. "Ne var kafanın içinde? Neden bu kumaştan bu kadar çekiniyorsun?"

"Çekindiğim, kumaş değil ki..." dedim ama hemen dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yazık olur, heba ederim ben bu kumaşı dedim işte kendimce."

"Deme o zaman öyle kendine. İstediğin kumaşı kullanabilirsin ama bir kumaş üzerinden kendine değer biçmeyi bırak artık."

Kafamı salladım, belli belirsiz gülümsedim. Memnun olmuş gibi gevşedi yüzü. Kumaşları toparladı. Toparlarken bana Samet abiden bahsetti.

Bugün gitmiş görmüş onu hastanede. Alttan alttan laf soktu bana galiba, ona söylemediğime dair. Akın *bahsetme* demişti, ne yapayım? Yavuz Bey nereden duymuştu acaba? Bu adamın her şeyden haberinin olması tuhaftı.

"İyi mi bari durumu?" diye sordum, o, zümrüt yeşili kumaşı lacivertin üzerine yerleştirirken.

"İyi," dedi ve bana döndü. "Hak ettiğini bulmuş ama."

"Nasıl yani?"

Yine ellerini silkeledi. "Akın anlatır sana," dedi. Ailevi meseleye karışmak istememişti besbelli. Sabah Akın çıkmadan önce abisine küfretmiş, abisinin kumar oynadığı için dayak yediğini söylemişti bana kısaca. O kadar öfkelenmişti ki telefonu kapatırken kıracaktı neredeyse. Ben gidip toparlamıştım yere düşen telefonu. Akın'ın yüzünü tutup sakinleşmesi için bir süre okşamıştım. Nafile... Çıkarken bana Yavuz Bey'e bir şey söylememem gerektiğini tembihlemişti. Çok korkmuştum, çok merak etmiştim.

"Akın nasıldı?" diye sordum Yavuz Bey'e. Beni duymamış gibi dikiş odasından çıktı, peşinden usul adımlarla ilerledim. "Gördünüz onu, değil mi?" Yine duymamış gibi çalışma odasına girdi. Ben kapının girişinde durdum. Yavuz Bey dudaklarına sigarasını yerleştirdi, çakmak arandı masasında. Ben görüyordum buradan çakmağını, bir kâğıdın altında kalmıştı ancak onun açısından görünmüyordu. Söylemedim, boş boş aramasını izledim. Bulamadı, yüzündeki ifade bir anda sinire döndü.

"Hay..." dedi ama benim varlığımı hatırlamış olacak ki sustu. Oflayarak girdim içeri ve kâğıdın altında duran çakmağı uzattım ona. Bir şey demeden aldı, yaktı sigarasını. Ardına dönüp pencereyi araladı. "İyi," dedi ansızın. Anlamadım önce, sonra Akın'dan bahsettiğini anladım. Çakmağın sinirini hâlâ üzerinden atamamıştı anlaşılan.

"Yol yorgunuydu da... Haber de etmedi bana. Merak ettim onu," diye açıkladım kendimce. Yüzüme bakmadı.

"İyi," dedi yeniden. Hızlı bir nefes çekti sigarasından ama ağır ağır üfledi dumanını. "Merak etme, çıkarır yol yorgunluğunu o."

Gittikçe azalan bir tonda söylemişti bunları, karanlık bahçeye doğru bakınmıştı daha sonra. Fazlalık gibi hissettim kendimi. "Teşekkürler," dedim ve ağır adımlarla çıktım odadan.

Saat akşamın yedi buçuğuydu. Mete'nin uyuyan çehresini izledim. On dakika sonra Mete uyandı. Öpe koklaya hop attım hop tuttum onu. Anlamsız mırıltılar çıkarıyordu. Yüzüne baktım. Mete'ye ilk olarak hangi kelimeyi öğretmeliydim? Annesi olmayan bir bebeğin ilk kelimesi *anne* olamazdı. Baba? *Baba*, olabilirdi belki. Ya da *dede*. Gerçi Yavuz Bey

babasından pek hazzetmiyordu. *Babaanne* kelimesini ben bile zor söylüyordum, hâliyle Mete için bu olmazdı. Belki de tüm bunlar için daha erkendi, bilemedim. Mete'nin anlamsız sesler çıkarmasını dinledim öylece. Sonra göğsüme yaslayıp sıkı sıkı sarıldım ona. Uzun saçlarımın yüzüne değmesinden nefret ediyordu, saçlarımı yoluyordu hep. Saçlarımı zar zor küçük parmaklarından kurtararak geri attım.

"Bana bak Mete, senin de uzamış saçların. Ben seninkileri çeksem hoş mu yani? İyi bir beyefendi ol. Hanımefendilerin saçları çekilmez."

"Agu..."

Güldüm ve berjere oturdum. "Aynen, agu tabii. Varsa yoksa agu." Garip, anlamsız bir ses daha çıkardı. Ağzından tükürükler saçtı bu defa. O kadar tatlı geldi ki bu hâli gözüme, yumuşak ve yuvarlak yanaklarını ısırmamak için zor tuttum kendimi. Çenesine kadar akan tükürükleri pamuklu mendiliyle silerken, başını rahatsız olarak geri attı. "Pasaklı beyefendi," dedim mendili tek elimle katlarken. "Saç çekme sende, tükürme sende, elime de sıçmışlığın var zaten. Ee, başka?" Ben bunu sorar sormaz sağ eli yanağıma şak diye düştü. Şaşırdım. Bebek deyip geçmemek lazım, nasıl bir kuvvet varsa, yanağım acımıştı. "Bir de tokat ha!" diyerek, yüzüme vuran minik avucunu öptüm. Dizime yatırdım Mete'yi, cin gibi bakıyordu yüzüme. "Görürsün sen şimdi bana vurmayı," diyerek eğildim karnına doğru. Karnını ısırır gibi, açıp kapattım ağzımı. Nasıl kıkır kıkır gülüyordu bu hareketime, nasıl!

Mete gülüyor, ben de gülüyordum. En son çatlayacağından korktum, dizlerimden kaldırıp yanağını öptüm ve yanaklarımızı birbirine yasladım, sarıldım ona. O esnada davetsiz bir misafirin, Yavuz Bey'in bizi kapının girişinde izlediğini gördüm. Göz göze geldiğimizde gözlerini kaçırdı benden. "Bana da vuruyor," dedi hemen. "Geceleri yanımda uyurken pat diye yanağima, göğsüme, ağzıma, burnuma..."

Güldüm. "Sizinle mi uyuyor?" diye sorduğumda gözleri yeniden beni buldu. Kafasını salladı onaylarcasına. Şaşırdım çünkü tartışırken bana geceleri beşikte uyuduğunu söylemişti. Söylemiş miydi? Bir an bana bunu söyleyip söylemediğini hatırlayamadım. Benim mi ithamımdı bu?

Odaya girdi, kalçasını beşiğin tırabzanına yasladı ve kollarını göğsünde bağladı. "Bir kadın buldum onun için. Ablam Esra bulmuş daha doğrusu... Kırklı yaşlarında, iki çocuk annesi, gerçekten işe ihtiyacı olan bir kadınmış. Yarın gelecek tanışmak için. Senin de bir görmeni, tanışmanı istiyorum. Beğenmezsen bir başkasına bakarız."

Bir süre sessizlik sızdı aramıza. Sonra, "Bana düşmez," diyerek bakışlarımı indirdim Mete'ye. "Siz nasıl uygun görürseniz."

Birkaç adım atıp, oturduğumuz berjerin yakınında durdu bu defa. "Mete'nin en zor zamanlarında yanında oldun Ayten. Hem de senin yaşından, tecrübesizliğinden beklemediğim bir şekilde, iyi bir şekilde, ihtiyacı olduğu şekilde yanında oldun oğlumun. Yirmi yaşındasın. Mecburiyetlerin yüzünden bu işi seçtin ve layığıyla yerine getirdin. Bırak da buna bari hakkın olsun."

İçimde bir kırıklık vardı. Hayır, biliyordum ayrılacağımı işten ama yine de... Yine de zor geliyordu. "Peki," demekle yetindim.

"Sıkma canını, Mete'yle istediğin her vakit görüşebilirsin." Duraksadı. "Hem... Evlenince de yalıda yaşamayacak mısınız?"

Bir şey söylemek adına dudaklarım aralandı fakat kapı çaldı bu esnada. "Bakayım ben," diyerek indi aşağıya Yavuz Bey. Ben de Mete'yle bir ayağa kalktım. Onun ardından biz de indik. Akın gelmişti. İkisini kapı önünde selamlaşırken buldum. İçeri girmiş, merdivenden inerken göz göze geldik, yüzü güldü hemen. Aynı anda benim de...

Boza almış. Koca bir şişe! "Hadi içelim!" diye şakıdı. Koskoca insanlar, çocuk olduk o an sanki. Yavuz Bey üç tane bardak çıkardı. Akın gelip öptü beni dudağımdan, Mete'yi sevdi sonra biraz. Ilık bozayı içerken Samet abiden bahsettiler. Sonra konu çocukluklarına geldi.

"Bir kere babamın rakısını araklamıştık, hatırlıyor musun?" diye sordu Yavuz Bey, bardağından son yudumunu içiyordu.

Akın gülmeye başladı. "Nasıl hatırlamam!" diyerek bana döndü. "Ben beş, Yavuz da sekiz yaşındaydı. Onun babası çok seviyordu rakıyı, onlar içerken görürdük, çocukluk işte, heves ederdik. Tuhaf gelirdi kokusu rakının, has Tekirdağ boğma rakısıydı, değil mi?" diye sordu Yavuz Bey'e dönerek. Yavuz Bey onaylarcasına kafasını salladı. Durup durup gülüyorlardı. Daha da meraklandım. Akın heyecanla anlatmaya devam etti.

"Rakı hep dolapta dururdu. Bir çocuğun ulaşabileceği bir noktadaydı. Ee, Yavuz'la ben de durur muyuz? Kimseler ortada yokken deneyelim dedik."

"Sen istedin!" dedi Yavuz Bey, çocuk gibi suçlarcasına.

"Hadi lan, senin içinde de içmek olmasa engel olurdun!" diye karşı çıktı Akın. "Neyse... Çıkardık şişeyi dolaptan. Su rengi bir şey. İçelim biraz, eksik yerini suyla kapatırız dedik." Daha fazla dayanamadılar, gülmeye başladılar burada. İstemsizce ben de gülmeye başladım. "Koyduk bardaklara. Nasıl kokuyor anason... Midemiz bulandı kokudan ama

karizmayı çizdirmemek için ikimiz de itiraf edemiyoruz. Boştaki elimizle burnumuzu kapattık, içtik bir yudum." Hayal ettim o hâllerini, üçümüz birden kahkahalarla gülmeye başladık. "Dur dur, dinle..." diye araya girdi Akın kahkahalarının arasından. "Kusamadık da! Bardakları da gittik döktük lavaboya. Sonra şişenin azaldığını gördük, Yavuz aldı şişeyi musluğun altına... Su rakıya değer değmez şişe hemen beyazlaşmaya başladı. Ben ne oluyor diyorum, Yavuz diyor ki ne bileyim. Baktık şişe bembeyaz oldu. Ne yapacağız ne edeceğiz hiç bilmiyoruz. Koyduk geri şişeyi dolaba. Yavuz diyor ki çöker beyazlığı..."

Kahkahalarının arasından Yavuz Bey, "Oğlum ne bileyim, çöker sandım!" dedi.

"Ulan hadi ben küçüktüm, sen benden büyüktün ve Hamza amca babamdan daha çok rakı içerdi. Nasıl bilmiyorsun rakının suyla beyazlaşacağını?"

Yavuz Bey utançla yüzünü sıvazlarken, "Ben ayran içiyorlar sanıyordum o beyazlığı görünce!" dedi. Bu defa daha büyük bir gürültüyle güldük, gözlerimden yaş geldi gülmekten. Mete gürültümüze ağlamaya başlamasa susamazdık herhâlde. Yavuz Bey, sonrasında babasının ikisine de nasıl kızdığını anlattı. Dayak yememişler ama bu olay aylarca konuşulmuş evde, öyle söyledi. Hatta Hamza Bey, *"Bari su koyuyorsunuz çeşme suyu ne koyuyorsunuz, hergeleler!"* demiş ikisine.

Saat nasıl geçti, hiçbirimiz anlamamıştık. Sohbet koyu, üçümüz de oldukça keyifliydik. Dokuz buçuğa doğru kalktık. Mete, onu Yavuz Bey'in kucağına bıraktığım esnada ağlıyordu. "Geleceğim yarın, ağlama," diyerek saçlarını sevdim.

Evden çıktığımızda bile bağıra bağıra ağladığını duyabiliyordum. Uyutup gitmediğime çok pişman oldum ama katiyen uyumazdı daha, uyanalı çok olmamıştı çünkü. Yavuz Bey'e üzüldüm, umarım susturabilirdi.

"Ayar oluyorum şu velede bazen," dedi Akın sitemle. Yalının kapısına gelmiştik. Arka cebinden anahtarı çıkarıp karanlıkta anahtarı deliğe sokmaya çalıştı. "Seni benden çok görüyor!"

Güldüm. "Aşk olsun Akın. El kadar bebeği mi kıskanıyorsun cidden?" diye sorduğum esnada kapıyı açmayı başarmıştı. Eve girip elektrik düğmesine bastı.

"Kıskanırım," dedi kaşlarını çatarak, gayet ciddiydi. Ben de kapıyı kapatmak için ardıma döndüm. Bir anda arkamdan sarıldı bana sıkıca,

kollarına tutundum. "Kıskanırım, pekâlâ... Benim sevgilimsin sen, çok kıskanırım."

Kolları arasında arkama döndüm. Başımı hafifçe geriye yatırıp ağırlığımı kollarına bıraktım. "Neyinim neyinim?" diye sordum gülerek. Bir parça işve yansıtmayı umdum sesime. Sanırım başarılı oldum.

Gözleri ışıldadı. "Sevgilim!" dedi memnuniyetle. Eğilip sıcak boynumu kokladı, sonra öptü. "Benim en değerlim..." Kollarımı boynuna doladım. Bedenlerimizi birbirine yaslarken Akın'ın öpücükleri ıslak bir yol bırakmaya başladı boynumda. Üzerimizdeki paltolardan kurtulmamız çok sürmedi. Akın sabırsız bir şekilde beni belimden tutup bir anda kucağına aldığında şaşkınlıkla bir çığlık attım. "Belime dola bacaklarını," dedi. Dediğini yaptım hemen. Bir elini sol kalçama, diğerini de sırtıma koyarak merdivenlerden çıkmaya başladığında sağ omzuna yanağımı yasladım.

"Ben de çıkabilirdim merdivenleri..." diye mırıldandım mutlu bir tınıyla. Omzunun üzerinden merdivenlere bakarken yanağımı omzuna sürtüyordum mutlulukla.

Merdivenlerin bitiminde hafif nefes nefese, "Olmaz," diye reddetti beni. "Bensiz çok uçmuşsun, biraz da birlikte uçalım istedim."

Boynumu uzatıp boğazının sağ kısmını öptüm. Beni yatağa bıraktı, daha sonra komodinin üzerindeki abajuru açtı. Sarı, loş bir ışıkla aydınlanan odada gözlerimiz çakıştığında ikimizin de elleri sabırsızdı. Kazağını sıyırdım, önce o çıplak kaldı karşımda. Sonra önden düğmeli bluzumun düğmelerini koparırcasına açtı. Bu esnada dudakları dudaklarıma uzandı, hararetli bir öpüşme bahşetti bana. Onu çok özlemiştim, tüm benliğimle, o an çok daha iyi anlamıştım. Aç bir arzuyla birbirimize hasret giderirken iki beden ama tek ruh olmuştuk çoktan.

Duraksayıp geri çekildi. "Ev çok mu soğuk, bana mı öyle geldi yoksa?" diye sordu.

"Söylemeye fırsatım olmadı ama sanırım ısıtmadan kaynaklı bir sorun var, ben de anlamadım."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı, bir dirseğini belimin hemen yanına koyarak ağırlığını oraya verdi. "O yüzden bu sabah seni salonda, şömine başında uyurken buldum..." dedi kendi kendine ama sonra kaşları çatıldı. "Nasıl yaktın şömineyi?"

Ellerimi omuzlarından kaydırdım. "Ben gidip kazan dairesine baktım, belki anlarım diye... Yavuz Bey duymuş sesimi. Aslında o *bizde kal*

demişti ama ben kabul etmedim. Sonra şömineyi yakayım diye teklif etti, ben de hayır demedim."

Afallamıştı. Gözlerini kırpıştırarak baktı bir süre. "Neden gitmedin?" diye sordu uzamış kâküllerimle oynarken.

"Gidemezdim... Eve gelirsen beni bulamadığın için üzülürsün sandım."

Dudakları gülmekle ip gibi durmak arasında kaldı. "Benim için üşümeyi göze aldın yani?" dedi inanamayarak. Sustum. Şömine yanmasaydı bile bu evde oturur beklerdim onu. Çünkü onun hayali bile içimi ısıtırdı benim, nasıl üşüyeyim? Eğilip öptü beni yeniden. Bu defa daha tutku dolu, daha hızlı, daha serserice.

Benim de ellerim onun kollarına indi bu sırada. Üzerime doğru eğildiğinden bedeninin yükünü kollarına vermişti, pazıları sertti. Dudaklarımız ayrıldı ben duraksayınca. "Ne oldu?" diye sordu bana ilgiyle.

"Pazıların..." diyerek biraz daha elledim kollarını. "Ne kadar sert."

Öyle bir güldü ki buna, onun gülmesiyle ben de güldüm. Şakağıma, sol gözümün kenarına ve oradan da sol kulağımın altındaki hassas bir noktaya öpücük bıraktı hızlı hızlı. Sonra sol kulağıma, "Sert olan başka yerlerim de var, görmek ister misin?" diye sordu baştan çıkarıcı bir tınıyla. Nefesim tıkandı birden, boğazımı temizledim.

"Serseri!" diyebildim yalnızca.

"Çok özledim seni Zümrüt. Çok!"

Elleri... Akın'ın mütemadiyen mürekkep lekeli, ince, uzun parmaklı sıcak elleri bütün vücudumda dolaşırken nasıl mutlu olmazdım ki? Ellerini düşünmek bile içimden arzuyla şuh bir kahkaha atmama neden oluyordu. Akın'ın elleri mühimdi. Hayatıma dokunduğunda ben yeşeriyordum.

Islak dudakları bedenimi öperken, çenesindeki ve dudak kenarlarındaki sakallarının tenime değişiyle gülüyordum. Ellerimi saçlarına attığımda, saçlarının da uzadığını fark ettim. Ankara'da saçını sakalını kesmemişti. Büyük bir hazla yumdum gözlerimi bu kez. Ben bir buz kütlesine dönüşüyordum o yokken yanımda. O yanıma gelince ılıyor, ısınıyor, eriyor, çözülüyordum. Oysa bana ateş parçası diyen oydu, ben nasıl ellerinde bir damla su oluveriyordum?

Akın usul usul iki göğsümün arasına ıslak öpücükler bırakarak aşağıya doğru indiğinde ne yapmaya çalıştığını anlayamadım önce. Gözlerimi aralayıp ona baktığımda kadınlığımın tam üzerini öptü. Kalakaldım. Sonrasında hiç de tanımadığım sıcak ve ıslak bir zevkin koynunda

buluverdim kendimi. Ilık ve ıslak bir rüyada çıplak ayakla yürümek gibi... Değişik bir heyecandı içime yayılan. Çok... Çok değerli hissettirdi bana. Dünyanın en mükemmel kadınıymış gibi.

Belirli bir ritimde, hoş ve dinlenilesi bir ıslık sesiyle gözlerimi araladığımda, saatin uyanmak için çok erken olduğunu anlamıştım. Kollarımı uzatıp gerinirken göz ucuyla yatağın sağını solunu kontrol ettim. Akın yanımda değildi, zaten sesi de odanın dışından geliyordu. Üzerime yalnızca Akın'ın uzun kollu pijamalarından birini ve altıma da külotumu giymiştim. Beyaz çarşafların içerisinde bir sağa bir de sola döndüm, duraksayıp yeniden dinledim Akın'ın ıslığını.

Melodi tanıdıktı. *Boş yere ağlama, kalbini bağlama, Ankara kızlarına*... Buluttan nem kapan bir insan mıydım, bilemiyorum ama şarkıya içimden küfretmek geldi. Ne alaka sevgilim? Ankara'dan dönünce diline doladığın şarkı bu muydu cidden? Saçlarımı çekiştirerek başımı kaşıdım ve doğruldum. Su sesi duydum, sonra o suyun tene çarpma sesini. Uyku mahmuru gözlerimi kırpıştırarak yataktan kalktım, aheste adımlarla odadan çıktım.

Akın'ı lavabonun başında, büyük aynada kendine bakıp, arada hafif kafa sallayıp ama mütemadiyen bedenini, elini kolunu, ayaklarını da bu kafa hareketine uydurarak dans edip, tıraş olurken buldum. Üzülmedim desem yalan olur, önce saçlarını kesmiş çünkü. Kırık beyaz lavabo teknesinin hemen kenarında duruyordu saç kesme makinesi. İnce, tül gibi bir örtü örtmüştü lavabonun üstüne, kesilen saçları oradaydı. Titizdi de beyimiz, etrafa saç tüy dökmemeye özen gösteriyordu. Ben onu gördüğümde yüzünün bir kısmı köpüklü, diğeri ise kaymak gibi usturayla sıyrılmıştı. Tekrar örtünün üzerindeki kesik saçlara baktım, belli belirsiz bir buğu tabakası gelip kuruldu gözlerime.

Yanağımı banyo kapısının pervazına yaslayıp dakikalarca izledim onu. Öyle dalgındı ki işine, şarkısına, dansına, fark etmedi beni. Yüzüne sürdüğü tıraş sabunu çok güzel kokuyordu, ferah, erkeksi. Babam da tıraş olurdu ama o hep berbere giderdi, evde pek tıraş olmazdı, olursa da gider limon kolonyası sürerdi yüzüne. Limon kolonyasıyla teninin kokusu ekşi kokardı, hoşuma gitmezdi. Oysa Akın'dan yayılan koku bambaşkaydı. Yüzünü yıkayıp doğrulduğunda, ıslak damlalar teninde pırıl pırıl parlarken içimden onu öpmek geçiyordu. Yapamadım. Gülin geldi aklıma çünkü. Gülin de çocuk aklıyla babamın tıraş olduğu bir gün onu

öpmek istemişti, babam azarlamış, kovmuştu yanından onu. Oysa Akın kovmazdı ki beni, aksine memnun olurdu. Bir öpücüğümü bin misliyle bana geri verirdi. Yine de yapamadım, gitmedi ayaklarım.

Başını öylesine bir çevirdiğinde fark etti beni. "Hanemin güneşi doğmuş," dedi serseri bir şekilde gülerek.

Yutkundum, burnumun direği sızladı. Akın'ın varlığı sırtımı yasladığım koca bir dağ gibiydi, o yokken öyle yalnız, öyle kimsesizdim ki kuru ve köksüz bir çalıdan hâlliceydim sanki. Varlığı güç, varlığı aşk, varlığı yaşama sebebiydi. Ben bu hayatta en çok anne, baba, kardeşlerimi kaybetmekten korkarım sanıyordum ama öyle değildi. Hastalıklı bir düşünceydi bu belki ama Akın'ı yitirme korkusu daha fenaydı. Bunu düşününce bile burnumun direği sızlıyor, gözlerime ıslak perdeler iniveriyordu.

Akın bana doğru adımlayıp karşımda durduğunda güleç çehresi yerini meraka bıraktı. Başparmağıyla çenemi okşarken, "Ne oldu? Kötü bir rüya mı gördün yoksa?" diye sordu.

Gülesim geldi. "Yanındayken ne mümkün," dedim çatlayan bir sesle.

Yüzümü sevdi ıslak parmaklarıyla. Ürperdim. Gözleri anlık olarak çıplak bacaklarımı buldu. "Ne güzel bir manzara şu karşımdaki ama ev çok soğuk, bir şeyler giysen iyi olur sevgilim."

Benim gözlerim de onun çıplak üstüne, süt beyazı lekelerle dolu göğsüne indi bu esnada. "Sen niye çıplaksın peki?" diye sordum. Burnum mu tıkalıydı? Gerçekten hasta mı oluyordum, anlamadım.

Muzip bir şekilde başını yana eğerek sol kulağıma doğru eğildi. "Yanıyorum ben," dedi iç gıdıklayan bariton bir sesle. Yakınlaşmasıyla burnuma öyle ferah, öyle çekici bir koku doldu ki gözlerim açıldı iri iri. Zaten bana dün gece yaptığı o şeyi de unutmamıştım hiç. Gözlerim ister istemez ağzını buldu, dilini alt dudağında gezdirirken gülümsedi. Bu adamın ağzı, dili, her bir yanı benim başımı belaya sokuyordu. "Bir de bizde önce canan sonra can geliyor." İki omzumu tutup nazikçe beni çevirdi. Sonra sağ kalçama hafif bir şaplak attı. Beklemediğim için, "Hi!" diye bir nida çıktı ağzımdan. "Hadi, buz gibisin!" dedi donukluğuma. Vurduğu kalçamı ovalayıp omzumun üstünden ona baktım.

"Acıdı!" dedim şımarık bir edayla.

"Acıtırız, soğukta gezme öyle," diyerek dişlerini göstere göstere güldü.

Acele adımlarla odaya girip altıma bir eşofman geçirdim, odadan çıktığımda saat yediyi çeyrek geçiyordu. Banyoyu toparlayan Akın'a göz ucuyla baktım. "Kahvaltı hazırlıyorum ben," diye seslenip aşağıya indim.

"Geliyorum hemen," diye bağırdı, ben alt kata inmeden. Çay suyu koydum hemen, boş boş dolabı izledim bir süre de. Sonra o an Akın'ın pikabı mutfağa taşıyıp taşımayacağı geldi aklıma. Kahvaltı masasına bakındım, pikap orada değildi. Akın gitmeden önce oradaydı ama salondaki yerine taşımıştım ben. Garip bir merak doldu içime. Acaba taşır mıydı yine?

İki yumurta, bal ve çilek reçeli çıkardım önce dolaptan, sonra zeytin ve peynir. Ekmekliğe baktım, ekmek yoktu. "Akın!" diye seslendim yukarı doğru. Patır kütür merdivenlerden indiğini işittim.

"Efendim sevgilim?" diye sordu, mutfağa girerken. Üzerine ince bir kazak geçirmişti.

"Ekmek bitmiş," diyerek dudak büktüm.

Ekmekliğe baktı. "Alıp geleyim ben hemen," dedi kazağının kollarını düzeltirken. Kafamı salladım, çıktı o da evden. Dalgın dalgın işime koyulmuşken ev telefonu çaldı. Erken saatte çalan telefonlar beni çok germeye başlamıştı. Açmayayım, dedim önce. Çalar çalar susar. Sustu da. Fakat daha sonrasında yeniden çalmaya başladı. Kaplumbağa yavaşlığında gidip telefonun ahizesini kaldırdığımda bir erkek sesi, "Alo?" dedi.

"Alo?" diye yanıtladım. İki üç saniyelik bir sessizlik oldu.

Sonra adam devam etti: "Ben Akın'ı aramıştım ama..."

"Burası..." dedim. "Bir işi vardı da dışarıda, geri dönecekti. Kimsiniz?"

Yeniden bir duraksama oldu. "Siz kimsiniz ki?" diye sordu. Elim ayağım titredi bir an. Babası olabilir miydi bu sesin sahibi? Yok, daha genç bir sesti bu. Belki babasının adamlarından biriydi? Çok pişman oldum telefonu açtığıma, pat diye kapatmak istedim ama öylece sustum. "Alo?" dedi adam. "Orada mısınız?"

"E-evet." diye kekeledim. Bir elimin avuç içini tedirginlikle enseme bastırdım.

"Bir saniye..." dedi karşıdaki adam, düşünüyor gibi mırıldandı. "Ay-Ayten?" diye sordu emin olamayarak.

"Benim," dedim kısık bir sesle.

Adam rahat bir nefes verdi. "Söylesene be kızım sen olduğunu," dedi. "Samet ben, Akın'ın abisi," diye açıkladı hemen sonra. "Ben şey için aramıştım. Ufak bir kaza geçirdim de, özel bir davet var gelecek hafta. Akın benim yerime katılır mı diye soracaktım."

Bakışlarımı telefonun bulunduğu oymalı sehpaya dikip hayalî tozu sildim parmak uçlarımla. Akın elbette ki bahsetmişti abisinin başına gelenlerden, bir kamyon da sövmüştü. *"Kumar batağına düşmüş yine, babamın*

aynısı," demişti en son. Çok üzülüyordu, belli etmemeye çalışsa da, yeşil gözleri doluveriyordu hemen. Akın ailesinden bahsederken hep bir sinirinin ardına sığınıyor, hüznünü böyle gizleyebileceğini zannediyordu ama gözleri her şeyi ele veriyordu. Kahroluyordum onun bu görüntüsüne, elimden bir şey gelmiyordu. "Ben bilmem ki..." diye mırıldandım. "O bilir."

"Ya, bak sen de gidersin yanında. Eğlenceli olur öyle davetler. Hem yeni yüzler görmek iyidir. Suna yengen de bayılırdı ama nasip olmayacak gibi bize." *Suna yenge?* "Eşim yani. Tanışırsınız. Hazır sen de oradayken, iletirsin Akın'a. Sahi, Ayten. Sen neden oradasın?"

Bir an nefesimi tuttum. Bilmiyordu bu eve yerleştiğimi anlaşılan. Ne diyeceğimi kestiremedim, alt dudağımı sertçe dişlerken, "Ben, şey..." diye geveledim.

"Aman, neyse. 10 Mart'ta davet, Kırmızı Kulüp'te. Cemiyetin önemli yüzleri orada olacakmış. Bağış falan, bir ton zırvalıktan bahsettiler. Ee bizim de Karaca Tekstil'de bir adımız var. Ben katılamıyorum, Akın bari katılsın yerime. O sevmez böyle resmî şeyleri, hatta ona ufaktan çıtlatmıştım gitmesini ama oralı olmadı. Aslında senin açman iyi oldu telefonu. Rica ediyorum ikna et onu. Kırmaz zaten beni ama sinirli bana, biliyorum. Onu ikna edersen çok mutlu olurum."

Ne hızlı konuşuyordu Samet abi... Yetişemiyordum hızına, atlı kovalıyor arkasından sanki! Alnımı kaşıdım düşünceli düşünceli. "Hım, peki..." gibi garip garip şeyler dedim durdum cümle aralarında ama Akın'a istemediği bir şeyi zorla yaptıramazdım ya?

"Bir ara seni yeniden görmek isterim," dedi. Yüzünü bile hatırlamıyordum Samet abinin, en son Ferhat'ın iş meselesi yüzünden nezarete atıldığımızda, avukatla gelip bizi içeriden çıkardığında görmüş, tanışmıştım onunla.

"Ben de sizi..." dedim. Sesim cam gibiydi. Ne diyeceğimi, hangi tepkiyi vereceğimi şaşırmıştım.

"İyi bakalım," diye mırıldandı kendi kendine. "Kendine iyi bak."

"Siz de."

Telefonu kapattıktan sonra Akın eve geri dönene kadar yerdeki parkeleri izledim boş boş. Samet abi artık burada yaşadığımı mı sanıyordu, yoksa başka bir şey mi? Bu, Süleyman Bey'in kulağına gider miydi? Giderse... Giderse ne yapardı? İçimi acıtan sorular karnıma doluşmuş, bana müthiş bir karın ağrısı bahşederken Akın geri geldi. Beni salonda görünce, mutfağa dönen ayakları geriledi, yanıma geldi. "Ekmekler sıcacıktı, yedim biraz," dedi çocuk gibi gülerek. Sonra ifademi fark etmiş olacak ki gülüşü

silindi. "Ne oldu sevgilim?" diye sordu. Kucağında üç ekmeklik, bir ekmeğin ucu koparılmış bir kese kâğıdı taşıyordu. Telefona indi yeşil gözleri. "Biri mi aradı?"

Onaylarcasına kafamı salladım.

10 Mart 1981 Salı günü İstanbul yoğun bir sisin altında, gündüzden kalma bir yağmurun ıslak kaldırımlarıyla gelinlik giymiş kız gibi ışıl ışıldı. Akşamında bile bir telaş vardı şehrin. İnsanlar, kuşlar, Boğaz'ın rüzgârıyla dans edercesine salınan çıplak ağaçlar bile bir telaş içerisindeydi sanki. Ya da Ayten öyle sanıyordu.

Rengini adından alan kumaşla bir haftada kesip biçtiği, üzerine göre diktiği o elbiseye hayranlıkla bakındı. *Değerli.* Akın'ın yanına yerleştiğinden beri sürekli kendi kendine içinden bu kelimeyi tekrarlıyordu. Hatta bunu çoğunlukla aynada kendine bakarken söylüyordu. *Değerli. Değerli Ayten. Değerli Zümrüt.*

Bunu kendi kendine ilk söylediğinde garip bir utanç duymuş, gözlerini kaçırmıştı aynadaki aksinden. *Neren değerli ki senin? Kaşın, gözün, kadınlığın mı altından sanki? Seni özel kılan ne ki? Akın'ın aşkından başka seni özel kılan ne? Akın olmasa bir hiçsin!* İçinde hiç susturamadığı, çocukluğundan kalma, buyurgan bir sesti bunları ona söyleyen. Katıydı, bir demir kadar sertti ve can yakıcıydı önceleri ama alışmıştı bu sese. İnsan kendi sesine alışırdı hep, kendi sesini de susturamazdı ya?

Tuvalet aynasının üzerine dizdiği inci küpe ve kolye takımına baktı. Akın'ın hediyesiydi bunlar da. Her seçimi zarif, her seçimi insana özel olduğunu hissettirir cinstendi. Küpeleri kulaklarına takarken, aralık olan odanın kapısına tıklandı. "Çiçeğim?"

Akın'ın sorusuyla, küpeyi sağ kulağına takarken başını çevirip o yöne döndü. Akın siyah bir takım giymişti, beyaz gömleğinin yakasında papyon vardı. Jilet gibiydi. Pürüzsüz, tıraşlı, süt lekeli yüzü parlıyordu ve kalp şeklindeki dudakları garip bir pembelikteydi. *Yakışıklıydı Akın.* Bu, kesinlikle sugötürmez bir gerçekti ama Ayten, kıskançlığı zihninin en kuytularına iteleyip gülümsedi.

"Takılarımı takıyordum," dedi. Akın tuvalet aynasının önüne doğru ilerledi. Kızın omzunun üzerinden, aynanın önünde duran kolyeye baktı. Düşünmeden aldı ve Ayten'in ince boynuna getirdi. Ayten, heyecanını gizlemeyerek bir tutamını sol omzuna bıraktığı saçlarını yukarı kaldırdı titreyen elleriyle. Akın kolyeyi taktı, Ayten ona döndü. "Olmuş mu?

Yakışmış mı? İnsan içine çıkacağız, elbiseme iyi bak... Tam oturmuş, değil mi? Bir yerinde bir sorun görünmüyor, değil mi?"

Telaşlıydı. Kelimeler ağzının içinde yağ gibi kayıyor, yuvarlanıyordu. Dudakları, insanda öpme isteği uyandıracak kadar güzel bir kırmızı rujla boyanmıştı. Öpülesiydi doğrusu, öpmeyi çok arzuladı bu yüzden Akın. Yaklaşıp ellerini kızın belinin iki yanından, ardında birleştirdi. "Hayatımda gördüğüm en güzel şey," dediğinde, Ayten bir kaşını kaldırmış, iki elini adamın omuzlarına koymuştu. Müziksiz dans eder hâlleri vardı, usulca, nisan meltemine salınıyorlardı sanki.

"Elbise mi?" diye sordu Ayten inanamayarak. Akın güldü.

"Tabii, o da var ama ben sahibinden bahsediyorum şu an." Eğilip kızın sol yanağını öptü. İkisi de hoş kokular sürünmüştü ve mest olmuşçasına gözlerini yummuşlardı. "Senin ellerinden çıkan bir şeyin kötü olma ihtimali yoktur zaten."

Kırmızı Kulüp'te gerçekleştirilecek davetin haberini Akın'a verdiğinde, adam ilk olarak onu da savuşturmuştu. Lakin Ayten'in gözlerinde bir heves görünce yelkenleri suya indirmişti. Pek tabii merak ediyordu Ayten, yabancıydı onun çevresine, doğup büyüdüğü bu camiaya ve haklıydı da merakında. Ancak bu camiadan bıkan Akın için aynı seremonileri dinlemek bir işkenceden farksızdı. Zenginlerin, düzeltiyordu kendini; üst sınıf gören burnu havada, üç kuruş fazlası olan kürklü, şapkalı, parlak kumaşlı herkesin katıldığı böylesi davetler ona hiç uymuyordu. Akın'a göre hepsi gösteriş budalası aptalın tekiydi. Sözde bağış, sözde yardım, sözde iyilik... Doğru gelmiyordu tüm bunlar ona ama yine de Ayten'in gönlü olsun diye kabul etti.

O kabulün ardından Ayten düşmüştü bu elbise sevdasına. Kaç kere sormuştu Akın, bakayım demişti, merak etmişti ama bir kere bile göstermemişti Ayten. Mezurayla göğüslerini, kalçalarını, bacak boyunu ölçüyor; kaygan kumaşta aldığı ölçülere göre tebeşirini sallıyor; makasını ise acımasızca sürüyordu parlak zümrüt yeşilliklerde. Çizim hikâyeydi, aklındakini somut örneğe dökmek her zaman için Ayten'i daha tatmin eder yoldu.

Yavuz Bey'in bile dikkatini çekmişti bu hâli. Adam dikiş odasına girmek istediği vakit, Ayten kovarcasına, "Girmeseniz..." demişti ona. Sanki ömründe yüzlerce elbise dikmemiş, görmemiş gibi, bu adama söylenecek söz müydü bu? Üstelik adamın evinde? Çok kızdı kendisine bu yüzden Ayten. Zaten hemen toparladı elbisesini, katladı poşete koydu. Yavuz Bey de bir daha girmedi o odaya.

Elbisenin sırt dekoltesi derindi. Aslında Ayten bunu istememişti, degaje yakasındaki dekolte yeterli olur diye düşünmüştü ama hayır, olmamıştı. Sırt dekoltesinin nasıl duracağını merak ederek sırtını açmıştı. Şimdi ise o dekolteden içeri Akın'ın sıcak parmaklarının girdiğini hissedince bel oyuntusu ürperdi.

"Çıkalım mı?" diye sordu Ayten, yanaklarını bir ateş basıyordu adamla göz göze gelince bile. Oysa onundu, gecelerde de, gündüzlerde de, şimdi de ve gelecekte de onundu ama bir türlü sıyırıp atamıyordu şu kahrolası utancı içinden.

O arada ayrıldı Akın'ın elleri kızın belinden. "Bir dakika," diyerek çekmecesine uzandı, oradan küçük kol düğmelerini çıkardı. Ayten'in yüzü, kol düğmelerini görür görmez mutlulukla aydınlanırken, Akın sağ kolunun manşetine uzanmıştı. "Yardım eder misin?" diye sordu kıza. Ayten kol düğmelerini takmasına yardım etti. Sonrasında yalıdan ayrıldılar.

Yavuz yalıdan çıkalı çok olmuştu. İlk iş olarak Mete'yi halasına bıraktı, oradan yabancı bir ahbabına geçerek işleriyle ilgili konuşurken ona Maria'yı sordu. Maria'yı tanıyordu adam, hatta Maria da ona Yavuz'dan bahsetmişti. Adamın söylediğine göre kadın ondan çok etkilenmiş, mutlaka yeniden görüşmek istemişti. Kendisine içinden sövüp duruyordu Yavuz. Başına ne geliyorsa hep akılsızlığından, kendini kaybedişlerinden geliyordu. Kafa dağıtmak için gittiği Fransa'da yine hayatında bir şeyleri dağıtmış olmanın utancı ve siniri vardı. Geceler boyu dans etmişti kadınla. Maria Losito güzeldi, ay gibi parlak beyaz teni, uzun bacakları, kuğu gibi incecik boynu, kumral ve kısa saçları vardı. Zekiydi, hırslıydı ve tuttuğunu koparan bir kadındı. Tam ona göreydi esasında ama...

Ama onunla hiçbir şekilde birlikte olmamıştı. Geceler boyu dans etmişler, sarhoş olmuşlar, öpüşmüşler ve bir yatağa bile girmişlerdi ama yapamamıştı Yavuz. Dizginleri yeniden bırakmaktan korkuyordu. Füsun olayının bedelini ağır ödemişti, hiç istemediği başka sorumluluklar almaya hazır değildi ve bir kadınla beraber olabileceğine dair inancı da git gide yok olmuştu. Maria'yı arayıp *benden vazgeç* demeye de yüzü yoktu. O kadar utanıyordu ki yaptıklarından, kadının aklını çelmiş olmaktan... Ahbabına da bu yüzden gelmişti, kesip atmak için. Kendisi söyleyemiyordu, bari o söylesin diye.

Beyoğlu'ndaki Kırmızı Kulüp'e vardığında davet çoktan başlamıştı. Dalgındı, salona başı eğik ve düşünceli bir edayla girmişti. İnce bir keman sesi vardı büyük salonda. Yaylılar henüz coşmamıştı. Başını kaldırıp masalara göz gezdirirken uzun masanın davet için hazırlandığını anladı

ve adımları o yönü buldu. Önce hızlı olan adımları, arkası dönük kadınla adamı fark ettiğinde ağırlaştı. Ayten ve Akın'dı bunlar. Masaya yaklaştıkça bakışlarını sıyırdı onlardan. Gülümsemeye çalıştı, kalbinin yangınına gözlerini kapattı.

"İyi akşamlar herkese!" diyerek, kendinden beklenmeyecek bir coşkuyla uzun masanın başköşesinde durduğunda, masadaki başlar ona döndü. *Oo* sesleri, *hayırsız* nidaları, *çapkın oğlan* yakıştırmaları ve artık alıştığı *taze baba* söylemleriyle birkaç kişiyle sarılıp masaya oturdu Yavuz. Ayten ve Akın'ın karşı sol çaprazında kalıyordu oturduğu yer, gözleri ikisini bulunca başıyla selam verdi. Güzellerdi. Ayten ve Akın çok güzeldi, o an onlara bakınca bunu bir kez daha kabullendi.

"Mete nerede?" diye sordu Ayten, masaya doğru eğilerek. Yavuz'un bu soruyu algılaması düşünceleri yüzünden uzun sürdü. Ayten'in de davete katılacağını öğrendiğinde Mete'yi başka bir yere bırakmayı düşünmeye başlamıştı ama kime bırakacağını söylememişti kıza.

Ters çevrilmiş kristal su bardaklarından birine cam sürahiden su koyarken, "Halama bıraktım," dedi kızın yüzüne bakmadan. Sonrasında suyu yudumladı.

Ayten'in gözleri büyük salonda gezindi. Belki yüzüncü kez salonun ahşap pencerelerine, farbelalı koyu kırmızı perdelere, perdelerle aynı tonda kadife halılara, parlak elmaslı avizelere, masadaki işlemeli şamdanlara, şamdanların üzerindeki yanan mumlara, ışıl ışıl çatal kaşıklara, porselen tabaklara ve orkestraya baktı. Bakarken hiç de çekincesi yoktu, görenler onun böyle bir mekâna yabancı olduğunu anlarlardı. Masada oturanlarla da pek ilgilenmiyordu. Bir tane kadınla tanışmıştı, yaşı kırklarındaydı. Adı Feride'ydi. Tavşan dudaklı, etine dolgun ve gösterişli bir kadındı. Uzun favorileri olan sıska bir adamla gelmişti. Kocasıymış, gülesi geldi Ayten'in bunu öğrenince. Ayten'le kısa bir tokalaşmıştı. Akın, *sevgilim* diye tanıtmıştı onu, Feride'nin ince kaşları şaşkınlıkla havalanmıştı bunun üzerine. Bir övgüler bir övgüler sonrasında...

Kadın, ikilinin yanına oturmayı uygun görmüştü o an. Dibine kadar girmişti Ayten'in. Ayten rahatsız olsa da ses edemedi. Kimmiş, kimlerdenmiş sordu hep kadın. Açıkladı Ayten de. Kadın çok şaşırdı duyduklarına, sosyeteden değildi kız. Ee, belliydi zaten. Her yere öyle dikkatle bakıyordu ki buralardan olmadığı anlaşılıyordu. Yirmi yaşında olduğunu duyunca Feride nasıl şaşırdı. Zaten aralık olan dudakları şaşkınlıkla açık kalmıştı. "Ne güzelsin, su gibi... Bir de çok gençmişsin..." deyip durdu Ayten'e.

Feride konuşurken bir çift daha geldi masaya. Bu kez gelen kadın daha gençti ama Feride'ye göre daha soğuk çehreliydi. Uzun sürme çekilmiş gözleri, Türkan Şoray'ı andırıyordu. Herkesi yapay bir gülümsemeyle selamlayarak Yavuz'un yanındaki boş sandalyenin bir yanına geçti. Eşi daha güleçti. Masanın karşı yanından Akın'a elini uzatıp tokalaştı, sonrasında Yavuz'un yanına oturdu. Feride'nin ise ilgisi o kadına kaydı bir anda. "Berika, kuzum!" diyerek kalktı Ayten'in yanından. Uzaktan uzaktan sarılır gibi yaptılar, Ayten bu samimiyetsiz hareketlerine güldü.

Ayten'in güldüğünü fark eden Akın'ın başı ona döndü. "Ne oldu?" diye sordu eğilerek. Ayten omuz silkti ama Akın, Feride'ye güldüğünü anladı. "Çok dedikoducu biridir," diye açıkladı keyiflenerek. Kızın kulağına daha da yaklaştı. "Bütün İstanbul duyacak sevgilim olduğunu, sayesinde."

Ayten'in gözleri ona döndü bu sözler üzerine. "Abartıyorsun," dedi inanamayarak.

Akın ise kafasını iki yana salladı. "Manşetlere çıkmıyorsak kâğıt israfı olmasın diye, o derece," dedi.

İçten bir şekilde güldü Ayten. "Şeceremi çıkarmadığı kaldı!" Dudaklarını yaladı, ağzına rujunun tadı gelince dilini hemen içeri çekti. "Yok kimmişim, kimlerdenmişim, hiç duymamış, elbisem ne güzelmiş, nereden almışım..." Sağ dirseğini masaya dayayıp, başını ince bileğine yasladı ve Akın'a baktı. "Kendim diktim deyince de inanmadı. Kendisine de istedi aynısından. Dikerim dedim ben de," diyerek kıkırdadı.

Akın ise uzanıp kızın yüzünü sevdi. Parmakları dokunmaktan korkarcasına dokunuyordu kızın tenine. "İlk işini aldın, ha?" dedi göğsünü kabartarak.

"Ayol ne işi, sen de... Bayağı laf olsun diye söyledi."

Biraz daha sokuldu Ayten'e, etrafındaki insanlardan çekinmeden dudaklarını saçlarına bastırdı. "Olsun, bana çalışırsın sen de. Bir ömür bana kıyafet dikebilirsin, memnuniyetle giyerim ben. Hatta kat kat giyinebilirim..."

Uzaktan bakınca cilveleşen iki küçük kuşu andırıyorlardı. Akın'ın sağ kolu Ayten'in omzundaydı. Kuş, bir kanadının altına almıştı onu ve saçlarını, yanaklarını öpüyordu. Film gibiydiler. Feride ve Berika ikiliye bakarken istemsizce kaşlarını kaldırmışlardı. Kız güzeldi, hatta cemiyetin görmediği, alışılmamış bir güzelliğe sahipti. O zamanın modası olan kısa ve sarı saçları, boyalı tırnakları ve ağır, renkli makyajı yoktu. Duru bir su gibiydi.

Bu sırada Halide ve Ecevit çifti gelmişti masaya. Halide'nin ip gibi incecik dudakları, Akın'ı ve Ayten'i gördüğünde aşağı eğildi. Masadaki herkese ufak bir baş selamı vererek masanın sağ çaprazına yerleşirken göz ucuyla bakıyordu Akın ve Ayten'e. Akın'ın dudaklarını kızın saçlarına yasladığını fark etmişti ilk olarak. Bir kolu kızın açıktaki omuzlarına dolanmış, kız sol yanağını onun geniş göğsüne yaslamıştı ve boştaki elleri birbirine kenetlenmişti. Bakışlarını onlardan sıyırması kolay olmamıştı bu defa. Kıza uzun uzun baktı Halide. Zümrüt yeşili elbise kalite kokuyordu. Degaje yakası, kızın göğüsleri küçük olmasına rağmen dökümlü bir şekilde iniyordu aşağıya. Kıpkırmızıydı dudakları, siyah bir kalem çekmişti gözlerine ve yanaklarında hafif bir pembelik vardı.

"Halide, canım, nasılsınız?" Omzuna dokunan elin sahibine baktı. Tarcaların gelini Feride, yine tüm sahte gülümsemesi ve yapmacıklığıyla göz dolduruyordu. Sevmiyordu bu yalaka kadını Halide ama yine de sahte bir gülümseme kondurdu dudaklarına.

"İyiyiz, sizler?" diye sordu yarım ağız.

"Biz de iyiyiz. Evliliğiniz nasıl gidiyor?" Feride, Halide'nin kocası Ecevit'e kısa bir bakış atarak selamladı onu bu defa. "Apar topar olan evliliğiniz çok şaşırttı bizi vallahi ama sevmiş, âşık olmuşsunuz bir anda, öyle diyorlar. Doğru mu?"

Halide kısa bir an Ecevit'e baktı, adamın katı ifadesinden, bir an önce Feride'yi yollaması gerektiğini anlamıştı. "Öyle öyle, yıldırım aşkına tutulduk ikimiz de..." diyerek gülümsemeye çalıştı. Oysa canı yanıyordu, kalbini çalan kocası değildi ki, tam karşısında oturan o adamdı, *Akın Vahit Tamtürk.*

Bu esnada Ayten başını çevirip masadakileri süzüyordu. Göz göze geldiler, geldikleri gibi tenine iğne batırılmışçasına irkildi Ayten. "Bir şey mi oldu?" diye sordu Akın, Ayten'in irkilmesi üzerine. Kafasını iki yana salladı kız. Gözlerini çekti Halide'den. Masa daha da kalabalıklaşırken, bir zaman sonra, tanıştığı insanların isimleri uçmaya başladı hafızasından. Gürültü arttı, konuşmalar, homurtular ve kadınların şuh kahkahaları yükselmeye başladı.

"Ne güzel burası..." dedi Ayten bir ara, kendi kendine konuşur gibi ama Akın duydu bunu.

"Kırmızı Kulüp mü?" diye sordu.

"Hıhı."

Ayten'in burayı beğendiğini bilmiyordu Akın. Şaşırdı. Biraz alıcı gözüyle bakınmaya başladı mekâna. Karun Taştekne'nin mekânıydı burası

senelerdir. 1940'ların başında inşa edilmişti, önceleri basit bir restoran olarak işletilen mekân sonraları üzerine çıkılan katıyla mini bar, büyük alt salonuyla balo ve davetler için aranılan yer olmuştu. Severdi burayı Akın. Mekânı severdi de içerisindeki yapay insanları sevdiği söylenmezdi. O an birinin kendisine baktığını fark edince gözlerini kırpıştırarak baktı. Halide. Hemen gözlerini çevirdi ondan. *Takıntılı manyak,* dedi içinden. Hemen pişman oldu bunu söylediği için. Küçüklüğünden ilk gençliğine kadar ona umut verdiğinin bile farkında değildi ve bu umudu ona verdiği için ölesiye pişmandı. Ama her şey geçmişti işte, Halide evlenmişti. Mutlu da görünüyordu. Ecevit'e baktı. Mutlu görünüyordu adam da. Bir parçası Halide mutlu olduğu için sevindi. Yaşadığı o korkunç takıntıyı atlattığı için huzurlu bir nefes alarak Ayten'in saç uçlarıyla oynamaya başladı. Ayten de bu temasla daha da yumuşayarak sırtını adamın göğsüne yasladı.

Feride ve Halide ise bu esnada ikilinin dedikodusunu döndürmekteydi. "Sevgiliymişler. Yirmi yaşındaymış. Kız Arnavutköy'de adını daha önce hiç duymadığım bir yerde yaşıyormuş. Kimlerdensin dedim, Özsoylardan dedi. Hiç duymadım dedim, tanımazsınız dedi. Zengin ve hanım hanımcık bir duruşu var ama biraz burnu havada gibi. Arnavutköy'deki malikâne sahiplerini düşünüyorum düşünüyorum, bir türlü bulamıyorum bu kızın ailesi kim diye. Ha bir de kendisi dikmiş üstündeki elbiseyi, ne hoş, ne gösterişli, değil mi?"

Göz ucuyla bir kez daha Ayten'e baktı Halide. Bunları duymak istemiyordu ama bir yanı da Akın'ın âşık olduğu o kızı içten içe merak ediyordu. Üstelik yaşadığı onca şeye rağmen... Titreyen elleri su bardağına uzandı, bir yudum aldı. Bıraktıktan hemen sonra, "Varoş bir görüntüsü var, nesi hoş? Açık saçık, bayağı," dedi ve yanak içlerini ısırdı hırsla.

Feride ise Halide'nin kıskandığını bal gibi anlamıştı. İçindeki dedikodu kazanı kaynamaya başlarken, "Araştırayım mı senin için, kimdir necidir?" diyerek güldü. Halide'nin maviye çalan gözleri Feride'yi buldu bu sözler üzerine.

"Aman, Feride..." diyerek elini salladı. "Bize ne ki çoluk çocuktan?"

Fakat iki kadın sessizce anlaşmışlardı bu sözlerden sonra. Halide ardına yaslandı, Feride ise ayağa kalkıp Ayten'in yanındaki sandalyesine kuruldu gülerek. Bir tiyatro piyesindeki rolünü ezberlemiş oyuncu edasıyla, yanında oturan çifte döndü. "Çifte kumrular," dedi onların dikkatini çeken kuvvetli bir tonda. Bir yandan da mini çantasından taşlı sigaralığını çıkarmıştı. Dudağına ince sigaralığını koymadan hemen önce, "Nazar

değer, çok yakın durmayın," dedi gözlerini bir Akın'da bir de Ayten'de sektirerek.

Ayten tabii bunu duyar duymaz hemen bir eliyle kıçını kaşıdı. İnanırdı nazara. Sonra kulak memesini çekip masaya vurdu elinin tersini. "Aman, Allah korusun," diyerek doğruldu adamın göğsünden. Bu esnada kadın da sigarasını tutuşturmuştu. Kızın bu söylemine öyle bir kahkaha attı ki masadaki birkaç göz onlara döndü.

"Sevdim seni..." dedi Feride, Ayten'e göz kırparak. "Ama nerede yaşıyorsun, kimlerdensin anlayamadım hâlâ. Çalışıyor musun?"

Akın huzursuzca kıpırdandı yerinde. Tam ona kendisi cevap verecekti ki, Ayten, "Bebek bakıcılığı yapıyorum," dedi, kısa bir an Yavuz'a baktı. "Yavuz Bey'in oğlu Mete'ye bakıyorum."

Yavuz, adını duyunca o yöne çevirdi kafasını. Ayten'e *hayırdır* dercesine kafasını salladı. Ayten gülümserken Feride'nin de bakışları ona döndü. "Demek oğluna bakıyor ha Yavuz?" dedi şaşkın bir ifadeyle. Yavuz'un gözleri yeniden Ayten'i buldu. Gerçekten bunu söylemiş miydi? Hem de hiç çekinmeden?

"Öyle," diyebildi en sonunda. "Öyle ama aynı zamanda çok başarılı bir çizer ve terzidir kendisi."

Kadının dudaklarında bu kez inanılmaz bir beğeni nidası vardı. Ayten de Yavuz'un bu söylemine şaşırmıştı ve bir parça utanmıştı. "Mübalağa yapıyor," diyerek Feride'ye döndü.

Ama bu defa da Akın, "Hiç de mübalağa değil, İstanbul'un en başarılı iş kadınlarından biri olacak benim sevgilim," diyerek Ayten'in çıplak sağ omzunu güven verircesine okşadı.

"Vay canına!" İri iri olmuş gözlerle Ayten'e bakıyordu Feride. "Karacalarla çalışıyorsun yani?" dedi bir şeylerden emin olmak istercesine. Ayten sıkılmıştı bu suallerden. Sorguda gibi hissetti kendini, geçiştirmek adına kafasını salladı yalnızca. Kadın bir kez daha, "Vay canına!" dedi. Dönüp yeniden süzdü Ayten'i. Sonra Akın'a baktı. "Annene benziyor, Akın. Onun kadar zarif, onun kadar güzel, onun kadar alımlı..."

Akın bu sözler üzerine gerildi. Ayten boğazını temizledi, Akın için ne kadar hassas bir konu olduğunu biliyordu. "Siz kimlerdensiniz?" diye sorarak konuyu değiştirdi. Sonrasını pek dinlemedi zira Feride anlattı da anlattı. Şöyle zenginlermiş, kaç dönüm arazileri varmış, Fransa'da, İsveç'te, Almanya'da evleri varmış, İstanbul'da sırf sevdikleri için yaşıyorlarmış... Kafası daha ilk saatte şişti Ayten'in.

Sonra bir adam gelmişti masaya. Başköşeye kurulmuştu. Herkesi selamlamış ve bu davetin bir bağış toplantısı olduğundan bahsetmişti. Ellilerinde görünüyordu, sıcak ve babacan bir tavrı vardı. Konuşurken kırçıl bıyıklarının altındaki dudaklarını yalıyordu tiki var gibi. Sadi'ydi adı, İstanbul ve Marmara Bölgesi'ndeki tekstil fabrikalarından sorumluydu. Bunu Feride'den öğrenmişti Ayten. Kadın masadaki herkesin dedikodusunu, istemese de kıza yetiştiriyordu fısır fısır.

Geceye doğru türlü içkiler ve yemekler servis edildi. Tavuk göğsü ve midye dolma koydu Akın kendi tabağına. Ayten de onu izleyerek aynı şeylerden aldı. Biraz yedi, çokça masayı izledi. Feride bu kez masadaki farklı insanlarla konuşuyor, şuh kahkahalar atıyordu. Yemeğe devam edilirken iki çift daha geldi. Masa neredeyse yirmi kişi olmuştu. Ara ara gözleri Halide'ye değen Ayten, kadınla göz göze gelince hemen bakışlarını kaçırıyordu.

Akın önündeki şişelerden tombul kadehine alkol koyarken Ayten kendi kadehini de uzattı bu defa. Akın sırıttı. "Çok kolay sarhoş oluyorsun, o yüzden bu kadarcık yeter," dedi koca kadehe iki parmak alkol koyarak.

Ayten, "Ya, ama..." diye sızlanınca, Akın dayanamayarak biraz daha ekledi .

"Tamam, hadi bu akşam da ol bakalım sarhoş."

Ayten içten bir şekilde gülümserken masa başında oturan Sadi Bey seslendi: "Abin Samet bir kaza geçirmiş diye duydum Akın. Sağlığı yerindedir umarım?"

Boğazını temizleyerek ona döndü Akın. Elleri gerginlikle tabağının iki yanına düştü, yumruklarını sıktı. "İyi, Sadi abi. Sağ olasın. Ufak bir araba kazasıydı, çok şükür ucuz atlattı."

Sadi başını anlayışla aşağı yukarı salladı. "Geçmiş olsun. En kısa sürede ziyaret edeceğim."

Bu esnada Ayten de içkisinden ilk yudumunu almıştı. Tuhaf bir aroma vardı içkisinde, bu çok hoşuna gitti. "Akın, ne bu?"

İlk yudumunu henüz içmemişti Akın, şişeye baktı. "Vermut. Aromalı şaraptır." Uzanıp kendi kadehinden bir yudum aldı, kekremsi tadı diliyle damağına yayarak keyfini çıkardı. "Hoş, değil mi?" Bu kez büyük bir yudum daha alırken başını salladı Ayten. Tarçın aroması geliyordu sanki ağzına, çok sevdi. "Vermut'un aslı İtalya'dır. Belki günün birinde beraber gider yerinde içeriz, ne dersin?"

Ayten kadehi dudaklarından ayırırken gülümsüyordu. "İtalya'ya mı?" diye sordu.

"İtalya'ya." Nasıl mutlu oldu Ayten, nasıl... Kadehini daha büyük bir keyifle bitirdi. Sanki kadehini bitirirse hemen gideceklerdi İtalya'ya. İçinden bunun gerçekleşmesi için dilek tuttu.

Akın'ın bir eli elbisenin yırtmacından yukarıya doğru usulca kaydı, neredeyse baldırından içeri doğru ilerleyecekken, Ayten elini tuttu adamın. "Akın!" diyerek uyardı onu. "Edepsizleşme milletin içinde."

"Edepsizleşirsem terbiye mi vereceksin yoksa?" diye sordu kızın kulağına. Gülesi geldi Ayten'in, zaten o kırmızı rujlu dudakları bu akşam hiç kapanmıyordu ki.

"Veririz terbiyeni," diyerek boş kadehinin ağız kısmında bir tur çevirdi başparmağını. Bu ufacık hareketin bile Akın'ı ne denli ateşlere sürüklediğinden habersizdi.

"Eve gidelim ister misin?" diye sordu dayanamayarak. Ayten iri iri olmuş gözlerle baktı bu defa ona.

"Ayol sen iki yudumda sarhoş mu oldun yoksa Alacalı Yapboz? Ne evi, ne gitmesi?" diyerek kıkırdadı.

Akın'ın eli yeniden Ayten'in yırtmacından çıplak baldırına süründü. *"Ti amo, fiore mio..."* diye mırıldandı.

"Ne dedin? *Seni seviyorum*'u anladım ama başka bir şey daha dedin!" Hevesle yerinde zıpladı. "Bak edepsiz bir şey mi? Öyle olsa bile çok güzeldi, yalnızca bana söyle."

"Yalnızca sana söyleyebileceğim kadar özel zaten," dedi Akın. Kadehini bir dikişte yuvarladı boğazından sonra. "Hadi, şu yaşlı çiftler yapmadan pistin açılışını ilk biz yapalım."

"Biz mi?" diye sordu Ayten. Kafasını salladı Akın. "Ama dans eden kimse yok ki?"

"İlk olacağız işte, lütfen." Gülümseyerek ayağa kalktı Akın. Bir eli hâlâ kızın elini tutuyordu. Masadakiler koyu bir sohbete dalmıştı. İkilinin ayağa kalktığını fark ettiklerinde ise sessizleştiler. Akın, "Birilerinin bu geceyi hareketlendirmesi gerekiyordu," dedi onlara. Masadakilerden destek ve övgü dolu bir alkış koptu bu esnada. Her bir yanı titreyen Ayten ayağa kalktı, yanındaki adamın elinden güç aldı ve Kırmızı Kulüp'ün büyük pistine yürüdüler.

Akın, keman virtüözüne yaklaşarak *Fikrimin İnce Gülü* parçasını çalmalarını rica etti. Hareketli şarkı bir anda hüzünlü bir melodiye dönüşürken iki sevgiliyi izlemeye koyuldu masadakiler. Bir kişi hariç: *Yavuz Ali*

Karaca. Önüne dönmüş, şişedeki alkolü kadehine doldurmakla meşguldü. Mete, halasında olduğu için kafası oldukça rahattı. İstediği kadar içip, defolup gitmekti bu gece gayesi. Hem onlara da bakmıyordu, yanındaki iş arkadaşlarıyla sohbet ediyordu, keyifliydi. Her şey normaldi başlangıçta ama zaman geçtikçe yitiriyordu Ayten ve Akın'a dik dik bakmama çabasını.

Selim gelmişti, üçüncü kadehini yuvarlarken, Yavuz'un yanına çekmişti sandalyesini. Pistte dans edenleri görünce, "Oo, çifte kumrular pistte ateş ediyor ha?" demişti güleç bir sesle. O an kafasını kaldırıp bakmıştı Yavuz. Birbirinin gözlerinin içine bakıp, gülerek, bulutların üzerinde salınır gibi dans eden iki âşık öyle duru, öyle güzel görünüyordu ki nefesi kesildi Yavuz'un. Ayten'in üzerindeki zümrüt kumaş tam da hayal ettiği gibi onun üzerindeydi ve hayal ettiklerinin tamamının baktığı noktada oluşu bir parça şaşırttı onu. Zümrüt yeşili elbisenin uzun eteği, kızın ince bacaklarının adımlarıyla ve dansın hareketiyle uçuşuyor, eğildikçe degajesi derinleşiyordu. Kız hırçın bir deniz dalgası gibi salınıyordu dans ederken.

Öte yandan Akın, kollarındaki ateşin kendisini tutuşturduğunun çoktan farkındaydı. Asla kırpmıyordu gözlerini. Kırpsa, Ayten'in bir anını kaçıracakmış gibi hissediyor ve korkuyordu. Çıplak ve ince omuzları, zümrüt yeşili elbisenin örttüğü kıvrımlı hatları, ince ayak bilekleri, kıpkırmızı dudaklarıyla Ayten, ateşin koynundan doğmuş bir ateş parçasından başka bir şey değildi. Dudakları... İstanbul'un akşam kızıllığından çalınmış bir kırmızıydı. *İstanbul kırmızısı*.

"Söyle!" dedi Ayten bir ara Akın'ın kulağına yaklaşarak.

"Neyi?"

"Bana masada ne dedin az önce? İtalyanca..."

Dudak kenarları kırış kırış olana dek gülümsedi Akın. "Seni seviyorum, çiçeğim, dedim."

Kalbi tekledi Ayten'in. Kollarını adamın boynuna doladı, bedenlerini biraz daha yasladı birbirlerine. "Bir daha söyle..." dedi, yalvaran bir edayla.

"Ti amo, fiore mio..." Nedensiz gözleri doldu kızın, başını eğdi. *"O gün ki gördüm seni, yaktın ah yaktın beni..."* diyordu şarkıda. Akın dudaklarını kızın şakağına yasladı, belli belirsiz bir öpücük kondurdu oraya ve öyle kaldılar.

Bu esnada salonun girişinde bir gürültü oldu. Masadakilerin gözleri o yönü bulurken içeriye giren kişinin Erdal Koralp olduğunu fark ettiler. Yanındaki adamın kolunu çekiştirerek gülüyordu. Uzun masadaki kalabalığı

fark edince kaşları havalandı ve "Oo!" diyerek sarsak adımlarını o masaya çevirdi. "Cemiyet burada toplanmış ya, hiç de haber vermiyorsunuz, aşk olsun!" Masanın başında durduğunda herkesi selamladı, birkaç kadını yanaklarından öptü sulu sulu. Masadakilerin pek ilgisini çekemediği için şaşırdı. Sonra herkesin bir noktaya baktığını fark edince gözleri o yöne döndü. Yeşil elbiseli kız ve Akın Vahit Beyler dans ediyorlardı. "Evreka!" diye bağırdı bir hazine bulmuş gibi. "O kız!"

Masada bir tek Yavuz'un dikkatini çekmişti bu söylem. İçkisini yutar yutmaz gözleri Erdal'a döndü. Adam gözünü bile kırpmadan Akın'la Ayten'e bakıyordu. Kaşları çatıldı. *O kız* mı demişti? Ayten'den mi bahsediyordu? Zaten geçen de ağzını burnunu Ayten'e küfür ettiği için kırmıştı, ne alıp veremediği vardı onunla?

Asabı bozuldu, ceketinin iç cebinden sigarasını çıkardı. Müzik susmuş, çift de masaya dönmüştü alkışlar eşliğinde. Yavuz'un sigarası beyaz dumanlar yayınca Erdal bunu fark etti ve Yavuz'a çevirdi odağını. Yılışık yılışık sırıtarak, "Şşt!" diye seslendi. "Şşt, taze baba! Küs müyüz len?"

Yavuz umursamadı, sigarasından solumaya devam etti. Ama durmadı Erdal, masanın üzerindeki üzümlerden bir tane alıp Yavuz'a fırlattı. Yeşil üzüm tanesi Yavuz'un göğsüne çarpınca adamın kara gözleri hızla onu buldu. Aval aval sırıtıyordu Erdal, sarhoş olduğu çok belliydi. Selim, ikisi arasında yaşanan gerginliği bildiğinden araya girdi. "Erdal, gel biz bir senin elini yüzünü yıkayalım," diyerek adamın koluna girdi ama kolunu anında ondan kurtardı Erdal.

"Senin bu arkadaşın çok aksi ha!" dedi bağıra bağıra. Ayten ve Akın'ın bakışları o esnada Erdal'ı buldu. "Bir kız yüzünden dövdü beni!" Sesi annesine arkadaşını şikâyet eden bir çocuk gibiydi. İşaret parmağı da Yavuz'u gösteriyordu. Aniden masadakilere döndü. "Sırf bir kızın adını söyledim diye burnumu kırdı. Ulan Yavuz..."

Ayten ve Akın şaşırmıştı. Akın ne oluyor dercesine kafasını sallayıp Yavuz'a baktığında, Yavuz hiçbir şey söylemeden başını masaya eğdi, yarıladığı sigarasını söndürdü sinirle. Selim, Erdal'ı kaldırmak için yeniden hamle yaptı ama Erdal bir pelte gibi yayılmıştı sandalyeye.

"Aman laf gelmesin o kıza, değil mi?" Masaya eğildi, bir sır verir gibi sesini kısmaya çalıştı. "Lan, söyle bana, âşık mı oldun?" diye sorduktan hemen sonra gülmeye başladı. "Oğlum bak ben aşka hürmet ederim, kıza öyle dediğim için dövmekte haklısın..."

Kadınlar bunu duyduklarında şaşırmış gibi sesler çıkardılar. Feride, "Ay var mı ki öyle bir şey, Yavuz kuzum?" diye sordu merakla. Hiçbir dedikoduyu kaçırmak istemiyordu!

"Var tabii!" dedi Erdal, bir eliyle kaymış kravatını düzeltirken.

"Maria!" dedi hemen Yavuz. Kalbi göğsünü hızla dövüyordu konuşurken. "Maria adında bir kadınla görüşüyorum ama bu hiç kimseyi ilgilendirmez!" Ateş saçan gözleri direkt olarak Erdal'ı buldu. Çenesini tam şu an kapatması gerekiyordu, yoksa her şey daha da büyük bir felakete sürüklenebilirdi.

Ama susmadı Erdal. Kaşları çatıldı, kendinden beklenilmeyecek derecede ciddileşti hatta. "Maria mı?" diye sorgularken masadakilere yüzünü buruşturarak baktı. "Lan ne Maria'sı? Ayten değil miydi o kızın adı?"

Derin bir sessizlik oldu önce, sonra ilk olarak Akın konuştu. "Ne diyor bu?" diye sordu Yavuz'a bakarak, sesi bir bıçak gibi keskindi.

Selim bu defa kaba bir kuvvetle kaldırdı Erdal'ı. Erdal, "Sana ne oluyor lan?" dedi Akın'a. Gözleri Akın'ın yanındaki kızı buldu sonra. Kafasında bir şimşek çakar gibi oldu. Bu kızın adı Ayten miydi Aysel miydi? Karşılaştıklarında Akın öyle seslenmemiş miydi kıza? Her şey çorap söküğü gibi bir anda aktı. "Aa, Ayten sensin, değil mi?"

Yavuz şimşek hızıyla kalktı sandalyesinden. "Erdal, siktir git gece gece saçmalayıp durma daha fazla!" diye bağırdı.

Erdal ağzı yırtılacak gibi güldü. "Ulan!" dedi. "Ulan, Yavuz! Ulan..." Dili dönmüyordu gülmekten.

Selim, Akın'a döndü. "Yakışıksız bir tartışma oldu aralarında, önemli bir mesele değildi, Akın," diye izah etti. Fısıldaşmalar oldu. Yavuz bir öfke topuna dönmüştü âdeta. Selim hızla adamı çıkardı salondan. Yavuz ise ceketine uzandı. Akın da kalktı yerinden hemen.

"Döneceğim," dedi Ayten'e ve salondan çıkan Yavuz'a yetişti adımları. Ayten ise tir tir titriyordu. Herkesin bakışları onun üzerindeydi, oturduğu sandalyede yok olmak istedi o an.

Feride yanaştı Ayten'in kulağına. "Neler oluyor cicim? İşittiklerime inanamıyorum doğrusu... Hani Erdal ayyaşının lafına da inanılmaz ama cemiyet böyle bir davayı ikinci kez kaldıramaz, yer yerinden oynar vallahi. Önce Semiramis Hanım, sonra bu..."

Ayten başını kaldırdı hemen. Masadaki yüzlere tek tek baktı. Halide gülüyordu ona, ağlak bakışları, onun böyle bir olayla anılmasıyla sanki keyiflenmiş gibi parlıyordu. Ayten o kadar sinirlendi ki Feride'ye dönüp, "Ne münasebet?!" dedi. Masadakiler de onun bu çıkışıyla kalakalmışlardı.

"Ölüp gitmiş kadın, ayrıca ne yaşandığını hiçbiriniz bilmiyorsunuz! Nasıl böyle şeyler söylersiniz? Nasıl böyle bir şeyin imasını yaparsınız? Bu ne cüret?" Bir anda kalktı masadan. Feride ık mık etti ardından, özür diler gibi bir ton şey zırvaladı ama Ayten dinlemedi onu. Az önce Akın'ın çıktığı yerden çıktı hızlı adımlarla.

Yavuz, Erdal'ın yakasına yapışmıştı. "Ulan pezevenk! Ne saçmalıyorsun sen insanların yanında? İlla gelip beynini dağıtayım mı senin?"

Selim, "Abicim, dur! Yalvarırım bırak, sarhoş işte!" diyerek Erdal'ı Yavuz'un elinden almaya çalışıyordu.

"Bu salağın kafası ne zaman ayık ki? Ayık ağzıyla söyleyemeyeceği şeyleri sarhoş kafasıyla zırvalayıp sıvışıyor hep!" Biraz tartakladı Erdal'ı. Erdal cansız bir çalı gibi Yavuz'un kolları arasında silkelenip durdu. Gülüyordu Erdal, oysa komik olan hiçbir şey yoktu.

Akın geldi yanlarına sonra. Selim bir parça rahatlar gibi oldu onun yardım edeceğini düşünerek fakat o an Erdal'ın kara saçlarına bir el sıkı sıkı tutundu. "Ne dedin lan sen içeride?" diye bağırdı. Sesi öfkeden çatlamıştı. Erdal'ı yakalarından tutan Yavuz bile onun bu öfkesiyle kalakaldı. Erdal ise bu defa çekilen saçlarıyla acı bir şekilde bağırdı. "Sen neyden bahsettin içeride?"

"Akın! Akın, bir dur!" Bu defa Akın'ın ellerini ayırmaya çalıştı Selim. "Lan, durun bir sakin olun! İkiniz de saman alevi gibi hemen ne parlıyorsunuz?"

Erdal'ın saçlarını çeken eli bu defa ensesine indi, yüzünü kendi yüzüne çevirdi Akın. Yavuz'un elleri ise bu esnada ayrılmıştı Erdal'ın yakalarından. "Seni buraya gömerim, duydun mu lan beni? Seni buraya gömerim, bir Allah'ın kulu da çıkaramaz! Hareketlerine, laflarına dikkat edeceksin!" Uzun ince parmakları adamın ensesini neredeyse morartacak kadar kaba bir kuvvetle sıktı. Erdal'ın elleri ise bilinçsizce itiyordu Akın'ı. "Duydun mu lan beni, it!"

"Akın!" Tam bu esnada görmüştü Ayten onları. Kırmızı Kulüp'ün dışında, merdivenlerdeydi üç adam da. Akın'ın Erdal'ı tartakladığını fark edince de yüksek ökçeli ayakkabılarına rağmen koşmaya başlamıştı. Yanlarına vardığında nefes nefeseydi. "Akın, ne yapıyorsun?" diyebildi en sonunda. Erdal'ın ensesini sıkı sıkıya kavramış olan Akın'ın eline uzandı. "Bırak, yalvarırım!"

Selim de geri çekmeye çalıştı Akın'ı ama Akın, Nuh diyor peygamber demiyordu. "Lan, duydun mu? Bir daha Ayten'in adını ağzına almayacaksın! Sağda solda benim sevgilimi konuşmayacak, hatta düşünmeyeceksin

bile!" Erdal'dan yine bir cevap alamayınca bu defa adamın çenesini sıktı Akın, birden çenesinden boğazına indi büyük elleri. O kadar korkunç bir manzaraydı ki bu Ayten için, bir çığlık koptu ağzından. "Uzak dur!"

"Selim Bey, bir şey yapın, yalvarırım!" dedi Ayten, adamdan medet umarak. Selim daha büyük bir kuvvetle ayırmaya çalıştı onları ama nafile bir çabaydı bu. Ayten'in gözleri, Akın'ın ardında donmuş kalmış Yavuz'u bulunca, "Yavuz Bey!" diye seslendi bu defa. Sesi titriyordu. "Yavuz Bey, yardım edin!"

Ayten'in sesiyle donukluğundan sıyrıldı Yavuz. İlk olarak Akın'ın Erdal'ın boğazını mengene gibi kıstıran ellerine gitti, Akın'ın ellerini gömüldüğü boğazdan sertçe çekti ve adamı geri savurdu. Erdal yeniden nefes alabilmenin yarattığı etkiyle kendini yere bırakırken, Ayten hemen Akın'ın ellerine uzandı. Öfkeden kendini kaybeden Akın'ın görüş açısına girdi, sinirden gerilmiş ellerini sıkı sıkı tuttu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Ayten. O kadar çok titriyordu ki, kelimeler kesik kesik çıkıyordu ağzından. "Kafayı mı yedin Akın?"

Akın kızın o ifadesi üzerine duruldu. Bir anda gözü dönmüş, anlık sinirle kendisini kaybetmişti. Selim ise bu esnada Erdal'ı hızla yerden kaldırmış ve adamın elini omzuna atarak onu götürmeye başlamıştı. "Sandığın gibi bir şey değil, Akın!" diyebildi Selim, yanlarından ayrılmadan önce. İki adam gecenin karanlığında caddede yok oldu.

Ayten ise yaşadığı şokla yüzünü gözünü okşuyor, kollarını sıkıyordu ve üşüdüğünden mütemadiyen dişlerini birbirine vuruyordu. "Ne dedi?" diye sordu Akın çok sonra. Kararmış yeşil gözleri direkt olarak Yavuz'un üzerindeydi. "Sana ne dedi Ayten hakkında da dövdün onu?"

Yavuz bir an Ayten'e baktı. Ne söyleyeceğini bilemedi. "Kötü bir şey dedi," diye açıkladı önce.

Akın üsteledi. "Ne dedi lan, ne dedi?"

"Kendine gel Akın. Onu korkutuyorsun," dedi Yavuz bu defa, Ayten'i işaret ederek. Ayten'in ise kaşları çatıldı bu söyleme. Kaç defa kendisini bu ses tonuyla azarlamıştı, şimdi mi aklına gelmişti korktuğu?

Akın derin bir nefes aldı, bir eliyle burun kemerini sıktı ve gözlerini yumdu bir süre. "Meseleyi düzgünce anlatır mısın?" diye sordu gözlerini yeniden açtığında. Sesi bu defa daha sakindi.

Yavuz en sonunda pes etti. "Biz Selim'le rastlaştık bir restoranda. Çıkarken de Selim bana Nergis'in olayı yüzünden Ayten'in kızıp kızmadığını sordu. Ben de Ayten'e olayı izah ettiğimizi, sonra Ayten'in herhangi bir kızgınlığı bulunmadığını söyledim ona. Çünkü o da kardeşinin

okumasını istiyordu ve yardımcı oluyordu. Erdal duymuş bizi o sırada, geldi salça oldu hemen. Ayten'i görüştüğüm kadınlardan biri sandı, ona ağza alınmayacak laf etti, ben de dövdüm. Olay bu." Yavuz'un gözleri Ayten'i buldu. Kız kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde bağlamış, tir tir titrerken ona bakıyordu. Başını öne eğdi Yavuz. "Böyle bir yanlış anlaşılmaya sebep olmak istemezdim, bağışlayın," diyebildi en sonunda.

Akın ciğerinde topladığı nefesi hızla üfledi, omuzları çöktü. Sertçe yutkunurken yeşil gözleri gecenin karanlığında parlıyordu. "Sen bağışla asıl beni..." dedi. "Gözüm döndü birden. Beni biliyorsun, bu konuda fazla hassasım. Seni tanıyorum Yavuz. Sana güveniyorum. Arkadaşıma, sana böyle bir yakıştırma yapmak istemedim. Bağışla, ayıp ettim."

Yavuz'un omuzlarına öyle bir yük bıraktı ki bu sözler, yerin dibine girmek, yok olmak istedi o an. Çenesi kasıldı, kafasını sallamaktan başka bir şey yapamadı. Çakırkeyifti biraz, dünya karanlıktı. Ölümü o an düşledi, sonra bir an Ayten'e baktı. Sertçe yutkundu. Aklı allak bullaktı, yapabileceği en iyi şeyin kendini şu an bir köprüden aşağı atmak olduğunu düşünüyordu ama Akın'ın eli sol omzuna indi, güven verircesine sıktı omzunu. Akın gülümsüyordu. Akın *arkadaş* diyordu. Yavuz içine içine kan ağlıyor, içinde biriken kendi kanında boğuluyordu. Yavuz o gece ölmek istiyordu.

Yavuz o gece ölmedi ama ondan sonraki bütün gecelerde ölmek istedi.

Akın, Ayten'e baktı. Kızın titreyen dudaklarındaki İstanbul kırmızısı ruju uçup gitmişti.

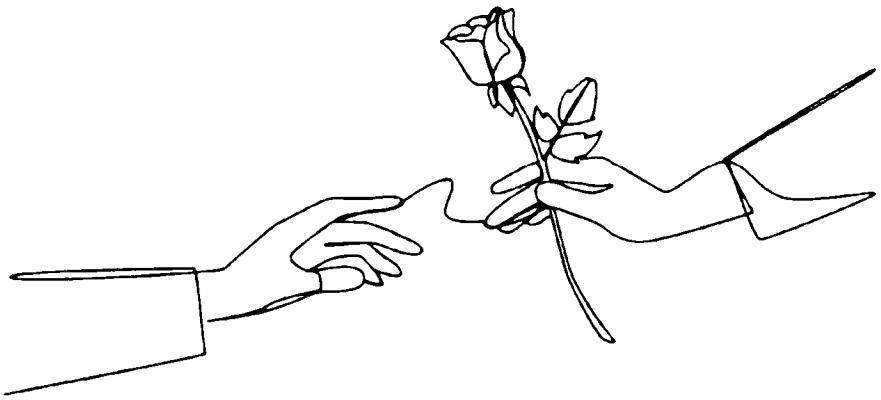

5. BÖLÜM: HAYAT DÖNEMEÇLERİ

Ömrümün en huzurlu uykularına Aşiyan'daki Tamtürk Yalısı'nın ikinci katında, Boğaz manzaralı büyük yatak odasında, bir pirinç karyolada kavuştum. Tabii bunlar somut şeylerdi, insan bir şekilde her yerde kolayca uyuyabilirdi elbet ama söz konusu Akın'ın kolları ve göğsü olunca uyku kalitesi, huzur gibi gerçekler oldukça fazlalaşıyordu. Aslında o varsa, yerin ve zamanın pek bir önemi yoktu.

Sağ yanağımı usulca kaydırdığımda, başımı koyduğum yer kıpırdandı. Gözlerimi araladığımda görüş açımda ilk olarak Akın'ın çıplak sağ kolunu gördüm. Bir süre bulanıklığın geçmesi için kırpıştırdım gözlerimi. Sonra usulca başımı yeniden oynattım. Sıkı sıkı sarılmıştım ona, *her zamanki gibi.* Hayat bir denizse, can simidi Akın'dı.

Bazen onun bundan rahatsız olduğunu düşünüyordum. Sonuçta kim rahat rahat uyumak varken kendisine sıkı sıkı sarılan kollar, sıcak ve terleten bir beden isterdi ki? Ben istemezdim ama hep birine sarılma ihtiyacı duyardım uyurken. Uykularımdan gecenin bir yarısında uyandığımda çekerdim kollarımı Akın'dan mesela, rahat uyusun isterdim. Yine de sabah kendimi yeniden kollarımı onun ince beline, boynuna, kollarına dolanmış bulurdum.

Hiç lafını etmezdi Akın. Hiçbir rahatsızlık emaresi de göstermezdi. Uyku arasında bir of bile demezdi. Ben kendimden bunalırdım, o benden hiç sıkılmazdı. Gariptir ki bir gece, uykusu çok derin olduğu bir gece, yine uyanmıştım, kollarımı bedeninden usul usul çekerken uyku sersemi hâliyle ince bileklerimi tutarak eski yerine getirmiş, ona sarılmamı buyurur gibi bir eliyle beni daha da kendine yaslamıştı.

Yanağımı yasladığım bedene daha sıkı sarıldım bu düşüncelerle. Usulca atıyordu kalbi, tam kulağımın altında, belirli bir ritimle... Başımı

kaldırıp yüzüne baktım. Güler gibiydi dudakları ama uyuyordu. Eğilip pürüzsüz, kaymak tıraşı edilmiş çenesini öptüm. Belli belirsiz ve uçucu bir öpücüktü bu. Sonra yeniden göğsüne yasladım yanağımı. Sıcak bir yuva gibiydi göğsü.

Biraz daha uyumuşum o sıcaklıkla. Altımda kıpırdandığında uyandım. Uyandığımı görünce, "Uyandırdım seni," diye kızdı kendine. Yataktan kalkıyordu, geri döndü ve oturdu. Bir eliyle saçlarımı okşamaya başladı.

Odanın penceresi ardında kalıyor, gün ışığı ardından vurduğu için gölge gibi görünüyordu Akın'ın yüzü ama yine de yüzünü seçebiliyordum. Gülümsedim. "Çok güzelsin," dedim ona.

"Güzel miyim?" diye sordu inanamayarak. "Yakışıklı olmasın o?"

Omuzlarımı gererek yatakta doğruldum ve yüzüne baktım. "Yakışıklı, güzel, centilmen... İyi olan her şeysin," diyerek kollarımı doladım boynuna. "Ekmek kırıntılarını serçelere verdiğimden, Allah seni karşıma çıkardı bence."

Akın öyle bir güldü ki gözlerinden yaş geldi. O güldükçe ben de güldüm. "Batıl inançların ve sen..." dedi kafasını iki yana sallayarak. Sonra burnumdan bir makas aldı. "O veya bu, yolumuzu rast düşüren her şeye minnettarım ben. Hayatı seviyorsam bunun sebebi senin hayatımda olmandır. Hiç inanmazdım buna önceleri. Aşk diye milletin ağzına sakız ettiği şu şey abartıdan öte değil derdim. Oysa herkes gizlermiş bunu aşk diye. Aslolan başkaymış."

"Neymiş?" diye sordum ilgiyle. Akın yaklaşıp boynumdan hızlı bir öpücük alınca gıdıklandım, çenemi boynuma kapattım hemen.

"Sevdaymış," dedi, gözleri çakmak çakmak yüzümde dolaşırken. Sonra kalktı yataktan. Yüzünü gözünü ovaladı, üzerine ince hırkasını geçirdi. Bir sigara iliştirdi dudağına. Sabah sabah, üstelik de kahvaltıdan önce içmesine çok kızdığımı bildiğinden, "Kızma be Günyüzü..." diye acındırdı bir güzel kendini. "Mutlu mutlu uyanmışım, güneşimiz de ne güzel doğmuş. Bak yakında bahar da geliyor. Keyfime bir sigarayı çok görme."

Ters ters baktım ona, sonra kendimi yatağa bıraktım. "Ne yaparsan kendine," dedim kinayeyle. Camı açtı, sigarasını tutuşturdu. İlk nefesi çekerken yanaklarının içe çöküşünü izledim. Pencerenin kenarına tünedi baykuş gibi. Yan yalıya bakındı bir süre, bakışları aşağı kaydı bir an.

"Oo, aşağıda şenlik var."

"Ne şenliği?"

"Karacaların esaslı çalışanları gelmiş."

Anlamlandıramadım. Doğruldum. Yorganı üzerimden sıyırdığımda sabah soğuğu hemen vücudumu yaladı. Sabahlığımı giydim, yumurta topuklu tüylü terliklerimi geçirdim ayaklarıma ve pencereye ilerledim. Aşağıya bakınca tanımadık yüzler gördüm. "Kim ki onlar?"

Akın sigarasından uzun bir nefes çekip üfledi. "Aslında hep varlardı ama Yavuz'un karısı öldükten sonra göremez olmuştum onları. Müştemilatta yaşayan, evin ayak işlerinden sorumlu olan çalışanlar." Göbekli, kafasında gri siyah bir kasket bulunan adamı işaret etti. "Nazım abiyi çok severim. Bahçıvandır kendisi. Karısı Perihan ablayı göremedim ama o da iyidir."

Şaşırdım. "Haberim yoktu böyle bir şeyden."

Akın dudak büktü. "Eh, koskoca yalı tabii. Her şeye Gönül abla ve Mahir abi yetemiyor. Zaten Yavuz da onları karısı öldükten sonra neden yolladı, anlamış değilim."

Yeniden bakındım aşağıya. Bu defa Yavuz Bey göründü kapıda. Gelenler içeriye siyah bir şeyler taşıyordu. Yavuz Bey de yardım ediyordu onlara. "Aa, yardım mı ediyor?" dedim inanamayarak.

"Niye etmesin?" diye sordu Akın da.

"Bilmem, garip geldi..." Akın'ın sigarası bitmişti bu esnada. Son dumanı da üfledi.

"Sevgilim, seninle bir şey konuşmam gerek," dedi izmariti küllüğe bırakırken. İlgiyle ona baktım. "Şu okula devam etme işi... Sanırım geç kaldık bunun için. İkinci dönem başlangıcı da malum, geçti. Yani..." Yüzü düştü, başını önüne eğdi. "Eylüle kaldı gibi duruyor."

Yalan değil, üzüldüm buna ama onun benden daha çok üzüldüğünü gördüm. "Neyse," diyerek kollarına uzandım, usulca okşadım. "Vaktimiz var... O zamana kadar başka şeyler yaparım."

Uzun uzun bakındı gözlerime. "Hayallerimiz var," diyerek yanaklarımı tuttu, sevdi. Sonra alnını alnıma yasladı, ikimiz de gözlerimizi kapattık. "İstediğimiz her şey gerçek olacak. Sen liseyi bitirecek, iş kadını olacaksın. Ben okulu bitireceğim, işe başlayacağım, çok geçmeden sade bir törenle evleneceğiz. Burası bize çok büyük gibi ama istersen kalırız burada da. Gönlüm kutu gibi güzel ve sıcak bir evde oturmakta. Mutlaka deniz görmeli... İçimizi açar. Belki bir apartman dairesi... Hareketli olur apartmanlar, hep canlıdır, yaşam belirtisi olduğunu hissettirir." Geri çekildi, ikimiz de aynı anda açtık gözlerimizi. "Ufak çiçekler dikeriz balkondaki saksılara. Renk renk, çeşit çeşit... Gül değil ama, gülleri ben alırım. Saksılarda heba olur onlar, yakışmazlar oraya. Asil çiçeklerdir."

Burnumdan nefesimi verirken güldüm. "Gülleri sen alırsın..." diye mırıldandım. Sonra her şey rutin bir şekilde ilerledi. Akın ekmek kızarttı, ben çay demledim, kızaran ekmeklere *Sana yağ* sürdüm, peynirleri kestim. Akın bülbül gibi şakıdı plaktan yayılan Sezen Aksu'nun şarkılarına. Yeni çıkardığı albümmüş bu, hususi plak kaydını almış. Her sabah kahvaltıda Sezen Aksu'nun *Ağlamak Güzeldir* albümünü çalmaya başladık. Çala çala ezberlemiştim tüm şarkıları. İnsan beyninin tekrarla ne çabuk öğrenebildiğini bir kez daha anladım.

Akın o albümden en çok *Yalnız Kullar* parçasını seviyordu. Sezen her, *"Ey Tanrım bana üç tane, üç de yetmez beş tane, beş de yetmez yedi tane ver ver ver, ver Allah'ım ver!"* dedikçe beni afakanlar basıyordu. Akın ise güle oynaya eşlik ediyordu ona. Bu sabah da aynı şey olmuştu. Zaten karnımda, bacaklarımda müthiş bir ağrıyla uyanmıştım. Yine bu şarkı çalıyordu pikapta. Akın güle güle söylüyordu karşımda, her şey olağandı ama ben iyi değildim. Ağlamaya başladım. Akın duraksadı, sonra koşarak yanıma geldi. "Sevgilim, neye ağlıyorsun?" diyerek yanaklarımdaki yaşlara dokundu. Ağrıdan kıvrandım, iki büklüm oldum bir anda. Akın tuttu, yukarı taşıdı beni hemen. Alt kattan hâlâ Sezen'in sesi çağlıyordu.

"Neyin var?" diye sorup durdu. *Aylardır olmayan şey, şimdiyi buldu,* diyemedim tabii. Koynuna girdiğim adam halbuki, az çok bilirdi âdet sancısı çektiğimi herhâlde. Lakin bu biraz farklıydı, büzülüp kaldım öylece. "Zümrüt? Doktora gidelim mi?"

Utançtan yatağın içinde yok olmak istedim. Ne ellerimi kasıklarımdan çekebildim ne de ona cevap verebildim. Ağladım. *Her zamanki gibi.* Âdet düzensizliğim çoktu. En son üç veya dört ay önce olmuştum sanırım, onu bile hatırlamıyorum ama olduğum zaman da nefes alamazdım genelde. Yatağın içinde acı içerisinde kıvranırken bambaşka bir şey düştü aklıma o an: Ben iç çamaşırıma ne koyacaktım?

Normalde evdeyken pamuklu kumaş kullanırdım. Ablamla bir diktiğimiz bu pamuklu kumaşları sıcak suda kaynatır, beyaz sabunlarla çitilerdik ama şu an aptallığımdan hiçbir hazırlığım yoktu. Ayağa kalkabilsem, belki bir şeyler bulabilirdim kendime. Lakin mümkün değildi. Bıçak gibi keskindi kasıklarıma saplanan meret. Nasıl da kasılıp kalmıştım öyle...

Allah'tan Mete'ye bakma işi yoktu bugün. Vardı ama Jale Hanım gelmişti, dün bana, babaanne torun günü yapacağını söylediğinden ben de bugün gitmeyecektim. Yavuz Bey akşam bunu duyduğunda sinirlenmişti annesine. Onun çalışanları hakkında nasıl ona danışmadan karar

verebilirmiş... Belki bir noktada haklıdır ama bu çıkışı bir parça yersiz gelmişti bana.

"Zümrüt?" diye sordu Akın. Yatağın kenarına doğru kıvrılıp beni kendisine çekti. "Sevgilim, kızsal durumlar mı yoksa?"

Dalga geçer gibi değildi sesi. Oysa benim domuz kardeşim Ferhat, pijamamıza bulaşan bir damla kanı ne çok büyütürdü. *"Kurban kesmişler yine!"* derdi hödük! Acıdan ağlayıp sızlanmamızı da naz yapmak, ilgi çekmek olarak görür, alay ederdi. Domuz.

Akın sıcak ellerini saçlarımda, yüzümde, bel oyuntumda dolaştırırken kulağıma yaklaşıp, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu. Oysa ben de bilmiyordum ki ne yapacağımı. İğrenç, pis ve gereksiz bir yük gibi hissettim kendimi. Akın okula gidecekti, mutlu mutlu kahvaltısını yapıyordu ama ben büyük bir dert tanesi olarak yine yapmıştım yapacağımı. Alnımı öptü. Elleri gezinmeye devam ediyordu vücudumda. "Zümrüt? Hastaneye gidelim mi?"

"Yok," dedim boğuk bir sesle. "Yok, ben biraz yatayım... Geçer, sen işine bak."

"Olmaz, gidemem ki böyle," dedi ve daha da sokuldu bana.

"Ay, Akın! Saçmalama, geçer birazdan. Git, ne olur..." Başımı göğsüme doğru daha da eğdim. "Utanıyorum, git, lütfen."

Göğsüme eğdiğim çeneme uzanıp başımı kaldırdı. "Aa, deli misin, ne utanması?" Dudaklarını alnıma bastırdı, sıkı bir öpücük bıraktı. "Biraz böyle yatarsak iyi olursun belki... Bir şey de yemedin ki ilaç içsen. Hep mi böyle çok acıyor canın? Yoksa o şeyle mi alakalı?"

Gözlerimi kaçırdım yüzünden. "Hep böyle," diye mırıldandım. Derin bir nefes aldı.

"Şu mezuniyet işim bittikten sonra iyi bir doktora gidelim," diyerek başımı yeniden göğsüne yasladı. Saçlarımı okşarken bu defa sesi daha sakindi. "Sağlığın her şeyden önemli."

Bir süre sessiz kaldık. Ne hayaller kurdu bilmem ama tahmin ettim. Bebek hayalleri kuruyordu. Akın çok hayalperestti, hayallerine ulaşmak için canla başla çalışırdı. Örneğin şu geçen Ankara'da çektiği fotoğraf... Öyle azimli ki her işinde, kırılan fotoğraf makinesini hiç düşünmüyor, ayakkabısının içine sakladığı filmi düşünüyordu geldiğinden beri. Çok sevdiği, saydığı bir büyüğü varmış gazetenin yönetiminde. Heyecanla gidip ona vermişti filmi. Bütün gazetelerde o fotoğraf vardı ertesi gün. Tabii bayağı bir kargaşa oldu. Anonim olarak yayımlandı fotoğraflar. Akın karakola gitti ifade vermek için, Ankara'da olan gazetecilerdendi çünkü

o vakitler. Fotoğraf makinesi kırılmıştı, şahitleri vardı. Fotoğraf makinesi kırıkken nasıl fotoğraf çekebilirdi? Zekice bir ifadeydi, fotoğrafı çekeni asla bulamadılar ama fotoğraf büyük ses getirdi. Akın bir parça da olsa başkanın ezici üstünlüğüne gölge düşürebilecek bir hamle yaptığından gururluydu. İşini sevmek ve emellerine ulaşmak böyle bir şeydi sanırım. Gururla bunu bana anlatırken, "Wieland'ın bir sözü var, tam bu olaylarıma uyuyor: *Gözlerimiz için ışık ne anlama geliyorsa, insan aklı için de özgürlük o anlama gelir.* Bizden, halktan özgürlüğünü alamazlar Zümrüt. Benim şu çektiğim küçücük bir fotoğraf karesi bile nasıl büyük bir etki yarattı, görüyor musun?" demişti.

Bugün de okuldan sonra toplantı ve kutlama yapacaklardı ama benim yüzümden buraya çakılı kalsın istemiyordum. Kendimi toparlamam lazımdı. Sanki ilk defa mı âdet oluyordum? Usul usul doğruldum yattığım yerden. Sorgularcasına yüzümü buldu gözleri. "Ben biraz daha iyiyim, hadi kalk," dedim zoraki bir tebessümle. İki bacağımın arasında ılık bir ıslaklık hissettiğimde sinirli bir soluk çektim içime. Acilen pamuklu bir bez bulmalıydım.

"Emin misin?" diye sordu endişeyle. Kafamı salladım onaylarcasına.

"Hadi, git. Ne olur düşünme beni. Hem zaten bugün işim de yok Allah'tan. Yatarım." Çatık kaşları düzelmeyince, "Alış bunlara bak, arada böyle nazlanırım," diye dalgaya vurdum. O zaman rahat bir nefes bıraktı.

"Kaç gün sürüyor?" diyerek doğruldu o da.

"Üç veya dört."

Elleri yeniden yanaklarımı tuttu. "Hemen de sarardı rengin. Senin acı çekiyor olduğunu bilmek beni de kötü etkiliyor. Bak, hastaneye gidebiliriz..." dedi yeniden.

"Sevgilim," diyerek ellerine uzandım. Öptüm avuçlarını. "İyiyim ben, geçer. Hadi, hazırlan. Toplantı yok muydu bugün? Hem okulu da astın kaç gündür. Hadi!"

Canlı çıkan sesim onu ikna etmiş olacak ki sürüne sürüne çıktı yataktan. Dolabın önüne gitti, boş boş baktı askılara, karıştırdı. Koyu yeşil bir kazak ve koyu mavi bir kot pantolon çıkardı. Annesinin azarladığı bir çocuk edasıyla giyindi. Arada bana kaçamak bakışlar atıyordu. Onu izlemeyi seviyordum. Tuvalet aynasında yüzüne baktı, üzerini düzeltti. En sonunda parfümünü sıktı. Ferah bir çam kokusu doldu odaya, derin derin soluklandım. Paltosunu giyerken bana baktı yeniden, bej renkteki atkısını boynuna doladı. "Gidiyorum," dedi. Siyah çantasını astı omzuna. Eğilip sol şakağımı öptü. "Ne olur çıkma yataktan."

Ama o gider gitmez çıktım yataktan. İç çamaşırıma bulaşmış hep kan, Allah'tan yatağa ve kıyafetime geçmemiş. İç çamaşırıma bir sürü peçete koydum, sonra gittim pamuklu kumaş aradım evde. Doğru dürüst bir şeyler bulamadım. En sonunda Akın'ın iç çamaşırı çekmecesini açıp atletlerinden birini almak zorunda kaldım. Kestim, iki kat yapıp diktim sonra çamaşırıma yerleştirdim ve saatlerce uyudum.

Dışarıdan gelen seslerle gözlerimi açtığımda, vakit öğleni geçmişti. Karnımın ağrısı dağılmıştı, ağır ağır kalktım yataktan ve pencereden dışarı baktım. Jale Hanım kucağında Mete'yle beraber bahçedeydi. İki dirhem bir çekirdek giyinmiş, Mete'yle oynuyordu. Sonra Mahir abiyle beraber çıktılar. Nereye gittiler bilmiyorum ama Mete'nin güldüğünü görmüştüm. İster istemez ben de gülümsedim.

Gün akşama kavuşana dek sıcak yatakta döndüm durdum. Akın'ın eve gelişiyle daha da neşelendim. İki adet kırmızı gül almıştı. Biri benmişim biri oymuş. "Bunlara bir vazo da alalım ama..." dedim gülleri koklarken.

"Şart oldu artık," diye onayladı beni. Toplantı ve iş çok iyi geçmiş ama okul yorucuymuş. Soluğu benim kollarımda almak güzelmiş. Bir de eve girmeden Karacalara gitmiş benim için. "Gitsem şarapçılara baksam kesin ucuz yollu, tadı kötüsünü satmaya kalkarlardı. Ben de Yavuz'da kesin vardır dedim ve ondan aldım bunu," diyerek sallamıştı Vermut şişesini. "Seviyorsun diye..." demişti sonra. O gece şişeyi yarıya kadar içtik. Çakırkeyif olduk, kahkahalarla güldük ve hatırımda kalmayan yüzlerce iddiaya girdik, serçe parmaklarımızı koparırcasına. Sonra ben çok esnemeye başlayınca yatağa geçtik. Odadaki kesilmiş atletini gördüğünde şaşırdı. "Ne oldu buna?" diye sordu inanamayarak.

"Lazımdı," dedim yalnızca. Sorgulamadı. Sorgulamaması işime geldi. Sıkıca sarıldı bana.

Parmaklarıyla karnımı okşarken, aklına gelen bütün şiirleri okudu bana. Akın'ın inanılmaz bir şiir hafızası vardı. Ben bu kadar şeyi ezberlesem kendimle ne çok övünürdüm. Kafasını bana doğru eğip beni çevirdi yatakta. Başımı karnına yaslarken gözlerime baktı. "Adına bir şiir var, biliyor musun?" diye sordu bana. Elleri bu defa saçlarımı okşuyordu.

"Nasıl? Kim yazmış?"

"Ümit Yaşar Oğuzcan." Alnımdaki bebek saçlarımı sevdi. "*Ben bir Ayten'dir tutturmuşum oh ne iyi. Ayten'li içkiler içip sarhoş oluyorum ne güzel. Hoşuma gitmiyorsa rengi denizlerin... Biraz Ayten sürüyorum güzelleşiyor. Şarkılar söylüyorum... Şiirler yazıyorum Ayten üstüne...*" Eğilip alnımı

öptü. *"Saatim her zaman Ayten'e beş var. Ya da Ayten'i beş geçiyor. Ne yana baksam gördüğüm o. Gözümü yumsam aklımdan o geçiyor."*

Gülümsedim. Sustu. "Bu şiiri sen mi yazdın yoksa Ümit Yaşar mı?" diye sordum, elimi çenesine uzatıp okşayarak.

"O yazmış, bize de sana okumak düşmüş. Seni anlatıyor zaten bütün güzel şiirler."

Bu defa ben doğrulup öptüm onu. Bırakmadı, daha uzun ve hızlı bir öpücük çaldı dudaklarımdan. Ayrıldığımızda, "Var mı devamı şiirin?" diye sordum kollarımı ona sararak. Bacaklarımı bacaklarının üzerine atmıştım, ağırlığımın çoğu onun üzerindeydi ama hiç de şikâyet eder bir yanı yoktu.

"Var," diyerek parladı gözleri. "Pek hatırımda değil devamı ama hatırladığım son dizelerini söyleyeyim." Dudaklarını yaladı iştahla ve gözlerini bile kırpmadan gözlerime bakarak okudu şiirin son dizelerini: *"Ona uğramayan gemiler batsın. Ondan geçmeyen trenler devrilsin. Onu sevmeyen yürek taş kesilsin. Kapansın onu görmeyen gözler. Onu övmeyen diller kurusun. İki kere iki dört elde var Ayten. Bundan böyle dünyada... Aşkın adı Ayten olsun."*

Karacaların yeni yardımcılarıyla tanışmam sıcak bir şekilde oldu. Nazım abi babacan bir adamdı, eşi Perihan abla da sevecen ve oldukça çenebaz bir kadındı. Gönül ablayla iş bölümü yapmışlar dün. Gönül abla hakkı olan yemek yapma işini alırken, temizliği de Perihan abla ve kızı Asu'ya bırakmıştı. Perihan ablanın kızı Asu, kardeşim Nergis'le yaşıtmış. Henüz göremediğimiştim onu çünkü kız hâlâ köyde, okuluna devam ediyormuş.

Nazım abi evden çıkınca Gönül ablayla Perihan abla kahve yapmışlardı. Mete kucağımda oynayıp duruyordu, bense hem kahve içiyor hem de onları dinliyordum. İki kadın öyle hararetli ve büyük bir mutlulukla dedikodu yapıyorlardı ki bu konuşmaları tiyatro izler gibi ardıma yaslanarak izliyordum. Konu dönüp dolaşıp Füsun Hanım'a geldiğinde ahlanıp vahlandılar. Perihan abla bir ara, "Ama gözü çok yüksekteydi..." diye mırıldandı.

"Nasıl yani?" diye sormadan edemedim.

Gözleri beni buldu ikisinin de. Perihan abla anlatmaya başladı: "Eh, görmüş geçirmiş olmayınca ve mal mülk insana sonradan geçince herkes buldumcuk oluyor tabii. Toprağı bol olsun, Füsun Hanım da öyleydi. Yavuz Bey onu nikâhlar nikâhlamaz bize bir üstten bakmalar, bir kibirler...

Hadi biz bir şey değiliz de, Yavuz Bey'in çula çaputa, altın ve elmaslara giden paraları? Say say bitmez vallahi. Yavuz Bey de mecbur, kadın ne derse tamam diyordu." Duraksadı, Gönül ablaya döndü. "Ben hâlâ onun Yavuz Bey'e büyü yaptığını düşünüyorum ha Gönül," dedi kendinden emin bir şekilde.

Oysa Gönül ablanın yüzünde buruk bir tebessüm vardı sadece. İç çekti. "Değil, Perihan, değil..." dedi kapattığı kahve fincanına bakarken. "Yavuz Bey'imin isteği dışında olmuş bu yavrucak, el mahkûm o da kadın rahat etsin diye pervane olmaktan başka bir şey yapamadı. Jale Hanım'a kalsa, biliyorsun yapacağını. Hemen aldırtırdı veya düşürmesi için her şeyi yapardı. Ama kıyamadı Yavuz'um, yufka yüreklim benim... Ne kavgalar etti annesiyle, Mete'm için."

"Jale Hanım gerçekten böyle bir şeyi yapar mıydı?" diye sordum inanamayarak.

"Tabii yapardı. Yapacaktı da ama Esra'm ve Yavuz'um izin vermedi. Gaddardır Jale Hanım, bakma yumuşak göründüğüne. Pistir tersi. O biçim bir kadını değil Yavuz Bey'ime kadın yapmak, yalıya bile almazdı ya, hayat işte..." Elini salladı Gönül abla.

Omuzlarım düştü. Ama sevmiyordu ki Yavuz Bey Mete'yi? Kucağına almaktan bile özenle kaçınırdı. Anlayamadım bu çelişkiyi. "Kız sen de kapatsana fincanını," dedi Perihan abla bana. Kapattım. En son Neşelerde kızlarla buluştuğumda fal bakmıştık. Aylar olmuştu. Şimdi o günler ne de uzak geliyordu bana. İnsan ömrü, kuş misali. Uçar uçar, nerelerde soluklanırsa orada geçmiş hasreti çeker. Tam da benim şu an geçmişimdeki o cıvıl cıvıl hâllerimize hasret çekmem gibi.

Akşam Jale Hanım'la beraber geldi eve Yavuz Bey. Hararetli bir tartışma içerisindeydiler kapıdan girdiklerinde. Mete'nin odasına geçmek için yukarı çıkıyordum ki Jale Hanım durdurup kucağımdan aldı Mete'yi. "Seveyim biraz paşamı..." diye diye bağrına bastı. Oysa ben bugün duyduklarımdan sonra değil Mete'yi bu kadına vermek, göstermek bile istemiyordum. Benim ne haddimeydi aslında ama bu bencilliği yok sayamıyordum bir türlü. O kadın kendi torununun ölmesini istemişti. Kendi torunu...

"Ayten?" Yavuz Bey'in seslenmesiyle, Jale Hanım ve Mete'ye bakarken daldığımı fark ettim. "İyi misin?"

Kafamı salladım onaylarcasına. Jale Hanım da bu esnada bana döndü. "Git sen artık Aytenciğim," dedi gülerek. Sonra salona doğru geçti. Arkalarından baktım.

"Bir sorun mu var?"

Gözlerimi ağır ağır Yavuz Bey'e çevirdim. "Ha... Yok. Yok, Yavuz Bey." Yerimde kıpırdandım. "Ben gideyim. İyi geceler."

Portmantodan paltomu aldım ve beklemeden çıktım evden. Mete'nin istenmeyişi, hiçbir şeyin farkında olmayışı bir defa daha vurdu beni. Ben bu insanları anlayamıyordum. Ya da ben mi çok abartıyordum acaba? Sabi, günahsız bir bebeği neden istemezdi bir insan? Onun ne suçu vardı? Yavuz Bey'in bu gaddarlığı Jale Hanım'dan geçmişti besbelli. Sinirlerim bozulmuştu, eve girdiğimde bir süre oturup bunları düşündüm.

Akın geldiğinde ise onun çalışma odasında kitaplarını karıştırıyordum. Elim mütemadiyen *Abelard and Heloise* kitabına, arasına bıraktığı nota gidiyordu. Onlarca kez okudum o notu. Akın neşeli bir şekilde odaya girdiğindeyse yerine koydum. "Hazırlan, hadi!" diyerek koştu bana.

"Aa, ne hazırlanması?"

Sorumu duymazlıktan gelerek ellerimi tutup çekiştirdi beni yatak odasına. "Gezelim biraz, lütfen."

"Ah, Akın! Akşam akşam... Dur, düşeceğim."

Üzerime ince bir kazak ve altıma da bir pantolon geçirdim. Akın ışıkları söndürdükten sonra ben de paltomu ve ayakkabılarımı giydim, çıktık. Akşam saati olmasına ve kıştan kısmen çıkmamıza rağmen hava ılıktı. Elimi tuttu, bahçe kapısından çıktığımızda tam karşımızda kalan büyük çınar ağaçlarının arasında akşam kuşlarının seslerini duyduk. Bakındık ama dallarda kuşları göremedik.

"Hayırdır?" Akın'ın sesiyle, gözlerim önce onu buldu. O ise bir noktaya bakıyordu, başımı çevirdim. Yavuz Bey kaldırıma çökmüş, sigara içiyordu.

Boştaki eliyle alnını ovalarken, "Bunaldım," dedi. Bir an bana baktı. Başımla selam verdim, tepki vermedi.

Akın, "Dertlisin sen, belli," diyerek ona doğru yürüdü. Elimi tuttuğundan, ben de onunla ilerledim.

"Annemle tartıştık biraz," dedi ve sigarasından son nefesini çekti Yavuz Bey. Zaten bugün eve girdiklerinde de yüzleri asıktı, bir şey olduğu belliydi.

Akın bana baktı, gülümsedi. "Ee, gelsene bizimle. Dolaşacağız. Kafan dağılır senin de."

Yavuz Bey elindeki sigarayı kaldırıma sürterek söndürdü. "Yok, sizi rahatsız etmeyeyim ben." Canı gerçekten sıkkındı, ses tonuna da yansıyordu.

"Olur mu öyle şey? Kalk, dolaşalım işte," diye ısrar etti Akın. Yavuz Bey kısa bir an yeniden baktı bana. Sonra Akın'da durdu gözleri.

"Nereye gidiyorsunuz ki?"

Omuz silkti Akın. "Bilmiyoruz. Yol bizi nereye götürürse."

Yavuz Bey gülmeye başladı bu sözler üzerine. "Tavernaya gidelim mi?" diye sordu.

"Aa, sizin abinizin tavernası vardı, değil mi?" diyerek, konuşmalarına dâhil oldum. Onaylarcasına kafasını salladı Yavuz Bey.

"Sevda Tavernası..." Çöktüğü kaldırımdan kalktı. "Ne dersin Akın?"

Akın dudak büktü, gözleri beni buldu. Gülümsedi. "Oradan sarhoş olmadan dönülmez ki şimdi," dedi kaşlarını kaldırarak.

"O zaman biz de adabı neyse ona uyarız?" dedim.

Akın birden kendisine doğru çekti beni. Sağ omzumu göğsüne yasladı. "Bak seeen," dedi. "İyice sosyete kızı oldun çıktın."

"Bu, *evet* mi demek oluyor yani?" diye sordu Yavuz Bey de. Akın başını salladı ama gözleri bendeydi. "O zaman benim arabayla gidelim, dönüşte de taksiye bineriz."

İtiraz etmedik. Yavuz Bey garajdan arabasını çıkarırken Akın'la uğraşıyordum. Küçük çocuk gibi o beni gıdıklarken ben de onun kollarını çimdiklemeye çalışıyordum. Arabaya bindiğimizde bu dalaşımız lafa döndü. Bana, "Çocuk gibisin," dediğinde delirmiş gibi öne doğru atıldım.

"Ben miyim çocuk gibi olan? Sen kendine bak be! Elin dursa ayağın durmaz, ayağın dursa dilin durmaz!"

Yan dönüp bana baktı ve hızla elini uzatıp saçlarımı karıştırdı. "Sus, cadı," dedi gülerek. Elini ittirdim ama saçlarım bozulmuştu.

Ben saçlarımı düzeltirken Yavuz Bey güldü bu hâlimize. "Emel Sayın var mıdır?" diye sordum ben de birden.

Dikiz aynasından göz göze geldik. "Bilmem ki kim vardır bu gece sahne alacak ama öyle akşamlarda önceden afişler asılıp, duyuruluyor genelde. Hevesini kırmayı istemem, lakin bu akşam bilindik birinin sahne alacağını sanmam."

Akın, "Senin için Orhan Gencebay'ı getirtecektik hususi," diye dalga geçti benimle.

Şimdi alacağım aklını. Yeniden öne doğru, iki koltuğun arasına hafifçe yaklaştım. Akın'ın başı bana döndü hemen. Boynumu uzattım kuğu gibi, gözlerime hemen su yürüdü, kaşlarım hüzünle buruştu, dudaklarım eğildi aşağı doğru. "Ne yani," dedim hüzünlü bir tonda. "Çok istesem gelmez mi?"

Bir sessizlik oldu nazlı çıkan sesim üzerine. Akın gözlerini bile kırpmadan gözlerime baktı. Sonra dudağının sol kenarı kıvrıldı. "Sevgilim, sen iste Beatles'ı getireyim..."

Aşağıya eğilmiş dudaklarım aralandı, gülmeye başladım. "Dalga geçme benimle," diyerek geri çekildim. Tavernaya gidene kadar konuşmadık. Sevda Tavernası, Beyoğlu'nda, Kırım Kilisesi'nin sokağında bulunuyordu. Büyük, ışıklı ve gösterişli bir tabelası vardı. Tabelanın ışıkları caddeyi boydan boya aydınlatıyor, duvarlara dizi dizi asılmış bir dünya şarkıcı afişlerinde parlıyordu. Ben her şeyi süzerken Yavuz Bey aracı kapının önüne park etti.

İçeri acele adımlarla girdik. Kalabalıktı ve insanın yüzüne çarpan sıcak havaya ekşi alkol, insan teri, sigara kokuları karışmıştı. "Aslında şimdilerde meyhane formatına döndüler," dedi Yavuz Bey, bize doğru bakınarak. "Ama abim taverna ismini daha çok sevdiğinden değiştirmek istemiyor. Sevda Tavernası... Kulağa çok daha güzel geliyormuş."

"Öyle cidden," diyerek kalabalık masalara ve küçük sahneye doğru baktım. Beyaza boyanmış tahta masalar örtüsüzdü. Sandalyeler de masalarla uyumluydu. Masaların üzerinde çatal bıçaklar inci gibi dizilmiş, tabaklar ve bardaklar ters çevrilmişti. Küçük sahnede koyu yeşil, payetli ve vücudunu saran bir elbise giymiş, saçları kuş yuvası gibi büyük bir topuz yapılmış kırklı yaşlarda bir kadın, ağır ağır dans ederek şarkı söylüyordu.

Yavuz Bey bir adamla konuştu, adam bize bir masayı işaret etti ve o yöne doğru ilerledik. Sahneye uzaktı, önceden rezervasyonumuz olmadığından uzak kalmıştık. Akın benim yanıma yerleşirken Yavuz Bey karşıma geçti. Ben heyecanlı heyecanlı bakınıyor, boynumu çevirip mekânın her noktasına gözlerimi değdiriyordum. Birkaç defa ne yiyelim ne içelim muhabbeti yapılmıştı ama hiçbirine dâhil olmadım. Yavuz Bey, ona doğru eğilen garsonun kulağına bir şeyler söyledi, garson emir almış bir asker gibi başını sallayıp çekildi. Bu esnada bir elimi Akın'ın avucuna bırakmıştım. Rengârenk dönen ışıklar sahnenin hemen üzerinden masaları ve şarkı söyleyen kadını aydınlatıyor ama çalgıcıları karanlıkta bırakıyordu. Başımı ince sol bileğime yaslayarak uzun uzun seyrettim şarkı söyleyen kadını. Şarkı bittikten sonra gürültülü bir alkış koptu. Ben de alkışladım. Kısa bir soluklanma, su içme ve birkaç kişiyle şuh kahkahalarla sohbetin ardından yeni bir şarkıya başladı kadın.

"Batarken ufukta bir akşam güneşi,
Bırakıp gitmiştin beni sen sevgilim..."

Heyecanla Akın'a döndüm o sırada. "Bak, Orhan Gencebay yok ama şarkısı burada!" dedim saf bir mutlulukla. Akın'ın yüzü güldü bu heyecanıma.

"Ne büyük tesadüf!" diyerek su doldurmaya başladı Yavuz Bey önündeki bardağına. Asla bize bakmıyordu ama gülüyordu. O an bir sahneye bir de ona baktım. O yapmıştı! Evet, o söyletmişti kadına, Orhan Gencebay şarkısı okumasını. Yaşadığım aydınlanmayla sessiz kaldım.

Masaya buz kovasının içinde büyük bir şişe geldiğinde de sessizce şarkıyı dinliyor ve kadını izliyordum. Elbisenin açıkta bıraktığı gerdanı, her eğildiğinde göğüs çatalını ortaya çıkarıyor, ön masalardaki kart zamparalar bu manzarayla daha da coşuyor, şarkıya hep bir ağızdan eşlik ediyorlardı. Aslında komik ama bir yandan da tuhaf bir görüntüydü. İstemsizce bir elimle ağzımı örterek güldüm. Bu esnada Akın ve Yavuz Bey birer sigara yakmışlardı.

Masaya baktığımda bir dünya meze, birkaç çeşit balık, tuzlu fıstık tabakları ve henüz boş olan bardaklar çekti dikkatimi. Akın bu bakışımı fark edince, "Bu gece sarhoş olacağız ama en az sen olacaksın," diye ufak çaplı bir uyarı geçti bana. Zaten öyle çok içmek istemiyordum. Bu ortamın güzel ve hüzünlü büyüsünü ayık kafayla yakalamak bana daha cazip geliyordu. Bu sebeple sözlerine itiraz etmedim. Kadehime iki parmaklık rakı ve ağzına kadar su doldururken izledim onu. Kadehi bana uzatırken, "Al bakalım Günyüzü," dedi, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle. Gözlerim kuşkuyla kısılırken kadehimi aldım ve ağır ağır dudaklarıma götürdüm.

Keskin bir kokusu vardı. Yine de bir şey söylemeden iki yudum yuvarladım. Fakat bir anda, sanki ateş yutmuşçasına, içtiğim sıvının geçtiği yolu net bir şekilde hissettim. Acıydı, yakıcıydı ve pek de bir numarası yoktu. Sevmemiştim. Hatta gözlerim yaşarmıştı. Yine de kuyruğu dik tuttum. Biraz daha içtim. Çatalıma uzanıp mezelerden tırtıklamaya koyulduğum esnada Yavuz Bey ve Akın kısık sesli bir sohbetin içerisindeydi. Dâhil olmak şöyle dursun, hâlâ ağzımda ve boğazımda yanma bırakan rakının etkisini atlatmaya çalışıyordum. *Hain Alacalı! Yaktı beni.*

Gözlerim yeniden mekânda dolaşırken birkaç kadın ilgimi çekti. Açık ve parlak kıyafetleriyle oldukça dikkat çekiyorlarken, bir de sahnenin dönen renkli ışıkları üzerlerine vurunca daha da dikkatini çekiyordu insanın. Masaları gezip -özellikle erkeklerin oturduğu masalardı bunlar- gülümseyerek, ince kollarını onlara uzatıp omuzlarına sarılarak masalarına oturuyorlardı.

Gözlerimi o kadınlardan kaçırdım. Akın bu esnada kadehini kaldırmıştı. "Gazoz kapaklarına!" diye bağırdı. Anlamadım. Yavuz Bey ise gülerek kendi kadehini kaldırıp eşlik etti ona. Ben kadeh kaldırmayınca ikisinin de bakışları bana döndü.

"Niye?" diye sordum konuyu dinlemediğim için.

"Küçükken en sevdiğimiz oyundu gazoz kapaklarıyla oynamak," diye açıkladı Akın. Ha, demek konu buydu. Hiç istemesem de kadehime uzandım ben de. Üç kadeh tok bir ses çıkararak şangırdadı. İkisi benden önce, hızlı ve büyük yudumlarla içtiler. Gözlerim şokla iri iri olurken ben ufak, acelesiz yudumlarla içtim. Önce Akın, sonra Yavuz Bey bitirdi kadehini. İki kadeh pat diye masaya indiğinde ben kadehimin yarısını anca geçmiştim.

"Sapanla dağı taşı vuruyorduk bir de," dedi Yavuz Bey.

"Ben de ağaç tepelerinde gezerdim," diyerek sol dirseğimi masaya dayadım ve başımı bileğime bıraktım. "Hep oyuna kaçar, işleri ablama yıkardım. Ablam Zehra ise kıyamaz, evden hep yağlı ekmek ya da salçalı ekmek taşırdı bana. Esasında bir erkek kadar iyi top oynayabiliyordum, sokağın tozunu çok yuttum."

"Bilmiyordum bunu," dedi Akın gülümseyerek.

Buğulu rakı kadehine bakarak gülümsedim. "Çocukken evden kaçmak çok kolaydı. Büyüdükçe o eve hapsolmak zulmün ta kendisiydi asıl. Zaten sonrasında olanlar da malum, kendi evinden atılan o kuş oluverdim. Küçüklüğümde ağaç tepelerinde gezmem sanırım bir işaretti." Sesli bir şekilde güldüm ama içim sızladı. Onlar ise gülmediler. Samimiydim oysa, bir yaradan bahseder gibi de değildim. Yeniden dudaklarıma götürdüm rakı kadehimi, minicik bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum.

"Sen sevmedin rakıyı..." diyerek yanağımı okşadı Akın. Konuyu değiştirmek en iyisiydi.

O zaman çektim kadehi dudaklarımdan, omuzlarım düştü. "Sevmedim," diye itiraf ettim. "Acı, kokusunu da çocukluktan sevmem zaten."

"Ne o, yoksa senin de mi rakı şişesine su koyma gibi bir anın mı var?" diye sordu Yavuz Bey gülerek. Bir kadehte insanın hâli tavrı değişebilir miydi, bilemem ama Yavuz Bey geldiğimizden beri ilk defa rahat ve güleçti.

Buruk bir tebessüm ettim. "Sizinki kadar eğlenceli değil benim anılarım," diyerek çatalımla yoğurtlu mezeyi karıştırdım. "Yani babam içerdi, severdi de. Ucuz yolluydu onun içtikleri." Buz kovasındaki şişeyi işaret ettim. "Böyle pahalı şeyler değildi. Şeffaf, değişik ve ağırdı onun kokusu.

Babam sek içerdi. İçerdi ve..." Derin bir nefes alıp şişirdim göğsümü. "İçerdi ve döverdi bizi. Ezkaza kafası yerinde olmadığından bir kere oğlunu dövdü diye tövbe etmişti içkiye." Alayla güldüm. "O tövbe edene kadar kaç kere yedik o dayağı, hatırlamıyorum. Hiç iyi anılarım yok bu içkiyle. Sevmedim de zaten." Yine de içmeye devam ettim. Hatta aromaya alışan dilime daha rahat yayıldı tadı. Onlar kadar sert olmasa da masaya bıraktım boş kadehi. Boğazımın yanmasından veya geçmişin verdiği o histen, ayrımına varamadım ama gözlerim doldu. "Keşke annem yerine babam hasta döşeğinde kıvransaydı."

İkisi de sustu. Belki de konuşmamaları daha iyiydi. *Yapma, böyle söyleme* deselerdi ben hepten delirirdim çünkü. Yeniden şarkı söyleyen kadına baktım. *"Bitsin artık bu çile. Çekemem bile bile... Sen ne söylersen söyle, bu hayat geçmez böyle. Sana dönmeyeceğim,"* diyordu. Bir ayrılık ve kırgınlık şarkısıydı bu esasında ama sahnedeki kadın öyle büyük bir işveyle söylüyordu ki, payetli parlak elbisesinin eteklerini sallaya sallaya sanki günaha davet eder gibiydi.

Akın ve Yavuz Bey bir kez daha doldurdular kadehlerini. Ben içmedim. Şarkıcı kadını izlemeye devam ettim. Bir ara Yavuz Bey, ikinci kadehini bitirdiği esnada, "Ben çok yalnızım," dedi. Sesi alçaktı. Hatta o kadar alçaktı ki bir an bunu duymayıp uydurduğumu sandım.

"Hepimiz biraz yalnızız," dedi sonra Akın da. Sol kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Sanki yalnızlığında beni aranır gibiydi. Yavuz Bey ise gözlerini hiç masadan kaldırmadan bir rakı daha koydu kadehine, sek içti.

Hepimizi bir melankoli havası aldığı sırada Yavuz Bey'in abisi geldi masamıza. "Oo, niye önceden haber vermediniz geleceğinizi? Böyle kenar köşede kalmışsınız..." diyerek önce kardeşiyle sonra da Akın'la tokalaştı, bana da bir baş selamı vererek gülümsedi. Garsonları çağırarak sahne önü masalardan birini boşalttırmak istedi ama Yavuz Bey ve Akın karşı çıktı. Davetsizce oturdu Mustafa abi masamıza. Aslında gelişi iyiydi, dağıttı hepimizin üstündeki o melankolik havayı. Bir ara bana dönüp, "Sevdiniz mi burayı Ayten Hanım?" diye sordu.

Bana *Ayten Hanım* demesi çok komiğime gitti. "Sevdim," diyebildim gülümseyerek.

Mekânını büyütmek istediğinden, yan taraftaki restoranı almak için çok dil döktüğünden ama sahibinin çok paragöz olduğundan, mekânın o kadar etmeyeceğinden, yine de umutlu olduğundan bahsetti Mustafa abi. Bir konu hakkında ne kadar uzatılırsa Mustafa abi de o kadar uzatmıştı. Tabii bu esnada hepimiz de şişeyi bitirmeye yemin etmiş gibi içtikçe içtik.

Mustafa abi bize iyi eğlenceler dileyerek kalktığında ben üçüncü kadehimin yarısına bile gelmemiştim ama tüm vücudum uyuşmuştu sanki. Akın ve Yavuz Bey ise sarhoş gibiydi. Sarhoşlar mıydı? Bilmiyordum. Sanki benim dünyam o dakikadan sonra bulutlanmış, her şey benimle birlikte uyuşmuş ve hafiflemişti.

"Füsun'la burada tanışmıştık," dedi Yavuz Bey. Gözlerim onu değil de masalarda gezen ışıltılı kızları buldu. Akın ise güldü onun bu sözüne. "Buradaki çalışan kadınlar sevmezler beni hiç..." dedi sonrasında Yavuz Bey. "Arkadaşları benim yüzümden öldü çünkü."

Akın derin bir nefes aldı. "Senin bir suçun yok ki?"

Yavuz Bey hiddetle kafasını iki yana salladı. "Benim çok suçum var Akın. Benim haddinden fazla suçum, içinde çırpındıkça daha da battığım günahlarım var." Günah çıkarır gibiydi.

"Hepimiz şerefsiz babalarımızın günahlarını ödüyoruz," diye konuya farklı bir yönden girdi Akın. Başımı çevirip baktım. İkisi de aynı derecede sarhoş gibiydi. Sürekli aklımın yerinde olduğuna, sarhoş olmadığıma inandırıyordum kendimi.

"Şerefsiz babalarımız..." Yavuz Bey bir kez daha dikti kafasına kadehini. Kadeh masaya hızla çarptığında yerimden sıçradım. "Şerefsiz babalarımız!"

Akın ise ona oranla daha sakin bir şekilde bitirdi kadehi. Güldü sonra. "Anneme çok kızıyorum," dedi. "Üç çocuklu koca kadınsın... Bu zayıflık neden? Madem bu denli çok sevdin eski sevgilini, neden evlendin bir başkasıyla? Neden hayatı kendine zindan ettin? Hadi evlendin, neden o hiç sevemediğin adamdan üç tane çocuk yaptın?"

O sorgularken Yavuz Bey araya girdi: "Aynısı babam değil mi? Sözde sevmiş annemi... Ufak at da civcivler yesin. Sevgiye bak! Sırf dedem *yabancı gelin istemem, gelenekçiyim* dedi diye malı mülkü seçip nasıl ayrılırsın sevdiğin kadından? Ulan baba... Baba, bu kadar çok severken nasıl kıyarsın hem sevdana hem de sevdiğin kadına?"

Hiç kapanmayan, derin ve sürekli kanayan, iki benzer yaranın etrafında gezinir gibi hissettim kendimi. İki büyük acı... Biri büyük bir ölümle noktalanan, diğeri de sonsuz bir azapla kalakalmış iki ayrı hayattan sitemle bahsetti evlatları. Aldığım nefesler ciğerlerimi sıktı sanki. Elbisesi payetli kadına yeniden bakmaya çalışırken gözlerimden yaşlar süzüldü.

Ben Semiramis Hanım'ı hiç tanımamıştım. Hamza Bey'i de bir kere görmüştüm ama onu da tanımıyordum. Kendi evlatları bile onları

anlamazken ben neden anlamaya çalışıyordum? Beynimin bir noktasında hep *hayat böyledir, en kötüsüne bile mecbur bırakabilir insanı* sözleri dönüp duruyordu. Hangi anne isterdi öyle bir intiharı? Neden? Söyleyemedim tabii bunları. İki açık yaraya tuz basmayı istemedim hiç.

Sadece, "Hayat..." diye mırıldandım. Payetli şarkıcı kim bilir kaçıncı şarkıyı söylüyordu. "*Her an seni canımda, ruhumda duyuyorum. Aşkınla sarhoşum ben. Çılgınca seviyorum*," diye bağırıyordu. Fazla aşk delilikti, çıldırmaktı belki de. Şarkı sözlerinde bile vardı işte. Belki de Semiramis Hanım da delirmişti. Evet, bu kesinlikle olağandı. Aşktan delirmişti. Elif teyzenin kardeşi gibi. Gariban adam, o da sevdiği kızı alamadığından kafasını duvarlara vura vura, akıl hastanesine kapatılmıştı. Bir buhranla insan her şeyi yapabilirdi. Akın'ın annesi de intiharı seçmişti.

Şişe neredeyse bitmişti. Üçüncü kadehimden sonra ben tamamen kendimi Akın'a yaslamıştım. Zihnim bulanıktı, dudaklarımsa mütemadiyen aralık ve su arar gibiydi. Yavuz Bey, "Ben çok seviyorum..." dedi ansızın. Onca saattir ilk defa gözlerini kaldırıp baktı bize.

Neyi, kimi? Sormak istedim ama dilim dönmedi. Kelimeler mi kaybolmuştu? Neredeydi? Akın, "Ben de çok seviyorum," dedi. Akın'a da sinir oldum. Yaslandığım omzundan doğrulmak istedim, güç bulamadım. *Söylenecek şey bu muydu gerçekten Akın?*

Yavuz Bey iki eliyle şakaklarını ovaladı. Kaçıncı kadehleriydi bu saymadım ama sondu. Hızlıca değil, sarsakça, döke saça içtiler. Elimi su bardağıma uzattım ama alamadım. Parmaklarıma baktım uzun uzun. İlginç bir şey görüyormuş gibi eğildim ellerime, yakından baktım. "Parmaklarım..." dedim bir çocuk neşesiyle. Sonra becerebildiğim kadar yukarı kaldırdım ellerimi, boş kadehim devrildi masada, hiçbirimiz umursamadık. "Baksanıza! Parmaklarım çok güzel..."

Yavuz Bey güler gibi oldu. "Güzel, evet."

"Yoo, bakmıyorsunuz..." diyerek daha da uzatmaya çalıştım elimi yüzüne. "Bakın!"

"Güzel işte, Ayten," dedi yeniden. Yalan söylüyordu alenen. Akın'a döndüm.

"Yalan söylüyor bu!" dedim şikâyet eder gibi. Başım nasıl dönüyordu Akın'a bakarken. "Güzel değil dedi!" Akın ise bir gözlerime bir de dudaklarıma bakıp duruyordu. "Yalan söylemee!" diye döndüm yeniden Yavuz Bey'e. "Hiç gerçekleri söylemiyorsun sen!"

Akın, alnını sağ yanağıma yasladı bu esnada. Bense Yavuz Bey'e bakıyordum. Bakıyordum bakmasına ama göremiyordum onu. Gözlerimi

ne kadar kırpıştırırsam kırpıştırayım dağılmıyordu bulanıklık. "Güzel..." dedi, bu defa daha kısıktı sesi. Sahnedeki kadın susmuştu.

"Sen çok güzelsin Ayten," dedi Akın kulağıma bu esnada.

"Yalan söylüyor..." dedim yeniden. Gözlerim yanıyordu, sonra ateş parçaları gibi yanaklarımdan sızdı o sıcaklıklar. "Yalancı! İkimize de gerçekleri söylemiyor o hiç! Hep bir şeyler gizliyor..."

"Yemin ediyorum yalan söylemiyorum," diyerek kafasını iki yana salladı Yavuz Bey. "Affet beni," dedi hemen sonra. Ağlayacak gibiydi.

Göğsüm titredi. Gözlerimi kapatıp Akın'a sokuldum yeniden. Sahnedeki kadın artık tamamen ışıltı şeklinde görünüyordu gözlerime. "Korkuyorum..." diye mırıldandım. Göğsümün içinde patlamaya hazır bir volkan varmış gibi hissediyordum. Her an tetikte, her an bir şey olacak gibi. Bu korkuyla insan nasıl yaşar ki? Nasıl yaşıyordum ben?

"Affetmem!" dedi Akın, bir tiyatro oyununda gibi. Hiç kimse neyi affedeceğini sorgulamıyordu..

Yavuz Bey ise, "Affet, Akın. Elimde değildi!" diye ısrarla devam ediyordu. Sesi bir hesabı kapatmak ister gibi, acı dolu ve yalvarır bir tondaydı. Gözlerinin akı kızarmıştı.

"Affetmem ulan! Asla..." Akın'ın sesi ise kararlı ve sertti.

Akın'ın kollarına tutunurken ben de yineledim: "Korkuyorum..."

Biraz zaman sonra kalktık. Garsonların ve Mustafa abinin yardımıyla bir taksiye bindirildik. Mustafa abi evi tarif ederken biz Akın'la arkaya yerleşmiştik, Yavuz Bey ise öndeydi. Başımı kaldıramıyordum, başım benden bağımsız gibi sürekli bir yerlere düşüyordu. Önce Akın'ın omzuna, sonra cama, sonra ön koltuğun arkasına...

Araba hareket edince de kaynayan midemin varlığı kendisini göstermişti. Aklımda binlerce kelime seli vardı, yüzlerce de soru. "Akın sen..." dedim aracın dikiz aynasına doğru kısık gözlerle bakınarak. Aynaya bir şey takılmıştı. Mavi, parlak ve sallanan bir şey. "Nazar boncuğu!" diyerek elimi uzatmaya çalıştım, tabii hiç uzanamadı elim, uzattığımı sandım. Bir şey soracaktım Akın'a. Çok önemli bir soruydu. Neydi, neydi... "Unuttum ki!" dedim birden.

"Neyi?" diye sordu Akın. Bir sarhoşa göre gayet ciddiydi sesi.

Neyi unuttuğumu unutmuştum. Düşündüm düşündüm. Birden geldi aklıma. "Akın sen hangi takımlısın?" diye sordum.

Akın pencerenin kolunu yavaş yavaş çevirdi, camı yarıya kadar indirdi. Gece rüzgârını derince soludu. Bense titredim. "Kapat lan camı!" dedi Yavuz Bey. Onun varlığını yeniden fark edince irkildim.

"Sen hangi takımlısın?" diye sordum, onun oturduğu koltuğa sıkıca tutunarak. Bir elim onun sol omzuna tutunmuş, hareket edince fark ettim ve geri çektim.

"Ben mi?" diye soruma soruyla karşılık verince, "Yok, dedem. Tabii sen!" dedim. Yine başını ovaladı.

"Beşiktaşlıyım ben!" diye bağırarak başını pencereden çıkardı. Şoförün Akın'ın bu hareketine tövbe çektiğini duyunca kıkır kıkır gülmeye başladım. "Beşiktaaaş!" diye bağırdı Akın tekrar. Aşkını tüm şehre haykıran âşıklar gibi bir hâli vardı.

Yanağımı ön koltuğun arkasına yasladım. "Ben Cimbomluyum," dedim gülerek. Akın ise hâlâ *Beşiktaş* diyordu. Kafamı hareket ettirip yeniden öne bakındım. "Söylesene takımını," diyerek dürttüm Yavuz Bey'in omzunu. Uyukluyor gibiydi, ben dürtünce irkildi.

"Fenerbahçeliyim ben," dedi boğuk bir sesle. Daha da gıcık oldum.

"Iy," dedim çocuk gibi. "Babam da Fenerbahçeliydi." Ağlayacak gibi hissettim babamı düşününce. Şoföre döndü gözlerim. "Sen hangi takımcısın bey amca?" diye sordum. Kelimeler dilimde kafamdakinden de çok karışıyordu. *Söyle* diyeceğime, "Şöylee?" diyordum.

Akın başını pencereden içeri soktu bu esnada. "Gel, bak yıldızlar var burada!" diyerek kolumu çekti. Büyük karanlıkta şehrin ışıklarını yıldız sanıyordu sevgilim.

"Bey amca hangi takımlısın!" diye ısrar ettim ben.

Adam sabır dilenip dikiz aynasından bana baktı. "Fenerbahçe," dedi ters ters.

Akın'ın çekiştirmeleriyle ona döndüm. Yüzüm buruştu. "Kusacağım ha!" dedim yüzüne doğru.

"Aman! Sakın kusmasın!" dedi şoför telaşla arkaya doğru dönerek.

Yüzümü midemdeki hareketlilikle daha da buruşturdum. Akın'ın gözleri iri iri oldu, pat diye çekti beni kucağına. Daha doğrusu sol bacağımı kaldırdı kendi bacaklarının üzerine, kafamı da pencereden dışarı itti. "Derin derin soluklan!" dedi. Buz gibi soğuk rüzgâr yüzüme çarpınca titredim.

"Şerefsiz Fenerbahçeliler!" dedim titreyen bir sesle.

"Kusacak mısın?" diye sordu Akın. İki eli belimi kavrıyorken arada yukarı çıkıyor, avuçları göğüslerime kapanıyor ve içimi bir hoş ediyordu. Vücudum zaten hassastı o an, elektrik çarpmışa dönüyor, bana daha fazla dokunsun, okşasın istiyordum. Yarıya kadar inmiş pencerenin camında sıkı

sıkı tutunurken, kalçalarımı ona arzuyla sürtüyordum ama o da çok sarhoştu, bu hareketimi anlamadığına emindim.

"Haysiyetsizler!" dedim yeniden. Saçlarım dağıldı rüzgârda, yüzümü ısırdı soğuk, diken diken battı tenime. Rüzgâr bağırışımı alıp götürdü. "Adiler!"

"Oğlum, içeri çek şu kızı!" dedi taksici amca en sonunda. Akın beni geri çekti. Direnmek istedim ama onun gücüne karşı koyamadım. Gerisin geri yığıldım. Yığılır yığılmaz da kapattım gözlerimi.

"Keşke babam ölse annem yerine... Şerefsiiiz! Şerefsiz, Fenerbahçeli domuz..." diye söylenirken bir el ağzıma kapandı. Gözlerimi araladım. Akın'dı. Şoför susmam için homurdanıyordu. Akın'ın elini ısırdım. Acıyla inleyip geri çekildi. Bense yeniden yumdum gözlerimi.

Bir ara tekrar açtım. Bu sefer Akın'ın kucağındaydım ama her an düşecek gibi hissediyordum. "Zümrüt?" diye seslendi bana. "Zümrüt, ayakta durabilir misin?"

Kendime gelir gibi oldum. Kafamı salladım, o an indirdi beni. Kapının önündeydik. Sırtımı pervaza yasladım, dönen başıma rağmen dik durmak için çabaladım. Akın uzun bir süre kapının deliğine anahtarı geçirmek için uğraştı. En sonunda başardı, sarsak bir şekilde içeri girip ışığı açtı. Sonra gelip beni belimden hafifçe tutarak içeri çekti ve kapıyı kapattı. Merdivenler gözünde büyümüş olacaktı ki beni salona yönlendirdi. Girişteki ışığın çok azı salona vuruyorken, önce beni sonra da kendini koltuğa bıraktı. Yüz yüze bakıyorduk ve çok yakındık.

"Dünyanın en güzel kızısın," dedi bir ara. Hayal gibi bir sesti. Belli belirsiz tebessüm ettim ve kısık gözlerle baktım ona. O da gülümsüyordu bana bakarken. "Âşığım sana."

Salonun karanlığında ve sessizliğinde yıldızlar gibi parlak ve hüzünlü bir melodi gibi berraktı sesi. "Âşığım sana..." diye tekrar ettim. Sıkıştık bir süre, ikimiz de rahatsızdık ama ben onun üzerine çıktım son bir çabayla, hemen kollarını sardı belime, bu defa rahat ettik.

Bu defa tamamlandık.

15 Mart 1981

Marmaris'e gidişimiz öyle ani olmuştu ki Muğla tabelasını görene kadar kendimi rüyada sanıyordum. Sol omzuma yaslanmış anneme bakındım bir an. Gözlerini dışarıya çevirmiş, akıp giden yolu izliyordu. Ayakkabılarını çıkarmış ve iki bacağını uzatmıştı. Sabah babamla yaşanan büyük

tartışmanın gerginliğini üzerimizden atmamız çok uzun sürmüştü. Daha doğrusu Akın ve babamın kavgasını görünce çok korkmuştuk.

Oysa benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Sabahın köründe uyandırmıştı Akın beni. Çalar saatinin hayal meyal beşte çaldığını işitmiştim. Anlamlandıramayarak ona baktığımda ufak bir valize kıyafetler dizdiğini görmüştüm. "Anneni doktora götürüyoruz. Kanser için bulunan şu iğneli tedaviyi deneyecektik ya..."

Uyku sersemi, bir şey anlayamamıştım ama arabaya binip de Dilektaşı Mahallesi'ne geldiğimizde arabadan inmeden durdurmuştum onu. "Akın, babam?"

"Ne baban?"

Korku dolu bir nefes aldım. "Babam izin vermez ki annemi alıp oralara götürmemize?"

"İzin almayacağım zaten," demişti kararlı bir şekilde. Sonra inmişti arabadan.

Apartmanın kapısına varmadan kolunu tutup, "Bu doğru değil. Bunu yapamayız," demiştim.

İki kolumu tutup okşamıştı. "Ben annenle, Zehra'yla konuştum. Anneni ikna etmek zor oldu ama merak etme, kabul etti."

"Nasıl? Annem mi?"

Kafasını sallamıştı onaylarcasına. "Kimsenin yaşama isteğini elinden alamazsın Zümrüt. Babana rağmen annen yaşamayı seçiyor ve ben onu yaşatmak istiyorum. En azından bu umudu ona verebilmiş olmak bile iyi hissettiriyor bana."

Sonrası ise uykulu babamın bağırıp çağırmasıydı. Küfürleri, Akın'ın üzerine yürüyüşleri, mahallelinin sesimize uyanışı, kavga kıyamet... Babam hiç çekinmeden beddualar yağdırmıştı üzerimize. Akın'ın tepesi atmıştı bir ara, babamın pijamasının yakasına yapışıp kuvvetle duvara doğru sıkıştırmıştı onu. "Lan benim sinirlerimi bozma! Bu kadın yaşayacak! Duydun mu? Yaşayacak bu kadın! Sana rağmen yaşayacak!"

Normal şartlarda bu tavır çok yanlıştı ama babam en ufak bir saygıyı hak etmeyen biri olduğundan, buna bir şey diyememiştim. Zaten babam da Akın'ın gözlerindeki öfkeyi görür görmez pusmuştu kedi gibi. Sadece biz arabaya binip hareket etmeden hemen önce, "Sen görürsün, it soylu seni!" diyerek sallamıştı parmağını tehditkâr bir şekilde. Çok korkutmuştu bu hareketi beni. Göğsümde hâlâ bunun gerginliğini taşıyordum.

Yol bizden ziyade annem için daha zor geçti çünkü midesi bulanıyordu. Kısa molalarımızın çoğunda kusuyordu. Doğru dürüst bir şey yediği de

yoktu ama boş midesiyle öğürüp duruyordu. Akın'a karşı mahcup hissettiğimden poşet aldım bir dinlenme tesisinden, poşete kussun, sürekli durdurmasın ve rahatsız etmeyelim onu istedim. Akın öyle bir karşı çıktı ki bana, sustum.

Sabah yedi buçukta başlayan yolculuğumuz tam on iki saat sonra son bulmuştu. Akın Marmaris'te hastaneye yakın bir pansiyonda yer ayırtmıştı bizim için. Her şeyi düşünmüştü. Annemi odaya taşımak hiç de kolay olmamıştı. Kan ter içinde kalmıştı Akın, annemi taşırken. Cebimdeki mendilimle sildim alnındaki terleri. Öpesim de geldi ama annem var diye cesaret edemedim. Nasıl eziliyordum annem için bunca şeyi düşünmesine... Bu kadar iyi olması, ince düşünceli olması yüreğimi titretiyordu.

Akın yemeklik bir şeyler bulmak adına aşağıya indiğinde annem uyukluyor gibiydi yatakta. Ayak ucundaki battaniyeyi üzerine örterken açtı gözlerini. Ellerime uzandı, cılız bir güçle tuttu. "Çok seviyor seni," dedi kuru dudaklarını zar zor kıpırdatarak. Bu sözü beni o kadar mutlu etti ki gülümsedim. Annemin ellerimi tutan ellerini okşadım.

"Ben de onu çok seviyorum," diyerek gülümsedim. Başını bana doğru çevirince yazması kaydı. Kafasında saç kalmadığından sürekli düşüyordu annemin yazması. Uzanıp düzelttim, başını okşadım. Annemin feri gitmiş gözlerinde af diler gibi bir bakış vardı. "İyi misin anne?" diye sordum.

"Benim esmer çiçeğim, üzüm gözlü kızım..." dedi hırıltılı nefesine karışan sesiyle. Bu cümlesi bana öyle dokundu ki hemen doldu gözlerim. Beklenmedikti. İlkti ve tekti. Başımı ellerine eğip yanaklarımı ellerine bastırdım. "Bahtın hep açık olsun. Kaderin kara görmesin hiç." Gülümsedim. Öyle bir gülümsedim ki içimde çiçekler açtı sanki.

Akın tavuklu pilav almış pansiyonun girişindeki seyyar pilavcıdan. Annemi doğrultup önce ona yedirdim ama çok yiyemedi. Biraz su istedi ve uyudu. O bir şey yiyemeyince benim de yiyesim kaçtı, iki kaşık alıp bıraktım. Annem uyurken biz de aşağıya indik. Pansiyonun önündeki banklardan birine oturup geleni geçeni izledik. Daha doğrusu ben Akın'ı izledim.

"Biliyor musun, annem ilk defa bugün bana sevgiyle hitap etti," dedim.

Kaşları şaşkınlıkla havalanırken, "Nasıl?" diye sordu.

"*Esmer çiçeğim* dedi bana," diyerek alt dudağımı dişledim.

Akın gülümseyerek beni kendine çekti. Göğsündeki yerime yerleşirken, "Bak sen," diyerek yanağımı sevdi.

Kıkırdadım. "Bir de dua etti bana. Bence senin için de sürekli dua ediyor." Göğsünden kalktım heyecanla. "Sen haklıydın Akın. Yaşama

tutunmak istiyor annem. O kötü yaşamına... Tutunmak istiyor. Ölmek istemiyor."

"Onun için buradayız ya güzelim," diyerek avuç içlerimi öptü. "Ah, Zümrüt..." diye mırıldandı sonra sıcacık bir sesle. "Duymak isteyip de duyamadığın onca güzel hitap cümlesini sana öyle çok söylemek isterim ki... Seni yarım bırakan her eksikliği kendimle öyle çok doldurmak isterim ki..."

Ertesi sabah erkenden gittik hastaneye. Annemle ilgilenen doktor hanım Akın'ın annesini tanıyormuş önceden. Akın'a sıkı sıkı sarıldı. Hemen hüzünlendi Akın, bir çocuk gibi eğildi başı. Annem muayene odasına alındığında sıkı sıkı sarıldım Akın'a. O ise, "İyi olacak, annen çok iyi olacak," diyerek okşadı sırtımı. *Annem iyi olurdu belki ama ya sen Akın? Annene karşı nefret beslediğini söylerken onu sevdiğin, onu özlediğin o kadar belli ki ele veriyor çehren hemen seni. Yaraların saydam, cam gibisin.*

Annem iğnesini olduktan sonra doktor birkaç bilgi verdi. Mide bulantısı, baş dönmesi veyahut başka sorunlar yaşadığında hemen hastaneye gelmemiz gerekiyormuş. Bu gece de mecburen buradaydık.

Hastaneden çıktığımızda annem hastane bahçesinde biraz soluklanmak istediği için durduk. Güneş ışıkları öyle güzeldi ki annem bile hâlsizliğine rağmen canlanmıştı sanki. "Ne güzel, ne sıcak memleket bura..." diyerek uzun uzun mavi gökyüzüne baktı. Akın'la birbirimize gülümsedik. Annem Akın'a döndü sonra. "Ee evladım, sizin nikâh ne zaman?" diye sordu.

Aslında bu soruyu Akın'a sorması beni çok mahcup etti. Elinden geleni yapıyordu Akın. Hatta ben onun para biriktirdiğini öğrenmiştim, eve gelen banka mektuplarından. Kafasında binbir tilki dönüyordu, ne kazanıyorsa birazını eve birazını da birikime ayırıyordu. Üstelik okuyordu da bir yandan. Her şeye yetişmeye çalışıyordu işte. Hâl böyle olunca ondan ha deyince bir evlilik bekleyemezdim. Kaçıp geldiğimde bile o kadar utanmıştım ki kendimi yük gibi hissetmeden edememiştim. O her ne kadar bunun aksini söylese de gerçek buydu işte. Onun eti ne budu neydi. Çok üzülüyordum.

Akın sıcacık gülümsedi anneme. "Az kaldı. Hayırlısıyla bir okulumu bitireyim, hemen nikâh yapacağız."

Ama annem hoşnut değildi, yüzünden belliydi. Akın'ın maddi durumunun iyi olduğunu biliyordu ama hiçbir şey sandığı gibi değildi. "Oğlum, beni yanlış anlama..." dedi, başından kayan yazmasını düzeltirken. "Kızımı evine aldın, ona nikâh kıyacağını söylüyorsun, belli ki daha

zamanı var bunun ama bari adını koyun bu işin." İkimizin de parmaklarına bakındı. "Dışarıdan gören hayli yanlış anlar. Gençsiniz, sevdalısınız, güzelsiniz... Etraftan görenler hep bir şey konuşur. Zarar gören siz olursunuz."

"Anne, biz de onun için çabalıyoruz zaten. Ne olur sıkıştırma," dediğimde, Akın bana bakarak kafasını iki yana salladı.

"Yok, haklı annen," dedi, daha sonra dönüp annemin ellerini tuttu. "Merak etmeyin. Her şeyi düzene oturtacağım ben. Çok mutlu olacağız. Hiç üzmeyeceğim onu, söz..."

Akın bir söz veriyorsa tutardı, bilirdim. Dilinin altında senet vardı sanki adamın, güvenim öyle büyüktü. Hastaneden ayrıldıktan sonra annemi pansiyona götürdük. Yorulmuştu. Bedeni dayanmıyordu uzun süre ayakta durmaya, bu sebeple uzandı hemen. Akın ise ufak bir işi olduğunu, döneceğini söyleyerek gitmişti. Ben de odanın penceresinden Marmaris'i izlemeye koyuldum.

Güzeldi gerçekten buralar. Havası gibi insanları da sıcak ve güleçti. Odamızın penceresinden denizin bir kısmı görünüyordu yalnızca. Ömrümde böyle güzel, çarşaf gibi, duru ve mavi deniz görmedim. Başka şartlar altında buraya gelmiş olsaydım mutlaka çıkıp gezerdim, manzara fazla davetkârdı ama annemi bırakamayacağımdan bir pencere ardından izlemekle yetindim.

Akın akşama doğru geldi. İşi tahminimden de uzun sürmüştü. Geldiğinde soluk soluğaydı, yüzüme baktığı anda gülmeye başladı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç," diyerek geçiştirdi beni. "Hadi, güzel bir yemek yiyelim."

Pansiyonumuzun hemen arka sokağında güzel bir restorana oturduk. Ahşap pencerelerinin pervazlarında sardunyalar bulunan, küçük ve samimi bir mekândı. Cam kenarına, denizin üzerine kızıllıklar bırakarak batan güneşe karşı oturdum ben. Annem yanıma, Akın da karşıma oturdu. Çok kalabalık değildi, hatta birkaç gencin oturduğu masa dışında boştu. Zaten onlar da kalkınca bir biz kaldık.

Ne yiyeceğimizi kararlaştırırken annem, "İçim çok bir şey almaz benim," dediğinden, benimle bir yemesini teklif ettim. Klasik çorba, ana yemek ve tatlının bulunduğu bir menü istedik. Akın oturduğu sandalyede kıpırdanıyor, gözlerini etrafta gezdirip duruyordu. Bir sıkıntısı var gibiydi ama ara ara gülüyordu sanki. Tövbe çektim içimden. Bir hâller vardı.

Çorbalarımız geldiğinde anneme biraz içirdikten sonra ben de içtim. Havadan sudan konuşmayla geçti bu fasıl. Sonra Akın birden bıraktı

kaşığını. Gözlerime bakmaya başladığında ben de duraksadım ve bıraktım kaşığımı. "Ne oldu?" diye sordum merakla.

Anneme döndü. "Her şeyin çok daha farklı olmasını isterdim..." dedi. "Annemi çok küçük yaşta kaybettim. Babamla pek bir şey paylaşamadım. Hayatı erken yaşta öğrenmeye çalıştım, hâlâ öğrenmeye çabalıyorum... İyilik neredeyse, hak, adalet ve özgürlük neredeyse yönümü hep oraya çevirdim. Bunu bana kimse öğretmedi ama gerçeğin bu olduğunu yaşayarak öğrendim ben." Gözleri bana döndü yeniden. "Sonra aşkı buldum. Hiç ummadığım, beklemediğim bir anda oldu ama buldum." Elime uzandı, sıkıca tuttu ve yeniden anneme baktı. "Yeri ve zamanı mıdır bilmem, Emine anne. Yol yordamı da bildiğim pek söylenmez. Rıza alınmadan da bir işe kalkışmayı doğru bulmam, Ayten'in üzülmesini ve eksik hissetmesini istemem hiçbir konuda. Şartlar daha farklı olsun, her şey mutlulukla nihayete ersin isterdim lakin olmadı," dedi mahcup bir şekilde. "Bu sebeple bunu burada yaptığım için bağışlayın beni." Derin bir soluk alıp kaçamak bir bakış attı gözlerime, tuttuğu elimi sıktı. "Allah'ın emri, peygamberin kavliyle ve tabii sizin de izninizle, kızınız Ayten'i kendime istiyorum."

Bu o kadar beklenmedikti ki ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. Anneme baktım, annem gülümsüyordu. Rüya gibiydi her şey. Akın'ın elimi tutan eli titriyordu heyecandan. Canım sevgilim, ne ince düşünceliydi... Gözlerim dolu dolu olurken annem masaya yaklaştı. "Oğlum, benim sözümün ne kıymeti var? Allah'ım Ayten'ime güzel bir kader yazmış, karşısına senin gibi kibar, onu el üstünde tutacak birini çıkarmış. Benim razı olmaktan başka yapacağım ne vardır?" Kuru ve cılız elini uzatıp sırtımı sıvazladı. "Hem yaşananları biliyorsun. Ben evlatlarımın hep iyi olmasını isterim. Çok mesut olun. Allah sizlere evlat ekmeği yemeyi nasip etsin."

Annem çocuksuzluk meselesini bilmiyordu tabii. Bilse üzülürdü, hiç haberi olmamalıydı. Akın da söylemezdi zaten, bu konunun üzerinde durmadık. Karşımdaki sandalye hareket etti, Akın ayağa kalktı ve annemin elini öptü hemen. Annemle sıkı sıkı sarılırlarken ağlamaya başladım. Annem dualarını diline sürüp duruyordu. Sonra ben de annemin elini öpüp başıma koydum, o da ağladı.

"Aslında," diyerek bana ilerledi Akın. Buğulu gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda ceketinin iç cebinden bordo renkli bir kutu çıkardı. "Bunu doğum gününde vermeyi istiyordum. Malum, sayılı gün var. Ama bu sabah Emine annemin söylediklerini düşündüm durdum. Haklı. Adı konmalı bazı şeylerin." Kutuyu bana doğru uzatıp açtı. Kutunun içinde iki adet alyans vardı. Bu beklenmedik hareketi karşısında bir

elimi şaşkınlıkla ağzıma kapatırken bana, "İyi ki doğdun Günyüzü," dedi. Gözleri dolu, sesi anın yoğunluğuyla boğuktu. Elleri titriyordu, gözleri ise yemyeşil ve hayran hayran bakıyordu gözlerime. Hayatımın en keskin dönemecinde olduğuma emindim. Bütün sokakları ona çıkan bir şehre ev sahipliği yapıyordu yüreğim, hayatımdaki bütün dönemeçlere minnettardım, bütün yolları ona çıkardığı için. "Doğduğun gün takvimde baharın başlangıcıdır. Benim ömrümün baharı da sen geldiğinde başladı." Daha küçük olan yüzüğü kutudan çıkarıp sağ elime uzandı, titreyen elleriyle yüzük parmağıma taktı. "İyi ki doğdun sevgilim ve ben iyi ki seni buldum."

16 Ağustos 1984, Kırmızı Kulüp

"İyi ki doğdun..."

Onlarca alkışa, tebrik etmek için bekleşen kalabalığa rağmen sözlerim üzerine gözleri masanın kenarında dikilen beni buldu. Yüzümdeki buruk tebessümün bir kısmı bulaştı onun da dudaklarına. Gözlerine su yürüdü. Bakışlarında hüzünden çok kırıklık vardı ama yine de tebessüm etmeye gayret etti. Mecbur çünkü, benim gibi o da bu yalana ortaktı.

İki elini uzattı bana, ellerine tutundum. "Fotoğraf çekilelim," diyerek beni yanına çekti. Bakışları masanın öte yanına döndü. "Eşimle bir fotoğrafımızı çeker misiniz? Hatıra kalsın."

Çok eskilerden onun sesini duyar gibi oldum o an. "Fırat Usta, bir de ikimizi çeker misin? Hatıra olarak..."

Baston yutmuş gibi dimdik durdum. Yanan bir sürü mum yüzünde dalga dalga dans ediyordu, yanına geçtiğimde aynı dans ve sıcaklık benim de yüzüme vurdu. O mumlar gibi eriyip yok olmak istiyordum. Oysa şu an bir kül değil miydim? Yana yana küle dönmemiş miydim? Onlarca kez ölmeyi seçmemiş miydim ben de?

"Baa, ben!" diyerek kurtuldu Jale Hanım'ın kollarından Mete. Baba diyemiyordu hâlâ doğru dürüst, dili dönmüyordu. Kısa bir an Jale Hanım'la göz göze geldik. Boğazıma keskin bir hançer saplanmış gibi hissettim. Dişlerimi sıktım. Söz vermiştim. En azından bu gecelik...

Yavuz, Mete'yi hızlıca kucağına aldığında Mete'nin haylaz gözleri pastanın yanan mumlarındaydı. "Füleyelim baa, füleyelim!" diyerek eğiliyordu masaya.

"Dur oğlum, önce fotoğraf, sonra üfleriz," dediyse de, yaramaz Mete tükürükler saçarak pastaya uzaktan uzaktan üflemeye çalışıyordu. Yavuz bir eliyle kucağındaki Mete'yi desteklerken diğerini de belime koyarak beni yanına

çekti. Kısa bir an tedirginlikle yüzüne baktım. Yüzündeki tebessüm silinmemişti ama ona bakışımı hissedince belimdeki elinin baskısını hafifletti.

"Çekiyorum!" diye bağırdı abisi. Bakışlarım usulca o yöne döndü. Fotoğraf makinesine bakarken doldu gözlerim. Yine de gülmeye çalıştım. Flaş patladı. Yanan binlerce mumun ardında, gözlerimde yaşlarla ve başarısız bir tebessümle bir süs olarak kalacağıma emindim fotoğraf kâğıdında.

Mete ve Yavuz fotoğraf çekiminin ardından mumları üflediler. Yavuz sıkı sıkı sarıldı Mete'ye. İkisini izlerken ister istemez içim sızladı. "Basta yeyelim mi?" diye sordu Mete süt dişlerini gösterip gülümseyerek. Yavuz mumları aldıktan sonra pastayı kestim. Esra abla ve Mustafa abi de fotoğraf çektirmek isteyince, pastayı kenara aldım.

Jale Hanım bir ara, "Rahat bırakın Yavuz Ali'mi, o ailesiyle çekildi fotoğrafını zaten," dese de duymazlıktan geldim. Yanımda sabırsızca pasta bekleyen Mete'ye, Esra ablanın kızı Filiz'e ve Mustafa abinin oğlu Çetin'e verdim ilk olarak pastadan. Mete henüz çatalı doğru dürüst tutamadığından ve askılı pantolonuyla gömleğini mahvetmesini istemediğimden kucağıma aldım onu. Pastayı bölüp ağzına götürünce iştahla yedi hemen. Sarıya çalan dalgalı saçlarını öptüm.

Yavuz, "Benden bu kadar, bırakın da pastamı yiyeyim yahu!" diyerek yanıma oturdu. Bir dilim pastanın bulunduğu tabağı ona uzattım. O ise kravatını gevşetip ardına yaslanmıştı bu esnada. Garsonlardan birine el işareti yaptım.

"Ne içersin?" diye sordum Yavuz'a.

Dudak büktü. "Şarap olabilir. Kırmızı."

Garson kırmızı şarabını kadehine koyarken, Mete dudaklarını yalayarak hâlâ koca pastaya bakıyordu. "Baa, çikoleleli basta!" diyerek minik işaret parmağıyla pastayı gösterdi Yavuz'a. Aklı sıra biraz daha pasta yemek istiyordu.

"Oğlum, koca bir dilimi mideye indirmişsin zaten. Fazla yeme bak miden bozulur sonra," diyerek karnını sevdi Yavuz, Mete'nin.

Yavuz'dan istediği desteği göremeyen Mete'nin pasta dilenen hüzünlü bakışları bana döndü. "Atten, lüfden yeyeyim..." dedi küçük omuzlarını düşürerek. İçimi eritiyordu bu çocuk böyle hüzünle gözlerime bakınca.

"Ayten değil, Meteciğim, anne diyeceksin," dedi masanın karşı tarafından Jale Hanım. Otoriter sesi karşısında başını önüne eğdi Mete. Yavuz ise sessiz kaldı ve şarabını yudumladı. Masada bir sessizlik olurken pastadan ufak bir dilim daha kestim Mete'ye. Ben alışmıştım onun bu keskin sesine, alışamayan diğerleriydi. Kestiğim dilimi sessizce yedirdim Mete'ye. "Ee, hadi açılışını

yapın pistin," dedi bu defa Jale Hanım. Duymazlıktan geldik ikimiz de önce ama, "Size diyorum!" diyerek seslendi yeniden.

Yavuz boğazını temizledi. "Mete pasta yiyor ya anneciğim, bırak yesin," diye onu geçiştirmek istedi ama Jale Hanım üsteledi.

"Bitmiş yahu pastası, hadi..." Sonra bizim kemancılara doğru bakındı. "Louis Armstrong, What a Wonderful World çalın lütfen," dedi. Mete'yi çağırdı yanına. Esra abla ise annesinin bu tavrına sinir olmuş olacak ki kendisi aldı Mete'yi.

Yavuz'la göz göze geldik. "Bu dansı bana lütfeder misiniz hanımefendi?" diye sordu güleç bir şekilde. Uzattığı eline tutundum ve başımı eğdim. Piste ilerlerken salonun boş oluşu bana hayatımı hatırlattı. Hiçlik. Yokluk. Yoksunluk. Beni yaşama bağlayan ne vardı? Hiç! Kaç mezar kazıldı hayatımda? Tüm sevdiklerim şimdi toprak altında değil miydi? Yüreğimin yarısı... İnsan yarım bir yürekle nasıl yaşardı? Yaşıyor muydum ki ben? Uzun bir süredir içi boş bir kabuktan ibaretim.

Yavuz bir elini belime yerleştirip beni sıkıca kendisine yaslarken müzik başladı. Ağır ağır salındık biz de. "Annem mi zorladı?" diye sordu bir süre sonra bana. Önce anlamadım, sonra neyden bahsettiğini anlayınca kafamı iki yana salladım hafifçe.

"Hayır, bu partiyi ben de istedim."

Gözlerimi kaçırdım. "Ama parti istemiyordum, söylemiştim. Neden Ayten?"

Omuz silktim. "Otuz yaşına girdin," diyerek gülümsemeye çalıştım. Omzundaki elimle ceketinin tozunu alır gibi yaptım. "Özel bir yaş bana kalırsa. Yaşlandın." Gözlerime ulaşmayan ama sahici bir şekilde güldüm. Yalan değildi, hatta bu partiden daha fazlasını hak ediyordu. Kutlu bir boşanma töreni örneğin...

"Yaşlandım mı?" diye sordu garip bir sitemle. Biraz daha yaklaştı kulağıma. "Artık cemiyetin en yakışıklı babası demiyorlar mı arkamdan yani?"

Tebessümüm büyüdü yüzümde. "Diyorlar..." diye itiraf ettim. Doğruydu, hâlâ yakışıklıydı ve onunla evlendiğim için şanslı olduğumu söyleyenler bile vardı. "Cemiyetteki bazı güzel kadınlar hâlâ seni çok beğeniyor. Otuz yaş deneme aldırma, yeniden muazzam bir evlilik yapabilirsin."

"Ama ben onları istemiyorum," dedi, hareketlerimiz yavaşladı. "Gözlerime bakar mısın?" dediğinde duraksadım. Gözlerim gözlerini buldu. "İstediğim yer tam burası. Burada, senin yanında iyiyim." Sol kulağıma doğru yaklaştı. "Mutlu oldum," diye itiraf etti. "Parti için çok teşekkür ederim." Gözleri

doldu ama hayır, o kolay kolay ağlamazdı. En azından insan içinde asla ağlamazdı. Onu tanıyordum.

Şarkının ağır ritmine rağmen birden beni kendi etrafımda çevirdi. Uzun elbisemin etekleri uçuştu, anlık olarak gözlerimi yumdum, onu hatırladım. Şimdi nazikçe tutacaktı beni belimden, saçlarım yüzüne çarpacaktı, gözlerini yumacak ve koklayacaktı beni. Kendine yaslayacaktı bedenimi sonra, tutuşu gevşek, incitmekten korkarcasına, varla yok arasında olacaktı ama hep orada kalacaktı.

Olmadı tabii. Yavuz'un elleri çok daha sertti. Beni bir tur çevirdikten hemen sonra belimi tutan eli ise kabaydı. Öyle sıkı tutuyordu ki beni, elleri arasından kaçırmak istemediği bir kuş gibi hissediyordum kendimi. Yavuz ve Akın arasındaki en büyük farklardan biri buydu. Akın'ın gevşek tutan parmaklarında hep bir özgürlük varken, Yavuz o özgürlüğü bana sunmuyordu.

Akşam geceye evrilirken hediyeler verildi. Ben Yavuz'a yurt dışında çok beğendiği, yeni üretim Casio marka saati almıştım. Sanırım çok istediği için görünce çok sevindi. Ya da beni sevdiğinden. Jale Hanım kalkmak istedi sonra. Mete'yi de beraberinde götürüyordu. Yavuz, "Biz de kalkalım," dediğinde ayaklanmıştım ancak Jale Hanım katı bir dille engel oldu.

"Yok, siz eğlencenize devam edin. Benim kafam artık almıyor. Hem Mete de uyur az sonra, biz gidelim. Eğlenmenize bakın."

Pek bir eğlencemiz olmadı esasında o gittikten sonra. Ben ilaçlarımı içtim, gevşedim, Esra abla ve eşi Metin eniştenin Latin dansı denemelerini yüzümde buruk bir tebessümle izledim. Mustafa abi ve eşi Miyase Hanım'sa her zamanki gibi tuhaf bir didişme içerisindeydiler. Sanırım Mustafa abi onu dansa kaldırmadığından söyleniyordu Miyase Hanım, çok dinlemedim. Yavuz içkinin dozunu biraz kaçırdığından çakırkeyifti, gülümsedi durdu. Onlar bizden önce kalktılar. Ben de çalışanlara masayı toplamalarını ve mekânı kapatmalarını söyledim, çok geçmeden biz de çıktık.

Yavuz cebinden aracının anahtarını çıkarıp bana uzattı. "Araba kullanan ve içki kullanmayan kadınlar iyi ki var," dedi gülerek. Araba kullanmayı öğreneli çok olmuştu. İçkiyi bırakmak ise kullandığım ilaçlar nedeniyle tamamen mecburiyettendi. Bana kalsa içki komasına girerek ölmek mükemmel bir intihar yöntemi olurdu. Keyif alarak ölmek... Yaşamdan alamadığım o keyfi belki ölürken alırdım.

Bu düşüncelerle çalıştırdım aracı. Bir sigara yaktım arabayı kullanırken. Günde bir paketten altı yediye düşürmüştüm şimdilerde, kendimle barışıyordum sanırım. Eve gidene dek konuşmadık. Tarabya'daki villaya vardığımızdaysa Yavuz'a döndüm. "Çok mu sarhoşsun?" diye sordum endişeyle.

"Yok," dedi bana yeniden gülerek. Arabanın kapısını açtı. "Mutluyum sadece."

Gülmek geldi içimden bu hâline ama gülemedim. Ben de indim onun ardından. Küçük çantamdan anahtarımı çıkardım. "Herkes uyumuş anlaşılan," dedim evdeki ışıksızlığa bakınarak. Anahtarı kilide soktuğumda kapının kilitli olduğunu anladım. "Aa, hiç gelmemişler mi eve?" diye sorarken bir yandan da ışıkları açmıştım. Evin karanlığına bakarken Yavuz da içeri geçmiş ve kapıyı kapatmıştı. "Yardımcılar bile evde yok! Sadece ikimiz varız sanırım."

"Esra ablamın evine gitmişlerdir belki," dedi Yavuz. Anlık olarak göz göze geldik.

"Annen hiçbir fırsatı kaçırmıyor," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Bizi ısrarla gerçek bir karı koca sanmaktan asla vazgeçmiyor."

Yavuz sıkıntılı bir nefes çekerken gözlerini yumarak şakaklarını ovuşturdu. "Takılma," dedi ve merdivenlere ilerledi. Birkaç basamak çıkmıştı ki tökezler gibi oldu, hemen tırabzana tutundu. Koşup tuttum kolundan.

"Asıl sen takılma," diyerek koluna girdim. Yüzüme bakıp gülümsedi. Ağır ağır çıktık merdivenlerden. Işıkları açtım. Gözleri bana döndü. Bakışlarımı kaçırdım. "İyi geceler," dedim. Arkamı dönüp gitme niyetindeydim ki bileğimi tuttu ve çevirdi beni.

"Ayten..." dedi. "Bu gece benimle uyur musun?"

Bileğimi tutan eline baktım, anında gevşetti elini. "Kâbus mu görüyorsun?" diye sordum bakışlarımı gözlerine kaldırırken.

"Hayır," diye yanıtladı. "Sadece bu gece benimle birlikte uyumanı istiyorum."

Bileğimi elinden çektim. Sesinde arzudan çok küçük bir çocuk isteği ve hevesi vardı. "Yapamam," dedim katı bir sesle. Yavuz'la beraber çoğu kez bir yatağı paylaşmıştık ama bu genelde en kötü anlarımdayken olmuştu. Bir intihar sonrasında, ağlama krizlerinde, kâbuslarımdaki çığlıklarımda, yaşadığım onca travmadan sonra kendime zarar vereceğimden korktuğundan başımda nöbet tutuşlarında... Bir yatakta sevişme harici her şeyi paylaştık onunla.

Başını eğdi. "Özür dilerim," dedi içten bir şekilde. Suçlu hissetti. Sonra arkasını döndü ve hızla odasına girdi. Kapanan kapısının ardında kalakaldım bir süre, sonra ben de odama geçtim. Elbisemi çıkardım ağır ağır. Uzun, saten pijamamı giyerken, katı konuşmamın onu kırıp kırmadığını düşünüyordum. Aklımda doktorumun sözleri vardı. Sanki beynimin her bir noktası uyuşmuştu. Yaşamak yorgunluğu tüm hücrelerime ilmek ilmek işlemişti ve ben bir hayalet olup çıkmıştım.

Tuvalet aynasının karşısına oturup makyajımı çıkarırken kendime baktım. Yirmi dört yaşındaydım ama asla öyle hissetmiyordum. Ben Akın'la beraber ölmüştüm, artık yaşamıyordum. Bu beden, bu çehre, bu gözler... Hepsi içi boş bir kabuktan ibaretti. Ben bu kabuğu kırıp atamıyor veya yok edemiyordum. Yaşıyormuş gibi görünen, içine "mış" eklerini dolduran, sosyetenin gösterişli hanımefendisi, cemiyetin en genç, en zengin ve söz geçiren kişisi olduğumu söylerlerdi. Kabuk onlara bunu verebiliyordu, evet. Bu kabuk öyle kolay kolay gelmemişti de zaten o sıfata. Çoğunda Yavuz'un eli vardı. Zenginlik ve saygınlık bir kere onunla beraber gelmişti. Ben ölmek için çırpınırken bana kaç kez yaşam bahşettiğini ise sayamıyordum. Bana âşıktı. Bana öyle âşıktı ki, öl desem ölecek kadar hastalıklı bir hâldeydi. Ve ben onun karısıydım. Gerçek bir evlilik değildi bu, hiçbir zaman da öyle olmayacaktı. O da farkındaydı. Bu birlikteliğimizin birçok sebebi vardı ve sonuçlarında asla tensel bir yakınlaşma yoktu. Yavuz hiçbir zaman gerçek bir eş sıfatıyla yanımda durmayacaktı. Dost, arkadaş, yoldaş, sevgiyi hak eden biri. Fakat aşkı... Hayır. En azından benim ona âşık olmam imkânsızdı. Onu seviyordum ama ona hiçbir zaman âşık olmayacaktım.

Sonra Akın'ın yüzü düştü aklıma. Son sözleri... "Mutlu ol Zümrüt. Her şey çok güzel olacak. Sen de mutlu ol." Oysa bu yalanı bana neden söyledi, anlamam ben hâlâ. O gittiğinde beraberinde mutluluklar da gitmişti. Neden öyle söyledi ki bana? Onsuz mutlu olamayacağımı bilmiyor muydu sanki? Mutluluk bir başkasının kollarında, bir başkasının yatağında mıydı? Hiç sanmıyorum. Denemek istemedim mi bunu? İstedim. İçim almadı ki.

Çok güldüm, çok ağladım. Ömür meğer böyle bir şeymiş, seni kaybedince anladım.

Yine de kızamıyordum Yavuz'a ben. Hiçbir şeye zorlamıyordu beni. Fıtratında yoktu onun. Esasında onunla çok kuvvetli bir bağımız vardı. Birbirini anlayan, birbirinin sınırlarını ihlal etmeyen, birbirini sayan, her insanın kolay kolay kuramayacağı güçlü bir bağdı bu. Ona olan sevgim şefkatten oluşuyordu. Ötesi olmayan, yalın, biraz minnettarca bir sevgi.

Hem... Kimse de kalmamıştı yanımda. Yaşadığım her şeye o şahitti. Köksüz bir ağaç gibi, yapayalnızdım. Ölemiyordum. Ölemiyordum işte! Defolup gidemiyordum onun, onların olmadığı bu dünyadan!

Aniden ayağa kalktım, sabahlığımı hızlıca üzerime geçirdim ve düşünmeden çıktım odadan. Kapısına tıklarken tedirgince ağırlığımı tek ayağıma bıraktım. Kapının ardından adım seslerini duydum, sonra kapı açıldı. Afallamış bir ifadeyle baktı yüzüme. Odasında yalnızca yatağının yanındaki

komodinden yayılan abajurun sarı, cansız ışığı vardı. "Ayten? Bir şey mi oldu?" diye sordu tedirginlikle.

Kapının önünden çekilmemişti. Ona temas etmemeye çalışıp kapıya sürtünerek geçtim odaya. Hiç konuşmadım, o da bir şey demedi. Bir eli kapı kolunda kalırken bana döndü. Bense üzerimdeki saten sabahlığı çıkarıp yatağın ışıksız tarafına geçip yattım. İnce yorgan serindi, ısınan vücudumu rahatlattı. Yavuz da bir süre sonra kapıyı kapatıp geldi. Ona hiç bakmadım ama yatağa girdiğini yatağın diğer yanının çöküşünden anladım. Sırtüstü uzanmıştım, o ise bana dönmüştü.

Uzun bir süre sessiz kaldık. Uyumuyordu, düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu ve beni izliyordu. En sonunda ben de ona döndüm. "Uyusana," dedim karanlıkta gölgeli görünen yüzüne dikkatle bakarak. Madem onunla uyumamı istiyordu, uyumalıydı işte.

"Uyurum," dedi. Yeniden bir sessizlik girdi aramıza. Ne o gözlerini yumdu ne de ben.

"Biz ne zaman boşanacağız?" diye sordum birden. Sesim karanlık odada cam gibi kırıldı.

Kalın kaşları çatıldı. "İstemeden bir şey mi yaptım sana?" diye sordu.

"Hayır..."

"Annem mi bir şey söyledi? Ya da bir şey mi yaptı? Eğer öyleyse ben onunla konuşurum. Zaten son zamanlarda..."

"Hayır Yavuz," diyerek araya girdim. Sözlerimi kafamda toparlamaya çalıştım. "Biz bunun elbet bir gün biteceğini biliyorduk. Leyla yaşıyor olsaydı, hayatta olsaydı da bitecekti, sen de biliyorsun. Benim istediğim senin kendi hayatını yaşaman. Yavuz, görüyorum, sen mutlu değilsin. Öyle olduğunu sanıyorsun ama değilsin. Boşanalım, hayatını yaşa, aşkı yeniden bul, gez, dolaş..." Duraksayıp soluklandım. "Hem Mete de büyüdü artık, öyle aman aman muhtaç değil anneye babaya. Sorumlulukların biraz olsun hafifledi."

Sesli bir nefes bırakarak güldü. "Boşanalım..." diye sayıkladı, kafasını iki yana sallayarak. "Boşanalım ve ben hayatıma bakayım, yeniden âşık olayım, gezeyim tozayım..." Dudaklarını birbirine vay be dercesine bastırdı. Sonra yeniden gözlerime baktı. "Her şey bu kadar kolay mı? Yeniden âşık ol demek bu kadar kolay mı? Öyleyse sen neden yeniden âşık olmuyorsun Ayten? Neden sevmiyorsun beni?"

"Aynı şey değil," diyerek karşı çıktım.

"Sakın kendi aşkınla benim aşkımı kıyaslama!" dedi. "Senden onu unutmanı, aşkını kalbinden silmeni tabii ki beklemiyorum. Onu ben de unutamıyorum. En büyük ihaneti ona sen değil, ben yaptım. Seni sevdiğim için şu

kalbimi kendi ellerimle kaç kere söküp atmak istedim, haberin yok senin! Ama ben kabullendim Ayten. Sana bu kadar âşıkken bir başkasını sevemem. Benim bir başkasını sevmem mümkün gibi görünse de yapamam. Çünkü sen hayattasın. Akın ise..." Duraksadı. "O ise yaşamıyor artık."

Kesik bir nefes aldım, yine göğsüm sıkıştı. Gözlerimden yaşlar usul usul yastığa doğru süzülürken Yavuz bir elini yüzüme uzattı, burnumun üzerine akan yaşı başparmağıyla tuttu. Sonra ıslak başparmağı yanağımı okşadı. "Onu çok özlüyorum," dedim cılız, renksiz bir sesle.

"Biliyorum," diyerek diğer eliyle de öteki yanağımı okşamaya başladı. Biraz yaklaştı. "Biliyorum, Zümrüt," diye fısıldadı. Oysa bana böyle seslenmemesini çokça söylemiştim ona. Neden canımı yakıyordu? Neden böyle söylüyordu?

Boynunu uzatıp parmağıyla okşadığı sol yanağımın üzerini öptü. Dudakları ve nefesi sıcacıktı ama titredim. Geri çekilmedi, bense hiç kıpırdamadım. Yanağımdaki elini aşağı, çeneme doğru kaydırdı ve az önce öptüğü yerin biraz daha altını öptü bu defa. Nefes alamıyordum. Sımsıkı yumdum gözlerimi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Sonra iki kolunu uzatıp beni kendisine çekti. Bir kukla gibi hissettim kendimi. Kıpırdamadan, nefes bile almadan, bana sarılmasının bitmesini bekledim. Saçlarımı okşarken dudaklarını sağ şakağıma yaslamıştı. "Keşke..." diye mırıldandı bir süre sonra. "Keşke çektiğin onca acıyı silebilmem mümkün olsa. Bizim için çok mutlu bir gelecek olsa. Keşke... Keşke sevebilsen beni."

Kendimi usulca geri çektim. Gözlerine baktım. "Mümkün değil. Onca acının yok olması mümkün değil Yavuz. Seni seviyorum ama senin istediğin ve arzuladığın şekilde bir sevgi değil bu. Sen de biliyorsun. Asla öyle olmayacak." Gölgeli odada gözlerindeki kırgınlığı çok net görebilmiştim fakat elimden başka bir şey gelmiyordu. Ümitlenmesini istemiyordum, bunu ne ona ne de kendime yapamazdım. Arkama dönüp ince yorgana sarıldım ve dizlerimi karnıma çektim.

Boşanacaktım, kararlıydım. Yavuz'u ikna etmesi vardı sadece, bana boyun eğecekti elbet. Zaten içi ölmüş biriyle kim yaşamak isterdi? Kabullenecekti. Acı çekecekti ama mutlaka kabullenecekti. Yorganın üzerine attığım elimin yüzük parmağındaki iki yüzüğe dikkat kesildim sonra. Biri parlak, gösterişli ve oldukça pahalı bir yüzüktü. Diğeri ise eskimiş, sade ve gösterişsizdi. Sorsalar ikisi de gerçekti ama değildi işte. Değildi...

Biraz para biriktirmiştim. Giderdim buralardan. Hatta Marmaris'e yerleşirdim, onun nişan yüzüklerimizi taktığı, doğum günümü kutladığı o sıcak memlekete giderdim. Denizi gören ufak bir eve yerleşirdim. Akın severdi

çünkü denizi. Sonra o denize baka baka boğulurdum. Ölmek zordu, anlamıştım. İsteyip de ölememek ise daha zordu, tecrübe etmiştim.

Jale Hanım'ın söyledikleri düştü aklıma bir bir. "Neden? Karnın burnunda kimin yanında, nerede yaşayabilirsin? Kim kaldı etrafında Yavuz'dan başka, kim? O çok sevdiğin kardeşlerin, arkadaşların bile sırt çevirdiler sana! Sevgilinin ölümünden seni sorumlu tuttular! Üstelik hiç de alakan yokken... Ya camia? Onlar neler konuşuyorlar senin hakkında, haberin var mı? Yok! Ya şu dava meselesi? Koralpler seni rahat bırakmayacaklar Ayten! Akın öldü diye bu dava kapandı sanmıyor onlar! Adana'ya gideceğim, öldüreceğim onun ailesini demişsin mahkeme çıkışı bağıra çağıra! Seni yaşatmazlar! Seni seviyor, Ayten... Oğlum seni çok seviyor. Lütfen... Kendini düşünmüyorsan bebeğini düşün. Bak biz, ben ve Yavuz, her türlü yardım ederiz sana. Hayatın boyunca en iyi şartlarda, çok mutlu şekilde yaşarsın bebeğinle. Zamanla mutlu bile olursun, âşık olmazsın ama mutlu olursun Ayten. Ben oğlumun sana bu mutluluğu sağlayabileceğine eminim, seversin bile onu... Bu kadar katı olma. Sağlıklı düşünemiyorsun şu an, biliyorum lakin sen de biliyorsun, en makul olanı bu. Kestirip atma her şeyi öylece. Bebeğini düşün."

İnsan dilinin bir balyoz olup karşısındakinin ruhunu kelimelerle öldürebileceğini Jale Hanım'ın sözleriyle anladım ben. Ve o attığı tokat asıl yüzüme değil, hayatımaydı. "Kendine gel!" diyerek bana bağırışı hâlâ kulaklarımdaydı. Hiç gelemedim ben kendime, onunla birlikte yok oldum sanki. Keşke her şey onun vadettiği kadar güzel olsaydı. Keşke Devrim Leyla yaşasaydı. Keşke mutlu olabilseydik. Keşke onu sevebilseydim. Keşke hayatın benden çaldıklarını unutabilseydim.

Senin sevgin, Akın... Senin sevgini tadan bir insan için geri kalan tüm sevdalar yalandır. Göz boyama, aldatmaca, kandırmacadır. Belki onlar için gerçektir ama benim için koca bir boşluktan ibarettir.

Sabahın ilk ışıklarıyla kalktım yataktan. Zaten ona sarılırım korkusuyla doğru dürüst uyuyamamıştım. Sessizce indim aşağıya. Mutfakta oturdum uzun bir süre. Saat sekize doğru mutfak penceresinden gazeteci çocuğun -Yavuz ona Gamsız Ferit diyordu- gazete ve süt getirdiğini gördüm. Ona bahşiş vermek geldi içimden. Hemen ayağa fırladım, dış kapıyı açtım. Beni karşısında görünce şaşırdı. Dokuz-on yaşlarında, zayıf, ince bir çocuktu. Kafasında kahverengi, ona büyük gelen kasketi vardı. Bu yaz sıcağında fiyakalı olduğunu düşündüğünden takıyordu belli ki yavrucak. Askılı şortunun paça kısımları yırtık pırtıktı ama dert eder gibi bir hâli yoktu hiç. Gülümsedim ona.

"Günaydın, kolay gelsin Ferit Bey," diyerek elindeki gazetelere ve süt şişesine uzandım. Çok seviyordu bu çocuk kendisine saygı hitabıyla seslenmemi. Hemen göğsünü kabartıyor, büyük adammış gibi görünmeye çalışıyordu ve komik görünüyordu.

"Günaydın abla," diyerek yutkundu ve şişeyle gazeteleri verdi. Bir eliyle, boynuna astığı gazete çantasını düzeltti, diğer eliyle de yere bıraktığı süt sepetini aldı. Arada geceliğimin açık bıraktığı gerdanıma alenen bakışlar atıyor, gözlerimle karşılaşınca hemen gözlerini yere indiriyordu.

"Bekle de sana bahşiş vereyim," dediğimde gözleri parladı. Süt şişesini mutfak masasına bıraktım. Portmantodaki çantamdan birkaç yüzlük çıkardım, geri döndüğümde çocuğun güler yüzüyle karşılaştım. "Al bakalım," diyerek parayı uzattım.

"Allah razı olsun abla," diyerek şortunun cebine attı parayı hemen. Kirli yanakları, utandığından pembeleşti.

Sol omzumu kapının pervazına yaslayarak kollarımı göğsümde bağladım. "Senden de aslan parçası. Anlat bakalım, ne var ne yok memlekette?"

"Vallahi ne olsun abla, aynı tas aynı hamam... Siyasetten anlamam gayrı ama yine büyük adamlar bir şeyler çeviriyor."

Siyaset deyince aklıma o geldiğinden, "Boş ver, sen sakın bulaşma siyasete..." deyiverdim.

Boştaki eliyle kasketinin altındaki yağlı saçlarını kaşıdı. "Sezen Aksu yeni albüm çıkaracakmış eylülde. Daha şimdiden çok konuşuluyor vallahi. Ne müthiş kadın, değil mi abla? Cıbıl cıbıl, tam serçe!" Ben ona dik dik bakınca yarıda kesti. "Ha, dün yangın çıkmış Aşiyan'da. Gazetelerde yoktur daha, gece olmuş yangın. Bir yalı yanmış cayır cuyur. Ta karşı kıyıdan görmüşler yangını. Düşün, o derece büyükmüş."

Kalakaldım bir an. "Kim..." diye sordum sonra. "Kimin yalısıymış?"

Dudaklarını yaladı iştahla. "Tamtürklerinmiş." Uzun uzun soluklandı. Bense öylece baktım çocuğun yüzüne. "Neyse abla, ben gideyim. Hayırlı günler," diyerek döndü ardına gitti. Pervaza yaslanmasam, yığılır kalırdım kapı önüne. Beynimde öyle kötü hatıralar canlandı ki o yangın benim içimde baş gösterdi sanki. Yangın... Yangın ve Akın! Yanarak ölen yüreğimin yarısı!

Şimdi hatıralarımızın olduğu o ev de mi yanmıştı? Yüzlerce kahkahamızı sırtlanan o ev, o duvarlar, onca eşya, onca kitap, onun pikabı, kitabı, defteri, askerdeyken bana yazdığı mektupları, kelimeleri, mavi renkli taş küveti, Boğaz'ı gören ince demirli balkonu, çatı katındaki kırmızı ışıklı fotoğraf odası, bizim yatak odamız, pirinç karyolamız, bembeyaz çarşaflarımız... Her şey onun gibi yanmış mıydı? Her şey sevgilim gibi alev alev yanmış mıydı?

Yanarak öldü benim sevgilim. Yangın söndüğünde ondan geriye sadece külleri kaldı. Göremedim ölüsünü, ölüsünü dahi göstermedi bu hayat bana. Bir küle ne kadar muhtaçtım oysa. Olmadı. Çok şey geçti üstünden ama külünün adı bile içimde hâlâ sıcaktır. Ben onun yangınına bir damla su olamadım. Nasibim mezar toprağınaymış, ne acı.

Arabanın portmantoda asılı duran anahtarını aldım ve koşa koşa çıktım evden. Çıplak ayaklarıma yürüdüğüm yolun taşları battı, kendimi arabaya nasıl attığımı bilemedim. Hemen çalıştırdım motoru. Ağlaya ağlaya Tarabya'dan Aşiyan'a sürdüm. Aşiyan yokuşundan çıkarken hıçkırıklarım ve gözyaşlarım o kadar sıklaşmıştı ki, önümü zar zor görmeye başlamıştım. Yalıya az kala durdurdum arabayı. Ellerim direksiyonda öylece kaldı bir süre, iyice ağladım. Bilinçsiz bir şekilde kapıyı açıp kendimi dışarı bıraktığımda ise ellerimin tersiyle yanaklarımı siliyordum.

Usul usul yürüdüm kaldırımdan. Yalının bahçe kapısına geldiğimdeyse kalakaldım. Yalıda yangına dair hiçbir iz yoktu. İyice baktım; çatısına, pencerelerine, kapısına... Yoktu hiçbir şey. Öylece duruyordu. Onca anıya rağmen dimdik, heybetli ve görkemli bir şekilde sapasağlam duruyordu. Tüm bunların anlamı neydi? Bir rüyada mıydım?

Bahçe kapısını itip içeri girdim. Taş yoldan yürüyüp büyük dış kapının tam önünde durdum. Anahtarım yoktu. Alnımı kapının desenli yüzüne yasladım. Kapıya dokunmak, bu eve bakmak, bu bahçede bulunmak bile beni bu denli yaralıyorsa, evin içine girmeyi düşünemiyordum bile. Anahtarımı almadığım için çok üzüldüm ama sonra bu üzüntüm hemen uçtu gitti. Çünkü evinin yandığını öğrenen hiç kimse anahtar aramazdı. Ortada bir ev kalmadığını; kapıların, kilitlerin önemsiz olduğunu bilirdi.

Ben de bir külle karşılaşacağımı bilerek geldim buraya. Ama hayat işte.

İki kül birbirimize bakar olmuştuk şimdi...

Bir rüzgâr esti o an. Ağustosun yakıcı sıcağına rağmen serin, insanı ferahlatan bir rüzgârdı bu. Bahçedeki fundalıkların dalları, çınarların yaprakları hışırdadı. Alnımı yasladığım kapıdan kaldırdım başımı, arkamı döndüm. Döner dönmez de gördüğüm şeyle kalakaldım.

Saydım. Yetmiş yedi tane kurutulmuş kırmızı gülüm vardı. Fakat kırmızı demeye bin şahitti artık. Sevdiğim o rengi yitirmiştim ben, sevdiğimi de... Şimdi o güllerin aksine bambaşka bir şey duruyordu karşımda.

Bahçenin köşesinde simsiyah bir saksıya dikilmiş bir gül fidanı vardı. Bir dünya yeşil yaprak ve dikenlerle doluydu gövdesi ama gül tekti, biriciktı. Kan kırmızısıydı rengi ve hiç solmayacakmış gibi güneşe karşı dimdik duruyordu. Benim solgun yetmiş yedi gülümün aksine tek bir gül umutla, sevgiyle

ve mutlulukla göğe doğru bakıyordu. Toprağı boldu, nemliydi. Henüz yaşıyordu ve çok güzeldi.

Bana çok eskilerden tanıdığım birini hatırlatıyordu. Bana unutma diyen bir adamı hatırlatıyordu. "Unutma Zümrüt. Tüm çiçekler yavaş yavaş, kırmızı güller çabuk solar."

Toprağından koparılmamış hiçbir bitki kolay kolay solmazdı oysa. Bu başka. Bu gül solmamak üzere toprağa dikilmişçesine diri duruyordu. Bir umuda tutunmak ister gibi meylediyordu belki de gönlüm. Çoktan toprak olmuş bir adamdan; toprağa sıkı sıkı tutunmuş, asi gül fidanına umut bağlayan, yarım bir yüreğe...

Ayışığı Kitaplığı

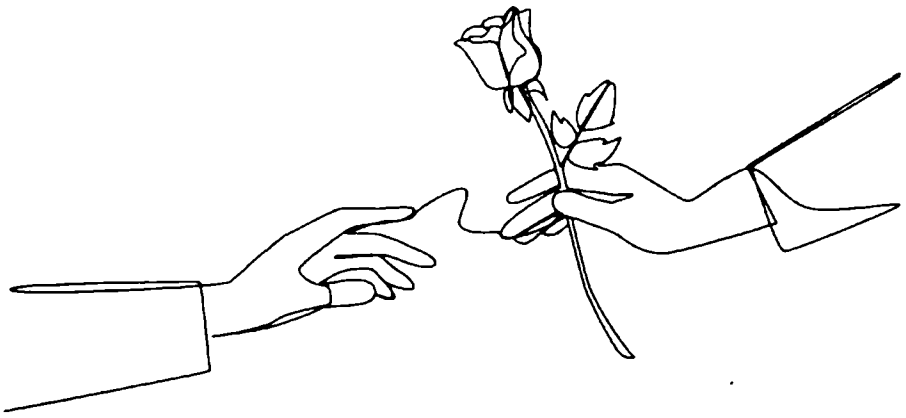

6. BÖLÜM: CORALİNE

İstanbul'a dönüşümüz gidişimizden daha çabuk oldu. Annem tahmin ettiğimden daha iyi, daha dinç ve daha dingindi. Mide bulantıları daha azdı. Mutluydu. Bu mutluluğunun sebebinin, Akın'ın hem annemin gönlünü hoş etmesi hem de bana aldığı yüzükle bir şeylerin adını koymasından kaynaklandığını anlamıştım. Tamam, hiçbir şey arzu edilen şekilde olmamıştı. Ben o evden telli duvaklı çıkamamıştım belki ama Akın'ın annemin rızasını alması, yüzük takması bile annemin gözünde çok kıymetliydi.

Tabii benim gözümde de paha biçilmezdi.

Yol boyu parmağıma bol gelen parlak alyansıma baktım durdum. Bir çocuk gibi sırıtışıma engel olamadım. Hayatımda gördüğüm ve benim olan en kıymetli şey bu yüzüktü. Sürekli dokundum, parmağımda çevirdim, bazen sevdim. Kalp bağından ziyade somut bir bağımız vardı artık onunla. Çok mutluydum, çok!

Annemi eve bıraktığımızda babamı evde bulamamıştık. Gelmemiş eve doğru dürüst, Zehra söyledi. Nereye gittiğini, kimlerde kaldığını pek tabii anladım. Sinirlerim bozuldu yeniden. Sultan'ın abileri keşke döve döve hastanelik etseler!

Zehra yemek hazırlamıştı annem için, bizim de kalmamızı istemişti ama Akın ve ben kalmak istemedik. Yine de hamile hâliyle uğraşmaması için ben yardım etmeye koyuldum. Akın, annemi zar zor taşıdı içeri. Çok koşturmuş, çok yorulmuştu.

"Aa, yüzük!" Zehra'nın sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp önce ona sonra da yüzüğüme baktım. Sırıttım. "Kız ne ara? Bakayım," diyerek sağ elime uzandı. Alıcı gözüyle yüzüğümü süzdü.

"Dün Marmaris'te taktık yüzükleri."

"Dün mü?" diye sordu şaşkınlıkla. Yüzüğü okşadı. "Altın, değil mi? Kız kaç ayar acaba? Pahalı duruyor..."

Hızla çektim elimi. "Ayol ayarını mayarını ne yapacaksın Zehra? Akın'ın yaptığına bak sen... Annemden istedi beni, annem de verince taktı yüzükleri. Nasıl mutluyum!"

Zehra arkasını dönüp, kaynayan çorbayı karıştırmaya başladı. "Bırak bu tozpembe hülyalı bakışları. Otur da şükret bu adam seni alacağı için!" dedi katı bir sesle. Besbelli kıskanmıştı beni yine. Umursamadım.

Sofrayı kurdum. Emel ve Gülin'i sevip sarıldım çokça. Bir ara Akın tuvaletin yerini sordu, gösterdim ama beni çağırdı. Antreye doğru yürüdük. Kulağıma doğru eğilirken cebinden biraz para çıkardı. "Zümrüt, bunu annene ben bırakırsam beni yanlış anlar. Al bunu, sen ver annene."

Elim havada duraksadı. "Yok, koy onu cebine Akın. Bizim için onca şey yaptın zaten, buna gerek yok. Rica ediyorum açma bu bahsi."

Ancak o kafasını iki yana sallayarak parayı elime tutuşturdu. "Yahu al! Aramızda paranın lafı yok, nişanlınım ben senin, unuttun mu?"

"Olmaz ki!" diyerek elini itmeye çalıştım.

"Al dedim!" diye diretti. Kaçarcasına tuvalete girdi sonra.

"Hemen kaç zaten!" diyerek vurdum tuvaletin kapısına. Geri döndüm. Zehra sofrayı topluyorken annemin yanına oturup parayı uzattım. "Anne, al bu parayı. İlaçların azalmış, sakın ihmal etme, olur mu?"

Annem bir şey söylemeden eğdi başını. İçini çekti derin derin, parayı yeleğinin cebine sıkıştırdı. Ben de kalkıp Zehra'ya yardım ettim. Yemekten sonra bulaşıkları toparladım. "Nergis neler yapıyor?" diye sordum Zehra'ya. Selim Bey mevzusunu hâlâ unutmamıştım. Umuyordum ki görüşmüyordu o adamla.

"Ne yapsın, aynı. Bizde kaldığı süre boyunca Gülin'den ve Emel'den şikâyet edip durdu. Ders çalışamıyormuş hanımefendi seslerinden! Salonda çalışsın diye mutfakta oturdum ama kızıp durdu bana. İki odalı evim var, ben ne yapayım? Çalışsın işte burada şimdi."

Mutfaktaki rafta duran saate baktım. "Saat beşe geliyor, nerede kaldı bu kız?" diye sordum.

"Ha, okul çıkışlarında tiyatro kursları varmış. Oraya yazılmış. Her boku bitti, tiyatrosu kaldı!"

Nergis'in tiyatroya ilgi duymasına kızmadım ben Zehra gibi. Beni asıl sinirlendiren Selim Bey rüyasına kapılıp hayatını bu yönde şekillendirmesiydi. Henüz on yedisindeydi, hayatını hangi yöne çizeceğini pek bilmezdi ve biraz saftı Nergis. Onun için korkuyordum. Yavuz Bey her ne

kadar Selim Bey için *zararsız ve iyi biridir* dese de bu korkuma engel olamıyordum.

Zehra karnını tutarak mutfaktaki sandalyeye çöktüğünde hafif bombeli karnı dikkatimi çekti. Buruk bir tebessüm yerleşti dudaklarıma, yanına ilerleyip önünde diz çöktüm. "Büyümeye başlamış karnın..." diyerek karnını okşadım.

"Öyle..." diyerek gülümsedi Zehra.

"Nasıl gidiyor hamileliğin? Zor mu?"

"Çok şükür mide bulantılarım geçti. Sadece ayaküstü kaldığımda kasıklarım ve belim ağrıyor. Geçen tavuk aşerdi canım, sağ olsun kayınbabam hemen aldırıp yollamış, bir güzel yaptım ben de." Yeniden karnını sevdim. Zehra bir an elimi tuttu. Sorgularcasına baktım yüzüne. "Seninle şu çocuk meselesini oturup konuşamadık Ayten. Bu işin arkasında... Yani buna sebep olan etken... Çocuğunun olmamasına neden olan..." Gözleri dolu dolu olmuştu hemen. Kelimeler dilinde dolanıp karışıyordu ama ben anlamıştım her şeyi.

Elimi karnından çektim, yutkundum zorlukla. "Evet, babam yüzünden," diye kabullendim buz gibi bir sesle. "Ama tek etken babam değil, ben annemin de bozuk genlerini miras aldım sanırım."

"Tedavisi var, değil mi? Akın biliyor, değil mi?"

Doğrulup Zehra'ya yaklaştım. "Akın biliyor ama babamın da etkisi olduğunu bilmiyor. Açma bu konuyu onun yanında. Tedavisi var sanırım, gideceğim doktora."

Zehra ellerime uzandı, sıktı. "İhmal etme Ayten. Sen çocukları benden çok seversin. Küçüklüğünde kurduğun hayalleri bilirim ben senin. Bu tedaviyi ol."

"Olacağım, her şeyin bir zamanı var. Sen beni boş ver. Dikkat et kendine." Uzanıp bir kez daha karnını sevdim, gülümsedim. "Kız mı olacak erkek mi sence?"

"Kız gibi hissediyorum," derken gözleri parladı.

"Ben de! Ay, hadi inşallah..."

Aşiyan'a vardığımızda hava çoktan kararmıştı. İkimiz de çok yorgunduk, kahvaltılık bir şeyler atıştırdık ve hemen yatağa geçtik. Ben gece on ikiye doğru uyandım susadığımdan, zar zor kalkıp mutfaktan su içtim ve geri döndüğümde Akın'ın uyku mahmuru çipil çipil bakan gözleriyle karşılaştım.

"Ne oldu?" diye sordu kapıdan girdiğimde. Öyle tatlı bir hâli vardı ki bu uyku sersemliğine ve sesine gülmeden edemedim.

"Susamıştım, su içtim. Uyu hadi," diyerek oturdum yatağa.

Akın kollarını açtı. "Gel," dedi. Canıma minnetti. Ev soğuktu, evde olmadığımızdan kaloriferler yanmıyordu. Titreyen bedenimi hemen kollarına bırakarak iyice sokuldum. Sıcacıktı, bense buzdan hâlliceydim ve sanırım onu uyandırırken kendim mayıştım. Saçlarımı okşadı, birkaç kez de öptü. Yeniden huzurla uykuya daldım.

Gıcırdayan tahtalara yapışan çıplak ayaklarının çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Sessiz olmaya çalışıyordu ama pek beceremiyordu, kafam yastığın altında olsa bile duymuştum onu. Boynumu hareket ettirip yastığın altından ona bakındım. Saçlarını gelişigüzel tepesinde toplamış, kâkülleri alnında sağa sola dağılmıştı. Kendisi de pek sakin değildi saç tutamları gibi, evde fır fır dönüyor, eline ne geçerse kucağına topluyordu.

Bir an yatağa döndü, benimle göz göze gelince korktu. "Ay!" dedi sağ elini kalbine götürerek. "Ne sessiz sessiz uyanıyorsun öyle? Ödüm koptu..."

Gülerek kafamın üzerindeki yastığı kaldırdım. Sabah sessizliğinde kuş cıvıltısı gibiydi Zümrüt'ün sesi. Huzur doldum o an. "Günaydın Zümrüt Hanım," dedim, çarpık bir gülüşle.

"Günaydın Akın Bey..." diyerek, ensesinden firar eden saçlarının diplerini kaşıdı. "Kirlileri yıkıyorum, üzerindekileri de çıkarır mısın? Hava çok güzel, yıkayıp asayım."

Çarpık gülümsemem daha da büyüdü o an. Sabah sabah onu arzulamam kadar normal ne var? "Bu bir sevişme teklifi mi?" diye sordum en şerefsiz ses tonumla. Alık alık baktı birkaç saniye suratıma. Sonra kucağında topladığı çamaşırlardan eline ne geldiyse fırlattı yüzüme.

"Eşek!" dedi sinirle. "Çıkar üzerindekileri, hadi!"

Ama attığı çamaşır beni daha da coşturdu. İpek saten geceliğiydi kafama attığı. Elimde evirip çevirdim, yetmedi kafama sardım ince ip askılarını. "Yakıştı mı?"

Hepten kızdı. Uzanıp aldı kafamdan, kirlileri yere attı, sonra pata küte vurdu kollarıma. "Çıkar üzerini Akın!" dedi. O nasıl güzel bir ses tonu, kanımı kaynattı resmen. Aniden doğrulup kollarımın arasına çektim onu. Ufak çaplı bir çığlık kopardı, sırtı yatakla buluşunca debelendi. Hemen üstüne çıktım. Üzerimi bir çırpıda çıkardığımı görünce çırpınması durdu,

gözleri çıplak bedenime döndü. Eğilip sıcak boynunu öptüm. Hemen çenesiyle kapattı boynunu, kıkırdadı. Sonra ben birden alt eşofmanımla birlikte çamaşırımı da indirince gülüşü dondu kaldı. Bu haline gülmeden edemedim. Bacaklarımdan sıyırıp kirli kıyafetler yığınına yolladım onları da. Odadaki sabah ayazı çıplak vücudumu ısırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu inanamayarak.

"Ee, çıkar dedin çıkardım?" diyerek savunmaya geçtim. Bedenini kaydırdı yataktan, kaçarcasına kalktı. Elmacık kemiklerinin üzeri kızarmıştı, yerdeki kirlileri toparladı yeniden kucağında.

"Edepsiz, tövbe tövbe," diye söylenerek çıktı odadan. Güldüm ve iki elimi başımın ardında birleştirerek sırtüstü uzandım yatakta. Alt dudağımı yaladım. Ansızın bir türkü geldi aklıma, *Ah Bir Ataş Ver*, hemen ıslıkla söylemeye başladım. Bugün de izinliydi, dört günlük izin almıştı Yavuz'dan. Ben de tam şu anda okulu ekmiştim, zaten işten izinliydim. Beyaz çarşafların arasında çırılçıplak uzanıp, evde gezinen sevgilimi düşünürken dersleri ve işimi göz ardı etmek çok güzeldi. Zümrüt'ün ayak seslerini duydum yeniden, ıslığımı kuvvetlendirdim. "Üzerine bir şeyler giysene!" dedi kapıdan girip duraksayarak. Vücudumun en mahrem yerlerine kaçamak kaçamak bakıyordu. Bu bakışına gülümsedim ve ıslığı kestim.

Cıklayarak yatakta ona döndüm. "Böyle gezeceğim artık evde."

Ağzının içinden homurdanarak gitti çekmeceleri karıştırdı. İç çamaşırı bulunca bana döndü ve fırlattı. Havada yakaladım. "Giy şunu, kıçın donacak," dedi ama sesindeki o eğlenceli tınıyı yalnız ben tanırdım.

İç çamaşırını havada mendil gibi sallayarak keyifle sırıtırken, "Çok güzelsin," dedim.

Yüzü güldü, pıtı pıtı yanıma gelip yatağa oturdu. "Giy şunu," dedi yeniden. Üzerine benim hırkalarımdan birini geçirmiş, üstten üç düğmesini kapatmış, alt düğmelerini açık bırakmıştı. Hırkanın kolları uzun olduğundan sürekli bileklerinden aşağı kayıyordu. Salaş, eğreti duruyordu ama güzeldi.

"Benim kıyafetlerime de iyi çöktün," dedim sitemle. "Doğru söyle, donlarıma da mı çöküyorsun?" Elimdeki iç çamaşırıma baktım. "Ben bu iç çamaşırımın yerini bile doğru dürüst bilmem, sen nasıl biliyorsun?"

"Aaa! Üstüme iyilik sağlık, ne yapayım senin donunu ben! Giy şunu kıçına Akın!" Doğruldum ve hızlıca giydim çamaşırı. "Acıktım," dedi bu esnada o da. "İğrenç kokuyorum bir de, yıkanmam gerek."

"Bakayım nasıl kokuyorsun," diyerek boynumu ona doğru uzattığımda kendini geri çekti.

"Yok, cidden çok pisim. İğrencim. Koklama!" Kollarımın arasına çekmeye çalıştım ama gevşekti tutuşum. "Ayol bırak! Pisim be adam!" Geç kalmıştı kaçmakta, gafil avlayıp saçlarına gömdüm burnumu. Duymayı beklediğim taze sabun kokusu tam oradaydı, aldığım kokuya karışan bambaşka kokular da vardı tabii ama o kokuyu orada bulmak dudaklarımın kıvrılmasını sağladı.

"Yalancı, mis gibi kokuyor saçların hâlâ," diyerek kafasını öptüm.

"Kirloşum," dedi bu defa.

"Ne ne ne?" diyerek yüzüne bakınmaya çalıştım.

"Kirloş... Gülin böyle derdi yıkanmak istediğinde." İçten bir kahkaha koyuverdim. Alışılmadık şeyleri onun dilinden duymak bana nasıl da haz veriyordu.

"Yıkayayım mı ben seni?" diye sordum bu defa. "Ha kirloş?" diyerek ekledim ve göz kırptım.

Kollarını göğsünde bağladı kendini sakınır gibi. "Aman Akın," dedi nazlı nazlı. Uzaklaştı benden. "Sabah sabah da ağzın iyi laf yapıyor."

"Bu ağzım daha neler yapar da işte..." dediğimde hemen gözlerini kaçırdı benden. Kaç kez seviştim onunla ama bunu her ima edişimde utanıyordu Zümrüt. Esmer yanaklarına kan yürüyor, hafif hafif kızarıyordu teni. Bir de üst dişleri alt dudağını çekiştirip eziyordu, lafı uzattığımda. Kasıklarım sancıyordu onun bu hareketini izlerken. "Yataktan bir ses geliyor," dedim birdenbire.

"Ne sesi?" diye sorarken ince kaşları çatıldı.

"Aa, nasıl duymazsın? Bak, dinle..." Sustum, ikimiz de dinledik. "Gıcır gıcır ses geliyor, duyuyor musun?"

"Yok, duymuyorum. Hani?"

"Bak demirleri dinle," diyerek kolumla demirleri sarstım.

"Yok yahu, gıcırdamıyor?" dedi inanamayarak. Asabı bozulmuştu.

"Nasıl gıcırdamıyor?" dedim ben de sinirli sinirli. "Neden gıcırdamıyor Zümrüt?"

Afalladı. Çatık kaşları havalandı. "Ne?"

"Genciz, yatak yaylarını gevşetmemiz ve bu pirinç karyolanın gıcır gıcır etmesi lazım gelmez mi?" Yüzüme alık alık bakarken o kadar güzeldi ki, onu sonsuza kadar öpüp koynumda saklamak istiyordum. "Sevişmemiz lazım."

"Azgın teke!" diyerek göğsüme vurdu ve eli göğsümde kaldı. Soğuktu, tuttum yanağıma götürdüm elini, avucunu öptüm.

"Açım ben," dedim usul bir sesle. "Sana... Sana çok açım, Zümrüt." Gövdemi ona doğru eğip dudaklarını öptüm. Karşı koymadı. Büyük bir aşkla dudaklarım dudaklarını ezerken hafif bedenini üzerime doğru çektim. Göç yolunu ezbere bilen kuşlar gibi koştu ellerim yüzüne. Öpüşmemiz derinleşti, dizleri üzerinde yükselip bir bacağını üzerimden attı, bu esnada ayrıldı dudaklarımız ama çok geçmeden yeniden buluştu. Öğrettiğim şekilde üzerimde kendisini bana sürttüğünde başımı geri atıp soluklanmak istedim fakat aynı zamanda da dudaklarından yoksun kalmak istemiyordum. Neydi Zümrüt'teki bu bağlayıcı sır, çözemiyordum. Aklımı başımdan alıyordu. Aşk değildi, aşktan fazla bir şeydi.

Sonra bir an geri çekildi. Uzun, derin ve manalı manalı baktı gözlerime. Nefes nefeseydi, dudakları kabarmıştı iki öpülmeyle. Bana bakarken acı kahve badem gözleri yaşardı, anlamlandıramadım bu hâlini. Ben sormadan o, "Sen benim başıma gelen en güzel şeysin. Keşke şu göğsümün kafesinde, kalbimin hemen yanında bir kuş gibi saklayabilsem seni," diye fısıldadı.

Ansızın annemi hatırladım bu sözlerinde. Küçüklüğümde göğüs kafesinin kuş kafesi gibi olduğunu sanırdım çünkü. Anneme, *"Kuş alalım göğsüme, saklayalım,"* diye yalvarıp ağlamıştım. O ise bana, *"Olmaz oğlum, insanların göğüs kafesi kuş kafeslerine benzemez,"* demişti. Peki ne vardı o göğüs kafeslerinde kuş yoksa? İnsan, bedeninde neden kafes taşırdı ki kuş almayacaksa içine? Sormuştum tüm bunları anneme. Annem, *"Kalbin var,"* diyerek avucunu sol göğsüme yaslamış, okşamıştı. *"Bak, kuş misali pıt pıt kanat çırpan bir kalbin var. Onun içerisine kimi alırsan, göğüs kafesindeki kuş o olur."*

Benim de gözlerim doldu. İki avucumu Zümrüt'ün yanaklarına yasladım, okşadım. "Kalbinin yanında kuş olmama gerek var mı? Kalbindeyimdir belki?" diye sordum, kırıktı sesim. Benim gibi o da yüzüme yasladı ellerini. Uzamış sakallarımı okşarken gülümsedi.

"Öylesin," diyerek yutkundu. "Benim kalbimin her zerresi seninle dolu."

Seviyordum onu. Çok seviyordum hem de. Onunla aramızda öyle değişik, elle tutulamayan ama o kadar güçlü bir şey vardı ki adına aşk demek bir türlü gelmiyordu içimden. Ne diyeceğimi de bilemiyordum bu hisse, yalnızca onu öpmek geliyordu içimden. Öpüyordum da. Ateş parçasıydı sevgilim, mum fitili de ben. Yangın yeri oluveriyordu birden beyaz çarşaflı pirinç karyolamız.

Zümrüt, uykumun en derin noktasıydı sanki. Ve ben öyle dalmıştım ki bu uykuya, uyandırabilene aşk olsun.

Saçlarını kurtardım lastik tokasından, dalga dalga dağıldı yüzüne, ellerime, omuzlarına. Bir anda harlandı ufak kıvılcımlarımız. Yatağımızda iddialı bir dans başladı. Onun ince beli ve yuvarlak kalçaları oynadı üzerimde, benim ellerim avare avare dolaştı tüm bedeninde. Her defasında ayrı bir hazla soyuyordum onu kıyafetlerinden. Her defasında aynı hazineyi sanki ilk kez görür gibi bakıyor, dokunuyordum çıplak esmer tenine. Öpülmeyi, okşanmayı ve sarılmayı seviyordu Zümrüt. Seve seve yapıyordum ben de. Biliyordum, aşk değildi bu. Ne o zaman diye soramıyordum da kendime, cevapsızlık yiyip bitiriyordu içimi. Çırılçıplak kalınca başını geri atıp, iki elini omzuma yasladı. Büyüleniyordum onu izlerken. İncecik köprücük kemiği, kuğu gibi boynu, iki göğsünün arasında beliren iman tahtasının yumuşak teniyle bütünleşmesi, sol göğsünün altındaki beni, pürüzsüz karnı, tam kasıklarımın üzerinde iki yana açılmış bacakları... Buldum işte, buldum tam şu an! Sevda büyüsü bu. Kapılmamak mümkün değil üstelik. Hoşlantı gibi boş, aşk kadar basit değildi. *Sevdaydı onun adı.*

"Bol geliyor parmağıma, üç kere küvete düştü, üçünde de ödüm koptu gidere karışıp yok olacak diye!"

Islak saçlarını savurdu. Ferah sabun kokusu kendisinden önce gelmişti mutfağa. Kızaran patateslerin, çilek reçelinin ve taze ekmeklerin kokusunu çoktan bastırmıştı onun saçlarından yayılan koku. Kevgiri bırakıp ona döndüğümde başını masaya doğru uzattı ve alt dudağını dişledi. Gözleri parlamıştı.

"Oo, sevgilim her şeyi hazırlamışsın bensiz," diyerek yanıma geldi ve yanağıma sıkı bir öpücük bıraktı. İçinde ateş gibi bir şey vardı bu kızın, yemin edebilirdim buna. Ufak kıvılcımlarla tutuşturuyordu beni. Yanmaya hazırdım ben de.

"Çabuk geç bakalım," dedim ve kızaran patatesleri aldım tabağa. Çilek reçeline parmakla üstten bir dalış yaptı bu esnada o da, işaret parmağını iştahla yaladı, memnun bir tını döküldü boğazından. Hayran hayran izledim onu. Bir elimde kevgir, diğerinde patates kızartması tabağı, bir kere daha âşık oldum. "Çok mu seviyorsun sen çilek reçelini?" diye sordum kızartma tabağını masaya bırakırken.

Çocuk gibi kafasını salladı. "Kurt gibi açım," diyerek oturdu sandalyesine. Ben de karşısına oturdum. "Ekmeğin kıçı koparılmış yine Alacalı Bey? Ayıp oluyor..." dedi sitemle.

"Tazeydi, sıcaktı, dayanamadım..." diyerek çayları koydum. "Bilirsin beni; sıcak, taze şeylere dayanamam ben."

Kıkır kıkır güldü buna. Birkaç saat önceki sevişmemizi düşündü besbelli. Hemen ekmeklere Sana yağ sürdü, ilk dilimi reçele bulayıp bana uzattı. Dans eder gibi usul usul hareket etti ellerimiz birbirimizle. Ben onun ağzına yemek taşıdım o da benim. Hiç yadırgamadık. Sanki Zümrüt yıllardır benimle yaşıyormuş, benden bir parçaymış da böyle süregelmiş gibiydi her hareketimiz.

Parmağına takıldı sonra gözüm, hakikaten de bol duruyordu yüzük. "Yaptıralım parmağına göre yüzüğü," dedim çatalımın ucundaki patatesi ona uzatırken.

Gözü bir an parmağına kaydı, dudaklarını yalayıp gülümsedi. "Yaptıralım," dedi ve bir parça peyniri bana uzattı. Uzattığı peyniri çiğnerken ben de gülümsedim. Elini geri çekemeden tuttum ve üzerini öptüm.

"Ama unuttuk bir şeyi!" dedim lokmamı yutmadan. "Bak aklımı başımdan aldın, pikabı kurmadık bugün!"

Ayağa kalktım salondan pikabı getirmek için ancak bu sırada yumruklandı kapı. Şaşırdım, lokmamı yuttum. "Kim?" diye sordu ardımdan, ona baktım. Ayağa kalktı hemen, parmak uçlarına bulaşan reçeli ve yağı yaladı.

"Bilmem," diyerek omuz silktiğim esnada kapı daha büyük bir şiddetle yumruklandı. Kaşlarım çatıldı ve hızlı adımlarla gidip açtım kapıyı. Karşımda görmeyi beklediğim yüz kesinlikle babam değildi. "Baba?" diyerek yüzüne baktım. Öfkeden kıpkırmızıydı çehresi. Ondan aldığım yeşil gözleri ise iri iri olmuş, korkutucu bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi, ağzından tükürükler saçarak. Yalan değil, yirmi üç yaşındayken dokuz yaşındaki bir velet gibi titredim onun karşısında. Çocukluğumun karanlık ve tozlu hatıraları havalandı, babamla olan kötü anlarımın zerreleri dağıldı aklıma. "Nasıl o adamın karısını ta Marmaris'e götürürsün? Ne hakla?" Üzerime yürüdü. Bakışları benden başka bir şeyi görmezken, ardımdaki hareketliliği fark etmiş olacak ki bir an o yöne baktı. Daha büyük bir nefes çekti ciğerlerine. "Üstüne üstlük kızla birlikte yaşıyormuşsun bir de!"

Üst perdeden çıkan sesiyle iki elimi iki yanımda yumruk yaptım. "Bağırıp çağırmadan önce bir dinle baba..." diyecek oldum. Anında susturdu beni.

"Ulan neyini dinleyeceğim senin ben, it? Kaç kere seni adam etmek için uğraştım, didindim! Belaya bulaşmaman için neler yaptım! Dedim gençtir, arkadaşlarına uyduğu için, heves ettiği için anarşistlik yapıyor, bunun siyasetle alakası yoktur... Nerede? Memleketi kurtaracak sanki pezevenk!"

Neyden bahsettiğini anlamadım ama bana böyle bağırması, üstelik Zümrüt'ün yanında bağırması asabımı bozdu. Bir an Zümrüt'e baktım. Korkuyla ellerini önünde bağlamış, babama bakıyordu. "Baba, içeri geç, otur konuşalım. Kapı ağzında bağırıp durma," dedim, dinlemedi.

"Anarşistliğin tamam! Onu anladık, uslanmazsın sen! Ama kızı evine almak ne? Babası gelip söylemese kızımı evinde tutuyor diye, haberim olmayacak!"

"Ne?" diye sordu Zümrüt. Yanımıza geldi ufak adımlarla. "Babam size mi geldi?"

Babamın ateş saçan gözleri Zümrüt'e döndü. "Geldi tabii!" dedi ona. "Senin burada kaldığını söyledi." Gözleri yeniden beni buldu. "Bir de bunlar yetmezmiş gibi adamın karısını alıkoyup Marmaris'e kaçırmışsın! Ulan sen kendini ne zannediyorsun? Ali kıran baş kesen misin milletin başına?"

Babam belki Zümrüt'ün annesini Marmaris'e tedavi için götürmem konusunda haklıydı ancak babasının nasıl bir adam olduğundan habersizdi. Yaptığımı savunmuyordum, zorla Emine anneyi götürmüştüm ama bu onun iyiliği içindi ve Zümrüt'ün aptal babası onun iyileşmemesi, ölüp gitmesi için çabalıyorken ondan izin alacak da değildim. Hiçbir şeyden haberi yoktu babamın.

"Yapmak zorundaydım baba, kadın çok hastaydı," dedim öfkemi zorlukla bastırırken.

"Sana mı kaldı ulan?" diye çıkıştı. Zümrüt'e döndü sonra. "Sende de hiç mi gurur yok kızım? Evden kaçıp gitmek ne demek?"

Zümrüt hiçbir şey söyleyemedi. "Öyle bir şey olmadı baba!" dedim. "Babası sokağa attı onu!"

Ne derin ve ne yaralayıcı bir cümleydi bu, Zümrüt'ü kırmış olmaktan korktum ve göz ucuyla ona baktım. Başını önüne eğmişti, yaprak gibi titriyordu. "O da kapağı sana attı tabii!" dedi babam.

Gözüm döndü öfkeden. "Bana gelecekti! Kime gidecekti baba? Sevgilisiyim ben onun!" Yüzüğümüz geldi aklıma. Sağ elimi kaldırdım yüzüne doğru. "Bak! Bak, nişanlandık! Evleneceğim onunla, duydun mu?"

Şoka uğradı. Sustu kaldı bir süre. "Sen ne yaptın?" diye sordu daha sonra. "Sen nasıl bu kızla nişanlanırsın?"

"Seviyorum onu! Anladın mı? Çok seviyorum! Sana söyledim, anlattım... Dinlemedin beni, kulak asmadın bana ama gerçek bu baba! Ayten benim sevgilim, nişanlım ve okulum biter bitmez de karım olacak! Duydun mu?"

Babamın tokadı hızla sol yanağıma indiğinde Zümrüt'ün dudaklarından tiz bir çığlık koptu. Gelip sağ koluma tutundu elleri. Gururum babamın ayakları altında ezildi, un ufak oldu. Yine de başımı dik tuttum. "Hadsiz! Sen nasıl benden habersiz böyle bir işe kalkışırsın? İpini gevşettik diye bu cesareti nereden bulursun? Ben senin arkanı karakollarda toplamasam, bu malı mülkü, variyeti sana vermesem sen kimsin? Nesin?"

Yüzümü yeniden babama dönerken gülümsemeye başladım. Babamın aşağılamaları artık benim için alışılmıştı ama Zümrüt için yeniydi, biliyordum. "Yapma o zaman!" dedim gözlerine deli bir öz güvenle bakarken. "Yapma baba! Senden hiçbir şey istemiyorum. Ne malını ne mülkünü, hiçbir şey!" Sağıma döndüm, Zümrüt ellerini çekti kolumdan. Portmantodaki ceketimin cebinden arabamın anahtarını çıkarıp babamın avucuna tutuşturdum. "Al, senden kalan tek şey bu! Hiç eve bakma, bu ev kanunen benim! Onu sana vermem, hak iddia edemezsin!"

"Hata ediyorsun Akın! Kendine gel!" diye uyardı beni babam. *Hata*... Zümrüt'ten hata diye bahsetmek babamın bile haddine değildi oysa.

"Git baba, lütfen git..." dedim boğazıma oturan yumruyu yok sayarak.

"Ulan bir kızı bana mı tercih ediyorsun? Nasıl böyle bir şey yaparsın?"

"Kendini bir seçenek olarak sunan sensin baba! Ayten benim için bir seçenek bile değil, olamaz. Anlamıyor musun?"

"Aptal!" diye kükredi babam. "Aptal, bir kızın parmağında oyuncak olmuşsun! Aşk aptallığına düşerek bana ettiğin laflara bak! Senin gibi evladım yok benim! Yazıklar olsun... Annenin kemikleri sızlayacak meza..."

"Sakın!" diyerek işaret parmağımı salladım yüzüne. Sesim boğuktu, bütün vücudum gerim gerim gerilmişti. "Annemi karıştırma bu işe baba, sakın! Git buradan, rahat bırak bizi..."

"Nankör... Nankör köpek! Bir kenar mahalle dilberiyle evlenip yuva kuracakmış! Ben olmadan eylemlerden, anarşistliğinden mahpus damlarında çürümezsen kurabileceksin sanki yuvanı! İt seni!" Zümrüt'e baktı,

yüzünü buruşturdu. Ona bir laf edecek sandım, yarım adım attım babama doğru ama dışarı çıktı. Söve saya gitti. Ardından bakakaldım. Zümrüt vardı, olmasa belki sinirimden ağlar, bağırır çağırırdım ama onu üzmek istemiyordum. Kapıyı kapatıp ona döndüğümde hâlâ başı önünde, ayak parmaklarına baktığını gördüm. İnce ince titriyordu. Yüzüne dikkat kesildiğimde, ağladığını fark ettim. Çok geçmeden yanına koştum. Sıkıca sarıldım.

"Aldırma sen ona, hep böyleydi. Özür dilerim babam adına, o sözlerin hiçbirini hak etmiyorsun sen. Ne olur alınma..." Saçlarını okşadım, birer birer sıraladım teselli cümlelerini. Göğsümde hıçkırdı, yüreğim yandı o hıçkırınca. Ne yapacağımı, onu nasıl teselli edeceğimi bilemedim. Ben mühim değildim, oydu mühim olan.

"Gideyim mi?" diye sordu göğsüme doğru. "İstersen ben dönerim evime, yalvarırım babama, alır beni eve... Alır. Sokaklarda bırakmaz ya? Gideyim, yalvarayım..."

Söylediği sözler üzerine başını tutarak göğsümden uzaklaştırdım onu. Gitmek mi? Gitmek ve Zümrüt... O kadar uzak ve bir o kadar da yaralayıcı bir kelimeydi *gitmek*. Hele onun gitmesi... Olamazdı bu, mümkün değildi. Yüzünü iki avucumun arasına alıp gözlerime bakmaya zorladım. "Sen neyden bahsediyorsun Zümrüt? Ne gitmesi, ne yalvarması? O eve geri dönmeyi nasıl düşünürsün?"

Kızarmış gözleri çekinerek gözlerimi buldu. "Babanla benim yüzümden aranın açılmasını istemiyorum. Bak, ben gideyim. Kabul ettiririm ben kendimi, sen de babandan af dile. Zaten bizim için yeterince şey yaptın, babanla bağını koparma Akın."

Saçmalıyordu. Üzüntüsündendi bu saçmalaması. Babası onu değil eve almak, mahallede bile barındırmazdı bana kalırsa. Bizim o mahalleyle bağımız kesileli çok oluyordu. Ben bile evimden eşyalarımı alıp anahtarı ev sahibine teslim etmiştim, Zümrüt bu eve yerleşir yerleşmez. Ne gitmesinden bahsediyordu şimdi? "Hayır," diye kesin bir dille reddettim onu. "Gitmeyeceksin hiçbir yere. Duydun mu? Bırakmam artık seni. Hem nişanlıyız biz, unuttun mu? Nasıl düşünürsün gitmeyi?"

Sertçe çekti burnunu, başını eğmek istedi ama gözlerime bakması için sabit tuttum. "Benim yüzümden..." diye mırıldandı.

Hiddetle iki yana salladım başımı. "Yemin ediyorum senin yüzünden değil onun siniri. Babam hep böyleydi, Zümrüt. Ağlama, ne olur. Onun derdi sen değilsin, benim."

"Korkuyorum," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Başına bir iş gelecek diye... Baban arkanda durmam dedi Akın, çok korkuyorum."

Ağır bir hastalık gibi çökmüştü babamın gelişi evimize. En çok da o etkilenmişti besbelli. Korkusunu anlıyordum. Yüreği sıcak ülkeleri evi bellemiş sevgilim, hiç ayaz görmemiş ki? Hiç tatmamış ki ölümü, ne bilsin bu devrim ateşinin beni nasıl yaktığını. Ama elbet öğrenecekti. Öğretecektim ona, anlayacaktı. "Gelmeyecek," diyerek saçlarını okşadım. "Gelmeyecek, sana söz, güzel günler göreceğiz."

Birden geri çekildi göğsümde. "Nasıl gelmeyecek? Görüyorum gazetelerden, duyuyorum radyolardan... Fişlenenler, dövülenler, mahpus damlarında ömür çürütenler var. İdam edilenler var Akın! İdam! Üstelik hepsi de senin gibi insanlar..."

Beni ve inandıklarımı bu şekilde ötekileştirmesi sinirlerimi bozdu. "Ne demek senin gibi insanlar? Ne var bende, benim gibi insanlarda?"

"Dikbaşlısın! Her şeyi uçlarda yaşıyorsun, kendini hiç düşünmüyorsun!"

"Ben miyim her şeyi uçlarda yaşayan? Ülkenin hâlini görmüyor musun sen Zümrüt? Sen de diyorsun haksız yere dövülen, içeri tıkılan, ölüm cezasına çarptırılanlar var! Benim kaç arkadaşım bunları yaşadı, öldürüldü onların ellerinde, haberin var mı? Kanlarının tadını damağımdan hâlâ silemedim ben!"

Bir şey söyleyecek oldu, aralandı dudakları ama sonra vazgeçti, geri kapandı. Çok öfkelenmiştim, herhangi biri bana bunları söylese bin misliyle cevabını verirdim ama söyleyen o olunca kırılmıştım. Ona anlatmıştım, ona bildiğim, inandığım ne varsa kelime kelime anlatmıştım. Haktan, adaletten, çalınan özgürlüğümüzden, yaşadıklarımızdan bahsetmiştim. Fakat şimdi söylediği bu sözler yaralamıştı beni.

Hiçbir şey söylemeden döndüm ve hızlı adımlarla yukarı çıktım. Başımda feci bir ağrı vardı, lavaboya girip yüzüme soğuk su çarptım. Babamın sözleri beni Zümrüt'ün düşünceleri kadar yaralamadı. Defalarca yüzümü yıkadım, biraz duruldum ve aynada kendime baktım. Sonra onun ayak seslerini duydum, bakmadım ama banyonun girişinde durup beni izlediğini fark ettim.

"Özür dilerim," dedi. Küçük bir kız çocuğu gibi düşmüş omuzları, cılız ve suçlu çıkan sesi, gözlerimden kaçınan gözleri... Kıyamadım ben ona hiç. Kıyamadım. İki adımda kapattım aramızdaki mesafeyi, sıkı sıkı sardım kollarımı ona. "Özür dilerim," dedi yeniden. "Senin için korkuyorum. Çok korkuyorum Akın."

"Endişelenme," diye teskin ettim onu. "Her şey çok güzel olacak sevgilim."

"Yusuf, bak seni bugün de göremezsem endişeden ölürüm. İyileştim demiştin dün, gerçekten iyileştin mi, üzülmemem için mi öyle söylüyorsun? Rica ediyorum söyle, merakta kalmak inan bana daha kötü..."

Derin bir nefes alıp göğsünü şişirdi Yusuf. "İyiyim," dedi. "Merak etme, turp gibiyim." Sonra söylediği şeyle yüzünü buruşturup eşofmanının ağ yerine doğru bakındı. Aman ne turptu cidden! Çaydan yandığından beri envaiçeşit kocakarı kremleri sürüp, sünnet çocukları gibi bol kıyafetler giyinerek dolaşmıştı odasında. Hele babasıyla dedesinden nasıl kaçınıyordu dalga geçecekler diye. Kız kardeşleri Berrin ve Hande de kikirdeyip duruyordu akşam yemeklerinde onun masaya bol kıyafetlerle indiğini görünce. Ya annesi? Annesinin demediği laf kalmamıştı. Garsonun başına bir bela gelecekse annesinin sözlerinden gelecekti. Nasıl ağlamıştı annesi onun bu hâline içini çeke çeke.

"Ee, ne zaman buluşacağız? Özledim seni." Sustu Neşe, utandığından değil, hevesli görünüp adamı yıldırmaktan korktu.

Yeniden derin bir nefes aldı Yusuf, arkasına yaslandı. "Neşe, annem seninle tanışmak istiyor," dedi. Evet, annesine Neşe'den bahsettiği günden beri Neşe aşağı Neşe yukarıydı bu evde. Pastanede yandığında hastaneye gittiklerini, kızın pantolon, iç çamaşırı ve kemer aldığını, çok endişelendiğini bir bir anlatmıştı annesine. Annesinin merakını çekmişti tabii bu kız. Bir de oğlunu ilk defa birinden bahsederken bu denli heyecanlı ve istekli görüyordu. Mediha Hanım merak etmesin de kim etsindi? Biricik oğlu, evinin göz bebeği Yusuf'unun kime âşık olduğunu görmezse gözleri açık giderdi. Hattın diğer ucundan bir süre hiç ses gelmedi.

Sertçe yutkundu Neşe. Kıvırcık saçlarını boştaki eliyle aralayarak kafasını kaşıdı. Önceki ilişkilerinde oğlan anneleriyle arası pek iyi olmamıştı. Ya onların anneleri çok kendini beğenmişti ya da onu beğenmemişlerdi. Oysa kendini sevdirmek gibi çabaya girmezdi Neşe, olduğu gibiydi her zaman ama onlar hep bir kusur arayarak bakmışlardı yüzüne, hayatına, konuşmasına... Kimi kabarık saçına, giyimine kuşamına bahane bulmuş; kimi konuşmasına, oturup kalkmasına. Tez canlılığı, hayat doluluğu hep gözlerine batmıştı onların. Uçarı görmüşlerdi Neşe'yi, oysa Neşe'nin sevince ne denli sadık olduğundan hiçbirinin haberi yoktu.

Yine öyle olacağını sandı Neşe, ansızın bir korku sardı içini. "Şey..." diye mırıldandı telefonun kablosuna parmağını dolayarak. "Ben de isterim tabii ama..."

Bir kaşı kalktı Yusuf'un. "Ama?" diye sordu.

"Beni beğenmez diye korkuyorum."

Neşe'nin cevabı üzerine oturduğu yerde doğruldu Yusuf. "Ne demek seni beğenmez?" diye sorguladı onu. Güldü sonra. "Niye beğenmesin ki? Ayrıca onun seni beğenip beğenmemesinin önemi nedir? Ben beğeniyorum ya, yetmez mi?"

Neşe'nin karnında kelebekler uçuştu bu sözler üzerine ama çok sürmedi bu. Yusuf böyle bahsetse bile annesi ne düşünecekti ki? Bilemedi, yine de bir yanı merak ediyordu. "Peki," diyebildi yalnızca.

"Peki ne?" diye sordu Yusuf.

"Tanışırım."

Neşe karşısındaymış gibi gülümsedi Yusuf. "Aslında annemle beraber bizim aile çok merak ediyor seni. Dedem, babam, kız kardeşlerim..." Duraksadı, kendi kendine kıkırdadı. "İlk defa bu denli ciddi bir gönül işimin olması herkesin merakını celbetti herhâlde."

Yusuf için ilk olmak Neşe'yi derin bir mutluluğa sürüklüyordu ama onun açısından düşündükçe kendisine hiç iyi gözle bakamıyordu. Bir dünya flörtü, sevgilisi olmuş kız... Kim bilir Yusuf'un annesi ne düşünürdü. "Ben de onları merak ediyorum tabii," dedi Neşe. Bu esnada evin dış kapısı açıldı. Kafasını uzatıp salon kapısından baktı. Babası dersi erken bittiğinden eve dönmüştü.

"Neşe'm, ben geldim babacığım!" diye seslendi adam, ayakkabılarını çıkarırken.

Neşe bir elini ahizeye kapatıp, "Hoş geldin babacığım!" diye seslendi. Neyzen Bey üzerindeki paltosunu çıkarıp asarken, Neşe, "Babam geldi, Yusuf," dedi kısık bir tonda .

Yüzü düştü Yusuf'un. Tam da ne güzel konuşurlarken... "Peki, selamlarımı ilet lütfen. Öpüyorum ellerinden," diye mırıldandı.

Neyzen Bey elinde suni deri kahverengi öğretmen çantasıyla girdi salona. Kızını telefon başında görünce çatıldı kalın kaşları. "Yine mi şu bahriyeliyle görüşüyorsun?" diye sordu katı bir sesle. Kahverengi çantasını yemek masasının üzerine bıraktı, derin bir nefes çekti içine.

Neşe utandı. "Yusuf, ben kapatsam olur mu?"

Aynı saniyelerde Yusuf da sıkıntıyla solumuştu. *Ulan kayınbaba, bir rahat ver de konuşalım sevdiğimizle...* "Tamam," dedi istemeyerek. "Ama yarın buluşalım istersen. Ben de özledim seni."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu merakla Neşe. Bir gözü de babasındaydı. Babası dik dik ona bakıyordu, alt dudağını dişledi.

"Bize gelirsin. Yani annemlerle tanışırsın, olmaz mı?"

Babasının dik dik bakışından çekindi ve o sırada. "Olur, tamam," dedi. "Hadi, Allah'a ısmarladık."

"Neşe!" diye seslendi Yusuf.

"Hı?"

"Seni seviyorum."

Babası gözlerinin içerisine bakıyorken dudaklarına konan gülümsemeyi bastırmakta çok zorlandı Neşe. "Ben de," diyebildi. Sonra kapattı. Kalbi güm güm dövüyordu göğsünü.

Babası, "Ne diyor bahriyeli?" diye sormasa, Neşe hülyalı hülyalı telefon başında bekleyecekti. Bu bahriyeli mevzusunu annesi anlatmıştı babasına. Kendisi hayatta çıkıp anlatamazdı. O zamandan beri de babası bahriyeli aşağı bahriyeli yukarı, takılıp duruyordu Neşe'ye. Esasında gelip geçici sanıyordu bunun da kızı için lakin annesi, *"Bu defa başka, Neşe için bu çocuk önemli,"* demişti. Neyzen Bey'in içi yanmıştı o an. Kızını, biriciğini, gözünden bile sakındığı kıvırcığını kıskanmıştı. Yüzünü bile görmediği bahriyeli o çocuğa kızgındı. Sonra çocuğun niyetinin ciddi olduğunu telefonda mertçe söyleyişi geldi aklına. Bu iyiydi işte. En azından dürüst ve açık sözlüydü, niyetini en başta belli etmişti.

"Ne desin babacığım, selamları var. Öpüyormuş ellerinden..." dedi Neşe ve yaklaşıp babasının yanaklarına ıslak öpücükler bıraktı.

"İyi, eksik olmasın," dedi Neyzen Bey, huysuz bir tonda. "Bana bak, üzmüyor seni, değil mi? Üzüyorsa söyle, kırayım boynuzunu."

Sıcacık gülümsedi Neşe. "Hiç üzmüyor, sen varken arkamda, beni kimse üzemez babacığım, merak etme!" Yanaklarını sıktı babasının.

"İyi iyi..." dedi adam da rahat bir nefes alarak. "Öyleyse babana şöyle bol köpüklü bir Türk kahvesi yap bakalım taze ellerinle."

Neşe, "Hemen!" diyerek, uçarak gitti mutfağa.

Bu esnada, Yusuf, telefonu kapattıktan sonra annesini aradı evde. Dedesi odasında tespih çekiyordu sesli sesli. Diğer odalar da boştu, kız kardeşleri okuldaydı. Annesini naylon makara iplerle, tığıyla dantel işlerken buldu. Televizyon izliyordu kadın. Yusuf'un salona girdiğini görünce

başını kaldırdı işlediği dantelden. "Oğlum, acıktın mı?" diye sordu inceltiği sesiyle.

Yusuf yüzünde hâlâ Neşe'nin sesini duymanın etkisiyle gülümseyerek annesinin yanına oturdu. "Misafirin var yarına Mediha Sultan," diyerek annesinin omzuna kolunu attı. Kadın geri çekildi, dik dik sorgularcasına baktı oğlunun yüzüne. "Gelinin geliyor tanışmak için."

Mediha Hanım'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Elindeki danteli boştaki yanına bırakır bırakmaz, "Ne? Neşe mi geliyor?" diye sordu.

Sevinçle başını salladı Yusuf. "Evet, yarın gelecek hayırlısıyla."

Kadın hemen ayağa kalktı. "Ay ne yapayım yemek? Ne sever ki Neşe kızım? Her yeri silip süpürmek gerek şimdi. Eh be Yusuf, şimdi mi söylenir geleceği? İki ayağım bir pabuca girecek!"

Yusuf da ayağa kalktı bu sözler üzerine, annesinin ellerini tuttu. "Anne, bir sakin ol. Tanışmaya gelecek, çok oturmaz zaten. Utanıyor hem. Rica ediyorum kızı korkutma."

"Ay ne demek korkutma? Biz insan mı yiyoruz oğlum?" Telaşlı telaşlı evin her noktasına bakındı. "Ne yapsam yarına yemek? Kızları da keşke yollamasaydık bugün okula. Evi derleyip toplamada yardım ederlerdi."

"Rahat bırak kızları, ne istersen ben yaparım. Ev mi silip süpürülecek, ben yardım edeyim işte sana."

Mediha Hanım, oğlunun bu heyecanlı isteğine güldü ve uzanıp yanaklarını sevdi. "Oy annesinin kuzusu... Bahtın da yüzün gibi hep aydınlık olsun."

Aynı esnada Yusuf'un dedesi salona girdi. "Ne ola bre burada? Bu kızan ne bağırıp durur epten deli deli?" diye sordu bastonunu yere vurarak.

Yusuf'un yüzünü seven Mediha Hanım dedeye dönmeden, "Gelin geliyormuş yarın bizimle tanışmaya beybaba," dedi bağırarak. Ağır işitiyordu dedesi.

Yaşlı adam anladığını belirtircesine salladı başını. Usul adımlarla pencere kenarındaki koltuğuna besmele çekerek oturdu. "Bu kız kimdir, necidir, bir deyiver bakem bana Yusuf."

Sırıttı Yusuf. Dedesinin dibine oturmadan hemen önce hayatı boyunca en sevdiği şeyi anlatmak için derin bir nefesle doldurdu göğsünü. Annesi ise çoktan yemek hazırlamak için salondan çıkmıştı. "Adı Neşe," dedi Yusuf ilk önce. "Adı Neşe ve çok güzel bir kız, dede."

"Meşe mi?" diye sordu yaşlı adam.

Yusuf dedesinin sol kulağına yaklaşırken güldü. "Neşe, dede, Neşe!" diye bağırdı.

"Bre deyyus, ne bağırırsın Neşe Neşe diye? Yanıveriyon mu karı diye? Anladık eralde!"

Yusuf geri çekilirken, "Selanik'in hızlı delikanlısı seni..." diye mırıldanıyordu dedesi için. Selanik göçmeni dedesine büyük saygısı ve sevgisi vardı. Askeriye için en çok dedesi arkasında durmuştu. Annesi ve babası hiç istememişlerdi Yusuf'un asker olmasını ama dedesi öyle miydi? Hayır, yürekten istemişti asker olmasını. Çocukluğundan beri yüreğine Atatürk sevgisini ince ince işlemişti dedesi. Yaşaran boncuk mavisi gözleriyle uzaklara dalıp, derin bir hasretle Selanik'ten bahseder, torununu hep Kemal Paşa'nın izinden gitmesi için teşvik ederdi. Zaten Çanakkale'de ikamet ederlerken -yazları orada, kışları İstanbul'da geçiriyorlardı şimdi- oranın büyülü atmosferinde de hep bir asker ruhu olduğunu hissediyordu içinde Yusuf. Askerî lise ve harp okulundan sonra yakasına takılan cumhuriyet altınları dedesinin gurur nişanesiydi. Aldığı her takdirde, her kıdem artışında ise dedesinin buruşuk ağzından nice dualar çağlardı. Dedesine öyle büyük bir saygı duyardı ki Yusuf, Neşe'yi de bu yüzden ilk önce aslında dedesiyle tanıştırmak istiyordu ama ailesine de ayıp olurdu bu isteğini dile getirse. Sanılmasın ki dedesi ağır işittiğinden ve yaşlandığı için ağır hareket ettiğinden bir şey anlamazdı, bunağın tekiydi... Seksen dokuzundaki Mahmut dede insan sarrafıydı, bir bakışta tanırdı gözünden kişiyi. Bu sebeple Neşe hakkında ne düşüneceğini çok merak ediyordu Yusuf. Dedesinin kelimeleri onun için çok mühimdi.

"Gönlün düştü mü epten yani bu kıza? Anlatıver bakem delifişek," diyerek bastonunun ucuyla dürttü Yusuf'un dizini Mahmut dede. Dişsiz, buruşuk ağzıyla sırıtıyordu. Daldığı rüyadan sıyrıldı Yusuf.

"Düştü dede, hem de ne düşmek!" diye şakıdı. Çok mutluydu.

"Aramızda hep böyle bir soğukluk mu olacak?"

"Soğukluk falan yok ki!" Uzanıp yanağımı öptü. "Sadece fikirlerimizi söyledik karşılıklı, biraz yükseldik, hepsi bu." Sonra diğer yanağımı öptü. "Zümrüt, sana kızgın değilim. Seni düşündüklerin için suçlayamam, hatta haklılık payın da var, ben her şeyin dozunu kaçırıyorum, uçlarda yaşıyorum." Eğilip dudaklarımı öptü bu defa. "Merak etme. Senin sevgini de en uçlarda yaşıyorum..."

Gülümsedim. Dünkü tartışmamızdan beri aramız biraz limoniydi Akın'la. Ne yapayım, endişe ediyordum onun için. O okuldaki eylemi görmek bile yetmişti endişelerimde ki Akın daha ağırlarının yaşandığını,

arkadaşlarının dövüldüğünü ve öldürüldüğünü söylüyordu bana. Nasıl endişe etmeyeyim ben? Ona bir şey olursa ne yapardım? Düşünmek bile içimi yakıyordu.

Sıkıca sarıldım boynuna. "Küsme bana," dedim nazlı nazlı, sırtını severken. "Seni düşünüyorum diye kızma bana."

Saçlarımın arasından güldüğünü işittim. "Annemden sonra beni en çok düşünen ikinci kadına küsersem nankörümdür," dedi. İçim cız etti. "Tabii, o da pek düşünmüyormuş ki kıydı gitti canına," dedi hemen sonra. Geri çekilip yüzüne baktım. Gözlerine yapışan, her zaman ortaya çıkmayan bir hüzün vardı.

"Söyleme böyle, Allah rahmet eylesin..." diyerek sevdim sakallarını. Evet, uzuyordu sakalları. Lafını açmadım ki o da unutsun, uzatsın saçını sakalını.

"Aynen, üç çocuğunu bırakıp gitsin, sonra rahmet..." diye homurdandı.

Hafifçe vurdum ağzına. "Deme şöyle! Günah."

Sertçe yutkundu, gözlerime bakmadı. "Hadi, git sen. Ben de az sonra çıkarım."

Bu defa ben parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öptüm uzun uzun. İnce hırkama sarındım, ayakkabılarımı giydim. "Akşama görüşürüz, seni seviyorum," diyerek çıktım evden.

Bahçeden koşarak ilerledim. Ağaçların altından sıyrılırken, dallara tutunan çiy taneleri saçlarıma düştü. Saçlarımı silkeleyip yan yalının kapısına ilerlerken kapı açıldı. Yavuz Bey'le göz göze geldik.

"Günaydın Ayten," dedi. Ardında annesi vardı.

Gülümsedim. "Günaydın Yavuz Bey. Günaydın Jale Hanım." Yüzümde hissettiğim damlayı da elimin tersiyle sildim.

"Aa, nişanlandınız mı?" Jale Hanım'ın sesiyle kaşlarım çatıldı önce, sonra parmağıma baktığını fark ettim.

Kafamı salladım onaylarcasına. "Evet," diyerek bir an yüzüğüme baktım. "Ani oldu biraz." Gözlerim Yavuz Bey'i bulduğunda öylece parmağıma kilitlenmiş olduğunu fark ettim.

"Çok tebrik ederim Aytenciğim," dedi Jale Hanım.

"Teşekkür ederim Jale Hanım, sağ olun."

Bu esnada içeriden Perihan abla çıktı. "Ne tebriği hanımım?" diye sordu Jale Hanım'a. Sonra gözleri beni buldu. "Aa, günaydın Ayten," diyerek selamladı beni.

"Günaydın Perihan abla."

"Ne tebriği? Aa, yüzük!" Yeniden yüzüğüme baktım çocuk gibi. Kapıya biraz daha yaklaştım.

"Ben gidiyorum," dedi Yavuz Bey. Bize bakmadan hızlı adımlarla garajına doğru ilerledi.

"Allah'a ısmarladık oğlum, işlerin rast gitsin..." diye seslendi Jale Hanım ardından. Perihan abla da aynı şekilde dua ederken ben sadece ardından baktım. Sonra içeri geçtik. Jale Hanım'la bir an göz göze geldik, kaşları çatılmıştı. Anlamadım.

"Mete nerede?" diye sordum gülümsemeye çalışarak.

"Salonda, Gönül'ün kucağında hop hop oynuyordu," dedi Perihan abla.

"İzninizle," diyerek başımı eğdim Jale Hanım'a ve uçarcasına koştum Mete'ye. Sıpanın beni görür görmez yüzü güldü. "Bal tanem!" diye şakıyarak uzattım ellerimi ona doğru, o da bana doğru atılmıştı bu sırada. İyice sarıldım, sevdim. Göğsüme yasladım. Ne çok özlemiştim onu şu beş günde... Öpe koklaya biraz da ben attım tuttum. Bebek sevgisi başkaydı. Mete sevgisi ise bambaşkaydı.

Bir şeyi çok düşünmek insanın hayatını cehenneme çevirebiliyordu. Düşündüğü şey ona acı vermeye başladığında ise her şey daha dayanılmaz hâle geliyordu. Şüphesiz ki Yavuz da tam şu an bu durumdaydı. Üzerine hiçbir şey almadan incecik kazağıyla çıktı yalısının terasına ve sandalyesine bıraktı pelte gibi ağırlaşmış bedenini. Uzun uzun karanlık denize bakındı. Mart ayının soğuğu bütün vücudunu üşütüyordu ama umurunda değildi. Çoktan ölmesi gereken yatalak bir hasta gibi hissediyordu kendisini.

Bulutsuz ve karanlık gökyüzüne doğru baktı, dudakları aralandı o zaman. "Allah'ım..." dedi belli belirsiz. "Neden onu bu kadar çok düşünüyorum? Beni sevmiyor, beni hiç sevmeyecek, biliyorum. Ama neden? Neden almıyorsun gönlümden onun sevgisini?" Gözlerini yeniden denize indirdi. O denizde boğulmak, yok olmak istedi. Ayten ve Akın nişanlanmıştı. Evlilik için önlerinde hiçbir şey yoktu. Birbirlerini seviyorlardı. Çok seviyorlardı hem de... Bir bakışlarından bile anlaşılıyordu bu. İçinde önüne geçemediği bir yangını harlıyordu onları düşünmek. Oturduğu sandalyede öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayayarak başını iki elinin arasına aldı.

"Aptal olma!" dedi kendi kendine. "Ne mutlu onlara, ne mutlu Akın'a! Düşünme artık şu kızı, düşünme!" İki eli yanaklarına vurdu. Bir kere, iki kere, üç kere. Her defasında daha da sertleşti bu. Sonra derin derin

soluyarak geriye yaslandı yeniden. "Kafana tüküreyim Yavuz!" dedi öfkeyle. Kapana kısılmış gibi hissediyordu. Kalbini mengene gibi sıkan bir şeyler vardı.

O, bu düşüncelerle boğuşurken annesi geldi terasa. "Yavuz Ali?" diyerek başını uzattı cam kapıdan. Gündüzleri sıcak olmaya başlasa da hava geceleri hâlâ buz gibiydi. "Oğlum, ne işin var bu havada terasta? Üşütüp hasta olacaksın."

Keşke olsam, dedi içinden Yavuz. *Olsam da Ayten'den başka bir şey düşünme şansım olsa.* Annesine dönüp baktı. "Hava alıyordum," dedi.

Jale Hanım ise gözlerini kısarak baktı bir müddet, sonra o da terasa çıktı. Oğlunun yanındaki sandalyeye oturdu, karanlık geceye ve denize baktı. "Geçen gece..." diye söze başladığında, Yavuz başını ona çevirdi. "Şu Kırmızı Kulüp'teki dernekte... Maria ile ilişkin olduğunu söylemişsin."

Burnundan bir nefes bırakırken güldü Yavuz. "Yani, öyle bir şey olmuş olabilir," dedi alayla. Oysa Jale Hanım hiç de alay eder gibi değildi.

"Var mı öyle bir şey?" diye sordu ilgiyle.

Yavuz uzun bir süre sustu. "Olsa bile bir önemi yok," dedi sonra.

Jale Hanım ona doğru eğildi. "Neden?"

Omuz silkti. "Uzak," diyerek dudak büktü Yavuz. "Gel desem, gelemez ki Maria. Yaşamaz ki İstanbul'da benimle." Oysa pekâlâ gelirdi Maria. Onun aşkla bakan gözlerinde görmüştü bunu Yavuz. Gelirdi, yaşardı, evlenirdi ve severdi Maria onu. Tıpkı Füsun gibi...

"Ee sen gidersin Fransa'ya?" dedi annesi.

Annesine ters bir bakış attı Yavuz. "İşimi burada kurmuşum, fabrikamı büyütmüşüm ama Fransa'ya gideceğim, öyle mi anne?"

Jale Hanım o an anladı oğlunun Maria'da gönlünün olmadığını. "Sevmiyorsun onu, değil mi?" diye sordu. Yavuz başını öne eğdi, kucağında kenetlenmiş ellerine baktı. Bu akşamı hatırladı. Ayten için bir dünya çizim sipariş etmişti yurt dışından. Onlar gelmişti. Kucağında onca kâğıt ve kumaşla eve geldiğinde kızın gözleri nasıl da parlamıştı. Ona bu akşam çizim ödevi vermişti. Şaşırmıştı Ayten, ilk kez Yavuz'un yardımı olmadan bir şeyler çizecekti çünkü. Aslında Yavuz onunla çizmek istiyordu ama ondan uzak durmak zorundaydı. Bu sebeple çizimleri artık birlikte yapmayacaklardı. "*Ödev,*" demişti, çizim eşyalarını kıza verirken. "*Önce çiz, sonra dik. Ben en son göreceğim.*" Belki de böylesi daha iyiydi. Gözden ırak olan, gönülden de ırak olacaktı. İşten bile çıkaracaktı, fabrikada uygun bir mevkiye alacaktı onu ama Ayten bu akşam liseyi dışarıdan okumak

için başvurusunun eylüle sarktığını söylemişti mahcup bir şekilde. Bu konuda Yavuz'un bağlanmıştı eli kolu, Ayten mecburen kalmıştı bu evde o yüzden.

"Sevmiyorum anne," dedi Yavuz. Boğazına takılı kalan bir yumruyu yutkunarak yok etmek istedi, gitmedi o yumru. Kalakaldı.

"Peki bir başkası mı var?" diye sordu bu defa annesi.

Kafasını çok hafif iki yana salladı. "Yok," diyerek geçiştirdi.

Annesi o an uzanıp oğlunun ellerini tuttu. "Gözlerime bak," dedi. Yavuz bakışlarını annesine kaldırdı. Kadının kahverengi gözleri gecenin karanlığında şefkatle ışıldıyordu. "Bir kez soracağım Yavuz Ali," dedi annesi. Aynı anda sıktı oğlunun ellerini. "Sen..." Derin bir nefes alarak şişirdi göğsünü. Başını yan yalıya doğru hafifçe savurdu. "O kızı mı seviyorsun?"

Bir titreme geçti Yavuz'un teninden. Boğazı çöl sıcağında kalmış gibi kurudu. Yutkundu. "Ne?" diyerek anlamazlığa vurdu.

"Ayten'den bahsediyorum," dedi annesi.

Hızla ellerini çekti annesinin ellerinden. Art arda iki defa yutkundu bu defa. "Ne saçmalıyorsun anne sen?" diye çıkıştı ama bakışları kaçaktı. Öfkeyle kalktı oturduğu sandalyeden. "Nasıl söylersin böyle bir şeyi?"

Gitmek istedi ama kolundan yakaladı onu annesi. Mecburen gözlerine çıktı bakışları. Öyle savunmasız hissetti ki, gözlerinden her şeyi anladığını fark etti annesinin. Tuhaf bir andı. Jale Hanım'ın içi üzüntü ve korkuyla doldu oğlu için. "Ne zamandan beri?" diye sordu, oğluna oranla sakin bir ses tonuyla.

"Yok öyle bir şey!" dedi bu defa Yavuz kelimelerin üzerine basa basa. "Saçma sapan kurma kafanda!" Hırsla kolunu geri çekti annesinden.

Annesi ise oğlunun çenesini tuttu. "Ne zamandan beri seviyorsun onu?" diye sordu yeniden. Kadın gözlerini hiç kırpmadan bakıyordu oğlunun gözlerine. Kaçacak hiçbir yer kalmamıştı Yavuz için.

"Uzun bir süredir..." diyebildi en sonunda. Sesi alçacıktı, gözlerine hemen su yürüdü ama kendini sıktı. Sanki kelimeler dilini yakmıştı. Annesinin karşısında ufaldıkça ufaldı. *Pişmanım,* demek istedi. *Aşağılığım. Bencilim. Arkadaşımın nişanlısına göz koyacak kadar şerefsiz ve haysiyetsizim!* Tek bir kelime bile edemedi, annesinin gözlerine bakakaldı.

"Yarın onu münasip bir dille konuşarak kovacağım işten," dedi Jale Hanım. Oysa bunu Yavuz da düşünmemiş miydi? Düşünmüştü. Kovsa ne olacaktı ki? Yanı başında oturuyordu! Hadi gitseler, taşınsalar buradan... İstanbul'un aynı noktalarında rast geleceklerdi, biliyordu. Kaç kez

unutmayı denemişti onu, kaçmıştı, görmezden gelmişti, aşağılamıştı bile ama olmuyordu işte.

"Olmaz!" diyerek reddetti Yavuz, annesini. "Benim saçma sapan hislerim yüzünden ekmeğiyle oynayamazsın onun anne. Hem görmüyor musun, Mete'ye nasıl bakıyor. Yapamam, kovamam onu."

Annesi bir kere daha tuttu Yavuz'un çenesini. Bu defa sertti tutuşu. "Kız nişanlı, Yavuz! Hem de Tamtürk soyadında biriyle! Ben bu hikâyeyi yeniden yazdırmam, duydun mu? Ben bu karabasanı evimize yeniden çökertemem!" Tuttuğu çenesini itti. "Kovacağım onu yarın!"

"Hayır!" dedi Yavuz, bu defa gür bir sesle. Bütün bedeni gerim gerim gerilmişti sinirden. "Kovmayacaksın!"

İnanamayarak kafasını iki yana salladı Jale Hanım. "Vazgeç bu sevdadan Yavuz! Bunu kendine yapamazsın!"

"Yemin ederim hiçbir şey yapmıyorum anne! Yemin ederim ikisine de dokunmuyorum, aralarına girmiyorum, bozmuyorum mutluluklarını!" Hızla dolan gözlerinden bir kırpışta yaşlar düştü. Sıkışan göğsü içine çektiği kesik nefesleriyle patlayacak gibiydi sanki. "İstemedim ki!" dedi hemen sonra. "İstemedim anne... Sevmek istemedim onu ben hiç. Seçme şansım olmadı, hep kaçtım, yok saydım, aşağıladım, kovmaya çalıştım ama olmadı..." Burnunu çekti sertçe. "Olmadı anne, ben Ayten'i unutamıyorum! Onu seviyorum. Onu çok seviyorum, vazgeçemiyorum, yapamıyorum! Şefkatini seviyorum, bakışını seviyorum, heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatmasını, kumaşlarla oyalanmasını, ince bileklerini, gülümsemesini, başını mahcupça eğişini... Seviyorum anne! Sabah uyanıyorum aklımda ilk o. Yemek yiyorum, o. Kapıyı açıyorum, o. İşe gidiyorum, tüm gün aklımda o. Geceleri rüyamda o, gündüz hayalimde o! Aşağılık, şerefsiz bir adamım ben! Akın'a, çocukluk arkadaşıma, çocukluğuma bunu yaptığım için haysiyetsizin tekiyim!" Duraksadı. "Hadi, sen de desene bana bunları! Öylesin, nasıl yaparsın bunu desene! Baban ne ki sen ne olasın desene bana anne!"

Hızlı ve yakıcı bir tokat indi Yavuz'un yanağına, sustu o an. Hissettiği acı iyi gelmişti, gözlerini yumdu, derin derin soluklandı. "İnanamıyorum..." dedi annesi. "Kendini bu kıza bu kadar kaptırmış olmana inanamıyorum..."

Yumduğu gözleri aralandı Yavuz'un. Annesinin elini tuttu, yeniden yanağına götürdü. "Durma, vur! Devam et anne! Öldürene kadar vur bana! Ancak ölürsem kurtulabilirmişim gibi bundan... Ancak ölürsem..."

"Kes sesini!" diyerek susturdu onu Jale Hanım. Yakasından tutarak sarstı, sanki sıkıca sarsınca oğlunun bu dertten kurtulacağını, bu illetin paçalarından akıp gideceğini düşündü. O da ağlıyordu oğlunun bu harap hâline. Gördüklerine, duyduklarına inanamıyordu. İrade timsali oğlunu bu hâlde gördüğü için kalbine büyük bir ağırlık çökmüştü. Ne yapacağını bilemedi. Kız gitmeliydi, muhakkak uzak durmalıydı, yoksa oğlu kafayı yiyecekti. "Oğlum, kendine gel..." diyerek iki eliyle yüzünü sevdi onun. Yalvarır gibiydi sesi. "Bak senin gül gibi bir işin, minik bir oğlun ve güzel bir hayatın var. Daha gençliğinin baharındasın, hiçbir şey için geç değil. Bu hissettiğin şey geçici bir heves! Evet, evet kesinlikle öyle! Alacaksın aklını başına, tüm bunlar geçip gidecek..."

Yavuz hararetli bir şekilde ağlamaya başladı. Öyle ki göğsü hıçkırıklarıyla sarsılıyor, sık ve zorlukla çektiği düzensiz nefeslerine iniltileri bulaşıyordu. Ağır ağır yere çökerken, "Hayır, gitmeyecek..." diyebildi. Geçip gitmeyecekti hiçbir şey, aylar yıllara dönecekti, her şey daha da çoğalacak ve en sonunda onu öldürecekti, biliyordu. "Ölüyor gibiyim anne... Çok acıyor canım. Sen sevmek hep iyi bir şey derdin, neden acıtıyor iyiyse?"

Ayten, onun yıllardır aradığı ve sonunda bulduğu, okyanusun en derinlerinde saklanmış bir istiridyenin içindeki en parlak inci gibiydi. Gözündeki değeri paha biçilmezdi ve hiç kimse onu içinden söküp alamazdı.

Jale Hanım da oğluyla birlikte çöktü yere, oğlunun başını göğsüne yasladı. Bir süre ikisi de terasın sert zemininde hareketsizce oturdu. Yavuz pervasızca ağladı, sonra sustu. Nefesleri düzene girince, onun yüzünü okşadı Jale Hanım. "Hadi, kalkalım oğlum," diyerek kolunu tuttu oğlunun.

Hayatın defolu parçası gibi hissediyordu Yavuz. Memnuniyetsiz, şımarık bir çocuk da diyebilirdi bazıları onun bu hareketine ama elinden başka hiçbir şey gelmiyordu. Jale Hanım ise onun psikolojisinin hiç iyi olmadığını anlamıştı. Bütün bunlara sebep olan şeyin eski eşi olduğunu düşünüyordu zira her biri, o adam yüzünden hiç de iyi günler yaşamamıştı. En tasasızlarının Yavuz olduğunu sanıyordu çünkü ailenin en küçüğü oydu ancak görünen öyle değildi. Oğlu gözlerinin önünde bir yıkıntıydı. Bunun farkına vardığında çok geç kalmış gibi hissetti.

Anne oğul ayağa kalktıklarında ikisinin de bedeni soğuktan buz kesmişti. Perihan ve Nazım aşağıda Mete'yle ilgileniyorlardı ama Mete'nin uyku saati çoktan geçmiş olmalıydı. "Toparla kendini Yavuz Ali," dedi Jale Hanım, oğlunun sırtını sıvazlayarak. "Senin her şeyden önce küçücük, sana muhtaç olan bir oğlun var. Ölümü düşünmek ne demek?

Duymayacağım bir daha. İzmir'e gidelim biraz, hem sen toparlarsın kafanı hem de iyi gelir oranın havası. Uzaklaşmak iyidir."

Yavuz ise soğuktan ve ağlamaktan uyuşmuş gibiydi. Terastan içeri geçtiler. Hiçbir şey söylemeden odasına girdi. Işığı hiç açmadı. Kendini yatağına sırtüstü bıraktı, sonrasında ise içi sancıdığından cenin pozisyonu alıp soluna döndü. Susmasını dilediği o iç sesiyle uykuya daldı.

Çizdiğim çizginin yamukluğuna sinirlenip sildim ve daha düzgün bir çizgi çekmeye çalıştım. Yine olmamıştı. Ne yaparsam yapayım hafif, belli belirsiz ama kıvrım gibi görünen o etek çizgisini yapamıyordum. Hırsla kalemi önüme bırakıp, masanın diğer ucunda oturan Akın'a baktım. Gözünde okuma gözlüğüyle önündeki saman sarısı kâğıtlara eğilmiş okuyor, sonra da defterine ufak ufak notlar tutuyordu. Bir süre elimi çeneme dayayarak onu izledim. Pürüzsüz, lekeli ellerini, ince ve uzun parmaklarını, kalemi tutarken parmak boğumlarının beyazlaşmasını, nefes alışıyla yükselip alçalan göğsünü, çattığı kaşlarının alnının ortasında ince bir düşünce çizgisi oluşturmasını...

Kesmemişti sakallarını. Yüzündeki süt beyazı lekeleriyle sakallarının siyahlığı o kadar güzel bir tezatlığın içerisindeydi ki hayran hayran izlemek kaçınılmazdı. Şimdi bu yakışıklı adam benim nişanlım mıydı? Benim miydi Allah'ım bu adamın kalbi, sevgisi? Bazen tüm bunlar birer hayalden veya çok güzel bir düşten ibaretmiş gibi geliyordu. Çoğunlukla böyle anlarda kollarımı sıkarak anın gerçek olduğuna dair uyarıyordum kendimi. Büyülü bir şeydi doğrusu. Akın etkisi...

Akın kendisini çalışmaya öyle kaptırmıştı ki uzun uzun onu izlememi bile fark etmemişti. Ayağa kalktım, kitaplığının önünde biraz oyalandım. Yine ona baktım, o hâlâ dikkatle bir şeyler yazmakla meşguldü. Canım sıkılmıştı, saat gece yarısına geliyordu neredeyse. Masanın yanından dolaşıp dibine geldiğimde başını kaldırıp bana baktı. "Sıkıldım ben," dedim dudak bükerek.

Sevgi istiyordum. Bana sevgini vermeliydin.

Oturduğu döner sandalyesinde geri yaslandı. Boynu ağrımış olacak ki sağa sola oynattı başını, gülümsedi, gözlüğünü çıkarıp defterinin üzerine bıraktı. "Sen biraz tembel misin yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordu alayla. Kaşlarım çatıldı.

"Ne alaka şimdi tembellik?"

"Oturduğumuzdan beri bana bakıp durdun," diyerek omuz silkti. Pis Alacalı, madem farkındaydın, ne diye iş atmadın?

"Hiç de değil!" diyerek savunmaya geçtim. Kalçamı masasına yaslamış, kollarımı küskün bir çocuk gibi göğsümde bağlamıştım. "Ayrıca madem öyle olduğumu iddia ediyorsun, o zaman sen de ders falan çalışmadın. Gözün hep bendeydi demek ki." Dudaklarımı büzdüm sinirle. Gözleri dudaklarıma indi, gülümseyişi büyüdü.

Kollarını açtı. "Gelsene," dedi başını hafifçe yana eğerek. "Kucağıma..."

Sandalyesini biraz geri itti, yer açtı bana. Memnuniyetle, bir hanımefendi kibarlığında kucağına yan bir şekilde oturup kollarımı boynuna sardım. Elleri belime sarıldı onun da hemen. Sıcak, usul nefesi ise dudaklarıma vurdu. Başımı geri çekip koyu yeşil gözlerine bakındım. "Ee," dedim işveli kadınlar gibi iç gıdıklayıcı bir edayla, ensesini okşayarak. "Geldim, ne olmuş?"

Akın'ın gözleri yeniden dudaklarıma indi. O gözlerin dudaklarıma inmesi beni nasıl bu kadar etkiliyordu anlayabilmiş değildim. Yaklaşıp sol yanağını yanağıma sürttü ayartıcı bir şekilde. Sert sakalları tenime değer değmez kucağında dikleştim. Onun da elleri bel oyuntumu sıkıca sardı. "Corallina," diye fısıldadı kulağıma doğru. Neredeyse gözlerimi kapatıp kendimden geçecektim aksanlı fısıltısıyla ama yapmadım. Geri çekilip gözlerine bakındım.

"Ne bu? Yeni bir sevgi sözcüğü mü yoksa, Anthonio?"

Ona Anthonio demem şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Sağ gözümün üzerine perçinlenen kâkülümü gözümün önünden çekti. "Corallina kırmızı bir mercandır. Dudakların gibi." Yeniden dudaklarıma baktı. İster istemez dudaklarımı ıslatasım geldi, usulca alt dudağımı yaladım, ensesine değen ellerimin altındaki derisi kasıldı. "Ama madem ben Anthonio'yum, sana da bu minvalde bir isim koyalım ister misin?"

Heyecanlanmıştım. "Ne yani? İtalyanca mı?" diye sordum hevesle.

"Kelimenin kökeni neresi bilmiyorum ama İtalya'da kadın ismi olarak kullanılırdı."

"O dediğin kırmızı mercan mı?" Dilimin dönmeyeceğini düşünerek ecnebicesini söyleyememiş olmam güldürdü onu.

"Corallina biraz zor telaffuz ediliyor, kabul. Bu yüzden gel biz sana Coraline diyelim."

Coraline... Birkaç kez içimden tekrar ettim. "Biz şimdi seninle Anthonio ve Coraline mi olduk?" diye sordum gözlerimi iri iri açarak.

Yanağımı okşadı, avucu geri çekilmesin diye yanağımı bastırdım. "Eğer kabul edersen, Anthonio ve Coraline olmaktan şeref duyarım."

Kucağında biraz kıpırdanıp kalçalarımla yerimi sabitledim ve iki elimi omuzlarına indirdim. "Kimlerdenmiş bu Coraline? Nasıl bir hayatı varmış? Nerede tanışmışlar Anthonio Bey'le?" diye sorarak ikimize yeni bir oyun buldum.

"Bey?" diyerek tek kaşını kaldırdı. "Anthonio öyle bey falan değilmiş. Fakir ama gururlu bir gençmiş," diyerek oyunumu sürdürdü. "Çok eski zamanlarda, İtalyan, oldukça fakir bir ailenin küçük oğluymuş. Günlerini tarlalarda, çayırlarda şiir yazmakla ve kitap okumakla geçiren, keçi ve koyun çobanı bir avareymiş. Bazen Roma'da kiliseye gidip günah çıkarırmış."

İrkildim. "Ne yani, Hristiyan mıymış?"

"İtalyan dedim ya! Müslüman mı olacaktı?"

"Ee, günah!" dedim huysuzca.

"Zümrüt, adam İtalyan! Romalı, koyu Katolik. Nasıl Müslüman olsun? Orada doğmuş, orada büyümüş..." Doğru. Gereksiz yükseldim ben. Susup onu dinlemeye devam ettim. "Derken bir gün yine kilisede günah çıkarırken çok güzel, peri kızı gibi bir kız içeri girmiş. İstavroz çıkarıp ona dönmüş Anthonio, göz göze geldikleri ilk anda âşık olmuş kıza."

"Benmişim o, değil mi? Benmişim!"

Heyecanım üzerine gülüşü büyüdü. "Senmişsin..." Bir öpücük kondurdu sol yanağıma. "Asilzadeymişsin sen. Çok zengin bir ailenin ikinci kızıymışsın. Anthonio'yla aranızda uçurumlar varmış."

Yüzüm düştü. "Ne yani, bu kavuşmalarına engel miymiş?"

Kafasını iki yana salladı. "Değilmiş. Değilmiş ama kızı isteyen soylu başka adamlar da varmış. İkisinin de işi epey zormuş."

Kucağında hafifçe zıplayıp omuz silktim. "Yaa, kaçsınlar! Bir şey yapsınlar. Ne olur mutlu son olsun!"

Düşünceli düşünceli baktı yüzüme. "Olmaz..." dedi en sonunda. "Çok zor, çok! Kız soylu diyorum, asla vermezler onu keçi çobanı Anthonio'ya. Kızın ailesi de bu sevdayı öğrenince kapatmışlar onu eve, Parisli, çok zengin bir düke vereceklermiş onu."

"Hayır," derken sıktım iki omzunu. "Bir şey yapsın Anthonio! Bir yolunu bulup kaçırsın kızı..."

"Kızı eve kapatmışlar diyorum..." derken yeniden kâküllerimi okşadı. "Ne yapsın garip Anthonio?"

"Gerçekten seviyorsa bir yolunu bulur!" dedim kararlı bir sesle. Gözlerini kıstı.

"Peki Coraline ne yapar? Kuş gibi kafese tıkılmış Coraline, bu sevda karşısında ne yapar?"

"Kaçmaya çalışır elbet!"

"Ama kaçamıyor, başına adamlar koymuşlar."

"Yalvarır, bağırır, ağlar!"

Kafasını iki yana salladı. "Yok, illa diyorlar o Parisli dükle evlenecek-sin..."

Göğsüm titredi. "Belki Parisli dük iyi biridir... Ona söylese gizlice, ben başkasına sevdalıyım, sevemem seni dese?"

"Kendi kaderini başka bir adamın insafına mı bırakacak yani? Ya o adam bırakmazsa Coraline'i?"

Yüzüm iyice bozuldu. "Neden bırakmasın? Sevmiyor ki onu Coraline?"

"Dük âşık olmuşsa Coraline'e?"

"Abartma Akın!" diyerek omzuna vurdum. "Kız kıtlığı mı varmış ülkede, koskoca düke kız mı yok? Gitsin başkasıyla evlensin."

"Coraline'e dükü sevmekten başka çare bırakmamışlarsa?"

İyice sinirlendim. "Sıçarım öyle sevgiye!" dedim ayarsız bir sesle. "Ne demek dükü sevmekten başka çare yok?"

"Şş, lütfen edebinizi bozmayın Leydi Coraline..." diyerek dudaklarıma dokundu. "Her hikâye mutlu bitecek değil ya?"

Bir dizimi karnına doğru çektim sertçe. Canı acıdı. "Coraline yapmaz öyle bir şey," diye taarruza geçtim. "Coraline'in aşkı öyle basit değil, tamam mı? Anthonio'nun elinden hiçbir şey gelmiyor olabilir ama Coraline bir şeyler yapar. Yapamazsa bile..." Duraksayıp gözlerine bakındım.

"Yapamazsa bile?" diye sordu susmam üzerine.

"Yapamazsa, başka çaresi kalmamışsa, tüm umutları tükenmişse, kıyar canına..."

Dondu kaldı. Kaşları çatılmış, alnında derin bir düşünce çizgisi oluşmuştu. "Coraline asla öyle bir şey yapamaz," dedi buz gibi bir sesle. Sanıyorum ki annesini anımsadı. Sertçe yutkundum.

"İnan bana, çok sevmiş onu... Başka birine yâr olamayacak kadar çok sevmiş hem de. Bu beden ne ki o yoksa?"

Gözlerini kıstı. "*Serius est quam cogitas*, diyorsun yani?" dedi.

"O ne demek?" diye sordum merakla.

Manalı manalı baktı yüzüme. "*Vakit sandığından da geç*, demek."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim ama üzücü bir tanımdı bu. "Bazı kavuşmalar mahşere kalır sevgilim," dedim, sesim kısık ve kırılmış çıkmıştı.

"Çok kötü bir hikâye yazarısın Zümrüt," dedi onaylamayan bir baş sallayışla. "Ne demek kızın canına kıyması? Anthonio'nun kahrından ölmesini mi istiyorsun?"

"Ee, sen de kavuşturmadın? Mutsuzluğa mahkûm ettin ikisini de? Reva mı bu onlara Akın? Yazık değil mi o sevdaya?"

"Nikâhında kaçırırdı Anthonio..." dedi. Gülesim geldi bu söylemine.

"Yeşilçam filmlerini fazla izlemişsin sen. Ya da küçüklüğünde çok masal okumuşlar sana, başka açıklaması yok bunun." Bakışlarını masada bir noktaya sabitledi bu esnada. Baktığı yere çevirdim gözlerimi ama neye baktığını anlamayıp yeniden döndüm ona. Gülümsedi ve yaklaşıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Kavuşturdum onları," dedi daha sonra. Bir kez daha öptü dudaklarımı, gözlerimi yumdum. Dudakları ıslak ve sıcaktı. Yeniden geri çekildiğinde bu defa sesi arzu doluydu. "İyi ki doğdun, Leydi Coraline..."

Masa saatine bakmış meğerse. Gece on ikiyi vurduğundan, 21 Mart'a giriş yaptığımızdanmış bu sözleri. İnce düşüne düşüne kalbimde kalın ve yıkılmaz bir taht edindi Akın. Omuzlarında duran ellerimi yanaklarına çıkarıp şehvetle öptüm onu bu defa. Aynı şekilde verdi karşılığını. Hızlı bir hamleyle ayağa kalktı beni de kucağına alarak. O an ayrıldı dudaklarımız. Bebek gibi sarıp sarmalayarak yatağa taşıdı beni.

Coraline ve Anthonio'nun kavuştuğunu söylemişti, bilemem ne derece doğrudur bu ama Akın ve Ayten'in binlerce kez kavuştuğunu söyleyebilirdim herkese. Bu evde, bu odada, bu pirinç karyolada mutlu son hep onların oldu.

Akın'ın dersi öğleden sonraydı bugün. Sessizce çıkmıştım ben de evden bu yüzden. Yavuz Beylerin ise dış kapısı açıktı. Kapıdan içeriye başımı uzattığımda Yavuz Bey'in büyük bir bavulu taşıdığını gördüm. Başını kaldırdığında göz göze geldik. İki kez gözlerini kırptı bana bakarken.

"Günaydın Yavuz Bey," dedim ve merakla elindeki büyük bavula indi bakışlarım yeniden.

"Günaydın Ayten," dedi. Tam *nereye* diye soracaktım ki kucağında Mete'yle beraber Jale Hanım göründü girişte. Mete sıkı sıkıya giydirilmiş, başına yün şapkası ve ellerine de yün eldivenleri takılmıştı. Bebek battaniyesi ise Jale Hanım'ın diğer kolundaydı. Bir yere mi gidiyorlardı?

"Günaydın Jale Hanım," diye selamladım onu da. Bana öyle soğuk, öyle donuk ve üstten baktı ki selam verdiğime pişman oldum. Ne olmuştu? İstemeden bir şey mi yapmıştım ben?

Yavuz Bey elindeki büyük bavulu yere bırakınca garajın olduğu taraftan Mahir abi gelip bavula uzandı. "Zahmet etmeseydin sen buraya kadar beyim, ben alırdım," dedi. Jale Hanım'sa Mete'yi battaniyesine sarmıştı bu esnada.

"Ne zahmeti Mahir abi, getirdim işte," diyerek gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı Yavuz Bey. "Yukarıda bir bavul daha var, onu da getireyim..." Sonra gözleri yeniden beni buldu. Sorgulayıcı bakışlarım üzerine, "Bir süre İzmir'e gidiyoruz Ayten," diye açıkladı. "Ani gelişti, haber veremedik sana da ama merak etme, maaşına yansımayacak bu durum."

Şaşırmıştım. Bu apar topar gidişin sebebini merak etmiştim. Elinde bir maşrapa suyla Perihan abla ve Gönül abla dışarı çıktıklarında yalnızca kafamı salladım. Maaş sorun değildi, neden gidiyorlardı ki? Yavuz Bey hızla yukarı çıktı, elinde orta boy bir bavulla geri indi. Ter içinde kalmıştı koşturmaktan. Mahir abi bu bavulu da aldı. Jale Hanım'ın kucağında kıpırdanıp duran, yün şapkasından rahatsız olan Mete çok geçmeden ağlamaya başlamıştı. Onun ağlayışıyla yüreğim cız etti. Bir kere sarılsaydım, koklasaydım... Herkes gitsin o kalsın demek istedim ama bunun ne saçma bir cümle olacağını düşündüm sonra. Ben kimdim ki Mete için?

"Ne zaman döneceksiniz peki?" diye sordum Yavuz Bey'e.

Gözlerime bakarken yutkundu ve elinin tersiyle alnının terini sildi. "Bilmiyorum," dedi ardından.

Bu sırada Jale Hanım, "Biz arabaya geçiyoruz Yavuz Ali, sen de gecikme," dedi bir an bana bakarak. Perihan ve Gönül abla ise onun peşinden garaja doğru ilerlediler. Nazım abi de içeriden kucağında ufak bir çiçek saksısıyla çıktı. "Hanımım," diye seslendi Jale Hanım'a. "İstediğiniz petunya çiçekleri..." Koşup yetişti onlara, hep birlikte garaja doğru ilerlediler.

Yavuz Bey'e baktım yeniden, o zaten bana bakıyordu. "Mete'yi uzun bir süre göremeyecekmişim gibi hissettim..." diye itiraf ettim. Onu öpememiştim, koklayamamıştım bile. Bu içimdeki yangın da neyin nesiydi? Jale Hanım neden onu benden sakınır gibi gitmişti?

"Göreceksin," dedi Yavuz Bey. "Göreceksin elbet ama biraz uzaklaşalım dedik."

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Derin bir sessizlik oldu aramızda. "O hâlde ona iyi bakın," dedim. "Yani şüphem yok iyi bakacağınızdan ama... İyi bakın yine de." Saçmaladığımı düşündüm, susup bakışlarımı eğdim.

"Merak etme Ayten," dedi. "Oğluma iyi bakarım."

"Özür dilerim, kabalık ettiysem..."

"Yo, hayır," diyerek sözümü kesti. "Haklısın. Şimdiye kadar nasıl bir babalık yapmışım ki oğluma? Dileme özür. Ben bazı şeylerin farkına vardım artık. Oğlumu kabullendim, onu seviyorum ve tartışmalı da olsa iyi bir baba olma yoluna girdim."

İster istemez gülümsedim bu sözlerine. Ben gülümseyince o da güldü. "Sevindim," dedim. Bahçedeki kuru dallı ağaçlarda bir dünya serçe ötüşüp uçuştu bu sırada. İkimizin de bakışları o yöne döndü. Sabah güneşi ışıl ışıl her yana düşüyordu, hava değişik bir ılıklıktaydı ama Mete'nin gidiyor olması içimi üşütüyordu.

"Allah'a ısmarladık," dedi Yavuz Bey.

"Hayırlı yolculuklar Yavuz Bey. Kazasız belasız gidin."

Başını eğdi selam verir gibi ve ardına döndü. Ben de garaj tarafına gitsem mi gitmesem mi bilemedim. Orada durup arkasından bakarken, birden bana döndü, sanki bir şey hatırlamış gibi baktı yüzüme. Göğsünü derin bir nefesle doldurdu. "İyi ki doğdun," dedi daha sonra gülümseyerek. Şaşırdım. Doğum günümü nasıl hatırlamıştı?

"Teşekkürler..." diye mırıldandım. Gitti.

Eve döndüğümde Akın'ı mutfakta buldum. Bangır bangır Ferdi Tayfur çalıyordu pikapta. Geldiğimi görünce şaşırdı. "Aa, Zümrüt?" diyerek yanıma geldi. "Ne oldu? Neden geldin?"

"Yavuz Beyler İzmir'e gittiler," dedim üzgün bir sesle. Mete'yi öpememiş, koklayamamıştım.

"Neden? Bir şey mi olmuş?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bilmem. Tatil için sanırım." Yüzüm asılmıştı ve Jale Hanım'ın Mete'yi benden kaçırır gibi götürmesine sinirlerim bozulmuştu.

Akın bir eliyle çenemi tutup yüzüne sabitledi bakışlarımı. "Üzülme, dönerler yakında," diyerek sıcacık gülümsedi. "Ben de tam kahvaltı hazırlıyordum kendime." Elini çekti çenemden. "Kaynanan yaşasaydı severdi seni." İçim cız etti onun bu söylemine. Elimi tutup beni mutfağa çekiştirirken, "O zaman bugün benimlesin, üniversiteye birlikte gidiyoruz," dedi heyecanla.

"Ne?" diye sorguladım. "Niye?"

"Bir dersim var bugün. Çıkışta da gezeriz, fotoğraf çekeriz," diyerek göz kırptı. Mutfak penceresini açtı, başını sarkıtıp denize doğru bakındı ve derin derin soluklandı. "Memleketime bahar gelmiş! Bugün sevgilim doğmuş!"

Plakta Işıl Yücesoy çalıyordu bu defa. *"Yalnız bir mevsim değil, yalnız bir bahar değil. Her zaman her yerde bir. Ya seninle ya sensiz..."* diyordu şarkıda. Mutlu olmak için başka bir şeye ihtiyacım yoktu, Akın vardı. Uzanıp ellerimden tuttu, çevirdi beni etrafımda, eğdi, kollarımı kaldırdı, ayaklarına basmama göz yuma yuma dans etti benimle. *Deli Alacalı!*

"Gün güzel, sen günden güzel ve günden güne güzelsin," dedi kulağıma, dans etmekten nefes nefese. Benim gülen yüzüm, alacalı sevdam... Hayatımda ilk kez *iyi ki doğmuşum* demiştim sayesinde. İyi ki doğmuşum ve iyi ki bulmuşum onu.

O gün onunla birlikte girdim derse. Dersliği çok büyüktü ve oldukça kalabalıktı. Bu yüzden dikkat çekmedim ama gözümün görebildiği her şeye dikkat kesilebildim. Şanslı yaşıtlarım cıvıl cıvıldı. Bir kez daha üniversite kapısından içeri girebildiğim için onlar kadar şanslı hissettim. Halil ve Sibel'le uzun uzun sohbet ettik ders öncesinde. Bir ara Halil bir toplantıdan bahsetti Akın'a. Miting dedi, bu esnada Akın'la göz göze geldik. "Sonra," dedi Akın, Halil'e. "Şimdi bunları konuşmanın sırası değil."

Zaten sonrasında da ders başlamıştı. Gazetecilikle gram alakam olmadığı hâlde ilgiyle dinledim öğretmeni. Hayır, öğretmen değil, *hocam* diyordu herkes onlara ama benimki ağız alışkanlığı işte, öğretmen deyiveresim geliyordu. Cahilin, bilgisizin tekiydim işte. Üniversiteye gitmemem isabetti belki de.

Ders çıkışı İstanbul kazan biz kepçe, yedi tepe dolaştık durduk. Arabasını babasına verdiğinden tabana kuvvettik. Kıta bile değiştirdik, vapurla geçtik Anadolu Yakası'na. Akın, kaç poz fotoğrafımı çekti martılarla, kaç kez deklanşöre bastı ben martılarla gülerken, sayamadım hiç. Gözüne kestirdiği bir gence fotoğraf makinesini verip yanıma koştu sonra. "Bayrağı arkamıza alalım, ışığı solumuza, sen de göğsüme yaslan..." diye yönlendirdi beni. Kolunu omzuma attı, kendine yasladı bedenimi. Birkaç poz çekti genç, bizi. "Bir de şöyle çek," dedi Akın, dudaklarını sağ şakağıma yaslayarak. Bense kıkır kıkır güldüm bu pozuna.

Çamlıca Tepesi'ne çıktık. Anadolu Hisarı'nda gezdik. Pastaneden sıcak çörekler ve ılık gazozlar alıp yollara vurduk. Deniz kenarındaki bir bankta oturup Kız Kulesi'ni izledik. Bu esnada ardımızdan bir allı güllücü geçmişti. Akın hınzır bir sırıtışla iki çubuk allı güllü alıp yanıma

döndüğünde ikimiz de neredeyse kahkahalarımızda boğulacaktık. Elimiz yüzümüz allı güllü oldu, yapış yapıştık ama mutluyduk. Akın, Kız Kulesi'ne karşı da fotoğrafımı çekmek istedi ancak bütün filmleri bitirmiştik, pozumuz yetmemişti. "Olsun," demişti hemen sonrasında. "Biz geldik, burada bulunduk ve Kız Kulesi şahit, o çekti bizim fotoğrafımızı, sakladı kendi içinde, en kuytusunda sayalım biz de." Üşümesem ve el âlemin bakışlarından çekinmesem yemin ederim kırmızı elbisemi giyip, mart rüzgârında uçuştururdum eteklerimi mutluluktan o gün. Hayatımın en mutlu doğum günüydü, zaten diğerlerinde hiç mutlu olmamıştım. Hayatımın en mutlu günleri de onunla beraber geçirdiğim günlerdi. Yirmi bir yaşıma dünyanın en mutlu ve en şanslı kızı gibi hissederek girdim. Bir de bana onu verdiği için Allah'a bin kez şükrederek. Her ne olursa olsun onu benden almaması için yalvararak...

Akşama doğru iş yerine uğradık, birkaç iş arkadaşıyla tanıştım Akın'ın. Hepsi de güler yüzlü, sıcakkanlı insanlardı. Bir çaylarını içtim. Akın'ın patronu ellilerinde, Güneş Dergisi'nin editörü olan Faysal Bey'di. Tokalaştım. Akın doğum günüm olduğunu söyledi ona. *Ne gençsin,* diye övdü beni adam, çaktırmadan kaşıdım ardımı. Gezip dolaştık oradan çıkınca da. Yüzüğümü de parmağıma göre yaptırdık. Eve varınca fotoğrafları çatı katındaki fotoğraf odasında beraber yıkadık. Fotoğraf banyosu denen şey tuhaftı. O kokulu sıvıların arasında, tek bir kırmızı lambayla aydınlatılmış odada, tavandan sarkan fotoğraflara kafamı çarpmamaya özen göstererek elimden geldiğince yardım ettim ona. Onca fotoğrafın arasında en sevdiğim, Akın'ın belime sarılıp şakağımdan öptüğü, benim de gözlerimi yumarak kahkahalarla güldüğüm fotoğraf oldu. "Ne olur ilk bu kurusun!" diye yalvardım ona. İlk veya son kuruma diye bir şey yokmuş maalesef ama ilk onu halletti Akın. Çok uzun baktım o fotoğrafa. Bayılmıştım.

Gecenin bir yarısına kadar zar zor bitirdik fotoğraf işini. Daha doğrusu o yaptı her şeyi. Ben ahşap masaya başımı yaslamış, uyuyakalmıştım. Akın beni kucağına aldığında uyandım. "Yorulmuşum bugün," diye mırıldandım, çocuk gibi. Oysa tatlı bir yorgunluktu bu. Avare avare dolaşmak, düzeltiyorum, onunla avare avare dolaşmak çok güzeldi.

Beni yatağa bıraktıktan sonra ışıkları kapatıp yanıma geri döndü, beni kollarının arasına almadan hemen önce burnunu saçlarıma daldırıp derin bir nefes çektiğini işittim. Bu gece de huzurla dalacaktım uykuya anlaşılan. Leydi Coraline ve çoban Anthonio da mutluydu bence, sıcak ülkelerden birinde onlar da tıpkı bizim gibi sarılarak uykuya dalıyorlardı tam şu

anda. Uzaktalardı belki ama aşkın lisanı birdi, kalpten gelirdi sesi ve bunu yalnızca âşıklar anlardı. Ben de anlıyordum.

27 Mart 1981, Cuma

Kucağında topladığı kitaplarına sıkı sıkı sarılarak yürüdü Ajda. Havalar bir anda ısınmış, kalın, devetüyü renkli kabanı ise boğmuştu onu. Dersten çıktıktan sonra üniversitenin kütüphanesinde biraz çalışmıştı her zamanki gibi. Ama haftanın son günü olduğundan mıdır bilinmez, o gün oldukça yorgun hissediyordu.

Üniversiteden çıktı, uzun uzun yürüdü. Otobüse binmek istemedi. Bir sokak köpeğinin başını okşadı, içinden güzel bir şarkı mırıldandı, üst sınıflardan Tuna'yı düşüne düşüne Fatih'ten çıkıp Karaköy'e geldi. Ne hoş çocuktu şu Tuna... Kumraldı, iyi bir diksiyonu vardı ve ona göre kendisine boş değildi. Fakat ne o kahve içmeye çağırabiliyordu Tuna'yı ne de Tuna onu. Sadece uzaktan bakmak ve birbirlerine gülümsemekle, şanslıysa ders aralarında iki kelam etmekle geçiyordu günleri. Biraz cesaret lazımdı, ya ona ya da kendine.

Sahaflar Çarşısı'nda dolandı durdu. Özellikle aradığı bir roman veya şiir kitabı yoktu, olsa bile genellikle abisinin kütüphanesinde bulabiliyordu çoğunu. Samet abisi değil tabii, Akın'dı bahsettiği. Samet abisiyle pek yıldızı barışmazdı Ajda'nın. Varlığı da yokluğu da birdi onun. Ama Akın abisi öyle değildi. Sürekli görür, bir eksiği var mı sorardı ona. Yurt dışından kitaplarını hep onun sayesinde getirtirdi Ajda. Babasıyla arasında geçen tatsız sürtüşmeyi duymuş, çok üzülmüştü. Babasını ona karşı katı olmaması için uyarmıştı ama babası Ajda'ya da çıkışmıştı. Elinden hiçbir şey gelmemişti Ajda'nın. En çok böyle zamanlarda annesinin olmasını istiyordu. Akın abisi her şeyiydi onun; abi, anne, baba, arkadaş. Tabii kendisinin de Akın abisi için vazgeçilmez olduğunun farkındaydı. Ajda onun her şeyiydi; anne yadigârı, unuttuğu anne yanıydı.

Çok küçükken, abisine olan sevgisinden, ileride o evlenirse veya ciddi bir ilişkisi olursa o kızı kıskanacağını düşünüyordu ama hayır, Ajda, Ayten'i hiçbir şekilde kıskanmıyordu. Ayten kendi hâlinde, sevecen ve sakin bir kızdı. Yaşıt olduklarındandı belki, onu kendine yakın görüyordu. Gizli bir güzelliği vardı kızın, bir bakışta değil de uzun uzun bakıldığı zaman anlaşılıyordu güzelliği. Badem gözleri, esmer teni, gür kahverengi saçlarıyla Ayten'in tuhaf, büyüleyici bir güzelliği olduğunu düşünüyordu.

Akın abisinin sarışın kadınlardan hoşlanabileceğini zannetmişti bu zamana kadar oysa. Ayten onun için tamamen şaşırtıcıydı.

Sahaflar Çarşısı'ndan elleri boş çıktığında gün batıyordu. Bir manavın önünden geçerken yeşil eriklerin kasalarda parladığını gördü. Duraksadı ve eriklere uzunca baktı. Manavın dikkatini çekmişti bu bakışı. "Tartayım mı hanım kızım, yarım kilo?" diye sordu.

"Daha erken değil mi amca, erik için? Mevsimi değil ki yahu..." dedi sitemle. Gözü portakallara, mandalinalara kaydı sonra. Ağzı sulandı.

"Erken de bunlar sera ürünleri, canı isteyen alıyor. Ee talep de var tabii," diye açıkladı manav. Herkes kendince haklıydı. Erik istemedi Ajda. Yarım kilo, kendine yetecek kadar mandalina istedi yalnızca ve cüzdanını çıkarmak için çantasını omzundan aldı. Bu esnada yanına rüzgâr gibi biri koştu. Ajda'nın omzundan çıkardığı çantasına asıldı. Kız bırakmak istemedi ama çantayı çeken adamın kaba kuvvetiyle kucağındaki kitaplar yere saçıldı, kendisi de savruldu ve çantanın kopçası kaydı gitti ellerinden. Ajda yere düşerken adam çantayla beraber koşa koşa kaçmaya başladı.

Bir adam hızla peşinden koştu çantayı alıp kaçanın. Manav ve diğer esnaflar da Ajda'yı kollarından tutup yerden kaldırdılar. Şoka girmişti, ne olduğunu idrak etmekte zorlanıyordu. Başında bir dünya insan, kulaklarında bir dünya uğultu... Manavın önüne çekilen tahta bir tabureye oturtuldu. Buz gibi bir su verildi titreyen ellerine. Omuzları sıvazlandı. Herkes bir şey söyledi, o ise yaşadığı korkudan tek bir kelime bile edemedi. Ne yapacağını bilmiyordu. O kadar korkmuştu ki düştüğünde sol dizinin naylon çorabının yırtıldığını, diz kapağının kanadığını bile fark etmemişti.

Manavın çırağı kitaplarını toparlayıp kaldırımın kenarına koyduğu sırada kalabalığı yararak bir adam gelmişti. "Durun, bir saniye... Bir müsaade edin canım, aa!" diye söylenerek ulaştı Ajda'nın yanına. Kız perişan bir hâldeydi. Korkmuştu. Adam, Ajda'nın şokta olduğunun farkına vararak göz hizasında çömeldi ve ellerinde tuttuğu çantayı uzattı kızın kucağına. Ajda, çantasını görür görmez girdiği şoktan ayıldı ve çantayı uzatan adama çevirdi bakışlarını. Esmer bir adamdı, kara ve kalın bıyıkları, geniş omuzları ve uzun saçları vardı. "Yakaladım hergeleyi," dedi, gözlerine beklentiyle bakan kıza. "Tartakladım biraz, kaçtı gitti çantayı bırakıp. İçinden bir şey alamadı zannediyorum ki ama siz yine de bir kontrol edin isterseniz." Bir kere daha uzattı çantayı Ajda'ya. Ajda o zaman alabildi çantasını.

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandı titrek bir sesle. Helal olsunlar, aslan adamlar, omuz sıvazlamalarla tebrik ettiler adamı. Adam herkese

mütevazı bir gülüşle karşılık verirken Ajda'nın kaldırımın kenarına toparlanmış kitaplarını aldı bu defa. Bir koluna onları koyarken diğer elini de kıza uzattı.

Ajda herkesin bakışlarından çekindiğinden adamın elini tutmadan ayağa kalktı. Yeniden "Teşekkürler," dedi ve kitaplarını aldı. Çantasına ve kitaplarına sıkı sıkı sarılarak yürümeye başladı ama sol dizindeki yara acıdı. Eğilip bacağındaki kanı ve yırtılmış naylon çorabını görünce küfretti içinden.

"Bacım, mandalinalar!" dedi manav.

Zaten canı burnundaydı, bir de mandalinayı mı düşünecekti? "Kalsın!" diyebildi yalnızca. Yaralı bir hayvan gibi seke seke yürüdü. Hava kararmaya başlamıştı. Nasıl korkuyordu. Bir kırtasiyeden Akın abisini mi arasaydı? O da çalışıyordu... İzin alıp gelemez miydi? Gelse ne yapacaktı ki? Çantası kurtulmuştu işte. Gerçi içine daha bakmamıştı. Cüzdanı ve anahtarları orada mıydı hâlâ? Eli gitmedi çantasını omzundan yeniden indirmeye. İlk defa, babasını dinleyip özel şoförle okula gelip gitmediğine sinirlendi. Ama öylesi de babasına biat etmek, attığı her adımdan onun haberinin olması ve özgürlüğünün kısıtlanması demekti. Ajda bunu istemiyordu. Ajda, Akın abisi gibi özgürlüğüne düşkündü.

"Hanımefendi! Hanımefendi, bakar mısınız?" diye seslenildi ardından. Kendisine mi seslenildi bilemedi, dönmedi ardına ama sıyrıldı düşüncelerinden. Sonra biri yanına nefes nefese gelince, ürkerek başını ona çevirdi. "Kusura bakmayın, korkutmak istememiştim sizi. Seslendim ama duymadınız..." dedi. Yine o esmer adamdı. Adımları durdu. Kucağında kocaman bir kese kâğıdı vardı. "Bu sizinmiş sanırım," diyerek kese kâğıdını uzattı.

Ajda'nın şaşkın, sorgular bakışları bir kese kâğıdına bir de adamın yüzüne döndü durdu. "Nedir bu?" diye sordu biraz sonra. Adam dişlerini göstere göstere güldü.

"Mandalina."

Şaşırdı Ajda. "Ama almayacağımı söylemiştim."

"Biliyorum, sizin yerinize ben aldım," dedi bakışlarını kaçırarak adam.

Şaşkınlığı daha da büyüdü Ajda'nın. "Üzgünüm," dedi daha sonra. "Çok incesiniz ama kabul edemem..."

Adamın dudak kenarları bu sözlerle aşağı eğildi. "Lütfen kabul edin, tazeymiş..." dedi üzüntülü bir sesle. O zaman uzun uzun baktı Ajda adamın gözlerine. Sahici bir üzüntüydü bu. Sahici bir düşünceli hareketti. Adamın yüzünde değişik bir aşinalık vardı. Daha önce onu bir yerde

gördüğüne emindi Ajda ama nerede, çözemedi. Normalde hemen kapılıp gitmezdi insanlara fakat o an ne olduysa indirdi yelkenleri suya. Ellerini kese kâğıdına uzattı, adam bıyık altından genişçe gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi Ajda yeniden, mahcupça. Kese kâğıdına da kitaplarına sarıldığı gibi sarıldı. Bir süre aval aval bakındılar.

Sonra adam, "İsterseniz evinize kadar da eşlik edebilirim size," dedi. Kabalık olmaması için de, "Yani korkuyorsanız diye, yanlış anlamayın beni..." diye ekledi.

Bu olmazdı işte. Bu kadarı fazlaydı, Ajda biliyordu. "Çok naziksiniz ama şuradan bir taksiye binip gideceğim hemen. Oldukça zor bir gün oldu benim için," dedi, yaşadığı şeyleri düşünerek.

Adam düşünceli bir edayla başını salladı. "Haklısınız."

"İyi akşamlar beyefendi," dedi Ajda.

"İyi akşamlar," diye karşılık verdi adam. Yeniden yürümeye koyuldu Ajda ama içini kemiren bambaşka bir şey çıktı ortaya. Alt dudağını dişledi sertçe. Sorsa mıydı? Adam hâlâ az önce durduğu yerde miydi, bilemedi. Başını çevirip baktı. Oradaydı, ona bakıyordu. Göz göze geldiler. Aralarında dört adımlık bir uzaklık açılmıştı. O sormadan adamın dudakları hareketlendi: "Adınız nedir?"

Aynı soruyu düşünmeleri üzerine gülümsedi Ajda. "Ajda," dedi sevecen bir sesle. *Isabella Ajda Tamtürk.* "Siz?"

Gözlerini kıstı adam, elleri kumaş pantolonunun cebine iliştirilmişti. Çenesini dikleştirip derin bir solukla şişirdi göğsünü. "Erdal ben."

Akşam kademe kademe bir sis bulutu gibi çökerken Ajda, bu adamla olan karşılaşmasının iyi hatırlayacağı bir tesadüf olduğunu zannediyordu ama büyük bir yanılgı içindeydi. Hayatın kendileri için iyi bir kader yazdığını sananlar ne aptaldı, kaderi hayat değil kul yazardı. İnce işlenmiş kaderleri yaşam adı altında ortaya kötüler koyar, iyiler zavallı bir figüran olarak bu kaderde yer edinirlerdi. Sanılmasın ki Ajda bu oyunun figüranıydı. Ajda, Erdal Koralp'in kurduğu o yalancı kaderin başrolüydü ve bu kaderin sonunda başrolü kötü bir son bekliyordu.

Erdal Koralp'in, Tamtürk ailesi için hazırladığı kaderin ilk kelimesi bugün Ajda Tamtürk'le yazılmıştı ve bu kaderin sonunda mutlaka bir kişi ölecekti. Aslında hedefinde iki aile vardı: Tamtürklerle beraber Karacalar. Önce Tamtürkleri yok etmeyi koydu kafaya, sıra Karacalara da gelecekti elbet. Canından çok sevdiği kardeşini ondan çalanları, ailesini iflasa sürükleyenleri ve hayatlarını mahvedenleri nasıl unutabilirdi ki Erdal? Zengin İstanbul züppeleri... Hepsinden alacağı bir can borcu vardı Erdal'ın.

Asla acımayacaktı çünkü onlar da Erdal'ın ailesine hiç acımamıştı. Samet Tamtürk çoktan elleri arasındaydı, kumarda batmıştı. Mustafa Karaca ise mekânın giderlerini karşılayamıyordu ve mekânında çıkan kargaşalar yüzünden jandarmalarla başı dertteydi. O annesiz piç Akın'ın da, haysiyetsiz Yavuz'un da yaşayacağı çok şey vardı. En basitinden Kırmızı Kulüp gecesi her şeyi anlamıştı Erdal. İçinde bir acabası kalmamıştı. Yavuz'un o kıza ilgisini görmüştü. Hoş, öyle bir şey yoksa bile ortaya varmış gibi bir laf atacak, bir yangını da oradan çıkaracaktı. Her şey istediği gibi olacaktı, her şey! Bir seremoni başlatıyordu ve yöneteni olmaktan gurur duyuyordu.

Ajda ona samimiyetle gülümseyip, memnuniyetle el salladı. Erdal, kıza aynı şekilde karşılık verdi. Ajda ardına dönüp giderken, Erdal başını göğe kaldırdı ve gözlerini yumarak derin derin soluklandı. Balık çoktan ağa düşmüştü.

Ajda ölecekti.

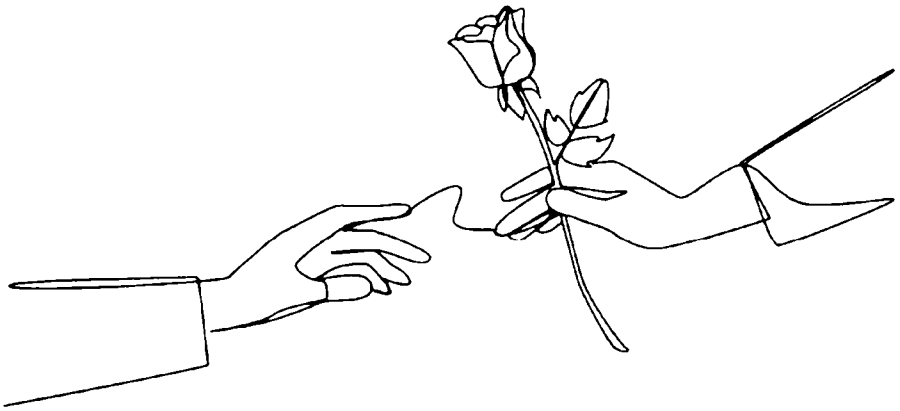

7. BÖLÜM: KIŞ GİBİ SOĞUK YÜZÜ

Hayatı kötüleştiren insanlar mıydı yoksa hayat kötü olduğundan mı insanlar bu hâldeydi? Bambaşka şartlarda, bambaşka bir ülkede doğduğunu düşündü ansızın. Mesela Akın'ın anlattığı şu hikâyedeki genç kız, Coraline olduğunu. Bolluk içinde doğan, dilediği gibi yaşayan, tek derdi saçının parlaklığı ve elbisesinin ütüsü olan o genç kızın hayatının ne kolay olabileceği... Tabii Akın'a kalsa hikâyeyi öyle kötü, öyle dramatize ederek bitirecekti ki ansızın sinirleri bozuldu. Neden yapıyordu bunu? Neden dikenli ve çamurlu yollara sürüklüyordu o iki âşığı? Anlamlandıramadı bir türlü.

Bazen Akın'ı anlamadığını düşünüyordu ve böyle zamanlarda kendinden nefret ediyordu.

Mart ayının son pazar günüydü. Neşe ve Yusuf gelecekti bugün yalıya, Ayten'in içindeki evcilik oynayan o küçük kızların anaç duygusu bir anda çıkmıştı meydana. Sabahtan beri yalıda dört dönüyordu. Dün aramıştı Neşe, çok yazmayacağını bilse akşama kadar konuşacaktı. Hayır, belki de çenesi ağrıyana, kopana kadar konuşacaktı. Yusuf'un ailesiyle tanışmaya gitmişti, nasıl da adı gibi neşeliydi sesi. Heyecanı ta ahizeden vuruyordu Ayten'e. Yusuf'un annesinden, babasından, kız kardeşlerinden ve dedesinden üç kere bahsetmişti. Ayten onu derin bir baykuş sessizliğinde dinlemiş, dinlerken uykusu gelmiş ve evde kimse olmadığından ağzını kapama ihtiyacı duymadan doya doya esneyerek kucağında telefonla uzanmıştı koltuğa. Sonra ansızın, "Bize gelsenize yarın," deyivermişti. Planlı bir olay değildi, ağzından çıkıvermişti ama Neşe hemen *olur* demişti.

Akın'a sormadan böyle bir karar aldığı için telefonu kapatınca pişman olmuştu Ayten. Tek bir pazarı vardı Akın'ın. O pazar günü de susmak bilmeyen arkadaşı Neşe'yi ve daha önce görücü diye ona gelen Yusuf'u kabul

etmeye hazır mıydı? Bilemedi. Akşam eve gelen Akın'ın kucağına oturup, yüzündeki süt lekelerine parmak uçlarıyla dokunup severken, "Neşeler gelsin mi yarın bize?" diye sormuştu. İri iri açılmış badem gözlerinde çocuksu bir korku vardı bu soruyu sorarken. Akın, onun bu sorusuna tebessüm etti. "Gelsinler," dedi ve sıkıca sarıldı Ayten'e. Bir insan bir insanı alıp içinde saklamak isteyebilir miydi hiç? Akın istiyordu. Akın, Ayten'i alıp en kuytularına saklamak, onu bu dünyadan kaçırmak istiyordu.

Sabah erkenden kalkıp evi temizlemişti Ayten. Önce süpürmüş, sonra cilası parlak tahtaları silmiş, toz almış, en sonunda da yemek işine girişmişti. Tabii Akın da bu sırada boş durmamıştı, yardımcı olmuştu ona ama en çok da yemek konusunda yardım etmişti. Garip bir heyecan vardı ikisinde de. Evli çift gibi ilk misafirlerinin gelişini bekliyorlardı. Sakarlardı, kurabiye yaparken büyük şeker kavanozu Ayten'in ellerinden çat diye yere düşüp kırılmıştı. "Nazar çıktı," lafı da hemen diline yapışmıştı. Sonra çok geçmeden Akın yağdanlığı düşürmüştü. Bereket versin o kırılmamıştı ama yağ yayılmıştı hep yerlere. Ayten çok kızmış, sinirli sinirli söyleneerek yağı temizlemişti. "Sen yapınca nazar çıktı de, ben yapınca hemen kız... Alacağın olsun Zümrüt!" demişti Akın da. Gerginlerdi, heyecanlılardı, birbirlerine fütursuzca sözler edip, ağız dalaşına girmekten çekinmiyorlardı ama dillerinin altında yatan sevgiyi bir tek ikisi anladığından asla kırılmıyorlardı. "Çık git mutfağımdan!" diye bağırdı en sonunda Ayten, elinde una bulanmış bir metal kaşıkla.

"Pışık, nereden senin mutfağın oluyor? Bizim mutfağımız burası bir kere! Hayat müşterektir hanımefendi, lütfen!" diye lafı yapıştırdı Akın da. Ayten, bulaşık elleriyle vurmamak için Akın'ın bacağına bir tekme savurdu. Akın güldü. Parmaklarını una batırıp kızın yüzüne puf diye unu üfleyince, hepten çıldırdı Ayten.

"Mahvettin ortalığı! Defol git Akın! Ay, saçım! Gözlerim! Ay, yüzüm! Etrafı toplamakla geçiyor vaktim senin yüzünden, hangi birine yetişeyim işlerin? Git buradan!"

Akın bu esnada yere saçılan unları temizliyordu pis bir sırıtışla. Doğrulunca, "Ses kes, un kurabiyesi," dedi kızın yanağından makas alarak. Onun bu sinirli hâli o kadar hoşuna gidiyordu ki...

"Ya ben buna kaç ölçek un koyacaktım?" dedi Ayten sinirle. Sonra Akın'a döndü. "Git bak, aklımı karıştırıyorsun!" dedi kurabiye harcına bakarak.

Ama Akın'ın yüzündeki o müthiş sırıtış daha da büyüdü. Ayten'in sağ kalçasına hafif bir şaplak attı. Boş bulunan kız elindeki kaşığı pat diye una

düşürdü. Sinirle ardına dönünce Akın mutfak masasının arkasına koştu hemen. "Seni var ya!" dedi Ayten, masanın diğer tarafına koşmaya çabaladı.

"Ne beni var ya?" diyerek masanın etrafında döndü Akın.

"Gel buraya!"

"Gelmem!"

"Gel de göstereyim sana gününü!"

Masanın etrafında iki defa döndüler. Sonra Akın bir anda kıza doğru atılıp sıkıca sarıldı. Kollarının üzerinden sarıldığı için kıpırdayamamıştı Ayten. "Geldim..." diyerek sağ yanağını öptü Ayten'in. "Geldim, hadi göster günümü..." Dudakları sarsak bir çizgi eşliğinde kızın boynuna doğru kaydığında, Ayten titredi. Akın ıslak ve sıcak bir öpücük bıraktı boynuna.

Teması sıcaktı, sesi duru bir su gibi içine aktı Ayten'in, duruldu. Bir temasla bütün siniri uçup gitmişti. "Bırak..." diyebildi cılız bir sesle. "Bırak, bak yetişmeyecek hiçbir şey..."

Kurabiyeler sessizlik içinde yapıldı ve fırına verilmeden bekledi. Patatesli börek açtı küçük bir tepsiye Ayten, biraz da kısır yaptı. Yaprağı olsa sarma da sarardı ama Akın'ın evinde yaprak ne gezerdi? Geldiklerinde bir de çay demlerdi, tamamlanırdı her şey. Senelerdir çalışmayan, üzerindeki kanaviçe lale işlemeli örtüsü tozlanmış tombul fırını buzdolabının üzerinden Akın indirdi. Fişe takmaya korktu Ayten ama bir yandan da tozlanmış örtüyü toz kaldırmayarak çekti ve fırının üzerini nemli bir bezle sildi.

"Annem kek ve kurabiye yapardı," dedi Akın, kulpları paslanmış fırına buruk bir tebessümle, anılara bakar gibi dalıp giderken. Ayten'in boğazına oturdu bu sözler, mahzunlaştı.

"Çalışır, değil mi bu? Bak patlamasın onca yıldan sonra? Keşke kontrol etseydik ya, bir de böreği açtım o kadar! Kurabiye de var daha..." diyerek onu daldığı yerden çıkardı Ayten. Akın fişe taktı fırını çok geçmeden. Ayten bildiği tüm duaları okuyordu bu esnada.

İkisi de bekledi bir süre. Fırının içindeki tel önce sarı, sonra da turuncuya dönünce Akın memnun bir sırıtışla baktı Ayten'e. "Bak, emektar nasıl çalışıyor! Hey yavrum hey!" Pat pat fırının üzerine vuracak oldu, ilk vuruşta sol eli yandı, acıyla bağırdı.

"Ah salak, ah!" Ayten onu çekiştirerek elini soğuk suya yetiştirdi hemen.

Akın çok tutmamıştı aslında elini fırının sıcağına ama kızın telaşı hoşuna gitti, nazlandı Ayten'e. "Çok acıyor, ah!"

Akın'ın acı dolu sesiyle iyice telaşa kapıldı Ayten. "Yoğurt sürelim mi? Ne yapsak ki? Bakayım, kabarmış mı? Çok acır eller yanınca, sakın üzerine tutma, yapışır..."

Ayten'in telaşlı ve es vermeksizin sürekli konuşmasıyla bir şeyleri tetiklediğinin farkına vardı Akın. Çok yanlış bir şey yapmıştı! Ayten'in ellerinin babası tarafından sobada yakıldığını hatırlayınca hızla elini çekti kızın ellerinden ve hemen sarıldı ona. Ayten, başı Akın'ın göğsüne yaslandığında sustu. Ne olduğunu anlamadı ama yüreği korkuyla çarpıyor, el yangını acısını duyuyordu sanki kendi avuçlarında o an. "Özür dilerim," dedi Akın, az önceki lakayıt sesine oranla gayet ciddi. "Özür dilerim sevgilim, sadece şaka yaptım. Özür dilerim." İki defa öptü kızın kafasının üstünü. Bir yandan da sırtını sıvazladı.

Ayten hiç bozulmadı, kızmadı da ona. Kızması gereken bir şey yoktu ki, Akın her zamanki Akın'dı işte ama babasına kinliydi, böyle bir travmayı ona bıraktığı için. Babasını ve o olayı hatırlayınca yüzü bozuldu. "Tamam," dedi kendini ondan geri çekerken. "Tamam, boşa yanıyor fırın. Dur da böreği koyayım." Akın'ın kollarından çıktı, yüzüne bakmadan fırına koydu börek tepsisini. Yüzüne baksa ağlardı çünkü, tanıyordu kendisini. O aptal adamı hatırlatan her şeye hem sinir oluyor hem de ağlayası geliyordu. Önceden böyle değildi Ayten, son zamanlarda daha duygusal yaklaşır olmuştu her şeye. Yaş aldıkça insanın duyguları da mı değişiyordu acaba? Yirmi bir yaş... Kimine göre ufak sayılabilirdi ancak Ayten hiç de küçük hissetmiyordu bunu düşündükçe. Bir kere hayat şartları ona küçük gibi hissettirmiyordu uzun bir süredir. Tam olarak kaç yaşında büyümüştü, kestiremiyordu. Babası ellerini sobada yaktığında mı? Annesi hasretle beklediği çiğ sütü parmaklarından çekip kardeşi Ferhat'a verdiğinde mi? Bez bebeği yakıldığında mı? Nergis onun iyi bir abla olmadığını yüzüne haykırırken mi? Zehra evden kaçtıktan sonra ona nankör olduğunu söylediğinde mi?

Bilemiyordu Ayten. Hepsinden birer parçaydı o, Ayten'i büyüten parçalardı tüm bunlar.

Böreğini fırına verdikten sonra kurabiyeleri pişirdi. Kaç kere salondaki koca masayı sildi, bilemedi. Akın da bu esnada radyosunun ses ayarını yapmaya çalışıyordu. Pikap adamıydı o, radyoları pek sevmezdi ama o gün radyoyu açası gelmişti. Birkaç haber istasyonunu dinledi, sonra sıkılıp başka istasyonlara geçti. Hüzünlü, oynak ve arabesk şarkılar geçip gitti. Dans etti deli gibi. Bir insan neden arabesk şarkıda bile dans etmeye çalışır ki? Söz konusu Akın'sa imkânsız yoktu. Bu adamda hayatın

içinden, özünden bir şeyler vardı ve bulaşıcıydı. Ölüye can verecek kadar canlı, kıpır kıpır bir şeyler... İki saatin sonunda çaldı zilleri. Neşe ve Yusuf, çifte kavrulmuş lokumla gelmişlerdi. İki kadın birbirine sıkı sıkı sarıldılar. Yusuf ve Akın da samimi ama mesafeli bir el sıkışmayla geçtiler karşılama faslını.

Akın, Neşe'ye elini uzatırken, "Hoş geldin Neşe," dedi.

Neşe, Ayten'den ayrıldıktan sonra, "Hoş bulduk enişte!" diyerek sıktı elini Akın'ın.

Ayten gülerek onların bu hâline baktı, sonra Yusuf'a dönerek, "Hoş geldiniz, Yusuf..." dedi daha sakin bir tonla.

Yusuf sadece başıyla selam verirken gülümsüyordu. "Ayol ne o öyle kırk kat yabancı gibi selamlaşıyorsunuz?" dedi Neşe. Yüzünde hınzır bir gülüş vardı. "Yaza nişanlanıyoruz biz!"

Akın ve Ayten şaşırmıştı işte bu habere. Oysa Neşe içinde zor tutmuştu bu haberi, kapıdan girer girmez de dökülmüştü. İçeri geçerlerken Ayten sıkıştırıp nasıl olduğunu soruyordu. Neyzen amca nasıl ikna olmuştu ki? Yusuf tanışmış mıydı? Kızını nasıl verecekti? Kendisini büyük bir merakın ve eğlenceli bir serüvenin izleyicisi olarak buldu Ayten. Salona geçip koltuklara oturur oturmaz Neşe başladı anlatmaya.

Gergin ve hafif bir titremeyle girmişti Yusufların evine. Yusuf'un annesi gülen bir yüzle karşılamış, Neşe eline uzanıp öptüğünde coşarak kıza sıkı sıkı sarılmıştı. Babası ise daha mesafeliydi ama Neşe elini öpünce o da yumuşamış, "Hoş geldin kızım," diyerek buyur etmişti. *Kızım* diye kabullenildiğini gören Neşe, bir süre boğazında yumruyla etrafa aval aval gülümsemişti. Yusuf'un kız kardeşleriyle de sarılıp yukarı çıktığında salondaki tekli koltukta dedenin oturduğunu görmüştü. Çekinmişti biraz ondan, adam sert bakıyordu çünkü. Yusuf omzuna elini koymasa, o yaşlı adama bakıp kalacaktı ama gidip adamın eline uzandı. "Öpeyim dede," derken sesi titremişti.

"Oş geldin Meşe kızım," demişti Yusuf'un dedesi. Ev ahalisi, Neşe'ye *Meşe* dediğini anlamıştı ancak Neşe o kadar heyecanlıydı ki *Meşe* oluverdi, anlamadı.

İlk bir saat tuhaf bakışlar, birbirlerini süzüşler, iyilik sağlık ve anne baba soruşlarla geçmişti. Neşe'nin hiç alışık olmadığı bu kalabalık aile tanışmasındaki tutukluğu yavaş yavaş çözüldü, çok geçmeden o canlı, cıvıl cıvıl hâline döndü ve ortama ayak uydurmayı başardı. Kulakları az işiten dedeyle de, ev ahalisiyle de arası oldukça iyiydi. Hele dedeye babasının öğretmen olduğunu söylediğinde adam daha bir sevinmiş, gözleri dolmuştu

birden. Anlayamamıştı Neşe bu değişen ruh hâlini. Onlardan ayrıldıktan sonra Yusuf, babaannesinin de savaş yıllarında köy okullarında muallimlik yaptığını söylemişti. Yusuf'un babaannesi henüz otuz yedisinde sirozdan ölmüştü ve dedesi ölen karısının ardından hiç evlenmemiş, üç erkek ve iki kız evladına annelerinin eksikliğini hissettirmemek için canla başla çalışmış, bir de dadı kadın tutmuştu. İçi acımıştı bu bilgiyi öğrendiğinde Neşe'nin. Dönüş yolunda anlatmıştı Yusuf tüm bunları. "Zarife ninemin mekânı cennet olsun. Çok severlermiş dedemle birbirlerini... Selanik'teki evlerine, topraklarına hasretlik çeke çeke, yüreğinde büyük bir ağırlıkla ölmüş."

İnsanın doğduğu topraklara hasret duyarak ölüp gitmesi şüphesiz acı vericidir. Orada yaşanan tüm anılar çok uzakta ve erişilmezdir, isteseniz de dokunamazsınız ama yaşananlar hep tekrar eder zihninizde. Bu düşüncelerle dolmuştu gözleri Neşe'nin. Yusuf, kızın bu duygusallığını fark etmiş ve arabayı sağa çekmişti. Ne olduğunu anlayamamıştı Neşe'nin bal rengi gözlerinin dolu dolu olduğunu görünce. Ağlamıştı sonra kız. Hem de içini çeke çeke... Yusuf, iki kız kardeşinden ve her duyguyu doruklarında yaşayan annesinden bildiği bu his krizini büyük bir olgunlukla karşılamıştı. Sarılmış, okşamış ve teselli etmişti Neşe'yi. "Böyle hikâyeler yaralıyor beni," demişti Neşe. "Mekânı cennet olsun ninenin. Yattığı yer incitmesin."

Yüreği güzeldi Neşe'nin. Söylediği sözlerden, buğulu bakışlarından ve sesinin titreyişinden bile belliydi yüreğinin güzelliği. Yusuf'un içine içine işleyen kendine özgü bir ezgisi vardı.

İki gün sonra da Yusuf davet edilmişti Neşelere, akşam yemeğine. Koskoca asteğmen, onca emir eri bulunan adam, Neşe'nin babasıyla tanışırken hayatında ilk kez soğuk soğuk terler dökmüştü. Neyzen amca katı bir adamdı ama kızına bakarken hiç de öyle durmuyordu. Yusuf'a öyle değişik bir kinle bakıyordu ki Yusuf yemek masasının altına girmek istiyordu âdeta. Adam alttan alttan sürekli Neşe'nin biricik, özel ve kıymetli olduğunu vurguluyordu. Düşündü Yusuf; olabilirdi tabii, tek çocuktu Neşe. Gayet olağandı adamın böyle düşünmesi. Fakat Neyzen amcanın unuttuğu bir şey vardı: Neşe, Yusuf için de biricik, özel ve kıymetliydi. Yusuf'un ilk ve muhtemelen de son sevdiği kadın olacaktı. "Ömrüm bir dünya askerin yanında ve çok az da denizin üzerinde geçti benim. Deniz kızlarını bulamadım hiç, tahmin edersiniz ki askeriyede de pek rastlamadım kızlara. Bu sebeple özel Neşe. Biliyorum, anlıyorum endişelerinizi. Sizin için kıymetli ve biricik kızınız, öyle olmalı da. Ama bilmenizi

isterim ki benim için de öyle. Neşe benim de en kıymetlim. Onu üzmem. Şerefim üzerine yemin ederim ki onu üzdüğüm gün, öldüğüm gün olur."

"Allah korusun," demişti hemen Neşe'nin annesi. Sağ kulak memesini çekiştirip ahşap masaya üç kere vurmuştu sonra. Neşe de sinirlenmişti tabii bu sözlere, çatılmıştı keman kaşları. Fakat Yusuf ve Neyzen Bey uzun uzun bakışmıştı bu cümlelerin ardından. Sonra Neyzen Bey, derin bir nefesle göğsünü şişirmişti.

"Çorbanı soğutma oğlum," demişti önündeki çorbaya dönerek. "Neşe senin için yaptı."

O an kabul edilmişti aileye, anlamıştı Yusuf. Çorbasını, patatesli sulu köftesini ve pilavını da büyük bir iştahla, seve seve yedi bu aydınlanmayla. Evden ayrılırken de münasip bir zamanda ailelerin tanışmasını konuştu. Her şey hızlıydı ve iki taraf da bundan rahatsız değildi. Çünkü Neşe ve Yusuf birbirlerine geç kalmaktan korkuyordu.

Sonraki gün sabah Boğaz'a karşı bir kahvaltıya çıkarmıştı Yusuf, Neşe'yi. Usul usul bir yağmur başlamıştı, dışarıya açılan balkonda ettikleri kahvaltı zehir olmuştu. Arabaya geçmişlerdi. Tepeden İstanbul Boğazı'nı gören bir yere çekmişti aracı Yusuf. Camlarda yağmur damlaları kayarken uzun uzun öpmüştü Neşe'yi. İnsan âşık olunca ne tuhaf oluyordu. Hiç kimseyi öpmeyen dudakları, nasıl da aç bir arzuyla ve ustalıkla keşfediyordu sevdiğinin dudaklarını. Neşe'nin narin, beyaz elleri Yusuf'a dokundukça içi bir hoş oluyordu. İkisi de daha fazlasını arzuluyordu besbelli ama Yusuf tuttu kendini. Tutmasa, aman Allah...

"Evlenecek misin benimle sen?" diye sorup duruyordu Yusuf, çocuktu sanki. Neşe gibi güzel bir kızın onu sevmesi hayal gibi geliyordu ona muhakkak.

"Evleneceğim ya!" diye yanıtlıyordu Neşe, kıkır kıkır gülerek. O sert çehresinin altında nasıl da kedi gibi bir adam vardı Yusuf'un, içi kıpır kıpır oluyordu Neşe'nin.

Sonra bir an yanaklarını al basmıştı Yusuf'un. *Çeri domates Yusuf*... Usulca ellerini kızın yumuşacık saçlarına daldırmıştı. Şaşırmıştı Neşe onun bu hareketine, Yusuf parmaklarını kızın kıvırcık saçlarına daha da gömerken, Neşe gözlerini kırpmadan onu izledi. Yüzünde dehşet bir mutluluk ifadesi belirdi Yusuf'un. "Saçların..." dedi daha sonra. "Çok güzel saçların."

Usulca yaklaştı Neşe. Burnunun dibine kadar. "Dokun," dedi. Ancak sesi, hâli ve tavrı o kadar kışkırtıcıydı ki nefesi tekledi Yusuf'un. Neşe elini kaldırıp parmağıyla Yusuf'un incecik kazağının yakasından aşağıya

doğru dümdüz, çok yavaş bir çizgi çekerken gözlerini ayırmadan adamın yüzüne bakmayı sürdürdü. "Ben de dokunurum ama..." dedi aynı kışkırtıcı edayla.

Panikatak geçiriyordu sanki Yusuf o an. Kalbi nasıl da hızlı atıyordu. Neşe öyle bakmasın, öyle dokunmasın, öyle konuşmasın ya da tüm bunları yapsın, veryansın, her yer alev alsın... Öyle büyük bir ikilemdeydi ki ardı ardına yutkundu. Boğazını temizledi en son, zorlukla bakışlarını ayırıp kendisini toparlamaya çalıştı. Ateş basmıştı bir anda. "Kâğıt helva mı yesek?" dedi, hemen sonra kedi mırıltısı gibi çıkan sesine içinden sövdü.

Neşe nasıl şuh bir kahkaha attı onun bu utançtan kıpkırmızı olmuş hâline, nasıl seviyordu onu... "Yiyelim," dedi gülüşlerinin arasından. "Yiyelim, çeri domatesim."

"Sıcak da oldu... Gazoz ister misin? Soğuk."

Bir elini Yusuf'un sağ kulağından boynuna doğru kaydırdı Neşe. Adamın kıpkırmızı kesilmiş teni o kadar komiğine gitti ki eğleniyordu. "Olsun," dedi ve kulağına doğru eğildi. "Buz gibi olsun ama... Çok soğuk olsun. İçimiz ancak soğur o zaman."

Kışkırtıcı bir edayla fısıldamıştı Neşe. Yusuf'un arabadan kalkıp gidip alması gerekiyordu gazozları ve kâğıt helvayı ama bir türlü kıpırdayamıyordu. *Neler oluyordu? Büyü mü yapıyordu bu kız?* Şimdi kalksa... Tövbe estağfurullah, ondan önce maşallah başka yerler ayaktaydı. Çok kez tövbe çekti içinden, yutkunmalara doyamadı boğazı. Başka şeyler düşünmeye zorladı kendini, sonra bir anda indi arabadan. O uzaklaşırken Neşe arabada kıkır kıkır gülüyordu. Aradığını bulmuştu. Turnayı gözünden vurmuştu ve belki de vurulmuştu, biliyordu.

Akın ve Ayten'in yaşadıkları yalının görkemi ve sessizliği Yusuf ve Neşe'yi ürkütüyordu ama genç çift o kadar mutluydu ki tüm bu sessizlik ve ürkme çok geçmeden kayboldu. Neşe hemen Ayten'in yüzük taktığı sağ elini aldı avuçları arasına. "Ay, çok güzel!" diye şakıdı. Gözleri ışıl ışıldı, kıkırdayıp bir kez daha sarıldı arkadaşının boynuna. "Çok tebrik ederim canımın içi!" dedi içten bir şekilde. İki adam da kızların samimi sarılışını izlerken gülümsemeden edemedi. "Eh enişte, kaptın güzel kızı. Bir de dillere destan bir düğün yaptın mı tam olacak!" diyerek güldü Neşe, Akın'a.

Akın keyiften dört köşe, Ayten'e baktı. "Yapacağız tabii," dedi gülümseyerek. "Onu İstanbul'un en güzel gelini yapacağım."

Ayten'in binbir zahmetle ancak mutluluk duyarak hazırladığı sofraya geçtiler sonra. Dumanı tüten çaylar tavşankanı, sohbetse koyuydu. Genellikle Neşe ve Ayten konuşuyor, Akın ve Yusuf da konuşulanlara kıyıdan

köşeden dâhil olmaya çalışıyorlardı. Konu Dilektaşı Mahallesi'ydi. Kimin ne yapıp ettiği, bakkalın zamparalıkları ortaya çıkınca karısı tarafından evden atılması ve yolsuzlukları, Akın'ın oturduğu evin memur bir çifte satılması, taşınan çiftin, kapalı olan perdelerin önüne düşen gölgelerinden seviştiklerinin anlaşılması, buna dayanamayan mahallenin ağır abisi Tarcan'ın kapıyı çalıp adamı uyarması, adamın Tarcan'ı bir güzel dövmesi, polis gelmesi, tutanak tutulması ve bir dünya olay... Mahalle hep böyleydi aslında. Hareketli, seviyesiz, değişik.

"Tarcan evlenemedi ya, kesin memur çifti kıskandığından öyle yapmıştır," dedi Ayten, kısırından bir kaşığı ağzına atmadan hemen önce.

"Konuşturma beni şimdi Ayten. Genelevlerden çıkabilse anası ona şıp diye bulacak münasip birini ama herkes ne mal olduğunu bildiğinden yanaşmıyor o zibidiye tabii," dedi Neşe de.

"Haklısın," dedi Ayten ağzı kısırla dolu. Lokmasını yuttu. "Kimdi şu kadın? Heh, Petunya... İçip içip mahallede o kadının adını sayıklıyordu her gece, salak."

"Ayol kadının gerçek adı da Petunya değil ki!"

"Neydi ki?"

Omuz silkti Neşe. "Hatırlamıyorum. Ermeni'ydi. Genelevdeki çoğu kız yabancıydı zaten. Bizim salak Tarcan ne bayılıyordu o kıza... Uzun yüzlü, sevimsiz ve suratsız bir kızdı. Memleketteki abileri duyunca iyi dövmüştü Tarcan'ı, yine de vazgeçmemişti o kızdan!"

Ayten gözlerini kısır kâsesine dikti. "Sevmiş, besbelli..." diye mırıldandı.

"Öyle birini de sevmezsin!" dedi Neşe kinayeyle. Ayten'in gözleri onu buldu.

Bu esnada Akın, "İyi de insan kimi seveceğini seçemez ya?" diye atıldı konuya.

"Niye seçemesin ki?" dedi Yusuf da. İkisi birbirine bakınca bir sessizlik oldu. "Bak, Neşe'yi sevmeyi seçtim mesela ben."

Akın elindeki çay bardağını usulca bıraktı masaya. "Her aşk öyle başlamaz ki. İnsan kalbine, hayatına kimi alacağını seçemez. Misal ben mahallede Ayten'i görüyordum ama ona âşık olacağım aklımın ucundan geçmiyordu. Sizinki planlı bir olaydı, buluştunuz, görüştünüz ve sevdiniz birbirinizi." Yine bir sessizlik oldu, masada herkes birbirine baktı. "Yanılıyor muyum?"

Ayten sıcacık gülümseyerek Akın'ın eline uzandı. "Yanılmıyorsun. İnan bana benim de aklımdan geçmiyordu sana âşık olacağım..." Neşe'ye

baktı. "Hadi, anlat ona. Kızlarla buluştuğumuz günlerde hiç bahsettim mi size onu sevdiğimden?"

Neşe hiddetle başını iki yana salladı. "Yok, bahsetmedin. Hatta biz kendi aramızda senin tekin bir çocuk olmadığını konuşurduk hep Akın. Malum, yeşil parkan, pahalı bisikletin, tek başına ev tutacak güçte olman, üçe vurulu saçların, kimseyle konuşmaman..." Derin ve keyifli bir nefes alarak arkasına yaslandı Neşe. Biraz kudurtmalıydı Ayten'i. "Ama seni kızlar beğenirdi. Duyardık biz, alt mahallelerde konuşuluyordun bayağı. Sorup soruşturmuşlar seni."

Ayten'in kaşları hemen çatılmıştı. "Nasıl? Bana neden söylemedin bunları?"

"Aa, niye söyleyeyim?" diyerek omuz silkti Neşe. "Senin Akın'la bir bağın mı vardı sanki? Hislerini açıklamamıştın ki?" Çayından höpürdeterek bir yudum aldı keyifle.

Tam istediği olmuştu Neşe'nin, Ayten sinir olmuştu. "Kimdi o kızlar? Sümsük Sare'nin mahallesindekiler kesin. Yoksa o da mı vardı kızların arasında? Bak sinir oldum iyice..."

Neşe kıkır kıkır güldü, Yusuf ve Akın ise gülümsedi. Ayten hepten bozuldu. "Sakin ol esmercik, şaka yapıyorum," diyerek Ayten'in yanaklarını sıktı Neşe.

Günün geri kalanında daha bir dünya dedikodu döndü. Dört farklı insan, dört farklı kültür ve dört farklı aile demekti. Ayten, ailesi tarafından hiç sevgi görmemiş, şanslı hissetmemiş, maddi açıdan da yoksunlukla sınanmış tarafken, Akın da aileden yana yaralı ancak maddi açıdan oldukça zengin yetişmiş biriydi. Bunun haricinde Neşe ve Yusuf'un ailevi açıdan da maddi açıdan da herhangi bir sıkıntıları yoktu ancak onların da gelenek ve görenekleri çok başkaydı, bunu zamanla anlayacaklardı. Tabii bir de işin siyasi ve askerî yönleri vardı. Akın koyu bir solcuydu, bir ideali ve duruşu vardı, siyaset Akın için mühimdi. Akın askerlere değil, onları yöneten ve ülkeyi bu hâle düşürenlere sitemliydi. Onun aksine Yusuf'un siyasete dil uzatması bile tehlikeliydi. Askeriyede siyaset yapılmazdı, askerin siyasetle işi olmazdı. Yine de bu iki adam birbirlerinin görüşlerine saygı duydu o gün. Akın uzun uzun görüşlerini açtı, Yusuf da uzun uzun askeriyeden bahsetti. Tuhaf bir uyum yakaladı iki adam. Bir başka dostluk da o gün kuruldu.

Sıcak yaz günlerinin planı ilk defa o gün yapıldı.

Nisan ayıyla birlikte güneş insanın tenini kamaştıracak derecede ufak kıvılcımlarını yeryüzüne bırakmaya başlamıştı. Yavuz Beyler gideli on altı günü geçmişti. Günlerim, koskoca yalının içinde tek başıma oyalanmakla geçiyordu. Yalının kapalı odaları vardı, görüyordum ama kapılar kilitli değildi. Birkaç defa yatak odamızın bulunduğu kattaki iki odanın kapısını açmış, içerilerini süzmüş, sonra da kapatmıştım kapılarını. Odalardan biri benim buraya ilk gelişimde kaldığım odaydı. Tek kişilik bir karyolası bulunan, çift kapaklı dolabı ve bir şifonyeri olan, yerde klasik dokuma halısı serili sade bir oda. Diğer oda ise farbelalı pembe perdeleri, fırfırlı ve çiçekli yatak örtüsü bulunan bir karyolası, oymalı beyaz üç kapaklı dolabı olan bir kız çocuğu odasıydı. Bu oda sanırım önceleri Ajda'nındı. Fakat evde üç yatak vardı. Şimdileri bizim uyuduğumuz o yatak odası Akın'ın anne ve babasına mı aitti? Bilemedim.

Soramazdım da zaten. Gelip anılarının sindiği bu eve yerleşmek bile beni üzüyordu. Alt kata inip mutfak penceresinden uzun uzun Boğaz manzarasını izledim. Kendime bir fincan çay koydum. Porselen fincanda çay içmek değişikti. Sevmiyordum aslında, fincanın geniş ağzı çayın çabuk soğumasına neden oluyordu ama bu fincanda çay içmek, tuhaf bir şekilde zengin ve özel hissettiriyordu.

Duş almıştım. Islak saçlarım enseme ılık bir ürperti bırakıyordu. Havanın serinliğine rağmen Akın'ın benim için aldığı fıstık yeşili, kısa kollu, midi boy elbiselerden birini giymiştim üzerime. Elbisenin etekleri çıplak bacaklarıma süründükçe mutlu oluyordum. Mutluluk bu kadar kolay mıydı oysa? Kolaymış sanıyordum.

Yine de bu mutluluğum sabah Akın'ın öfkeli hâlini düşününce balon gibi söndü. Abisi aramıştı sabah, uzun uzun konuşmuşlardı, Akın bağıra çağıra ağzına ne geliyorsa saymıştı. Korkmuştum, sinirden kıpkırmızı kesilmişti, ahizeyi tutan ince uzun parmakları sinirden titriyordu. Samet abi sanırım batmıştı. Acil çağırmıştı Akın'ı bu sebeple. Rüzgâr gibi fırlamıştı Akın, dilinde envaiçeşit sövgüyle esip gitmişti.

Akın sinirliyken bütün dünya korkunç karanlıklaşıyordu sanki. Şu bahçeye, havaya, gamsız İstanbul'a gelip çöken bahar bile karanlıktı mesela o öfkeliyken. Yarısı içilmiş fincanı elimden bırakıp ayağa kalktım ve İstanbul'a yakından bakmak için, mutfağın ön bahçeye açılan kapısını araladım. Serin nisan rüzgârı ıslak saçlarımı zorlanarak, elbisemin eteklerini ise kolaycacık uçuşturdu. Çıplak ayaklarıma rağmen yeni uyanmış çim bahçeye basma isteğiyle doldum, bir adım attım, sonra diğer adımlar su gibi aktı. Yalının ön bahçesi çok güzeldi. Bir masa ve sandalye atmalık,

iki komşu ağacın arasına hamak kurmalık, akşamları Boğaz'dan geçen gemileri izlemelikti. Yerlerde açmış küçük mor çiçeklere baktım. Ballıbaba çiçeği. Ayağımın hemen dibindeydi. Kopardım ve çiçeğin özünü emdim. Tatlı... Gülümsedim. Çocukluğumdan beri baharın gelişinin habercisi bu çiçeklerin tatlı özünü bir arı gibi emmeyi severdim. Daha doğrusu severdik. Diğer çocuklarla, baharlar boyu, sokaklarda koştururken, evcilik oynarken, seksek oynarken, gün geceye kavuşuncaya, babam eve gelinceye dek...

Elimde mor çiçeklerle bahar havasını soludum. Başka çiçekler de vardı yerde. Ufak adımlarla bahçede gezinerek evin etrafında dolaştım, kopardım hepsinden. Bazıları iğrenç kokuyordu ama bazıları da bahar gibi, tazecik bir kokuya sahipti. Pisipisi otu vardı bir dünya. Aptal oğlan çocukları küçükken ensemizden içimize atardı bu otları. Gıdıklanır, huylanır, hummalı bir kovalamaca doğururdu bu otlar aramızda. Çocukluğumun rengi solmuş anılarını bir ota bakarak yeniden canlandırmak garip bir şekilde hoşuma gitti. Pisipisi otunu alıp elimde çevirdim. Sonra kapının önünde Cino'yu gördüm. Köpeği görmemle ona doğru koşmam ve "Cino!" diye bağırmam bir oldu. Sesimi ve ona geldiğimi fark edince oturduğu yerden kalktı Cino, kuyruğunu sallayıp dilini dışarı çıkararak sevimli sevimli baktı bana. Eğilip sarıldım sıkıca, başını, boğazını okşadım. "Ah seni yaramaz, nerelerdesin sen?" Patilerini hemen dizlerime koydu. Daha çok sevmemi ister gibi başını bana doğru eğdi, istediği gibi sevdim.

Bu esnada yan yalının bahçe kapısının sesini duyunca başımı kaldırıp baktım. Yavuz Bey'i görünce şaşırdım. "Aa," diyerek ayağa kalktığımda Cino bacaklarıma sürtünerek oyuncu bir edayla dolaşmaya başlamıştı. Sesim üzerine Yavuz Bey'in de bakışları bu yöne döndü, beni gördüğünde çatık kaşları çözüldü. Bense arkasına doğru bakındım, Mete de gelmiş miydi? "Yavuz Bey... Dönmüşsünüz?" dedim.

Arkasına bakındığımı fark etti. Ağır ağır bana doğru adımladı, birkaç küçük çam ağacıyla ayrılan iki yalının sınırının öteki tarafında durdu. "Merhaba Ayten," dedi bana. Başımı eğdim, gülümsedim. "Mete, annemin yanında, İzmir'de kaldı. Yurt dışından bir arkadaşım geldiği için ben erken dönüş yaptım." Duraksadı, sıkıntıyla soludu ve ensesini kaşıdı. Gözleri elbisemin eteklerine sürtünen Cino'ya kaydı. "Gelmiş mi bu Cingöz yine?" dedi, sevecen bir şekilde gülümseyerek.

"Cino," diye düzelttim onu.

"Cino," dedi eğlenir gibi bir sesle. Ağaç sınırını aşarak köpeğe ilerledi, başını okşadı. Cino iyice şımardı ilgi görünce, Yavuz Bey'in ellerini

yaladı, dört döndü etrafında. Yavuz Bey onu severken bir an gözleri çimlerin üzerindeki çıplak ayaklarıma ilişti, sonra yüzüme baktı. "Üşümüyor musun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Yok, baharı karşılıyorum," diyerek sağ elimdeki çiçekleri gösterdim. "Bunları topladım bir de. Ne çok çiçek var bu bahçede."

Çiçeklere gülümseyerek baktı. Sonra kaçırdı gözlerini. "Neyse, ben gideyim. Geç kalıyorum," deyip ellerini birbirine vurarak silkeledi.

"Yavuz Bey..."

"Efendim?"

"Mete'yi ne zaman getireceksiniz?"

Gözleri kısıldı. Kendiyle bir iç hesaplaşmada gibiydi, alnında derin bir düşünce çizgisi belirdi. "En kısa sürede." Yine kaçırdı gözlerini. "Ben gideyim. Hoşça kal Ayten."

"Hoşça kalın Yavuz Bey."

Yavuz Bey eve girdikten sonra bahçede Cino'yla koşturdum, oyun oynadım. Hava o kadar güzeldi ki kendimi çimlere bıraktım, boylu boyunca uzanıp gökyüzünü seyrettim uzun süre. Bu mavi gökyüzünün, beyaz bulutların, insanın tenini karıncalandıran güneşin, yemyeşil çimlerin ve çiçeklerin arasında kim huzurlu hissetmezdi ki? Ben de hissettim o huzuru, sebepsiz mutlu oldum.

Akşam olduktan çok zaman sonra geldi eve Akın. Yüzü asık, dudakları ip gibi gergindi. Üzerine yoğun bir sigara kokusu sinmişti. "Hoş geldin," diyerek ceketini sıyırıp aldım omuzlarından.

Dalgın dalgın, "Hoş buldum," dedi.

"Neyin var?" diye sordum. Anında onunla beraber düştü çehrem.

"Yorgunum..." dedi. Ağır adımlarla yukarı çıktı. Peşinden gittim.

"Aç mısın?" diye sordum. Gömleğinin düğmelerini açarken gözleri beni buldu. Buğuluydu bakışları, korktum. Çırılçıplak kaldı üstü, pantolonunu çıkardı sonra. Eşofman altını geçirdi bir çırpıda bacaklarına.

"Değilim," dedi. Gözlerinde kırılmış bir şeyler vardı. Usulca yaklaştım ona, yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Ne oldu, anlat bana..." diyerek sevdim yanaklarını. Kirpikleri titredi. Kirpiklerini titretecek kadar kötü ne oldu ona? İyice korkmaya başladım.

Beni kolları arasına çekti. "Sarıl bana," dedi yalnızca. Uzun uzun, hiç kıpırdamadan sarıldık. Sonra beni yatağa çekti. Yatmak için henüz vakit erken olsa da itiraz etmedim. Üstelik yeşil elbisemi de üzerimden çıkarmamıştım, ona göstermek için beklemiştim, biraz da makyaj yapmıştım, yatmazdım ama o beni kolları arasına alınca, bir de öyle kırgın, kirpiklerini

titretecek kadar büyük bir şey yaşamışçasına bakınca dayanamadım. Yatağa geçtiğimizde daha da sıkı sarıldı bana. Hatta o kadar sıkıydı ki kürek kemiklerim birbirine geçti sandım bir ara. Başını göğüs oluğuma yasladı. Sonra nefesi rahatladı, elleri gevşedi, uykuya daldı. Odanın ışığı hâlâ açıktı, ben uyuyamazdım ışıkta. İyice dalınca usulca ayrıldım kollarından. Aynaya baka baka yeşil elbisemi çıkardım üzerimden. Geceliklerimi giyindim, banyoda makyajımı yıkadım. Yine aynaya baktım. Akın'ın merhem olamadığım her yarasıyla karşılaştığımda büründüğüm bu yüz ifadesinden nefret ediyordum. Israr etmeliydim. Ne oldu diye sormalıydım ama yapamadım. Yapamıyordum. Kötü olan her şey korkutuyordu beni. Mücadele etmekten kaçınıyordum belki de. Hayatımda kötülük istemiyordum. Gürültü, kavga, büyük insanlar istemiyordum. Dünyada yalnız onu ve beni istiyordum. Bencilceydi belki ama tek isteğim buydu.

Odaya parmak uçlarımda dönüp girdim yatağa. Sırtüstü uzandım, Akın'ın huzurlu nefesini dinledim bir süre. Göğsümde çığ gibi büyüdü ağlamak. *Ne oldu, ne taşıyorsun o kafanın içinde bu kadar ağır sen?*

Gece boyu uyku girmedi gözüme. Sanki o karanlık yuttu beni. Akın uyandı bir ara, abajuru yaktı, su içti, yatağa geri dönünce uyku girmemiş gözlerimle karşılaştı. Hüzünle baktım yüzüne. Işığı kapattıktan hemen sonra gelip yeniden kolları arasına aldı beni. Saçlarımı öptü. "Abim," dedi çatlamış bir sesle. "Kumarda tüm mal varlığını kaybetmiş. Yardım istedi bugün benden. Benden başka çalacak kapısı kalmamış. Yengemle büyük tartışmalar yaşamışlar. Yengem boşanma davası açmış, çocukları alıp gitmiş. Baba evine dönemez, tanıyoruz ailesini, aradık taradık bulamadık onu. O yüzden öfkeli ve üzgündüm."

Karanlıkta başımı kaldırıp yüzünü aradım. Gözlerini göremesem bile kederini içimde hissettim. Gece boyu uyumadığımı fark ettiğinden bana açıklama yapıyordu. "Nereye gitmiş olabilir ki?" diye sordum.

Yüzümü okşadı. "Bilmiyorum," dedi buz gibi bir sesle. "Bilmiyorum ama korkuyorum. Yengemin ve çocukların hayatından endişe ediyorum."

"Polise haber verdiniz mi?"

"Verdik. Karakollarda ve noterdeydik gün boyu."

Kaşlarım çatıldı. "Noter neden?"

"Abim üzerinde olan önemli şeyleri bana devretti. Birkaç imza eksiğimiz vardı, yarına kaldı birazı da." Sıkıntılı bir nefes çekti içine. "Çok sinirliyim abim denen o şerefsize, çok... Karısı ve çocukları çekip gitmekte haklı aslında, böyle bir adamın yanında ben de bir saniye bile durmazdım ama yengem diğer kadınlar gibi değildir. Ailesi çok katıdır onun, baba

evine geri dönerse her şey daha berbat olur. Nereye gitti, ne yaptı iki çocuğuyla..." Sustu. Yutkundu sertçe, beni daha sıkı sardı.

"Üzülme sevgilim. Bulunur mutlaka. Hem, belki bir arkadaşı vardır, onun yanına sığınmıştır..." diyerek teselli etmeye çabaladım onu. Bir şey söylemedi. Geniş ve sıcacık göğsüne yanağımı yasladım. İkimiz de uzun bir süre düşündük. Sonra ben gözlerimi yumdum. Huzursuz ama rüyasız bir uykuya daldım.

Yirmi altı yaşıma kadar nasıl kadınlardan hoşlandığımı hiç düşünmedim. Çünkü onları elde etmek için hiç çabalamadım. Onlar hep kendileri geldiler bana. Dolayısıyla hiç düşünmedim ben de neyi sevip neyi sevmediğimi. Belki ince yüzlü, belki güzel konuşan, belki küçük ağızlı, belki kısa belki de uzun saçlı, belki hafif etine dolgun kadınlardan... Düşünmedim hiç. Maria Losito'ya bakarken ilk kez düşündüm. *Ben nasıl kadınlardan hoşlanıyorum?*

Üçüncü kadehini de dudaklarına yaslayıp gülümseyerek içti Maria. Pera Palas'ın restoranı o gece pek de kalabalık değildi. Belki de hiç tanıdık olmaması iyiydi. Olmalı mıydı? Olsa bile kime neydi? Bu benim hayatım. *Bu benim yönetemediğim, duygularımı kontrol edemediğim, bokun içinde daha da boka bulandığım hayatım.*

Bir elim kravatıma gitti, usulca çekiştirerek gevşettim. İkinci kadehimin yarısına bile gelmemiştim ama dünyam şimdiden bulanıktı. Restoran sarı bir buğu tabakasıyla kaplıydı. Beyaz örtüler sarıya yakındı. Karşımda oturan kadının teni beyaz, saçları sapsarı ve gülüşü kırmızıydı. "Seni özledim," dedi bana.

Oysa özleyecek ne vardı ki beni? İnsan yalnızca kendinde derin izler bırakanları özlemez miydi? Birkaç kez öptüm onu. Paris'in ışıltılı gecelerinde, yine böyle bir restorandan çıktıktan sonra bir sokak ortasında, bazen onunla kaldığım bir evde, bazen de bir taksinin içinde, gürültülü bir barda, fabrikanın kapalı odasında... Hoyratça dokundu ellerim vücuduna, hayattan alacaklı gibi kadın bedeninde aradım her şeyi. Füsun'dan sonra hiçbir kadınla beraber olmadım, olamadım. İkinci bir bebek vakasından değildi bu, bambaşka bir gönül davasındandı. Maria'nın benden çok etkilendiğini iri, mavi gözlerinin bebeğinin bana bakarken kocaman olduğunu görebiliyordum. Bana olan arzusunu defalarca dile getirmişti. Sevişme girişimlerini savuşturmalarımın, yüzünde cam gibi kırıldığını

daha dün gibi hatırlıyordum. Maria için neydim? Beğenilen bir adam, elde etmek için uğraştığı biri, zeki, genç ve yakışıklı 'o' adam...

"Hoş geldiniz," dedim onun sözleri üzerine. Kadehimi hafifçe havaya kaldırdım şerefine, sonra iki büyük yudumda bitirdim. Ben onu özlememiştim. Ben onu sevmiyordum. Sevmek için çabalamıyordum. Sevmek için çabalamayacaktım.

Ben nasıl kadınlardan hoşlanıyorum?

Çok kez kafamda dönüp durdu bu soru. Cevabını biliyordum ama asla düşünmek istemiyordum. Kaçıyordum, tüm kapıları üzerine kapatıyordum, zihnimin en derinlerine gömüyor, karanlık kuytularda yok ediyordum o cevabı. "Hoş buldum!" diyerek genişçe gülümsedi Maria. Dilinin döndüğü kadar Türkçesiyle, buldum derken u harflerini ü yaparak, yumuşakça bir sesle. Dün pat diye gelmişti İstanbul'a. Gelir gelmez de şirketi bulmuş, beni arattırmış. Mecburen kalktım geldim İzmir'den ilk uçakla. Ayıp olurdu onu yüzüstü bıraksam. Veya başka bir sebepten... Her neyse. Pırlantalarla bezeli kolyesinin incelen ucu, restoranın sarı ışıklarıyla parıldayan açık degajesinde çok güzel görünüyordu. Kolyenin ucu iki göğsünün çatalına dek uzanıyor, gizli ve karanlık bir yola ilerler gibi ilgi çekici, kışkırtıcı ve davetkâr bir edayla, her nefes alıp verişiyle hafif hafif hareket ediyordu.

Alenen göğüslerine baktığımı sandı Maria, oturduğu sandalyede geriye yaslanarak dikleştirdi sırtını, daha iyi bakmam için. Memnundu hâlinden. *Bak bana*, diyordu gözleri. *Dokun, çıkar yukarıya, sabaha kadar seviş benimle*, diyordu. Bu şehvetli bakışları, arzuyla aralanan dudakları, ıslak ve arsız kadın dilini tanıyordum. Fazlasıyla tecrübe edinmiştim. Fransa'da geçen üniversite hayatım boyunca öyle çok kadın tanımıştım ki bir bakıştan bile kadınları anlayabiliyordum artık. Oysa sadece kolyesinin parlak ucuna bakıyordum ben. O parlaklığın ucunda kendimi öldürüyormuş gibi hissediyordum.

"İstanbul'a ikinci gelişim," dedi Maria. Öz güven abidesi bir kadındı. Dimdik oturuyordu sandalyesine ve en az Türk kadınları kadar işveliydi bakışları. "Çok sevmiştim, ikinci gelişimde de âşık oldum."

"Güzeldir İstanbul," diyerek onayladım onu. "Gezme şansınız oldu mu?"

Kırmızıya boyalı dudakları aşağıya büküldü. "Maalesef, belki beni centilmen bir bey gezdirir yarın?"

İması üzerine gülümseyerek bakışlarımı eğdim. "Güzelliğinizle burada birçok erkeği kendinize tav edebilirsiniz, sevgili Maria..."

Simsiyah kalem çekilmiş mavi gözleri hafifçe kısıldı. "Biliyorum," dedi gayet kendinden emin. Sonra bir an alt bacağımda sivri ayakkabısının ucunu hissettim. Ağır ağır bacağımdan yukarıya çıkarken hiçbir şey yapmıyormuş gibi masaya doğru eğildi. "Ama ben onları istemiyorum."

Hafifçe geriye yaslanıp bakışlarımı yere eğerek, iki bacağıma usul usul sürtünen ayağına bakındım. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda gözlerinde arzu dolu bir bakış olduğunu anlamıştım. "Yaa..." dedim bariton bir sesle. "Kimi istersiniz, sevgili Maria?"

Yanağına koyduğu sol elini masanın üzerinde duran sağ elimin üzerine koydu. "Yeterince açık olduğumu sanıyordum," dedi parmaklarıyla tenime nazikçe dokunarak. "Sizi... Sizi istiyorum, Yavuz."

Nitekim belli bir zamandan sonra ona istediğini verdim. Düz yolda yürürken neredeyse düşecek kıvamda olan Maria'yı yüz dört numaralı, caddeye bakan odasına çıkarıp kapısını açtıktan hemen sonra şehvetle ve hoyratça öpmeye başladım. Kıyafetlerimizden kurtulmamız bir dakikayı bile bulmadı. Onu yatağa ittiğimde arzuyla inledi, ellerini enseme dolayarak dudaklarını uzattı bana doğru ama ben bu defa onu öpmek istemedim. Kafamı çevirdim, Maria çenemi, boynumu öptü. Pahalı ve ağır bir kadın parfümü kokuyordu teni. Belki de envaiçeşit kremin karışımı, şekerli bir kokuydu, bilemiyorum, sevmedim. Dolgun beyaz memelerini tutup sıktım. İnlemesinden, zevkli bir acı duyduğunu anladım, içerisinde gidip gelmeye başladım, daha çok bağırdı, sinir oldum. Ağzına sol elimi kapattım. "Sus!" dedim dişlerimin arasından. Türkçe söylemiştim, anlamadı. Şaşırdı bir an, bense daha da hızlandım. Bembeyaz, kar gibi teni vardı Maria'nın, dokundukça kıpkırmızı kesiliyordu. Hiç sevmedim. Esmer olmalıydı. Ağzına kapanan elim bir anda sapsarı saçlarına çıktı, avucumda topladım kısa saçlarını. Nefret ettim bu parlak sarı saçlarından. "Saçlarını boyat!" dedim kendime bile yabancı bir ses tonuyla. "Saçlarını kopkoyu bir kahverengine boyat ve uzat!" Maria söylediklerimin hiçbirini anlamadı, Türkçe olduğundan. Arzu dolu, edepsiz sözler söylediğimi sandı muhakkak. Göz bebekleri büyümüştü. Mavisi yok olsun istedim, gözleri kopkoyu bir kahverengi olsun, efsunlu baksın; hiçbir şey anlamasın, onu ne kadar çok sevdiğimi, kafayı yediğimi, geceler boyu uyumadığımı, yaşamak dedikleri şu şeye, her güne ayrı bir ölüme uyandığımı asla görmesin istedim.

Maria, saçlarını sıkıca topladığım elime uzandı. Tırnakları kıpkırmızı ojeliydi ve upuzundu. Daha da hızlandım. Uzun tırnakları bileğime battı. Ojelerinden nefret ettim. Oje sürmemeliydi. Kısacık ve temiz olmalıydı tırnakları. Tanıdığım, gördüğüm tüm kadınlardan farklı

olmalıydı. *Yavuz Bey* demeliydi bana. Evet, ağzından başka hiçbir şey duymak istemiyordum. Yalnızca *Yavuz Bey!*

Bir zaman sonra hızlı bir zevkin doruğuna ulaştım. Gözlerimin önünde ışıltılar parladı, sonra söndü. Terlemiş ve hazdan titreyen bedenimi bir pelte gibi Maria'nın yanına yığdım, bunu yaparken ona temas etmemeye özen gösterdim. Nefes nefeseydim, bütün kaslarım acıyordu. Sırtüstü uzandığım yatakta nefeslerimin düzene girmesini beklerken terden ıslanan bedenime odadaki hava acımasızca dokunuyordu. Sanki az önce alev alev yanan tenim şu an donuyordu. Gözlerimi yumdum, kuruyan boğazımı ıslatmak adına ardı ardına iki defa yutkundum. Burnumdan çektiğim nefesler yeterli gelmiyordu, ağzımı araladım, derin derin soluklandım.

Maria yanımda hareket etti. Romantik sevgi sözcükleri zırvaladı. Fransızca. Türkçe konuşmalıydı. Fransızca konuşmasından nefret ettim. Göğsüme doğru yaslanmak, öpmek istedi beni. Nazik olmak için, "Terliyim, duş alayım..." dedim, ayağa kalktım. Başım döndü, şifonyere tutundum ve dengemi sağladım. Aptal gibi hissediyordum. Lavaboya koştum, sonra suyu açtım. En kaynar ayara getirdim ve soğuk suyun başımdan aşağıya akarken ağır ağır ısınmasını bekledim. O suyla beraber akıp yok olmak istedim. Hiç olmak. Olamadım.

Odaya geri döndüğümde Maria çoktan huzurlu bir uykunun kolları arasındaydı. Beyaz çarşafların arasında uyuyan kar beyazı tenli, kısa ve sapsarı saçları olan bu kadın hiç ilgimi çekmiyordu. Hızla giyindim ve sessizce odadan çıktım. Merdivenlerden inerken ceketimin iç cebinden sigara tablamı ve Zippo'mu çıkardım. Lobiye geçtim. Saat bire geliyordu. İki adam ve birkaç görevli miskin miskin oturuyorlardı. Bana şöyle bir bakıp önlerine döndüler. Bu iyiydi, benimle kimsenin muhatap olmasını istemiyordum.

Pencere kenarındaki koltuklardan birine kendimi bırakıp sigaramı yaktım. Uzun ve derin bir soluk çektim, başımı geriye yaslayıp dumanı üfledim. Duman dalga dalga yükseldi, yok oldu. *"Unut!"* demişti annem katı bir şekilde bana. *"Ne yap et, kafandan at o kızı! Git, gez dolaş! Başka kadınlar var, bir dünya! Seni tanıyorum ben oğlum, kendini kapattığın sürece daha da kapılacaksın ona!"* Annem alenen hiç de tasvip etmediği o iğrenç tek gecelik ilişkilere teşvik ediyordu beni. Oysa Mete'nin ve Füsun'un da hayatımıza benim bu tek gecelik ilişkimle girdiğini unutmuştu. *Tamam* demiştim ona, dediğini uygulayacaktım. Yine hovarda olup çıkacaktım... Yavuz Ali Karaca buydu çünkü, ne olacaktı ki başka?

Annem kendi elleriyle babamlaştırıyordu beni. Çok merak ediyordum, Semiramis teyzenin ölümünden sonra babamın kendisine haykırışını hatırlıyor muydu annem hâlâ? *"Ben bu hayatta bir tek ona âşık oldum, onu sevdim Jale, ama seni hiç aldatmadım! Seni, ailemi hiç yüzüstü bırakacak şeyler yapmadım! Semiramis öldü... Ben de bu tartışmayı daha fazla yapacak değilim."* Ceketini alıp evden çıkan babam, hırsından ağlayan, her şeyi kırıp döken annem; sancılı bir boşanma süreci, mutlu sandığım ailemizin görkemli dağılışı...

Babamın tıpkısına dönüştürüyordu annem beni. Günün birinde karıma, *"Ben bu hayatta bir tek Ayten'e âşık oldum, onu sevdim ama seni hiç aldatmadım!"* demek üzere itiyordu beni başka kollara. Bir Jale bulmamı istiyordu. Mahvetmemi istiyordu her şeyi. Bana bakarken bile hep *"Baban gibisin!"* derdi, bundan mıydı yoksa? Onun gibi olmamı istediğinden miydi? Füsun'u kapısına getirdiğimde bile, *"Babası kılıklı!"* diyen o değil miydi bana? Oysa evlilerken hiç aldatmamıştı ki babam onu... Yıllar önce bitmiş gitmiş bir aşk! Tamam, bitmemiş ama herkesin yolu ayrılmış, ukde kalmış, hazin bir sonla nihayete ermiş.

Kadere bak, anne. Babam ve Semiramis teyzenin yaşadığı o büyük aşktan, benim yaşadığım şu sefil aşka bir bak! Semiramis'in oğlunun nişanlısına tutuluşuma bak! Kaderin bizi getirdiği şu noktaya bak anne! Bak ve ölümü seçmemem için, hayatta kendime yer edinebilmem için bir seçenek ver bana.

Mete.

Mete var. Oğlum bana insanın ne kadar âciz, ne kadar zavallı ve ne kadar muhtaç olduğunu öğretiyor. Benim yaşamak için aşka tutunuşum onun bir insana muhtaçlığıyla eş değer. O olmasa ölümüm kaçınılmaz. Semiramis teyzeye çok saygı duyuyorum ben bu yüzden. O beynine sıçtığımın sosyetesi, kadının ardından demediğini bırakmamıştı ama yaptığının ne denli saygı duyulacak bir şey olduğunun farkında değillerdi. *Orospular, pezevenkler.* Sosyete dedikleri şey bir lağım çukuru, kimin eli kimin cebinde belli değil. Hepsinin metresi var, herkesin ikinci bir evi var ama kimse konuşmaz böyle şeyleri, iplikler hiç çıkmaz pazara. Hangi biri intihar edecek kadar yüreklidir? O sevdayı yaşayan babam bile yıllarca baktı yan yalıda eski sevdiği kadının yüzüne, yetmedi kocasıyla dost oldu, çocuklarını arkadaş etti. Semiramis teyze gözlerimizin önünde soldu. Önce kendi oğlu, Akın fark etti sonra da ben! Hiç mi görmedin baba? Ulan kaç senelik sevgilindi bu kadın senin, nasıl anlamadın gözlerinin önünde eridiğini? Ben Ayten'le çok bir şey paylaşmadım ama bir bakışından anlarım

çoğu derdini. Sevmek böyle bir şey midir? Sevmek böyle bir şeyse sen onca yıl sevdin bu kadını baba, aileni karşına aldın ama yemedi, yüzüstü bıraktın bu kadını sen, yıllar sonra onu burnunun dibinde bulduğunda ise hiç mi göremedin onun gözlerindeki intihar isteğini?

Daha altı yaşına girmemişken Akın, annesinin babama yazdığı mektuplardan birini aşırıp bana getirmişti. Okuma yazma bilmediğinden, beni öğretmeni bellediğinden, bir dünya öykü kitabını ona ben okuduğumdan, gece yarılarına kadar masal kitaplarındaki envaiçeşit hayvanlara beraber gülüp beraber ağladığımızdan bunu da öyle bir yazı sanmıştı besbelli. Hiç unutmadım, *"Bunlar da büyükleri ağlatan masallar galiba..."* deyişini. *"Annem bu masalı okurken her gece ağlıyor."* Pulsuz, süssüz, gözyaşlarıyla ıslandığından çokça kavlamış ve mürekkebi damar ağları gibi dağılmış mektubu açtığımda, babamın adını görünce şoke olmuştum. Dokuz yaşındaydım, aşkı sadece karı koca arasında olan bir şey zannediyordum, insanların geçmiş yaşamlarında da birini sevebileceklerini akıl edemiyordum, sınıf arkadaşım Bediha'yla evleneceğimi sanıyordum, bu kadar bilgisizdim. *"Hamza..."* diye başlıyordu mektup. *"Ben seni çok sevdim."*

İnsanlar birbirlerinden nefret edebilirlerdi. İnsanlar birbirlerini sevebilirlerdi. İnsanlar birbirlerini kırabilir, yaralarını sarabilir, yollarını ayırabilirlerdi. Lakin yemin ederim ki o mektupta sevginin çok ötesinde, aşka çok yakın bir şeyler vardı, hissetmiştim. Hissetmiştim ve korkmuştum. Korktuğumdan azarlamıştım Akın'ı. Gidip yerine koymasını söylemiştim. Bir daha hiç getirmemesini... Ancak Akın tilki gibiydi, yüzümden anladı bir şeyleri. Vaktinden önce okumayı öğrenmek için çırpındı. Öğrendi de, azmin sonu zaferdir. Öğrenmiş olsa bile anlayamadığına eminim. Benim bile anlamam ilk gençlik yıllarımdayken oldu. Zaten seneler sonra Akın'ı gördüğümde, daha ilk bakışmamızda gözlerimizden döküldü o yazıları anladığımız. Ben Fransa'da üniversite okumak için hazırlık yaparken, o Kabataş Erkek Lisesinde okuyorken bir gün Beyoğlu kalabalığında rast düşmüştük. Öldürücü bir şey vardı bakışlarında, yine de selamlamıştı beni.

Keşke o gün öldürseydin beni Akın. Günün birinde en büyük düşmanın olmaktan kurtarsaydın beni. Aşkta ve savaşta her şey mübahtır lafını haklı çıkarmasaydın. Asla vazgeçmeyeceğimi bilseydin bir şeylerden. Her şeye yazık etmeseydin, en çok da Ayten'e...

Çok kızgınım herkese, en çok da kendime. Bir tek Akın'la Ayten'e değil. Hiçbir şeyden haberleri yok. Belki bir gün, Mete'ye iyi bakacak bir

kadınla evlendikten yıllar sonra intihar ettiğimde alırlar haberimi çok uzaklardan. Belki Akın'ın anne tarafına, İtalya'ya, İtalya'nın güneyine, sıcak bir yere taşınırlar. Mutlulardır, intihar haberim bir dostun aramasında laf arasında geçer, ikisi de şoke olur. Ayten'i bilmem ama Akın, çocukluğum, çok üzülür, bilirim. Muhakkak annesini hatırlar, annesini hatırladığı için kendine kızar. Annesine nefret duyduğunu zanneder Akın, farkında değildir onu çok sevdiğinin. Annesinin onu terk ettiği yaşta, omuzlarında koskoca bir travmayla kalakalmıştır çünkü. Şerefsiz babası aklını bulandırmıştır, annemin yaptığı sarmalarını, böreklerini, keklerini yerken hep annesini düşünmüş, bir tek benim yanımda ağlamıştır. En çok Akın öksüz kalmıştır o ailede, tanırım ben onu.

Şimdi bir tarafta Ayten vardı. Ayten vardı, keşke hiç olmasaydı. Benim yüzümden varsayıldı. Ben aldım onu kalbime. İstenmeyen bir ot gibi büyüdü, filizlendi, yeşerdi içimde. Sarmaşık gibi sardı beni. Öyle sıkı, öyle hızlı, öyle birdenbire ve öyle zamansızdı ki anlayamadım, anladığımda çok geç kaldım. Şimdi farklı bir hikâyede, başka isimlerle ama aynı cümlelerle yeniden yazılıyoruz.

Maria'nın İstanbul'a gelişi de muazzam bir zamanlamaydı. Annem duyduğunda gözleri parlamıştı resmen. Ona Maria'dan ilk bahsettiğimde benim o kadından hoşlandığımı sanmıştı, oysaki ben kafamdakini unutmak için onu anlatıyordum, farkında değildi. Ama işte oldu istediği iki kadının da. Annem unutmam için başka kollara yönelmemi istedi, Maria da koynuma girmek. Ya ben? Ya ben ne hissettim? Garip bir haz duydum önce. Hazzın kaynağı kesinlikle sevişme denen o zırvanın getirisiydi. Sonra bir acı yayıldı göğsüme. Acının kaynağı ise kalbimdi. Gözlerimi yumdum. Çok üşüdüğümü hissettim.

Yeşil elbisesiyle ve çıplak ayaklarıyla baharı karşılıyordu Ayten bugün. Üşümüyordu. Sağ elinde taze kır çiçekleri vardı. "Ne çok çiçek var bu bahçede!" demişti bana. En güzeli sensin çiçeklerin diyemedim hiç ona. Dilimin ucuna gelip bir küfür gibi kaldı o cümle. Sağ elinde tuttuğu çiçeklerin arasında parmağındaki nişan yüzüğünün parıltısını gördüm. Onun yerine ben ayaz yemiş gibi üşüdüm. Cino'yu sevdi. Yeşil elbisesinin açıkta bıraktığı esmer bacaklarına sürtünen o pis sokak köpeğini çok sevdi. Gözünde pis bir sokak köpeği kadar kıymetimin olmadığını hissettim. Beni o sokak köpeği kadar hiçbir zaman sevmeyecekti.

Ben Ayten gibi kadınlardan hoşlanıyordum. Ben hayatımda Ayten gibi kadınlar olsun istiyordum. *Ben Ayten'i istiyordum.* Oysa buna hakkım yoktu. Ama ben ona *âşık olmuştum.* Onu derin bir aşkla seviyordum

ve o bir başkasının nişanlısıydı. Bir başkası... Çocukluğumun nişanlısıydı. Ömrümün bütün günlerinin ölene değin böyle kesif bir acıyla ve bu ağır yükle geçeceğini düşünüyordum. Maria'yla sevişmiştim ama onu sevmiyordum. Başka kadınlara bakıyordum, her gördüğüm yüzde *onu* arıyordum, bulamıyordum, bulamayacağımı biliyordum. Annem tarafından, nişanlı bir kadına âşık olduğum için yirmi altı yaşımda dayak yiyordum, utanmam gerekirken utanmıyor, sevmeye devam ediyordum. El kadar oğlumu seviyordum, benimdi, en kıymetlimdi ama onun için, ona bakması için Ayten'i arıyordum. Eve geliyordum, daha bahçe kapısında onun yüzünü düşlüyordum. Evden çıkarken eve geliş saatlerimin hesabını tutuyordum. O ev artık anılarımın değil, düşlerimin yaşadığı bir evdi, pek tabii farkındaydım.

Cılız bir müzik çalıyordu lobide. Zeki Müren, *"Gönül penceresinden ansızın bakıp geçtin. Bir yangının külünü yeniden yakıp geçtin,"* diyordu belli belirsiz. Külden hâlliceydim ben. Oradan oraya savruluyordum. Dokunduğum hayatlarda isimi, karalığımı bırakıyordum. Tekrar tekrar yanıp duruyordum. Gözlerinde bir şey vardı Ayten'in, evet, emindim buna. Mutlak yakıcı bir şey vardı o gözlerde. Yoksa bunca yanıp küle dönmem niye? Küle döndüğüm hâlde yeniden yanmam niye?

İstanbul'a bahar gelmişti şimdi. Ayten, yeni yeni uyanan topraktan güç alır gibi yeşil bir elbiseyle karşılıyordu baharı. Saçlarının uçları ıslak ve diken diken, yeni yıkanmış. Çok konuşmak anlamsız diyordu bir yanım bu sabah, diğer yanımsa ona sıkıca sarılıp göğsünde uyumayı çekiyordu. Ne ahlaksızca bir arzuydu, ne çıldırtıcı bir dengesizlikti şu içimdeki. Kaçarcasına uzaklaşmıştım yanından. Yalının penceresinden, köpekle çimlerin üzerinde, çıplak ayaklarıyla, ellerinde kır çiçekleriyle, yeşil elbisesinin eteklerini uçuşturarak koşuşunu izlemiştim hiç utanmadan. Ayten çimenlerin üzerine uzanmış, gökyüzüne bakmıştı uzun uzun. Ben de ona bakmıştım. Herkesin gökyüzü farklıdır; onun baktığı gökyüzü karşısında, yanında, koynunda; benimse çok yakınımda ama bir o kadar da uzağımdaydı... Sonra ağlamıştım. Şu yaşıma dek hiç ağlamadığım kadar Ayten için ağlamıştım.

Farklı bir zaman diliminde onunla karşılaşsam, onunla mutlu ve tutkulu bir aşka yelken açsam, şüphesiz ondan başkasını görmezdi gözüm. Onu kaybetmemek için her şeyi yapardım. Benim olsaydı, benimle olsaydı, onu her şeye, herkese karşı korur kollardım. O bok kokulu mahallesine, ona orospu muamelesi yapan insanların yanına bir daha asla onu sokmazdım. Ayten, tertemiz bir bahar çiçeğiydi. Onların ithamına uyacak

son kişiydi. Ayten donmak pahasına bir başka adamın evinde kalmayı reddedecek kadar onurlu bir kadındı. Kimse doğru dürüst anlamıyordu. Ben anlıyordum. O insanları bir yara kabuğu gibi sıyırır atardım Ayten'in hayatından, altında kalan izleri ben yok ederdim. El üstünde tutar, ona dünyanın en güzel kadını olduğunu hissettirirdim. Öyleydi çünkü.

Ve benim değildi.

Olsaydı, onu *asla* bırakmazdım.

Hiç.

Gülin'i okuluna bıraktıktan sonra, kendi okuluna dönen sapağa gelince yavaşladı Nergis. Bir dünya liselinin akın akın o yöne ilerleyişini izledi bir süre. Hepsi bir koyun sürüsü gibi göründü gözüne. Onlar gibi olmak istemiyordu. Sırtında küfe gibi çantalarını taşıyan bu kalabalığa tiksinerek baktı. Kendi çantasını indirdi omzundan. Çantası çok eskimiş, fermuar kenarları yırtılmıştı. Çantasındaki yırtığa bakarken yüzünü buruşturdu, fermuarını açıp defterinin arasına sıkıştırdığı broşürü eline aldı ve fermuarını kapatıp çantasını yeniden omzuna taktı.

Broşüre belki de yüzüncü bakışıydı bu. Her seferinde bahsedilen o yıldız kendisi olacakmış gibi, kocaman harflerle atılmış başlıkta tekliyordu kalbi. Yüzünde karanlık bir sırıtış, içindeyse müthiş bir inanç vardı. "*YEŞİLÇAM YENİ YILDIZLARINI ARIYOR!*" yazıyordu beyaz kuşe kâğıdın üzerinde altın sarısı harflerle. Karanlık sırıtışı büyüdü. Evet, o yıldızlardan biri, belki de en parlağı kendisi olacaktı hiç şüphesiz. Babadan atadan bir varlığı yoktu ama bu şekilde mutlaka kendini gösterecek, herkes onu konuşacak, böylece hayran olduğu o adamı, Selim Kaynarca'yı elde edecekti. Elde etmekle de kalmayacak, onu kendisine âşık edecekti. Bütün İstanbul konuşacaktı onu, Nergis öyle başarılı bir aktris olacaktı ki yer yerinden oynayacaktı. Hayallerine kavuşmamak için önünde hiçbir engel yoktu. Bu sefaletten, bu bayağı ve pis yaşamdan kurtulacaktı. Hem çok zengin olursa annesine, kardeşlerine de iyi bir yaşam sunabilirdi ama babasına asla. Babasına o yaşamı sunmak istemiyordu. Şöhreti elde eder etmez annesini babasından boşandıracak, Gülin'le Emel'i de yanına alacaktı. Herkes parmakla gösterecekti onu. Örnek kız, on yedi yaşında neler başaran büyük yıldız Nergis... Arkasını dönüp istikametini Eminönü'ne çevirecekti ki ardında Vedat'ı buldu.

"Hih!" diye bir ses çıkardı korkuyla, yarım adım geriledi. "Ne sessiz sessiz arkamda duruyorsun be?" dedi sonra sinirle.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Vedat, Nergis elinde her ne varsa gülerek bakıyordu.

"Sana ne?" diyerek katladı broşürü Nergis. Koca broşür avucunun içinde küçücük kaldı. "Hadi, iyi dersler sana," dedi daha sonra. Çantasının iki koluna tutunarak Vedat'ın yanından geçip yürümeye başladı.

"Nereye? Okula gelmiyor musun?" diye seslendi Vedat ona yetişmeye çalışırken.

"Yok," diyerek omuz silkti Nergis. Açıklama yapmak istemiyordu ama Vedat bayağı onunla beraber geliyordu. Durdu. "Sen nereye?"

"Ben de asıyorum okulu."

"Niye?"

Gözlüğünü düzeltti. "Şeye gitmem gerek... Şeye..." diye geveledi. Nergis gözlerini kıstı. "Şu 1 Mayıs eylemleri için, yardımcı olacak adam arıyorlar."

İşte bu şaşırttı Nergis'i. "Bu yaşta ne siyaseti Vedat? Anarşist mi olacaksın yoksa?"

Kızın bu konular hakkında bir bilgisi olmayışı komik geldi Vedat'a ama asla küçümsemedi onu. Halkın bildiği kelimeler ve olaylar hep sınırlıydı zaten. Darağacı, sağ-sol, idam, sıkıyönetim, darbe, asker, üniversiteler... Bu yüzden kızamazdı Nergis'e, kendisine anarşist dediği için. "Niye olmayayım?"

Ancak Nergis büyük bir kibirle baktı Vedat'a. Küçümseyerek. "Git işine Allah aşkına Vedat! Daha kaç yaşındasın ki memleket sevdasına düştün?"

Vedat'ın kaşları çatıldı bu sözler üzerine. "Memleket sevdasına düşmek de ne demek? Hepimiz bu sevdaya ortak değil miyiz yoksa? Sen sevmez misin vatanını?"

"Severim pekâlâ."

"Ee? Ne biçim bir soru bu?"

Sıkılmıştı Nergis. Siyasetten gram anlamaz, ilgisini de hiç çekmezdi. Ona ışıltılı bir dünya ve zenginlik lazımdı yalnızca. Devrimler, inanışlar, düşünceler pek de umurunda değildi. "Vedat, beni sıkma. Git başımdan, bir dünya işim var!" diyerek yeniden yürümeye koyuldu. Bu defa arkasından koşmadı Vedat. Sadece baktı. Kızın sağ avucunda sıktığı o kâğıda, Nergis'in gidişine ve gözden kayboluşuna uzun uzun baktı. Muhakkak ki bu gidişte hayatını değiştirecek bir şeyler bulmayı umuyordu. Vedat, umduğunu bulması için dua etti.

Eminönü'ndeki Çarkıfelek Pasajı'na geldiğinde kalbi gümbür gümbür atıyordu Nergis'in. Eli ayağı boşalmış, bedeni yaprak gibi titriyordu. Pasajın kapısında durdu, kapıyı ve içeri girip çıkanları izledi. Seçmeler iki gündü. Dün başlamıştı ama Nergis dün gelmeye cesaret edememişti. Bütün gece uyumamış, içindeki o cesareti harlamış, büyütmüştü. Ve işte şimdi buradaydı.

Hayatını iyi yönde değiştirmek için buradaydı ama gittikçe dibe batacağının hiç de farkında değildi.

Nisan, toprağın yaptığı gibi sessiz bir bahar uyanışıyla geçti. Çoğunlukla yalıda bir pencere kenarında yalnız başıma Boğaz'dan geçen gemileri saymakla, bazen Neşe'yle buluşmakla, bazen Yavuz Bey'in getirdiği çizimlerden yola çıkarak defalarca aynı elbiseleri farklı tarzlarda çizmeye çalışmakla, Akın'a değişik yemekler yaparken mutfağı batırmakla, fotoğraf odasına gidip, kuruyan fotoğraflara hayran hayran bakmakla, Akın'ın çalışma odasındaki devasa kitaplıktan incecik kitapları çekip okumaya çalışmakla geçti. Bunca şeyden en keyif aldığım kitaplar oldu. İnce kitaplarının çoğunu okuyup bitirdim ama asla kalın kitaplara geçmeye cesaret edemedim, yarım bırakacağımdan korktum.

23 Nisan günü Akın elinde iki büyük elma şekeriyle eve geldiğinde, kapının önünde kahkahalarla gülmüştük. "Çocuk Bayramı'n kutlu olsun sevgilim!" diyerek sarılmıştı bana. Yirmi bir yaşımda Çocuk Bayramı kutlamıştım sayesinde. Hiç çocuk olamayan tüm çocuklar için kutladık o gün o bayramı. Bol bol Atatürk övüldü soframızda, dünyada çocuklara bayram ithaf edebilen ince düşünceli fikir adamı daimî olarak övülmeli ve yüceltilmelidir çünkü. Elma şekerimizi büyük bir iştah ve mutlulukla yemiştik. Mutluluk budur. Aşk bazen elma şekerinin tatlı ve ekşisinde saklıdır.

1 Mayıs'ta hükûmet tüm eylemlere, protestolara, yürüyüşlere yasak getirdiğinden Akın'ın da planları suya düşmüştü. İnsanı ipe götürecek kadar katı konuşma metinleri ve bir dünya iğneleyici pankart hazırlanmış; işçi, hak, adalet ve özgürlük gibi kelimeler ağzına doluşmuştu tüm telefon konuşmalarında. Ailesi yüzünden zaten sıkkın olan canı, 1 Mayıs yürüyüşlerinin hükûmet tarafından engellenmesiyle daha da sıkılmıştı. Ona yetemez gibi hissetmeye başlamıştım. Akşamları çalışma odasına kapanıp saatlerce çalışırken gidip kucağına oturuyor, yüzünü seviyordum ama o sıkkın canı bir türlü eskiye dönmüyordu. Bazen uzun uzun telefonla

konuşuyordu. Bazen abisini arıyor, ağız dolusu sayıp sövüyordu. Tabii tüm bu sövüp saymalarda benim duymamam için odasının kapısını kapatıyordu ama nafileydi, duyuyordum.

Aynı aşkla, aynı tutkuyla ve aynı arzuyla sevişiyorduk. Gençtik, iki farklı filiz ve iki farklı topraktık, birbirimizin teninde can buluyorduk sanki. Akın nazikti, kibardı, şakacı ve çokça edepsizdi. Yine de yeşil gözlerinin gerisinde yatan, bana hiç bahsetmediği, bahsetmek dahi istemediği bir şeyler vardı.

1 Mayıs yürüyüşlerinin engellendiği haberini aldığı akşam üzüntüsünden neredeyse ağlayacaktı. Tesellilerim yetmedi ona. "Zümrüt, onca insanın hakları yenildi, insanların hayatları mahvoldu ve ses çıkarmamıza kimse izin vermedi." İki elinin arasına başını alıp yüzünü eğişini asla unutamam. "Bu ülkenin nice gencini, sırf kendi çıkarlarına uymadığından darağacında sallandırabilmek adına yaşlarını büyüttüler ve biz hiçbirine bir ses olamadık! Kanıma dokunuyor bu durum. Kansızların yaptığı her zulme benim elimin kolumun bağlı olması kanıma dokunuyor!"

İdeolojisi ve fikirleri yaşadığı çevreye göre şekillenirdi insanın. Yirmi yaşıma dek mahallede ne duyduysam, babamdan, komşularımdan ve büyüklerimden ne gördüysem ona göre şekillendi benim de fikirlerim. Bir şeyler olduğu doğruydu; çok kötü şeyler olduğu, insanların fikirleri yüzünden asıldığı, öldürüldüğü, sakatlandığı, akrabalıkların, kardeşliklerin, arkadaşlıkların ve daha nice bağların bıçak gibi kesildiği, insanların kutuplaştırıldığı o elim zamanlardı. Babam Ferhat'ı hep, *"Sakın siyasi olaylara bulaşma!"* diye uyarırdı. *"Kimseyle tartışmaya girme, sorulara cevap verme, fikir belirtme, eylemlere katılma, verilen hiçbir broşürü, gazeteyi, dergiyi alma!"* derdi. Kızlarına hiçbir şey söylemezdi çünkü biz dizinin dibindeydik, hiç öyle işlere bulaşmadık. Babam Ferhat'ın da bulaşmasına izin vermedi. Vermemesi bir noktada iyi oldu, Ferhat ülke gündeminden bihaber yaşayan, tabiri caizse faydasız bir ot olup çıktı ama hayattaydı, yara alan, hapse düşen, asılan o gençlerden olmadı. Arkadaş çevresi de hep kendi gibilerden oluştu, hiçbir arkadaşı hapse atılmadı, dövülmedi, asılmadı; Ferhat, arkadaşının kanının kokusunu hiç duymadan büyüdü.

Ama Akın öyle değildi. Akın'ın büyüdüğü çevre ve düşünceleri bizim yetiştiğimiz yerdeki gibi asla değildi. Siyasetin kucağına doğmuştu o, sol yumruğu demir gibi hep havada duracak olanlardan biriydi. Kimse ona bu işlere bulaşma dememişti, diyemezdi çünkü o bu uğurda çok yoldaşını kaybetmiş, nice dayaklar yemiş, soğuk hücrelerde geceler boyu nasıl kalmıştı kim bilir.

Savunduğu fikirler yüzünden onu hiç yargılamadım, hatta ona tüm kalbimle inandım, güvendim, destekledim fakat ona duyduğum aşk sebebiyle, bu uğurda canını yitirebilecek olma korkusunu hep yüreğimde taşıdım. Eve on beş dakika geç gelse o on beş dakikanın on beşinde birden yağlı urganla ben sallandırılıyordum sanki darağacında, ben ölüyordum, ben öldürülüyordum. Bir telefon çalsa yahut kapı çalınsa ansızın, o an kurşun yemişe dönüyordu kalbim. Ödüm kopuyordu yazdığı tek cümlelik bir yazıdan bile hüküm yiyip, tutuklanıp hapse atılacak diye. Bazı geceler, ellerinde kelepçelerle tutuklanmış olarak görüyordum onu rüyalarımda, soğuk soğuk terleyip titreyerek uyanıyordum. O beni teselli ediyordu, bir şey olmaz diyordu, bu memleket bizim diyordu, sarılıyordu, öpüyordu, kokluyordu. Oysa ben Akın'dan başka memleket bilmiyordum, bunu ona anlatamıyordum.

Endişelerimi görüp, bana şiirler okuyordu. *"Yaşamak ümitli bir iştir, sevgilim,"* diyordu mesela, Nâzım Hikmet'ten. *"Yaşamak: Seni sevmek gibi ciddi bir iştir."* Saçlarımı okşayıp bambaşka dizeler düşürüyordu dudaklarına sonra. *"Tahir olmak da ayıp değil, Zühre olmak da. Hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değil. Bütün iş Tahir'le Zühre olabilmekte, yani yürekte."*

Sakinleşiyordum. Bütün şiirler ilahi gibi geliyor, dinginleştiriyordu beni. Yüreğimdeki o sevda yangını harını kaybediyor ama yine de yanmaya devam ediyordu için için. Hak, özgürlük, devrim nedir pek bilmiyordum lakin dedim ya, benim için memleket Akın'dı. Bizim sevişmemiz hak, özgürlük ve devrimdi benim lügatimde. Doludizgin ve hür bir sevişme, memleketime hiç darbe, sıkıyönetim getirmemekle eş değerdi.

Yavuz Beyler İzmir'den dönmeden bir gün önce Akın'ın abisinin yanına gitmeye karar verdim. Neydi bunun sebebi, öğrenmeliydim. Bu yüzden kendimi Karaca Tekstil'in büyük binasının önünde buldum. Büyük bina beni çok ürküttü ama kendimi zorladım ve bir cesaretle döner kapıdan girdim. Girişteki görevliye Samet Tamtürk'le görüşmek istediğimi söyledim, beni beşinci kata yönlendirdi. Merdivenleri çıkarken ne söyleyeceğimi, konuya nasıl başlayacağımı düşünüyor, bulamıyordum. Akın, abisinin her şeyini kaybettiğini, karısının çocuklarını alıp gittiğini söylemişti. Şükür ki yengesi bulunmuştu. Kadın, benim tahmin ettiğim gibi bir arkadaşının yanına sığınmıştı. İyiydi ama dönmeyecekti. "Neden?" diye sormuştum Akın'a. "Sevmiyor mu yengen kocasını? Neden dönmüyor?" Sevmiyor, demişti Akın. Bir kez daha ürpermiştim o gün. İnsan sevmediği biriyle neden evlenir, neden çocuk yapardı? Bunu asla anlamadım. Hayatın acımasız yanlarıyla tanışmak istemeyecek kadar hayata uzaktım.

İyi giyimli bir sekreterle göz göze geldiğimde çekinerek gülümsedim. Samet Bey'le görüşmek istediğimi söyledim ona da. Kadın adımı soyadımı aldı, telefonla arayarak haber verdi. Sonra ayağa kalkarak beni solunda kalan koridora, koridorun en ucundaki odaya yönlendirdi. Samet abi beni gördüğünde oturduğu büyük koltuğundan ayağa kalktı, genişçe gülümsedi ve bana sarıldı. Onun yüzünde Akın'daki keder ve sıkıntı yoktu. Bu, beni şaşırttı. Akın'ın canını sıkan şey abisi ve yengesi değil miydi? Yoksa şu 1 Mayıs olaylarına mı sıkkındı canı? Ben yanlış mı anlamıştım?

Samet abi iki orta şekerli kahve söyledi, ben ne kadar istemesem de. Ellerim kucağımda, pantolonumun kumaşını sıka sıka, çekine çekine süzdüm odasını. Çok lüks, gösterişli ve kocamandı masası ama darmadağınıktı. İnce jaluzileri odayı karartacak kadar kapalıydı, oda floresan ışığıyla can çekişir gibi solukça aydınlanıyordu. Oysa dışarıda çok güzel bir güneş vardı.

Kahvelerimiz geldiğinde Samet abi yüzüme beklentiyle bakmaya başladı. Konuşmam gerektiğini, neden geldiğimi ona açıklamamın lazım geldiğini anlamıştım. "Geçmiş olsun," dedim ona öncelikle. Kumar borcu yüzünden kırılan bacağını ona hatırlatmam yüzünü astı.

"Sağ ol Ayten," dedi. "Geçti gitti."

Öyle pervasız bir *geçti gitti*ydi ki bu, onun dilinden karısı ve çocuklarıyla yaşadığı o hadisenin de *geçti gitti*ye sığabileceğini o an anladım. Buz gibi oldu içim, kahvemi bitiremedim, o ise höpürdeterek içti. Samet abide babası Süleyman Bey'e çok benzeyen bir taraf vardı: Görünüşü. İnce bıyıkları, sağa taranmış saçları, babasıyla aynı boyu, bakışı, konuşması, duruşu... Lakin aynı zamanda Akın'la da benziyordu. Siyah saçları, düzgün burnu ve yüz hatları... Ajda'da ve Akın'da bulunan beyaz lekeler onda yoktu, bir Süleyman Tamtürk benzemesi de oradan vardı.

"Karınız ve çocuklarınız nasıl? İyilerdir umarım. Bayağı merak ettim onları, sormak istedim."

Yüzü bozardı, sıkıntıyla ensesini kaşıdı. "İyiler," dedi beni geçiştirmek ister gibi, yarım ağız. "Her ailede olan ufak sürtüşmeler. Yakında sizin de olur Akın'la." Ve bıyık altından kıs kıs güldü. Oysa ben gülmüyordum. Bu kumar illetinde neler kaybedilip neler kazanılıyordu, duyuyordum. Buz gibi bakışlarım üzerine gülümsemesi soldu onun da. "Sen bir şey mi soracaktın?" dedi.

Soracaktım ama o an vazgeçtim. Aradığım cevapların Samet abiyle bir ilgisi olmadığını anladım. "Yok," dedim. "Ben sadece geçmiş olsun demek için geldim. Bir de eşiniz ve çocuklarınızı sormak için..."

Derin bir nefes aldı. *Aldın cevabını git artık,* der gibi baktı bana. Kalktım. Hayırlı işler dileyerek hızlı adımlarla çıktım odasından. Odasının tam karşısında kapalı bir kapı vardı, kapının yanındaki tabelada Yavuz Ali Karaca yazıyordu altın harflerle. Nedense korkunç geldi bana bu yazı, bir süre orada durup soyadına uzun uzun baktım.

O akşam Akın'a hiçbir şey söylemedim. Sonraki akşamlar da... Akın'ın canını sıkan o şey de zamanla kaybetti etkisini. Yavuz Beylerin İzmir'den dönüşü akşamüzeriydi. Gürültülü gelişleriyle pencereden bakmış, Yavuz Bey'in kucağında Mete'yi görünce bir saniye bile beklemeden koşa koşa dışarı fırlamıştım. "Mete!" diyerek seslenmiştim bahçedeki ağaçların arasından geçerken. Yavuz Bey'in, bavulları arabanın bagajından indiren Mahir abinin, elleri kolları küçük poşetlerle dolu Perihan abla ve Nazım abinin bakışları anında yüzümü bulmuştu, benimse ellerim hemen Mete'ye koştu. Teklif dahi etmeden Yavuz Bey'in kollarından aldım Mete'yi, öyle sıkı sarılıp bağrıma bastım ki onu, neredeyse ağlayacaktım özlemimden. Uzun uzun öptüm ve kokladım boynunu. O kadar çok öptüm ki rahatsız oldu, ağlamaya başladı. Göğsüme yaslayıp sırtını severek teselli ettim sonra. "Çok özlemişim!" dedim yanağımı yanağına yaslayarak.

"İstersen içeri geçelim, akşam akşam hava serin," dedi Yavuz Bey. İtiraz etmedim, açılan kapıdan içeri girdim. Salona geçip Mete'yi atıp tuttum. Zayıflamıştı sanki. İyi bakmamışlar mıydı ona orada? Kolları, boynu, yanakları incelmiş gibi gelmişti ve üzmüştü beni. Yavuz Bey, İzmir'de bir kadının Mete'yle ilgilendiğini söyledi. Bu adam aklımı mı okuyordu ne? Sinir oldum.

Saatler su gibi akmış, Nazım abi ve Perihan abla yol yorgunu olduklarından müştemilatlarına geçmişlerdi. Mete'nin ise gözünden uyku akıyordu. Kucağımda salladım, ellerini bluzumun yakasına sıkı sıkı sararak uykuya daldı. "Uyudu," diyerek başımı kaldırdığımda Yavuz Bey'in bizi izlediğini fark ettim. Yorgun bir görüntüsü vardı, göz altları morarmış, yüz çizgileri derinleşmişti. Ayağa kalktım. "Ben onu yatağına yatırayım," dedim ve yukarı çıktım. Beşiğine bırakırken biraz huysuzlandı Mete, orada da salladım. Sonra kapının çaldığını işittim. Mete'nin üzerini örttüm battaniyesiyle, alnına uçucu bir buse bıraktım ve odadan çıktım.

Merdivenlerden indiğimde gelenin Akın olduğunu gördüm. Göz göze geldiğimizde yüzünün gerildiğini, hızlı soluk alıp verirken göğsünün inip kalktığını, en önemlisi de gözlerindeki kıvılcımları görebiliyordum. Yavuz

Bey kapıyı ardına kadar açmış, sağ kolunu kapıya yaslayarak kendini geri çekmişti. "Akın?" diye sorarken beklemeden konuştu.

"Seni evde bulamadım," dedi bana. Gözleri bir an Yavuz Bey'e döndü. "Ödüm koptu..."

Yukarıyı işaret ettim. "Mete'nin geldiğini gördüm pencereden, ben de onu özlediğim için gelmiştim. Oynadık biraz, sonra uyuttum onu. Saatin farkında değildim, ben..."

"Tamam!" Sert çıkan sesiyle irkildim. Gözlerini yumup derin bir nefes bıraktı. Tekrar gözlerini açtığında, "Gidelim mi artık, lütfen?" diye sordu bana.

Dudaklarımı araladım ama bir şey söylemedim, kaşlarım çatıldı. Sessizce dışarı adımladım. Onun kıpırdamadığını fark edince dönüp baktım. "Gidelim?" dedim düz bir sesle. Yavuz Bey'e döndü gözleri.

"İyi akşamlar Yavuz," dedi.

Ben önden koşar adımlarla bahçe kapısına ilerledim. Sanki atlı kovalıyordu arkamdan, öyle büyük bir hızla ilerliyordum ve yeri dövüyordum adımlarımla. Sessizlik içinde girdik eve. Akın ışıkları açtı, salona geçecekken kolumu tutup durdurdu beni. Gözlerine çevirdim bakışlarımı.

"Korktum," dedi bana usulca. İki avucuyla yüzümü kavradı sonra. "Seni evde bulamayınca çok korktum."

Esrarengiz ve koyu bir tınıyla çıkan sesi beni dehşete düşürdü. "Seni bu kadar korkutan şey ne? Nereye gidebilirim ki? Bu korkunun sebebi ne?"

"Sen," dedi bana cılız bir sesle. "Sen, Zümrüt... Seni kaybetmekten korkuyorum." Bana doğru yaklaşarak dudaklarını yüzüme sürttü ancak kendimi geri çektim.

"Bu korkun çok yersiz Akın. Altında başka bir sebep mi var? Yoksa bana güvenmiyor musun?"

Gözlerini kırpıştırdı ve yutkundu. "Sana güveniyorum," dedi bir çırpıda. Oysa bana öyle gelmiyordu. "Başka şeyler var, anlamıyorsun!" Yüzümü tutan ellerini ittim.

"Ne demek istiyorsun? Açık konuş?"

"Bir şey demek istemiyorum."

Direttim. "Hayır, alenen beni bir şeyle suçluyorsun!"

Kaşları çatıldı. "Pardon, neyle?" dedi bana inanamayarak.

"Onu sen söyleyeceksin Akın! Ne demek istiyorsun? Açık konuş?" Yüksek perdeden çıkan sesim üzerine ellerini uzayan saçlarının arasına attı.

"Bir süredir takip ediliyorum," diye açıkladı. Nevrim döndü. Ondaki korku bana sıçradı.

"Kim? Kim takip ettiriyor ki seni?" diye sordum ama omuz silkti.

"Bilmiyorum." Sıkıntıyla soluk alıp verirken elleri yeniden yüzüme uzandı, beni kendisine çekti. Bu defa itmedim onu, göğsüne sığındım. "Ah, Zümrüt... Seni evde bulamayınca öyle korktum ki..."

"Bu yüzden mi bunca zamandır sıkıntılıydın?" diye sordum başımı yukarı kaldırıp gözlerine bakarak. Uysal bir şekilde kafasını salladı. "Kim olabilir ki seni takip edenler? Neden?"

Sorgulamaya devam edecektim ama dudakları dudaklarımın üzerine kapandı, sustum. Korku karışmıştı dudaklarına, hazdan uzak olan bu tadı almak beni çok üzdü. Kollarımı boynuna sarıp tüm bedenimi ona yasladığımda o da ellerini boynuma, oradan da sırtıma doğru hareket ettirdi. Soğuktu parmakları. Geri çekilip yüzüme baktı. "Seni çok seviyorum," dedi. Hep söylerdi bunu oysa. İlk defa bana bu denli dokundu sözleri. Gözlerini yumdu, tekrar açtığında yeşilleri ıslaktı. "Öyle seviyorum ki Zümrüt, öyle âşığım ki anlatamıyorum..."

Sanki biliyordum gideceğini. Sanki o an anlamıştım öleceğini. Gözlerime öyle bir baktı, bu cümleyi öyle ezbere bildiğim bir dilde söyledi ki ben anladım. Ancak kabullenemedim bunu hiç. Reddettim. Yok saydım. İnanmadım. Öyle kolay gider mi insan bir girdiği yürekten, dedim hep. Bir yüreğe girmek kolay, gitmek çok zordur. Gidemezdi. Akın gibi bir adam hele... Gidemezdi asla. Ölse bırakamazdı. Öldü. Bıraktı. Ben de yaşamadım ki hiç. Yaşadım sandılar.

"Bir şey var senin gözlerinde..." dedi Akın geri çekilip gözlerini bile kırpmadan bana bakarak. "Yaşam gibi. Kaybedersen öleceğim..." O bakışını ve sözlerini susturdum ben de. Gözlerimi yumarak büyük bir hazla öptüm onu. Yüreğimde sönmez bir ateş yanıyordu ve korku harlıyordu içimi. Onu kollarımdan hiç bırakmamak istedim. Onu yalnızca bana saklamak, karışmak, onunla beraber yok olmak istedim. Yapamayacağımı bile bile umut ettim bunu.

"Annem, Emel'i hiç doğurmak istemedi. Onu düşürmek için çeşitli kocakarı ilaçları içti, otlar kaynattı, kapılardan asılıp sallandı ama yine de düşüremedi. Babam fabrikada çalışmasına ve iyi bir maaş almasına rağmen parayı har vurup harman savuruyor, biz de yarı aç yarı tok yaşıyorduk. Hamile olduğunu öğrenen annem ağlama krizlerine girmiş, Emel'i hiç istememişti çünkü ona bakacak gücü yoktu, tükenmişti." Masanın üzerinde duran envaiçeşit kuru bitkiye yaklaştırdım burnumu, derin derin kokladım.

Çok güzel kokuyorlardı, özellikle ada çayı çok hoştu. "Ne çok içti şu kuru otların suyunu, anlatamam."

Perihan abla üzüntüyle dudaklarını büktü. Mete'nin uzayan bebek saçlarını okşadım ben de. "Benim babam da sorumsuzun tekiydi. Anneme etmediğini bırakmadı. Yine de ölünün ardından konuşmak yersiz diye susuyorum, elbet ahirette hesaba çekilir. Allah affetsin..."

Allah affetsin... *Ne ben ne de kardeşlerim asla affedemiyoruz babamızı.*

2 Mayıs akşamüzeri yalının ön bahçesine masa ve sandalyeleri kurmuştu Nazım abi. İzmir'den getirdikleri bitkileri kaynatmış, içimi yumuşak, hoş kokulu hatmileri, papatyaları, ıhlamurları, kekikleri ve ada çaylarını bana göstermek adına getirip koymuşlardı masaya. Bir de pilli radyo durmaksızın çalıyordu. Perihan abla akşam çalan şarkıları çok seviyordu, hep dinlermiş, sanat müzikleri oluyormuş bu saatte. Yavuz Bey eve geleli bir saati geçmişti. Bahçeye açılan kapının önünden bizi selamlamış ve yukarı çıkmıştı. Saatlerdir burada oturup Perihan ablayla çene çalıyordum. Arada Nazım abi de katılıyordu sohbetimize. Gönül abla gideli yarım saat olmuştu. "Çocuklar evde beklemese bu sohbeti kaçırmam," diyerek, istemeyerek gitmişti o da.

İnsanın hayatını dile dökmesi bazen sancılı olabiliyordu. Bir bebeğin doğumu gibi... Ama hafifliyordu konuştukça. En azından ben öyleydim. Geçmişimden bahsederken rahatlıyor, hafifliyordum. "Ah, kuzum benim..." diyordu Perihan abla. *Kuzum* kelimesini çok kullanıyordu. "Neler çekmişsiniz."

Çektik, evet. O evde, o kapalı kapılar ardında neler neler yaşadık. Ben kurtuldum sanıyordum ama kardeşlerim hâlâ orada, o evde yaşıyordu. İçim bir türlü huzura kavuşmuyordu.

Mutfağın ışığı yandığında Yavuz Bey'in yemeklere baktığını ince tüllerin ardından gördüm. Perihan abla hemen ayağa kalktı. Bense kucağımda pelüş oyuncağına sarılan Mete'yi öptüm. Hava çok güzeldi, denizden esen rüzgâr ılıktı ama yine de Mete'ye hırkasını ve patiklerini giydirmiştim. "Dışarıya getirir misin Perihan Hanım yemeği? Hava çok güzel," diye içeri seslenerek girdi bahçeye Yavuz Bey. Gülümsedi bana. Oturuşumu dikleştirip Mete'ye sıkı sıkı sarıldım. "N'aber?" diye sordu. Keyfi oldukça yerinde görünüyordu.

"İyi, Yavuz Bey. Siz?" diye sordum. Mete'ye doğru eğilip kafasını öptü. Sonra çaprazımda kalan sandalyeye bıraktı kendini. Derin bir nefes aldı.

"Çok iyi," dedi gür bir sesle. Gülümser gibi bakıyordu denize doğru. Sonra bakışları masadaki envaiçeşit kuru ota kaydı, boş bardaklarımıza

baktı. "Oo, içtin mi İzmir otlarının kaynamış suyunu?" diye sordu keyifle. Sesindeki ve üzerindeki bu garip mutluluğa afalladım. Afallamam üzerine göz göze geldik. Normal değildi. Normal değildi kesinlikle, gözlerinden belliydi bu kadar neşeli olmadığı. Ben konuşmadım, o da sustu zaten. Aramıza radyodan yayılan ince şarkı sızdı bir an.

"Vuslatın başka âlem,
Sen bir ömre bedelsin.
Sükût etme nazlı yâr,
Beni Mecnûn edersin."

İçimde müthiş bir korku vardı o akşam. Sebebini bilmiyordum, kötü bir şey olacaktı sanki, yüreğim kurşun gibi ağırdı.

Perihan abla, Yavuz Bey'in yemeğini getirdi masaya. Havadan sudan konuştular. Mete anlamsız mırıltılar çıkardığında yüzünü kendime çevirdim, mıncıkladım her yanını. Akın düştü aklıma. Perihan ablanın kolunda ince kordonlu saati vardı. "Perihan abla, saat kaç?" diye sordum. Dokuza geliyormuş. Canım sıkıldı. Akın'ın gelmesine daha vardı ama kapı zili duyulunca şaşırdım. Perihan abla koşup açtı. Akın'ı bahçeye açılan kapının önünde görünce hemen ayağa kalktım, gülümseyerek kucağımda Mete'yle ona doğru adımladım. "Erken çıkmışsın?" diyerek yanağını öptüm.

O da bana gülümsedi. Elinde kırmızı bir gül vardı. "Basımevinde teftiş vardı. Şu dünkü yazımız üzerine şikâyet edilmişiz. Daha doğrusu yazıyı ben yazmadım, yazanları gözaltına aldılar. Basımevine de mühür vurdular." Çok rahat anlatıyordu Akın ama anlattıkları korkunç şeylerdi. Endişeli bakışım üzerine bir elini yanağıma koydu. "Endişelenme, kimseye bir şey olmadı, yarın salacaklarmış arkadaşlarımızı. Mührü de açarlar kısa zamanda. O güne kadar evin reisi sensin," diyerek güldü.

Yavuz Bey, "Hoş geldin Akın. Geçsene," diyerek masayı gösterdi.

Duraksadı Akın. "Hoş buldum," diyerek masaya ilerledi. Yavuz Bey'in tam karşısına oturdu, ben de sandalyeme geçtim. Gülü masaya bırakınca Yavuz Bey'in kaşları şaşkınlıkla havalandı.

"Gül ne için?" diye sordu Akın'a.

"Hep alıyor," dedim. "Sayesinde evde bir kurutulmuş gül odam var artık." Gülümsedim. Cızırdayan pilli radyo çalmaya devam ediyordu, sessizliğimize sızdı yeniden.

"Her gören göğsüme taksam seni der,
Kimi ateş gibi yaktın beni der.

Kimi billur bakışından söz eder,
Kim bilir hangi gönüldür durağın?"

Yavuz Bey boğazını temizledi. "Ne oldu, işle ilgili bir sıkıntı mı var?" diye sordu Akın'a bu defa. Tam bu esnada içeride telefon çaldı. Bahçeye açılan kapının önünde duran Perihan abla koşarak içeri gitti. Akın iş yerinde olan sıkıntıyı ona da anlattı. Yavuz Bey de bir yandan yemeğini bitirmişti.

"Birkaç günlüğüne bu hanımefendinin eline kaldık," dedi Akın, bana dönüp. "Evimin direği..." diyerek göz kırptı bana.

Kıkır kıkır güldüm bu tanımına.

"Tasalanma, bizim şirkette çalışırsın," dedi samimi bir şekilde Yavuz Bey.

"Aslında neden olmasın?" dedi Akın, çok şaşırdım. "Belgeler de hazır zaten."

Yavuz Bey dirseklerini masaya dayamış, konuya ilgisini oldukça açık bir şekilde belli etmişti. "Ne belgesi?"

"Haberin yok mu? Şu geçen..."

"Ayten, kuzum!" Perihan ablanın seslenişiyle hepimizin bakışları ona döndü. "Telefon sana."

Göğsüm korkuyla doldu. "Allah Allah, bu saatte... Kim?" diye sorarken kalktım ayağa.

"Ablanız sanırım." Benimle birlikte Akın ve Yavuz Bey de ayağa kalktı. Mete'yi Yavuz Bey'e verirken korkudan elim ayağım boşalmıştı.

"Bebeği..." diye fısıldadım anlık olarak. Bir ay daha vardı bebeğin doğmasına. Hatta bir aydan bile fazla... Koşar adımlarla bahçeden geçip içeri girdim, salondaki telefon sehpasında açık duran ahizeye atıldım. "Alo?"

"Ayten..." Zehra'nın sesiydi bu. Ağlıyordu. Burnunu çekti, hızlı hızlı soluklandı. "Ayten, annem... Annemi Okmeydanı'ndaki hastaneye yatırmışlar. Durumu çok kötüymüş. Lütfen gel! Lütfen..."

Annem 1981 yılının 13 Mayıs'ında öldü.

Bir çarşamba akşamı, saat yedi buçuğa doğru, etrafında beyaz, kenarları oyalı tülbentleri bulunan kadınlar fısır fısır Kur'an okurken, salon tıklım tıklım erkeklere bırakılmışken, Zehra bağıra çağıra ağlarken, bok benizli halalarım yüzümüze garip bir kinle bakarken, herkes mutlak bir ölümü beklerken, çeyrek asırlık gıcırdayan somyasının üzerinde, zorlukla

nefes alırken bir anda, kuru ağzının içerisinden şehadet getirmeye çalışırken tükendi nefesi. *Kurtuldu*, dediler onun için. *Çok çekti, üstesinden gelemiyordu, çaresi yoktu bu kanser illetinin zaten, Allah erkenden alıverdi yanına, vadesi doldu, iyi ve sessiz bir kadındı, Allah taksiratını affetsin*, dediler.

Ben *vazgeçti* dedim. *Korktu. Kaçtı. Bıraktı, gitti bizi. Hep haindi, gaddar ve acımasızdı, yine acımasızca gitti.*

Bir buçuk hafta kadar yattı hastanede. Meğer doktoru çok önceleri kesmiş kemoterapi tedavisini, ümit yokmuş, bunu anneme söylemiş, annem saklamış herkesten. Kemoterapiye Zehra götürüyordu onu önceleri, hamileliğinin son aylarında olduğundan Ferdi eniştem devralmıştı götürme işini daha sonra. Hastaneye götürürlerken ikisi de fark etmemişlerdi annemin tedaviye girmediğinin. İrtifa kaybeden bir uçak gibi ani bir çöküş yaşattı bize. Çok sinirlendim, sinirimden ağladım uzun uzun.

Annem, yıllar boyu bir toprağa, bu eve sıkı sıkıya tutunan annem, bir ağaç gibi içten içe çürümüş. Gerçek bir çürüme... Hiçbir şey yemiyor, içmiyor, sürekli kusuyor, ölü gibi yatıyor, günden güne eriyordu. Bir hafta hastanede kaldıktan sonra doktoru bize, "Evine, yatağına götürün. Yapabileceğimiz hiçbir şey kalmadı. Huzurla ölsün," demişti. Huzur neredeydi? Huzur o bok çukuru mahallede, duvarlarına dayaktan çığlıklarımızın sindiği basık evimizde, annemin gıcırdayan çeyrek asırlık gelinlik yatağında mıydı? Hiç sanmıyordum ben, doktorun yakalarından tutup sarsarak, "Huzur nerede?" diye bağıra çağıra sormak istiyordum. Yapamadım. Boyun eğdim.

Ferdi eniştem ve Akın, annemi hastaneden beraber çıkarıp, Ferdi enişte-min dolmuşuna bindirdiler. Hastaneden çıktığımdan beri doktorun son sözlerini düşünüp duruyordum. Yavuz Bey'in arabasına bindik. Yavuz Bey kendi aracını Akın'a vermişti. Akın'ın ilk kez yoksunluğuna bu denli sinirlendiğini ve üzüldüğünü görmüştüm. Babası arabasını aldığı için öfkeliydi ama bana hiç yansıtmadı, ben anladım.

Evin kapısında babam durdu önümüze. "Giremezsin bu eve!" diye bağırdı bana. Akın atılacaktı babamın üzerine, tuttum onu. Zehra iki gözü iki çeşme ağlayarak babamı geri çekmeye, yapma etme demeye başlamıştı.

"Annem ölüyor!" dedim babama. "Hükmün yok artık benim üzerimde, sen de biliyorsun... Bu ev senin olabilir baba ama bu evdeki anılar benim, bizim! Bunu engelleyemezsin! Artık değil, şimdi değil!" Gözlerimde ne gördü bilmiyorum, ben içeri geçerken engel olmayı bıraktı.

Annemi yatağına yatırdı Akın'la Ferdi enişte. Hırıltılı, genizden, zorlukla nefes alıyordu annem. Babamın salondan küfürlerini duyuyordum, Zehra gidip odanın kapısını kapattı. Oda tıklım tıkış; Gülin, Emel ve Ferhat hariç, ben, Akın, Zehra, Nergis ve Ferdi enişte buradaydık. Uzun uzun oturduk orada. Zehra o kadar çok ağladı ki sinirlerim iyice bozuldu.

"Ağlama artık, bebeğine bir şey olacak!" dedim en son öfkeyle. Çıktı odadan, mutfakta ağlamaya başladı. Nergis'in yüzü cam gibi gergindi. Ağlamıyordu, boş boş bakıyordu annemin kuru yüzüne. Üzerindeki ince kazağının kollarını avuç içlerine çekmiş, kendini sakınır gibi bomboştu çehresi. Kardeşimi o an çok yaşlı gördüm. Çivit mavisi gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı. Nergis bu evde yaşıyordu. Nergis her şeye şahit olan aklı başında parçamızdı. Bu evde biz gittiğimizden beri neler yaşanıyordu? Bir yanım çok üzüldü ona. Her şeyi bilip susan Nergis... "Gülin'le Emel nerede?" diye sordum Nergis'e.

"Elif teyzelere bıraktım."

Sonra babam evden çıktı, bakkaldan birilerine telefon etmişti galiba, iki saat sonra ev lağım faresi akrabalarla doldu. Ölecek demiş herkese annem için. *"Karım ölüyor, sonunda, gelin bakın!"* demek istemiş aslında.

Bok benizli akraba çocuklarının gürültüsü eşliğinde Kur'an okumalar da başladı evde. Benim başıma da ince bir yazma atıldı. Ölmeden ölmüş gibi anneme okundu dualar. Elif teyze geldi haberi duyunca, Gülin ve Emel annemin olduğu odaya girmek için ağladılar, izin vermedik onlara. Neşe geldi yanıma bir ara, sıkı sıkı sarıldı bana. Yardım edebileceği bir şey var mı diye yüz kere sordu. Teselli etti. İnsanın elinden ölüm karşısında ne gelirdi? Hiç.

Akın, diğer herkes gibi salonda erkeklerle birlikte oturuyordu. Arada kalkıp mutfağa giderken salona bakıyordum. Kaç gündür benimle beraber uykusuz kalmış, benim acımı paylaşmıştı. Yorgundu. Kalabalık salonda payına düşen sırt kısmı kırık ahşap sandalyemizde, omuzlarını düşürerek oturmuş, yerde oynayan çocuklara bakıyordu. Kapının girişinde durup ben de çocuklara baktım. Esma halamın oğlu Mehmet, Kayseri'den babamın iş arkadaşlarından birinin getirttiği el dokuması halımızı söküyordu. İplik iplik erimişti zaten halımız, su yeşili marleyler görünür olmuştu altından ama çocuk onu daha da açmış, halının ortasında kocaman, iğrenç, salkım saçak bir delik bırakmıştı.

Halının ortasındaki o boşluğun oluşması gibi iplik iplik söküldü annem de bu dünyadan. Birdenbire.

Kapı çaldı sonra. Yakın olduğumdan gittim açtım. Yavuz Bey gelmişti. "Merak ettim seni, sizleri," dedi bana. Yüzünde çok üzgün, kırık bir şey vardı. "Elimden gelen bir şey varsa..." Tamamlayamadı cümlesini, sustu. Çok yorgun hissettim o an. Usulca yaklaştım, sarıldım ona. Halıyı söken halamın oğlu Mehmet'e içimden söve saya sarıldım. Sessizce ellerini sırtıma sardı o da belli belirsiz. "Düzelir belki?" diye fısıldadı bana. Oysa ölüm kokusu vardı evde, almamış mıydı? Geri çekildim kendimi toparlayarak.

"Annem ölüyor..." dedim yalnızca. Dudakları aralandı, doğru kelimeleri bulamadığı için sustu. İçeri geçti, Gülin'le Emel onu görünce koşup bacaklarına sarıldılar. Yavuz Bey kısa bir an salon kapısında Akın'la göz göze geldi. Akın hemen kalktı, salondan çıktı. Tokalaştılar. Herkesin yüzünde korkunç bir ölüm tabakası vardı, Yavuz Bey'e de oturmuştu bu tabaka.

Bacaklarına sarılan Gülin ve Emel'in saçlarını okşadı. Evin kalabalığına ve bunalmışlığına ne düşündü bilmiyorum. "Sizi gezdireyim mi arabayla?" diye sordu Gülin'le Emel'e. Yapabileceği en iyi şeyi yaptı. En azından annemin en küçük parçalarını bu evden kaçırdı, annemin ölümünün yarattığı yıkımı hiç görmedi Gülin'le Emel. Onların hafızasında annem hep bu evde yaşamış, sonra çıkıp gitmiş gibi kaldı.

Annemin yattığı odaya geri döndüm. Zehra hâlâ ağlıyor, Neriman halanın kızı İnci, avucuna tütün kolonyası dökerek onun bileklerini ovuyordu. Zehra dayanamadı, çıktı odadan. Koridorda bir bağırış oldu, Nergis benden önce çıktı baktı. Ben annemin buz gibi olmuş ellerini tuttum. Başıma atılmış yazma boynuma kaydı, Kur'an okuyan kadınların dik dik bakındığını hissettim o an, umursamadım, düzeltmedim, kıpırdamadan annemin yüzüne bakmaya devam ettim. Nergis geri döndü odaya sonra, yanıma geldi, kulağıma eğildi.

"Abla, babam helallik almasını söyledi annemden kendi için..." Nergis'e baktım. Duvar kadar düz ifadesizliğinin gerisinde, pırıl pırıl parlayan sarımtırak gözlerinde babama duyduğu o büyük öfkeyi gördüm. Hiç tepki vermemem üzerine, "Zehra ablama söylemiş, o kabul etmedi. İçeri girmeye de yüzü yokmuş, helalliğini sen alsan..." diyerek sustu. Halalarımın fısır fısır dedikoduya girişiklerini işittim. *Şimdi sırası değil,* diyerek sakinleştirdim kendimi. *Şimdi taşkınlığın, kavganın, gürültünün sırası değil.*

"Tamam, ben annemle konuşacağım," dedim Nergis'e. Uzun uzun anneme bakındım yeniden. Gözleri aralıktı. Göz pınarlarında kuruyan

gözyaşları koyu bir kıvam almış, orada asılı kalmış, artık ağlayacak dermanı bile kalmamıştı. Arada bir su içiriyorduk, yemek yiyemiyordu hiç, yese bile kusuyordu. İğrenç kokuyordu kusmuğu, çürümüş gibi, korkunç...

"Çıkın siz," dedim yanımda oturan kadınlara, halalarıma. Ik mık ettiler, olmaz diyecek oldular ama dik dik bakışıma hepsi çıktılar odadan. Siyah üzerine beyaz çiçekli yazmasının altından görünen cılız, çok az kalan saçlarına uzandım annemin, usulca okşadım. Çok baktım yüzüne, babamın helalliği o kadar uzun bir süre dilimin üzerinde durdu ki ağır geldi, yaktı ağzımı. En sonunda derin bir nefes alarak yaklaştım annemin kulağına. "Anne... Babam senden hakkını helal etmeni istiyor." Nefesim tekledi ağzımın içinde, bir elim alnının üzerinde, diğeri kupkuru kalmış sağ elinin üzerindeydi. "Helal ediyor musun?"

Etme anne.

Biz etmeyeceğiz. Ben inanırım, bu dünyanın bir de öteki yanı vardır ve babam hesabını orada verecek. Sen de etme hakkını helal. Bizi hatırla. Zehra'nın kırılan dişini, dudağının yarılışını hatırla. Babamın kızılcık sopasıyla Ferhat'ı dövüşünü hatırla. Nergis'in yırtılan kitaplarını hatırla. Benim yanan ellerimi hatırla. Karnıma yediğim tekmeleri, kan kusmalarımı, kafamı yarmasını, saçlarımı yola yola beni sürüklemesini, bilmesen de onun yüzünden çocuğum olmayacağını hatırla. Kendini hatırla anne. Bir kadın olarak ne kadar küçüldüğünü hatırla. Onun nikâhlı karısı olarak, metresinin evine sırf kocan ölmesin diye misafirmiş gibi çocuklarınla giderek mahallede adınızı temize çıkardığını ama gururunun yerin dibine geçişini hatırla. Babam kazandığı paraları orospularıyla yiyip içerken, gideceği pikniklere haşlanmış yumurtalar hazırlamanı isterken, ilk defa ona karşı gelişini, karşı geldiğin için o haşlanan yumurtaların sana fırlatıldığını, teninde kocaman morluklar olduğunu, her tarafına buz koyduğumuzu, sızısının haftalarca geçmediğini, hayır, bir ömür geçmediğini hatırla.

Hatırla, anne. Çünkü ben hiç unutmuyorum.

Annemin feri gitmiş gözleri usul usul bana döndü. Aralık dudaklarından yeniden hırıltılı bir nefes çekti. Gözlerini yumdu, kafasını hafif, çok hafif iki yana salladı. Annem, ömrünün çeyrek asrını paylaştığı kocasına hakkını helal etmedi. Onunla ilk kez gurur duydum. Oysa olması gereken buydu. Eğilip alnını öptüm.

Kur'an okuyan kadınlar yeniden içeri girdiler. Ben annemin yatağının kenarında, alnımı sağ eline yaslayarak kaldım. Çok bir zaman geçmedi, sadece birkaç dakikaydı. Annemin derin, içine fazladan bir hayat çekmek ister gibi zorlukla bir soluk aldığını işittim. Gözlerimi yumdum. Tüm bunlar bir kâbus değildi, öyle olmasını isterdim ama gerçeğin ta kendisiydi. Gözlerimi yeniden araladığımda, sarıldığım elinden başımı kaldırdım, anneme baktım. Aralıktı gözleri. Öyle aralıktı ki her an kapanacak gibi, göz kapakları düşüverecek gibi. Gözleri... Feri gitmiş, beyazı sararmış, koyu, kopkoyu gözleri... Ondan çaldığım en değerli şey gözleri.

Alnındaki elimi yavaşça yanağına götürdüm. Kış gibi soğuktu yüzü. Annem üşümekle ölmek arasında kalmıştı. Gülmek geldi içimden, eğildim buz gibi yanağına ufacık bir buse kondurdum. Teninin kokusu değişmişti. Hiç bilmediğim, hiç ciğerlerime doldurmak istemediğim ağır, yabancı, pis, toprak gibi çürük bir koku olmuştu. Sevmedim bu kokuyu. Saçlarına koştu burnum, saçlarında aynı koku, boynuna gittim, boynunda aynı koku! Bir tek yazmasında kalmış gerçek kokusu, o da cansız. Ne yapayım ben cansız kumaşta onun kokusunu? Canlısı burada ya, canlısı elimin altında ya, annem karşımda ya?

"Ah, Emine abla!" diye birden bağırdı dayımın karısı Ayşe yengem. İrkildim. Anneme baktım yeniden. Gözleri bir noktada sabit kalmış, yine aralık, fersiz, cansız. Salavatlar uğuldadı kulaklarımda bir anda. *"İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn!"* dedi bir kadın. Herkes annemin üzerine eğildi, beni geri çektiler omuzlarımdan.

Hiçbir şey anlamadım.

Ölümü anlayamıyorum. Ölüm tutulamaz, bir kaba konulamaz, şekilsiz, uzak, hiç tanımadığım, tanımaktan korktuğum ama şu an başıma gelen o elim hadise... Ölüm anneme hiç yakışmıyor. İğrençleştiriyor, çirkinleştiriyor, pisleştiriyor. Oysa benim annem güzeldir, gaddardır, sevgiden anlamaz ama güzeldir. Ölüm mahvetti onu, gördüm. Babam da mahvetti onu, şahit oldum. Babam ölüme yakın mıydı o zaman? Neden o ölmedi ki öyleyse? Neden o defolup gitmedi şu dünyadan? Az önce Kur'an okuyan kadınlardan biri sağ avucunu annemin gözlerine örtüyor, bir anda kapanıyor annemin gözleri. Acı kahve gözlerini ömrümde son kez görüyorum o zaman. İçimde ince bir sızı baş gösteriyor, biri kalbimi canlı canlı oyuyor sanki. Annemin yüzündeki kış soğukluğu ona son kez dokunan parmaklarımdan ellerime, kollarıma, tüm

vücuduma yayılıyor. O soğukluk bana kapımıza getirilen çiğ sütü içişimi hatırlatıyor. O soğukluk bana yanan bez bebeğimi hatırlatıyor. Annemin kol ağızları sökülmüş örgü hırkasını, kadife ve gür saçlarını, yazmasının ucunu ağzına kapatarak gülümseyişini hatırlatıyor. Bir anlık gözlerimi yumuyorum tüm bunları görmek adına, düşüncelerim kararıyor. Bedenim ruhumdan kopuyor sanki. Yığılıp kalmadan hemen önce tekrarlıyorum zihnimde.

"Annem öldü benim. İçimde yalnızca acısı kaldı."

Ayışığı Kitaplığı

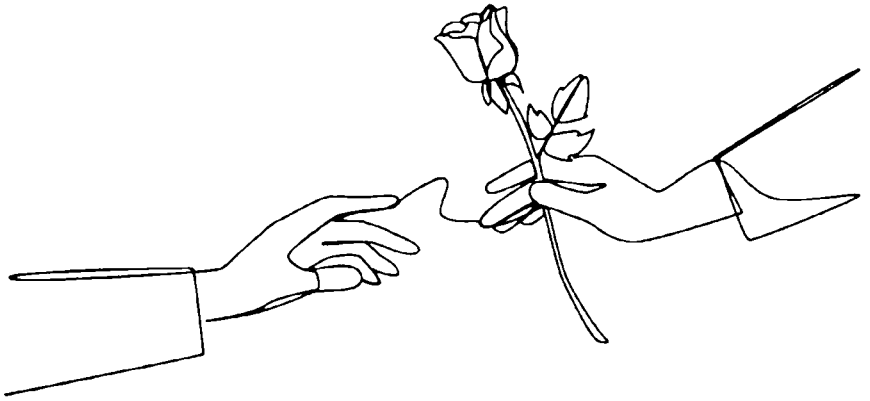

8. BÖLÜM: AŞKIN BİR FAZLASI

Bazı şeylerin farkında olmak zordur. İçten içe tüketir insanı, yakar, kavurur. Ancak farkında olup da görmezden gelmeye çalışmak daha zordur. Tükenmeye, yanıp kavrulmaya vakit yoktur, işiniz farkında değilmiş gibi yapmaktır. *Hissediyordum. Görüyordum. Biliyordum. Ve bu kahrolası üç şeye inanmak istemiyordum.*

Annesi gözlerinin önünde öldü Zümrüt'ün. Ölü gözlerini gördü, kanı çekilmiş beyaz tenine dokundu, sonra titredi ve en nihayetinde kaldıramadığından bayıldı. Halasının kızı İnci salona koşup anlattı bunu. Antrede bağırıp ağıtlar yakan kadınları duyduğumda içim acıya acıya girdim o odaya. Zümrüt yerde baygın yatıyordu, Nergis dizlerinin üzerine onu çekmişti.

Onu kadınların kalabalığının arasından aldım, mutfaktaki sandalyelerden birine taşıdım. Zehra da buradaydı, annesinin ölümünü öğrenir öğrenmez yine bir ağlama krizine tutulmuş, Ferdi de onu teselliye girişmişti. Onun durumu çok daha zordu muhakkak, iki canlıydı. Zümrüt'ü baygın bir şekilde mutfağa taşıdığımı görünce çok telaşlandı. Ferdi alıp dışarı götürdü onu. Halasının kızı İnci yine geldi, kolonya getirdi. Evde bir kargaşa başladı, ölümün cansızlığına oranla yaşayanların korkunç telaşıydı bu. Elim ayağım titredi Zümrüt'ün solgun, cansız yüzüne bakarken. Kolonyadan sol avucuma biraz döküp koklattım, yüzüne hafif hafif vurdum. "Ayten, sevgilim aç gözlerini. Ayten?"

Sesim kendime bile yabancıydı. Şokta mıydım, buraya ait hissetmediğimden mi bu hâldeydim, yoksa onun yaşadığı acıyı seneler önce yaşadığımdan mıdır, belli bir sakinlik vardı üzerimde. Biraz daha kolonya döktüm avucuma, bu esnada mutfak kapısının önünde bir hareketlilik oldu.

Ağlayanlar, yas edenler, bağıranlar arasından yanımda bir silüet belirdi. "Ne oldu Ayten'e?" diye sordu. Başımı kaldırıp baktım. Yavuz'du gelen.

Zümrüt'ün halasının kızı İnci, "Bayıldı, annesi ölünce," diye lafa karıştı. Ne kolay söylüyordu insanlar bazı şeyleri. *Annesi ölünce. Babası dövünce. Zümrüt'ün çocuğu olmayınca. Abim karısını kumara koyacak kadar gözü dönünce. Biri bana Yavuz ve Ayten arasında bir şey olduğunu ima eden imzasız, gizli bir mektup yazınca...*

Üç hafta... Koskoca üç hafta ruh gibi dolaşıp durdum mektuptan sonra. Bana bu kötülüğü yapanın kim olduğunu tahmin etmem zor olmadı ama o kahrolasıca yakıcı his beni içten içe zehirlemeye devam etti.

Zümrüt bir anda uyandı. Yaşadıklarının kâbus olduğunu umarak baktı yüzüme. Elleri güçsüzce ellerime tutundu, ince kaşları çatıldı. Benden *kâbus* dememi bekledi. *Tüm bunlar kâbus...* Diyemedim, *kâbus değil bunlar sevgilim, annen öldü.* Bir insana *annen öldü* cümlesi kadar acı verici başka hangi cümle söylenebilirdi ki? Tabii o anneden anneye değişirdi. "Su," dedi yalnızca Zümrüt. Annesinden kopup giden o canı, suda aramak isteyen bir hâli vardı. İnci hemen su getirdi, ben içirdim.

"Hastaneye gidelim mi?" diye sordum. Bir yandan da onu kaldırıp götürmeye tetikteydi ellerim.

Suyu üç yudumda içip bitirdi ve hızlı hızlı kafasını iki yana salladı. "Yok..." dedi çatlayan, cılız bir sesle. Donuk bakıyordu gözleri. Evine yabancı, evdekilere yabancı, kendine yabancı gibi. Şoktaydı, ağlayamıyor, konuşamıyor, algılayamıyordu. Kaçıp götürmek istedim, nereye gidecektik ki? Annesi az önce öldü. Gidemezdi. Neden sonra başı omzuma düştü, usul usul soluk alıp verdi.

Yavuz karşımızdaki sandalyeye geçip bize bakarken ben de ona baktım. *Anlamak istiyorum bazı şeyleri. Neden burada? Neden karşımızda? Yardımcı olmak mı amacı? Neye yardım edecek ki? Gitsin. İçimde babam benzeri aksi bir kıskançlık var. Aniden bakışlarımız kesişiyor. Ne o çekiyor gözlerini ne de ben. İçeriden bir dünya ağıtlar yakıldığını duyuyoruz. Bu tuhaf yas bir tek Yavuz'la bana yabancı. Biz hiç kalabalık evlerin, göt kadar mahallelerin, rutubetli duvarların içinde yaşayan adamlar olmadık. En azından bir noktaya kadar ben de olmadım. Bu mahalledeki o evi tuttuğum zamana dek. Ama ondan da kolayca sıkılmıştım ve bırakmıştım işte. Garipsiyoruz ikimiz de. Zümrüt gibi sessiz kalıyoruz. Zümrüt suspus. Başı omzumda, kuş gibi incecik nefes alıp veriyor. Biz de onun gibi oluveriyoruz. Zümrüt ellerime uzanıyor sonra, yaşama tutunmak isteyen bir bebek gibi sıkıca. İçimdeki kıskançlık dağılıyor birden. Hem yersiz bu, babamın aptal sözlerinden oluşmuş bir*

urdan ibaret kıskançlığım. Bak, başı omzumda, elleri elimde, yüzüklerimiz parmağımızda işte. Taze ölüsü olan bir evde bu kıskançlık niye Akın? Yakışmıyor sana bu düşünceler... Üstelik ben de kaybetmiştim annemi, en iyi ben anlamak zorunda değil miyim onu?

Ama olmuyor, sevgilim. Affet beni. Ben annemin ölümünü sevdiğim bir oyuncağın kaybolmasından başka bir şey olarak görmedim ki hiç. Özellikle son zamanlarda oynamaktan hiç hazzetmediğim bir oyuncaktan başka bir şey değildi ki. Yok oldu gitti. Birdenbire. Cidden bir oyuncağın kaybolması gibiydi annemin gidişi. Anılarımız kaldı yalnızca aklımda. Oynamaktan keyif almadığım bir oyuncağın kaybolması pek üzmedi beni.

Bir dünya insan geldi eve. Zümrüt'le konuşmak istedi bazısı. Zümrüt'te çıt yoktu. Hiçbir akrabasını sevmiyor, onun sevmediği bana da sevimsiz görünüyordu. Babasını gördük bir ara, mutfak kapısında durup bizlere baktı, hızla çevirdi başını sonra. "Ferhat'a haber vermek gerek," dedi. Zümrüt'ün kılkuyruk dayıları hemen çıktı gitti telefon etmeye.

"Ferhat mahvolacak," diye mırıldandı Zümrüt. Başımı eğip yüzüne baktım. Gözleri bir noktada sabit ve dolu dolu, dudak kenarları ise gözleriyle taban tabana zıt, gülümser gibi. "En çok o severdi annemi."

Garip bir ifadeydi bu. Gözler ağlarken dudaklar güler miydi? Neyin intikamını alır gibi dalıp gidiyordu Zümrüt, bilemiyordum. Neşe geldi bu esnada. Zümrüt'ün önüne diz çöktü, sarıldılar. Ben gözlerimi Yavuz'a çevirdim, dik dik bakışım üzerine onun da gözleri beni buldu.

Ne zaman gidecekti? İçimdeki sabırsız adam soruyordu bunu. Yapması gereken ne varsa yaptı, gitsin. Sanırım işe yaradı bakışlarım, ceketinin yakalarını düzeltti ve kalktı. "Ayten, ben artık gideyim," dedi. Zümrüt başını kaldırıp ona baktı. "Bir ihtiyacın olursa bir telefonunla burada olurum. İşini de düşünme sakın, ne zaman iyi olursan o zaman dön."

Cenazeyle ilgili birileriyle konuştu. Çekti gitti sonra. Bana yazılan o kısacık mektup yine doluştu aklıma. Boğulacak gibiydim. Herkes ölüm acısıyla tutuşurken, benim saçma sapan bir mektup yüzünden bu denli öfkeli olmam da neyin nesiydi? Kendimden nefret ediyordum. Tiksiniyordum. Omzuma kuş gibi başını yaslayan sevgilimin yüzüne bakamıyordum utancımdan.

Sabaha dek bekledik öylece. Ölü evinde bulunmak ne tuhaf. İnsan ölenle ölüyormuş gibi cansızlaşıyor, renkleri soluyor, yüzler asıla asıla dökülüyor sanki. Ağlayanlarla yıkanıyor ev. Aslında sadece çocukları ağlıyor Emine annenin. Zümrüt hariç. Zümrüt hiç ağlamadı annesi öldüğünden beri. Ben de ağlayamamıştım annem öldüğünde uzun bir süre. Yemeden

içmeden kesilmiş, kendimi odaya kapatmıştım. Babam dövecekti neredeyse beni, zor aldılar elinden. İlgi çekmeye çalışıyormuşum, ilgi...

Hayatın bizi getirdiği şu nokta ne tuhaftı... Babama o mektubu yazıp bana gönderdiği için hesap sormam gerekti ama yapamıyordum. Sevgilime güveniyordum, ona deli gibi âşıktım ve onun aşkından da emindim. Beni göğsünün içinde kendisine hayat bahşeden ikinci bir kalp gibi taşıyordu o, nasıl söküp atabilirdi ki? Nasıl *bir başkasıyla, Yavuz'la* aldatabilirdi beni? Yavuz peki? O nasıl yapabilirdi böyle bir şeyi? Asla yapmazdı. Biz aynı havayı solumuş, aynı topraklara doğmuştuk onunla. Kardeşlerimden çok o bilirdi beni, keza ben de onu... Böyle bir şey mümkün değildi ki! Muhakkak gitmeliydim babama, o kirli zihniyetini bizden uzak tutmasını söylemeliydim ancak şimdi değil.

Şimdi yapmam gereken tek şey Zümrüt'ün yanında olduğumu hissettirmemdi. Her insanın ölümle baş etme şekli farklıdır. Zümrüt derin bir sükûtu seçiyordu. Ağırbaşlı bir sessizlikle ben de ona eşlik ediyordum. Saramadığım bütün yaraları için acısını çekenin kendim olmasını isterdim. Hiç ölüm girmemiş evler varmış, Zümrütlerin evi de o evlerden biriydi. Ölümün bir aileye anneyle gelişini çok iyi tanırdım ben. Annenin gidişiyle ailenin yalnızca adı kalır, tozlanır, eskir, bir hatıraya dönüşürdü. Bu, kaç yaşında olursa olsun insana manevi yönden büyük bir eksiklik hissettirirdi. Çünkü anne; kış günü kaynayan bir tas çorba, yapılan yanlışta işitilen tonla azar, terleyince sırta sarılan havlu, ateşlenince alna koyulan alkollü bir bez, okul bitirilince gururlu bir gözyaşı, ilk kalp çarpıntısında omuzda bir el, evlenilince dua durağı, torun verince gülen bir dudak kırışığı, hayat hakkında bilgi sıralayan canlı bir ansiklopedi ve belki de en önemlisi, sınırsız ve koşulsuz bir sevgidir. Bütün bunları bilmem için annemin kırk sene benimle yaşamasına gerek yoktu; çevremde çok görmüş, işitmiştim bu hikâyeleri. Çocukluğumun, ilk gençlik yıllarımın karanlık gecelerinde başka hayatları düşüne düşüne, kendimi başka annelerin çocuklarının yerine koya koya özümsemiştim bunları. Başka çocukların annelerini yama yaptım sırtıma hep ben, sahte bir sıcaklıkla yaşadım durdum.

İnsan insanı çok sevebilirdi ama doğuran ve doğan arasındaki sevgi bambaşkaydı. Bu başkalığı yitirmek sancılıdır. Zamanında hep anneme kabahat buldum ben çünkü babam çok haklı görünürdü. Babam anneme göre ezici bir güçlülüğe sahip olduğundan bu gücü haklılık olarak sayardım. Çocukluk... Annem yoksa babam vardı çünkü. Yokmuş, anladım. Nokta kadar düşünülmediğimde ayrımına vardım bunun. Benim babam

sadakat nedir bilmeyen bir adammış, başka tenlerde çürütmüş ömrünü. Annemse içten içe yanan bir mum fitiliymiş, kendi kendine eriyip sönmüş. Annemin haklı olduğunu, onu yitirdikten seneler sonra anladım.

Emine annenin cenazesi öğle namazından sonra kaldırıldı. Yusuf da Neşe'den duymuş, geldi cenazeye, sağ olsun. Ferhat'a haber edilmişti ama çok uzakta olduğundan gelmesi akşamı bulacaktı. Onun yerine bir omuz oldum ben annesinin tabutuna. Zehra bağırıp ağlarken Zümrüt hâlâ sessiz sessiz bakıyordu. Emel ve Gülin, büyük halasıyla evde bırakılmıştı. Nergis sessizce ağlıyordu. Hava sıcaktı o gün. Zümrüt'ün elini tutan elim terden sırılsıklam olmuştu. Arada bir cebimde taşıdığım mendille Zümrüt'ün terlemiş alnını siliyordum. Bir tek, mezarın başında dua edildiği esnada ayrıldı Zümrüt'le ellerimiz. Başımı kaldırıp dua edenlere bakarken mezarlığın ucunda Yavuz'u gördüm. Simsiyah bir gözlük takmıştı gözüne, siyah bir takım giymişti. Dua ediyordu. Kara gözlüğünün ardından bana baktığını biliyordum.

İçim soğumuyordu.

"Akın Bey,

Size bu bilgiyi verip vermemekte çok tereddütteyim lakin bilmenizin lüzum gelmekte olduğunu anladım. Sevgiliniz Ayten Hanım ve dostunuz Yavuz Bey arasında hiç de hoş olmayan bir muhabbet bulunmakta. Bunu sizin karşınıza çıkıp söyleme cesareti gösteremediğim için beni bağışlayın. Sizin iyiliğinizi düşündüğüm için bu yolu seçtiğimi bilin. Aile hayatınızda yaşadığınız o elim hadiseden sonra böyle bir olayın yaşanması muhakkak çok sarsıcıdır. Size değer verdiğimden bu mektubu yazmayı bir borç bildim kendime..."

Borcunu *sikeyim.*

Öfkeden neredeyse gözüm kararacaktı mektubu ilk okuduğumda. Babama ulaşmak için hemen yola koyulmuştum. Sonra bir anda durmuştum. Zaten istediği bu değil miydi? İstediği beni delirtmek, bu söylemlerle Zümrüt'le aramı açmak, ondan ayrılmamı sağlamak değil miydi? Ben Zümrüt'e güvenmiyor muydum? Güveniyordum elbet. Benim sevgilimin bana bakarken kirpikleri titrerdi sevgiden, nasıl güvenmem? Söve söve geri dönmüştüm işe.

Babam hep mi böyle acımasız ve kötü bir adamdı? Tek istediğim ondan bir parça bile olsun almamış olmaktı. Gözlerimi almışım ondan, başka bir şeyini bile istemem. İstemem ama böyle de annem gibi oluyordum büsbütün. Abim en çok babamlaşandı aramızda, Ajda ise annemin tıpatıp kopyasıydı. Ya ben? Ben hiçbirine ait hissedemiyordum ki. Ne anneme hak verebiliyordum ne de babam gibi gaddar olabiliyordum.

Sessizlik içinde eve dönmeden önce Yavuz usulca yaklaştı bize. "Başın sağ olsun Ayten," dedi Zümrüt'e. Sarıldı. Ben nasıl kaskatı oldum, nasıl bakakaldım... Mektuptaki *sevgiliniz Ayten Hanım ve dostunuz Yavuz Bey* sözleri boğazıma dizildi birer birer, nefes alamadım. Boğazımı temizler gibi yaptım, Zümrüt geri çekildi.

"Sağ olun Yavuz Bey," dedi. Sesi öyle kırıktı ki yabancıladım. Yine kıskançlığım cam gibi dağılıp kesti beni o an. Kendime müthiş sinirlendim o bu vaziyetteyken ben mektuptaki yalan sözlere aldanıp bunları düşündüğüm için.

Eve vardığımızda yine Kur'an okudular. Salih yerli yersiz konuşuyordu. "Çok para döktüm tedavisi için, çalmadığımız kapı, medet ummadığımız duacı kalmadı. Vadesi bu kadarmış karımın..."

Adi şerefsiz. Bir kuruş ilaç parası vermediği gibi Marmaris tedavisine gitmemize de engel oluyordu neredeyse. Ona bile geç kalmışız, bilmiyorduk. Ölenin ardından konuşmak ne kolay, yalan yanlış şeyler söylense bile kendini savunamıyor, gerçekler de onunla birlikte mezara giriveriyordu. Salih'e öfke dolu bir bakış attım o an. Gözlerimiz çakıştı, başını hemen önüne eğdi. *Pezevenk seni, dua et yirmi dört saati bile dolmadı o kadının ölümünün ardından, yoksa yedirirdim bu laflarını.*

Gece yarısına doğru Ferhat geldi. Ferhat eve gelir gelmez ablalarına sarıldı önce. Zehra'yla ağlaştılar uzun uzun, Zümrüt ise sessiz ama sıkıca sarıldı kardeşine. Genç bir erkeğin annesini kaybetmesi çoğunlukla daha zordur derler. Belki doğrudur. Ferhat o zorluğu bire bir üzerinde taşıyanlardan biriydi. Yıkılmıştı resmen. Onu son gördüğümde cılız bir oğlan çocuğu gibiydi, askerlik onu büyütmüş olsa bile annesi ölen her insan gibi onun da gözlerinden okunuyordu kırıklığı.

Aynı kırıklığı ben senelerdir taşıyorum oysa, yabancısı değilim.

Zümrüt'ün aptal akrabaları cenaze evi dinlemeden ağzımı arayıp durdu. Zümrüt kaçmış bana, doğru muymuş? Ben çok zenginmişim, yatlarım katlarım varmış, gerçek miymiş? Babamın otel zinciri varmış -en şaşırdığım buydu- Antalya'da mıymış? Babam milletvekiliymiş, birilerini işe sokabilir miymişim?

İnsan dünya telaşına düşünce riyakârlaşır. Zümrüt'ün akrabaları da o telaşa düşenlerden. Nato kafa nato mermer... Yarı İtalyan olduğumu duysalar sünnetli mi sünnetsiz mi olduğumu bile merak ederler bunlar. Sıkıldım. Yavuz'a baktım. Onu da soru yağmuruna tutuyorlardı ve o da sıkılıyordu. Hatta onun bekâr olduğunu duyunca genç kızlarda farklı bir işve cilve belirdi. Fakat Yavuz pabuç bırakır mıydı? Karısının öldüğünden

giriyordu konuya, oğlundan bahsediyordu, cinayete kurban gittiğini yapıştırıyordu onunla evlendiği için. Biri, "Mafya mısınız yani?" diye sordu. Yavuz sustu ama etraf buz kesildi. Kadınlar da suspus tabii, can korkusu bu, benzer miydi başka şeye? Bir de bir kadını sevdiğini söyledi. Evlenecekmiş yakında, *darısı başınıza* dedi. Şaşırdım. Sigara içmeye çekip çıkardım onu dışarıya.

Önce büyük bir sessizlik gezindi aramızda. İçeride yoğun bir gürültü vardı, sanki çok muhtaçlar gibi gelenlere yemek veriyorlardı bu saatte. "İyi yalancısın," dedim.

Gözleri beni buldu. Anında anladı. "Bu insanlara anladıkları şekilde cevap vermeliydim," diye savundu kendini.

Dudak büktüm. "Haklısın, değişikler," diyerek sigaramın külünü silktim. "Demek bir kadını seviyorsun ve yakında evleneceksin?"

Gözlerine ulaşmayan kısa bir gülüş belirdi yüzünde. "Güzel yalandı, kabul et."

"Ee, Kırmızı Kulüp'te Maria diyordun?"

Ben kimsenin ilişkisine karışmayı sevmezdim. Bağlamazdı beni esasında ama müthiş bir merak duyuyordum o an bu bilgiye. Yanıyor, tutuşuyordum bunu bilmek için. Seviyorum onu desin, evleneceğim onunla desin, köpek gibi âşığım ona desin diye bekliyordum. Uzun uzun sigarasını soluyor, bakmıyordu asla bana. İşkillenmeli miydim? Konduramıyordum ulan! Babam asla haklı olamazdı. İmkânsız!

"Var gibi bir şeyler," dedi biraz sonra.

İçime serin yağmurlar yağdı o an. "Sevindim," dedim. "Cidden, senin adına sevindim..."

Gülümsedi yine. "Senden önce evlenirim belki, ne dersin? Yıldırım nikâhıyla?"

"İkinci defa bunu yapacak mısın gerçekten?"

Dudak büktü. "Sen de haklısın, evlilik ciddi bir adım. Alelacele olmamalı... Benim bebeğim olmasa evlenmezdim hiç."

Sigaramdan son nefesimi çektim. Omzuna elimi koyup iki defa vurdum. "Bu kadar katı olma. Maria'yla iyi bir evliliğin olabilir."

"Bunu tecrübe etmeden bilemem."

Bu esnada içeride bir bağırış oldu. Yüzümüzdeki o ufacık tebessüm bir anda silinirken içeri koştuk. Bizi öyle büyük bir olay karşıladı ki ikimiz de antrede kalakaldık. Ferhat'ın elinde uzun bir ekmek bıçağı, babası yere yığılmış, akrabalar bağırış kıyamet, Zümrüt Ferhat'ın bıçak tutan eline

uzanmaya çalışıyor... O an ayıldım, Zümrüt'ün bıçağa uzanan elini tuttum.

"Yapma!" dedim. Kanlı bıçağa uzanırsa bir kere de o deşecekti babasını, çok belliydi hâlinden, gözlerinden, duruşundan. Ben onu bir bakışından, dudağının kenarının kıvrılışından, soluğunun titreyişinden tanırdım...

Salih yaralı itler gibi bağıra çağıra sövüp sayarken acısından ağlıyordu. Birileri ambulans aramak için fırlıyor, birileri yarasına bastırıyor, birileri Ferhat'ı tutmaya çalışıyor... Herkes gergin, herkes uykusuz, herkes fütursuzca kırıyordu birbirini.

"Annemin ölüsü soğumadan bu eve başka kadın getirmeyi nasıl düşünürsün baba?" dedi Ferhat. Elinde uzun, babasının kanıyla kırmızıya boyanmış ekmek bıçağıyla, on dokuzunda askerliğini yakan Ferhat...

Sonrası bir dolu kargaşaydı.

Biz Ferhat'ın peşinden karakola giderken, Zehralar ve dayıları babasını hastaneye götürmeye gitti. Polislerin koskoca adam olmuş çocuğu itip kakmaları sinirimi bozdu. Karakolda artık neredeyse ahbap sayıldığım çok tanıdık memur yüzleri görünce midem bulandı. Birkaç tanesi bana ters ters bakarken anlamlandıramadığım bir şekilde bazıları da Yavuz'la çok samimi konuşmuşlardı. Ferhat'ı nezarethaneye attılar, ifade için yarın sabah beklenecekmiş. Yavuz tanıdık avukatları olduğunu söyledi Zümrüt'e, polislerden rica edip aradı birini, yarın sabah gelebilirdi ancak. Zümrüt hiçbir şey söylemedi. Savcı, istenilirse avukat gelebileceğini söyledi ve bir dünya protokol dizdiler önümüze. Burada durmamızın pek bir anlamı olmadığını söylediler kısaca.

Zümrüt yere çöküverdi sonra. Ruh gibiydi. "Hastaneye gidiyoruz," dedim onu belinden kavrayarak.

İtiraz etti, elleri itti beni. "Gidemem ki," dedi. "Kardeşimi burada bırakamam ki."

Çok öfkeliydim ona. Çünkü hâlâ kardeşlerinin ardını toplamaya çalışan bir ebeveyn gibiydi. Oysa hiç kimse ona bu sorumluluğu yüklemiyor, onu abla olarak bile görmüyordu ama o inatla, dağılmış ailesini bir arada tutmak için çabalıyordu. Omuzlarından tutup sarsmak istiyordum onu bazen. Bu amansız ve boş çabasından kurtarmak için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırdım ama kıyamıyordum da ona, kaybı çok büyüktü.

Dışarı çıkıp karakolun önündeki kaldırıma çöktük üçümüz. Gecenin bir körü, yasaklar hâlâ sürdüğünden karakolun önü bomboş, hava hafif esiyordu. "Nasıl oldu da böyle bir şey yapabildi?" diye sordu Yavuz. O da

gitmiyor, gidemiyordu çünkü ne taksi vardı ne de başka bir vasıta. Bozuluyordum yanımızda olmasına ama susuyordum.

Zümrüt ellerini çenesine dayadı. "O yapmasa ben yapardım," dedi. Bir öfke dalgası daha içimi yaktı.

"Kendine gel Zümrüt!" dedim en sonunda. "Nasıl düşünürsün böyle bir şeyi?"

İki elini yüzüne kapatıp, dirseklerini dizlerine koydu. "Karısı mezara gireli yirmi dört saat geçmemiş, eve kadın almayı düşünüyor! Aptal akrabaları da buna ses etmiyor! Nasıl sakin olabilirdim? Ferhat da benim gibi düşündü hiç şüphesiz. Allah'ım... Sadece kardeşime yazık oldu. Hayatını yaktı!"

"Baban ölmedi Ayten," dedi Yavuz. "Büyük bir olasılıkla yaşayacak, bu durumda Ferhat aleyhine de ifade vermeyecektir. İçin rahat olsun."

Zümrüt ellerini yüzünden çekip boş boş önüne baktı. "Keşke ölseydi!" dedi sinirle. "Keşke annem yerine o geberseydi! Mahvetti her şeyi, mahvetti ailemizi!"

Sustuk. Sustuk ama biliyorum ki üçümüzün de içi nefretle kaynıyordu o adama karşı. Zümrüt başını omzuma yasladı sonra. Kolumu kaldırıp göğsüme çektim onu. Gecenin içinde köpekler havlıyor, uzaklardan bekçi düdükleri çalıyordu. Zümrüt o zaman ağlamaya başladı. Çünkü başka çaresi kalmadı. Her insanın bir dolma noktası vardır veya çatlamak için an kollar bazı hisler insanın içinde dura dura. Şimdi Zümrüt'ün gözlerinden süzülenler, çektiği acının taşması veya kırılan gönlünden sızan sevgisizliğidir. Gitgide artan bir hıçkırık dalgası, onun arkasında dağ gibi duran bedenimi sarsıyordu. Annemin öldüğü gecenin sabahını hatırladım ansızın. Sabah hiç olmayacak sandığım ama güneşin garip bir hainlikle parıldadığı o sabah, Ajda'nın da başı böyle göğsümde, hiçbir şeyi doğru dürüst anlamasa bile herkes ağlıyor diye feryat figan ağlayışı, tıpkı Zümrüt gibi kalbimin üzerinde titremektedir hâlâ.

Hıçkırıkları nefesiyle birlikte ağırlaşıp en sonunda sustuğunda, kendini huzursuz bir uykuya bıraktığını anladım. Yavuz'a baktım, ayakta duruyor, şehrin uzak ışıklarına bakarak sigara içiyordu. Usul hareketlerle Zümrüt'ü kucağıma aldım. Yavuz bize döndü, gidip aracın kapısını açtı. Onu arka koltuğa yatırdım. Şakaklarım uykusuzluk ağrısından çatlayacak gibiydi, parmak uçlarımla başımı ovuştururken sırtımı arabaya yasladım.

"Sigara?" diye sordu Yavuz.

Uzattığı sigarayı aldım. Onun gibi şehir ışıklarına bakarken dumanı soludum. Sonra ansızın, "Yavuz, senin şu Koralplerle olan davan ne oldu?" diye sordum.

Yüzünde bir gerilme oldu. "Darbe her şeyi bok etti," dedi. "Dava ileri bir tarihe ertelendi ama bir şey çıkacağını sanmıyorum bu saatten sonra. Olan oldu."

Ölen öldü. Olan Füsun'a oldu.

"Ben böyle olmasını hiç istememiştim," diye savundu kendini Yavuz. Sessizliğimden onu suçladığımı sandı besbelli.

"Tedaviye gidiyor musun?"

Gözleri bana döndü. "Hayır, atlattım bazı şeyleri."

Gözlerimi kısarak onu süzdüm. "Buna kendin mi karar verdin?"

Sıkıntılı bir nefes çekti içine. "Psikolojiyi üçüncü sınıfta bıraktığın için pişman olduğundan mı bu azarlar gibi konuşman? İyiyim ben, Akın."

Bok iyisin, aptal. "Tedaviye devam etmeliydin."

Gözlerinden bir öfke dalgası geçti. "Tavsiyen için teşekkürler," dedi yarım ağızla.

"Bazen senin ağzını burnunu kırasım geliyor," diyerek yüzüne baktım. Bu gerçek bir itiraftı. Onu dövmek isteyen kavgacı bir yanım vardı. Füsun hayatına girdiğinden midir bilmem ama o zamandan beri Yavuz'da bir sıkıntı olduğunu çok net görebiliyordum. İnsanları irdelemeyi severim. Onların hayatlarını nasıl yaşadıkları, neleri sevip sevmedikleri dikkatimi çeker. Lakin Yavuz'un hayatı son zamanlarda çok değişik geliyordu bana. Yokuş aşağı gibi. Sebebini bilmiyordum.

Omuz silkti. "Tedaviye tek ihtiyacı olan ben değilim o hâlde."

"Sinirlerimi bozuyorsun."

"Neden?"

Duraksadım. "Bilmiyorum." *O saçma mektup yüzünden. O kahrolası mektubun içimde yarattığı kıskançlık yüzünden.* "Araban da kaç gündür bizde kaldı..." diyerek geçiştirdim konuyu.

"Dert değil," dedi. Sessizleştik. Sonra, "Ulan ne boktan bir ailesi var bu kızın!" dedi.

Salih itinin Zümrüt'ü evin önünde dövüşünü gördüğüm gün geldi aklıma. Biten sigaramı ayakkabımın ucuyla ezdim, Salih'i ezer gibi. Zümrüt'ü alıp kaçırmak istiyordum her şeyden, en çok da ailesinden. Kaçırayım, götüreyim, İtalya'nın sıcak kıyılarında yaşayalım doludizgin. Kızgın güneş daha da parlatsın tenini, güneşten ziyade Zümrüt kavursun beni. Karışık, darmadağınık saçlarında kaybedeyim kendimi, esmer

teninde can bulayım, sarıp sarmalayayım ve hiç bırakmayayım onu. Bir güneş gibi doğup batayım iki göğsünün arasında, orada yaşlanayım. Keşke çocukluk yaralarını hatırlamamasının bir yolu olsaydı. Keşke unuttursaydım ona o kirli geçmişini. Aklında yalnızca beni öptüğü, onu öptüğüm, ona yüzlerce kez seni seviyorum dediğim anlar, sevişmelerimiz kalsaydı.

Ama işte... Keşkelerle yürümüyor bu dünyanın gemisi. Zaman ne bana ne de Ayten'e hiç acımıyor. Ben onu sıcacık İtalya kıyılarında, incecik elbiselerle hayal ederken o; İstanbul'da pahalı kumaşların içerisinde, başka bir kolda, dudaklarında İstanbul kırmızısından bir rujla, belki de garip bir aşkla, içimi dağlayacak kadar sıcak bir şekilde gülümsüyor. "İyi ki doğdun," diyor ona. Ben çok güçlüyüm. O an her açıdan çok güçlüyüm. Sağlığım, maddi yaşantım ömrümün en iyi zamanlarında. Ancak yine de bu kadın hâlâ benim en zayıf yönüm. Bir başkasıyla evli, parmağında bir başkasının yüzüğü parlayan, biraz kilo almış, belki de hamile ve en önemlisi mutlu Ayten Karaca, hâlâ benim içimde kalmış en büyük ukde, hiç kapanmayan, sürekli kanayan bir yara.

Bir sürü mum yanıyor önlerinde, ince ince eriyen ben oluyorum.

Haziran ayının ilk pazar gününün akşamında, Yusuf'un ailesi Neşelerin ailesiyle tanışmaya geleceklerdi. Neşe rengârenk giyinmiş, yüzüne en afili renklerde boyalarını sürmüş, saçlarını krepe yaparak kabartmış ve toplamıştı. Neyzen Bey, Yusuf ve ailesi gelmeden önce ardı ardına salonda sigarasını yakınca Feraye Hanım kızmış, evin içini ağır Samsun tütünüyle doldurduğu için bir ton söz söylemişti ama Neyzen Bey onu umursamamıştı. Biricik kızının yuvadan gideceği gerçeği çökmüştü üstüne.

Akşam sekize doğru geldi Yusuf ve ailesi. Anne baba harici, iki kız kardeş, bir dede, bir amca, bir yenge ve onların altı yaşındaki oğlu Cüneyt vardı, koltuğunun altına plastik kamyon oyuncak sıkıştırmıştı çocuk. Cümbür cemaat bu gelişe şaşırmıştı Neşeler. Apartmanın üçüncü katında oturduklarından, dedesini sırtında taşımış, kan ter içerisinde kalmıştı Yusuf. Tabii çeri domates gibi kızarmıştı yanakları. Dedesini sırtından indirir indirmez üzerini başını düzeltip Neşe'ye gülümsedi. Neşe hemen dedenin eline uzandı, öpüp başına koydu.

"Hoş geldin dede."

"Oş bulduk Meşe kızım."

Mahmut dedenin dişsiz ağzından çıkan kelimeler gülümsetti Neşe'yi. Sonra tüm aile fertleriyle öpüşüp sarıldı. Yalnız Yusuf'un amcasının

karısıyla -adı Süslü'ydü- diğerlerinden daha uzun ve daha sıkı sarılmıştı çünkü kadın öyle sarılmıştı. Adı gibi süslü ve çok konuşkan bir kadındı. Kulaklarında fıstık yeşili halka küpeleri, akşamdan sarıldığı belli olan küçük kâkülleri, oldukça kabarık ancak çok eskimiş turuncu tüylü çantası ve pazen kumaş yeşil beyaz elbisesiyle çok rüküş bir görünümü vardı. Üstelik kadın kendi ev terliklerini yanında getirmişti. "Başkasının terliklerini giyemem de cicim, yanlış anlamayın beni sakın..." demişti yapmacık bir sırıtışla terliklerini giyerken. Neşe şoke olmuştu.

Salona geçtiklerinde Süslü yenge hariç herkes susmuş, birbirine bakıyordu. Süslü yenge, hiç es vermeden aklına gelen her şeyi sıralar gibi konuşuyor, onunla ilk kez karşılaşan Neşe'nin ailesini şoka sokuyordu. Anlattığına göre Yusuf biraz da onun elinde büyümüş, çok emeği varmış üzerinde; ne kızlar beğenmiş de Yusuf'u, Yusuf'a layık değil diye bunlar reddetmiş, Neşe biraz zayıf mıymış, az kilo alsa ele gelse miymiş, aslen Afyonkarahisarlı olan Süslü yengenin oralarda etine dolgun kızlar sevilirmiş, Yusuf da severmiş mutlaka böyle kızları; saçları ne güzelmiş Neşe'nin ama taraması çok zor olurmuş bu kıvırcıkları, kendi saçları düz olduğundan güzelce taranıp kurutulurmuş...

Süslü yenge susmuyordu, yarınlar yokmuşçasına konuşmaya devam ediyordu. Neşe'nin annesi Feraye Hanım sofraya davet etmese, konuşması sonsuza dek sürüp gidecekti muhtemelen. Yerde plastik kamyonuyla oynayan Cüneyt'i, kafasına bir tane şaplak atarak sofraya yönlendirdi Süslü yenge. Mahmut dede başköşeye, diğer aile fertleri de masanın yanlarına dağıldı. Süslü yenge ağzını yemek yerken kapatabilmişti yalnızca. Bu olaya içten içe sevindi Neşe.

"Ee, Mahmut Bey, daha daha nasılsınız?" diye sordu Neyzen Bey, dedeye.

Kulakları ağır işiten dede, Neşe'nin babasının sorusu üzerine boş boş masaya bakındı. Yusuf'un babası Kadir Bey girdi araya. "Nasıl olduğunu soruyor baba, iyi misin?" diye bağırdı yaşlı adamın kulağına doğru.

"İyiyim bre, neyim olacak alimallah? Çakı gibiyim," diye parladı yaşlı adam.

Oğluna mercimek çorbası yedirmeye çalışan Süslü yenge, "Mercimek biraz koyu mu olmuş sanki cicim?" diye sordu Neşe'ye bakarak. Yemek servisini yeni bitiren Neşe bir an kalakaldı. Sabahtan beri çok uğraşmıştı yemekler için. Çorba gayet güzeldi ona kalırsa.

"Bilmem ki yenge..." dedi telaşla.

Yusuf'un annesi onun koluna dokunmasa üzülecekti. "Sen bakma ona," dedi fısıldar gibi. "O hep böyle patavatsızdır. Aklın varsa laflarına karşılık ver."

Kayınvalidesine doğru eğildi Neşe. "Ayıp olur Mediha teyze..."

Bu esnada Yusuf konuya dâhil oldu. "Çok güzel olmuş, ellerine sağlık Neşe," dedi.

Neşe, Yusuf'a tatlı tatlı gülümserken Neyzen Bey boğazını temizledi. "Kızım, ekmek uzat misafirlerimize hadi," dedi. Adam kızını kıskanıyordu. Misafirler olmasa bir kutu Samsun'u tek başına içecekti o anda hiç şüphesiz.

Sofra faslı bittiğinde salonda koyu bir sohbet başladı. Yusuf'un annesi Mediha Hanım ve Neşe'nin annesi Feraye Hanım çok iyi anlaşmışlardı, bu da Süslü yengenin kıskançlıktan kudurmasına neden olmuştu. Süslü yenge, iki kadının konuşup anlaşmasına o kadar sinir olmuştu ki her şeyi fütursuzca eleştirmeye, burun kıvırmaya ve üstten bakmaya başlamıştı. Düğün, takı ve isteme konuları açıldığında sanki yirmisinde bir genç gibi kendini Neşe'yle kıyaslamaya çalışarak, kollarına taktığı bilezikleri şangırdatıyordu. "Bana çok bilezik, çok altın takılmıştı. Takı töreninde ağırlıklarından her yanım ağrıdı."

Mediha Hanım da gururlu bir edayla burnunu havaya dikip, "Neşe kızımın da en iyisi olacak Süslü, sen merak etme. Bir omuzdan bir omuza beşibiryerdesi ve altı Adana burması bileziği hazır onun," dedi. Hasedi yüzüne yansıyan Süslü yenge çatlayacaktı neredeyse.

Salonun diğer bölümünde de erkekler oturuyordu. Mahmut dede tekli koltukta çenesi göğsüne inmiş, uyuklamaya başlamıştı. Neyzen Bey ve Kadir Bey ise ülkenin durumundan, sağ-sol çatışmalarından, kavgalardan ve darbe gününden bahsediyor, hummalı bir şekilde o kara günler tekrar tekrar anlatılıyordu. Yusuf'un gözleri salonun köşesinde annesine bir şeyler anlatan, anlatırken heyecanlanan Neşe'ye kayıyor, kıza bakarken gülümsemeden edemiyordu. Biliyordu Yusuf, aradığını bulduğuna çok emindi ve çok mutluydu.

Hoş tanışmanın ardından gece yasakları başlamadan kalktı Kılıçoğlu ailesi. Süslü yenge dışında herkesin yüzünde bir memnuniyet vardı. "Bir sonraki gelişimiz hayırlı bir iş için olacak inşallah," dedi Kadir Bey, Neyzen Bey'in elini sıkarken.

"Nasip..." demekle yetindi Neyzen Bey.

Mahmut dede uykusundan uyandığı için huysuz bir çocuk gibi bakıyordu etrafa. "Hadi bakalım dede, alayım ben seni sırtıma," diyerek

eğildi Yusuf, dedesinin önünde. Dede, kendisine verilen komutu ikiletmeden kollarını torununun boynuna sardı, Yusuf dikkatle koca adamı sırtına aldı. Allah'a ısmarladıklarla iki aile vedalaştı. Kapı kapandıktan sonra Neşe hemen balkona, babası Neyzen Bey ise Samsun tütününe koştu. Kızının beyaz tüller ardından gördüğü silüetinde, aşağıdaki sevdiği adama el sallayışına bakarken, yüzünde hüzünlü ama kızı için mutlu olan garip bir ifade vardı.

Akın 15 Haziran'da mezun oldu.

Mezuniyetinin olduğu sabah gözlerimi açıp onu yatakta bulamadığımda çok korktum çünkü banyodan sesler geliyordu, saçlarını kesmiş olabilirdi. Saçlarıyla annesi yüzünden içinde büyüttüğü o derdi biliyordum. Yine de kesmesini istemiyordum. Seviyordum saçlarını... Kesmesini istemiyordum. Korkuyla girdim banyoya. Sakal tıraşı oluyordu. Beni fark etti hemen.

"Günaydın çiçeğim," dedi, yarısı köpüklü yüzüyle. Yeni duş almıştı, üzeri çıplak, altında havlusu vardı ve ıslak saçlarından çıplak omuzlarına su damlıyordu. Kesmemişti saçlarını. Gülümsedim.

"Günaydın Alacalı..."

Minik adımlarla yanına ilerleyip yarım adım arkasında durdum ve buğulu banyo aynasından yansımasına bakarak tıraş olmasını izledim. Ustura, kemikli yüzünde pürüzsüz, kaymak gibi bir cilt bırakarak kayıyordu. Bir an duraksayıp omzunun üzerinden yan yan baktı bana. "Ne o, niye bakıyorsun öyle?" diye sordu.

"Ben yapabilir miyim acaba bu tıraş işini diye bakıyorum." Tek kaşı şaşkınlıkla havalandı.

"Beni kesip biçmek mi istiyorsun yoksa sen?" dedi muzip bir tınıyla. Aramızdaki yarım adımı kapatıp çıplak sırtına sarıldım. Ateşten tenine yanağımı bastırırken gözlerimi yumdum. Mis gibi kokuyordu. Onu seviyordum. O olmasa hiçbir şeyle başa çıkamazdım, biliyordum. Annemin ölümü, Ferhat'ın babamı bıçaklaması, karakollar, adliye, hastane... Benim için o kadar çabalamıştı ki bazen onu hak etmediğimi bile düşünüyor ve çok üzülüyordum buna. Bana dönerken gözlerimi açtım. "Ne oldu? Kötü bir rüya mı gördün?" Elindeki usturayı dikkatli bir şekilde aynanın önüne bıraktıktan sonra ıslak elleriyle yanaklarıma dokundu, okşadı.

"Yok," diyerek omuz silktim. Ellerimi çıplak göğsüne koydum ve göğsündeki büyük beyaz lekelerde işaret parmağımı gezdirmeye başladım.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum." Parmağım usul usul boynuna, oradan da yüzüne doğru yamuk çizgiler çizerek kaydı. "Bir de dünyanın en yakışıklı gazetecisinin bugün okulundan mezun olacağını..."

Boğuk bir kahkaha attı. Yüzünün bir yarısı hâlâ köpüklüydü. Çok tatlı bir görüntüsü vardı. "Öyle miyim cidden?" diye sorarken beni kendine bastırdı. Yanağının köpüklü olmasını umursamadan parmak uçlarımda kalkıp öptüm. Hemen elleriyle dudaklarımı sildi, gülmeye devam etti.

"Öylesin tabii."

"O zaman bu yakışıklı gazeteci ilk yeminini sana etsin," diyerek saçlarımı okşadı. "Her zaman doğru ve gerçek haberlerin peşinde koşacağıma, tarafsız ve objektif bir yaklaşım sergileyeceğime, sahtekârlık ve riyakârlıkla işimin olmayacağına namusum ve şerefim üzerine yemin ederim, hanımefendi."

"Ya, Akın!" diyerek başımı çıplak göğsüne yasladım ve sıkıca sarıldım ona.

"Gel bir elini yüzünü yıkayalım senin," dedi sonra geri çekilerek. Bunun sonunu biliyordum, sırılsıklam edecekti beni hain! Bu sebeple geri çekilmeye çalıştım.

"Yok yok, sen işini bitir sonra ben yıkarım yüzümü," dedim ama nafile. Çekti musluğun yanına beni, soğuk suyla yüzümü yıkamaya başladı. "Ya, dur! Dur, her yerimi ıslattın!" Tabii en sonunda ne mi oldu? Kaçınılmaz bir su savaşı... "Yalı kazığı, uzak dur benden! Her yanım su oldu!"

"Oh, iyi oldu sana. Ayıldın mı?"

Islanan saçlarımdan ve çenemden akan sular üzerimdeki geceliğime damlarken, "Ver şu usturayı da keseyim yüzünü," dedim sinirle. Usturaya uzanmaya çalıştım, elimi tuttu.

"Çocuklara yasak!" diyerek damarıma bastı.

"Sensin çocuk! Şu hâline bak! Alacalı domuz!"

Çok daha fazlasını söyleyecektim ama Akın öperek susturdu beni. Hiç adil değildi, söyleyecek bir tek lafı yoktu besbelli ve beni öperek geçiştiriyordu. Tamam, geçiştirmiyordu. Beni çözmüştü. Kadife dudakları dudaklarıma değer değmez susmak, aşkla yanıp tutuşmamak mümkün değildi. Islak ve soğuk dudaklarından ağzımın içine sızan dili bana haddimi bir güzel bildiriyordu, sağ olsun. Bunun üzerine bana başka laf söyleyemezdi. Hep susuyordum, beni öptüğünde kelimelere gerek kalmıyordu.

"İzninle şimdi yarım kalan şu tıraşımı bitireyim..." dedi geri çekilerek. Arkasını döndü, buğulu aynadaki yansımasından gülümsediğini görebiliyordum. Çıplak sırtına baktım yeniden. Sol omzunda belli belirsiz ufacık

yara izini o an fark ettim. Kurşun yarasıydı bu. Altı yaşındayken marinada vuruluşundan kalmıştı. Parmaklarımı uzatıp ize dokundum. İrkildi, aynadan göz göze geldik. Gözlerinde değişik, bambaşka bir ifade belirdi. Ne zaman annesini düşünse ağır bir duruluğa ev sahipliği yapıyor, koyulaşıyordu yeşilleri. Parmak uçlarımda yükselip bakışlarımı aynadaki gözlerinden çekmeden öptüm yara izini. Bir kez daha arkadan sarıldım ona sıkıca, yanağımı sırtına yasladım.

"Ti amo gazeteci çocuk. Ti amo..." diye mırıldandım. Artık benliğimin ait olduğu, yalnızca sınırlı kelimelerini bildiğim bir dil daha vardı. Ben üç dil biliyordum şu hayatta; biri doğduğumdan beri konuştuğum dildi, diğer ikisi de Akın'ın bana öğrettiği aşk dili ve İtalyancaydı. Aşkı sular seller gibi konuşabilirdim, bu konuda Akın iyi bir öğretmendi lakin İtalyanca için epey yol katetmem gerekirdi zira *seni seviyorum*'dan veya *çiçeğim*'den başka bir kelime bilmiyordum. Yine de benliğimi ifade etmek için ondan öğrendiğim bu iki dil için ona minnettardım.

Seni seviyorum Akın. Ti amo fiore mio. Sana delicesine âşığım.

Akın'ın mezuniyeti konferans salonunda gerçekleşti. Cübbesini ben ütülemiştim dün akşam. Bir tur da giymiştim. Annemin vefatından sonra ilk kez o akşam kahkahalarla güldüm. Cübbe o kadar büyüktü ki üzerime korkunç çirkin olmuştu. Akın hemen fotoğraf makinesine sarılmıştı ancak ampul ışığını hiç sevmediğinden çektiği fotoğraflar pek hoşuna gitmedi. "Yarın bahçede daha güzellerini çekeriz," dedi bana.

Ailesinden yalnızca Ajda geldi mezuniyetine. Beni gördüğünde nasıl candan, nasıl sıkıca sarıldı Ajda. Çok samimi bir kızdı ve güzeldi doğrusu. Akın'ın annesi de çok güzeldi, Ajda'nın güzelliği annesinden aldığı belliydi. Toplu fotoğrafları çekilirken duygusallaştı. "Canım abim, keşke annem de görebilseydi bugünleri..." dedi. Ben de onunla birlikte durgunlaştım. Şimdi ben de o acıyı biliyordum. Şimdi benim de göğsümde aynı boşluk vardı ve sızısı hâlâ oradaydı.

"Keşke," diyerek sarıldım Ajda'ya.

Mezuniyet törenini dolu gözlerle ama gururlu bir göğüs kabarmasıyla izledim. Lekeli sevgilim, ışıl ışıl parlıyordu. Boyu uzun olduğundan en arkalardaydı ama bana sırıtıyor ve el sallıyordu. Öğrettiği şekilde, bıraktığı fotoğraf makinesiyle birkaç poz sahnede fotoğrafını çektim. Değer verdiği hocalarıyla tanıştım, onlarla da birer poz çektim. Akın beni başarılı bir modacı olarak tanıttı herkese. Ona şaşkınlıkla baktım, aldırmadı. Gururum okşandı. Beni gözünde ne de çok yükseltiyordu. Küçük kız çocuğu gibi şımarasım, naz ve cilve yapasım geliyordu. Ömrüm boyunca hiç böyle

bir şey hissetmemiştim fakat Akın bana, içimde hiç var olmamış o muhteşem duyguları hissettirmekten geri durmuyordu.

"Bücür, benimle sevgilimi bir çek bakalım şurada," diyerek boynumdaki fotoğraf makinesini usulca çıkarıp makineyi Ajda'ya verdi. Fakültenin önüne çıkmıştık. Üzerimde papatya desenli, sarı beyaz, kısa bir elbise vardı. Saçlarımı akşamdan bigudilerle sarmıştım ve çok da güzel makyaj yapmıştım. Hepsi Akın'ın ışıltısına ayak uydurmak içindi. Pembe rujumun, beyaz lekelerinde sırıtacağını bilmesem öpücük komasına sokacaktım yanaklarını, zor tuttum kendimi.

"Ne bücürü abi ya!" diye sitemle söylendi Ajda fotoğraf makinesine bakarken. Bu esnada Akın kepini kafama takmaya çalışıyordu. Kep kafama çok büyüktü, bir elimle tutmak zorunda kalıyordum düşmesin diye. Sonra Akın birden beni belimden kavradı, hafifçe eğdi, sağ yanağımı öptü, gıdıkladı güleyim diye. Ajda bu esnada çekti fotoğraflarımızı. Sanki mezun olan bendim, öyle bir mutlulukla, öyle bir kahkahayla gülüyordum ki etrafımızdakilerin dikkatini çekiyordum. Akın bir dans müziği mırıldanırken, biz bu dans müziğiyle fakültenin önünde döne döne dans ederken, ben kepi havaya fırlatırken, gökyüzüne bakarken ve o beni boynumdan öperken... Çok fotoğrafımız, baktıkça o anları tekrar tekrar yaşayacağımız çok fazla anımız oldu.

Halil ve Erdi geldi yanımıza. Ajda, arkadaşlarıyla da birer poz çekti Akın'ı. "Sibel nerede?" diye sordum Halil'e. Yüzü bozuldu hemen.

"Bırak Ayten yenge ya," dedi bana komik bir şekilde. "İstediği ilgiyi çekemedi ya, bizimle takılmıyordu son zamanlarda. Derdi çok başkaydı onun." Sibel'i seviyordu Halil ama Sibel'in gerçek yüzünü görmüştü demek. Üzüldüm onun için.

"Hadi abi, gideceğim bak ben, işlerim var," diye sızlandı Ajda en sonunda. Akın bu esnada Halil'in Ankara'dan gelen ailesine Halil'i çekiştirmekle meşguldü.

"Aa, nereye? Çıkışta gezeriz diye düşünmüştük üçümüz," dedim ona. Abisine kaçamak bir bakış attı, sonra kulağıma eğildi.

"Biriyle görüşüyorum," diyerek utançla güldü. "Akın abim bilmiyor. Bir şey diyeceğinden değil ama henüz erken bahsetmek için. Ah, Ayten... O kadar tatlı bir beyefendi ki!"

Ajda çok mutluydu. Gülerken kısılan gözlerinden, allanan yanaklarından, omuzlarının mahcupça büzüşmesinden bile belliydi bu mutluluğu. Mutluluğu bana da geçti. "Çok sevindim senin adına. Umarım çok mutlu olursun."

İkimiz kaldık Akın'la. Mezuniyetin ardından beni bisikletiyle gezdirdi. Ama bu defa önüne oturdum. Hep arkasında, ona sarılmadan otururken şimdi önünde doya doya sırtımı onun göğsüne yaslıyordum. Yaşadığımı hissediyordum, *hayat buymuş, sonunda onu yaşamayı öğrendim,* diyordum.

O akşam kırmızı ışıkla aydınlatılmış fotoğraf odasında bugün çektiğimiz fotoğrafları yıkarken de aynı coşku ve aynı heyecan vardı içimde. Fakat işin daha yarısına gelmeden masaya oturup onu öpmeye başladım. Loş odada usul bir sevişmenin koynuna doğru ilerlerken hiç acelemiz yoktu. Onun ince ve güzel parmakları vücudumun her bir kıvrımında avare avare gezerken, benim de ellerim ona ayak uyduruyor, vücudunun ezberlediğim noktalarında turluyordu.

Kısa elbisemi yukarı doğru sıyırarak iç çamaşırıma ulaştığında başımı sağ omzuna yaslayıp boynunu öptüm. Baştan çıkarıcı bir öpücüktü, sıcak ve ıslaktı. Eğer gözlerini görebilseydim tam şu an yeşillerinin kopkoyu olduğuna yemin edebilirdim. Külotumu ağır hareketlerle bacaklarımdan sıyırırken arsız bir sırıtış dudaklarına yerleşmişti. Sanki çok önem verdiği bir eşyaya dokunur gibi büyük bir özveriyle yaklaşıyordu tenime. Bu bile onun ellerinin tüm vücudumda daha çok dolaşmasını istemem için yeterince açık bir sebepti. Sol eli çenemi kavrayıp yüzümü yüzüne doğru çevirirken sağ eli yaramaz bir edayla iki bacağımın arasına dokundu. Bana dokunur dokunmaz nefesim titredi. Hızlı ve ritmik bir şekilde beni öpmeye başladığında, masada geriye bıraktım kendimi. Baldırlarımdan tutup bacaklarımı beline dolamadan hemen önce pantolonunu sıyırdı, sonra üzerime eğilerek uzunca öptü dudaklarımı.

Yavaş başlayıp gittikçe hızlanan bir şarkı gibi seviştik. Baskıya çekilecek filmler ve değişik kokulu sıvıların birazı masadan düştü. Hazdan ikimiz de inlerken, duvardan duvara asılı onlarca fotoğraf izledi bizi. Bir Akın'ın kırmızı ışığın altında terden parıldayan alnına, bir boynunda beliren damarlara, bir fotoğraflara, bir de tavandan sarkan kırmızı ışığa bakıp hissettiğim hazla inlerken çok mutluydum. Sahip olmak istediğim her şey buydu, bu adamdı. Yaşadığımı hissediyordum onunlayken. Ötesi yoktu.

"Bebeğe *Hüsamettin* adını koydu. Ferdi enişte min dedesinin adıymış. El kadar bebeğe ben olsam *Hüsamettin* adını koymazdım. Zehra, Ferdi enişteme o kadar âşık ki öl dese ölecek!" Ben konuştukça sanki ona söyleniyormuşum gibi kıkır kıkır gülüyordu kucağımda Mete. Yumuk ellerini

öptüm. "Hayır, bir de ikinci bir isim falan da koymamış. Direkt Hüsamettin! Ulan bari Tarık Hüsamettin, Murat Hüsamettin, Fatih Hüsamettin falan koy! Hüso diye çağırmazsam ne olayım!"

Zehra, 18 Haziran'da doğum yapmıştı. Bu sabah gitmiştik hastaneye Akın'la, bebeği görmüştük. Akın, hastaneye varmadan bir kuyumcuya uğramış ve nazar boncuklu, kırmızı kurdeleli çeyrek altın almıştı. Bana kalırsa hiç gerek yoktu, Zehra'ya hâlâ öfkeli bir yanım vardı geçmişten kalan ancak Akın, "Bebek için, senin ablanla arandaki sorunun ne önemi var? İçimden geldi, takalım..." demişti. Benden fazla heyecanlıydı bebek göreceği için. Telaşı beni hem mutlu ediyor hem de hüzünlendiriyordu. Dile gelmese de bazı şeyler gözlerden okunurdu ya, bir de Akın'dı gözleri konuşan, her şeyi anlıyordum. Tedavi olma isteği iyiden iyiye içimde büyüyor, ertelemeden bu yola girmeyi düşünüyordum.

Zehra, annemin ölümünü çabuk atlattığı için memnundum aslında. Şimdi oğlu da olunca daha kolay toparlayacaktı. Nergis ve küçükler ne kadar istemesek de halamların yanındaydı şu an. Babam iyileşmişti fakat Nergis eve dönmek istese de halamlar göndermemişti onları. Ben yanıma almak istemiştim kardeşlerimi, hatta Akın'a da sormuştum, itiraz etmemiş ve destek olmuştu ama halamlar hiddetle karşı çıkmışlardı buna. Elin adamının evinde benim kardeşlerimin ne işi varmış. Nişanlım elin adamı görüldü. Hoş, ben de Zehra'nın evinde ne işim var olarak görülmüştüm evden atılınca. Yadırgamadım. Yine de Nergis'le buluştum, kardeşlerimi gördüm. Nergis iyiyiz diyordu ama iyi değillerdi, biliyordum. Tek umudum onun okulunu bitirecek olmasıydı. Üniversite sınavına kendi ellerimle sokacak, ben okutacaktım onu.

Ferhat ise babamın şikâyetçi olmaması üzerine geri dönmüştü askeriyeye. Bu konu uzamadığı için içten içe sevinmiştim. Babam ve Ferhat arasındaki bu çatışma daha da büyümeden kapanmıştı. Babamı hastaneden çıktıktan sonra da hiç görmedim, ziyaret edesim gelmedi bile. Halalarım ilgileniyormuş babamla. Yeni bir eş lafı çoktan açılmış. O eve, annemin evine, onun yatağına yeni bir kadın almaya ne de meraklıymış babam. Çıldıracak gibi hissediyordum bazen.

"Kızım, boş ver. Onlar memnunsa kime laf düşer?" demişti Perihan abla.

"Görmen lazım Perihan abla, o kadar tombik bir bebek ki! Bir de keltoş. Çok sevimli," dedim çayımdan bir yudum alarak. Mete'nin bakıcılığını artık yapmıyordum. Neredeyse on beş gündür işe gidemediğimden Yavuz Bey yerime önceleri bahsettiği kadını almıştı. Selma'ydı adı.

Bulgar göçmeniydi, esasında Türk'tü. Çok iyi Bulgarcası ve İngilizcesi vardı. Türkçesi değişikti bu yüzden. Daha önce evlenmiş, kocasını çok erken yaşta kaybetmişti. Yalıda en alt kattaki odayı ona vermişti Yavuz Bey. Şanslıydı. Kırklı yaşlarda, sevimli ve eli yüzü düzgün biriydi. Mete'ye iyi bakıyordu ki bu en önemli mevzuydu benim için. Mete'nin ilk bakıcısının onu dövdüğü aklıma geldikçe hâlâ tüylerim ürperiyordu sinirden.

"Kaç kilo doğmuş?"

"Dört buçuk," dedi Akın gülerek.

"Hey maşallah bebeğe. Şiştir ama onun çoğu, zayıflar sonra." Omuz silktim. Çatalıma bir sarma alıp ağzıma attım. "Darısı başınıza Aytenciğim," dedi Perihan abla daha sonra. Sarmanın pirinçleri ağzımda büyüdü sanki o an. Masada bir sessizlik oldu. Akın ve Yavuz Bey'e kaçamak bir bakış attım.

Selma abla da, "Âmin," diyerek gülümsedi. Kollarımın arasına Mete'yi daha çok çekerken çatalımı bıraktım tabağın kenarına. Kek, poğaça, sarma ve envaiçeşit gün yemeği yapmış bugün Gönül abla. Yavuz Bey istemiş. Akşam da Akın'la gezmeden döndüğümüzü görünce bizi davet etti. İş konuşacakmış. Ne işi anlamadım ben ama heveslendim. Tabii korktum da. Selma ablanın bir yanlışını mı gördü acaba, onun yerine yeniden beni mi alacak dedim fakat hayır, başka bir iş dedi, ısrarla çağırdı bizi. Gün içerisinde Karaca Yalısı'na gelip Mete'yi sevip eve dönüyordum. Akın yeniden işe başlamıştı. Mühür vurulan gazete binası bir ayın sonunda açılmıştı. Bu sürede hayatımızı idame ettirecek parayı da Yavuz Bey sağlamıştı. Beni işten çıkardığı doğruydu ama hiçbir şekilde beni mağdur etmemişti, sağ olsun bonkör davranmıştı çıkış paramı verirken.

"Âmin," dedi Akın da. Gözlerim onu buldu. Gülümsüyordu bana, umutla parıldıyordu. İçime bir sıcaklık yayıldı sanki. Ben de gülümsedim.

"Sen olsan ne koyardın bebeğinin adını?" diye sordu Perihan abla. Konu kapanmadığı için rahatsız olmuştum ama bozuntuya vermedim.

Dudak büktüm. "Bilmem, hiç düşünmedim ki."

"Düşünsene..." dedi Akın. Bir saniye bile gözlerini kırpmadan yüzüme bakmaya devam ediyordu. Düşünmeye çalıştım. Gerçekten çabaladım. Hangi isim ne anlama gelirdi bilmezdim pek. Kendi ismimi bilirdim. Zümrüt değerli taştı zaten. Ayten de ay gibi parlak tenli, apaçık demekti.

"Aklıma hiç erkek ismi gelmiyor!"

"O zaman kız ismi düşün."

Mete'nin saçlarını okşamaya başladım. Ne düşünebilirdim ki? Ayşe, Fatma, Emine... Yok, annemin adını koymazdım. Kaderi benzemesin. Allah korusun. Sağ kulak mememi çekiştirip masaya vurdum. Garip garip baktılar bana. Umursamadım. Akın, *Devrim* ismini koymak istiyordu. Kız veya erkek fark etmez... Hoştu doğrusu ama çok ağır bir isimdi bana kalırsa. Devrim'e en çok hangi isim yakışırdı? Düşündüm durdum. Bu sırada Akın ve Yavuz Bey, Akın'ın abisinden konuşmaya başladılar. Tanımadık isimler geldi geçti aralarında. Hiçbiri güzel değildi. Perihan abla ve Selma abla da kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Düşündüm durdum. Gülin'le Emel'in ismini babam koymuştu. Emel'e *Çiçek* ismini ise ben koymuştum. Bence Çiçek ismi çok güzeldi. Çiçek, Çiçek'im... Hoşuma gidiyordu. Ama başka bir isim... Ne olabilirdi ki Devrim'e yakışan?

Mete kucağımda esnemeye başlayınca Selma abla onu uyutmaya götürdü. Saat gece on bire geliyordu. Perihan abla da uykusu geldiğini söyleyerek çekilince üçümüz kaldık. Takmıştım şu isim meselesine, hâlâ düşünüyordum, ne olabilir? Devrim *Bıdı Bıdı* Tamtürk. Ama ne? Ya da *Bıdı Bıdı* Devrim Tamtürk. Çok zordu, mümkünse kalmasın bana böyle şeyler. Galiba bu konuda aileme çektim. Esmer tenli bir bebeğe neden Ayten ismi verilirdi ki? Gerçi bebekler yeni doğduklarında beyaz tenli olmazlar mıydı? Ben beyaz mıydım acaba doğduğumda? O yüzden mi Ayten dediler ki?

"Pişt." Akın'ın parmaklarını gözümün önünde şıklatmasıyla dalgınlığımdan sıyrıldım. "Hâlâ şu isim meselesini düşündüğünü söyleme sakın bana."

"Düşünüyordum," diye itiraf ettim.

Sandalyesinde geriye yaslanırken gülmeye başladı. "Hüsamettin adında kuzeni var, biz de Hüsniye koyarız."

Yavuz Bey de güldü bu söylemine onun, bense gözlerimi kıstım. "Ben Zehra'ya benzemem, öyle her isim koyulur mu yahu? Ayrıca şu konuyu kapatalım artık, ben kafayı yiyorum."

"Bir şeye kafayı takınca gözlerin hiçbir şey görmüyor. Az önceden beri senin için konuşuyoruz burada."

Şaşırdım. "Nasıl yani?"

"Nişantaşı'nda bir trikotaj atölyesi açacağım yakında. Anlaşmalar sağlandı, mekân düzenlemesi ve makineler alındı, eğer istersen sen de orada çalışabilirsin Ayten," dedi Yavuz Bey.

İlgiyle masaya doğru eğildim. "Ama Yavuz Bey, biz bunu ben liseyi bitirdiğim zaman yapmayacak mıydık? Siz demiştiniz nitelikli eleman istediğinizi? Ben henüz liseyi bitirmedim ki..."

Kafasını iki yana salladı. "Önemi yok. Eğer sen çalışmayı gerçekten istiyorsan, önemi yok."

"Nasıl önemi yok? Niye? Ama bir şey derlerse?"

"Patron benim ya hani Ayten? Kim bir şey diyecek?" Doğru. "Haziran sonu gibi açılışı yapacağız. İşi henüz bilmediğin için bu konumdan başlaman senin için en iyisi. İşin mutfağında yetişmen daha doğru olur."

"Hem eylül ayı gibi de akşam öğretimiyle lise öğrenimini tamamlarsın. Güzel olmaz mı?" diye sordu Akın. Bir süre sessiz kaldım. "Mutlu olmadın mı?"

"Yok, oldum. Olmaz olur muyum? Mutlu oldum tabii ama..." Sağ elimi boynumdan enseme doğru kaydırırken telaşlıydım. "Yani bebek bakma işinde hiçbir zorluk yoktu bana kalırsa. Fakat bu iş, gerçek bir iş. Altından kalkabilir miyim, bilmiyorum. Dikiş kursuna bile çekine çekine giderdim ben. Babam diktiğim çula çaputa hep bir bahane bulurdu mesela, çok üzülürdüm." Güldüm sonra. "Ama o babamdı işte, ne kadar sevmesem de ailedendi. Bu iş başka. Korkuyorum esasında."

Yavuz Bey, önünde soğuyan çayından büyük bir yudum alarak arkasına yaslandı. "Endişe duyacağın hiçbir şey yok Ayten. Orada çalışacaklar senin gibi işe yeni başlayanlar olacak. Hem daha bana rakip olacaksın, unuttun mu?"

"Nasıl?" diyerek gözlerini kıstı Akın.

"Yavuz Bey çizim konusunda kendisine rakip olabileceğimi ancak çekindiğim için bu fırsatı kaçırdığımı iddia ediyor, olay bu."

"Yalan mı?" diye sordu Yavuz Bey.

"Ne bileyim ben? Hem ne alaka? Gerçekleri söylüyorum. Ömür boyu Mete'nin bakıcısı olamayacağımı ben de biliyordum pek tabii ama bu başka. Anlatamıyorum." Sıkıldım. Başımı masanın üzerinde duran elime bıraktım. "Uykum geldi," dedim çocuk gibi. "Of, Akın! İsim de bulamadım zaten!" diye sızlandım sonra.

"Aa, senin leylalığın sebebi belli oldu. Sen hâlâ onu mu düşünüyorsun?" diyerek güldü Akın. İkisi de güldüler, ben gülmedim. Hatta birden kaldırdım kafamı.

Leyla.

Ne güzel söyledi. *Leyla. Devrim Leyla. Leyla Devrim.* Hayır, ilki daha güzeldi. *Devrim Leyla Tamtürk.* Çok iyiydi. Kusursuz gelmişti kulağıma.

Fakat daha bunu düşünmek için çok erkendi. Akın'ın umudunu anlayabiliyordum. Çok istiyordu ve bu uğurda çabalayacaktı, biliyordum. Umutsuzluğu ilke edinen bana bile bu hissi geçirebiliyordu.

Yüzüm gülmeye başladığında delirdim sandı Akın. "Hadi, eve gidelim," diyerek kalktım ayağa. İçim içime sığmadı, garip bir enerjiyle doldum. Sanki biri kalkıp bana *on tane çocuğun olacak* demiş gibi bir enerji... Tuhaftı.

Leyla.

Devrim Leyla.

Devrim Leyla Tamtürk.

"Ne oldu birden?" diye sordu Akın ayağa kalkarken. Yavuz Bey de kalkmıştı.

"Uykum geldi dedim ya, aa, hadi," diyerek koluna sarıldım. Ona bu ismi söylemek için sabırsızlanan çocuksu bir yanım vardı. Yavuz Bey'e iş meselesi için teşekkür ettim, yeniden konuşmak üzere anlaştıktan sonra eve geçtiğimizde, Akın kapıyı kapatır kapatmaz bana döndü.

"Çıkar bakalım ağzındaki baklayı," dedi, ellerini belinin iki yanına yerleştirerek.

Kollarımı boynuna dolayarak gözlerine baktım bir süre. Parmak uçlarımda yükselip kulağına yaklaşırken bir yandan da ensesindeki saçları okşuyordum. "Leyla," diye fısıldadım kulağına. Geri çekilip gözlerine baktığımda meraklı ifadesi yerini gülümseyişe bıraktı. Yeniden yaklaştım, "Devrim Leyla," diyerek geri çekildim. Gülümseyişi büyüdü, elleri belime sarıldı.

"Devrim Leyla," diye tekrar etti. Bu tekrarlayış, kendi kendine hatırlatır veya aklına kazır gibiydi. Sıkıca sarıldı bana sonra. "Çok yakında bu hayali gerçekleştirmek için gideceğiz doktora, sevgilim."

"Beni seviyor musun?" diye sordum. Cilve veya gerçekten sevgi dilenmek için sorulmuş bir soru değildi bu. Bu, çocuğumuz olmasa bile beni yine sevecek misin sorusuydu. Severdi, biliyordum ama yine de bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Belime sardığı sağ elini yüzüme çekti, sol yanağımı okşarken yanağımı avucuna yasladım. "Sana olan sevgim o kadar büyük ki, hangi kelimeyi söylesem yetersiz kalır. Ve bu sevgi öyle değişik bir sevgi ki sen çoğalsan da eksilsen de baki kalır. Ha bir fazla ha bir eksik... Sen varsan, ben varsam, geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktur. Fakat bu bir şeyleri istemiyorum demek değildir, çok istiyorum. Doğru zamanda, doğru yerde seninle bunun

için çabalarken yanında bulunacağım." Yeşil gözleri dolmuştu. "Her şeyin mükemmel olması için çabalayacağım. Sana söz, çok çabalayacağım..."

Hiç şüphe duymadım bundan. Hep inandım. Hâlâ inanıyorum. Soyadım değişse de, tüm tanıdıklarım yabancılaşsa da, kızımı kaybetsem de, seni kaybetsem de verdiğin sözlere hep inandım, inanmaya devam ettim ben Akın. Çünkü senin verdiğin sözlere olan inancım seninle ilgili değildi, benimle ilgiliydi ve bu inanç ancak ben öldüğümde biterdi.

"Oğlum, yelle şu mangalı. Sönecek bak."

"Yelliyorum, nerede sönecek? Bak yanıyor hâlâ."

"Ver bana, olmuyor öyle. Bak hızlı sallayacaksın."

"Ee abiciğim, ben de öyle yapıyorum ya?"

"Akın, sen öyle yapmıyorsun kardeşim. Senin elin işte gözün oynaşta." Yusuf bize doğru bir bakış attı. Neşe ve ben güldük. "Konuşturma beni şimdi. Mundar ettin ateşi."

"Tamam tamam, al senin olsun şu ateş yelleme. Ben sevgilime yardım edeyim."

"Zor durdun zaten burada, git sevgiline yardımını et bari."

Akın'ın omuz silkip yanıma gelmesiyle gülümsemem daha da büyüdü. Birkaç gün önce aramıştım Neşe'yi, beraber denize gidelim mi diye sormuştum. İyi ki sormuşum, Yusuf yakında yine denize açılacakmış, *bizim için çok iyi olur* dedi Neşe. Cuma sabahı Akın işe gittikten sonra ben de biraz çarşıda dolaşarak giyimlik bir şeyler aldım.

Önceleri denizde ince bir pijama ve sıfır kollu bir bluz giyerdik ablamla. Mayomuz yoktu, mayo alacak paramız yoktu. Hem olsa bile babam asla izin vermezdi. Denize bile ondan habersiz kaçardık. Akşam güneşten kavrulmuş tenimizle eve döndüğümüzde anlardı denize gittiğimizi. Ferhat'ı öne sürerdik. Vallahi bizimle geldi baba derdik. Gelirdi Ferhat. Yüzmeyi hiç sevmez, sıcaktan nefret ederdi ama gelir, biraz durur sonra giderdi. Zehra, ben, Neşe, Arzu ve Ayfer akşama kadar yüzer dururduk. Güzel günlerdi. Bataklıkta açan çiçek gibi günler... Şimdi babam yoktu. Param vardı. İstediğim renkte, istediğim şekilde giyinebilirdim. Akın'a mayo giyebilir miyim diye sorduğumda alık alık suratıma bakmıştı. "Niye giyemeyesin ki?" diye sormuştu. Doğru, niye giyemeyeyim ki? Turuncu bir mayo, hasır bir şapka, kırmızı büyük bir gözlük ve ince beyaz bir elbise aldım. Akşam da mini bir defileyle taçlandırdım bunu. Akın mini defileme

çok güldü, sonra, "Çok güzel olmuşsun, yaz günü yürüyen portakal gibi!" diyerek sevdi beni.

20 Haziran Cumartesi günü de sabah erkenden kalkmıştık plaja gelmek için. Florya plajına vardığımızda askerî inzibatlar girişte bekliyordu bizi. Yusuf selamlaştı onlarla, Akın gerilmişti. Askerlerin hayatın içerisinde bu denli göz korkutan şekilde bulunması sinirlerini bozuyordu. Bir akşam ona, "Sen askerleri sevmiyor musun?" diye sorduğumda bana çok sinirlenmişti. Kabul ediyorum, aptalca bir soruydu benimkisi. "Beni sinirlendiren askerler değil, Zümrüt," demişti. "Beni sinirlendiren yönetim. Beni sinirlendiren insanların hayatlarına bu kadar müdahil olmaları, özgürlüğümüzü kısıtlamaları, hak arayanları susturmaları, öldürmeleri."

Kimlik kontrolü yaptılar plaj girişinde. Yusuf'un subay olduğunu öğrenince askerler bize üstten bakmayı bıraktılar. Sabahın çok erken saatinde geldiğimizden plaj çok dolu değildi. Yusuf'un arabasının arkasına doldurduğumuz plaj malzemelerini aldık ve taşıdık. Neşe hemen ayaklarını denize soktu. "Su soğuk be!" dedi bana, ben domates salatalık çıkarırken.

"Güneş tepeye çıkana kadar ısınır. Biz de kahvaltı yaparız o sırada."

Akın şemsiyemizi ayarladı. Önce kahvaltı yaptık. Yusuf kocaman bir karpuz almış, gitti suya koydu karpuzu soğuk olsun diye. Kahvaltı sonrası biraz yüzdük. Yusuf, "Denizden bıktım ya!" diye söylendi.

"Aşk olsun Yusuf! Memnun değil misin burada olmaktan yoksa?" diye sordu Neşe. *Cilveli cadı.*

"Memnunum bebeğim, sen yanımda olduktan sonra istersek dört tarafı denizle çevrili adada yaşayalım. Nasıl memnun olmam ki?"

Neşe suyun içinde Yusuf'u pat diye öpünce, Yusuf gerildi. Sağa sola bakındı, kıpkırmızı kesildi. Akın'la birbirimize bakıp sırıttık. Ben Akın'a, "Gel, biz seninle şöyle açıklara gidelim," dedim, onları rahatsız etmemek adına. Akın başını salladı.

Önceleri aynı hizada yüzerken, ben onu geçmek için hızlı yüzmeye başlayınca, "Yarış mı yapıyorsun benimle?" diye seslendi Akın.

"Yo, ne münasebet? Geçemezsin ki sen beni zaten," dedim gülerek. Yüzmede kendime güveniyordum.

Akın bir şey söylemedi ama suya çarpan kulaç seslerinden söylediklerimi yarışa davet olarak algıladığını anladım. Daha da hızlandım. Kıyıdan yaklaşık on beş metre uzaklaştığımız esnada bana yaklaştı. Yaklaşmakla kalmadı, geçmeye başladı. Çok sinir oldum. Alçak Alacalı, bu kız benim kaç kilo altımda, boyu da benden bir hayli küçük diyerek yavaş yüz

bari! Nedir bu hırs? Peki bendeki hırsa ne demeli? Kollarım ve bacaklarım acıyana dek yüzmeye devam ettim. Akın bayağı kıçına motor takmış gibi uzaklaştı benden. Çok yoruldum.

"Tamam ulan, pes!" diyerek durdum ve nefes nefese soluklandım. "Pes ediyorum, duydun mu Alacalı Yapboz?"

Aramızda dört metrelik mesafe açmışken durup bana döndü. Islak saçları alnına yapışmıştı, su damlacıklarıyla kaplı süt beyazı lekeleri güneşin altında parlıyordu. Çok yakışıklıydı. "Çabuk indirdin yelkenleri suya bakıyorum da turunçgil?"

"Mayom hakkında düzgün konuşur musun?"

Suyun üzerinde sırtüstü uzandı ve kollarıyla suyu ittirdi. "Ben turunçgil çok severim zaten."

Keyfim yerine geldi. Ona doğru yüzmeye başladım yeniden ama ben ona yetişemeden Akın dibe daldı. Suyun altına dalamıyordum, dalsam bile gözlerimi asla açamıyordum çünkü gözlerim yanıyordu. Bu yüzden durup bekledim. Bekledim, bacaklarıma dokunmasını veya birden çıkıp bana sarılmasını. Çok zaman geçmedi zaten, ardımdan çıkıverdi ve sıkı sıkı sarıldı bana. Ben sırtımı onun göğsüne yasladım, o ise ıslak saçlarımı sağ omzumda toplayıp açık bıraktığı sol omzumla boynumun başlangıç noktasını öptü. Güneş yakıcı, göz kamaştırıcı, deniz suyu ise serindi.

Ve biz çok âşıktık.

Bütün kırıklarımın içerisinde Akın'ın bana sunduğu aşk sayesinde çiçekler açıyordum. Ömrümüzün en mutlu zamanlarıydı, daha fazlasının olacağını, geleceğin ikimiz için de bundan daha fazla mutluluğu bize vereceğini, bu konuda bonkör davranacağını düşünüyordum çünkü işin içerisinde Akın varsa geleceğin mutsuz olmasının imkânı yoktu.

Tüm bedenimi ona sürterken başımı geri yaslayıp uzun uzun öptüm onu. Sonra ıslak saçlarıyla oynadım, dağıttım. Sinirlendi. Saçlarıyla oynamamdan her zaman hoşlanmıyordu. Oysa bayılıyordum saçlarına. *Her yerine.* Yeniden saçlarına uzanmaya çalıştığımda suyla karşılık verdi bana. Amansız bir su savaşına girişmemiz, en sonunda onun beni omuzlarına alması ve dibe batırmasıyla sonuçlandı. Çok oyalandık suda, saatlerce yüzdük ve oynadık. Kıyıya geri döndüğümüzde, Yusuf ve Neşe'yi sarmaş dolaş kumlarda yatarken bulduk. Akın'ın acıktım temalı sızlanmaları üzerine de bir mangal furyası başladı ki bizi krize soktu. Yusuf ve Akın gövde gösterisine giriştiler çünkü. En iyi ben bilirim havasıyla, ikisi de tam anlamıyla bir şey bilmeyen yeni yetme acemilikleriyle mangalı yakmaya çalıştılar. Karpuzu kestik biz de.

Akın ve Yusuf mangal hakkında aforizmalar düzerken, Neşe bana Yusuf'un Süslü yengesinden bahsetti. Kadının lakabı süslü sandım önce ama hayır, adı Süslü'ymüş. Çok şaşırdım. Bir dilim karpuzu ağzıma atıp çiğnerken, "Ne değişik isim," dedim ağzım dolu dolu. "Bir kızım olsa adını asla Süslü koymam."

"Ya, değil mi ama! Süslü ne öyle yahu?"

"Sen ne koyardın kızın olsa Neşe?"

Tek omzunu silkti. "Bilmem, düşünmedim ki hiç."

"Ben Leyla koymak isterdim," dedim. Neşe'nin yüzünden bir hüzün dalgası geçti ama hemen toparladı kendini. Sanıyorum ki çocuk sahibi olamama mevzumu düşündü, üzüldü.

"Güzel bir isim. Bir de Zehra'nın koyduğu isme bak! Hüsamettin ismi koyulur mu yahu el kadar bebeğe?" O da ağzına bir dilim karpuz attı.

"Kesinlikle! Al benden de o kadar," diye arka çıktım.

"Çok ayar oldum ben Yusuf'un yengesine. Bakma sakin durduğuma, neler dedi bana neler," diye mırıldandı Neşe, kulağıma yaklaşarak. Karpuz kestiği bıçağı havaya doğrulttu. "Yusuf'a etine dolgun kız bulmuşmuşlar da, Yusuf öyle kızlar severmişmiş de, çok kız bakmışmışlar da, Yusuf hiçbirini beğenmemişmiş de... Daha düğünüm olmadan takılmayan altınlarımı kendi altınlarıyla kıyas etti kadın, nasıl öfkeliyim Ayten, bir bilsen..."

"Bu kadar fevri olma," diyerek sırtını sıvazladım. Zor bir durumdu doğrusu.

"Ama görürsün, Yusuf'la bir evleneyim ben uğraşırım bu yengeyle. Laflara bak ya! Ben ona ne yaptım, bu kin ne?"

Mangal hakkında didişen Akın ve Yusuf'a baktım sonra. Az yelledi çok yelledi, ateş söndü harlandı derken en sonunda Akın pes edip yanımıza geldi. "Karpuzun yarısını yemişsiniz," diye yalancı bir hayıflanmayla baktı bize. Bir dilim alıp onun ağzına soktum hemen. Dolu ağızla yanağıma sıkı bir öpücük kondurdu. Mangaldaki etler pişti sonra, tıka basa doyduk. Yeniden yüzdük. Dönmeden önce geldi Akın'ın aklına, fotoğraf makinesini getirdiği. Bir dünya fotoğrafımız oldu. Neşe birkaç tanesini kendisine ayırmamızı rica etti.

Akın, "Bedava iş yok yenge," deyince, sinirle çatıldı Neşe'nin ince kaşları.

"Hadi be, alacalı bulacalı demem çalarım Ayten'i senden bak!" diye çıkıştı Akın'a.

Tenimiz deniz tuzundan ve kızgın güneşten çatlayıp acıyana dek her şey keyifliydi. Akşam eve dönerken hepimizin canı yanıyordu.

O günden sonra bütün hafta sonlarımız Akın'la plajlarda geçti. Sanıyorum ki İstanbul'da ne kadar plaj varsa hepsinin kumlarına değdi ayaklarımız. İşe başladığım temmuz ayında bile onunla bu geleneği sürdürdük. Akın'ın teni gittikçe koyulaştı, süt beyazı lekeleri daha da belirdi teninde. Ben de daha bir esmerleştim fakat şikâyetim yoktu. Bazen dondurma, bazen de buz gibi gazozlar alıyorduk plajdaki seyyar satıcılardan. Hatta neredeyse hepsiyle ahbap olduk, sohbetimizi ilerlettik. Akın plajda bir sürü fotoğrafımız olunca albüm almayı kafasına koydu. Tabii giye giye rengi sarıya dönen turuncu mayomu da mutlaka değiştirmeliymişim artık.

Yine yüzmekten bitap düştüğümüz anlardan birinde, "Sana aşkın tarifini veremem ama aşkın bir fazlasının tarifini verebilirim," dedi Akın bana.

"Neymiş aşkın bir fazlası?" diye sordum merakla. Hınzırca sırıtarak ıslak saçlarımı yüzümden kulağımın ardına itti.

"Yapımı çok basit aslında." Eğildi ve bacaklarımdan tutarak beni sol omzuna atıverdi. "Bir parça kırk kilo Zümrüt, bir parça da yüreği büyük Akın'dan oluşuyor. Adı sevda," diye bağırdı güneşin son yakamozlarını dans ettirdiği sahilde. Dönmeye başladık. Deli gibi döndük, sonra sahildeki ıslak kumların üzerine yığılıverdik kahkahalarla.

Sahilde ince bir Sezen Aksu şarkısının sesi duyuluyordu. *"Altın, gümüş, pırlanta; zümrüt, sedef, yakutla, kim mutlu olmuş dünyada?"*

"Yalancı Sezen! Ben Zümrüt'le çok mutluyum..." dedi Akın nefes nefese. Gülümsüyordu. "Çok!"

Erdal, İstanbul sosyetesinin cemiyet kadınlarının her zaman toplandıkları, kumar ve konken oynadıkları mekâna giriş yaparken gülümsüyordu. Kapıdaki korumalara Feride Tarca'yı görmek istediğini söyledi. Mekânın sahibi esasında Feride'nin ahmak kocası olsa da işletmesini Feride yapıyordu. Kocası ahmaktı çünkü karısının avuçları arasında adam âdeta bir kuklaydı. Feride çatır çatır yiyordu parasını. İçinden helal olsun dedi kadına Erdal. Yolunacak kazlar yolunmalıydı.

Mekân büyüktü. Üst katı normal kafe formundaydı, alt katı ise kumarhane olarak dizayn edilmişti. Gizli bir kapı vardı aşağıya açılan. Korumalardan biri Erdal'a eşlik etti aşağıya kadar. Uzun bir koridorun sol

tarafında odası vardı Feride'nin. Kapıya tıklattı. Gel komutunun ardından yılışık bir sırıtışla içeri süzüldü.

"İstanbul cemiyetinin en parlak yıldızı!" dedi masaya doğru bakınarak. Sonra şaşırdı. Filmci kardeşlerden büyük olanının karısı, Buzlar Kraliçesi Halide Kaynarca da buradaydı. "Aa, sevgili Halide? Bu ne hoş bir rastlantı."

Başıyla selam verdi Halide.

"Ah, Erdalcığım! Ne güzel bir sürpriz bu!" diyerek koltuğundan kalktı Feride. Samimiyetsiz, dudaklarını bile değdirmeden uzaktan öpüyormuş gibi yaptı Erdal'ı. Halide sigara içiyordu. Yüzü yine soğuktu ama Erdal gelince sahte bir gülümseme takınmıştı. Sevmiyordu bu adamı hiç.

"Yolumun üzeriydi, kız arkadaşımla buluşacaktım da bir göreyim Farideciğimi dedim."

"Aa, kız arkadaş mı? Kimlerdenmiş bakayım o kız?"

Erdal kafasını iki yana salladı. "Yakında öğrenirsin. Hatta tüm İstanbul öğrenir. Bomba gibi düşeceğiz gündeminize, merak etme sen."

"Öyle mi?" diyerek gözlerini iri iri açtı Feride. Çok şaşırmıştı, hemen araştıracaktı.

Erdal, Halide'nin karşısındaki koltuğa yayvan bir şekilde kendini bırakırken huzurlu bir şekilde kıkırdadı. "Tabii," dedi. Keyfine diyecek yoktu. Sandığından daha kolay tutulmuştu Ajda ona. Babasının sevmediği şu kızlar ne de açtı şu sevgi meretine. İki ilgiye, gülen yüze çiçek gibi açıveriyorlardı kendilerini. Ajda'yı düşündükçe gülümsemesi büyüdü.

"Bak çok merak ettim şimdi..." dedi Feride koltuğuna geri otururken. Masaya doğru eğildi. "Söyle, benden laf çıkmaz."

Halide dayanamayıp güldü bu sözler üzerine. Erdal, "Bilmez miyim cicim, sen bu İstanbul'un en güvenilir hanımefendisisin. Ağzından kerpetenle çıkarmak lazım lafı senin," diye dalga geçti onunla. Feride dudak bükerek arkasına yaslandı bu sözler üzerine.

"Aşk olsun Erdal," diyerek kollarını göğsünde bağladı.

Erdal karşısında oturan Halide'ye baktı yeniden. Kadın bacak bacak üzerine atmış, dimdik bir şekilde oturuyordu sandalyesinde ve sigarasını kibar kibar tüttürüyordu. Eğilip, Halide'nin sigarasını çekip aldı parmaklarından. Halide bu harekete şaşırdı. Erdal, filtresi ruja bulanmış sigarayı kendi dudaklarına koyup bir nefes çekerken, Halide'nin bacaklarına bakıyordu.

Halide bu bakışı fark ederek bacaklarını çözdü ve eteğini örtmeye çalıştı. "Kendine gel Erdal. Evliyim ben," dedi sinirle.

"Körpe ciğerleriniz kömüre dönmesin diye çaldım sigaranızı Halide Hanım, kızmayın," diye savundu kendini Erdal. "Ne gururlu bir hareket ama, değil mi Feride?" diye sordu sigarasının külünü tablaya silkerken. İki kadın ona soran gözlerle baktı. "Yani Halide'nin şu an yaptığı..."

"Ne demek şimdi bu ayol?" diye sordu Feride.

"Diyorum ki, onun şu yaptığını yapamayanlar var. Tebrik ederim sizi doğrusu Halide Hanım, eşinize sadık olduğunuz için."

Halide gözlerini kıstı. Adamın bir şeyler ima ettiğini anlamıştı ama dökülmesini bekledi. Feride ise, "Kim ayol? Söylesene? Sen de hiçbir şey paylaşmıyorsun bizimle Erdal! Küseceğim vallahi!" diye hayıflandı.

Feride kıvama gelmişti. Keyiflendi Erdal, arkasına daha da yaslandı. "Canım, küsme hemen," diyerek kadının gönlünü almaya çalıştı. "Kimden bahsediyor olabilirim ki, bildiğimiz kişiler işte. Yavuz, Akın ve şu kız, neydi adı? Hah, Ayten. Değişik bir üçlüler doğrusu."

Halide, Akın'ın adını duyunca gerildi. Kaşlarını çatarken daha da sinir oldu Erdal'a. Ne münasebetti şimdi bu lakırtı? "Nasıl yani?" diye sordu Feride. Pek bir alıktı bu kadın da doğrusu. Halide şıp diye anlamıştı Erdal'ın bahsettiği mevzuyu. Korktu. Bu korkusu, Akın'ın bu laflardan yara alabilecek olmasıydı.

"Boş boş konuşuyor işte Feride!" diye çıkıştı Halide. Erdal bu çıkış üzerine Halide'yle göz göze geldi. Çok zekiydi bu kadın.

"Hiç de boş değil. Ayten'i işe almış yeni açtığı trikotaj atölyesinde," dedi Erdal.

"Ee? Zaten Ayten onun çalışanıydı öncesinde de?"

"Evet ama evindeydi, oğluna bakıyordu. Ne oldu da o işten ayrıldı acaba? Gerçi... Geçen gün şirketin önünde gördüm Ayten'i ve Yavuz'u. Bayağı bir samimilerdi doğrusu."

Dedikodu Feride'nin dikkatini öyle bir çekmişti ki "Nasıllardı?" diye sordu hemen.

"Sarılıyorlardı."

Bir sessizlik oldu. Halide dik dik bakmaya devam etti Erdal'a. İnanası gelmiyordu adama hiç ama Feride inanmıştı. "Aa, ne ayıp!" dedi kınayıcı bir şekilde. "Bunlarda genetik galiba anacığım. Seneler önce olan Süleyman Bey'e olmuştu, şimdi oğluna... Yazık vallahi Akın'a."

Halide öfke dolu bir bakış atınca Feride sustu. Erdal, Süleyman'ın adını duyduğunda öfke dolu bir nefes çekti içine. Küçüklüğünü hatırladı. Süleyman'ın gelip babasını evire çevire dövdüğü günü... Gırtlağına sarılıp

küfürler saydırdığı, iflas ettikleri günü... Abisini öldürdükleri günü... Ailesinin dımdızlak ortada kalışını...

"Hiç de yazık değil bana kalırsa Ferideciğim," dedi Erdal son nefesini çektiği sigarasını tablaya bastırarak. "O istemese böyle bir şey olur mu sanıyorsun?" İğrenç bir sırıtış gelip oturdu dudağının kenarına. "Alan memnun satan memnun hesabı. Anlarsın ya?"

"Kes sesini Erdal!" diye çıkıştı yeniden Halide. Akın'ın ne denli rahatsız olduğunu çok iyi biliyordu. Geçmişte Akın'la yakın olmuş, onun yaralarını en çok o görmüştü ve Akın bu konuda çok hassastı. Böyle konuşmasından nefret etti. "Yok öyle bir şey, yalan yanlış şeyler uydurup da ortalığı karıştırma! Dostça bir sarılmadır belki. Hem nişanlanmış Ayten'le Akın, insanları huzursuz etme."

Erdal şaşırdı bu tepki üzerine. Halide'nin hâlâ Akın'ı sevdiğini sanıyordu. "Bak seeen!" dedi. "Eski sevgilinizi ne de çok düşünüyorsunuz öyle Halide Hanım? Ecevit Bey duymasın bu sözlerinizi... Maazallah, aile içerisinde kriz çıkar."

Hızla ayağa kalktı Halide. "Sen kimsin de beni tehdit ediyorsun? Dağdan gelip bağdakine caka satma Erdal Koralp! Ben senin karın ağrını biliyorum. Geçmiş hesaplarını kirli bir oyunla kapatmaya çalışıyorsun sen ama seçtiğin yol yanlış! Git kiminle derdin varsa onunla hallet, masum insanlara bulaşma!"

Erdal oturduğu yerde kalakaldı. Hastalıklı bir şekilde gülmeye, kahkaha atmaya başladı sonra. Feride onun bu hâline korkuyla bakarken, Halide'nin sinirleri daha da bozuldu. "Baş üstüne, Halide Hanım... Siz nasıl arzu ederseniz," dedi. Gözlerinde yakıcı bir nefret vardı.

Halide çantasını aldı. Feride'ye dönerek, "İnanma sen de bunun yalanlarına. Başın çok büyük belaya girer sonra, altından kalkamazsın," dedi ve hızlı adımlarla çıktı gitti.

Feride ikisi arasında yaşanan kriz sonrasında ne diyeceğini bilememişti. Erdal ise oldukça rahattı. "İnsan kocasına değil de hâlâ eski sevgilisine âşık olunca böyle oluyor demek ki," dedi Erdal, Halide için.

"Canım, bırak sen şimdi Halide'yi. Onun öfkesi saman alevi gibidir, affeder seni. Sen asıl şu Yavuz ve Ayten meselesi nedir, onu anlat bana. Nasıl olmuş? Sen nereden biliyorsun?"

Dedikodunun kokusunu alan Feride tam da Erdal'ın istediği kıvamda yakasına yapışmıştı adamın. "Yavuz'un hâlinden ve tavırlarından çok belli kıza ilgisi. Kör olmak lazım görmemek için fakat ben Selim'le konuşurken duymuştum. Dilinden düşürmüyor kızı, e kızın da buna ilgisi var belli ki.

Doğrusu Akın gibi bir adam buna nasıl göz yumuyor, ben anlamıyorum. Hiç mi kulağına çalınmıyor böyle şeyler?"

"Yok yahu, o geceki davetten sonra kapanmıştı bu konu. Yani sağ olsun Ayten benim ağzımın payını o gece vermişti kesin bir dille beni reddederek ama..."

Kaşlarını kaldırdı Erdal. "Sen zeki bir kadınsın Feride. Ateş olmayan yerden duman çıkar mı Allah aşkına? Bunlar yangın olmuş artık. Aç gözlerini." Bütün İstanbul'da ince bir fısıltı hâlinde dolaşacaktı tüm bunlar artık, Feride'nin dedikodu kokan haris bakışlarından görebiliyordu bunu Erdal. "Neyse, ben kız arkadaşıma geç kalmayayım," diyerek ayağa kalktı.

Onun ayağa kalkmasıyla Feride de ayaklandı. "Bir bahsetmedin şu kızdan kuzum, üzdün Feride ablanı gerçekten," diye yalandan üzülmüş gibi yaptı Feride.

"Zamanı geldiğinde, Ferideciğim..." diyerek kadının elini öptü Erdal. "Zamanı geldiğinde herkesle birlikte öğreneceksin sen de."

Feride daha da merak etmişti. "Güzel mi bari?"

Erdal düşünmek istemiyordu bile. Yalnızca kızın yeşil gözleri vardı aklında. "Güzel," dedi kısaca.

Partiye götürecekti bugün Ajda'yı, dans edeceklerdi. Bir sarmaşık gibi saracaktı kızı, nefessiz kalana kadar sıkacaktı, kararlıydı.

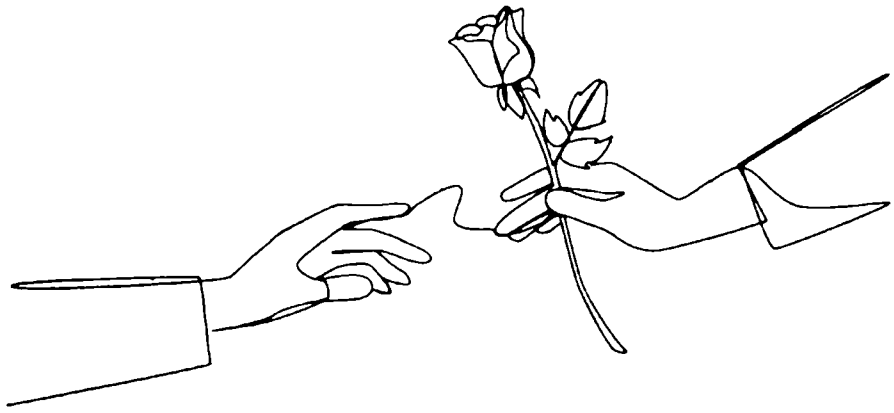

9. BÖLÜM: BİZİ AYIRAN ŞEYLER

Kendimi; hayatın bazen hoyratça bazen de aheste esen ılık rüzgârına bırakmış, ipini koparalı çok olmuş yaldızlı bir uçurtma gibi hissediyordum o yaz. Yüzüm sürekli güneşe dönük, kuyruğumda bir dünya renkli ve ışıltılı grapon kâğıdından kırpıklar salınıyormuş, yaldızlarımı da sevgilimden almış, kıpkırmızı bir uçurtmaymışım sanki ben.

Karacaların Nişantaşı'nda açılan trikotaj atölyesinde çalışmaya başlamam, Akın'la kaçak gittiğimiz Anadolu rock konserleri, çeşitli eylemlerin kıyısında destekler nitelikte attığımız sloganlar, içtiğimiz aromalı şaraplar, Mete'nin, "Bab bab!"dan öteye gidemeyen *baba* deme çabası, Akın'ın çalıştığı gazetede yayımlanacak olan ilk siyasi makalesini -her ne kadar anlamasam da- bana okutması, sigaraya başlamam, sigara üzerinden Akın'la baş ağrıtıcı bir tartışmaya girmem, kuruyan güller için yalıdaki kapalı odalardan birini kullanmam... Hepsi 1981 yılının Temmuz ve Ağustos'unda gerçekleşti.

Şebnem de hayatıma bu evrede girmişti. Trikotaj atölyesindeki en yakın arkadaşım olan Şebnem benden bir yaş küçüktü, henüz yirmisindeydi. Ailesiyle birlikte Çukurcuma'da yaşıyordu. Esasında beni sigaraya tümden başlatan da oydu. Maltepe sigarasını tellendire tellendire öğle aralarında içerken bana da bir tane uzatmaya başlamıştı. Başyöneticiye yakalanırız diye korkardım ben yangın merdiveninde oturduğumuz öğle araları o mereti içerken. Oysa Şebnem o kadar rahattı ki, "Öğle sigaramdan beni mahrum bırakanın ağzını dikiş makinesiyle dikerim," diyordu.

Fazlasıyla açık sözlü, muhteşem giyinen ve takı takmayı seven Şebnem'le en büyük ortak özelliklerimizden biri ikimizin de esmer olmasıydı. Tabii onun saçları benimki gibi uzun değildi, gözleri ise küçük ve çekikti. Benden daha toplu, kısaydı. Yine de esmerliğini seviyordum. İşe

başladığımızdan beri bizi kardeş sanmalarını da seviyordum. Oysa orada tanışmıştık, bunu anlattığımızda herkes şaşıp kalıyordu.

Her sabah saat altı buçukta kalkıyor, ekmek kızartma makinesinde ekmeklerimi kızartıp Sana yağla yağlıyor, çayımı içiyor, ikişer kaşık reçel ve balla kahvaltımı bitirip koştura koştura gidiyordum atölyeye. Tabii tüm bunlardan önce uyanır uyanmaz Akın'ı öpüyordum. Sinirleniyordu beyefendi, sabahın köründe uykusunun en derin zamanında oluyordu muhtemelen. Yine de yataktan kalkarken dudak kenarlarının kıvrık oluşunu gördüğümde mutlu oluyordum. Mesaimiz sabah sekizde başlayıp akşam beşte bitiyordu. Hafta sonlarım boştu ve Akın'ın da boş olduğundan İstanbul'u geziyor, yazın tadını çıkarıyorduk.

Birinci ayı tamamlayamadan Yavuz Bey geldi bir gün iş yerine. Örme ve penye kumaşları kalıp hâlinde kesip dikime yollama işindeydim ben. Alışmıştım. Atölyede otuza yakın kadındık, başımızda başgörevli olan Ferhunde abla vardı. Şebnem de benim yanımda çalışıyordu. Çene çala çala yapardı işini o, bense hep onu dinlerdim. Ben işime dalmıştım.

Şebnem, "Yuh! Bak, kim gelmiş," demese fark etmezdim burada olduğunu. Atölyenin kapısında durmuş, elleri cebinde, Ferhunde ablayla konuşuyordu Yavuz Bey. Gözleri bu taraftaydı. Benim ona baktığımı fark edince bir elini cebinden çıkarıp bana el salladı, gülümsedi. Aynı şekilde karşılık verdim ona. "Aa, sen tanışıyor musun Yavuz Karaca'yla?" diye sordu Şebnem.

Ona öncesinde Yavuz Bey'in evinde çalıştığımı söylememiştim. Sanki söylersem farklı anlamlar çıkarılır, dedikodu olur sandım. "Nişanlımın arkadaşı," dedim. Doğruydu, Akın'ın arkadaşıydı.

"Ne?" diye sorguladı Şebnem. Çalışan birkaç kadının bakışları onun bu çıkışıyla bize döndü ancak aldırmadı Şebnem. "Kız o sosyetenin en yakışıklı adamlarından. Senin nişanlın da mı sosyeteden yoksa?"

Ancak ben bunlarla ilgilenmiyordum. İşime bakmaya çalışıyordum. Bir yandan da Yavuz Bey'e bakıyordum. "Sosyeteye pek uzak değilim," dedim.

Sağ kolumu dürttü. "Ayten, hiç de anlatmadın bana! Nasıl yani?"

Elimdeki dokuma kumaşı bıraktım ve Şebnem'e döndüm. "Aman Şebnem!" dedim sitemle. "İşine bak yahu... Arkadaşlar işte, o kadar."

Bozuldu Şebnem. "Alacağın olsun Ayten," dedi dudak büküp önüne dönerek. "Şurada kaç günlük arkadaşız, yangın merdiveninde az mı dertlerimizi bölüşüp sigara dumanı uçurmadık birlikte? Nedir şimdi bu sitemin? Alt tarafı soru sorduk."

Tam gönlünü alacaktım ki Yavuz Bey'in sesini duydum. "Kolay gelsin."

Etrafımızda çalışan kadınlar hemen ayağa kalktılar onun sesiyle. Tabii ben sona kalmıştım, ben de kalktım. Yavuz Bey direkt olarak bana bakıyordu. "Teşekkürler," dedim şaşkınlıkla. Garip garip bakındık bir süre birbirimize.

"Birkaç makinenin tamiratı vardı da, dişlerinde sıkıntı varmış sanırım, onlar için gelmiştim. Ustalara haber verilecek." Etrafındaki kadınlara baktı. "Nasıl, memnun musunuz işinizden arkadaşlar?" diye sordu samimi bir şekilde.

"Memnunuz beyim."

"Allah razı olsun sizden beyim."

"Çok şükür beyim."

Beyim aşağı, beyim yukarı... Gülesim geldi, güldüm de ancak hemen dudaklarımı birbirine bastırdım. Yine de fark etti tabii Yavuz Bey, cin gibi, fark etmez mi? "Sen, Ayten?" diye sordu daha sonra. Meraklı bakışlar bana döndü tabii. "Sen memnun musun?"

Gerildim. "Memnunum," dedim gözlerimi kaçırarak. "Memnunum, Yavuz Bey. Sağ olun."

Anladığını belirtircesine kafasını salladı. "Biraz gelir misin? Birkaç şey soracağım..." dedi ciddi bir ifadeyle atölyenin kapısını göstererek.

"Tabii." Kadınların bakışları ve birkaç fısıltı eşliğinde ben önde o arkada çıktık atölyenin kapısından. Kapıyı kapatır kapatmaz kollarımı göğsümde bağlayıp döndüm ona. "Sizi dinliyorum," dedim.

Gerilmişti. Sağ eliyle çenesini sıvazlarken bakışlarını kaçırdı benden. "Nasılsın?" diye sordu.

Birkaç saniye şaşkınlıkla baktım yüzüne. "İyiyim Yavuz Bey. Siz?" diye sordum. Cidden, sohbet muhabbet için mi çağırmıştı beni?

"İyiyim," dedi. Gözlerini kaldırdı sonra. "Şey soracaktım..." Boğazını temizledi. "Akın son zamanlarda herhangi bir şey söyledi mi benim hakkımda? Veya... Veya herhangi kötü bir şey duymuş mu?"

Şaşırdım. "Sizin hakkınızda mı?"

"Ya-yani şey..." Kekeliyordu. Evet, alenen bir konu hakkında konuşmak istiyor ama bocalıyordu. "Son zamanlarda hoş olmayan şeyler duydum da."

Gözlerimi kırpıştırarak baktım yüzüne. Biraz düşündüm. Akın iyiydi, biz iyiydik. Herhangi bir sorun yoktu. Var mıydı? Var gibi bakıyordu Yavuz Bey. "Sorun yok ki?" dedim. Göğsünde topladığı nefesini bıraktı.

Etrafına bakındı huzursuzca. Neydi onu bu kadar tedirgin eden veya sinirlendiren? Evet, tedirginlik değildi bu, bariz bir sinirdi yüzündeki. Sanki o sinirlendiği, ete kemiğe bürünse ve burada olsa, onun ağzını burnunu kıracak kadar büyük bir sinir hem de. "Aa, siz yoksa Samet abinin olayından mı bahsediyorsunuz?" diye sordum.

Gözlerini kısacık bir süre yumdu. Başını hafifçe eğerek, çözemediğim, karmakarışık bir duyguyla baktı sonra bana. "Hıhı," dedi. "O..."

Düşündüm biraz. Abisinin olayları yüzünden Akın ona bir hayli öfkelenmişti, doğru ama halletmişlerdi. Yani ben öyle biliyordum. "Halletttiler o meseleyi. Tabii Akın çok kızdı abisi yeniden kumara başladığı için, demediğini bırakmadı ona, ne kavgalar ettiler ama hallettiler aralarında. Tövbe etmiş Samet abi, oynamayacakmış bir daha kumar falan, çocuklarının üstüne yemin etmiş hatta. Ama Akın'ı biliyorsunuz, o tövbe falan dinlemez, iyice bir saydı etti. Haklıydı bana kalırsa. Yazık o kadına ve çocuklarına, değil mi?" Yavuz Bey onaylarcasına kafasını sallamakla yetindi. Ben bir ona bir de atölye kapısına bakındım. Bir şey söylemeyince telaşlandım. Sorarcasına, "Yavuz Bey?" dediğimde, gözleri yeniden beni buldu. "Mesele buydu, değil mi?"

Yeniden başını salladı hızlıca. "Buydu." Oysa inanmadım, o an anladım meselenin bu olmadığını. Sebebini bilmediğim bir korku doldu göğsüme.

"Kötü bir şey mi oldu? Lütfen söyleyin," diyerek ona doğru yarım adım attım. Çenesini ve omuzlarını dikleştirdi.

"Olmadı Ayten. Telaşlanma. Akın'ın abisinin sorunlarını halletmesine çok sevindim." Duraksadı. "Başkalarının... Başkalarının, hayatına karışmasına izin vermesin, onların söylediklerine inanmasın. İnsanlar konuşuyor, hadleri olmayan her şeye burunlarını sokuyorlar. Ben de Samet'in durumunu duydum tabii ama mesele kapanmış sanırım. Böyle şeyleri direkt soramıyorum Akın'a fakat merak ediyorum, bağışla beni, seni de bu sebepten işinden alıkoydum."

Üstelemedim. Nasılsa çıkardı yakında kokusu. "Estağfurullah Yavuz Bey. Dediğim gibi halloldu mesele. Akın başkalarının lafına göre hareket edecek biri değildir, hiç olmadı."

"Öyle tabii ama insanlar yerli yersiz konuştuğu zaman tatsızlık çıkıyor. Biliyorum, hassastır Akın."

Çenemi dikleştirip tek kaşımı kaldırarak baktım ona. "Akın hassastır, Yavuz Bey, haklısınız. Ancak bu hassaslığına rağmen bir şeylerle çok güzel başa çıkabilir. İnsanlar hep konuşur, işleri bu fakat siz de çok iyi

biliyorsunuz ki Akın gerçekliğine inanmadığı hiçbir şeyin peşine düşmez. Yani bırakın konuşsunlar Samet abiyi. Onlar meseleyi halletmiş mi, halletmiş. O zaman sorun yok."

"Haklısın."

"Öyle işte."

Yeni bir sessizlik aramıza sızarken, "Ben seni çok tuttum, işine geri dönebilirsin," diyerek kendini geri çekti. "Kolay gelsin Ayten. İşinden memnun olmana çok sevindim."

Gülümsedim. "Mete'yi çok özlesem de kumaşlarla mutluyum," dedim samimi bir şekilde. "Teşekkür ederim Yavuz Bey. Size de kolay gelsin. İyi günler."

Atölyeye geri döndüğümde meraklı bakışlar hemen beni buldu. Yerime oturur oturmaz da sorular başladı tabii. Şebnem, nişanlımın arkadaşı olduğunu söylemiş Yavuz Bey'in. Herkes bu meseleden sonra daha bir farklı yaklaşmaya başladı sanki bana. Oysa ben de onlar gibiydim işte, yalnızca çalışandım, neydi ki onların yüzündeki bu absürt sırıtış ve yaltaklanma çabası?

Öğle arasında sigara tüttürürken Şebnem, "Çok yakışıklı adam be!" dedi, karşı yolda geçen arabalara bakınarak. Yavuz Bey'den bahsediyordu. "Şöyle bir kocam olsa ömür billah herkesten sakınır, sabah akşam demeden sevişirdim."

"Kuduruk seni!" diyerek tövbe çektim içimden.

"Bana bak Ayten, sen bilirsin. Var mı bu adamın sevdiği veya takıldığı?"

Omuz silktim. "Birini seviyor sanırım. Fransız bir kadın. O da modacı. Maria adı." Çok bahsetmezdi Yavuz Bey. Hatta o kadar az adı geçerdi ki Maria'nın, yok sanırdım bazen. Zaten bana neydi? Yine de bir insan bir insanı seviyorsa onu dilinden düşürmezdi bana kalırsa. Yavuz Bey hiç bahsetmiyordu. Değişik bir sevme stili vardı adamın.

"Fransız ha!" dedi Şebnem garip bir beğeniyle. Sonra yüzü düştü. "Zaten koskoca patron, bizim gibi çulsuz ve çirkin kızları sevecek değil ya? Benimki de laf!"

Yavuz Bey'in Füsun Hanım'la olan evliliğini düşündüm ve güldüm ansızın. Füsun Hanım'ın bir hayat kadını olduğunu ve Mete sebebiyle evlendiğini duysa, acaba Şebnem ne düşünürdü? Yine de sustum, başkalarının hayatlarına karışmayı doğru bulmuyordum.

"Düşünüyorum yahu... Adam ne yakışıklı! Kalıplı, parlak bıyıklı, taranmış kumral saçları, jilet gibi ütülü takımı, deri kunduraları, kalp yakan konuşması, centilmenliği, kibarlığı..."

"Kimi çekiştiriyorsunuz? Yavuz Bey'i mi yoksa?" diyerek geldi başka kızlar da yanımıza o esnada. Bir posta da onlar dedikodusunu yaptılar patronlarının. Ev hayatını, yaşam tarzını bildiğim birinin dedikodusuna katılmaktan kaçındım ben. Çalışan kadınların hepsinin hülyalı hayallerini süsleyen Yavuz Bey'in tüm bunlardan haberi olsa ne düşüneceğini merak ettim. Acaba farkında mıydı kendisine duyulan bu sevgi ve ilginin fazlalığının?

"Öyle bir adamın karısı olduğunu düşünsene!" dedi Üftade, ben sigaramı bitirip su dolu kovaya attığımda. "Ne forsu olur ama insanın..."

Ya, ne fors ne fors... Yavuz Bey'in o katı duruşunun altında sevebilecek bir kalbi olduğuna bile inanmıyordum fakat o Maria adındaki kadınla yine de mutlu bir evliliği olmasını istiyordum. Hem dost olarak görmüyor muydu beni? Evet, bu isteği bir dostu olarak kendimde hak görüyordum ben. Gençti, yakışıklı ve başarılıydı. İyi bir evlilik yapması kaçınılmazdı. Mete'si vardı. Mete... En çok sevgiye, ilgiye aç olan o küçük bebeğin her şeyden önce şüphesiz ona bu sevgiyi ve ilgiyi verecek bir anneye ihtiyacı vardı. Dadılar, öğretmenler ve bir başkaları nereye kadardı ki?

Akşam eve girmeden hemen gittim Mete'yi sevdim bu sebeple. Onu çok düşününce özleyivermiştim. Mete beni görür görmez çığlığı basmış, minik kollarını bana doğru uzata uzata bakıcısı Selma ablanın kucağından sarkmaya çalışmıştı. Mete'yle aramızdaki bağın kuvveti o kadar büyüktü ki bazen şaşıyordum buna.

Eve gelir gelmez duş aldım. Ben duştayken gelmişti Akın. Banyonun kapısını kilitlediğim için bir ton laf etti. Buharımla, üzerime sardığım havluyla, kedi gibi önünde beklediği banyo kapısına koşup açtım en sonunda. "Ne diye vurup duruyorsun kapıya ayol?" diye sordum sitemle. Saçlarımda biriken sular çıplak omuzlarıma damlıyordu. Kurulanamamıştım bile doğru dürüst.

"Çok özledim!" diyerek bana doğru adımladı. Islaklığım, çıplaklığım hiç umurunda olmadı, kollarını sardı bana hemen, burnunu boynuma doğru sürdü. Kokladı, sonra öptü omzumun ve boynumun birleştiği noktayı. "Yine mis gibi taze sabun kokuyorsunuz Zümrüt Hanım," diyerek parlak yeşil gözleriyle yüzüme baktı.

"Siz de yıkanın isterseniz Akın Bey, madem sevdiniz bu kadar..."

Beni kendine doğru çekip vücudunu vücuduma bastırdı. "Seni alsam koynuma, başka hiçbir şeye gerek kalmasa?" Islak saçlarıma dudaklarını bastırdı. "Çok yoruldum, senin mis kokunla hemen dalıversem şöyle huzurlu bir uykuya?"

Kafamı geri çekip yüzüne baktım. "Neden yorgunsun? Çok mu çalıştırdılar bugün seni?"

Ben neşeli bir tınıyla sormuştum bunu fakat aynı neşeyi onun yüzünde bulamadım. "Karakoldaydım bugün," dedi. "İfademi aldılar yine."

Yüreğim nasıl çarptı korkuyla. Ellerim kollarına tutundu. "Neden?"

"Şu geçen yazdığım yazı yüzünden. Çok iğneleyici, suçlayıcı bir yazıymış. Dergileri toplattırdılar bayilerden. Sabahtan beri uğraşıp duruyorum. Genel yönetmenle de papaz olduk. Gerçi o beni haklı buluyor da... Hakkımı savunmamı söyledi ama ben..." Sustu, soluklandı biraz.

"Ama sen?" diye sordum. Sol avucunu sağ yanağıma yasladı.

"Sen düştün aklıma. Sivrilecektim, bir bıçak olup batacaktım hepsine, savunacaktım yazımı ama yapamadım. Seni düşündüm."

Beni, bizi düşünmüş olması güzeldi fakat ben buna sevinememiştim bile çünkü belli etmemeye çalışsa da üzgündü Akın. Bir şeylere engel olduğumu düşündüm, hüznüm göğsüme ağır geldi, kalbim ağrıdı. Sarıldım ona. "Üzüldüm sevgilim," diye mırıldandım solgun bir sesle.

Derin bir soluk çekti içine. Çok şey geldi diline, biliyorum ama söyleyemedi hiçbirini. *Ne yapayım sevgilim? Kahroluyorum seni böyle görünce ben de ama yitirmek istemiyorum seni, ne olur anla beni.*

"Aç mısın?" diye sordum geri çekilirken. Cıkladı.

"Kaymaklı dondurma aldım bize," dedi gülerek.

"Hi!" diye çocukça sevindim. "Giyineyim ben, yiyelim o zaman."

Gitmek için hareketlenmiştim ama kollarımı tuttu. "Ben seni yesem önce?"

Daha yeni duş almama rağmen hemen kan yürüdü yanaklarıma, ateş bastı. "Ya, Akıın!" dedim. Dudaklarımı büyük bir açlıkla, şehvetle ve arzuyla öpmeye başladığında dondurma misali kollarında eridiğimi sandım. Ne büyülü şey şu aşk dedikleri. Bir dakika önce dümdüz dururken şimdi için için yanan bir ateştim onun sayesinde.

Ağustosun son gecelerinde hep bahçede oturduk Akın'la. Ben çay içerdim, o ise bazen şarap bazen de kahve. Evden bahçedeki erik ağacının dalına bir hat çekmiş ve küçük bir ışıklandırma hazırlamıştı Akın. Ben de kocaman yastıkları çimenlerin üzerine taşımıştım. Cırcır böceği sesleri ve ateş böceği ışıklarıyla aydınlanan geceler boyu, o, dizine yasladığı

defterine dergi için yazılar hazırlarken, ben de çeşitli bayilerden almaya alıştığım moda dergilerini karıştırıyor, kaymaklı dondurmamı afiyetle yiyordum. Bazen Akın boynu ağrıdığında kafasını gökyüzüne kaldırıp burnunun üzerindeki gözlüğü indirerek derin derin soluklanıyordu. O zamanlarda ben hemen ardına geçiyor, omuzlarını ovuyordum. Beni ellerimden öperek kucağına çekiyordu. Onun kucağında onun tarafından sevilmek, aşka doymak o kadar güzel, o kadar paha biçilmezdi ki bu akşamlarımız ömrümün sonuna kadar böyle sürsün, hiç kış gelmesin istiyordum.

Eylül ayı geldiğinde Neşe ve Yusuf'un nişan tarihi netleşmişti. 5 Eylül Cumartesi tarihinde sade bir isteme töreni ve nişan demişti Neşe fakat bir hafta öncesinden her şey için beraber uğraşmış; yeni tabaklar, örtüler almış, yapılacak kekler ve kurabiyeler için envaiçeşit aroma aradığımızdan bakmadığımız çarşı pazar kalmamıştı. Elbise istiyordu Neşe, dökümlü, beyaz bir kumaştan, belden büzgülü ve hafif dekolteli bir şey, benden rica etmişti. Kumaşını, taşını, süsünü her şeyini almıştı, bana da vücut ölçülerini alıp dikmesini bırakmıştı. Aslında bana kalsa Yavuz Bey'den rica ederdim dikmesini çünkü beceremeyeceğimden korkuyordum. Mühim bir elbiseydi nişanda giyeceği, mahvolabilirdi kumaş. Fakat Yavuz Bey çok meşguldü, yeni atölyesinin ardından yurt dışı açılımlarını gerçekleştiriyor, çeşitli markalarla anlaşmalar sağlıyordu. Üstelik atölye de büyümüş, yeni makineler gelmişti. Hâl böyle olunca da söylemekten vazgeçtim bunu. Yalnız dikiş makinesine ihtiyacım vardı, bu sebeple ondan evdeki makinesini bana ödünç vermesini rica ettim.

Makineyi toparlayıp Nazım abiyle beraber bizim eve taşıdılar sağ olsunlar. Yavuz Bey'e elbise meselesini anlattığımda, bana, "Çok iyi bir iş çıkaracağına eminim. Eğer bir sorun olursa bana sorabilirsin, seve seve yardım ederim," demişti. Verdiği bu güvenle ne yalan söyleyeyim içim rahatlamıştı. Ondan makineyi alır almaz Neşe'den aldığım ölçülerle, onun istekleri doğrultusunda hemen başlamıştım elbiseye. Kabataslak olarak kâğıtta yer edinen çizime göre, kayık yakalı elbisenin sivri omuz kısımlarında parlak taşlar olacaktı.

Çok uğraştım Neşe'nin elbisesi için. Gecelerimi buna ayırdım. Akın, çalışırken dikiş makinesi sesinden rahatsız olur diye kapıyı kapatmıştım ama sağ olsun, o da bana çay ve kurabiye getirdi. Neşe'yle beden ölçülerimiz neredeyse aynı olduğundan ilk önce ben giydim elbiseyi. Mini bir defile eşliğinde elbiseyi de ilk gören Akın oldu.

"Nasıl olmuş, nasıl olmuş?" diye sordum elbisenin eteklerini etrafımda savurarak.

Akın, yatakta uzanırken sağ dirseği üzerinde yükselerek yüzünde büyük bir sırıtışla uzun uzun süzdü beni. "Çok güzel olmuş," dedi gerçek bir beğeniyle. "Sen gerçekten bu işte iyisin, sevgilim."

Yaptığınız işin beğenilmesi nasıl bir keyif veriyordu, nasıl! Özellikle Akın tarafından beğenilmek, övülmek beni mutluluğa boğuyordu. Henüz fermuarımı dikmediğim elbisenin arkasını çatal iğneyle tutturmuştum. Ben aynaya dönüp kendime bakarken Akın arkamdan yaklaşıp sırtımdaki açıklığa dokununca irkildim bir an. Aynadaki aksimizde çakıştı gözlerimiz. Akın'ın yaramaz elleri bel oyuntumdan iki yanıma doğru bir yılan gibi ilerledi ve elbisenin içine girerek karnıma dolandı. Elbisenin karın bölgesinde kabarıklık oluştu. Garip bir his, garip bir görüntüydü. Akın dudaklarını kafamın üzerine bastırırken parmaklarıyla okşadı karnımı.

"Demek *Devrim Leyla?"* Bu konunun açılması beni yine gerdi ama belli etmedim ona. Usulca kafamı salladım. Göğsünde biriktirdiği nefesini saçlarıma doğru üfledi. "Ya erkek olursa, Zümrüt Hanım?"

Garip bir kıkırtı çıktı dudaklarımdan, ona dönünce karnımdaki elleri geri çekildi, belimin iki yanına tutundu. "Onu da babası düşünsün."

Akın'ın dudaklarına uçucu bir tebessüm yerleşti, sonra ciddileşti. Bir eliyle sol yanağımı okşarken, "Biraz para biriktirdim bankada," dedi. "Suzan teyzeye de iyi bir doktor soruyorum tedavin için. Düğünümüzden hemen sonra veya sen ne zaman istersen, gidip başlarız tedaviye."

Alt dudağımı dişlerimle ezerken mahcup bir şekilde güldüm. "Ama ben de para biriktirmek istiyorum. Yani bu haksızlık. Tek başına bu yükü alamazsın."

Akın kafasını iki yana salladı. "Sevgilim, tedavinin masrafının ne kadar olacağı belli değil ki henüz. Belki sandığımız kadar tutmayacak, ne biliyorsun?" Yüzüme dökülen saç tutamımı kulağımın ardına itti. "Hem sen öyle çok lüks bir düğün istemiyordun sanki, ha?"

"İstemem tabii! Bizim etimiz ne budumuz ne? Hatta çok masraf olmasın diye gelinliğimi bile ben dikeceğim sanırım. Evet, yapacağım bunu."

"Bak seeen!" dedi. Yanaklarımı tutarak eğilip dudaklarımı öptü. "Yetenekli bir eş olduğunu düğünde bile kanıtlayacaksın yani?"

Ne yetenek ne yetenek bendeki de cidden! Gururum okşansın, mutlu olayım diye diyordu bunları besbelli. Yine de yumuşadım, şımardım ona çocuk gibi. Kolları arasında yeniden aynaya doğru döndüm. İkimize baktım aynada. Çok uzun olduğundan, bana sarılırken omuzlarını eğiyordu

Akın. Dudakları sol şakağıma yaslı, kolları omuzlarımdan ahtapot gibi sarmış beni, yüzünde mutlu bir sırıtış var. Bir insanın her tarafı güler mi? Akın'ın gülüyordu. Dağınık saçları, büyüklü küçüklü süt lekeleri, tıraşlanmış sakal izleri, geniş omuzları, pazılı kolları, bir erkeğe göre çok güzel olan uzun parmaklı elleri, incecik beli, uzun bacakları, çıplak ayakları... Her yeri gülüyordu, her yeri!

Dünyanın en şanslı kadını Ayten değildir de kimdir bu görüntü karşısında? Belki Prenses Diana'dır? "Akın?" diye sordum ansızın. Boğuk bir ses çıktı boğazından. "Sence Prenses Diana mı daha mutludur yoksa biz mi?"

Önce yavaş yavaş sonra da katıla katıla güldü bu soruma. Hatta o kadar uzun bir süre güldü ki dayanamayıp ben de gülmeye başladım. En sonunda ellerini dizlerine koyup soluklanırken bile kıkırdıyordu. "O nereden çıktı şimdi?" diye sordu sonra. Omuz silktim. Elleri yine yüzümü kucakladı. "Aşk olsun Zümrüt. Sana bir prenses gibi hissettirmeyen bana aşk olsun!"

Üzüldüm, panikledim de. "Aa, yok! Yok, cidden ben onu düşünmedim!" diye savunmaya geçtim. "Şey düşündüm yani... Bizim onlardan bile mutlu olduğumuzu. Çok konuşuldu, biliyorsun. Büyük aşk, büyük mutluluk gibi lanse edildi hep onlar. Oysa nasıl yalan, değil mi Akın? Prens ve prenses olduğu için büyütülüyor bazı şeyler bana kalırsa. Bize baksana! Asıl sansasyon yaratacak aşk şu seninle benim aramda olan şey değil midir?"

Cıkladı Akın. Şaşırdım. Böyle düşünmüyor muydu? Sorgulayan bakışlarım üzerine, "Aşk değildir bizimkisi, sevdadır," diye açıkladı. Hah, bir de bu mesele vardı işte. Akın asla inanmazdı aşka. Aşk gelip geçiciydi, sevda bakiydi ona kalırsa. Değişik bir tanımdı fakat seviyordum bu hâlini. Aşk küçük bir kıvılcımsa, sevda yangındı Akın'a göre. Aşk her yerde bulunabilirdi ama sevda öyle değildi; ekmek gibi, hava gibi, su gibi mühim bir şeydi ve kolay kolay bulunamazdı.

"Peki, sevdalı gazeteci çocuk..." diyerek gülümsedim.

Akın'ın yaramaz elleri elbisemin çatal iğnesine usulcacık kaydı. "Sizi bir esaretten kurtarıyorum prenses, sakin olun!" dedi bana ciddiyetle. Oyuncu hâline gülmeye devam ettim. İncecik parmakları ustalıkla açtı iğneyi, tenime batırmaktan imtina ederek çekip çıkardı, komodinin üzerine bıraktı ve elbiseyi omuzlarımdan aşağı kaydırdı. Sütyenim yoktu, bu yüzden elbise üzerimden kayıp yere düşer düşmez ilk meydana çıkan ufak, limonvari göğüslerim oldu. Akın, etrafımda gezinip beni aynaya doğru

çevirdi sonra. Aynada gördüğüm çıplaklığım utanç duygusunu uyandırdı o an içimde, ellerimi göğüslerime kapatmamak için zor durdum. O ise arkamdan sarıldı bana, gözleri ise aynadaki gözlerimden asla ayrılmadı. Elleri; büyük, uzun parmaklı elleri, göğüslerimin üzerine kapandı. Kesik kesik soluklandım. Başımı sağ göğsüne yasladım. Akın bana muhteşem bir şeye bakar gibi baktı. Elleri ise yeni bir diyar keşfetmişçesine aç, heyecanlıydı. Sol eli usul usul karnımın üzerinden iç çamaşırıma doğru bir yol çizdi. Gıdıklandım, karnım dalgalandı. İç çamaşırımın lastiğinden içeriye davetsiz bir misafir gibi sızdı eli. Sırtımı büsbütün yasladım göğsüne, başımı hafifçe yukarı kaldırdım.

"Bacaklarını arala," diye mırıldandı sol kulağıma. Sesinde öyle yoğun, pürüzsüz bir arzu vardı ki en olmaz diyenleri bile yola getirirdi bu emir. Dudakları hâlâ sol kulağımda, sıcak nefesi hâlâ saçlarımdayken dediğini yapıp elinin iki bacağıma daha da sokulmasını sağladım. Sol elinin iki parmağı vücudumun en sıcak ve en kuytu noktalarına usul usul sızdı. Garip bir haz dalgasıyla titredim. Ne garip görünüyorduk aynada fakat bu gariplik beni daha da coşturdu. Akın'ın sol kulağımın hemen altını öpüşüyle, içimde yaktığı ateş kıvılcımları yangına evrildi.

Gündüz vakti sevişilmez diye bir hurafe dolanırdı bizim mahallede. Kadınların ağda ve kısır günlerinde duyduğumuz, ayıp diye lanse edilen ve küçük çocukların başka odalara, mutfak köşelerine kovalandığı anlarda, gizli gizli salon kapısını dinlediğimiz zamanlardan kalma bir bilgiydi bu aklımdaki. Gündüz vakti sevişilmezmiş! Kim demiş? Çarıklı Naciye'nin lafı bu. Ne alakaysa... Sevişilir efendim, niye sevişilmesin? Mevzubahis Akın Vahit Tamtürk ise vallahi sevişilir. Ki sevişiyorduk da. Akın'ın sevişirken büyüyen göz bebeklerinde, hoyratlaşan ellerinde, boynunda beliren damarlarında, kızaran teninde ikinci bir güneş görür gibi hissediyordum. Yeni bir gün doğuyordu gündüz sevişmelerimizde.

Onun göğsünde uzanırken, Akın ilk kez, "Yalnızca beni sev," dedi bana o gün. Başımı göğsünde oynatıp yüzüne baktım ancak o gözlerini tavana sabitlemişti. Sol eli belli belirsiz çıplak sırtımı okşuyordu.

"Yalnızca seni seviyorum," dedim. Fakat derin bir soluk aldı bu sözlerim üzerine. "Sevgilim? Bir şey mi oldu?" diye sordum. Sırtımı okşayan eli bir yumruk hâlini aldı ama soruma cevap vermedi. Çenesine dokundum. "Akın?"

"Yok, hayır," dedi. Sonra bana çevirdi başını. "Mutlu musun işinden?"

Şaşırttı bu sorusu beni. "Evet..." dedim düşünmeden. "Neden sordun?"

Dudak büktü. "Hiç," dedi. Bir şey vardı ama çözemedim. Göğsünün üzerinde yükselip yüzüne merakla baktım. Israrlı bakışım sonucunda göğsünde biriktirdiği nefesi üfledi. "Yavuz gelip gidiyor mu atölyeye?"

"Yani, birkaç defa geldi. Yeni makineler aldı, onları görmeye... Bir de şey konuştu benimle..." Duraksadım, Akın'ın kaşları çatılmıştı. "Şu abinin meselesini öğrenmiş sanırım. Kumar olayını. Seni merak etmiş, hâliyle sana soramamış incinirsin diye."

Akın yattığı yerden doğrulunca onunla beraber ben de kalktım. "Ne dedi sana?" diye sorarken sesi gayet katıydı. Bilmediğim bir şey mi vardı?

"Bir şey demedi ki. Dediğim gibi, seni merak etmiş. Ben de iyi olduğunu söyledim."

Pek ikna olmuş gibi değildi ancak üstelemedi. Başını salladı onaylarcasına, komodinin üzerindeki sigarasına uzandı sonra. Hevesle ben de bakınca, "Zümrüt, sen de iyice alıştın sigaraya ama!" diye payladı beni.

Çıplak omzuna dokundum. Teni nemliydi, sıcaktı hâlâ. İkimizin de üzerinde sevişme mahmurluğu vardı. "Bir tane, lütfen," dedim kedi gibi bir mırıltıyla. Dayanamadı, bir dal uzattı ve Zippo'suyla yaktı benim de sigaramı. Sonra pirinç karyolaya yastığını yaslayıp sırtını geri dayadı. Kolunu bana uzatıp beni göğsüne çekti.

Neşe'nin isteme ve nişanının olacağı gün sabahtan elbisesini ütülemiş, gardırobuma asmıştım. Tüm makyaj malzemelerimi toparlamış, giyeceğim kırmızı elbisemi de özenle katlamış, çantama yerleştirmiştim. Orada hazırlanacaktım. Neşe'nin bütün kuzenlerini tanıyordum neredeyse, mahalledeki kızlar da tanıdıktı. Her biriyle anlaşıp beraber hazırlanmakta karar kılmıştık. Zehra'yı aramıştım nişana gelip gelmeyeceğini merak ettiğim için ama Hüsamettin huysuzlanmış, uyumamış gece boyu, o yüzden *gelemem* dedi. Zehra tamamen eski hayatımızdan soyutlanıyordu. Evli ve çocuklu olmak böyle bir şeydi sanırım.

Cumartesi sabahı ben erkenden yola koyulduğumda Akın evdeydi. Akşam gelecekti nişana. Çıkmadan önce kapıda uzun uzun öptüm onu. Dolmuşa binmek üzere yürümeye başladım. Bu esnada Aşiyan yokuşundan çıkan Yavuz Bey'in aracını fark ettim. O da beni görünce yavaşladı ve yanımda durdu.

"Günaydın Ayten," dedi güçsüz bir gülümsemeyle. Sabah sabah oldukça yorgun görünüyordu.

"Günaydın Yavuz Bey."

Elimin kolumun doluluğuna garip bir bakış attı. "Hayırdır? Taşınıyor musunuz yoksa?" dedi şakacı bir üslupla.

Elimdeki poşetlere baktım. "Ha, yok. Neşe'nin istemesi var bugün, ona gidiyorum. Erkenden gidip, hazırlanmasına yardım edeceğim de."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Aa, elbiseyi diktin mi?" diye sordu. Kafamı salladım. Motoru susturdu o da. "Bakabilir miyim?"

Of, niye oyalıyordu ki beni şimdi? Mecburen *tamam* dedim. O da arabadan indi. Ellerimdeki poşetleri yere bırakıp elbiseyi açtım. "Tam ölçülere göre yaptım. Bence çok hoş oldu. Tabii siz daha iyi bilirsiniz ama..."

Yavuz Bey'in kaşları beğeniyle kalkmış, dudakları bükülmüştü. "Çok hoş, cidden. Taş işlemeleri de dikişle mi yaptın?" diye sorarken etekteki işlemeleri inceliyordu.

"Evet, tüm taşları ben diktim. Çok vaktimi aldı, Yavuz Bey."

"E getirseydin makineyle dikerdik atölyede?"

Mahcup bir ifade yerleşti yüzüme. "Böyle hususi şeyler için makineyi kullanmak istemedim."

"Aşk olsun Ayten," dedi. "Yarım saatlik iş." Mahcup ifadem utangaç bir gülümseyişe dönerken, Yavuz Bey'in beyaz gömleğinin yakasında kırmızı bir ruj lekesi olduğunu fark ettim. Anında kaçırdım bakışlarımı oradan. Neyse ki yakalamadı bu bakışımı.

"Neyse, bitti gitti. En azından vakitlice yetiştirebildim elbiseyi," diyerek toparladım elbiseyi. "Ben gideyim artık, sizi de alıkoydum."

"Yok, asıl ben seni alıkoydum. Elbise çok hoş olmuş, emeklerine sağlık. İyi eğlenceler dilerim."

"Teşekkürler Yavuz Bey."

Sonrası Neşelere gidiş yolculuğumdu. Neşelerin evi hınca hınç doluydu ben gittiğimde. Genç kızlar bir odada, aileler salondaydı. Neşe beni görür görmez hemen boynuma sarıldı, sonra elbisesini görmek istediğini söyledi. İki gün önce akşam uğrayıp denemişti oysa. Bayılmıştı. Tabii jilet gibi ütülenince kumaş daha bir güzel olmuştu. Odada herkesin gözleri önünde elbiseyi çıkarınca tüm kızlar hayran hayran baktı elbiseye. Neşe'nin ise gözleri dolu dolu olmuş, sonra bana dönmüştü.

"Ah, Ayten! Becerikli arkadaşım benim!" diyerek tekrar sarıldı bana. Duygusal bir andı esasında. Neşe benim için Zehra'dan, Nergis'ten ve diğer kız kardeşlerimden farksızdı. Canımın içi Neşe... "Ellerine, emeklerine sağlık! Hayal ettiğimden bile güzel olmuş."

"Ne demek, elimden gelenin en iyisini yapmaya gayret ettim."

Ayfer ve Arzu da çok beğenmişlerdi elbiseyi. Neşe'nin kuzeni Gülşah da, "Yakında benim de nişanım var, ben de istesem ya senden şöyle bir elbise Aytenciğim?" dedi.

Ayaküstü iş almıştım. Eh, mutluydum da bu sebepten. Gülşah'la da anlaşmıştık elbise sebebiyle. Akşama kadar Neşe'nin saçı ve makyajıyla uğraştık. Genç kızlar bir arada olunca o mu olsa bu mu olsa diye diye geçiyordu vakit. Ben omuzları vatkalı bebek mavisi bir ceket, içime ince beyaz bir bluz ve altıma da dizlerimin biraz üzerinde biten etek giymiştim. Oldukça resmî bir görünümüm vardı fakat renginden ve benim minyon oluşumdan sanırım, takım üzerimde resmîden çok, çıtı pıtı durmuştu. Akşam Yusuflarla beraber geldi Akın. Sanki erkek tarafı gibi... Siyah bir takım giymişti o da, içine beyaz bir gömlek giymiş ancak boğazını boş bırakmış, hatta üstten iki düğmeyi açık bırakmıştı. Saçları dağınıktı. Parlak kunduralar giymişti. Çiçeği çikolatasıyla gelen erkek tarafının en sonunda beklemişti eve girmek için. Kunduralarını çıkarırken kapıya iki kolunu yaslayarak bana bakmış, göz kırpmıştı. Herkes erkek tarafıyla ilgilenirken ben de sevgilimle ilgilenmeye başladım.

"Hoş geldin!" diyerek boynuna sarıldığımda o da ellerini belime sararak yanağıma bir öpücük kondurdu hemen.

"Hoş buldum çiçeğim." Geri çekilip beni alıcı gözüyle süzerken göz bebekleri büyümüştü. "Çok güzelsin," diyerek yaptı şovunu.

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun," deyip saçlarını karıştırmak için uzandığımda, tuttuğu elime sıkı bir öpücük kondurdu.

"Eh, her zamanki hâlim işte..." diyerek hiç de mütevazı olmadığını belirtti bu konuda. Yanağına hafifçe vurarak güldüm. O da hemen kulağıma eğildi. "Bana bak, teyzeler falan istemediler senin bu güzelliği görünce oğullarına yeğenlerine inşallah?" Hızlı bir göz gezdirdi sağ elime. "Gerçi alyansımız bir güzel parıldıyor elinde ama..."

Daha da büyük bir gülümseme yerleşti dudaklarıma. Bu esnada o bir elini belime sarmıştı ve kalabalık salona doğru adımlıyorduk. "Yok, istemediler. İsteseler derdim ki benim çok yakışıklı, Alacalı bir nişanlım var. Evleneceğiz..."

Bu sözlerim üzerine beni daha da kendisine çekti. Salona girdiğimizde Neşe'nin annesi Feraye teyze, Akın'a sarıldı ve *hoş geldin* diyerek, oturacak yer gösterdi. Yemek masasının kenarından çekilip salona dâhil edilen ahşap sandalyelere iliştik. Neşelerin salonu oldukça kalabalıktı, erkek tarafının da gelişiyle hıncahınç doldu. Erkek tarafını alıcı gözüyle süzmeye başladım. Mahmut dedeyi tekli koltuğa almışlar ve sırtına yastık koymuşlardı hemen. Yaşlı adam dişsiz ağzıyla minnettarca gülümsemişti. Bastonunu koltuğunun kolçağına asıp çipil çipil gözlerle bakıyordu o da kalabalığa fakat hiçbir söylenene yanıt vermiyordu. Sonra Süslü yenge olduğunu

anladığım, envaiçeşit boyalarla yüzünü boyamış ve rengârenk bir takım giyip altınlarını takıştırmış olan kadının onun kulağına yaklaşıp bağırarak soru sorması üzerine, Mahmut dedenin ağır işittiğini, bu sebeple konuşmalara dâhil olamadığını anladım. Nedense üzüldüm bir an ona. Tonton ve sevimli biriydi.

Yusuf ve Neşe'de ise bariz bir heyecan vardı. Yusuf'un yüzü kıpkırmızıydı, soğuk soğuk terliyordu. Lacivert bir takım giymişti, yeni tıraş olmuş sarımtırak saçları ve pürüzsüz yüzüyle herkese gülümsüyordu. Mavi gözleri hep Neşe'de takılı kalıyordu. Neşe ise salonun kapısına yaslanmış, emir almaya hazır bir asker gibi, salonda oturanları süzüyor, Yusuf'la göz göze gelince dizleri titriyordu.

"Baksana, ne kadar heyecanlılar," diyerek Akın'ın kolunu dürttüğümde, gözlerimle işaret ettiğim yere baktı Akın, sonra gülmeye başladı.

"Ee, kolay değil öyle aile içinde bakışmalar..."

Ona baktım. Ona bakışım derindi, fark ettiğinde o da gözlerini bana çevirdi. Sanıyorum ki aynı şeyi düşündük ikimiz de. Onların yerinde olduğumuzu, ailelerimizin böyle bir araya geldiğini, bizim de tatlı bir heyecanla birbirimize kaçamak bakışlar attığımızı... Yüzüm çiçek gibi solardı daha fazla düşünseydim bunu. Fakat fırsat vermedi Akın, sıkı sıkı tuttu sağ elimi *ben buradayım* der gibi. Aklımı dağıtmakta bir numaraydı, düşünmedim bu konuyu.

Süslü yengeye çevirdim sonra tüm odağımı. Kadın gerçekten üstten bir bakışla süzüyordu herkesi. Göz göze geldiğimizde samimiyetsiz bir şekilde gülümsedi bana, aynı şekilde karşılık verdim. İki aile koyu bir sohbete dalarken Süslü yenge sohbetlere hiç dâhil olmadan üstten üstten herkesi süzmeye devam etti. Ben ayağa kalkıp Neşe'nin yanına gittim.

"Süslü yenge hani çok konuşuyordu? Dut yemiş bülbül gibi oturuyor ya?" diye fısıldayarak sordum Neşe'ye. Neşe'nin dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi ben böyle sorunca.

"Mahmut dede iyice azarlamış sanırım. Sözleri ve tavırları çok yakışıksızmış. Yusuf dedi bana da."

Yusuf'un böylesine Neşe'nin arkasında durması bana o kadar güzel geliyordu ki mutlu oluyordum. Feraye teyze, salondaki misafirlere kahveleri nasıl içeceklerini sordu tek tek. Herkes *orta* derken Süslü yenge gıcıklık olsun diye *şekerli* deyince Neşe yapmacık bir şekilde gülümseyerek, "Tabii yengeciğim," dedi. Feraye teyze, Neşe'ye kahveleri yapmaları için işaret verince tüm kızlar topluca mutfağa sığıştık. Ocağın üzeri tencere ve cezvelerle doluydu. Cezvelerle kahveleri yetiştiremeyeceğimizi

düşündüğümüzden, kahveleri tencerede yapma fikrini sunmuştu bize Feraye teyze. Çok mantıklıydı. Gülşah ve Ayfer tencerede kahveleri belli bir ölçüye göre ayarlamaya çalışırken ben Maltepe sigaramı çıkarıp mutfak penceresine yöneldim. Çakmak bulamayınca ocaktan tutuşturdum sigaramı. Neşe çok gergin olduğundan bir iki fırt da ona çektirdim sigaradan.

"Görüyor musun, hemen nasıl dikine gitti herkesin. Şekerli diyor bir de..."

"Belki gerçekten şekerli içebiliyordur, kızma hemen," diyerek sakinleştirmeye çalıştım onu. Saçları da kabarmıştı sinirden.

"İnşallah öyledir Ayten," diyerek son kez duman çekti sigaramdan. Sonra Yusuf'un damat kahvesini hazırlamaya girişti.

"Tuz koyacak mısın?" diye sordu Arzu gülerek. Neşe hınzırca sırıttı.

"Koyacağım ya!" dedi gözleri parlarken.

"Yazık ayol çocuğa!" dedim sigaramı kül tablasında söndürerek.

"Sen de kız tarafı mısın erkek mi cicim, neresine yazık? Benim bahriyelime bu tuzlu kahve ne ki?"

Güldük hep bir ağızdan. Sonra kahveleri fincanlara bölüştürdük. Dolu tepsideki fincanları ufak adımlarla, dikkatlice herkese dağıttı Neşe. Süslü yengeye de kahvesini işaret etti. Süslü yenge yapmacık bir sırıtışla kahvesini alıp hemen höpürdetti. Neşe dağıtımı bitirip Yusuf'un kahvesini getireceği esnada, "Ayol kahve biraz soğuk olmuş sanki, heyecandan sanırım," demez mi Süslü yenge! Bir sessizlik oldu o an. Neşe'nin gözlerinde hemen bir hayal kırıklığı belirdi, fark ettim ben.

Fakat Yusuf'un annesi Mediha Hanım atıldı: "Senin istemende millete kahve bile vermemiştiniz siz Süslü, konuşturma şimdi beni!" Neşe'ye döndü. "Ellerine sağlık kızım, kahve gayet güzel."

Lafı yiyen Süslü yenge, dudaklarını büzerek dik dik eltisine bakarken, Neşe teşekkür ederek mutfağa geçti. Tabii biz de peşinden gittik. "İnadına yapıyor ya! Dumanı tüten kahve, neresi soğuk?" Dikkatlice Yusuf'un kahvesini doldururken sinirden kahve gibi köpürüyordu Neşe. "Hey Allah'ım sabır ver!"

"Canım sakin ol, bilerek yapıyor besbelli. Nazar boncuğu say sen de onu," diyerek sakinleştirmeye çalışıyordu Gülşah da onu.

"Tabii canım, her ailede olur böyle tipler," dedim ben de.

Saçını başını düzeltti Neşe. Elbisesine bakındı son kez. "Neyse, gideyim de Yusuf'uma vereyim bari kahvesini." Her ne olursa olsun Yusuf'u düşünmek onu mutlu ediyordu, gülümsedi.

Yine ufak ve dikkatli adımlarla Yusuf'un kahvesini salona götürürken gülümsemesi daha da büyüdü yüzünde. Ben Akın'ın yanındaki boş sandalyeme oturup izledim onları. Neşe kahveyi Yusuf'un önündeki oymalı sehpasına bırakırken elleri titriyordu. Yusuf'un da aynı şekilde elleri titriyordu. Çocuk gibiydiler, çok tatlıydılar. Yusuf, eline aldığı kahvesiyle biraz bakışıp sonra hızlı bir yudum aldı fakat ağzı yandı. İki dudağını açıp hızlı hızlı soluklanırken teni daha da kızarmıştı.

"Yusuf, yandın mı? Sıcaktı kahve, dikkat etseydin keşke," diyerek suyunu uzattı Neşe.

Yüzü buruşurken, "Bu kaynar kahveye de soğuk demezsin Süslü yenge ya!" dedi Yusuf, yengesine bakarak.

"Kahvenin tuzundandır o," dedi Süslü yenge. Tabii o an biz Neşe'yle bir göz göze geldik çünkü kahveye tuz atmayı unutmuştuk Süslü yengenin kafamızı karıştırmasından.

"Tuz falan yok ki kahvede?" dedi Yusuf da.

"Kıyamadım," diye toparladı Neşe de. Süslü yengenin hepten düştü suratı.

Sonra Mahmut dedeyi dürtükledi Yusuf'un babası, konuya girmesi için. Klasik bir isteme töreni gerçekleştirildi. Neyzen amcanın gözleri dolu dolu tabii. Birkaç kez yutkundu konuşmadan önce, gözleri kızındaydı. Salon kapısının hemen yanında elinde tepsisiyle dikilen Neşe hiç şüphesiz onun küçük Neşe'siydi o saniyelerde.

"Ben kızımı gözümden sakınarak büyüttüm," dedi Neyzen amca. Sesi de buğuluydu gözleri gibi. "Doğar doğmaz, onu tüm kötülüklerden koruyup kollayacağıma söz verdim. Allah bize başka bir çocuk da nasip etmedi, olmadı. Bu sebeple Neşe'm, kızım, bizim için biriciktir. Kimselere vermek istemem bana kalırsa..." Neyzen amcanın bu sözleri üzerine herkes bir gerildi. "Fakat aşka hürmetim vardır benim. Kızım, Yusuf'a bakarken gözlerindeki o mutluluğu görmesem, keza Yusuf oğlumun da gözlerinden aynı mutluluğu almasam bu işe baştan onay vermezdim." Gözleri Neşe'ye döndü. "Ben ne diyeyim? Kızım sevmiş. Son söz tabii kızımındır."

"Yaa, babacığım..." diyerek boynunu büktü Neşe. Gözlerinden birkaç damla yaşı elinin tersiyle çarçabuk sildi. Benim de gözlerim dolmuştu. Akın yine elimi tuttu bu esnada. Yusuf'un da yüzü düşmüş, bir tuhaf hâle bürünmüştü.

"İstiyor musun kızım?" diye sordu Neyzen amca. Neşe burnunu çekti. Usulca salladı başını. Dudakları büküldü Neyzen amcanın. "Eh, çok mutlu olun o hâlde."

Herkes ayaklandı sonra. Neşe ve Yusuf hemen büyüklerin ellerini öptüler. "Oş geldin ailemize Meşe kızım," dedi Mahmut dede, Neşe onun elini öperken.

"Hoş buldum dedem," dedi Neşe de. Ancak bırakmadı dede onu, ceketinin iç cebinden büyük bir altın çıkardı. Sanıyorum cumhuriyet altınıydı bu. Çengelli iğnesi ve kırmızı kurdelesi vardı altının ucunda.

"Ben beceremem kızım, sen yakana takıver," diyerek Neşe'nin eline tutuşturdu altını Mahmut dede. Ben yardımcı oldum Neşe'ye. Elbisesinin taş işlemeli yakasına iliştirdim altınını. Büyüklerin elini sıradan öptükten sonra bizlere sıkı sıkı sarıldı Yusuf'la Neşe. Çokça tebrik ve dualar ettik.

Nişan yüzükleri takıldı. Akın da bu anı ölümsüzleştirmek üzere fotoğraflarını çekmekle görevlendirilmişti. Nişan yüzüklerinin kurdelesini Neşe'nin büyük amcası dualar eşliğinde kesti. Yusuf, Neşe'nin alnından öptü. Alkışladık. Süslü yenge hariç tabii. Hatta biz alkışlarken kocasına doğru eğilip, "Deden bana hiç böyle altın falan takmamıştı!" dedi sinirli sinirli, duydum vallahi, güldüm.

"Ne o? Niye gülüyorsun?" diye sordu Akın da.

Omuz silktim. "Hiç," dedim. Kötü, art niyetli insanlar her daim vardı ama meziyet onları görmezden gelmekti, biliyordum. Bu mutluluğa onun gölge düşüremeyeceğini Yusuf ve Neşe'nin gözlerinden görebiliyordum ben ve bu bana garip bir haz veriyordu.

Nişanın ardından atıştırmalık kurabiye ve çay faslı yapıldı. Sonra biz gençler, yeni nişanlı çiftle beraber başka odaya geçtik. Her nişanda olduğu gibi kısa bir eğlence için hazırlamıştık bu odayı. Yusuf, "Ben hiç bilmem oynamayı falan!" dediyse de dinlemedi tabii Neşe onu. Radyodan son ses müzik açıldı. Ajda Pekkan, *Hoş Gör Sen* dedi, oradan *Sana Neler Edeceğim*'e geçti. Daha sonra Nurhan Damcıoğlu, *Yangın Var* dedi dolu dolu. En sonunda ben *Gemilerde Talim Var* şarkısının bulunduğu kaseti taktım radyoya. Neşe, Yusuf'un kollarında eteklerini savura savura dans ederken çok mutluydu. Biz de alkışlıyorduk. Akın birkaç poz da onlar dans ederken çekti. Ardından beni aldı koluna, dans etti. Oyun havası faslına geçtik, Akın pes etti, zorladım. İlk kez Akın'ı oyun havası oynamaya çalışırken komik buldum.

"Oynarım aslında, İzmirli benim bir yanım ama kafamın hafif dumanlı olması gerek," dedi bana bir ara. Doğru, istese oynardı pek güzel ama içinden gelmiyordu demek ki. Israr etmedim.

Mezdeke açıldı daha sonra. O kadar çok oynadık ki benim ceketim ve ayakkabılarım başka yanlardaydı gece sonunda. Gitme vakti geldiğinde

Akın toplamıştı ardımı. Ayakkabılarım ve ceketim onun ellerindeydi. En son biz çıktık evden. Sıkı sıkı sarılıp tebrik ettim Neşe'yi.

"Gecenin yıldızı sendin asıl, Ayten! Diktiğin mükemmel elbiseydi! Bir arkadaştan fazlasısın benim için. Seni çok, çok seviyorum!" dedi bana sarılırken. On tane arkadaşım olacağına bir tane Neşe'm olsun...

Apartmandan çıkmadan önce evimizin kapısına baktım göz ucuyla. Dışarı çıkınca da pencerelere baktım. Işıklar kapalıydı. Annem öldüğünden beri karanlıktaydı o ev. Çok dokundu bu bana. Yüzüm hemen düştü.

"Ee, Zümrüt Hanım, öne mi oturmak istersiniz arkaya mı?" diye sordu Akın dikkatimi çekmek için. Önüme dönünce buraya bisikletiyle geldiğini gördüm.

"Aa, bisikletinle gelmişsin!" Boynuna astığı fotoğraf makinesini çıkarıp bisikletin ön sepetine bıraktı ve kafasını salladı. "Önüne oturayım ben."

"Otur bakalım," diyerek önce o yerleşti. Sonra bir kolunu açtı. Oturmadan önce topuklu ayakkabılarımı ve ceketimi çıkarıp bisikletin sepetine attım. "Üşümeyesin?" diye sordu Akın, ben önüne yerleşirken.

Sırtımı göğsüne yasladım sıkıca. "Sen sararsın, üşümem ben," diyerek gülümsedim. Yüzüne bakmasam da onun da sırıttığını biliyordum. Sonra yokuş aşağı gitmeye başladık. Eylül akşamı serindi ama serinlik onca kalabalıktan sonra iyi gelmişti. Bu geceyi düşündüm karanlık sokaklardan geçerken. "Ne üzüldü Neyzen amca, değil mi? Nişan yüzükleri takılır takılmaz ağladı mutfakta."

Akın bir iç çekti. "Eh, kolay değildir kızını vermek herhâlde. Ben olsam ben de ağlardım. Veremezdim öyle."

Kafamı sola doğru çevirip göz ucuyla baktım ona. "Ne yani, turşusunu mu kurardın kızının? Vermez miydin kimseye cidden?"

Çok eğlendirdi onu bu muhabbet. "Tabii, öyle kız verilir mi? Kurarım ben kızımın turşusunu, bakarım ömür boyu. Ne var?"

Birkaç defa gözlerimi kırpıştırarak baktım yüzüne. "Aa, sen ciddisin?" dedim daha sonra. "Pes doğrusu Akın! Ya âşık olursa? Ya *çok seviyorum, ölüyorum aşkımdan baba* derse? O zaman da mı olmaz diyeceksin?"

Doğmamış çocuğu için kaşları çatıldı, yüzü dalgalandı beyefendinin. "Olmaz demem tabii de..." diye gevelemeye başladı. "Bir bozulurum."

"İnanmıyorum ya sana!" dediğimde gülmeye başladı. Boynunu uzatıp hızlı bir öpücük çaldı sol yanağımdan. "Önüne bak önüne, düşüreceksin şimdi ikimizi tepetaklak."

Kıkırdadı. "Elbet kıskanırım kızım olsa. Gözümden bile sakınırım Neyzen Bey'in hesabı. Ama sevince... Sevince başka olur, Zümrüt. Sevginin önüne kim geçebilir ki? Bak senin baban veya benim babam, geçebildiler mi bu sevginin önüne? Hadi onları bırakalım, sen ve ben, o kadar birbirimizden vazgeçmeye çalıştık. Ben inkâr ettim seni sevdiğimi, kaçtım, kalbini kırdım senin, keza aynı şekilde sen de beni hoyrat bir makas gibi yaraladın saçma bir sebepten. Fakat ne oldu? Ne sen silip atabildin içinden bu sevdayı ne de ben. İki insan birbirini çok seviyorsa kendileri bile bu sevdaya engel olamaz."

"Ne güzel konuştun," diye itiraf ettim. "Ama bir an, sadece küçücük bir an onların yerinde ikimiz olduğunu düşünmeden edemedim ben."

"Haklısın, bunu ben de hayal ettim. Belki onlar gibi usulüne göre bir araya gelmedik, belki ailelerimiz tarafından hiç destek görmedik ama birlikteyiz, bak, yanımdasın şu an. Eksik hissettiğin ne varsa tamamlamaya geldim ben senin hayatına."

Bu defa ben kafamı çevirip yanağını öptüm. "İyi ki geldin." Bir kez daha öptüm. "İyi ki, iyi ki!" Sesim yükseldi, iyice coştum ve kollarımı açtım iki yana. "Ti amo, Alacalı gazeteci! Ti amooo!"

"Yavaş, düşeceğiz!" dedi o da gülmelerinin arasından. Sonra saçlarımı öptü. "Seni seviyorum Zümrüt," diye fısıldadı saçlarımın arasından sol kulağıma. "Çok seviyorum!"

Duyduklarının öfkesiyle, düşünmekten neredeyse öndeki araca çarpıp kaza yapacaktı. Kıvrak bir manevrayla son anda kurtulmuştu. Camı açıp derin derin soluklanarak sakinleştirmeye çalıştı kendisini. Olmuyordu, sakinleşemiyordu bir türlü Yavuz. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirlerdi? Hadi söylediler, nasıl yüzüne karşı sorabilme cesaretini bulurlardı? Restoranı dağıttığı hâlde hızını alamamış, hemen yola düşmüştü duyduğu isimle. Feride Tarca'nın mekânının önünde acı bir fren sesiyle durduğunda birkaç saniyeliğine soluklandı, ardından hemen aşağı indi.

Korumalar onu durdurmak istedi ancak Yavuz, "Feride Hanım'ın haberi var," dedi onlara. Adamlar ikna olunca, Yavuz hızlı adımlarla mekânda ilerlemeye başladı. Herkes akşama hazırlık yapıyordu. Masaların üzerindeki ters çevrilmiş sandalyeleri indiriyordu birkaç çalışan. Onun geldiğini fark ettiklerinde baş selamı verdiler. Yavuz umursamadan, aşağıya inen merdivenlere yöneldi. Feride'nin odasının kapısına neredeyse iki

saniyede varmıştı. Kadının tiz sesi, daha kapıya varmadan çalınmıştı kulaklarına. Tıklamadan pat diye daldı içeriye.

Feride'nin gözleri Yavuz'u görür görmez şaşkınlıkla iri iri oldu. Oturduğu koltukta dikleşti. Telefonla konuşuyordu ve sözü yarıda kalmıştı. "Çiğdemciğim, ben seni sonra arasam olur mu tatlım?" dedi karşı tarafa. "Tabii, tabii bu meseleyi de bilmukabele..." diyecekti ki çat diye masanın ardından uzanıp kapattı telefonu Yavuz. Feride'nin şaşkın bakan gözlerine korku sıçramıştı bu defa. "Ne oluyor Yavuz? Nasıl böyle gelirsin ve böyle davranırsın?"

"Ne yaptın sen?" diye sordu Yavuz. Sesi kendisine bile yabancı ve sertti. "Ne anlattın insanlara?"

Koltuğuna iyice sinmişti Feride. "Yavuz, neler söylüyorsun? Ne anlatmışım? Ne yapmışım? Ne bu sinirin, otur bir sakinleş Allah aşkına!" dese de, Yavuz'un siniri daha da körüklenmişti.

Yavuz elinin tersiyle masanın üzerinde ne var ne yoksa yere itti, sonrasında da boş kalan masaya iki eliyle vurdu sertçe. Feride yerinden sıçradı. "Çocuk mu var ulan senin karşında? Nasıl millete yalan yanlış şeyler söylersin? Nasıl iftira atarsın?" Yavuz'un yüksek perdeden çıkan sesiyle gerim gerim gerilmişti Feride. Konuşmaya dahi çekiniyordu. Sanki ağzını açsa oracıkta gırtlaklayacaktı onu Yavuz. "Nasıl Ayten ve Yavuz arasında bir şey var dersin?" diye sordu Yavuz en sonunda, sıktığı dişlerinin arasından. Sonra sağ elinin başparmağı ve işaret parmağıyla sertçe yüzünü tuttu Feride'nin. "Nasıl böyle bir şey söylersin?"

Feride derin derin soluklanırken ne yapabileceğini, ne söyleyebileceğini düşünüyordu. Dudakları bir balık gibi öne doğru çıkmıştı, canını acıtıyordu Yavuz'un eli. "Bı-bırak!" diyebildi zorlukla. Eliyle ittirmeye çalıştı Yavuz'un elini.

"Niye böyle bir şey söyledin? Ne istiyorsun bizden? Halide mi söyledi böyle bir şey söylemeni senden? Akın'la Ayten'in arasını mı açmaya çalışıyor? Söyle!"

"Hayır!" diyerek kafasını geri çekti Feride. Daha sonrasında kaçarcasına kalktı sandalyesinden, masasının arkasındaki duvara doğru sindi. "Ben duydum, konuşuluyordu öyle..."

"Bu öylesine konuşulacak bir konu mu? İftira bu! Düpedüz alçaklık sizin bu yaptığınız!" Yumruğunu sertçe masaya vurdu Yavuz, Feride bir kez daha sıçradı yerinden. "Bana bak Feride! Bu saçmalığı senin çıkardığını konuşuyor herkes! Derhâl bu durumu toparlayacaksın, duydun mu beni? Uzak duracaksın Ayten ve Akın'ın hayatından! O kirli sosyetenizde

sakız etmeyeceksiniz ismimizi! Yoksa vergi kaçırdığın, kumar oynattığın bu mekânı başına yıkarım senin! Anladın mı?"

Feride dilini yutmuş gibi öylece bakıyordu Yavuz'a. "Tamam!" dedi korkuyla, Yavuz ona doğru yürümeye başladığında. Kuyruğu kıstırmak şu an en iyisiydi. "Tamam! Halledeceğim ben..."

Gitmesini bekliyordu Yavuz'un. Ne diye gitmiyordu ki hâlâ? Memnun olmamış mıydı? Oysa halledeceğini söylemişti işte? "Kimden duydun bunu?" diye sordu Yavuz son kez. Feride ağzını açmadı yine. "Tahmin ettiğim kişi mi? Erdal Koralp mi?" Feride herhangi bir şey söylemedi ancak Yavuz'un aklında başka isim yoktu, ondan başka kim olurdu ki? Hırsını bu şekilde alacaktı aklı sıra, it. Masanın etrafından dolaşıp Feride'nin yanına doğru ilerlerken kadın sırtını büsbütün duvarla buluşturmuştu. "Bak, Feride. Sen çok zeki ve güzel bir kadınsın. Sosyetede sözü geçen de birisin. Neden başkalarının bu saçma iftiralarına inanıp o güzel hayatını boka çevirmeye çalışıyorsun?" Uzanıp Feride'nin sağ gözünün önüne düşen perçemini ittirdi geriye. "Biliyorsun, benim sınırlarım yoktur Feride. Sinirlendiğim zaman gözlerim hiçbir şey görmez benim. O siktiğimin sosyetesi de durduramaz beni, aptal kocan da, bu camia da. Eğer bunu düzeltmezsen..." Elini kadının perçeminden aniden çekti. "Sana bu dünyayı dar ederim! Yaparım bunu! Şüphen olmasın hiç."

Feride korkudan tir tir titriyordu. Suyuna gitmek en iyisiydi. "Düzelteceğim," dedi onaylarcasına kafasını sallayarak. "Dü-düzelteceğim Yavuz. Bu korkunç yanlış anlaşılmayı... Düzelteceğim, söz."

Yavuz'un yüzü gülmeye başladı. Az önce sinirden aslan kesilen adam bu muydu? Feride daha da tedirgin oldu. "Erdal'ı korumaya devam et sen. Sonunda kim kimi koruyor göreceksin."

Daha sonra masanın üzerinden yere attıklarına basarak hızla çıktı oradan Yavuz. Parmaklarını sinirle açıp kapatıyordu. Aracının sürücü koltuğuna yerleştiğinde bile öfkesinin geçmediğinin farkındaydı. Nasıl böyle bir dedikoduyu yayabilirlerdi? Nasıl onunla Ayten'in arasında yasak bir aşkın olduğunu söylerlerdi? Kendini herkese, her şeye karşı çırılçıplak hissediyordu. Tüm duyguları saydamlaşmıştı sanki. Akın duymuş muydu bunu? Sosyeteyle pek alakası yoktu fakat duyması muhtemeldi. Ancak Ayten'in ağzını aradığında öyle bir şey olmadığını anlamıştı. Ya Akın, Ayten'den bu konuyu çok iyi saklıyordu ya da...

Ayten'in hiçbir şeyden haberi yoktu ama. Bu konudan emindi Yavuz. Kızın gözleri Akın'ın aşkından başkasını görmüyordu. Görmemeliydi de zaten. Yavuz'un hislerinin derinliğinin farkına varsa ne düşünürdü?

Korkar mıydı? Kaçar mıydı? Şüphesiz çok kızardı, kaçardı, uzak dururdu. Olması gereken buydu. Yavuz bunu göze alamazdı. Bu meseleyi kapatana kadar elinden ne gelirse yapacaktı. Gerekirse Erdal'ın gırtlağına bile çökecekti ama kapatacaktı.

İşe gidesi yoktu, arabanın motorunu çalıştırıp Aşiyan'a doğru sürdü. Camı açıp bir sigara yaktı. Akın'ın duymuş olması muhtemel miydi? İçi içini kemiriyordu. Karşısına çıkıp sormaya da yüzü yoktu. Böyle bir şeyi nasıl sorardı ki hem? Çok utanıyordu kendisinden fakat içindeki aşkının da gayet arkasındaydı. Ne kalabiliyordu ne de kaçabiliyordu. Çember onun için daralıyordu sanki.

Eve vardığında biraz Mete'yi sevdi, daha sonra çalışma odasına girip kapıyı kilitledi. Bir süre yalnızca sırtını kapıya yaslayarak çalışma odasını izledi. Elleri sürekli o çekmeceye gitmek istiyordu. Usul adımlarla masasına ilerledi ve ceketinin iç cebinden çekmecenin küçük anahtarını çıkardı. Çekmecenin kilidini açtığında onu karşılayanlara burukça tebessüm etti. Cansız olan her eşyada sanki onun binbir hâli vardı.

Kırmızı elbisede, kendisinin kanına bulanmış ama Ayten'in temizlediği kazağında, Ayten'in siyah lastik tokasında, Ayten'in gülümsediği siyah beyaz vesikalık fotoğrafında, Ayten'in ıhlamur içtiği cam bardağında, Ayten'e aldığı paltodan kopardığı bir iplikte, pembe rujuna bulanmış ve içe doğru kıvrılmış iki sigara izmaritinde, kendi yazdığı mektubunda...

Bu çekmecede Ayten'in binbir hâli vardı ve bu çekmece Yavuz'un tüm dünyadan sakındığı gizli bir mabetti. Kimse görmeyecek, kimse duymayacak ve kimse bilmeyecekti. En azından Yavuz ölene kadar...

Lise eğitimimi tamamlamak için akşam okuluna başvurum kabul edilmişti. 24 Eylül'den beri iş çıkışı her akşam okula gidip derslere giriyordum. Çok yorgun oluyordum eve döndüğümde, pestilim çıkıyordu ve bu yüzden çoğu akşam Akın'la sohbet ederken veya iş yapmaya çalışırken uyuyakalıyordum. Bu dönemde Akın'ın bana olan desteğini hiç unutamam. Akşam eve gelir gelmez yemekleri o yapıyordu. Birkaç defa ona iş bölümü yapmayı teklif etsem de kabul etmemişti. Müzik açıp dans ederek yemek hazırlamak onun için paha biçilmez bir terapi yöntemiymiş, onu elinden alamazmışım, öyle söyledi. Yemeklerinde sorun varsa söyleyebilirmişim ama, düzeltirmiş hemen. Anthonio Bey'in İtalyan lezzetleri emrime amadeymiş. Çok güldüm bunu duyunca. Eli de lezzetliydi vallahi, memnun olmamak ne mümkündü? Çok şaşırıyordum ben hâlâ Akın'a. Babam veya Ferhat'ın yemek

yapmak şöyle dursun, su içtikleri bardağı yıkayıp kaldırdıklarını bile görmemiştim. Akın bambaşka bir mevzuydu.

Eylülün son haftalarında kardeşlerimin yanına uğradım. Fevziye yengem suratsız bir şekilde beni buyur etti içeriye. Onu umursamadım, kardeşlerim için oradaydım. Nergis çok feci yorgun ve çökmüş görünmüştü gözüme. Fakat beni asıl şaşırtan Emel ve Gülin oldu çünkü ikisinin de saçları oğlan çocuğu gibi kazınmıştı.

"Ne bu hâliniz?" diye sordum dehşetle.

"Bitlendiler," dedi Nergis gayet olağan bir şeyden bahseder gibi.

Emel ve Gülin o kadar üzgünlerdi ki Gülin hemen kucağıma yatıp ağlamaya başladı. "Ee, ilaç falan alsaydınız ya? Neden beni aramadın Nergis? Numara bırakmıştım sana?"

Nergis sinirleri bozuk bir şekilde güldü. "Yengem izin vermedi. Ben seni arayana kadar bütün evi basarmış. Yatak yorganı kaldırıp kaynar kazanlarda yıkadı, bizi de eve sokmadı. Gaz yağıyla kafa derilerini ovaladı önce onların. Baktı baş edemedi, kesti sonra saçlarını ikisinin de." Dehşete kapılmıştım. Yerimden kalkıp Fevziye yengeme çatacağım sırada kolumu tutup Nergis durdurdu beni. "Boş ver abla, onun derdi başından aşkın zaten..." dedi.

"Niye? Ne derdi varmış?"

"Bebek düşürdü geçen gün. Çok ağladı, sızlandı. Boş ver."

Sinirimden elim ayağım titriyordu fakat yerimden kıpırdayamadım. "Peki sen? Senin saçların duruyor?" diye sorduğumda, ellerini saçlarına attı.

"Kimse benim güzelliğime gölge düşürebilir mi abla? Sıkı sıkı ördüm ben saçlarımı, kaşınsa bile hiçbir şey yok bende dedim, kaşımadım hiç. Sonra yengemden gizli ilaç aldım, bastım ilacı saçlarıma. Bir kardeşlerime yetişemedim ama... Gülin çok üzülüyor saçları gitti diye. Kökü sende dedim, daha güzel uzar, daha gür çıkar dedim ama inandıramadım bir türlü."

Ağlamamak için sürekli tavana baktım durdum. Gülin ve Emel'i iyice sevdim. Babam iki hafta sonra eve geçecekmiş, kızları da yanına alacakmış. Nergis değil ama küçükler bu habere çok sevinmişler. "Sen nasılsın Nergis? Üniversite sınavlarına hazırlanıyor musun?" Evet, bir diğer konu da buydu. Annemin ölümünün ardından Nergis üniversite sınavına girememişti. Hepimiz cam gibi dağılmıştık dört bir yana.

Omuz silkti. "Ne kadar hazırlanabilirsem," dedi. Nergis tüm kardeşler arasında en kapalı kutuydu.

"Selim Beyler hâlâ burs veriyor mu sana?"

Selim Bey'in adını duyunca gözlerini kaldırıp bana baktı. "Veriyor."

Sanıyorum ki bakışlarımın altında yatan tehdidi anladı, kafasını eğdi yeniden. Para bıraktım onlara biraz. Öpüp kokladım hepsini. Ardından Zehra'ya uğradım. Hüsamettin'le o kadar meşguldü ki dert bile yanamadı. Çok huysuz bir bebekti yeğenim, durmadan ağlıyordu. Ciğerlerinde sorun var demiş doktor, çok üzüldüm. Biraz onu sevmeye çalıştım, sonra Zehra'dan Ferhat'ın taburunun adresini aldım.

Babamın şikâyetini geri çekmesinin, yaşanan o bıçaklanma hadisesinin bir kazadan ibaret olduğunu söylemesinin ardından geri dönmüştü askerliğe Ferhat. Kimse yazmasın, kimse de aramasın beni demişti onu yolcu ederken. Fakat yine de ben, ona yazdım.

Kardeşim Ferhat,

Kimsenin sana yazmamasını, aramamasını istediğini biliyorum fakat benden bunu isteyemezsin. Öksüzsün, anne yarasını en çok hisseden elbette sensin ancak seninle beraber altımız da o öksüzlüğü tattık. Ben senden her ne kadar iki yaş da olsa büyüğüm ve senin ablanım. Üzerinde hakkım var. Bu sebeple sana yazıyorum çünkü seni düşünüyorum. Kardeşim, nasılsın? Seni merak ediyorum. Kaçar gibi gidişini unutamıyorum. Bize bunu yapma Ferhat. Sen benim annemden kalan bir parçasın. Seni önemsememi bekleme benden. Aşağıya adresimi bırakıyorum. Mektubunu bekleyeceğim. Lütfen yaz bana. Lütfen, Ferhat. Gözlerinden ve yanaklarından öperim.

Seni seven ablan, Ayten.

Eylül bitip kapımız ekime açılırken, hayatımızın farklı bir dönemine girdiğimizi anlamıştım. Çünkü Akın bir akşam elinde bir zarfla gelmişti. Yüzü düşüktü, bakışları mütemadiyen kaçıyordu, söylememek için dudakları kıvranıyordu. Askerlik kâğıdı gelmiş. Yakın zamanda askere gitmesi gerekiyormuş, tecilini bozdurup gitmezse asker kaçağı sayılıp zorla götürülebilirmiş. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemedim. Akın'ın askerlik mevzusu tamamen çıkmıştı aklımdan. Bambaşka planlar kurmuştuk biz oysa. Bahara kadar çalışacaktık, para biriktirecektik. Ben okulumu bitirip lise diplomamı elime alacaktım, sonra düğün için hazırlıklara başlayacaktık. Bahar gelini olmak istiyordum, Akın da bunun için bankaya para koymaya başlamıştı. Hesabımız ortaktı, ben beceremediğimden bankaya para koymayı, ona veriyordum kazandığımın bir kısmını. Hem, yalıdan başka bir eve de taşınmayı kafaya koymuştuk. "Yeni gelinin yeni evi

olur," demişti Akın. Bebek taraflarında, mutlaka deniz gören ve balkonu geniş bir apartman dairesi olabilirdi. Ben hiç bilmezdim hangi ev iyidir hangisi kötüdür. Bir mahallede, bir evde doğmuştum. O böyle diyorsa öyle olmalıdır muhakkak.

Ama işte... Hayallerimiz ve hayat çakışmıştı. Akın'ın ve benim aklımızdan tamamen çıkmıştı bu askerlik mevzusu. Aslında istese, çalıştığını devlete söyleyerek erteletebilirdi askerliğini, gazeteci olduğundan. Fakat hükûmet tarafından mimlendiği için tepesine çökeceklerini biliyordu. Zaten onu yazdığı yazılardan, eleştirilerden ve çalıştığı gazete yönetiminin aykırı görüşlerinden vatan haini ilan etmek için an kollayan bir kesim olduğu doğruydu. Akın da bu sebeple askerliğini aradan çıkarmak istiyordu.

Yirmi ay... Yaklaşık altı yüz gün demekti. Bu Ayten için ne demekti peki? Yapayalnız, kimsesiz benim için bu altı yüz gün ölmeden mezara girmek değil miydi? İki haftalık Ankara işine gittiğinde bile özleminden aklımı kaçıracakken, aramıza günler, aylar ve yıllar nasıl girerdi?

"İki defa izin oluyor," demişti Akın. Gözleri nasıl kaçıyordu benden. Sesi nasıl da boğuktu. "İkisinde de gelirim yanına. Mektuplar, aramalar... Fırsat bulduğum her zaman kulağım telefonda, ellerim kalem kâğıtta olur."

O gece hiç uyumadım. Ertesi gece de, sonraki gece de... Planı yapmıştık, sözde. O, askerden döner dönmez ev tutacak, düğün yapacaktık. Şimdi evlenelim desek ikimizin de yeterli parası yoktu. Hem Akın bu şekilde bir evlilik istemiyordu hem de bana kalırsa babasıyla arasının düzeleceğine dair garip bir inancı vardı. Çünkü bir defasında, "Şu askerliği de bir atlatayım babamla konuşacağım," demişti laf arasında. Ona kızmıyordum bu düşüncesi için, bir tek babası vardı başında büyüğü olarak, onun desteğini istemesi çok doğal geliyordu, karışamazdım.

Ekim'in 24'ünde yola çıkacaktı. Önce trenle Ankara, sonra Burdur... Acemi birliği yeri Burdur'du. Oradan nereye giderse artık. Düşündükçe göğsüm sıkışıyordu, onu benden ayırmasın diye vakit hiç geçsin istemiyordum. Geceleri o uyurken su içme bahanesiyle mutfağa kaçıp hep ağlıyordum. Ne yapacaktım? O gittiğinde onca gün, onca ay ne yapacaktım tek başıma?

Bu askerlik mevzusu açıldığından beri ikimiz de üzüntüden birbirimize sarılmaktan başka bir şey yapamamıştık. Konuşmalarımız bile birkaç kelimeye dönmüştü. Ne işime kafamı verebiliyordum ne de okuluma ve biliyordum ki o da aynı durumdaydı. Buna bir son vermeliydik. En azından onu bu üzgünlükle yolcu edemezdim. Bu sebeple onun çok

istediği o asker eğlencesini planlamaya başladım. Önce çay bahçeleriyle konuşmayı koydum kafaya, daha sonrasında da çalgıcıları nereden bulacağımı düşünmeye başladım. Ferdi enişte geldi aklıma, onu aradım sordum. Sağ olsun, benim yerime o halletti bu işi. Çay bahçesi olarak da Akın'la gittiğimiz çay bahçesiyle anlaştım. Sadi Usta, Akın'ı yıllardır tanıdığından ücret kabul etmeden, eğlence yapma teklifimi kabul etti. "Akın benim oğlum gibidir, Kerem'den ayıramam onu. Nasıl para alırım?" der demez, yaşlı adama sarılıp ağlamaya başladım. Akın'ın manevi baba, Sadi Usta'nın da manevi oğul olarak birbirlerini görmesi bana çok dokundu.

Geriye yalnızca Akın'ı oraya getirmek ve arkadaşlarına haber vermek kalıyordu. Ajda, Samet abi, Halil ve Halil'in tanıyıp benim tanımadığım üniversiteden diğer arkadaşları, Neşeler, Yavuz Bey... Hepsine haber vermiştim. Fakat geceleri içimi kemiren bir diğer şey ise Akın'ın babasına bu eğlenceyi haber vermekti. Bunu da yaptım. Süleyman Tamtürk'ün evine gittim. Bana attığı iftiraya rağmen bunu Akın için yaptım. Beni uzun bir süre salonunda beklettikten sonra çalışma odasına aldı.

"Biliyorum, Akın'la olan münasebetimizden hiç memnun değilsiniz Süleyman Bey. Fakat Akın askere gidiyor, her ne kadar küs olsanız bile bu vesileyle aranızı düzeltmenizi çok isterim. Benim yüzümden baba oğulun birbirine kırgın kalması beni çok üzüyor. Buna sebep olmayı istemiyorum."

Gözlerimi kaldırıp gözlerine baktığımda Akın'ın aynısı olan yeşil gözlerinde gaddar ve acımasız bir bakış gördüm. Kırışıklıklarla dolu yüzünü daha da buruştururken, "Sen kim, oğlumla benim arama girmek kim?" dedi. Sesi de bakışları gibi gaddarca ve üst perdedendi. O an geldiğime çok pişman oldum. "Demek askere gidiyor?" diyerek masasına doğru eğildi sonra. "Gitsin bakalım. Gitsin. Asker ocağı ona sunduğum o şatafatlı hayata hiç benzemez! Gitsin de anlasın kıymetimi."

"Süleyman Bey, Akın uzun bir süredir sizden hiç destek görmeden hayatını idame ettirebiliyordu zaten. Bunun kıymet anlamakla hiç ilgisi yok! Ben buraya, oğlunuz askerlik gibi mühim bir vazifeye gitmeden önce oğlunuzun yanında olmanız gerektiğini düşündüğümden geldim." Durakladım, kalbim tekledi. "Malum, Allah korusun, dünya hâli... Gidip de dönememek var." Gözlerime sıcak yaşlar yürürken hemen toparladım kendimi, gözlerimi üzerine diktim. "Süleyman Bey, Akın her ne kadar size karşı fevri davranışlarda bulunsa da sizi seviyor ve saygı duyuyor, biliyorum. Eğer sizin gönlünüzde de oğlunuzun bir kıymeti varsa..." Çantamın

ön kısmından çay bahçesinin adresinin yazılı olduğu bir kâğıdı çıkarıp masasına bıraktım. "Lütfen gelin."

Hiçbir şey söylemedi. O bir tepki vermeyince ben ayaklandım. Gelmesini ümit ediyordum, benim için değil, oğlu için gelmeliydi. Akın kim bilir nasıl sevinirdi. En azından bir görünüp gitse dünyalar Akın'ın olurdu, biliyordum.

Akın'dan habersiz tüm bu organizasyonu hazırlamak oldukça zor oldu. Doğum gününde burada olamayacaktı, bu sebeple ona kendi ellerimle pasta yapmayı düşündüm. Hediye olarak da ikimizin olduğu bir fotoğrafı ondan gizli fotoğraf odasında hazırlamaya çalıştım. Çok zor oldu fotoğrafı kâğıda basıp banyo yaptırma işi ama başardım. Mezuniyette, fakültenin önünde dans edip kahkahalarla gülerken çekilmiş bir fotoğrafımızdı bu. Yanında götürmesini istiyordum bu fotoğrafı, bu yüzden hazırlamıştım. Sonra onu çay bahçesine getirmesi için de Yavuz Bey'le konuştum.

"Onu iş çıkışı çalıştığı binanın önünden alırım," dedi bana. Sonra gülümsedi. "Ne güzel düşünüyorsun Ayten. Ne güzel seviyorsun Akın'ı. Çok şanslı bir adam o."

Sebepsiz bir mutluluk duydum Yavuz Bey'in bu sözlerinden. "Bence asıl şanslı olan benim. Onu sevmemem mümkün değil ki." Sağ koluna uzanıp hafifçe sıktım. "Yavuz Bey, teşekkür ederim. Bu süreçte işten izin verdiniz bana, yardımcı oldunuz ve hâlâ da oluyorsunuz. Gerçekten, çok teşekkür ederim."

"Mühim değil," dedi yüzündeki tebessümü sürdürürken. "Sen ne zaman istersen yardım ederim. Yalnız Ayten, iş harici bana Yavuz Bey demen pek abes kaçmıyor mu sence de? Aylar önce seninle çalışan-patron dışında dost olduğumuzu konuşmuştuk. Ben böyle şeylere takılıyorum biraz. Lütfen, senin için sorun değilse bana Yavuz der misin?"

Garip bir istekti. Şaşırmıştım açıkçası. "Bilmem ki," diyerek omuz silktim. "Siz nasıl isterseniz öyle olsun."

"Siz değil, sen," dedi bana.

"Tamam. Sen..."

Memnun bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. "O hâlde ben cuma akşamı iş çıkışı alıyorum Akın'ı ve çay bahçesine getiriyorum?"

"Ne diyeceksiniz ona? Telaş yaparsa bir de?"

"Yapmaz, merak etme," diyerek ellerini cebine yerleştirdi. "Bir yolunu bulup getiririm onu."

"Çok sağ olun..." Duraksadım. "Çok sağ ol, Yavuz."

"Rica ederim Ayten."

İş çıkışı kapının önünde Yavuz'u görmek beklediğim bir şey değildi. Kırmızı arabasını iş yerimin önüne park etmiş, kalçasını kapısına yaslamış, sigarasını tüttürüyordu. Çıktığımı görünce, henüz yarıda olan sigarasını attı ve yaslandığı kapıdan doğruldu.

"Hayırdır?" diye sordum kaşlarımı çatarak. *Neden buradaydı?*

"Merhaba Akın," dedi bana dümdüz bir sesle. "Biraz konuşalım istedim."

Ona doğru ilerleyip karşısında durdum. "Konu nedir?"

Eliyle çenesini sıvazladı. Oldukça ciddi bir hâli vardı, gerildim. "Binsene. Gidip bir yere oturalım, öyle konuşalım."

Damarımdaki kan mı hızlanmıştı yoksa bana mı öyle geliyordu, bilemiyordum. Hafif bir baş hareketiyle dediğini onaylayıp yan koltuğa geçtim. İş çantamı arka koltuğa bırakırken o da aracı çalıştırmıştı. İçim içimi kemirmeye başladı, kafamda binbir teori de cabası. Ne konuşacaktı ki benimle? Yoksa... Yoksa bir şeyler mi itiraf edecekti bana? Ellerim istemsizce yumruk hâlini aldı kucağımda. Eğer öyleyse... Eğer öyleyse ne? Ne yapacaktım? Sıktığım yumruklarıma baktım. Bana Ayten hakkında bir şey dese ne yapardım? Döver miydim onu? Öldürür müydüm? Hayır, yapamazdım.

"Ne konuşacağız?" diye sordum kendime bile sert gelen bir sesle. Kafasını çevirip bana kısacık baktı.

"Bir yere oturalım, öyle," dedi yeniden. Sıkıntıyla soludum. Gerek var mıydı bir yere oturmaya? Söyle işte. Bitsin gitsin. *Bitsin mi cidden?* Ne yapacağım? Bana böyle bir şey söylese kendimi nasıl zapt edeceğim? Yoktur öyle bir şey, yoktur. Mutlaka başka bir konudur. Ama neden öyle bakıyor? Neden öfkeli ve nefret eder gibi bakışları? Yeniden yumruklarıma baktım. Çelik gibi sert, parmak boğumlarım bembeyaz kesilmiş sıkılmaktan. Öfke kanımda çağlıyor.

"Ne söyleyeceksen söyle işte Yavuz! Bir yere gitmeye gerek yok. Çıkar ağzındaki baklayı," dedim, umursamadı beni. Umursanmamak daha da sinirimi bozdu. "Çek lan sağa!" dedim bu defa. Kaşları şaşkınlıkla havalandı bu defa. "Çek! Çabuk çek!"

"Akın, saçmalama. Gidiyoruz işte, konuşacağız. Ne sabırsız adamsın!"

"Yavuz, çek sağa!" Bağırmam üzerine o da fazlasıyla gerildi ve araba sağa yanaştı, çok geçmeden durdu. Hemen kendimi dışarı attım.

Sıkıntıyla bir iki adım attım, sonra geri döndüm, ellerimi saçlarımdan geçirdim hırsla. Bu sırada o da inmişti arabadan. "Söyle! Konuş, ne mesele?"

"Bu yersiz öfkenin sebebi ne?"

"Konuşmadığın için olabilir mi?"

Derin bir nefes aldı. "Akın, sakin ol. Kötü bir şey yok. Bin arabaya, gidelim hadi." Yeniden arabaya doğru yöneldiğinde kolundan tuttum sertçe.

"Mesele ne?" dedim üstüne basa basa. "Hatta mesele kim?"

Kara gözleri iri iri oldu, yüzü ise gerildi. Kolunu tutan elim daha da sıkılaştı bu ifadesiyle, çenem kasıldı sinirden. Söyleyip söylememekte tereddüt eder gibi bir açılıp bir kapandı dudakları. En sonunda, "Ayten..." dedi. Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü sandım. Onun ismini söyledi ya, nasıl bir ikilemde kaldım anlayamadım. Ellerim... Sağ elim bir yumruk atmak için yanıp tutuşurken, Yavuz, "Senin için bir asker eğlencesi düzenledi," diye konuşmasına devam etti. "Benden de seni oraya götürmek üzere işten almamı rica etti. Sürpriz olacaktı ama sen böyle merak edince..."

Sonra o içimde kaynayan sıcak öfke bir anda soğudu, kaskatı oldu. Kolunu bırakırken "Ne?" diye sorguladım, inanamayarak.

"Sen istiyordun ya, hani Ferhat'ın eğlencesinde ona öyle söylemişsin. Unutmamış. Sadi Usta'nın çay bahçesiyle anlaştı, bir eğlence düzenledi senin için. Gitmeden önce sen mutlu ol diye..."

Gözlerimi yumarak başımı eğdim. Burun kemerimi başparmağım ve işaret parmağımla sıkarken ne kadar aptal olduğumu sorguluyordum. Nasıl bu kadar kontrolümü kaybetmiş ve böylesine sapkın şekilde davranabilmiştim Yavuz'a karşı? Onu korkutmuştum. Bütün sürprizin içine etmiştim.

Ah, Ayten... Ah, Ayten!

"Bir şey var," dedi daha sonra Yavuz. Kapalı gözlerimi açıp ona baktım. "Senin bana karşı olan bu sinirinin sebebi ne Akın? Yoksa... Bilmeden bir şey mi yaptım sana?"

Hızlıca kafamı iki yana salladım ve iki elimle kollarına hafifçe vurdum. "Yok, hayır. Yorgunum biraz bu aralar, lütfen sen kusuruma bakma benim. Tavrım için özür dilerim Yavuz. Bağışla beni, kabalık ettim sana karşı. Kardeşim benim..."

Yavuz dudaklarını anlayışla birbirine bastırdı, bir cevap vermedi. Bense gülümsemeye, ortamı yumuşatmaya çalıştım. Kısa bir sarılma geçti aramızda. Çokça kızdım kendime, çokça küfrettim içimden. Sonra arabaya binip Sadi Usta'nın çay bahçesinin yolunu tuttuk. Hiç konuşmadık

ikimiz de. Kendi kendimi dövmem mümkün olsaydı ağız burun girişirdim mutlaka. Kabalıktı bu yaptığım, kim bilir ne düşündü Yavuz benim için.

Çay bahçesine vardığımızda Ayten koşa koşa geldi bahçenin kapısına. Kırmızı elbisesini giymiş. Büyük bir gülümseme yerleştirmiş aynı kırmızıya boyanmış dudaklarına. "Sürpriz!" diyerek kollarını iki yana açtı, ben arabadan inince. Sıkı sıkı sarıldı bana. Geri çekildiğinde gözlerinin içi gülüyordu. Elimi tutarak beni içeri çekiştirdi. Ağır adımlarla çınarların altında küçük ampullerle aydınlatılmış çay bahçesine ilerlerken yalnızca Ayten'i izledim. Gözlerimde bir dünya akmayan ama sızlatan yaşla, onun mutluluğunu, gülümsemesini, dalgalı saçlarını, kırmızı elbisesinin bütün kıvrımlarını ortaya çıkarışını, ince ve pürüzsüz bacaklarını, yumurta topuklu beyaz ayakkabılarını ve ince ayak bileklerini uzun uzun izledim.

Sonra kalabalığa daldı gözlerim. Tüm sevdiklerimi toplamış Ayten. Hatta tanımadığı, üniversiteden arkadaşlarıma bile ulaşmayı başarmış. İçten içe gurur duydum onunla. Bana sezdirmeden sessiz sessiz neler yapmış. Bu kadın... Bu kadın, elinde imkân olsa istediği her şeyi yapabilir, o cesareti var.

Yüzümde şaşkın bir gülümsemeyle herkese sarıldım. Gözlerim hâlâ akamayan yaşlardan dolayı sızım sızım sızlıyordu. *Hayır, ağlamayacağım. Böyle bir eğlencede ağlanır mı? Ayten'i nasıl üzerim ağlayarak? Hem o nasıl mutlu...* Yüzü gülüyor, rujunu bahane ederek öpmüyor beni ama ben umursamıyorum. Kalabalığın içinde çekip birden öpüyorum onu. Bir alkış tufanı sarıyor etrafımızı, onun dudaklarındaki gülümseme ve mutluluk rujuyla beraber bana geçiyor.

Kocaman bir masa hazırlamışlardı. Masanın ortasında da bir pasta duruyordu. "Ben hazırladım!" diye şakıdı Ayten, gururla pastasını göstererek. "Doğum gününde burada yoksun ya, gitmeden onu da aradan çıkaralım istedim." Elini elimden hiç ayırmadı.

"Teşekkür ederim." En çok kullandığım cümle bu oldu. Altı boş değil ama gerçekten, kaç kez teşekkür etsem az kalır.

"Çok uğraştı senin için abi," dedi Ajda da. Uğraşmış, belli. Her şey pırıl pırıl, Aytenvari bir çiçek gibi. Samet abim de gülüyordu. *Bir tek babam yoktu.*

Dans ettik önce. Küçük bir düğün gibiydi bu organizasyon. Benim üzerimde işten kalma, ter kokmuş kıyafetlerim damatlık, onunsa İstanbul kırmızısı elbisesi gelinlik olmuştu sanki. "Sevindin mi? Mutlu edebildim mi seni?" diye sordu Ayten, elleri ensemde, vücudu vücuduma yaslı.

"Çok!" dedim. "Çok mutlu oldum Zümrüt. Hayatımın en mutlu günlerinden birindeyim sayende."

Günlerinden biri dedim çünkü benim hayatımın en mutlu günü onun beni öptüğü gündür. Ya da onu bulduğum gün. Bu iki gün kıyasıya yarışır kafamda. Muhtemelen bunların tahtını düğünümüz alacak. Sonra ilk bebeğimizin doğumu ve ikincinin gelişiyle zirve, çoğalmamızın olacak. Ne hayaller kuruyorum ama... İçinde Ayten varsa o hayaller nasıl kurulmaz ki?

Pastayı kesip doğum günümü kutladık, sonra da bir güzel oynadık hep beraber. Ayten o akşam oldukça mutlu, cilveli. Ayak parmaklarından saç uçlarına kadar garip bir mutlulukla, kırmızı elbisesinin eteklerini savura savura, bazen alt dudağını üst dişleriyle ezip göz süzerek bana bakarken bir güz yangını gibi tutuşturuyor beni. *Senden başkasını seversem öleyim Zümrüt. Senden başkası şu kalbime girerse, ben o gün geberip gideyim şu dünyadan. Öyle derin, öyle büyük bir sevdayla bağlıyım ki sana, bakarsa kör olsun gözlerim başkasına.*

Tüm dostlarıma, sevdiklerime sarıldım tek tek, gecenin bitiminde. Yavuz'un arabasıyla döndük Aşiyan'a. Yolda Ayten hiç susmadı. Tek tek anlattı nerelere, kimlere gittiğini, nasıl çabaladığını. Arabadan indiğimizde eve girmeden önce Yavuz'a tekrar sarıldım.

"Allah'a emanet ol," dedi bana, sarıldığımız esnada.

Geri çekilip yüzüne baktım. "Sen de Yavuz. Buralar..." diyerek Aşiyan yalılarına bakındım. "Buralar sana emanet." Yutkunduğunu gördüm. Hiçbir şey söylemeden başını eğdi. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye yanıtladı.

Ayten'e döndüm sonra. Elleri arkada, birkaç adım uzakta durup bizi izliyormuş. Yanına gittiğimde koluna girip eve yönlendirmeye çalıştım ama hareket etmedi. Yüzüne sorgularcasına bakındığımda sırıttı.

"Turna kuşu beni son kez uçurmayacak mı?" diye sordu çocuksu bir edayla. Sorusu üzerine ben de gülmeye başladım. Sonra eğilip bacaklarından ve belinden kavradım onu. Bir bebek gibi kucağıma aldım. Onu omzuma atacağımı sandı fakat bu şekilde kucağıma alınca şaşırdı. Koluna astığı çantasından anahtarını aradı bir süre, sonra kapı deliğine anahtarı sokmak için uğraştı, en sonunda başardı. Eve girince de ışıkları açması için elektrik düğmesine basmasına yardım ettim. "Tamam, bırak artık beni..." dediğinde usulca indirdim onu yere. Kapıyı kapattı hemen.

Ardından boynuma sarıldı. Bu defa dudaklarındaki silikleşmiş rujunu umursamadan öpmeye başladı beni. Onu evimizin giriş kapısına yasladım. Şiddetli ve haz dolu bir öpüşme ikimizin de aklını başından aldı.

Başını geri attığında elbisesinin açık bıraktığı boynuna, degajesine uzun ve ıslak öpücükler bırakırken, Ayten nefes nefese inliyordu. Sonra hıçkırır gibi bir ses yükseldi boğazından. Geri çekilip yüzüne baktığımda yanaklarından iri iri yaş tomurcuklarının hızla süzüldüğünü gördüm.

Yüzünü iki avucumun arasına aldığımda, "Zümrüt, ağlama... Ağlama, lütfen..." diyerek teselli etmeye çalıştım onu lakin bu sözlerim onun daha da hıçkırıklara boğulmasına, boynuma sarılıp göğsümü sarsacak kadar büyük bir şiddetle gözyaşlarına boğulmasına neden oldu. İkimizin de pili bitmişti, yalının giriş kapısının önüne çöküverdik. Dayanamadım, tutamadım kendimi. Çok direndim ama yapamadım, ben de ağladım. Onca gün, onca ay, yıl... Allah'ım, ne yapacağız? Onu görmeden, ona dokunamadan nasıl yaşayacağım? Ya sesi? Telefondaki ses, onun kuş cıvıltısı gibi canlı sesinin yerini hiç tutar mı?

Uzun uzun ağlaştık. Sonra sakinleştik. Hıçkırıkları derin iç çekişlere döndüğünde beraber kalktık yerden. O bana yaslandı ben ona, yukarı çıktık. Bavulumu hazırlamam gerekiyordu. Önce onu yatırdım. Yorgundu, uykuya daldı hemen. Ben de sessizlik içinde hazırladım bavulumu. En çok onun fotoğraflarını özenle yerleştirdim. Tıraş sabunu, jiletim, lifim, içlik fanilam, iç çamaşırlarım, birkaç parça kıyafet... Hiçbiri onun fotoğrafları kadar gözümde yoktu.

Bavulu hazırlamayı bitirince banyoya saçlarımı kesmeye geçtim. Ses gitmesin diye yatak odasının kapısıyla beraber banyonun kapısını da kapattım. Aynada yüzüme baktığımda on yıl yaşlanmış gibi hissettim. Sanki daha bu evden gitmeden, Ayten'in hasreti, benden çok şey götürmüş gibi yüzüme yapışmıştı. Oyalanmadan saçlarımı kırpmak için makineye uzandığım esnada banyonun kapısı aralandı. Ayten kapı aralığından başını uzatıp gülümsediğinde ona döndüm.

"Neden uyandın?" diye sordum. Sesim ağladığımdan boğuktu.

"Doğum günü hediyeni vermedim," diyerek yanıma geldi. Bana bir fotoğraf uzattı. Fotoğrafı elime aldım, baktım. Benim yıkamadığım, kurutmadığım bir fotoğraftı bu.

Şaşkınlıkla, "Bunu sen mi yıkadın ve kuruttun?" diye sordum.

Uysal bir şekilde, onaylarcasına başını salladı. Fotoğrafın arkasına kuruttuğu tarihi yazmış, bir de *Gazeteci Alacalı ve Modacı Günyüzü* diye not düşmüş. O kadar sevdim ki bu yazıyı, hınzır hınzır sırıtmadan edemedim. Bir kez daha sarıldım ona. Saçlarını, boynunu, yüzünün ezberlediğim bütün kıvrımını öptüm. Onu öpmeyi bıraktığımda, "Ben keseyim mi saçlarını, sakallarını?" diye sordu.

"Kes bakalım." Pıtı pıtı yürüyüp içeriden bir sandalye getirdi, beni oturttu. Onu izledim. Üç numaraya ayarlanmış el makinesine baktı. Aldım elinden, saçıma götürüp, "Bu şekilde keseceksin," diyerek saçımın bir kısmını kestim. Gözlerine bir hüzün yerleşti ama hemen toparladı kendini. Elimden aldı yeniden, gösterdiğim gibi üç numaraya vurdu saçlarımı, ardından diken gibi olmuş saçlarıma sıkı bir öpücük kondurdu.

Sonra tıraş sabununa ve usturaya dönerek, "Babam ve Ferhat'ın nasıl tıraş olduklarını gördüm, sanırım bunu yapabilirim," dedi.

"Hay hay, sahne sizin Zümrüt Hanım. Bizi kesmeyin yeter ki..."

Sabunu köpürttü, kıl fırçayla yüzüme iyice yaydı. Dikkatlice yüzüme bakarken, "Aşağıya doğru mu sıyıracağım, emin olmak için soruyorum..." dediğinde, kahkaha attım.

"Bak, vallahi öldüreceksin beni," dediğimde çıplak omzuma vurdu. "Aşağı doğru," dedim, yüzüme iyice odaklandı. Usul hareketlerle usturayı yüzümde kaydırmaya başladı. Sıyırdığı köpükleri omzuna attığı boş havluya topladı. Onu izledim. İri, acı kahve badem gözlerini, çıkık elmacık kemiklerini, karışık kirpiklerini, iş yaparken aralanan dudaklarını, yaramaz ve sivri çenesini... Çok güzeldi. Gözümün gördüğü en güzel şeydi.

"Bakma şöyle," dedi sağ tarafımı tıraş etmeyi bitirdiğinde. Gözlerime bilerek bakmıyordu, biliyordum. Bakarsa ağlayacaktı. Gözyaşı göz pınarında düştü düşecek gibi duruyordu çünkü.

Dayanamadım, kucağıma çektim onu. Köpük falan dinlemeden uzun uzun öptüm. Son gecemiz buruk öpüşmelerle, kâh ağlayıp kâh gülmelerle ve altın bir sevişmeyle son buldu.

Ertesi sabah Haydarpaşa'dan Ankara'ya kalkan trene binmeden hemen önce dün gece sıkı sıkı tuttuğu yaşlar sel gibi yeniden aktı Ayten'in gözlerinden. İçimde sönmez bir sevda yangını var hâlâ ve sanıyorum ki bu hasret daha da harlayacak, büyütecek o yangını.

"Zümrüt, beni iyi dinle... Bankadaki hesabıma erişebilirsin, adını bıraktım. Eğer ihtiyacın olursa, herhangi bir zor durumla karşılaşırsan

çekinme, kullan o parayı. Kaloriferciyle de anlaştım, kazan dairesinin bakımını yaptırdım. Bu kış hiç üşümeyeceksin. Fotoğraf makinesi bıraktım sana, öğrettiğim şekilde fotoğraf çekip bana yolla, ne olur. Seni görmek benim için özgürlüktür. Mahrum bırakma beni güzel yüzünden. Benim gönlümden geçen, kardeşlerini yanına alman, onlarla yaşaman ama baban izin vermiyor. Sık sık görüş kardeşlerinle, Neşe'yi çağır eve, hatta Ajda'yı da... Boş çene çalmayı çok sever kardeşim benim, sana iyi yoldaş olur. Zümrüt, ne olur yapma böyle, ağlama... Çok üzülüyorum, kahroluyorum. Lütfen ağlama. Bak, izin günlerimde soluğu hemen burada alacağım, söz. Göz açıp kapatıncaya kadar bitecek. Yastığımdan kokum silinmeden gelmiş olacağım."

Ne kadar teselli cümlesi kursam da onun ağzından doğru dürüst bir veda cümlesi duyamadım ağladığı için. En sonunda ben de sustum, içime, göğsüme saklamak istercesine sıkı sıkı sarıldım ona. İstanbul da bizim gibi ağlaktı o gün. Sokaklar, ağaçlar, insanların üstü başı ıslaktı. Kasvetliydi. Bize ağlar gibiydi. Birbirini çok seven bu iki âşığa ağlar gibi...

"Ankara'ya varır varmaz arayacağım seni. Kulağın telefonda olsun." Trenin düdüğü acı acı ötmeye başladığında son defa olduğunu bilerek sarıldım ona. Saçlarını, boynunu kokladım. Yetmedi, boynuna sardığı kırmızı fularını çektim trene binmeden hemen önce. Kapılar kapatılmaya başlamadan eğilip uzun ve ıstırap dolu bir öpücük çaldım ateşli dudaklarından.

"Seni çok seviyorum," diyebildi bana. Boğuk ve yabancıydı sesi ağlamaktan.

Önünde durduğum kapı kapatılmadan önce ben de ona, "Ti amo, Günyüzüm. Anch'io ti amo molto..." dedim. Gözlerimden de çağladı gözyaşlarıyla birlikte kelimeler sanki. Sonra kapandı kapı. Hemen pencereye koştum, camı indirdim aşağıya, elimi uzattım. Buz gibi ellerini eğilip öptüm. Garın onca kalabalığına oranla yapayalnız bir Zümrüt görmek beni daha da üzdü.

Onca kalabalığa oranla bir başına Zümrüt, kır çiçekleri ve dikenli çalılar arasında dimdik duran bir gül goncası gibi.

"Allah'a emanet ol."

"Sen de sevdiğim."

Akın'ın ilk mektubu bir hafta sonra elime geçti. Bomboş evde, evimizde, onun çalışma odasına koşturup hızla açtım zarfı. Zarfın içinden kurumuş bir kır papatyası çıktı. Görünce hüzünlü bir gülümseme dudağıma tutundu. El yazısıyla yüz yüze gelir gelmez ise ağlamaya başladım. Zaten o giderken de doğru dürüst konuşamamış, ağzım dilim tutulmuştu. Bir süre sağ yanağıma yasladım mürekkepli kâğıdı, sevmeye çalıştım, sıcaklığını aradım. Sonra akan gözyaşlarımdan yazıların dağılabileceğini düşündüm, hemen uzaklaştım. Derin nefesler alarak yok ettim ağlamamı. Okumaya koyuldum.

Sevgilim,

Bu mektup eline ne zaman geçer, bilmiyorum ama seni, yaşamımın her anında seviyorum, seveceğim, bildiğim tek şey bu. Nasılsın? İstanbul hakkında havadisleri almaya çalışıyorum ben fakat buralarda pek büyük şehirden bahseden yok. Ne radyo ne de televizyon, hiçbir şeye iznimiz yok. İstanbullu birkaç arkadaşım oldu burada, onlar da meraktalar ancak haber olmayınca susup kalıyoruz. Galiba aramalarımla ve mektuplarınla haberimiz olacak her şeyden. Her şey çok sıkıcı anlayacağın, eğitimlerden arta kalan tek güzel şey seni düşünmek.

Asker ocağı ana kucağına benzemez deyip duruyor burada herkes. Ben doğru dürüst ana kucağı bilmedim ki, benim bildiğim en iyi şey senin koynun. E ondan da mahrum kalmayı bu lafa üzülmek olarak yoruyorum ben. Asker ocağı yâr koynuna benzemez oluveriyor cümle benim için. Benzemiyor, Zümrüt. Gelişimin ikinci gününde özlemin vuruyor beni. Özellikle pencere kenarındaki yatağıma vuran ay ışığında acı kahve gözlerini görür gibi oluyorum. Senin koynun gibi hiçbir şey avutmuyor beni.

Mektubumun içine bir kır papatyası bırakıyorum. Gönlümden geçen ise bir gül oluyor ama yok burada güller. Sana varana dek çürür belki, dökülür bu kır papatyasının yaprakları. Olsun. Güller de soluyor zaten. Hatta kırmızı güller her şeyden önce soluyor, biliyorsun. Yine de bu kır papatyası yerine sana bir gül göndermişim say. Hiç solmamış farz et.

Bana fotoğraflarından yolla, lütfen. Elimdeki fotoğraflarını baka baka eskittim midir nedir, yetmiyor. Birini göğsümde, tam kalbimin üzerinde taşıyorum. En sevdiğim, bahçede kırmızı gözlüğünle bana öpücük attığın fotoğrafın göğsümde duran. Geldiğimden beri fotoğraf kâğıdında dudaklarını kaç kez öptüm, Allah bilir.

Seni özlemek denen şey, yanımdayken bile vururdu beni. Şimdi aramızda kilometreler varken bu özlemekten de fazlasıdır. Günler saya saya biter mi sevgilim? Şu biten günler anlatır mı senin için çektiğim o kahrolası özlemi? Bizi ayıran şeyler... Kahrolsun bizi ayıran şeyler.

Soldurma gülleri, yakma filmleri ve unutma hiç beni. Gülüşün gibi sıcacık burada hava, hasretinse gönlümde erimez bir kış.

Bir tek fotoğrafın yeter, sevgilim. Bir tek sen dolu kâğıt yeter. Ne olur mektubumu alır almaz, sana bıraktığım adrese fotoğrafınla beraber yolla mektubunu. Büyük bir hasretle bekleyeceğim.

Gözlerinden ve bilhassa beni tutuşturan ateş gibi dudaklarından öpüyorum.

Sevgilin, sevdalın.

Akın Vahit Tamtürk.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

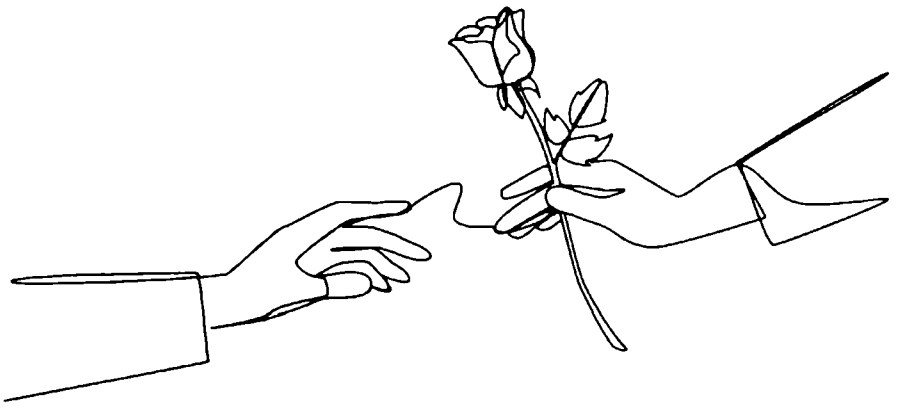

10. BÖLÜM: RENKLERİ UÇAN FOTOĞRAFLAR

Sevgilim,

1981'i geride bırakırken bu mektup senin eline muhtemelen yeni yılın ilk haftasında ulaşacak. Sana bu mektubu 31 Aralık gecesinde, geçen sene beraber karşısında oturduğumuz, o zaman harıl harıl yanan ancak şimdi kapkara olan şöminenin önünde, dizimdeki okul kitabımın üzerinde -yazımın bozukluğu bundan- yazmaya çalışıyorum. Geçen sene bu saatlerde buradaydın, yanımdaydın. Hayatımda ilk kez şarap içmiştim sayende. Aşkınla sarhoş olmuştum oysa. Ne güzel geceydi, şimdi yazarken o ana yeniden gitmiş gibi oldum.

Akşam Karacalardaydım. Yavuz tüm çalışanlarına ziyafet vermek istemiş bugün. Beni de çağırdı, sağ olsun. Selma abla, Perihan abla, Nazım abi ve kızları Asu, Mahir abi, Gönül abla ve Gönül ablanın çocukları, bir de Yavuz'un kuzeni Belgin Hanım vardı yemekte. Aslında ben gitmek istemedim, sonuçta artık o evin bir çalışanı değildim fakat beni çağırdıklarında kıramadım onları. Samimi bir ortam vardı yemekte, Gönül abla, Neşelerin nişanına gelemediği için yakındı durdu. Çok hastalanmış, ateşlenmiş nişanın olduğu akşam. Yanı başımızda çalışan kadın, hiç haberimiz olmadı, görüyor musun? Üzüldüm. Fakat çok mutlu olduklarını benden de duyunca sevindi.

Gecenin nasıl noktalandığına inanamazsın. Bunu sana uzun uzun telefon konuşmamızda da anlatacağım ama yine de yazmak da istedim. Biz yemek masasındayken birden kapı çaldı. Maria Hanım geldi. Sürpriz yapmak istemiş. Yavuz'un yüzü nasıl düştü, görmen lazım. Habersiz gelmesi ikisi arasında ufak bir tartışmaya bile sebep oldu. Ben hemen ayıp olmasın diye kalktım fakat Yavuz bizlerden özür diledi. Maria Hanım her birimizle tanıştı. Çok hoş, şık giyimli ve bakımlı bir kadındı doğrusu. Sapsarı saçları, kırmızı ojeli parmakları, uzun boyu ve kendinden emin bakan masmavi gözleri vardı. Yavuz bizlerden özür diledikten sonra yemeğe devam etmemizi söyleyerek evden Maria Hanım'la ayrıldı. Eh, ben de çok oturmak istemedim çünkü

seni düşleyerek, artık yanmayan şöminemizin başında geçen seneyi yâd etmek istedim. Mete'yi çokça öpüp herkese iyi seneler dileyerek geldim eve.

Akın, Mete birkaç kelime konuşmaya başladı, biliyor musun? Suya bu, gezmeye atta, saça daç dese de anlaşabiliyoruz artık. Fakat ne kadar çabalasak da baba dedirttiremedik. Aramızda kalsın ama Yavuz'un onu en başta kabullenememesinin intikamını alır gibi baba kelimesini kullanmaması Mete'nin. Yine de üzücü, Yavuz onun etrafında dört dönüyor çünkü.

Hafta sonları kardeşlerimi yanıma alıyorum. Gülin ve Emel'e istedikleri her şeyi almaya gayret ediyorum. Kurabiye ve kek partileri yapıyoruz beraber. Bazen Nergis de geliyor fakat babam Nergis'i yollamak istemiyormuş. Bütün evin yükü Nergis'e kaldı Akın. Kardeşim daha on yedisinde, çok üzülüyorum onun o cehennemde bir başına herkese yetmeye çalışmasına. Ne kızları ne de onu yanıma alamıyorum. Kızların okulu bizim oraya çok uzak kalıyor, gelseler ben çalışıyorum, koca evde duramazlar, zaten babam da vermiyor onları bana. İki haftada bir pazar alışverişlerini yapmaya çalışıyorum. Ne yapayım, elimden gelen yalnızca bu. Babam için değil, kardeşlerim için yapmaya gayret ediyorum. Onlar bana annemden kalan en değerli şey.

Sen nasılsın? Son gelen mektubunda Diyarbakır'da havanın çok soğuk olduğunu yazmışsın. Tabii ne İstanbul ne de Burdur gibi olabilir oranın havası, üşütme sakın. Burada da kar yağıyor arada fakat bu sene çok kış olmayacak diye konuşuyor kadınlar atölyede. Olmasın. Ben hiç sevmiyorum soğuğu Akın. Çok üşümek sinirlerimi bozuyor. Hele bir de sen yokken, sensizken üşümek daha da katlanılmaz oluyor. İkimizin yatağında kat kat yorgana sarılsam, biri bile senin kadar ısıtmıyor.

Akın, kokun yastıklardan ve yorganlardan uçup gideli çok oldu. Pis diyeceksin, alay edeceksin belki benimle ama yıkamak hiç istemedim kokun silinmesin yatağımızdan diye. Uçtu gitti. Keşke mümkün olsaydı da bir kavanoza kapatıp saklasaydım o kokuyu. Çarşaflardakini değil, tam ensen ve saçlarının başladığı o noktadaki kokuyu saklamak mümkün olsaydı keşke.

Bana yolladığın üniformalı fotoğrafını baka baka eskiteceğim diye ödüm kopuyor. Keşke her anının fotoğrafı elime geliverse. Üniforma ne çok yakışmış sana. Zaten sana ne yakışmaz ki? Benim sevgilime ne giyse yakışır. Biraz kalıplanmışsın, tenin de kavruklaşmış gibi geldi sanki bana fotoğrafta. Çok mu yoruyorlar seni? Yüzünde yorgun bir gülümseme vardı fotoğrafta... Dikkat et kendine. Biliyorsun, sen iyi değilsen ben bin beter hâldeyimdir.

Mutlu yıllar bizim olsun, dünyanın en yakışıklı askeri. Allah'a emanet ol.

Seni çok seviyorum.

Günyüzün, Zümrüt.

Yanıma aldığım kırmızı rujumu açtım ve dikkatlice dudaklarıma sürdüm el aynama bakarak. Dudaklarımı birbirine bastırdım, yedirdim iyice, ardından kâğıdın sağ altındaki boşluğa sıkı bir öpücük bıraktım. Kâğıttan geri çekilip alıcı gözüyle rujumun bıraktığı izlere baktım, bakarken gülümsedim. Onu öpmüş gibi hissettim.

Kâğıdı katlayıp özenle zarfın içine koydum, daha sonra da bileğimde dönmüş saati çevirdim. Tam on ikiydi. Bir dilek tuttum, her şeyin güzel olması için. *Akın'la beraber mutlu ve huzurlu yarınlarımız olsun, bütün kötülükler bizden uzak olsun, yalnızca mutluluktan aksın gözyaşlarımız...*

Fakat 1982'nin planları bizler için çok farklıymış, bilmiyordum. Bilemezdim de zaten. Yoksa engel olmaz mıydım? Kim bile isteye yüksekten düşmeyi kabullenirdi ki?

1982... Hayatımın en kötü yılına çıkan çürük bir basamaktan ibaretti.

Ayten'in yeni yıl mektubunu aldığımda okumak için geceyi seçmiştim. Diyarbakır'ın ocak ayı geceleri, insanın kanını donduracak kadar soğuktu. Yine de yatma saati gelmeden koynumda Ayten'in mektubuyla çıktım dışarı. Bir elektrikli seyyar lambanın altında durup acelece çıkardım mektubu. Zarfın pullarına, adına, adresimize dönüp en son bakardım hep. Öncelik Ayten'in içinden dökülen kelimelerdi. Öncelik hep Ayten'di.

Mektubu kana kana su içer gibi bir çırpıda okudum. Yetmiyordu, hiç yetmeyecekti. Ne telefon konuşmalarımız ne de dumanı tüten sıcak mürekkep lekeleriyle can bulan şu kelimeler karşılamıyordu ona olan hasretimi. Mecburi hizmet elimi kolumu bağlamasa şu dakika çıkıp giderdim onun yanına hiç şüphesiz.

Fakat her mektubundan sonra hissettiğim o burukluk şu an yerini tuhaf bir hisse bırakmıştı. Neydi bu? Kıskançlık mıydı? İtiraf etmek istemiyordum fakat sinir olmuştum. Yavuz Bey'in *Bey*'i yok olmuştu Ayten'in mektubunda. Bu bilmeyerek yapılan bir şey de değildi üstelik. Adı çok kez geçmiş, *Bey*'in yerini *sen* dili almıştı. Sebebini merak ettim. Merak ettikçe o kıskançlık mereti geldi kuruldu göğsüme ancak yine de reddedecek bir şeyler buldum kendi kendime.

Ayten'in rujuyla imzasını attığı kâğıdın sağ altına dokundum parmak uçlarımla. Rujun kâğıda bıraktığı izlerde dudağının çatlakları ağaç dalları gibi kıvrıla kıvrıla belirmiş, sanki göğsüme uzanan bir sarmaşık gibi bana göz kırpıyordu. *Biliyorsun, sen iyi değilsen ben bin beter hâldeyim,* diyordu

Ayten mektubunda. Bu bile iyi olmam için bir sebepti. Bu bile bambaşka şeyler düşünmem için bir sebepti. Onu çok özlüyordum. İşe giderken yastığında bıraktığı çukuru, nevresimlere karışan teninin kokusunu, son sevişmemizden sonra üşüdüğü için ayaklarına eğri büğrü geçirdiği çoraplı ayaklarını, ince boynuna taktığı renkli fularlarını, kalem çekilen badem gözlerini, dudaklarını; evet, en çok dudaklarını çok özlüyordum. Özleminden aklımı kaçıracak gibi olduğum her saniye onun yüzünü düşlüyor, sesini hayal ediyor ve fotoğraflarına sığınıyordum.

Fakat o üç harflik kelimenin ağırlığı gelip boğazıma kurulmuştu bir kere. Yarın akşam onu arayacaktım. Evet, soracaktım bunu. Mümkün olsa tam şimdi arardım, mümkün değildi. Merak eden tarafımı dizginleyemezdim ya? Ama Ayten ne düşünürdü? Benim bunu sormamdan farklı manalar çıkarır mıydı? Çıkarmasın. Gerekirse izah ederdim.

Başımı duvara yaslayarak mektubunu kaldırdım. Mektubun sonuna yazdığı *Günyüzün, Zümrüt* kelimelerini heceledim içimden tam üç defa. Günyüzü'nü bir daha görür müydü şu gözler, bilemem. Onsuz, sonsuz bir karanlıktaydım ben sanki. Şairin dediği gibi her şey işte: *Gökyüzü güneş olsa, sensiz karanlıktayım.*

Ertesi akşam onun sesini duymak için telefon kuyruğunda neredeyse bir saat bekledim. Nihayet sıram geldiğinde acele bir şekilde numarayı çevirdim. Kulağımda ahizeyle arkamdaki kalabalığa bakınırken sabırsızdım. Her birimizin konuşması için yirmi dakika veriliyordu ve ben yirmi dakikanın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

"Alo?" Bakın mesela akşamın kör karanlığında benim için şimdi güneş doğdu.

"Sevgilim..."

"Akın! Ay kusura bakma, mutfaktaydım, bir şeyler atıştırıyordum. Koştum telefona." Nefes nefeseydi, muhtemelen şimdi sol omzuna yığılan saçlarını boştaki eliyle arkaya atıyordu. "Bekliyordum aramanı aslında ama canım reçel istedi bir an. Neşe'nin annesi verdi de son buluşmamızda..." Duraksadı. Kıkırdayarak, duvara sabitlenmiş telefona kolumu yasladım. "Ayol ne çok boş konuştum ben de! Sen ne yapıyorsun? Nasılsın? Mektubumu aldın mı?"

Derince soluklandım. Bıraksalar sabaha kadar dinlerdim onun şu konuşmasını. "İyiyim," dedim. "Dün aldım mektubunu. Kaç kez okudum bilemezsin. Geçen seneyi yâd ettim sayende ben de... Ne güzel geceydi, değil mi?"

İçli bir nefes çektiğini duydum. "Öyleydi..." Sustu. Bu susuşunun üzerine yüzlerce hüzün gölgesi düşmüştü. Sonra, "Çok özledim seni," diyerek dile getirdi hüznünün sebebini.

Bu defa alnımı telefona yaslayarak yumdum gözlerimi. "Ben de çok özledim sevgilim," dedim. "Keşke günler sayı saymak kadar çabucak geçse."

"Keşke..."

Gözlerimi açtım sonra. "Yemek nasıldı?" diye sordum.

Bir süre düşündü. "Ha, Karacalardaki yılbaşı yemeği mi?" diye sordu. Onaylar bir mırıltı döküldü boğazımdan. "İyiydi... Yani normaldi ama Maria Hanım'ın gelişiyle bir tık tansiyon yükseldi tabii. Yavuz biraz sinirlendi sanki."

Gerildim. "Yavuz..." diye tekrar ettim. "Yavuz Bey'likten çıkmış sanki?"

"Şey..." diye geveledi önce. "Ya bunu sana söyleyip söylememekte kararsız kaldım aslında. Yavuz iş harici ona Bey şeklinde hitap etmemi istemiyor. Akın benim arkadaşım, sen de onun nişanlısısın dedi, bu resmiyetten hoşlanmadığını belirtti. Ben de olmaz mı deseydim? Yani bilemedim Akın. Çok sık görmüyorum zaten onu, görünce de işte siz dili sadece iş yerinde kullanılıyor." Duraksadı. "Kızmadın değil mi bunu sana söylemediğim için?"

"Yok, hayır. Kızmadım. Neden kızayım?"

"Ne bileyim... Öyle bir sordun ki."

Sesli bir nefes bıraktım. "Nasıl geçiyor günlerin? Kaloriferlerde herhangi bir sorun yok, değil mi?"

"Yok yok, üşümüyorum. Sadece uyurken..."

"Sadece uyurken ne?"

Güldü. "Koca yatakta tek başıma yatarken bazen üşüyorum. Yorgan yastığa sarılıyorum, yetmiyor."

"Vallahi şanslısın Zümrüt. Burada onca erkeğin horultusu içerisinde zar zor uykuya dalıyorum ben. Bir de tek kişilik yatağa alışkın da değilim. Üst ranzada yatsam kesin aşağı düşerdim alışana kadar."

"Şaşkın! Onu mu diyorum ben?" dedi sitemle. Sanki bana göz süzüşünü gördüm karşımda bir an.

"Neyi diyorsun peki? Ben anlamadım da... Biraz açsan şu konuyu güzelim?" diye bilerek yem attım. Kesin saçının ucuyla oynuyordu şu an. Başı hafif sağa eğilmiş, ahizeye doğru, gözü ayak ucunda, yanaklarına kan yürümüş düşündükleriyle.

"Aşk olsun Akın! Nasıl anlamazsın? Sensiz üşüyorum işte yatağımızda..."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümserken, arkamda duran asker kalabalığına baktım çaktırmadan, ardından ahizeyi ağzıma daha da yaklaştırıp diğer elimi de siper ettim. "Ha, sevişmeyi özledin yani benimle?"

Geliyor şimdi edepsiz lafı...

"Aa, edepsiz!"

Onu çözmek paha biçilmezdi. "Ne var yahu? Askerim ben, asker! En tabii hakkım benim bunları konuşmak." Yeniden alçalttım sesimi. "Üzerinde ne var şu an?"

Gülmeye başladı. "Ayol âlemsin Akın, normal kıyafetlerim var işte!" dedi. Kıkırdaması kuş cıvıltısı gibiydi, sanki içime bahar geldi. "Sevişmeyi de özledim tabii. Ama evvela seni... Her şeyinle seni özledim Akın."

Bazen, hatta buraya geldiğimden beri çokça nikâhı kıymayıp askere geldiğim için pişman oluyordum. Fakat sonrasında Ayten'in düğün hayallerini, babamla aramı düzeltme şansımı ve her şeyin iyi olacağına dair o müthiş inancımı düşünüyordum. Babam elbet kabullenecekti, başka çaresi mi vardı? Onun bu kadar katı oluşunun altında yatan sebebin Ayten'e olan aşkımdan ziyade bende annemi görüşü olduğuna emindim. İtiraf etmekten midem bulansa da bende annemin âşık hâllerini görüyordu babam ve aklınca bana bu şekilde ceza kesiyordu. Babamın psikolojik sorunları olduğunu içten içe biliyordum, ani öfke patlamaları ve bir türlü Ayten'i kabullenememesi, kendi içerisinde annemle olan sorunu hâlâ halledememiş olmasındandı.

Ne acı. Belki de benim de psikolojim normal değildi onun yüzünden. Belki ben de tedavi görmeliydim onun senelerdir bizler üzerinde kurduğu baskı sebebiyle.

Zümrüt'le konuşurken yirmi dakika hemen doluverdi. Bıraksalar kulağım telefon ahizesinde uyurdum fakat mümkün değildi. Burada geçirdiğim iki ay boyunca samimi olduğum birkaç arkadaşımın bulunduğu masaya doğru ilerlerken Zümrüt'le konuşmuş olmanın mutluluğu yüzüme bir gülümseme olarak yerleşmiş olmalı ki, "Kızı görmüş gibi bakıyorsun yoldaş," diyerek omzumu sıktı Fatih. Ankaralıydı. Burada görüşleri benimle uyuşan iki kişiden biriydi.

"Sevda böyle bir şey. Bunun bir tık üstü memleket sevdası," diye devam etti Rıdvan. Rıdvan da Kayseriliydi. Görüşlerimin uyduğu bir diğer isim de oydu.

"Aşk olsun sizlere, ha memleket ha aşk. Farkı var mı devrimci bir gönülde ikisinin de?"

İkisi de güldü. Sonra bizim devreden Ufuk geldi masamıza ama oturmadı. "Komutanın odasındaydım," dedi nefes nefese. "Hakan komutan sınır bölgesi için operasyon hazırlığında olduklarını söyledi telefonda birilerine. Önünde liste açıktı, o fark etmeden ben baktım. Listede sizin de adınızı gördüm."

Rıdvan ve Fatih'le bakışlarımız kesişti. Muhtemelen en son tartışmamız üzerine bu görevlendirmeyi uygun görmüştü Hakan komutan. "Vay pezevenk!" dedi Fatih sinirle.

"Şş oğlum, biri komutana öyle dediğini duymasın bak uzar askerliğin," diye uyardım onu.

"Abi, sen neyden bahsediyorsun ya? O darbe yanlısı yavşak anladı bizim görüşümüzü, bizi burada çakılı bırakmak için elinden geleni yapacak işte!" diyerek demir sandalyesinde sinirle geri yaslandı, ardından gözlerini ayakta dikilen Ufuk'a çevirdi. "Ne zamanmış şu görev işi?"

Ufuk dudak büktü. "Bilmem, görmedim o kadarını," dedi. Sonra iyi geceler dileyerek ayrıldı yanımızdan.

Hakan komutan bizi memleket meselelerini tartışırken bir akşam yemeğinde, tam bu masada yakalamıştı. Fatih çok cesur konuşuyordu. ODTÜ'de eylemlerde en ön safta oluşundan, darbe sebebiyle yediği dayaklardan, yaralanan yoldaşlarından bahsederken Hakan komutan duymuş, masamıza gelince de hepimiz selam vermiştik. Üçümüzün isimlerini sormuştu Hakan komutan, yanındaki ekürisi yazar kalemine de isimlerimizi not ettirmişti. Ezici bakışları bizleri korkutmaktan ziyade darbe yanlısı olduğunu anlamamıza yetmişti. Nitekim, "Askeriyede böyle mesnetsiz ve aptal oluşumlardan bahsetmeye utanmıyor musunuz?" diye sorarak paylamıştı bizi. Mesnetsiz ve aptal oluşum dediği de ülke için çırpınan, darbenin yaptırımlarını en acı şekilde yaşayan ve buna karşı duran bizlerin toplandığı gruptu. Ülkemi koruyan bir komutanın bu davranışı o akşam bize çok dokunmuştu. İster istemez öfkelenmiştik hepimiz fakat adam komutandı, nasıl karşı gelebilirdik ki? "Bir daha böyle şeyler konuştuğunuzu duymayacağım!" diyerek gitmişti yanımızdan. Bizse isteksiz ama gür çıkan bir sesle, "Emredersiniz komutanım!" diye uğurlamıştık onu.

Hakan komutanın o günden beri gözleri üzerimizdeydi. Bizlere garip bir sinirle bakıyordu. Babamın milletvekili olduğunu öğrenmiş, Tamtürk diye çağırılmamın yanında bana, "Milletvekili oğlu!" diye sesleniyordu

arada. Askerler arasında milletvekili oğlu oluşum garip karşılandı bu yüzden. Beni nasıl ülkenin ücra köşelerine gönderirlermiş? Babamın CHP'den milletvekili olduğunu söylediğimde ise oturdu taşlar. Sağ-sol kargaşası içerisinde yanan büyük bir ateştim ben. Devlet belki de bilhassa araştırarak beni ta buralara sürmüştü.

Yine de vatan toprağının her bir karışı değerli değil midir? Atam gibi düşünecek olursam evet ama bunlara kalırsa ben ülkeyi karıştırmaya çalışan birkaç vasıfsızdan biriyim. Oysa ben mutluyum beni buraya gönderdikleri için. Yeni şeyler öğreniyorum, hayatımın en değişik günlerini yaşıyorum. Bir tek Zümrüt yok. Onun yokluğu kalbim olmadan yaşamaya çalışmak gibi, büyük eksiklik.

Kavuşmak için gün sayıyorum fakat günler aşıyor boyumu. Bitsin artık, bitsin... Rüyalarımdan bile büyük bir hasretle uyanmak istemiyorum ben artık. Hasret çoğaldıkça kalbime hayalî bir hançer saplanıyor sanki. Ölüyor gibiyim fakat her güne ona kavuşmak için inadına yaşıyorum.

Zehra aramıştı şubatın ilk akşamında. Çok sık görüşemesek de ara sıra aramayı ihmal etmiyordu. Ferdi'yi dolmuş şoförlüğünden attıklarından beri bir hayli gergindi ve Hüsamettin'in de pek kolay geçen bir bebekliği olduğu söylenemezdi. Oldukça ağlaktı ve zayıf bir bünyeye sahipti yeğenim. Zehra'nın hayatı hem Ferdi'nin işsizliğinden hem de oğlunun hastalıklarla boğuşmasından bir hayli zorlaşmıştı, anlayabiliyordum.

O akşam bana telefonda sürekli, "Nasılsın? Nasıl gidiyor?" diye soruşu üzerine işkillendim.

"Kaç kere soracaksın Zehra? İyiyim işte! Bir şey mi oldu?" diye patladım en sonunda.

Eveledi geveledi ağzında bir şeyler. En sonunda, "Ayten... Ben sana bir şey diyeceğim ama hemen karşı çıkma, olur mu?" dedi. Kaşlarım çatıldı.

"Söyle."

"Ayten, babam... Babam evlenmeye karar vermiş."

Aslına bakılırsa bu artık engel olabileceğim bir olaydan çıkmıştı. Ne yapabilirdim ki? Ferhat gibi sinir krizi geçirip, *evlenemezsin baba* diye diretmeli miydim? Yapamazdım. Daha annemin bedeni soğumadan bu evlenme isteği vardı babamda zaten. O zaman engel olamamıştık, şimdi mi olacaktık? Hiç sanmıyordum.

"Kiminle?" diye sordum buz gibi bir sesle. Şakaklarımda şimdiden büyük bir ağrı baş göstermişti.

"Bizim oralardan, Kastamonulu, dul bir kadınmış. Kocasını dört sene önce kaybetmiş. İki çocuğu varmış ama çocukları evliymiş, bizim miniklere tebelleş olmaz yani," diye hızlı hızlı açıkladı Zehra. Oysa ben bunları duymak istemiyordum. Beni ilgilendiren kısım kardeşlerime nasıl davranacağıydı bu kadının.

"Kabul etmiş mi kadın babamla evlenmeyi?"

Zehra onaylar bir mırıltı çıkardı. "Amcamlar gidip konuşmuş kadınla. Kastamonu'nun köyünden çıkmamış kadın, İstanbul'a gelin olarak gideceğini duyunca *olur* demiş."

Sinir oldum. "Ne yani, büyük şehirde yaşamak var diye kabul mü etmiş evlenmeyi? Ne saçmalık yahu! Sormamış mı kimdir bu adam, çocukları var mıdır diye?"

"Aytenciğim, anlasana..." dedi Zehra sesini alçaltarak. Sanırım Ferdi evde olduğu için konuşması fısıltıya döndü. "Başlık parası da almış babamdan. Öyle İstanbul aşkıyla gelmiyormuş pek de yani."

"Bir de başlık parası mı vermiş babam?" Öfke doluydum! Çünkü ben olmasam ne Gülin'in ne de Emel'in okul ihtiyaçları karşılanacaktı. Babam onlara para veriyordu vermesine fakat onun verdiği para hiçbir şeye yetmiyordu, biliyordum. Ben de elimden geldiğince, kazandıklarımın bir kısmıyla onların kırtasiye malzemelerini, giyeceklerini almaya çabalıyordum. Keşke yalı bizim eve yakın olsaydı, keşke kardeşlerimi alma şansım olsaydı.

"Vermiş tabii! Kadın istemiş." Sinir olmuştum iyice. Bize harcanmayıp bizden başka her yere harcanan paranın hakkını sormak istiyordum babama. Arkadan bebek ağlaması sesi gelince, "Ayten, Hüsamettin uyandı. Ben kapatıyorum. Hadi Allah'a emanet ol," diyerek cevabımı beklemeden kapattı Zehra. Ahizeyi yavaşça kulağımdan indirirken babama olan nefretimden başlayan baş ağrısına gönül kırgınlığı da eklenmişti. Oysa neye kırılıyordum ki? Bunca zamandır çok iyi bir babaydı da şimdi yaptığı mı üzmüştü beni sanki?

Fakat olmuyordu, yapamıyordum. Annem öldükten sonra o evde başka bir kadın, başka bir koku, yatağında başka bir canlı, koltuğunda oturan bir başkası, tabaklarına dokunan bir başkası... Ağır geliyordu bana tüm bunlar. Sevdiğimiz birini yitirdikten sonra, insanın içinde mayalanan özlem, mezarındaki topraklar kadar ağırdı. Ben annemi seviyordum bize yaşattığı onca şeye rağmen çünkü başka seçeneğim yoktu. Bu konuda da kendime çokça kızdığım anlar oldu; başkalarının annesine baktıkça, öyle bir anneyi nasıl severdi ki bir çocuk?

Ben sevdim. Annemin bizleri sevmeyişine oranla, ikimize yetecek kadar sevdim. *Bak anne, sevmek nasıl oluyormuş gel gör,* dercesine sevdim ben annemi. Sandım ki bize sevgi göstermeyen bu kadını seversem sevgiden anlar, sevmeyi öğretirim ona, o da benden görüp sever... Oysa hayatta tersi olmaz mıdır hep? Sevmeyi öğreten ilk kişi anne baba değil midir bizlere? Sevmedi hiç, öldü gitti, börtü böceğe yem oldu, sevdiğimle kaldım, kaldığım gibi de bu sevgiyi kalbimden hiç söküp atamadım.

Şimdi bir başka kadın gelecekti o eve. Zorla annemi sevdiğim, içerisinde kötü hatıralar bıraktığım, tellerine çamaşırlarla birlikte gönül kırgınlıklarımı da astığım, o tütün kolonyası kokan eve annemden başka bir kadın gelecekti. Hayat ilginçti. Hayat korkunçtu. Hayat sevince güzel, sevilmeyince berbattı.

"Ayten, telefon var sana!"

Mart ayının son haftasıydı. Bahar gelmekle gelmemek arasında bir çizgide kalmış, yağmur ve güneş aynı gökyüzünde buluşmayı kafaya koymuştu o günlerde. Ayten ise birkaç haftadır sinirliydi. Hem babasının evlenmiş olmasından hem de Akın'ın doğum gününü hatırlamıyor oluşundandı bu. Yani... Hatırlamıyor değildi aslında. Son mektubunda güzelce kutlamıştı.

Buralar insanı şair yapıyor. Şiir gibi olan sensen neden şair olmayayım ki? Hem doğum günün de geldi. Doğduğun günle baharı da beraberinde sürüklemişsin sen. İyi ki doğdun sevgilim. İyi ki...

Buruk bir kutlamaydı fakat anlıyordu Ayten. Ta oradan ne yapsındı ki adam? Nasıl kutlasın başka? Şımarıklıktı bu yaptığı. Sanki baba evinde her doğum günü büyük kutlamalarla geçiyordu! Arsızlaşmıştı gerçekten. Kendi kendine kızdı çokça.

Şimdi iş yerinde çalışırken Üftade'nin sesiyle başını makineden kaldırdı. "Kimmiş arayan?" diye sordu.

"Bilmem," dedi Üftade. Kalktı Ayten, üzerindeki kumaş ipliklerini silkeledi ve hızlı adımlarla kapının ardındaki sekreter odasına ilerledi. Sekreterin gözlük üstünden bakışları eşliğinde, açık duran ahizeyi kulağına götürdü.

"Alo? Ben Ayten..." dedi sekreterin bakışlarına aldırmadan.

"Ayten, merhaba. Yavuz ben. Nasılsın?"

Şaşırdı Ayten. Kaşları havalandı birden, bu şaşkınlığını onu izleyen sekreter kadın da fark etti. "İyiyim, Yavuz Bey. Teşekkürler. Siz?" İş yerindeydi şu an. *Yavuz Bey* demesi gayet normaldi ona kalırsa.

"Ben de iyiyim, teşekkürler. Senden bir şey rica etmek için aramıştım. Aslında... Mecbur kaldığım için..."

Meraklandı. "Tabii, buyurun?"

"Selma Hanım gitti, Ayten. Bulgaristan'a geri döndü."

"Aa, ne zaman?"

"Geçen hafta. Ve giderken de sağ olsun yüklü miktarda eşyamızı da çalarak gitti..."

"Siz neler diyorsunuz Yavuz Bey? Gerçekten mi? Hırsız mıymış yani kadın?"

Yavuz derin ve sıkıntılı bir nefes aldı. "Maalesef. Birkaç gündür polislerle uğraşıyorum, şikâyette bulunduk fakat kadın çoktan kaçmış yurt dışına."

"Büyük bir kaybınız yoktur umarım?"

"Yok, değerli birkaç vazo falan almış. Bir de Füsun'un birkaç tane mücevherini..."

"Hay Allah, üzüldüm. Çok geçmiş olsun Yavuz Bey, cana geleceğine mala gelsin..."

"Sağ ol Ayten," dedi Yavuz. "Bu olaylar olurken hâliyle Nazım abiler de rahatsız oldu. Kendilerinden şüphelendim sandılar hatta, üzüldüler. Ben de onlar daha fazla rahatsız olmasın diye memlekete gitmelerini istedim. Gönül ablaya da bir süre izin verdim. Mete de birkaç gündür kuzenim Belgin'le kalıyordu, akşamları ben alıyordum. Fakat bugün çok mühim bir işi çıkmış, Ankara'da semineri var. Benim de saat üç gibi bir toplantım var, olmasa ben bakacaktım Mete'ye fakat..." Sustu.

Ayten anlamıştı. "Aa, tabii. Yani ben bakarım Mete'ye seve seve. Nereden alacağım onu?"

"Aslında ben seni aldıracağım Mahir abiyle. Mete şu an burada." Kısacık güldü Yavuz. "Bebek pusetinde yatmış bana gülüyor."

Yavuz'un söyledikleriyle Ayten de güldü. "Peki, tamam," dedi daha sonra.

"Az sonra gönderiyorum Mahir abiyi." Anlaştılar. Sekreterin her şeyden haberi vardı. Üzerindeki işçi önlüğünü çıkardı Ayten, küçük giyinme odasından çantasını aldı, atölyenin kapısına çıktı ve beklemeye başladı. Sağanak yağmur kaldırımları dövüyordu. Kapının üzerindeki tentenin altında beklerken bir sigara yaktı. Acaba Akın tam şu an ne yapıyordu?

Orada da yağıyor muydu yağmur? Çok sıcak demişti oralar için Akın. Kıştan yeni çıktıkları hâlde de sıcak mıydı? Bu akşam arama günüydü, soracaktı ona mutlaka. Bu akşam ona onu çok sevdiğini de söyleyecekti. Belki bininci kezdi bu söylemi ama söyleyecekti.

Sigarasını bitirdikten on dakika sonra gelmişti Mahir abi. Kısa bir selamlaşmadan sonra Ayten elinin tersiyle, alnına düşen yağmur damlalarını silmeye çabalamıştı. "Torpidoda mendil vardı Ayten kızım, sil istersen," dedi Mahir abi.

"Şu nisan yağmurları da bir geçse Mahir abi, nefret ediyorum şöyle kasvetli kapalı havalardan vallahi!" diyerek açtı torpidoyu Ayten. Torpido karışıktı. Kocaman, siyah bir poşet vardı ilk göze çarpan. Onu ittirdi, arkasında birkaç bez vardı ama mendil yoktu. Poşete dokundu. Poşet sertti. Çekti kucağına, ağzını araladı ve gördüğü şeyle korkuyla sıçradı. "Hi!" Silahtı bu. Ahşap kabzalı, parlak namlulu bir silah... "Mahir abi, bu ne?" diye sordu korkusunu sesine yansıtarak.

"Beyim unutmuş onu arabada. Bende de akıl kalmadı ki, ben de unutmuşum ona vermeyi. Sen çıkarken verir misin ona?"

İri iri açıldı Ayten'in gözleri. "Mahir abi, ne kadar basit konuşuyorsun... Silah yahu bu! Ben nasıl götüreyim?"

Güldü Mahir abi. "Korkma kızım, üzerindeki emniyet kilidi açılmadan ateş almaz. Belki de boştur, bilmem. Götürüver sana zahmet işte, kalmasın arabada."

Oysa Ayten gerim gerim gerilmişti. Yine de bir şey demeden poşete sarılı silahı alıp çantasına koydu. Demek kilidi açılmadan ateş almazdı. Buna güvendi. Kısa bir süre sonra Karaca Tekstil'in büyük binasına varmışlardı. Vedalaştı Ayten ve yağmurdan kaçarcasına koşarak girdi içeriye. Bildiği yoldan çıktı yukarıya. Nefes nefese kalmıştı. Yavuz'un odasının kapısına tıklamadan önce nefesinin düzene girmesi için soluklandı, sonra kapıya tıkladı. İçeriden yabancı bir ses, "Girin," dedi. Şaşırsa da araladı kapıyı Ayten. Bir adam vardı, Yavuz Bey'in masasına doğru eğilmiş, pusetteki Mete'yi seviyordu.

"Merhaba," dedi Ayten. "Ayten ben. Mete için gelmiştim."

Adam eğildiği masadan doğrulup Ayten'e baktı. Çocuk yüzlü, kısa boylu bir adamdı. "Ah, buyurun lütfen. Yavuz Bey toplantıya girdi maalesef. Bu bebişe de kısa süreliğine siz gelene kadar ben baktım," dedi. Ayten usulca içeri süzüldü. Ne büyük odaydı. Samet abinin odasına da girmişti Ayten fakat onun odasına göre taban tabana zıttı bu oda. Samet abinin jaluzileri kapalı ve odası çok dağınıktı. Yavuz Bey'inkisi ise açık, aydınlık

ve masası düzenliydi. "Miraç ben," diyerek elini uzatınca, Ayten dikkatini adama yöneltti yeniden. Adamın elini sıktı gülümseyerek. "Alt yöneticilerden..." diye açıkladı.

Ayten anladığını belirtircesine kafasını salladı. "Memnun oldum."

"Ee, sen de geldiğine göre gideyim ben," diyerek kapıya doğru yürüdü Miraç. "Ha, unutmadan. Yavuz Bey toplantı bitimine kadar beklemeni söyledi burada."

Kaşları çatıldı Ayten'in. Sebebi neydi ki? Mahir abiyle dönseydi Mete'yi alıp işte. Yine de bu konunun muhatabı Miraç olmadığından, "Pekâlâ," demek zorunda kaldı.

"İyi günler," dileyip çıktı Miraç. Ayten hemen Mete'yi kucakladı. Bebek çantasına baktı, biberonu dolu ve ılıktı. Eliyle bezini yokladı, eğilip kokladı. Altı da temizdi.

Bebeği koltuk altlarından tutup yüz hizasında kaldırdı. "Aç mısın bakalım bal tanesi?" diye sordu, sanki Mete anlayacak gibi. Anlamsız mırıltılar çıkarıyordu Mete. Ayten onu yeniden kucağına indirirken dolu biberonunu ağzına doğrulttu. İştahla mamasını bitirirken Mete'yi izledi. Ne de çabuk büyümüştü böyle! Onu ilk gördüğünde çok korkmuştu. Minicik, kedi yavrusu gibi bir şeydi ve eliyle sıkı sıkıya tutunmuştu Ayten'in sağ elinin işaret parmağına. Hatırladığı bu güzel anıyla gülümsedi Ayten. Parmağını uzattı yeniden Mete'nin eline doğru, Mete tıpkı ilk günkü gibi kavradı o parmağı sıkı sıkıya.

Yavuz yaklaşık bir saat sonra geldi odaya. Odaya girdiğinde Ayten ve Mete odanın geniş penceresinden yağmurlu İstanbul'a bakıyordu. "Hoş geldin Ayten," dedi Yavuz bir eliyle ceketinin yakalarını düzeltirken. "Kusura bakma, beklettim sizi de biraz..."

"Hoş buldum Yavuz Bey." Sonuçta hâlâ iş yerindeydiler, *bey* demesi normaldi ona kalırsa. "Sorun değil fakat bizim neden beklediğimizi anlamadım. Mahir abi götürseydi ya bizi..."

Yavuz sıkıntılı bir nefes aldı. "Olmaz," dedi birdenbire. Ayten'in kaşları bu söylem üzerine havalanınca, "Yani, bu aralar pek de normal olmayan olaylar yaşanıyor. Yalnız gitmenizi istemedim," diye açıkladı.

Son zamanlarda ülke genelinde küçük çaplı eylemler yapılmaya başlamıştı. Metruk bina yangınları, simsiyah boyalarla askerî darbeyi protesto eden iğneli yazılar, jandarma ve üniversiteli öğrenciler arasında yaşanan soğuk çatışmalar, hapishanelerde çıkan isyanlar... Hepsi birkaç aydır ülke gündemini sarsan haberlerdi. Fakat yine de Ayten, tüm bunlarla Yavuz'un

alakasının olabileceğini sanmıyordu çünkü Yavuz'un siyasetle pek bir ilgisi yoktu.

Yine de, "Peki," demekle yetindi ve binadan çıkıp açık otoparka doğru yürümeye başladılar. Dışarıda çok yağmur yağıyordu, otoparka girip arabanın yanına varana kadar ıslanmışlardı çoktan.

Ayten arabanın kapısını açmış, tam arabaya bineceği esnada bir erkek sesiyle ikisi birden durdu. "Yavuz Bey!" diye seslenmişti adam katı bir ses tonuyla. Ablak yüzlü, kırklı yaşlarında, simsiyah giyinmiş biriydi. Hızlı adımlarla dövecek gibi Yavuz'un üzerine doğru yürürken, Ayten geriledi. Gerçekten de dövmek için yürümüştü Yavuz'un üzerine. Adam hızla iki elini Yavuz'un ceketine attığında Ayten'in gözleri iri iri açıldı. "Sen kimsin? Sen kimsin de Tarcaları tehdit ediyorsun?"

Yavuz ne olduğunu birkaç saniye içerisinde anladı. Adamın ellerinden kurtulmak için kıpırdanırken, "Ne diyorsun ulan sen? Asıl sen kimsin? Ne hakla bana böyle davranırsın?" diye bağırdı. Feride Tarca, onu kocasına mı şikâyet etmişti? Hem de aylar sonra? Bu işin içinde başka bir iş var diye düşündü Yavuz. Ardından sinirlerine hâkim olamayarak, geri çekilip, yakasına yapışan adama kafa attı. Tüm bunlara şahit olan Ayten'in dudaklarından, adam geriye doğru savrulurken küçük bir bağırtı kopmuştu. Yağmur çok yağıyordu. Etrafına bakındı, otoparkta kimse yoktu. Mete de Ayten'in sesiyle irkilmiş ve ağlamaya başlamıştı.

Yediği darbeyle geri çekilip sendeleyen adam hemen burnunu tuttu. Kanıyordu, demek ki Yavuz sağlam geçirmişti kafayı. Adam doğrulur doğrulmaz eli hemen beline gidince, Yavuz hızla Ayten ve bebeğin önüne geçti. Belinden bir silah çıkardığını gördü. Ayten silahı görür görmez Mete'yi göğsüne bastırmıştı. Korkusundan kesik kesik nefes alıyordu.

"Yanlış insanlara bulaşıyorsun Yavuz Karaca!" dedi adam tarazlanmış sesiyle. Ağzı yüzü kanlanmıştı. Yağan yağmur, kanını damla damla siyah gömleğine iteliyordu.

"Yoluna git! Bak her şey daha kötü olacak, yoluna git, benim sinirlerimi bozma!" dedi Yavuz, sert bir tonda. Sesindeki değişimden onun da korktuğunu anında anlamıştı Ayten.

Fakat adamın tüm bu sözlere pek de itimat ettiği söylenemezdi zira silahın emniyet kilidini açmıştı. Ayten yeniden korkuyla bağırınca Yavuz hızlı bir adımla adamın üzerine yürüdü. Ayten'in sesini duymasa muhtemelen o adımı atmazdı. Yavuz, adamın silahı tutan eline yapışıp silahı yukarı doğru çevirdi ve bir boğuşma başladı aralarında. Ablak yüzlü adam yaşına göre gayet dirayetliydi, pes etmeye hiç de niyeti yok gibiydi ve

Yavuz onun karşısında sürekli bocalıyordu. En sonunda ikisi de yere düştü fakat silah hâlâ adamın elindeydi.

Ayten, "Yardım edin!" diye bağırdı ancak sesi korkudan içerisine kaçmıştı sanki. Bir şeyler yapmalıydı, adamın kafasına vurabileceği taş, sopa ne varsa arandı ama görünürde hiçbir şey bulamadı. Ağlamaktan yeri göğü inleten Mete'yi aracın yolcu koltuğuna bıraktığı esnada çantası takıldı gözüne. Zaten insanın aklına da bu gibi durumlarda hep en kötüsü gelirdi. Mahir abinin Yavuz'a teslim etmesi için verdiği silahı hatırladı. Boğuşan adamlara başını çevirdiğinde, adamın Yavuz'un şakağına silahı dayamış olduğunu gördü. Kulakları uğulduyor, ense kökünde müthiş bir sıcaklık duyuyor ve tüm vücudu ağır bir hastalık geçirir gibi belki korkudan belki de soğuktan titriyordu. Titreyen elini çantasına atıp poşete sarılı silahı zorlukla çıkardı. Dolu olup olmadığını bilmiyordu, Mahir abinin bahsettiği emniyet kilidini aradı. Üstteki miydi? Adam az önce onu aşağıya çekmemiş miydi? Bilmiyordu! Nereden bilebilirdi? O hiç silah almamıştı ki eline!

Yavuz'un boğazına sarılıp üzerine çullanan adamın ona bir şeyler söylediğini duyuyor fakat idrak edemiyordu Ayten. Aralık dudaklarından içeri hızlı ve kesik çektiği nefeslere yağmur damlaları karışıyordu, tadı acıydı. Usulca yaklaştı iki adamın arkasına. Silahı zar zor kaldırdı. Elinde silah görmek bile dehşete düşürmüştü onu. Korktu, yapamayacaktı! Yapamazdı! Yapmak zorundaydı. Adam sıkı bir yumruk geçirdi Yavuz'a. Ayten, Yavuz'un inleyip bağırdığını işitince sol eliyle emniyet kilidini açtı silahın. İki adam da bunu duymamıştı. Belki duysalar, ablak yüzlü adam dönse, dikkati dağılsa her şey daha farklı olabilirdi fakat olmadı. Ayten titreyen parmaklarını tetiğe yerleştirdiğinde her şey yalnızca saniyeler içinde gerçekleşti. Katı bir silah sesi yardı havayı önce, uğuldayan kulaklarını da bu ses açmıştı. Silah doluydu. Adamı sırtının altından, sağ boşluğundan vurmuştu. Yakın bir mesafeden sağ boşluğuna kurşunu yiyen adam acı dolu bir iniltiyle elini kurşun yarasına atarken, Yavuz hızla adamın diğer elindeki silahı alıp başka yöne fırlattı ve adamı üzerinden itti. Adam gerisin geri yaşadığı acıyla yere düşerken, Yavuz kalkmaya çalıştı.

Bu esnada Ayten de elinden silahı düşürmüştü. Mete hâlâ boğazı yırtılırcasına ağlıyordu. Ayten gözlerini bile kırpmadan adamın kan sızan yarasına bakıyordu. Yere yığılan adamın gözleri ona döndüğünde ise Yavuz hızla yerdeki silahı eline almış ve beline sıkıştırmıştı. "Ayten! Ayten, beni duyuyor musun? Ayten?" Yavuz iki eliyle Ayten'in yüzünü kavramış, onu kendine getirmeye çalışıyordu. Bariz bir şokun içindeydi Ayten. Ayakta

bile zar zor duruyordu, dizleri kendisini taşıyamadı daha çok, arabanın yanına çöktü. Yaralı adamın inleye inleye gözlerini kapattığını görmüştü.

"Vur-vurdum... Vurd-um ben... B-ben onu vurdum!" diye sayıkladı cılız bir sesle. Yavuz'un Ayten'in yanaklarını kavrayan elleri, zorla gözlerinin kendisine bakması için çenesini yüzüne doğrulttu.

"Hayır! Onu sen vurmadın, onu ben vurdum! Silah benim, kaza oldu, nefsi müdafaaydı! Adam geldi, bize saldırdı, silah benim belimdeydi zaten, boğuştuk biraz, sonra ben onu vurdum! Duydun mu?" Başparmaklarıyla Ayten'in yanaklarını okşadı. "Ayten, lütfen kendine gel! Senin bir suçun yok! Onu ben vurdum, tamam mı? Böyle söyleyeceksin. Kendini korumak için vurdu diyeceksin..."

Ayten anlamamış gibi boş gözlerle bakıyordu. Nitekim, "Bak!" diyebildi en sonunda ikisinin arasında ellerini açıp. "Bak ellerime, iyi bak! Kan var benim ellerimde, kan! Ben vurdum onu!" dedi korkuyla. Ellerinde kan falan yoktu, yaşadığı korkudan öyle olduğunu sanıyordu. Yavuz bunu fark ettiğinde içi ezildi. Sıkıca sarıldı ona.

"Hayır, hayır, yok öyle bir şey! Ayten..." Kızın sırtını sıvazladı, ardından geri çekildi yeniden. "Ayten lütfen kendine gel! Kazaydı diyeceğiz, duydun mu? Silahı nereden buldun sen? Benim silahımın sende ne işi var?"

"Mahir abi..." diyerek yutkundu Ayten. "Mahir abi sana teslim etmem için vermişti buraya gelirken. Ben... Ben unutmuşum."

"Tamam, sen silahı bana odamda teslim ettin. Silah bendeydi, benim belimdeydi. Duydun mu? Tetiği sen çekmedin." Belinden silahını çıkarınca Ayten yeniden irkildi. Yavuz silahı inceledi, emniyet kilidine, kabzaya ve tetiğe dokundu. Silahta herhangi bir sorun yoktu, yeniden beline yerleştirdi. "Tetiği ben çektim. Nefsi müdafaaydı. O adam geldi bize saldırdı. Böyle söyleyeceğiz." Ayten'in ıslak saçlarını sağ kulağının ardına itti. "Ayten, lütfen kendine gel. Korkutuyorsun beni."

Oysa asıl Ayten korkudan ölecekti. Yavuz doğrulup Mete'ye baktı. Mete'yi kucağına aldı ve boştaki elini Ayten'in koluna uzatarak kaba bir kuvvetle onu yerden kaldırdı, aracın yolcu koltuğuna oturttu. Ayten eğilip iki eliyle kafasını kavrayarak araçtan dışarı sarkıyordu. Çok geçmeden silahın sesini işiten yakın çevreden birkaç kişi, bulundukları yere geldi. Sonrası ise çorap söküğü gibi geldi. Karakola götürüldüler. Mete hâlâ ağlıyordu. Yavuz başka bir arabada, Mete ise bir polis memurunun kucağında fakat Ayten'le aynı arabadaydı. Kelepçe Yavuz'un bileğine takılmıştı. Tüm bunları dehşetle izlemişti Ayten.

Karakola vardıklarında Mete'yi bir odaya götürdüler, sonra sorgu odasına çektiler ikisini de. Polis memurları bir dünya soru sordu. Ayten yalnızca, "Nefsi müdafaa... Biz bir şey yapmadık. Biz hiçbir şey yapmadık!" diyordu. Olayı ondan anlatmasını istediklerinde ise bocalıyordu. "Boğuşma oldu," demişti önce. "Adam Yavuz'un üzerine çıktı, kafasına silahı dayadı. Ben..." Olanları olduğu gibi dökülecekti neredeyse. Sonra kapalı kapının ardından Mete'nin ağlamasını işitir gibi oldu. İki avucunu yüzüne bastırarak ağlamaya başladı. Kendisi vurmuştu! Suçlu kendisiydi! Nasıl Yavuz'a suç atabilirdi ki? Oysa Yavuz tam da bunu istemişti ondan.

Polis memuru omzundan dürttü onu. Ellerini yüzünden çekti. "Vurvurdu onu!" dedi hıçkırıklarının arasından. "Ama nefsi müdafaaydı, a-adam onu öldürecekti vurmasa! Kafasına dayamıştı silahı. Kafasına..."

"Yavuz nasıl doğruldu? Silah arkadan ateş almış?"

Ayten'in karnı ağrıyor, midesi bulanıyordu. Ağzına gelen safrasını yutuyordu sürekli, yüzünü ekşitti. "İtti adamı, kalktı bir an. O... O sırada vurdu..."

Daha bir ton soru soruldu, Ayten bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrarlamaya çabaladı. Zihni perde perde durulmaya başlamıştı. En sonunda masa üzerine ifadesinin yazılı olduğu kâğıt bırakıldı, imzalaması için. Elleri çok fazla titrediğinden kalemi yere düşürdü, eğilip alırken kafasını masaya çarptı. Canı acıdı. Yine de dişlerini sıktı ve imzaladı.

Akşam çoktan olmuştu. Bir suçu olmadığı anlaşıldığı hâlde Ayten karakolda beklemeye devam etti. Ondan daha uzun bir süre sonra Yavuz'u çıkardılar bir başka odadan. Hemen ayağa kalktı Ayten. Fakat konuşmalarına izin vermediler. Yavuz'u hızlı adımlarla nezarete götürürlerken, Yavuz ardına dönerek yalnızca, "Korkma Ayten! Sakın korkma!" diyebilmişti.

Nasıl korkmayacaktı ki? Bunu nasıl becerecekti? Korkuyu bedeninin her noktasında yaşıyordu o saniyelerde sanki. Bir saat kadar karakolun soğuk taştan duvarının köşesinde oturmuştu. Gelip geçen memurların garip bakışlarının dışında hiçbir şey yoktu onunla alakadar olan. Yapayalnızdı, ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Mete'yi odadan çıkardıklarını gördüğünde sırtını yasladığı duvardan destek alarak zorlukla ayağa kalktı. Bebeği kucağına alır almaz yeniden ağlamaya başladı.

Aynı saatlerde telefon sırası gelen Akın büyük bir heyecanla yalının numarasını tuşluyordu. İçinde kötü bir his vardı, bu kötü hissin sebebi ise Hakan komutanın onlara sınır operasyonunda verdiği görevdi. İki hafta gibi kısa bir süre için Ayten'le hiçbir şekilde iletişim kuramayacaktı. Bu,

onu son arayışıydı. Bir daha iki hafta boyunca sesini duyamayacak, mektup yazamayacaktı ona.

Numarayı tuşladıktan sonra bekledi bir süre. Telefon çaldı, çaldı, çaldı... Her çalışta Akın'ın kaşları daha da çatıldı, bir korku gelip kuruldu göğsünün orta yerine. Açılmamıştı. Uyuyor muydu Ayten? Kapattı telefonu. Sonra tekrar tuşladı numarayı. Telefon yeniden çaldı fakat sonuç aynıydı, açan yoktu. Kapattı. Ayten neredeydi? Abisinin evini aradı hemen. Abisine haber vermeliydi. Telefon ikinci çalışta açıldı.

"Alo?" Yengesiydi konuşan.

"Yenge, Akın ben..." dedi korku dolu bir sesle.

"Aa, Akın! Yengem, nasılsın? Sağlığın sıhhatin nasıl?"

"İyiyim ben yenge, sağ olasın. Siz de iyisinizdir umarım? Abim evde miydi?"

Hattın diğer ucundaki kadın Akın'ın telaşlı sesinden bir şey olduğunu anlamıştı. "Abin yok henüz. Bir şey mi oldu?"

Ne yapacağını bilemedi Akın. "Tamam yenge, bir şey yok. Sadece sesini duymak istemiştim," diye geçiştirmeye çalıştı. Kısa bir hâl hatırın ardından hemen kapattı telefonu.

Kimi arayacaktı? En yakın kim vardı? *Yavuz*... Yalısının numarası ezberinde değildi.

Arkasında duran asker sırasına baktı. "Arkadaşlar, hemen telefon defterimi alıp gelsem sizin için sorun olur mu?" diye sordu sıraya. "Lütfen, hayat memat meselesi," diye ekledi. Askerlerden birkaçı sinirle homurdansa da pek ses eden olmadı. Bu sebeple koşa koşa gidip demir dolabından telefon defterini çıkardı ve telefona geri döndü. Numarayı tuşlarken kalbi ağzında atıyordu. Telefon çaldığında ise nefesini tutmuştu. Bekledi, bekledi, bekledi... Açan olmadı. Yeniden denedi ve yine aynı sonucu aldı. Telefonu sertçe kapatıp bir kolunu duvara, alnını da kolunun üzerine yaslayarak gözlerini yumdu sıkıca. Neler oluyordu? Ayten neredeydi?

"Bitti mi?" diye sordu arkasında sıra bekleyen asker. Akın gözlerini açtı, boş boş baktı askerin yüzüne.

Bitmişti.

Nisan ayı korkunç başlamıştı. Jale Hanım hemen İstanbul'a gelmişti yaşanan olayların ardından. Yavuz'un yanında benim ve Mete'nin olduğunu öğrendiğinde ise çıldırmıştı. "Senin ne işin vardı orada?" diye bağırmıştı bana. Açıklamaya çalışmıştım, dinlememişti beni. Kendisi de avukat

olduğundan İstanbul'daki avukat arkadaşlarından en iyisini ayarlamıştı Yavuz'u savunması için.

Fakat beni asıl yaralayan şey Akın oldu. Akın'ın aramasını bekledim günlerce, mektubunun yolunu gözledim. Postaneye gidip baktım belki postacı getirmemiştir mektubunu bana diye ama yoktu. Ne araması ne mektubu, yoktu. Araştıra araştıra, kaldığı taburun numarasını buldum. Aradığımda ise onun hakkında şimdilik bilgi veremeyeceklerini söylediler bana. Bana! Çok yalvardım, çok dil döktüm nerede olduğunu söylesinler diye ama azarladılar beni, suratıma kapattılar telefonu. Tekrar aradım. Arsızca aradım fakat meşgule düştü hat sürekli. Akın neredeydi?

Sonra olayın olduğu akşam beni arayacağını söylediğini hatırladım. Allah'ım... Aramış mıydı? Aradığında benim onu yanıtlamayışımda ne düşünmüştü? Çok korkmuştur benden haber alamayınca. Şimdi de ben ölüyordum korkudan.

Son yollamış olduğu 16 Mart tarihli mektubunu açıp okudum yeniden. Orada da hiçbir şey belirtmemişti. Neden aramıyordu? Neden yazmıyordu? Neden bana kimse hiçbir şey söylemiyordu? Ansızın gözlerim son mektubundaki şiirine takıldı.

İçimin bilinmedik ülkelerine seninle gitmeliyim.
Senin ellerin ellerimdeyken dolaşmalıyım o köhne sokaklarda.
Şayet kaybedersem yolumu, pusulam gözlerin olmalı.
Yanık teninde kavrulmalıyım, saçların burnumda beyaz sabun kokusu...

Hıçkıra hıçkıra ağladım. *Neredesin Akın? Sesin nerede? Kelimelerin nerede? Çok yalnızım. Kime gideceğim? Kimden soracağım seni? Herkes ne kadar da katı. Ne kadar memnunlar yaralarken beni. Neden yoksun?*

Nisan'ın 15'inde davası görüldü Yavuz'un. Adam uyanmıştı, ifadesi alınmıştı fakat benim adım hiç geçmemişti. Sanıyorum ki bu işe Jale Hanım el atmıştı. Veya Yavuz her şeyin bu şekilde olmasını söylemişti ona, bilemiyorum fakat Jale Hanım'ın bana bakışlarında değişen bir şey vardı. Öldürecek gibiydi sanki beni. Çok korkuyordum. Mahkeme günü hep kaçındım onun gözlerinden. Yavuz'un tutuklu yargılanmasına karar çıktı mahkemede. En iyi avukatlar bile kurtaramadı onu, yeni bir mahkeme tarihi üç ay sonraya kaldı.

Mahkeme çıkışı üzüntümden ağlarken Jale Hanım koluma girdi usulca. Anlamadım. "Gel," dedi bana. Arabasına kadar sessizce yürüdük. Arka koltuğa oturmam için işaret etti. Uysal bir şekilde, dediğini yaptım. Yanıma oturdu. Gözündeki büyük gözlüğünü çıkarıp kucağına koydu. Yüzü gözü şişmişti, o da çok ağlamıştı besbelli. "Olayın aslını biliyorum

Ayten," dedi. Çok korktum, tehdit edecek beni sandım ama kucağımda duran ellerime uzandı. "Endişelenme," diyerek sıktı ellerimi. "Dua et, Yavuz sana çok güveniyor ve... Her neyse. Bir olay yaşadınız, bunun sonuçları elbette olacaktı. Kendine eziyet çektirme artık. Ben Yavuz'u öyle ya da böyle o delikten çıkaracağım. Adamın ifadesini biz değiştirdik, anlamışsındır zaten. Yavuz böyle olmasını istedi. Seni kurtarmak istedi. Karşılığında sadece senden Mete'yle ilgilenmeni bekliyor fakat Mete şimdilik benimle kalacak." Bir an duraksadı. "Ne denli korktuğunu biliyorum, aynı korkuyu ben de yaşıyordum fakat adam uyandı. Çok şükür ki uyandı..."

"Çok şükür..."

"İşe gitmeni istemiyorum. Bu olay ne yazık ki duyuldu, sana sorular sorup canını sıkacaklardır. Maria bile ta Fransa'dan arıyor, merak ediyormuş Yavuz'u, şirket hattını meşgul edip duruyor. Olay çok taze ve insanlar hâliyle merak ediyor, sakın bir yere gitme sen de."

Birilerinden emir almaktan hoşlanmıyordum. "Gitmiyorum zaten," dedim sitemle. "Ama çalışmam lazım Jale Hanım. Ben... Tek başımayım. Akın askerde şu an. Kendi kendimi idare etmek zorundayım."

"Merak etme, tekrar başlayacaksın işe ama şimdi değil." Yeniden çantasına uzanıp cüzdanını aldı ve içinden bir tomar kâğıt para çıkardı. "Lütfen kabul et, bir süre bununla idare etmen gerek."

Kafamı hiddetle iki yana salladım. "Hayır, hayır alamam. Beni yanlış anladınız. Şu an paraya ihtiyacım yok ama çalışmam gerek. Kafayı yiyeceğim ben yoksa..."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Anlıyorum fakat lütfen al Ayten. Çok yakında başlarsın işine ama şu an olmaz." Zorla elime sıkıştırdı paraları. Ağzımı açtığımda, "Rica ediyorum al," dedi katı bir sesle.

"Mete..." dedim çatallaşan bir sesle daha sonra. "Mete iyi mi?"

Onu Jale Hanım gelip benden aldığından beri görememiştim. Ağlamaktan sesi kısılmıştı Mete'nin olayın olduğu gün. Düşündükçe içim acıyordu. "İyi," dedi, elini elimden çekerek. Çantasını açtı, kapısını araladı. Bir sigara çıkarıp yaktı. Aracın içine beyaz duman ve sert tütün kokusu yayılırken, "İstersen gösteririm sana onu," dedi. Elimin tersiyle gözlerimi sildim.

"Çok isterim."

Gülümsedi. "Böyle bir olayın içinde kalmanı istemezdim Ayten." Derin bir nefes alarak şişirdi göğsünü, sigarasının külünü dışarı silkti. "Hatta bizlerle hiç tanışmamanı isterdim."

Bana neden böyle söyledi, anlamadım. Başımı önüme eğdim yalnızca. Sonrasında Jale Hanım beni eve bıraktı. Bu boşluk... Evin sessizliği ve boşluğu çıldırtacak derecede kötüydü. Dışarı attım ben de kendimi. Akın'ın abisiyle konuşmalıydım. Akın'dan haber alabiliyor muydu, merak ediyordum. Karaca Tekstil binasının önüne kadar yürüdüm yavaş yavaş. Otopark tarafına hiç bakmadım. Samet abinin odasına çıktım. Sekreteri, burada olmadığını söyledi. Adımı soyadımı bıraktım, beni aramasını ve önemli olduğunu belirttim. Aslında evini aramıştım, telefon defterinde numarası vardı Samet abinin evinin. Bir cevap alamamıştım. Belirsizlik beni daha da korkutuyordu.

Nisan ayının son haftasına kadar hiçbir şey olmadı. Yine gittim Karaca Tekstil'e, yine yoktu. Kapı duvardı her şey. Kafayı yiyecek gibi hissettim. Yusuf'a ulaştım, askeriyeden olduğu için onun bir şey yapabileceğini sandım fakat o denizciydi, pek bir alakası yoktu karacılarla. Yine de yardımcı olmaya çalıştı, birkaç kişiyi aradı, araya başkalarının isimlerini koyarak üsleriyle konuştu ama hiçbir sonuç alamadık. Yusuf, Akın'ın bir operasyona gönderilmiş olabileceğinden bahsetti yalnızca. Sakin ve müsterih olmamı, bu sürecin sonunda mutlaka bana haber verileceğini söyledi. İnanmaktan başka çarem yoktu.

Bütün bunların yanında Jale Hanım, Mete'yi getirdi. Yaşanan onca kötü hadisenin ardından Mete'ye sarılabilmek, onun kokusunu içime çekebilmek bana o kadar iyi geldi ki, sevinçten çıldıracaktım. Sabahtan akşama kadar benimle kaldı o gün Mete. Sonra Jale Hanım onu aldı gitti. Karacaların yalısı şimdi bomboştu. Tarabya'daki villasında kalıyormuş Jale Hanım. İkiz yalılar çok sessizdi şimdi fakat benim kafamın içi susmuyordu. Ne yemek yiyebiliyor ne de uyuyabiliyordum doğru dürüst. Birkaç kez kardeşlerimi görmek için yola düştüm fakat her seferinde babamın evlendiğini, evimizde bir başka kadının yaşadığını düşünerek geri döndüm. Okulumu da aksatmıştım, gidemediğim günleri telafi etmek çok zordu çünkü kafamı derslerime veremiyordum.

Bocalıyordum. Toparlanamıyordum. Yaşamımın en kötü zamanında olduğumu sanıyordum. *Yanılıyordum.*

En sonunda Süleyman Bey'den medet ummayı bile düşünmüştüm Akın'a ulaşmak için. Fakat buna karar verdiğim gün, yani Nisan'ın 26'sında çaldı telefon. Açtım. Arayan Samet abiydi. "Samet abi, sana çok ulaşmaya çalıştım. Akın'dan haber alamıyorum. Senin bir bilgin var mı? Yalvarırım yardım et, sormadığım yer kalmadı ama kimse bana bir şey söylemiyor. Çok çaresiz hissediyorum, ben..."

"Ayten, dinle beni, lütfen," diye böldü lafımı. "Şimdi seni yalıdan aldırıp Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne getirteceğim, tamam mı? Hazırlan bir an önce."

Afalladım. "Ne için?" diye sordum korku dolu bir sesle.

Samet abi hattın diğer ucunda sesli bir nefes aldı. "Akın..." dedi. Korkuyla doldum. "Bir göreve göndermişler onu. Mayınlı bölgedelermiş. Bir arkadaşı mayına basmış, ölmüş. Akın da yaralı kurtulmuş, çok şükür... Uzun bir süre Ankara Numune'de yattı. Bilinci yerinde değildi, kafa travması geçirmiş. Sol kolu yaralı ve sol bacağında büyük hasar var, yürütmeyi deneyecekler bugün. Seni aramak istemedi, haberinin olmasını istemedi... En azından ayağa kalkana kadar söylemememizi tembihledi. Fakat dayanamadım ben, beni aramışsın çok kez, dönemedin sana. Ankara'dan getirttik onu babamla, yönetimdeki adamlarla getirtene kadar bir ton problem yaşadık..." Duraksadı. "Alo? Ayten, duyuyor musun?"

Duyuyordum. Duyuyordum fakat duyduklarıma inanmak istemiyordum. Akın... Bunca zamandır yaralı mıydı? Bunca zamandır acı mı çekiyordu? Neden bana söylememişti? Neden saklamıştı ki benden? "Duyuyorum..." dedim Samet abiye. Bir yandan da gözümden düşmek için an kollayan yaşları yakalıyordum boştaki elimle.

"Öyle işte. Seni alması için şoförüme söyleyeceğim şimdi. Babamla Akın kaç gündür tartışıyorlar, ona iyi geleceğini düşünüyorum ben. Hadi hazırlan."

Böylelikle hazırlandım ve gittim hastaneye. Samet abi hastane girişinde karşıladı beni. Onu görür görmez daha çok ağlamaya başladım, bana sarıldı. "Şşt, ağlama. O iyi..." diyerek sırtımı okşadı. Sonra kendisinden uzaklaştırdı beni, omuzlarımdan tuttu. "Fakat bacağındaki sorun biraz ciddi, Ayten. Birkaç ameliyat daha geçirecekmiş, o zamana kadar aksayarak yürüyeceğini söyledi doktorlar. Titiz bir bakım gerekiyor, ben bir hemşire ayarlamaya çalışacağım..."

Hiddetle kafamı iki yana salladım. "Yok, yok, ben ona bakarım. Ben yardımcı olurum. Ah, Akın... Lütfen göreyim onu."

Samet abi beni Akın'ın kaldığı odaya götürdü. Önce kendisi girdi içeri. Kısa bir süre, aralanan kapıdan Süleyman Bey'le göz göze geldik. Akın'ın aynısı olan gözlerini görünce irkildim. "Onun ne işi var burada?" dedi hemen Süleyman Bey. Sertçe yutkundum.

"Kim? Ne oluyor? Abi?" Fakat Akın'ın sesini duyar duymaz her şey dağıldı. Kapıyı ittirdim ve başımı uzattım. Pencerenin hemen kenarına konumlandırılmış yatağında, kafası, sol kolu ve sol bacağı sargılarla

kapatılmış Akın'la göz göze geldim. Beni görür görmez yattığı yerde doğrulmaya çalıştı ama canı yanmış olmalı ki yüzü acıyla buruştu. "Zümrüt..." diye mırıldandı daha sonra. Dudaklarında hemen bir gülümseme belirdi.

Ne Süleyman Bey'i ne de Samet abiyi umursayarak hızla ilerledim yanına. Çok kötü durumdaydı. Yüzünün bir yarısında, çıplak bedeninin gözler önüne serdiği noktalarda kavlamış, kabuk bağlamış yaraları vardı. Sakalları ve asker tıraşıyla kestiği saçları uzamış, koyu yeşil gözlerinin feri gitmişti fakat yine de beni görünce gülümsemişti.

Yatağının başına gelip hızlıca sarıldım ona. "Baba, biz çıkalım," dedi bu esnada Samet abi. Süleyman Bey'e bakmasam da memnuniyetsiz bir şekilde bizi izledikten sonra sessizce çıkıp gittiğini işitmiştim. Yatağın kenarına oturdum ama ellerim bir saniye bile olsun Akın'ın yüzünden ayrılmadı. Bozuk bir çeşmeydi sanki gözlerim, akıp duruyordu yaşlar.

"Seni çok merak ettim," dedim yüzüne, sertleşmiş, kabuk bağlamış yaralarına acıtmaktan korkarak narince dokunarak. "Öldüm öldüm dirildim. Seni sormadığım kimse kalmadı... Neden haber vermedin bana? Neden bilmemi istemedin?" Duraksayıp dudaklarına eğildim. Ağlaya ağlaya öptüm dudaklarını, yüzünü, yaralarını.

"Zümrüt, lütfen ağlama. Bu yüzden gelmeni, haberinin olmasını istemedim. Çok üzülürdün."

Geri çekilip yüzüne baktım. "Ne demek çok üzülürdün? Biz evlenmeyi düşünüyoruz, farkındasın, değil mi? Hani hastalıkta sağlıkta?" Alnını, oradan sol yanağını usulca okşadım. "Bana nasıl haber vermezsin? Öldüm meraktan..."

Süzdü beni. Ardından, "Sen de hiç kolay şeyler yaşamamışsın," dedi. Önce idrak edemedim, sonra anladım ki silahlı saldırı meselesinden bahsediyor.

Derin bir nefesle göğsümü şişirdim. Ona gerçeği söyleyemezdim. Adamı ben vurdum desem... Bilmiyorum, söyleyemedim. "Çok kötü bir gündü," diyebildim yalnızca.

"Öyleymiş, duydum. Yavuz da hâlâ hapisteymiş sanırım." Onaylarcasına salladım kafamı. Akın dirseklerinden destek alarak doğrulmaya çalıştı. "Fakat Zümrüt, anlamıyorum ben. Senin orada ne işin vardı? Neden şirkete gittin?"

"Şu buldukları Bulgaristanlı Selma vardı ya, Mete'nin bakıcısı... Bırakmış gitmiş işi. Daha doğrusu hırsızmış, bir şeyler çalmış Yavuzların evinden. Polis falan gelmiş, Yavuz da yanında çalışan aile rahatsız olunca

onları da göndermiş. Mete'ye Belgin Hanım bakıyormuş ama onun da o gün önemli bir semineri varmış. Beni aradı Yavuz da, Mete'ye bakmam için. Şirketteymiş Mete de. Mahir abiye aldırdı beni, ben de gittim Mete'yi aldım."

"Neden eve götürmedin hemen?"

Omuz silktim. "Buralar karıştı bir süre önce. Yani birkaç ay önce Kırmızı Kulüp'ü yaktılar. Eylemler yapıldı, çok sayıda idam kararı çıktı, duymuşsundur belki. Yavuz bizi tek başına göndermek istememiş. Ben de sordum biz gitseydik dedim bana tehlikeli olduğunu söyledi." Sustum, gözlerine baktım. Göz göze birkaç saniye sessizlikle geçti aramızda. Ödüm kopuyordu o silahı benim elime alıp adamı vurduğumu anlayacak diye.

"Titriyorsun," dedi.

"Yo, niye titreyeyim?" diyerek rahat olmaya çalıştım, gözlerimi kaçırdım. "Öyle oldu işte. Ben de gitmek istedim ama..."

Akın boştaki elini sol yanağıma doğru kapatınca mecburen yeniden gözlerine baktım. Ah, ne sıcaktı elleri... Yanağımı avucuna yasladım. "Sana ulaşamayınca deliye döndüm." Yanağımdaki elinin üzerine elimi kapattım.

"Ben de sana ulaşamayınca..." diyerek hıçkırdım. Keşke her şeyi anlatabilseydim ona, belki rahatlardım fakat korkusunu biliyordum. Ben vurmuştum o adamı, Yavuz haksız yere hapisteydi. Suçlu bendim. Yaralarına baktım yeniden. Yüzündeki, omuzundaki, kolundaki ve bacağındaki... "Sen... Bu nasıl oldu?"

Yastığına geri yaslandı ve gözlerini tavana dikti. "Bizi bir göreve yolladılar, sınır bölgesine. On beş kişilik bir ekiptik. Mayınlı bölgeydi." Derin bir soluk çekti içine. "Ama kimse bize bunun bilgisini vermedi. Rıdvan ve Fatih adında çok yakın arkadaşlarımla beraberdik bu görevde. Rıdvan..." Duraksadı, o anı yaşar gibi kederliydi yüzü. "Rıdvan benim on metre önümde yürüyordu. Biz Fatih'le arkadaydık. Sonra bir anda her şey kararadı. Kendi kanımın tadıyla toprak tadının ağzımda birleştiğini hatırlıyorum en son. Bir de acı bir çığlık. Gözlerimi açtığımda Gaziantep'te devlet hastanesindeydim. Oradan apar topar Ankara Numune'ye sevk ettiler beni. Bilincim yerindeydi tüm bunlar olurken, bir ameliyata aldılar beni. Babam ve abim geldi sonra, onlar getirtmiş beni Ankara'ya, oradan da buraya..." Gözlerini yumdu sıkıca. "Rıdvan öldü. Bütün vücudu paramparça olmuş. Ölmeden önce arazide bizi memleketine, Kayseri'ye davet etmişti. Kabul etmiştim ben de. Seni de götürecektim. Gezerdik.

Fakat Rıdvan artık yok. Gidilecek bir yer yok. Benim arkadaşım öldü. Benim arkadaşlarım hep ölüyor."

Gözünden bir damla yaş yanağına doğru kayarken hızla yakaladı elinin tersiyle. Eğilip ıslak yanağını öptüm. "Yapma böyle..." diyerek sarıldım ona. "Keşke tüm bu yaşadıklarını sana unutturmamın bir yolu olsa. Keşke tüm bu acıyı senden çekip alsam."

O da bana sarıldı. Göğsüne doğru kaydım. "Yanıma uzansana," dedi.

"Yok, rahatsız olmanı istemem."

"Zümrüt, lütfen... Şu anda bana iyi gelen tek şey sensin."

Doğrulup ayakkabılarımı çıkardım ve yatağının kenarına kıvrıldım. Sağlam olan koluyla beni göğsüne çekti. Bir hastane odasında, fırtınadan kaçınıp birbirine sığınan iki yaralı kuş gibi birbirimize sarıldık. O yaralı turna kuşu, göç ederken vurulmuş; bense avare serçe kuşu, fırtınada kolu kanadı kırılmış.

Baştan başlamalı yaşamaya, kaldığımız yerden değil, daha sağlam ve daha güçlü bir şekilde baştan, diyordum ben içimden. Ümitliydim ve azimliydim de. Bu yaz iyi geçmeliydi mesela, belki bu yaz evlenirdik. Fakat gözüm yine Akın'ın sargılı bacağına takıldı. İşte bizim korkunç gerçeğimiz tam buradaydı. Hayallerimiz ve gerçeğimiz hep bir savaş hâlindeydi bizim. Hangisinin kazanacağı ise meçhuldü.

Mayıs ayının ilk haftası hastaneden çıkardık Akın'ı. Sağ olsun, Samet abi yardımcı oldu. Akın'ın kafasında veya gövde kısmında herhangi bir problem olmasa da sol bacağı büyük oranda zedelenmişti. Bacak kemiklerinde çatlak ve ayak bileğinde büyük oranda his kaybı vardı. Bu yüzden henüz üzerine basamıyordu ve ikinci, gerekirse üçüncü bir ameliyat olmalıydı. Bunu ilk öğrendiğimde dünyam başıma yıkıldı sanki. Hem canı çok yanacaktı hem de ameliyat tarihi için erken bir zaman veremiyorlardı bizlere. Ülkedeki çoğu doktor darbe dolayısıyla iş bırakmış, yurt dışına kaçmış veya yaptıkları grevler yüzünden tutuklanmıştı. Olanlar da aciliyet dışında ameliyat edemiyordu hemen.

Hem... Ameliyat olacak parayı toparlamamız gerekiyordu. Akın halledeceğini söylemişti fakat ben düğünümüz için biriktirdiği parayı kullanmasını istiyordum. Düğün yapmayıverirdik, hatta bana kalsa çok gereksiz bir masraftı bu şimdilik bizim için. Fakat Akın ısrarla buna karşı çıkıyordu. Canım sevgilim, "Zaten istediğimiz gibi olmadı hiçbir şey, bari ağız tadıyla bir düğünümüz olsun Zümrüt," diyor, başka bir şey

demiyordu. Belki haklıydı kendince ancak ben onun bu hâlini gördükçe çok üzülüyor, kıyamıyordum.

Eve gelişimizin ertesi gününde onu yıkadım. Kendisi halledebileceğini söylese de, sol kolunda hâlâ hareket kısıtlılığı vardı ve sol bacağının bandajlarına, alçısına su değmemesi gerekiyordu. Uzayan saçlarını parmak uçlarımla nazikçe ovaladım, vücudunu köpürttüm, omuzlarından öptüm onu, sıkı sıkı sarılıp, geçeceğine, iyi olacağına dair ne kadar umut verici söz varsa dilime sürdüm hep. Çünkü bana umut olan bu adam ilk defa mahcup ve umutsuz bakıyordu yüzüme. Kabullenemiyordum bunu. Bir bacağı yaralı diye insan kendini nasıl hakir görebilirdi ki? Eksikleriyle veya fazlalıklarıyla, o hâlâ benim yüreğimin bir eşi, ömürlük yoldaşım değil miydi?

İyi bir duşun ardından usturasıyla güzelce tıraş ettim yüzünü. Dikkatle gözlerimin içine bakarken çok zordu onu tıraş etmek ve ağlamamak. Şarkılar söylemeye başladım ona iğrenç sesimle. Neşelensin, dalga geçsin sesimle istedim, geçmedi. En sonunda dayanamayıp göz göze geldiğimizde beni belimden kavrayarak kucağına çekti. "Yapma, bacağın acıyacak!" desem de dinlemedi. Uzun uzun sarıldı, saçlarımı kokladı.

"İyi ki varsın," dedi boğuk bir sesle. Boğazımda öyle büyük bir yumru oluştu ki konuşamadım, karşılık veremedim. Köpüklü ellerim havada, sarılmaya çalıştım ona.

Biz bir süreçten geçiyorduk. Hayatta her şey olabilirdi. Hastalıklar, mutluluklar, ölümler, doğumlar... Ben onun sağlıkta elini tutarken şimdi nasıl bırakırdım? İki gözü görmese, bacakları tutmasa, yataklara düşse bile ben hâlâ onu severdim, bırakamazdım. Bütün bunlar başına geldi diye kalbi atmıyor değildi ya? Veya sevgimiz de o elim hadisede yara almış değildi ya?

Eve geldiğinden beri ona iyi bakmak için çabalıyordum. Samet abi bir yardımcı ayarlamayı teklif etse de kabul etmedi Akın. Abisine hâlâ öfkeliydi kumar münasebeti dolayısıyla. Bir çift koltuk değneği almıştık, ağır ağır yürümeye başlamıştı. "Bunlara alışana kadar canım çıkacak," demişti.

"Kabul etseydin abinin teklifini, belki senin için daha kolay olurdu..." dediğimde bana çok kızmıştı.

"İnsan eti ağırdır, ben yaşarken kimseye yük olmak istemiyorum."

Bazen geceleri uykusundan bağırarak uyanıyordu. Akın'ın yaşadığı travma sandığımdan da büyüktü. İyi değildi, onu iyileştirmek için dirayetli durmam gerekiyordu fakat korkuyordum. Kâbuslarından bağırarak

uyanınca ona sıkı sıkı sarılıyor, saçlarını okşayıp göğsümde uyutuyordum. "Evimizdeyiz, birlikteyiz, yatağımızdayız. Geçti, ben buradayım," diyordum. Geçmiyordu.

"Fiziki tedavimin yanında psikolojik tedavi de görmem lazım," diyordu Akın. Nitekim bunu gerçekleştirmek için de birkaç kişiyle konuştu ve randevu ayarladı kendisine. Gazi sayıldığından düştü askerliği, dönüşünün bu denli ağır ve yıpratıcı olması da etkiledi onu. Fakat zamanla koltuk değneklerine de alıştı. İnsan nelere alışmıyor ki? Yine de gezmeyi seven bir turna kuşundan hâllice olan sevgilim için bu iki değnek sinir bozucuydu. Bazen canına tak ediyor, fırlatıp atıyordu ikisini de. Ben koşup kaldırıyordum yerden, ellerinden tutuyordum. Hiç konuşmuyorduk öyle anlarda, konuşsak dilimiz kesik kesik olacaktı içimizdeki kırılmış kelimelerden.

Bir gün taksi çağırdı doktora gitmek için. Ben de gitmek istedim onunla ama kabul etmedi. Tanıdığı bir psikolog arkadaşı varmış, ona danışacakmış, oradan da önceki çalıştığı gazeteye uğrayacak, arkadaşlarını görecekmiş.

"Saçmalama Akın! Bacağın bu hâldeyken ne gezip duruyorsun?" diye payladım onu.

"İyiyim ben," diyerek yanağımdan bir makas aldı ve kapının önüne yanaşan taksiye binip gitti. Çok bunalmıştı evde dura dura, biliyordum fakat böyle çekip gitmesine sinir olmuştum.

O gece eve çok geç saatte döndü. Giderken bindiği taksi getirdi onu. Körkütük sarhoştu, zaten zor yürüyordu tek bacakla, bir de sarhoş olmuştu! Taksiciden rica ettim, sağ olsun salona kadar taşıdık. Parasını verdim ve teşekkür ederek yolladım adamı. Salona geçtiğimde Akın'ı yanmayan şömineye boş boş bakarken buldum.

"Neden içtin o kadar?" Bacağındaki sargıya baktım. Alçı çıkmış olsa da yine de üzerine çok basmaması gerektiğini söylemişti doktoru. "Bastın mı bacağının üzerine hiç? Ah, Akın! Nasıl bu kadar düşüncesiz hareket edersin?"

Fakat o hiç konuşmadı. Eğildi, dizlerimin üzerine başını koydu ve içini çeke çeke ağlamaya başladı. Ne yapacağımı bilemedim, korktum önce. Bir şey mi olmuştu? Neden ağlıyordu? Ellerim saçlarında kaldı. "Bugün babamdan para istedim," dedi boğuk bir sesle. Yüzünü bana döndü. "Ameliyatım içindi."

"Akın, düğünümüz için..."

"Sus, lütfen!" diyerek kesti lafımı. "Benim asıl bahsetmek istediğim konu bu değil ki. Babam nasıl bu kadar kötü olabilir Zümrüt? Bana ne dedi biliyor musun? O kızdan vazgeç önce! O kız dediği sensin, sen! Ben anladım ki babam kesinlikle hasta, boşa çabalıyorum... Yaralı bacağımı sana tercih edeceğimi nasıl düşünür? Değil yaralı, kopmuş olsa bacağım, senden nasıl vazgeçerim?"

Berbat bir durumdaydı. Akın'ı ilk defa bu denli bitap ve çökmüş görüyordum. Başını kucağıma gömdü, içini çeke çeke bir çocuk gibi ağlarken küçüldü ellerimin arasında. Çırılçıplaktı gözümün önünde sanki. Tüm şeffaflığıyla bir ayna gibi bana kendimi hatırlatıyordu. Aramızdaki tek fark onun babasına olan nefretini yeni keşfetmiş olmasıydı. Ben babama olan nefretimi yıllar önce fark etmiştim. Bazı insanlar kötüydü, ben kötülüğü ne yazık ki kendi evimde, kendi kanımda görmüştüm ve şanslıydım ki erken farkına varmıştım bunun. Ancak Akın öyle değildi. Akın hep çabalamıştı babasının iyi yönlerini görmek için.

"Sana olan sevgimi o kadar küçük görüyor ki... Nasıl olabilir böyle bir şey? Aşk gözümü kör etmiş benim, öyle söylüyor bana! Senden nasıl bu kadar nefret eder? Fakat hayır, asıl nefret ettiği sen değilsin... Annem! Ölüp giden o kadının onu hiç sevmemiş oluşuna bu kızgınlığı. Bana onun izinden gittiğimi söylüyor! Yetmiyor, üzerime yürüyüp bana vuruyor! Ben nasıl onların çocuğu olabilirim? Nasıl onlardan bir parça olabilirim?"

Sarhoşluğundan kelimeleri birbirine karışıyor, ağzına ne gelirse söylüyordu. "Sen ikisine de benzemiyorsun, lütfen kendini harap etme," diyerek, okşadığım saçlarını öptüm.

"Annem... Annemi şimdi o kadar iyi anlıyorum ki! Babamı sevmediği için ona hep kızardım, oysa ardında başka şeyler varmış. Babam bu dünyada sevgiyi hak edecek son insanlardan biri. Keşke hiç evlenmeseydi onunla. Keşke bir umuda tutunup Türkiye'ye geri dönmeseydi annem, kalsaydı İtalya'da."

Ne umudundan bahsettiğini anlamamıştım fakat geçmişi bu kadar dert edinmiş olması beni sarsmıştı. Akın meğer kapalı bir kutuymuş, benden sakladıkları ne kadar da çokmuş. Yüreğine yük ettiği şeyleri duydukça aynı ağırlıklar kalbimi sıkıştırdı. Saçlarını öpmeye ve ağlamaya devam ettim.

"İntiharından önce annem de böyle öpmüştü saçlarımı..." dedi bana gülümser gibi. Oysa yaşlar pırıl pırıl parlıyordu yüzünde, gözlerinde. "Tıpkı böyle okşayarak önce sevmiş, sonra öpmüştü uzun uzun. Şimdi sen de annemin eksik bıraktığı yerden seviyorsun, öpüyorsun beni."

Annesinin eksik bıraktığı yerden.

Bu defa göğsüme doğru çektim onu, sıkıca bastırdım kendime. "Zümrüt, sen de bırakıp gitme beni, olur mu? Annemin eksik bıraktığı yerden saçlarımı kazıya kazıya kurtuldum, her bir saç telinde ona olan sevgimi de kırıp geçtim ama sen beni bırakırsan, bedeli... Bedeli ömrüm olur, biliyorum."

Sarhoş dilinin bağı iyice çözülmüş, melankoli ona hiç de iyi şeyler söyletmemeye başlamıştı ki kucağımda bu sözleri söyledikten kısa bir süre sonra sızdı. Onu bırakıp gitmem mümkün değildi. Bizi ancak ölüm ayırırdı ve ölümün hayatımıza olabildiğince geç gelmesi için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

Mayıs ayının ortalarına doğru ısınan havayla birlikte biz de biraz keyiflenmiştik. Jale Hanım, İzmir'e geri dönmemişti Yavuz'un hapiste olduğu süre boyunca. Mete'ye kim bakıyordu bilmiyorum fakat arada bir yalıya geliyordu. Sanırım Yavuz'a temiz kıyafetler seçiyordu götürmek için. İster istemez üzülüyordum çünkü hapiste olması gereken kişi o değildi, bendim ve bunu hepimiz biliyorduk.

Jale Hanım benim ona baktığımı fark etmişti. Selam verdim başımla. Gülümsedi. "Yavuz'a gidiyorum," dedi elindeki küçük çantayı hafifçe kaldırarak.

Burukça tebessüm ettim. "Selamlarımı iletin..." dedim fakat bu çok yanlış geldi sonra bana. Adam benim bir anlık hatam yüzünden hapisteydi, ne demek selam yollamak? "Jale Hanım!" diye seslendim hemen sonra. "Mete'yi ne zaman görebilirim bir daha?"

Durdu, düşündü bir süre. "Ben evdekileri ararım görüş saatinden sonra. Sana getirirler Mete'yi."

Dünyalar benim oldu sanki. "Çok sevindim."

"Bu gece bu yalıda olacağım ben de. Görüşürüz."

O gün peynirli poğaça ve limonlu kek yaptım. Akın da bu esnada yukarıda çalışma odasında birkaç telefon görüşmesi yapıyordu. İyiydik, mutluyduk. Geçen akşamki sarhoşluğu ve tüm çıplaklığıyla bana dökülmesinin ardından sanki rahatlamıştı. Elbette tüm söylediklerini hatırlıyordu, hâlâ gözlerime uzun süre bakamıyordu fakat o zehri bir kere içinden akıttığından ferahlamıştı içi, biliyordum.

İki saat sonra geldi Mete bize. Mete'nin gelişiyle eve yaz da geldi sanki. Evin içinde bebek oluşu, onun anlamsız mırıldanması, kıpırdanışı, minicik varlığı ne büyük nimetti bizim gibi iki yaralı ruh için. Kucağımda Mete'yle üst kata çıktığımda Akın'ı odamızdaki çekmeceli dolabın önünde

bulmuştum. Bir şeye baktı, sonra çekmeceyi kapatıp kilitledi. Fark ettim bunu.

"Bak, kim geldi bize!" diyerek Mete'yi gösterdim. Akın, Mete'yi görünce gülümsedi. Aksayan bacağıyla yanımıza gelirken ben de ona ilerledim. Ellerini uzattı, Mete'yi aldı kollarına.

"Paşaya bak, ne çabuk büyümüş!" dedi ve öptü Mete'yi. Akın'ın uzamış sakallarından rahatsız olan Mete huzursuz sesler çıkarmaya başladığında, Akın onunla birlikte yatağımıza oturdu ve onu yatağa yatırdı. Uzun ince parmaklarını usulca Mete'nin karnında gıdıklar gibi gezdirirken, Mete ufak kahkahalar atmaya başlamış, keyfi yerine gelmişti hemen.

Yatağın diğer kısmına da ben oturdum ve yatar pozisyona geçerek ben de Mete'nin yanaklarını sıktım. İki yandan sevgiye boğulan Mete kıkır kıkır gülerken en son Akın, Mete'nin çoraplarını çıkarıp ayaklarının altına sakallarını sürttü. İşte bu Mete'yi daha da çıldırttı, neredeyse çatlayacak kadar büyük bir keyifle gülmeye başladı. Uzun süredir sessizlikten kimsesiz gibi duran evimizde o gün ilk defa Mete'nin bebek kahkahaları yankılanmıştı.

Akşam, yaptığım poğaçalardan ve keklerden yerken Akın güzel bir şarkı açmıştı pikaptan. Ben çayımızı demlerken o, kucağında Mete'yi hoplatıp zıplatıyordu. Konuşmaya çalışan Mete'ye basit kelimeler söyletmeye çalışıyordu. "Baba," diyordu.

"Baa!" Karşılığını alıyordu.

"Bak, baba diyor," diye sevinçle gülüyordu bana bakarak sonra.

"Baba! Ba-ba! Baba!" diye tekrarladım ben de Mete'ye bakarak. Mete'nin ilgili iri gözleri ağzımızın her hareketini takip ediyordu.

"Bab..." diye dudaklarını birbirine bastırırken tombul yanakları şişiyordu. "Bab-ı babba,"

Her çabalayışında ikimiz de değişik bir mutluluğa kapılıyorduk. Bir kelime insanı bu kadar mutlu edebilir miydi? Bizi ediyordu. Çok mutlu ediyordu hem de. Limonlu kekin yumuşak iç kısmından küçük ağzına tıkıştırırken hâlâ baba demek için çabalıyordu Mete. Baharımızı yaza çeviren Mete... İkimizin de çocuksuzluk yarasını bir nebze unutturan Mete...

Jale Hanım kapıya Mete'yi almak için geldiğinde akşam geceye doğru evrilmiş ve Mete uyumuştu. "Jale Hanım, kalsın lütfen bu gece burada. Söz, yarın sabah getireceğim ben onu..." diye yalvarasım tuttu. Çok mutluyduk bu akşam, sanki Mete gitse yine o kasvetli havamıza dönecek gibi hissettiğimden bırakmak istememiştim onu.

Bu isteğim ona garip gelmiş veya bana acımış olmalı ki, "İyi, peki," demekle yetindi Jale Hanım. Bir an evin içerisine doğru baktı. Bu eve bakarken ne düşündü bilmiyorum, bakışlarımı yakaladığında hemen gözlerini kaçırdı benden. "Sabah dokuz gibi mutlaka getir ama Mete'yi, olur mu tatlım?"

Gülerek, "Çok teşekkür ederiz, merak etmeyin," dedim. Böylece o gece Mete bizimle kaldı. Ancak ikimizin arasında yatmasını istemedi Akın. Neredeyse her gece gördüğü kâbuslarından bağırarak uyanmasının bebeği korkutacağını düşündü, Mete'yle benim yatmamı söyledi. Yan odaya gidip uyumaya çalıştı. Gecenin bir yarısı uyuyamamış, gelip ikimizin yanına kıvrılmış. Mete sabaha karşı uyanınca ve altını pisleyince gidip altını diğer odada değiştirdim ben de. Sabahın alaca karanlığında kucağımda Mete'yi pışpışlayıp yeni yeni uyanan İstanbul'a bakarken Mete tekrar uykuya daldı. Koca yastıklardan büyük bir dağ yaparak onu yan odaya bırakıp Akın'ın yanına uzandım sessizce. Derin uykudaydı, gece yatağında uyuyamadığı için acısını şimdi çıkarır gibiydi. Zaten askerden geldiğinden beri yatağını çok özlediğini söyleyip duruyordu. Alıştığı şeylerden kolay kolay vazgeçemiyordu Akın.

Gözlerimi yumdum uyumak umuduyla, beceremedim. Oysa uykum vardı hâlâ. Dönüp durdum yatakta. En sonunda Akın sinir oldu dönmeme sanırım, bir kolunu belime sarıp beni kendine çekti. O bana böyle sarılınca dalmışım biraz. Uyandığımda saat yedi buçuğa geliyordu ve Akın'ın kolu hâlâ belime sarılıydı. Gülümseyip, onu uyandırmamaya özen göstererek, belime sarılı kolunu kaldırdım. Sessizce doğruldum. Saten geceliğimi düzelttim, saçlarımı omuzlarımdan geri savurdum. Yataktan kalkmak için hareket ettiğim esnada sağ bileğimi kavradı Akın.

İri iri olmuş gözlerle ona baktım. Şu adamın sessiz uyanışları... Ödüm kopmuştu. Beni kaba bir kuvvetle kendine doğru çekiştirirken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu uykulu bir sesle.

Gülümsedim. "Mete uyanmıştır, gidip bakayım..."

Yeniden hareket etmek istedim ancak beni hızla çekince göğsüne düştüm. Yeni uyanmış koyu yeşil gözleri ne güzel parlıyordu. Yine de kaşlarımı çatarak nazlı nazlı baktım ona. "Gitme, biraz daha kal..." dedi bu bakışım üzerine.

Cıkladım, omuz silktim. "Kalamam," dedim şımarıkça. "Kalamam, bırak hadi."

Fakat ısrarcıydı Akın Bey, bu defa aniden üzerime çıktı. Ben yaralı bacağı acıyacak diye endişelenirken o, dirsekleri üzerinde kalkarak bana

yukarıdan hayran hayran baktı. "Çok güzelsin..." diye mırıldandı ardından. "Çok güzelsin ve benimlesin. Benim evimde, benim odamda ve benim yatağımdasın... Dünyanın en şanslı adamıyım hayat seni karşıma çıkardığı için."

Eğildiğinde beni dudağımdan öpecek sandım ama dudağımın hemen altını, çenemi öptü, sonra dudaklarını sağ yanağıma sürterek sağ kulağımın altına doğru kaydı. Boynumu koklarken gıdıklandığımdan, "Yaa," diyerek ittirdim onu omuzlarından. "Yaa, bırak! Bıyıkların, sakalların batıyor!" dedim huysuz huysuz.

Sağ kulağıma doğru eğilip kışkırtıcı bir ses tonuyla, "Kesersin yine, fena mı?" diye sordu. Sol elini kaldırıp gözlerimin önüne düşen saç tutamlarımı okşadı. "Geçenki gibi... Kucağıma oturur, kulağıma şarkılar söyler, usturayla harikalar yaratırsın..."

İçimden ılık ılık bir şeyler aktı ona doğru sanki. Şu imaları, sabah sabah buğulu çıkan şerefsiz ses tonu, içimdeki kadınsı tarafları ateşe veren âşık gözleri beni çıldırtıyor ve aynı zamanda utandırıyordu. "Edepsiz!" dedim gülerek. İşaret parmağımı tehdit eder gibi yüzüne doğrulttum. "Bu defa çizerim yüzünü, hiç acımam!"

Boğuk bir kahkaha koyuverdi. "Başım üzerine senden gelecek her şey..." dedi ve boynumu öptü koklayarak.

"Ya," dedim yeniden ellerimi ikimizin arasına koyarak. "Bıraksana be adam! Bebek uyanmıştır diyorum!"

Tabii sabahın ayazında dipçik gibi olan küçük Akın rahat durmuyordu, besbelli. Sağ eli sol omzumun çıplaklığına ve saten geceliğimin ip askısına uzandığında, sol eli de kalçamı avuçlamıştı. Tenime değen sıcak elleriyle haz dolu bir şekilde titredim ve başımı geriye attım. Ancak o an gözüm çekmeceli konsola takıldı. Bir şey koymuştu bu çekmeceye, açmaya çalışmıştım ama kilitliydi. Daha önce açıktı, emindim.

Kendimi zorlukla onun altından kaydırarak kaçarcasına doğruldum. "Bu çekmecede ne var?" diye sorarken ayağa kalkmıştım. Nefes nefeseydim, aşktan alev almadan hemen önce bu çekmeceyi fark etmem pek de iyi değildi fakat merak ediyordum. Uzanıp kolunu çektim, açılmadı.

"Onun anahtarı kayboldu," dedi. Omzumun üzerinden ona baktım. Yalan söylüyordu, geçen gün açıktı? Kaşlarım çatıldı.

"Ne vardı içinde?" diye sordum. Akın sıkıntılı bir nefes verip burun kemerini sıktıktan hemen sonra ağır ağır ayağa kalktı ve usulca karşımda durdu.

"Birkaç gereksiz evrak..." diyerek, çekmeceye dokunan ellerimi tuttu, avuç içlerimi öptü. "Değersiz kâğıt parçaları."

Moralim bozulmuştu. "Madem değersiz, açalım burayı atalım onları?"

"Atarız bir ara," diyerek öpmeye başladı beni. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Gözüm komodindeki çalar saate takıldı. Sekize geliyordu.

"Hii! Çabuk Mete'yi doyurmalıyız, Jale Hanım dokuzda getirmemi söyledi!" diyerek çıktım kollarından fakat o kilitli çekmeceyi aklıma kazıdım.

"Bak, Eyfel Kulesi'nin karşısında ilk fotoğrafımız bu," diyerek parmağının ucuyla siyah beyaz fotoğrafı gösterdi Suzan Hanım. Yüzünde eski fotoğraflara bakmanın buruk tebessümü asılıydı, gözlerinde ise buğulu bir özlem vardı. "Birinci sınıftık burada. Ne güzeldi Serafina... Baksana, fotoğrafta kenardaki çocuklar bile ona bakmış."

Gerçekten de fotoğraf karesinin kenarında kadraja giren gençler o kadına bakıyorlardı. Çok hoş bir fotoğraftı doğrusu. İki genç kız, Paris'in kalbinde, ellerinde tıp kitapları, otuz iki diş sırıtarak bakmıştı kameraya. *Gençlik*, diye düşündü Ayten, *kıymet bilinmesi gereken büyük bir nimet.*

"Bak, burada da ikinci sınıftayız. Çok katı bir profesörümüz vardı, giyimimize bile karışırdı. Her birimizin üzerindeki tek renk, lacivert parça elbiseyi ve arkadan toplanmış saçlarımızı görüyor musun? Disiplin ve konsantrasyon için gerekli olduğunu söylerdi bizlere hep. Biraz da kadınlardan cerrah olamayacağını savunan şuursuzun biriydi. Çatır çatır olduk! Serafina'yla gece gündüz çalıştık o profesörün dersi için ve geçmeyi başardık." Hak edilmiş bir başarıya belki de yüzüncü kez gülümsedi Suzan Hanım.

"Ne güzel anılarınız olmuş..." diye mırıldandı Ayten, bir elini çenesine dayamış, hayran gözlerle dinliyordu kadını. Sonra kafasını kaldırdı çocuk gibi. "Biliyor musun Suzan teyze, ben de liseyi bitirdim bu sene açıktan."

Küçük bir kız çocuğunun aferin beklercesine bakışı gibi bakıyordu gözleri kadına. Suzan Hanım onun bu hâline gülümsemeden edemedi. Akın'la sık sık Ayten hakkında konuşmuş, ne denli zor bir hayatın içerisinden sıyrılıp serpilerek kendini yetiştirmeye çalışmasını dinlemişti. Kızın bu çabasını takdir ettiği gibi ülkedeki bu bağnazlıkların hâlâ devam ediyor olması sinirlerine dokunmuştu.

"Aferin Ayten," dedi kızın masanın üzerinde duran sağ elini tutup sıkarak. "Bir cumhuriyet kadını olarak dimdik ayaklarının üzerinde durabilmen ne güzel... Üniversite düşünüyor musun peki?"

Dudak büktü Ayten. Hiç düşünmemişti. Aklında sadece Akın'la yapacakları düğün vardı. Tabii her şeyden önce Akın'ın ameliyatı ve kendisinin tedavisi... "Bilmem ki... Yani, şimdi... Onca şeyin arasında..." diye geveledi.

Suzan Hanım'ın eli bu defa Ayten'in sağ omuzuna kondu. "Lütfen üniversiteye de git. Hem senin çok başarılı bir dikiş ustası olduğundan bahsetmişti Akın. Neden moda üzerine okumuyorsun ki?"

Bu konular elbette Ayten'in en bayıldığı konulardı fakat bunları düşünmek için doğru zaman mıydı? Yine de içi kıpır kıpır oldu. Gülümserken alt dudağını dişledi, ansızın kendisini bir üniversite amfisinde, tıpkı Serafina ve Suzan Hanım gibi gülerek fotoğraf makinesine poz verirken hayal etti. "Zaman..." dedi sadece. Evet, zaman lazımdı onlara. Doludizgin bir hayat vardı önlerinde daha.

Suzan Hanım üstelemedi fakat Ayten'in bunu aklının bir köşesine yazdığını anladı. Albümdeki fotoğrafları karıştırırken birden Serafina ve Hamza'nın gençlik fotoğrafları çıktı karşılarına. İki kadın anlık olarak birbirlerine baktılar. Ardından Ayten gözlerini ilgiyle ikiliye çevirdi. Çoğunda gülüp, sarmaş dolaş poz vermişlerdi. Birinde çimlerin üzerine yatmışlar; Serafina Hanım, Hamza Bey'in kolunun altına kıvrılmış ve boynunu kuş gibi yukarı kaldırmış aşkla onun yüzüne bakıyordu. Aşkla olduğu çok belliydi, aşkı bilmeyen bir insan bile bu bakışa *aşk* derdi.

"Bu fotoğraflar..." diye mırıldandı Ayten, gözleri bahçesinde oturdukları evin aralık kapısına kaydı. Akın ve Mete uyuyordu içeride. Bu sabah Jale Hanım onlara getirmişti Mete'yi. Dava düşmüş, Yavuz sonunda beraat etmişti. Bugün çıkıyordu hapisten, Jale Hanım da oğlunu almaya gitmişti. Yaklaşık üç aylık bir karın ağrısı olarak kalmıştı Ayten'in içinde Yavuz'un haksız yere hapis yatışı. Hâlâ kendisini affedemiyordu. Düşündükçe midesi bulandı yine. Stresten miydi tüm bunlar? Bilemiyordu. Yeme bozukluğu kaç aydır vardı onda. Kendisini uzun bir süredir iyi hissetmiyordu.

"Semiramis ve Hamza, evet. Daha doğrusu Semiramis henüz Serafina'yken, onlar iki sevgiliyken, ayrılmamışken..." Gittikçe azaldı sesi Suzan Hanım'ın. Ölen arkadaşının aşkla bakan yüzünde, fotoğraf kâğıdının üzerinde gezindi parmak uçları. "Harcanmış, yazık olmuş bir aşk..."

"Bu... Yani onlar, nasıl ve neden ayrıldılar?"

Bir iç çekti Suzan Hanım, gözleri birkaç metre ötedeki dalgasız mavi denize daldı. "Ben diyeyim ailesel, sen de bir adamın korkaklığı," dedi daha sonra. "Hamza'nın ailesi gelenekçi, milliyetçiydi biraz. Türk gelin isterlermiş. Serafina Katolik, boynunda koca bir haç kolyesi, daraldığında gökyüzüne bakarak istavroz çıkarması, İstanbul'a geldiğinde Pazar günleri kiliseye kaçması, bir türlü öğrenemediği Türkçe bunlara ağır geldi, kabullenemediler. Ne değişik, değil mi? Ankaralı Karaca ailesine gelin gelmeye çalışan İtalya Barili Serafina..."

"Yani Hamza Bey'in ailesi yüzünden mi bitti bu ilişki?" diye sordu Ayten.

"Aslında biraz Serafina'nın ailesi de suçlu. Eh, onlar da katı bir Katolik sonuçta, değil bir Müslüman, Ortodoks bir adamla evlenmesini bile pek tasvip etmezlerdi. Şiddetle karşı çıktılar bu ilişkiye onlar da başta tabii. Ancak çok seviyorlardı birbirlerini, mâni olamadılar."

"Ama bitmiş..."

Onaylarcasına kafasını salladı Suzan Hanım. "Bitti," dedi bıçak gibi bir sesle. "Aşkı için ailesini ve inançlarını karşısına alan bir kadına karşın, ailesini ve geleneklerini terk etmek istemeyen bir adam yüzünden son buldu bu aşk."

"Yani Hamza Bey durmadı mı bu aşkın ardında?"

"İç yüzünü bilmiyorum olayların fakat büyük tartışmalar yaşanmış aile içerisinde, en sonunda da Hamza ayrılmak istemiş. Serafina... Ah, benim güzel arkadaşım... Yıkılmıştı." Önündeki vişne liköründen bir yudum aldı Suzan Hanım. "Ne ülkesine geri dönebiliyordu ne de İstanbul'a sığabiliyordu. Dönse ailesinin sözleri öldürecekti onu, kalsa bu şehir... Bizimle yaşadı birkaç ay, hatta burada, Ermeni Hastanesi'nde başladı cerrahlığa."

Ayten kaşlarını çatarken, "Peki Süleyman Bey'le nasıl tanıştılar?" diye sordu.

"Benim sayemde," dedi üzgün bir tonda. "Serafina kendisini tamamen işine adamıştı, az uyuyor, az konuşuyor, az yemek yiyor fakat çok çalışıyordu. Dışarıya karşı kapalı bir kutu gibiydi. Tek arkadaşı bendim, diğer cerrahlarla da doğru dürüst konuşmazdı. Bir çeşit içe kapanma durumundaydı yani... Bu buhranlı hâlinden çıkarabilmek adına onu o zamanların çok önemli bir caz konserine götürmeye ikna ettim. Zor oldu ama başardım. Süleyman bizim çok yakın bir aile dostumuzdu, çocukluğumdan tanırdım onu. Hovardaydı ama özünde iyiydi. Konserde o da vardı. Görür görmez vuruldu Serafina'ya. Sonra araştırmış, sorup soruşturmuş onu. Bir

baktım bizim hastanenin önünde her gün, benim üzerimden Serafina'yla konuşmaya çalışıyor... O kadar çok uğraştı ki Serafina onunla olsun diye..." Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Şimdi böyle anlatınca ne güzel bir hikâye diyor insan fakat öyle değil. Eğer sonuçlarının bu olacağını bilseydim, Serafina'nın canına kıyacağını bilseydim hiç izin verir miydim bu evliliğe?"

Canı sıkıldı Ayten'in. Fotoğraflara çevirdi gözlerini yeniden. Ne güzel kadındı Semiramis Hanım. Zarif, ince, uzun... Ne güzel gülmüşlerdi, soluklaşmış fotoğraflarda. Her şey siyah beyaz olsa da renkleri uçan fotoğraflarda gülüşleri gökkuşağı gibi berrak kalmıştı. Zaman ne acımasızdı; siyah beyaz fotoğraflardan siyahı bile solduracak, uçuracak kadar acımasızdı.

Bu esnada evin içinden Akın ve kucağında az önce ağladığı çok belli olan Mete çıktı. Suzan Hanım hemen albümü toparladı, kapattı. Akın'ın bu fotoğraflardan haberi yoktu, olsa üzülürdü şüphesiz. "Biz uyandık," dedi Akın masaya yaklaşırken. "Ve bu velet de ağladı, susturmak için biraz toz şeker yalattım."

"Oğlum, alma kucağına şu çocuğu. Yürüyebiliyormuş artık, tut elinden yürüt bari..." diye kızdı Suzan Hanım. "Bacağına yüklenip durma."

Akın bütün sıcaklığıyla gülümseyerek Suzan Hanım'ın yanağından bir makas aldı. "Siz nasıl isterseniz madam..." dedi ve Mete'yi masanın üzerine oturttu. Hava çok sıcaktı. Haziranın yakıcı güneşi, şemsiye altında olmalarına rağmen hepsini etkiliyordu. Mete'nin sandalyede duran çantadan beyaz şapkasını çıkarıp bebeğin küçük kafasına yerleştirdi Akın. "Baba mı gelecekmiş bugün?" diye soruyordu bir yandan da küçük adamın sıfır kollu, Tarzan baskılı üstünü düzeltirken.

Suzan Hanım ve Ayten bu soru üzerine kısa bir an göz göze geldiler. Suzan Hanım duymuştu olanları fakat olayın içyüzünü bilmiyordu. İki kadın birkaç gün önce ayaküstü tanışmıştı fakat kısmet bugün burada hayatlarını konuşmaktaydı. Suzan Hanım onları kızı Hale'nin Samatya'daki yazlığına davet etmişti. Akın ve Ayten de seve seve gelmişlerdi buraya. Suzan Hanım'ın kızı Hale hemşireydi ve bugün çalışıyordu. Erken yaşta ve kötü bir evlilik yaptığından kocasından iki ay önce boşanmıştı. Bir bebeği vardı onun da, Mete'yle yaşıttı ama o şu an babasının yanındaydı. Suzan Hanım da Fransa'dan birkaç günlüğüne Türkiye'ye dönmüşken yazlıkta Ayten ve Akın'ı ağırlamak istemişti. Sabah kahvaltıya gelmişlerdi esasında. Yiyip içmişler, Ayten biraz yüzmüş, sonra da saatlerce sohbet etmişlerdi. İki kadının sohbetinin koyu olduğunu fark eden

Akın sohbetlerinin bölünmemesi adına Mete'yi alıp öğle uykusuna götürmüş ancak o da Mete'yle beraber uyuyakalmıştı. Suzan Hanım ikisinin üzerine ince bir çarşaf örterek elinde büyük bir albümle geri döndüğünde, anılar da renkleri uçan fotoğraflarla beraber ortalığa dökülmüştü.

"Biz biraz bu küçük beyle sahilde gezelim..." diyerek yere indirdi Mete'yi ve elinden tuttu Akın.

"Çok gezdirme Akın, güneş tepede hâlâ. Kafasına güneş geçer, Allah korusun!" dedi Ayten endişeyle.

Akın hafifçe başını sallamakla yetindi. Aksayan bacağıyla ve minik Mete'yle ağır adımlarla iki kadından uzaklaşırken Suzan Hanım, "Şu Yavuz'un adamı vurma meselesi..." dedi. "Nasıl oldu o iş? Sen de yanındaymışsın. Korkunç bir olay..."

Bu sorunun geleceğini biliyordu sanki Ayten, masanın ucunda duran Maltepe sigarasına uzandı. Bir tane yaktı. Duydukları onu hem üzmüş hem de midesinin daha da bulanmasına neden olmuştu. "O adamı ben vurdum," dedi sigarasından derin bir nefes çekmeden hemen önce. Mide bulantısı bu cümlesiyle daha da şiddetlenmişti ancak tuttu kendisini.

"Ne?" diye sorguladı onu Suzan Hanım inanamayarak. "Nasıl?"

Omuz silkti Ayten. "Bayağı... Boğuşuyorlardı, Yavuz'un alnına silah dayamıştı o adam, vuracaktı onu. Mete vardı benim de kucağımda. Korkunç bir gündü. Yavuz'un silahı da tesadüfen bendeydi, ona verecektim, arabada unutmuş, şoförü verdi bana teslim etmem için." Gözlerini ağır ağır kadına çevirdi. "O anda aklıma çantamdaki silah gelince ben de vurdum adamı..."

Suzan Hanım'ın ince dudakları şaşkınlıkla aralandı. İnanamamıştı. "Yavuz senin suçunu mu üstlendi yani?" diye sordu.

"Evet," diyerek onayladı Ayten. Yavuz'un yolladığı mektup geldi aklına, çok kötü hissetti kendisini. Onlarca kez, pişman olmamasını, iyi olduğunu belirtmişti Yavuz. Oysa hapishaneler yangın yeriydi o yıllarda, dövülen, sövülen, işkence gören göreneydi. Ödü kopuyordu kendi işlediği suç sebebiyle Yavuz'un başına bir şey gelecek diye fakat tahliye oluyordu işte bugün, bitmişti her şey. "Benim suçumu üstlendi. Nefsi müdafaa olduğunu söyledik ki öyleydi de fakat adamı vuran bendim Suzan teyze... O günden beri hiç iyi değilim. Üstelik bir de Akın'ın durumları da aynı döneme denk geldi, her şey iyice sarpa sardı... Toparlanmaya çalıştıkça bir bataklığın içine çekilir gibi hissediyorum. Uyku uyuyamıyorum, uyusam bile bir iki saat anca. Bazen çok yiyorum bazen az, ancak yediklerimin çoğunu kusuyorum. Doktora gitmek istiyorum, hastanelerden korkuyorum,

annem geliyor aklıma, istemsizce onun kusmaları, kanser evresi geliyor... Sanki benim de içimde kötü huylu bir şey, kanser gibi büyüyor, tüm vücudumu yavaş yavaş sarıyor." Boğulur gibi derin bir nefes çekti içine Ayten. Haziran sıcağında içini üşüten bir şeyler vardı. "Bunu Akın'a söylemedim, söyleyemedim..."

Akın'ın bacağına yapılan ameliyat iyi geçmişti. Ağustos ayının ortasına doğru taburcu oldu. Başarılı geçen ameliyat ikimizin de moralini yerine getirmişti fakat Akın'ı ufak ufak üzen bir şey vardı ki o da düğünümüz için biriktirdiği paranın büyük bir kısmını bu ameliyata harcamış olmamızdı. Ben üzülmüyordum, onun kadar dert etmiyordum. Eskiden olsa düğün diye kırk takla atardım, o mahalleden düğünsüz çıkan kızlara dul kadın muamelesi yaparlardı çünkü. Fakat şimdi bunun ne önemi vardı? Gereksiz masraf. Ne o mahalledeydim artık ne de o zihniyette. Kendi aramızda küçük bir eğlence düzenleriz diyerek ikna ettim onu en sonunda, kabul etti ama bir şart koştu bana.

"Bari kalan parayla senin tedavin için uğraşalım."

Hayatın yirmi iki yaşındaki bana öğrettiği en büyük derslerden biri herkese yetemeyeceğimdi ve şimdi ben Akın'da kendimi görüyordum. Kimin kırılmış noktasını görsem hemen birleştirme çabasına girerdim ben de onun gibi önceden, lakin artık akıllanmıştım, bazı kırıklar öylece kalmayı hak ediyordu.

Yine de kabul ettim Akın'ın teklifini. Günler geçiyor, ben işime devam ediyordum. Şebnem'le iş yerinde yine sigara içerek dert uçuruyorduk dumanlarla. Akın da bir buçuk ay sonrasında gazetedeki işine başladı. Çok az, yalnızca dikkatli bakıldığında aksadığı fark ediliyordu. Kalıcı olmaması için çok dua ettim. Fazlasıyla yıpranmıştı, kalıcı olsaydı bunu da dert edinirdi, biliyordum.

Bu defa bir başka bakıcı ayarlamışlardı Mete'ye. Didik didik araştırılmıştı yeni bakıcı. Emekli bir öğretmen kadın bulmuşlardı. Yavuz'u, hapisten çıktıktan sonra ilk defa o kadınla eve girerken gördüm. Evet, tuhaftı. Yan yalıda yaşıyor olmasına rağmen birbirimizi hiç görmemiştik. Sanki ikimiz de o korkunç günü unutabilmek için kaçıyorduk birbirimizden. Bu, benim işime geliyordu. Çünkü onu her gördüğümde o adamı vurduğum an aklıma geliyor, kendimi kötü hissediyordum.

Suzan teyzenin tanıdığı, alanının en iyilerinden bir kadın hastalıkları uzmanıyla konuştuk. Muayene için bize eylül ayının ilk haftasına randevu

ayarladı. Her şey yavaş yavaş düzeliyor, rayına oturuyordu. Akın iyiydi, kalan parayla ben de tedavi olacaktım, liseyi açıktan başarıyla bitirmiştim ve kendi ayaklarım üzerinde durup, sevdiğim bir işte çalışıyordum. Ama en önemlisi, sevdiğim insanın yanındaydım ve mutluydum.

Hafta sonları Akın ve ben, Gülin'le Emel'i yanımıza alıyor, gezdiriyorduk. Kızları denize götürüp yüzdürüyordum, Akın bacağında sorun olabileceğini düşündüğünden suya girmiyordu. Kız kardeşlerimi benden çok seviyordu. Bir dünya toka, pamuk şeker, dondurma almıştı onlara. Bir fotoğraf filmini safi kızlarla fotoğraflara harcamıştı. Yağcılığı seven Gülin'in dilinden "Akın eniştem" lafı düşmez olmuştu. Emel ise Akın'ın bacağına sarılıyor, sevgisini sarılarak gösteriyordu.

Plajda çekilen fotoğraflarımızdan bir albüm oluşturdu Akın. İlk fotoğraf olarak da bir dizine Gülin'i, diğerine de Emel'i oturttuğu, kendi kafasına da kovboy şapkası taktığı, kızların da onu iki yanağından öptüğü fotoğrafı koydu. Ben çekmiştim. Neredeyse benimle çekildiğinden fazla fotoğrafı olmuştu kızlarla. "Kıskanıyorum vallahi Alacalı Yapboz, benimle de çekil fotoğraf!" demiştim ona, albümü yerleştirirken.

"İki koca albüm doldurdum seninle, aşk olsun çiçeğim," diyerek yanağımı sıkmıştı. İki koca albüm, onlarca poz, yüzlerce mutluluk... "Hem ileride, belki kendi çocuğumuzla senden fazla pozum olacak. O zaman da mı böyle alınganlık edeceksin?"

Bunu söylediğinde duruldum. Kendimi anne olarak görmeyi bırakalı çok olmuştu, kesip atan ve sürekli umutsuz bir yapım olduğundan hiç inanmamıştım ben bu olasılığa fakat bu fotoğraflara baktığımda Akın'ın çocuk sevgisinin ne denli büyük olduğunu yeniden fark ettim. *Baba olmuş bir Akın... Kendi kızıyla böyle pozlar vermiş bir Akın... Çocuğunun etrafında pervane olmuş bir Akın...* İlk defa o akşam onu gerçekten bir baba olarak, kendimi de anne olarak düşledim. Kız veya erkek, bir çocuğumuz olursa, çocuk mutlaka onu daha çok severdi, emindim buna çünkü Akın en olmadık insana bile kendini sevdirecek kadar şeytan tüylüydü. Onunla tanışıp da onu sevmeyecek çocuk yoktur bana kalırsa şu yeryüzünde. Hele bu kendi çocuğu olursa herhâlde ona bir prens ve prenses gibi davranır, el üstünde tutardı Akın. 23 Nisanlarda onların siyah önlüklerini, yakalıklarını bile bana ütülettirmez, kendisi ütüler, kendisi giydirirdi. Bando gösterilerinde çocuğu kısa boyundan hiçbir şeyi göremediği için omuzlarına çocuğunu alan, eli yüzü pamuk şekerinden yapış yapış olan babalardan olurdu. Keçi kulak şeklinde bağlanmış saçları kız çocuklarında çok seviyordu, bize geldiklerinde Emel ve Gülin'in saçlarını hep öyle bağlıyordu.

Kendi kızı olsa o saç ikiye ayrıla ayrıla yol olurdu kafasının ortasında, emindim. Oğlu olsa kesinlikle kocaman bir uçurtma yaparlardı beraber, inerlerdi sahile uçurmaya çalışırlardı. Şımartırdı çocuklarını Akın, ben kızardım şımarttığı için, ağız dalaşına girerdik, mütemadiyen hararetli tartışmalarımız onun beni öpüşleriyle veya sarılmalarıyla son bulurdu. Bir ömür böyle mutlu geçerdi.

Geçerdi, değil mi? İnanıyordum ben artık tüm kalbimle buna.

Babamın evlendiği o kadınla da tanışmıştım. Soğuk biriydi, hiç sevmemiştim ve onlara iyi davranıp davranmadığını sormuştum kızlara sık sık. İyi davranıyormuş, hatta hiç karışmıyormuş onlara. Yine de sinir oldum.

Nergis'i göremiyordum bir tek. Onu görmek istediğimde evde bulamıyordum. Liseden arkadaşlarıyla ders çalışıyormuş. Nerede? Kimlerle? Ne dersi? Üniversite sınavı bile geçti? Hâlâ neyin dersi bu? Tabii bütün bunları babama soramıyordum, sorsam babam köpürür, iş çok başka boyuta evrilirdi. Nergis'le mutlaka konuşmam lazımdı. Muhakkak şu Selim denen adamla alakalı bir durumu vardı ve Allah kahretmesin ki bunun olmasını hiç istemiyordum. Okul biteli yıl olmuştu ve hâlâ nasıl burs alıyordu? Kendi telaşımıza düştüğümden kardeşlerimle ilgilenememiştim ya, kendime de çok kızıyordum.

Neşe ve Yusuf'un da düğün tarihi belli olmuştu sonunda. 18 Eylül Cumartesi. 17 Eylül'de de kına yapacaklarmış evimizin aşağısındaki top sahasının önünde. Gülin ve Emel'i eve bıraktığımız son günde Neşe koşa koşa davetiyesini elime tutuşturmuştu. Çığlık çığlığa bağırıp sarıldık birbirimize apartmanın önünde. Yusuf'un uzun süre İzmir Bergama'da görevli olduğunu, bu sebepten evlenince İzmir'e yerleşeceklerini üzüntüyle söyledi bana.

"Gelip gidersiniz bize, değil mi Ayten?" diye sordu bana hüzünle.

Akın'a baktım. "Tabii gelip gideriz, bir yanım İzmirli benim," diyerek omzuma güven verircesine sarıldı.

"E siz de gelip gidersiniz canım, anneniz babanız burada nasıl olsa?" dedim ben de. Kafasını salladı onaylarcasına.

Eve geldiğimizde Neşe'nin kadın ve erkek silüetli, pembe çiçekli davetiyesine bakarken çok mu daldım nedir, Akın, "Bizim de mi böyle pembe çiçekli olsun davetiyemiz?" diye sordu koltuğun kolçağına oturup.

"Her şey masraf, ne gerek var? Kim bilir kaç para tutmuştur şu davetiyeler bile..."

"Ama güzel."

"Güzel olmasına güzel, biz ayağımızı yorganımıza göre uzatmalıyız," diyerek zarfa geri koydum davetiyeyi. Zarfın üzerindeki Neşe'nin yazısına takıldı gözüm. "*Çok sevgili Tamtürk Ailesi'ne*" yazmış zarfın ucuna. Güldüm. Çatlak Neşe.

"Neyse," diyerek sol yanağıma bir buse kondurdu Akın. "Ben bir duşa gireyim."

O, yukarı çıkarken ben hâlâ "Tamtürk Ailesi'ne" yazısına bakıyordum. Tamtürk... *Zümrüt Ayten Tamtürk*. Çok güzel olmuştu, vallahi çok güzel olmuştu. Küçüklüğümde acaba evlendiğimde soyadım ne olacak diye düşünüp dururdum. İşte: Tamtürk!

Mutlulukla uça uça yukarı çıkarken dilime bir şarkı kondurdum. Füsun Önal'ın *Senden Başka*'sı... *"Benden sorsan 'Ormanlardır' derdim. Hani gözlerin var ya?"* Ummanlar kısmını sevgilimin gözlerine ormanlar şeklinde uyarladığımda büyük bir keyif duydum. Kiminin ummandır aşkla baktığı kiminin de sık ağaçlı yeşil orman, benim sevgilimin de ikincisiydi işte. Davetiyeyi iç çamaşırı çekmeceme koyarken, *"Bülbülleri susturup dinlerdim, tatlı sözlerin var ya..."* diye devam edip kalçamı sallıyordum şarkıyla birlikte. Tepeden sıkı sıkıya topladığım saçlarımı çözdüm tek hamlede. *"Katmer katmer gül açar gönlümde. Hani gülüşün var ya?"* Saçlarımı savurup havalandırırken tuvalet aynamın önünde duran saç fırçamı alıp mikrofon gibi tutarak söylemeye başladım bu defa şarkıyı. *"Daha mutlu olamam ömrümde, beni öpüşün var ya..."*

Tam nakarata gelmiştim ki Akın seslendi banyodan: "Zümrüt, havlumu getirir misin odadan?"

Saç fırçasını bıraktım eski yerine hemen. "Banyo kapısının arkasında asılı değil mi?" diye sorarken odada havlusunu arıyordum.

"Hayır, yok burada."

Odada her yere baktım. Havlu falan yoktu. Gittim çamaşır odasına baktım belki kurutulan çamaşırların arasına karışmıştır diye ama orada da bulamadım. Banyo kapısının önüne geldiğimde kapıya vurdum. "Havlun yok odada," dedim.

"Aa, nasıl olmaz?" dedi kapının ardından. Sonra gülüyor gibi bir ses çıkardı, kapıyı açtı. Gerçekten gülüyordu. Araladığı kapıdan kolunu uzatıp sanki beni bir şeylerden kaçırır gibi içeri çekti ve hemen kapıyı kapattı. Sırtımı kapıya yasladığında üzerinin çıplak olduğunu, havlusunu da beline doladığını fark etmiştim. "Tüh, nereye gitmiş ki bu havlu?" dedi eğlenircesine.

Çıplak göğsüne vurdum hafifçe. "Çok uzakta değildi, iyi bak istersen?"

Göğsüme dökülen saçlarımı omzumun ardına itti ve boynuma bir öpücük kondurdu. "Bulamadım, burada olabilir mi?" diye sorarken üzerimdeki minik çiçek desenli gömleğimin yakasını tutup çekti ve göğsüme doğru bakındı. Kıkırdadım ve ellerine vurdum bu defa.

"Yanlış yerlerde arıyorsun bence..." diyerek belinin iki yanına, havlunun üzerine dokundum. "Kıçına yapışmıştır belki havlun?"

Bu esnada gömleğimin düğmelerini açmaya başlamıştı ince uzun parmakları. "Ha, olabilir ama yine de bir üzerini arasam olmaz mı?" Göz ucuyla banyoya doğru bakındım. Küveti doldurmuştu ve küvetteki sudan yayılan buhar mavi fayanslarda su damlaları bırakıyordu.

"Bilmem," diyerek omuz silktim. Yüzüne yaklaştım parmak uçlarımda havaya kalkıp. Dudaklarımı sakallı yanağına sürterken, "Olsun mu?" diye sordum hafifmeşrep kadınlar gibi.

Çocuksu hâli, utançtan yoksun, edepsiz dili ve kor gibi yakıcı bakışlarıyla sıyırdı üzerimden gömleğimi. Sonra açığa çıkan degajemin üzerine ıslak bir öpücük bıraktı. Kollarıyla belimi sararken eteğimin fermuarını açtı. Eteğim belimden kayıp mavi fayansın üzerine düşünce bu defa elleri sütyenimin kopçasına uzandı. Sabırlı ama heyecanlı bir şekilde izledim onun beni soymasını.

Sütyenimin ardından sıra külotuma geldiğinde hınzır bir sırıtışla parmaklarını külotun iki yanına takarak indirdi. Yarım adım gerileyerek baktı bana. İnsan ne kadar sevişirse sevişsin çıplaklık karşısında kendisine bakılınca utanıyordu. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim önce. Sonra, "Hâlâ bulamamış gibisin aradığını?" diye sorarak ellerimi göğsüne koydum. Ateş gibiydi Akın'ın teni, beni yaktı.

Başını bana doğru eğerken, "Ne aradığımı unuttum..." diyerek, belindeki havluyu tek eliyle indirdi aşağıya. Aradığı şey bir çırpıda yere düşerken beni kapalı banyo kapısına yasladı ve hoyratça dudaklarıma kapandı. Bir eli boynumdan enseme doğru kayarken, diğeri sol kalçamı avuçladı, bacağımı kaldırdı. Dudakları dudaklarımda uzun bir süre oyalandıktan sonra çeneme, oradan da boynuma doğru ıslak bir yol çizerek ilerlerken başımı geriye atıp ona yol açtım. Kaba bir kuvvetle diğer eli de öteki bacağıma doğru inip beni yukarı kaldırdı. Ayaklarım yerden kesildiğinde ufak bir çığlık attım.

"Bacağın..." dedim nefes nefese. "İndir yere beni, bacağın acır."

Ancak kafasını iki yana salladı Akın. "Bana yardımcı olursan hiçbir yerim acımaz çiçeğim," dedi. Sırtım bütün bütün banyo kapısına yaslanmış, ellerim onun omuzlarında, bacaklarım da ince beline dolanmıştı.

Hazdan yanıyorduk ikimiz de fakat buna rağmen şimdiden titriyordum. Akın'ı içimde hissettiğimde gözlerimi kapatarak kafamın arkasını kapıya yasladım. Açığa çıkan boynumu öperek içimde gidip gelmeye başladı. Her hareketinde yaslandığım kapıdan güm güm ses geliyordu. Sevişmemizin şiddetiyle kapıdan çıkan sese hızlı nefes alıp verişimiz karışıyor, benim haz dolu inlemem fayanslara çarpıp yankılanıyordu. Hızlı bir sevişmeydi ancak tadını çıkarıyorduk her anın. Ona doğru eğildiğimde uzun saçlarım sağ omzuna ve göğsüne döküldü. Boğazını, sakallarının bittiği noktayı öptüğümde Akın'ın içimdeki hareketi hızlandı. Alacalı teninde tuzlu terine dilimi bastırdım, boğuk bir ses çıktı boğazından. Hoşuna gitmişti. Bu, omuzlarına sıkıca sarılmama ve tüm ağırlığımı ona doğru bırakmama neden oldu. İki kalçamı büyük elleriyle tutarak beni kolayca, hiç de zorlanmadan üzerinde tuttu fakat ter içinde kalmıştı. Az önce dilimi bastırdığım boğazına bu defa dişlerimi değdirdiğimde irkildi.

"Neden yaramazlık yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese. Çatlayacaktı sanki, alacalı teni kıpkırmızı kesilmişti.

"Hoşuma gidiyor," dediğimde kalçamı sıktı. "Ah!" diye inlediğimde, "Bu da gitti mi hoşuna?" diye sordu. Sonra beni yeniden kapıya yasladı.

Güm güm güm! Bu ses kapıdan mı geliyordu hazdan çıldıran kalbimden mi? Bilmiyordum. Uzun saçlarım terlemiş tenimin her bir zerresine yapışırken kendimi kapıya bastırıp tırnaklarımı da omuzuna geçirdim. O da ıslak ağzıyla sağ göğsümün ucunu çekiştiriyordu. Sevişirken savaşır gibiydik onunla. Gözlerimi kapattım yeniden. Göz kapaklarımın altında binbir renkli yıldızlar vardı sanki o an. Göğsüm körük gibi inip kalkarken Akın'ın içimdeki git gellerinin hızlandığını fark ettim. Şiddetli bir titreme tüm vücudumda dolaşıp, karnımın üzerinde bir karıncalanma olarak toplandığında Akın'ın da boğuk bir şekilde inlediğini işittim.

Her şey çok ıslaktı. Vücudumun her bir noktası, ayak parmak uçlarımdan saç diplerime kadar her yerim ıslaktı. Banyonun mavi fayansları, Akın'ın teni, onun ağzı, hele iki bacağım hiç kurumayacak gibi akan bir nehirdi sanki o an. Gözlerimi açtığımda her şeyi yukarıdan görür gibi hissettim. Başım dönüyordu hazdan. En tepedeydim, sonunda dayanamayarak bıraktım kendimi aşağıya. Tüm duyguları en uçlarda yaşamış gibi büyük bir hazla titrerken iki bacağımın arasından farklı ve yakıcı bir sıcaklığın aktığını hissettim.

Ayaklarım yerle buluştu biraz sonra, gözlerim hemen Akın'ın gözlerini buldu. Göz bebekleri iri iri olmuştu. Kıpkırmızı ve ter tabakasından parlaktı tenimiz. Ortak bir günahı bölüşen iki kişilik suç çetesiydik onunla.

İşlediği günahtan haz duyan, suçuna âşık iki hükümlü gibi gülümsedik birbirimize.

Akın beni küvete doğru yönlendirdiğinde hâlâ garip bir baş dönmesi vardı kafamın içinde ve bacaklarım titriyordu. Gökyüzü mavisi taş küvete yerleştiğimizde suya değen tenim irkildi fakat kolayca uyum sağlayarak gevşedim hemen. Gerilen kaslarım ılık suyu görünce karıncalandı, nefesim ancak o zaman düzene girdi. Akın beni göğsüne doğru çekince sırtımı yasladım hemen ona. Akın'a yaslanmak sırtımı bir dağa yaslamak gibiydi, bana garip bir güven veriyordu.

"Bacağın acıdı mı?" diye sordum başımı çevirip yüzüne bakınarak.

Cıkladı. "Acımadı."

Ona doğru çevirdim bedenimi. Saçlarımı ıslattı elleriyle, ben de göğsüne avuçlarımla su bıraktım. Gülümsüyordu. Parmakları dokunmaktan korkar gibi nazikçe değiyordu tenime. Eğilip dudağıma kısa bir öpücük bıraktı. Gözlerindeki bakış değişti bir anda. "Ne oldu?" diye sordum çekinerek.

"Doğum gününde burada değildim," dedi hüzünlü bir tonda.

Tek omzumu silktim. "Olsun, burada değildin ama kelimelerin benimleydi." Dudağına dokundum parmak ucumla. "Dilinle kutlamadın belki ama elin de iş yapmış bayağı... Şiir yazmışsın bana. Çok beğendim doğrusu."

Parmağımın ucunu öptü. "Olmadı ama öyle hiç," dedi sonra. "Ben bir şey yaptım bu yüzden."

Kaşlarım ilgiyle havalandı. "Ne yaptın?" diye sordum çocuksu bir merakla.

"Tarihi aldım..." diye fısıldadı ıslak saçlarımı kulağımın ardına iterek.

"Ne tarihi?" Duraksayıp yüzüne bakındım. Arsız bir sırıtış gelip kondu dudaklarına. Göğsünden geriye doğru çekildiğimde içinde bulunduğumuz su dalgalandı. "Şaka yapıyorsun!"

Sudan sıcaklamış ıslak avuçlarıyla iki yanağımı kavradı. Başparmaklarıyla elmacık kemiklerimin üzerini nazikçe okşarken "20 Kasım..." diyerek gülümsedi. "20 Kasım'da evleniyoruz sevgilim."

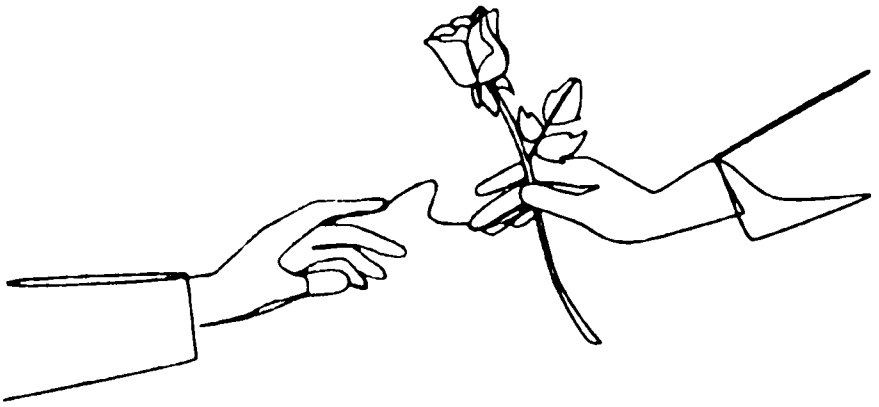

11. BÖLÜM: TÜM ÇİÇEKLER YAVAŞ YAVAŞ

"Kör gibi, oraya buraya vuruyor kendini. Dün gece de ampulün etrafında gezinip durdu, gördüm. En çok da camlarda harcıyor mesaisini. Acıyor mudur acaba kanatları? Veya kafası? Pıt pıt pıt... Nasıl da can havliyle vuruyor, baksana!"

"Belki bilerek canını acıtmak istiyordur?"

"Aa, hiç olur mu? Niye kafasını oraya buraya vursun ki bilerek? Niye canını acıtmak istesin?"

"Ölmek istiyordur belki... Yaşayacak pek bir şeyi kalmamıştır. Hem kelebek bu, kısacık ömrü. Belki de ömrünün kısalığına kızgınlığındandır böylesi vuruşu kanatlarını oraya buraya?"

Patatesleri kızartırken sağ ayağımın tabanını sol ayağımın üzerine koydum, ağırlığımı sol bacağıma verdim. "Yazık ama Akın," dedim üzgün bir tonda. Yağda kızaran patatesleri çevirirken, "Ömrü kısa diye kafasını oraya buraya çarpıyorsa çok yazık," diye devam ettim.

"Erkek bu, dişisini bulamadığından vuruyordur kendini."

Kıkırdadım bu söylemine. "Dişisini bulamadı diye vurulur mu öyle camlara? Âlemsin vallahi... Binlerce dişi vardır dışarıda, bulsun işte birini?"

Güldüğünü işittim. "Binlercesini değil, birini arıyordur ve yitirmiştir belki?"

Ona baktım. Mutfak masasının üzerinde salatalıkları ince ince doğruyordu. Uzamış saçları, hafif kirli sakallı yüzü, iki kolundaki şişkin pazıları, ekmek sepetinin üzerinde düştü düşecek olan pilli radyoda çalan Sezen'in cilveli sesiyle oynayan ayakları, arada bir gözlerime değip kalbimi hoplatan yeşil gözleri... Tanıdık bir şeyler vardı bu adamda, sanki

ben onu iki sene önce görmedim de ömrüm boyunca onunla yaşamışım, onunla beraber doğmuşum gibi öyle benden, öyle içimden, öyle yaradılışımdan bir şey vardı.

Bebek adımlarımla yanına usulca yaklaşıp, doğradığı salatalıklardan birini aldım ve ağzına uzattım. "Sabah sabah şair yönünüzden mi uyandınız Alacalı Bey? Mutfak camına çarpıp duran alelade bir kelebeğe bile ne hikâye yazdınız öyle?"

Salatalığı dişleri arasında ezerken gülümsedi bana. "Şair yönümden uyanmadım, Günyüzü Hanım," diyerek kafasını iki yana salladı. Sonra eğilip sol yanağıma sesli bir öpücük bıraktı. "Sevdalı yönümden uyandım. Size özel."

İnsan herhangi bir yaz sonu gününde, o günün herhangi bir sabah saatinde, hafif kızarmış patates ve çay buharı eşliğinde, mis gibi çıtır salatalık kokusu etrafını sarmışken, saçlarını gelişigüzel toplamış ama firari birkaç tutam ensesine terden yapışmışken, Sezen bangır bangır, *"İster güneş ol yak beni, yağmurum ol ağlat beni! Acılarla, sevinçlerle yaşat beni!"* diye bağırırken ve en önemlisi, Akın Vahit Tamtürk tarafından böylesine sevilirken şüphesiz mükemmel hissediyordu.

Kollarımı boynuna doğru uzatıp ona göz süzerek baktığımda, bedenini bana çevirdi ve ellerini belime sardı. "Senin şu dilin beni benden alıyor Akın... Ömrümde sen gibi konuşan erkek görmedim," dedim ona gülümseyerek. İçten bir gülümsemeydi bu, düşüncelerim de sahiciydi.

"Bak hep diyorum, bu belki yüzüncüdür. Bu dil çok güzel şeyler yapabilir sana. Her saat, her dakika, her saniye... Mütemadiyen sana çalışır, yorulursa kabuğuna çekilir, kendini dudaklarıma bırakır. Bana güvenebilirsin..."

Alnımı göğsüne doğru vurdum hafifçe. "Seni küçük fırsatçı gazeteci!" diyerek ensesine dokundum. Radyodaki şarkı değişmişti bu esnada.

"Gözlerinin içine başka hayal girmesin
Bana ait çizgiler dikkat et silinmesin"

Akın belimdeki elleriyle beni kendisine çekti, hafif bir ritimle sallanmaya başladık. Öyle olağan gelişti ki sanki nefes alır gibi dans ettik. Ben yine ayak uçlarına bastım, bilinçliydi ama küçük, minicik acıtmıştır. Güldü. Uzayan kâküllerime bir buse kondurdu.

"Benden evvel başkası, sakın seni görmesin... Benden evvel başkası, seni görüp sevmesin..." diyerek eşlik etti şarkıya. Sonra foşur foşur bir ses duyunca ellerimi çektim ensesinden ve arkama döndüm.

"Ay, çay taşmış!" Hemen ocağı kapattım. "Patatesler de yanmış biraz!" Onun altını da kapattım ve tabağa almaya çalıştım alelacele. "Aklımı başımdan alıyorsun iş üstünde, yandı hep patatesler..." diye homurdanırken bu defa arkamdan sarıldı bana. Ben böyle söylenip dururken keşke bakmasa, dokunmasa, öpmeseydi beni... Vallahi havası sönmüş balona dönüyordum, sinirimin bir anlamı kalmıyordu.

"Biz evlenince," dedi Akın ensemden sağ kulağıma doğru mırıldanarak. Kendisini iyice ardıma yaslamıştı. "Sana başka iş bulalım, olur mu?"

Patatesleri tabağa almayı bitirince ona döndüm. Yüzünde çok ciddi bir ifadeyle karşılaşmak beni şaşırttı. "Şu silah olayını diyorsan, onda ne benim ne de Yavuz'un bir suçu yoktu, Akın. Biz bilemezdik ki o adamın öyle bir şey yapacağını. Hem... Yavuz da çok üzgün. Sen de biliyorsun, yüzümüze bile bakamıyor o olaydan beri. Beni orada tuttuğu için çok pişman. Kabul, hata yaptı fakat gerekçesi yabana atılmayacak kadar büyüktü. Korkmuş hâliyle, bırakmak istememiş Mete'yle beni öyle bir dönemde, ortalık yangın yeriyken."

Akın kafasını iki yana sallarken benden yarım adım uzaklaştı. "Hayır, hatanın büyüğü onda. Boşuna aklamaya çalışma onu Zümrüt. Yahu ne olabilirdi ki? Eylemler kaç gün önce son bulmuş, sokaklarda jandarmalar geziyormuş. Kucağında Mete varken, arabayla eve dönsen kim sana ne yapabilirdi? Bu... Bu çok başka."

Ellerimi arkama sakladım. "Ne demek başka?"

Kaşlarını çattı. "Başka işte," dedi öfkeli bir tonda. Sonra gözlerimde o an ne gördü bilmiyorum ama yumuşadı ifadesi. "Yavuz'un oğlunu bu kadar önemsemesi çok güzel, gerçekten. İlk baba olduğu zamana oranla büyük gelişim gösterdi ancak aynı özveriyi keşke bakıcı seçimlerinde de yapsaydı. Ben senin Mete yüzünden böyle bir olayın içinde olmanı hiç istemezdim."

"Haklısın," dedim kısık bir tonda. O gün geldi aklıma; elime silahı alışım, doğrulmam, tetiği çekmem, adamın bağırması, Mete'nin çığlık çığlığa ağlayışı, Yavuz'un beni kendime getirmek için sarsması... Kâbus gibi bir gündü. "Haklısın ama oldu bir kere Akın. Ne yapabilirim? Zamanı geri alabilsem keşke."

Elleri yüzümü tuttu. "Keşke yok, Zümrüt. Artık keşke yok. Mete konusunda her başı sıkıştığında sana koşmasını istemiyorum. Farkında değilsin bazı şeylerin sen. Mete senin yumuşak yanın, zaafın. Kullanıyor bunu o pekâlâ."

Bir şey söylemek adına aralandı dudaklarım ama kelime bulamadım. Haklıydı. Evet, dümdüz haklıydı. "Özür dilerim," diyerek omuzlarımı düşürdüm. "Mete'yi ilk kucağıma aldığım an dün gibi aklımda. Minicikti, Akın. Sanki hayata benimle başlamış gibiydi. Kocaman oldu şimdi ama orada onunla öylece, o durumda kalınca... Havaya da ateş açabilirdim fakat hiç aklıma gelmedi! Bizi öldürecek sandım. Yavuz'u bile yere yıkmıştı, Mete'yle bana ne yapardı?"

Kafasını iki yana hiddetle salladı. "Bak ben seni yargılamıyorum. Sana kızmıyorum da. Sen gerekeni yapmışsın. Hatta... Fazlasıyla gerekeni yapmışsın. Benim demek istediğim, mesele Mete olduğunda iki elin kanda olsa da koşup gitmen." Yanaklarımdaki elleri omuz başlarımın üzerine kondu. "O ve Mete, bir aile. Sen ve ben, o aileden olamayız. Sevgilim, biliyorum, çokça kafana takıyorsun şu çocuksuzluk meselesini ancak kabullenmen gerek onların bir aile olduğunu ve bizim onların hiçbir şeyi olmadığımızı."

"Takmıyorum kafama falan," diyerek omuzlarımı tutan ellerini ittim. "Katılmıyorum Mete meselesinde söylediklerine de. Mete'nin benim hiçbir şeyim olduğunun farkındayım. İhtiyacı vardı gittim. Her dakika yanında değilim Mete'nin. Dediğim gibi ikimiz de bilemezdik yaşanacakları."

Akın'ın boynundaki damarların gerginlikten belirdiğini görünce sustum. "Gitmeyeceksin Ayten," dedi buz gibi bir sesle. "Çenesini tutamadığından onu bunu kendisine düşman eden bir adamın yanına sırf ihtiyacı var diye gitmeyeceksin. Başkasını bulsun. Buldu bak, isteyince nasıl bulunuyor bakıcı. Gitmeyeceksin. Duydun mu?"

Sertçe yutkundum. "Tamam," diye mırıldandım. "Tamam, gitmeyeceğim. Bilmiyordum bu meseleyi bu kadar dert ettiğini."

"Dert edilmeyecek gibi mi? Ayten, sen birini vurdun! Eline silahı alıp bir adamı vurdun!" Nefesim tekledi, gözlerim buğulandı. Akın hemen yumuşattı sesini. "Özür dilerim," diyerek ellerini uzatıp beni kendisine çekti. "Ben yalnızca seni düşünüyorum Zümrüt. Lütfen anla beni."

Anlıyordum. Anlıyordum elbet fakat korkuyordum. Uysal bir şekilde kafamı salladım, Akın da sarıldı bana. Radyodaki şarkı yeniden değişti. O yılın modası meşhur *Felicità*'ydı. Mutfak masasına bardakları, tabakları taşırken Akın takır takır sözleri İtalyanca olan şarkıya eşlik ediyordu. Nakaratta ben de *"Felicità!"* diye söylüyordum. Çaylarımızı koyarken bir an duraksayıp Akın'ın yüzüne baktım. "Ne demek ki bu felicità?"

Akın dudaklarının kenarını kırıştıracak kadar gülümsedi. "Bizden bahsediyor," dedi.

"Hadi be! Elin İtalyan'ı ne bilsin bizi?"

Büsbütün güldü bu sefer. Çaylarımızı koyup karşısına oturdum. "Mutluluk diyor şarkıda," diye açıkladı. *"Mutluluk, el ele tutuşarak uzun süre yürümektir. Mutluluk, masum bakışındır insanlar arasında. Mutluluk, yakın durmaktır çocuklar gibi. Mutluluk, mutluluk..."*

O açıkladıkça farkına vardım. Şarkıda gerçekten Akın ve Ayten'den bahsediliyordu.

O gün eve geldiğimde, Akın'ın benden önce işten döneceğini biliyordum. Dergi dizgilerinde sorun mu çıkmış ne, basımevinin makinelerini komple kapatmışlar bir güncük, o da yarım gün çalışacaktı bugün. Bu sebeple zile uzun uzun bastım. Keyifliydim. Şebnem'le şahane bir plan yapmıştık gelecek hakkında. Ona gelinliğimi dikeceğimi söylediğimde beni çok klasik ve banal bulmuştu. "Cicim, hiç uğraşma. Ne muazzam gelinlikler var Nişantaşı'nda. Al birini, hem maliyeti de az olur. Bak benim kuzenim bu yaz evlendi, gerçekten dikime göre çok çok uygun bir gelinlik buldu, aldı."

"Ama özel bir şey olsun istiyorum ben, Şebnem..."

"İlla özel bir şey istiyorsan dik damadına gömleğini. Hangi gelin bu devirde sevgilisine damat gömleği dikiyor?" diyerek güldü bana. Alenen dalga geçti benimle hatta.

Fakat o kadar yattı ki bu fikir aklıma, "Dikeceğim," dedim kararlılıkla. "Dikeceğim ya! Şöyle belden oturtmalı, pamuklu bir kumaştan, parlak bir damat gömleği dikeceğim ona. Ne de yakışacak kim bilir!"

"Aa, sen ciddisin?" dedi Şebnem gülerek. Kafasını iki yana sallaya sallaya kahkahayı koyuverdiğinde halka küpeleri de kulaklarında sallanıyordu. "Yap kız," dedi sonra. "İçinde kalmasın, bak şaka olarak söylemiştim ben bunu ama sen yap. Ne güzel olur. Gelininden damadına özel dikim gömlek! Taze elden taze kahve gibi..."

Bu düşüncelerle içim içime sığmayarak geldim eve. Akın kapıyı açtığında ancak çekebilmiştim elimi zilden. "Ben geldim!" diye şakıyarak girdim içeri. "Ay, Akıın!" dedim ayakkabılarımı hemencecik çıkarırken. "Bugün Şerife'nin başparmağına iğne geldi! Bir görmeliydin, nasıl kanadı nasıl! Ben kan görmeye dayanamıyorum sanırım. Ömrümde öyle kan görmedim! Şef kadın hemen hastaneye götürdü ama etraf kan revan oldu, görmen lazım!" Tüylü terliklerimi geçirdim ayağıma. Sonra omzumdan

çantamı çıkarıp askıya astım. Ona döndüm, parmak uçlarımda yükselip yanağını öptüm. "Ben kan göremediğimden kaçtım hemen. Şef kadın gidince kızlar kaytardılar tabii." Elini tutup içeriye doğru yürümeye başladım. "Şebnem'le ben de yangın merdiveninde birazcık sigara içtik. Üstüm başım sigara kokuyor olabilir, kızma, lütfen. Yani işten biraz kaytarmış olabiliriz, patron duymadıktan sonr..."

Yavuz buradaydı. Kafamı çevirip salonda onunla göz göze geldiğim anda sustum, o da ayağa kalkmıştı. *Al, sıva bakalım şimdi Ayten.* İşten kaytardığımı bağıra çağıra söylerken patrona yakalanmak da... Bakışlarım hemen Akın'a döndü. "Yavuz'la sohbet ediyorduk biz de," dedi. Ne sesinin renginden ne de yüzünden bir şey anlayamadım. Daha geçen gün çok öfkeliydi Akın bu adama, haklıydı tabii. İnşallah tartışmamıştır. Tartıştı mı acaba? Yavuz'a baktım. O gülümsüyordu. Yok, tartışmamışlardı.

"Hoş geldin," diyerek ona adımladım. Elimi uzattım, sıktı.

"Hoş buldum Ayten."

"Mete nasıl?" diye sordum ben de gülümsemeye çalışarak. İşten kaytardığımı söylediğimi unutturmaya çalışmalıydım.

"İyi," dedi. Koltuğuna geri oturdu. Akın da karşısına oturdu. "Baba deyip duruyor. Teşekkür ederim, öğretmişsin ona baba demeyi."

Hapisteyken bana yazdığı mektupta da teşekkür etmişti. Ben mektubuna cevap yazmamıştım. Yazamamıştım. Yavuz'u her düşündüğümde dehşete düşüyordum o günlerde. Bana yazdığı mektubu bile korka korka okumuştum. Sanıyorum ki mektup elime geçmedi zannetti, o yüzden kibarlık yapıp tekrar teşekkür ediyordu...

"Rica ederim ama ona bunu asıl öğreten Akın." Yavuz'un kaşları havalanırken Akın'a döndüm. "Esas teşekkürü o hak ediyor bana kalırsa... Çünkü ben ne kadar çabalasam da bana demedi. Yani, onun kadar çabalamadım sanırım."

Akın mütevazı bir şekilde gülümsedi Yavuz'a. "Çok çabalamadım aslında, deyiverdi işte birden."

"Keşke Mete'yi de getirseydin," dedim Yavuz'a.

"Belki daha sonra."

Akın'ın oturduğu koltuğun kolçağına oturdum, sol ayağımı da altıma aldım. Salondaki orta sehpanın üzerinde birkaç kâğıt vardı. "Ne ki bunlar?" diye sordum kâğıtlara bakınarak.

"Yavuz şirketinin reklamı için birkaç yazı getirdi. Belki bizim dergide yayınlanabilir diye."

"Trikotaj atölyesinin açılışından sonra satışlarımız arttı fakat ülke çapında bir artış hedefliyoruz. Gözümüz yükseklerde yani," dedi Yavuz da. *Adamdaki hırsa bak.* Anladığımı belirtircesine kafamı salladım.

"Vallahi herkes arı gibi çalışıyor atölyede," dedim girişteki kırdığım potu duymadığını umarak.

Güldü. "Tabii. Asla işten kaytarmazlar, yangın merdivenlerinde sigara kaçamakları yapmazlar benim çalışanlarım."

Duymuş tabii. Ne kulak varsa adamda! Mahcup bir şekilde gülümsedim. "Kusura bakmayın."

"Problem değil, takıl kafana göre."

Akın, "Aç mısın?" diye sordu bana.

"Kurt gibi," dedim gözlerimi irileştirerek.

"Bir şeyler hazırladım senin için, hadi üzerini değiştir de ye."

Düşünceli hareketine çocuk gibi mutlu oldum. Ellerimi uzatacak, kafasını tutup öpecektim onu neredeyse, sonra saçma geldi. Havada kalan ellerimle bağlı olan saçlarımı çözdüm, saçlarım omuzlarımdan aşağıya dağıldı. Katılaşmış ensemi ovuşturdum, saçlarımın arasından geçirdim parmaklarımı. Saçlarımı karıştırırken aklıma gelen şeyle duraksadım. "Ha, Yavuz Bey... Ben eylülün son haftası için izne ayrılabilir miyim? Bir hafta kadarlık?"

"Ne için?"

Ameliyatım içindi. Suzan Hanım'ın tanıdığı çok iyi bir doktor vardı. Konuşmuş, anlaşmıştık. Gerekli tahlil ve tetkikler yapılmıştı. Zedelenen rahim duvarı için gerekli tedavi yapılacak ve miyomlar alınacaktı. Hiç anlamamıştım fakat it gibi korkuyordum. Yine de... Çocuk sahibi olmak için katlanılabilecek bir korkuydu bu bana göre.

"Doktora gideceğim," dedim gözlerimi kaçırarak. Sebep sorduğu için rahatsız olduğunu hâlinden anladım.

"Geçmiş olsun," dedi hemen. "Atölye şefiyle konuş, sana istediğin izni verir."

Kafamı salladım. "Şu kan grubunu bir öğrenelim de," dedi Akın da. Alakasız söylemi üzerine yüzüne sorgularcasına baktım. "Nikâh evrakları için lazım ya sevgilim."

Konuyu değiştiriyordu. Hem de bambaşka bir konu açarak. "Tabii," diyerek gülümsedim. *Yalanına suç ortağı arıyordu Alacalı Yapboz.*

"Nikâh mı?" diye sordu Yavuz.

"Hıhı," dedi Akın, başını sallayarak. Sol dizimin üzerinde duran elime uzandı, tutup hafifçe sıktı. "Aslında kimseye söylemedik henüz fakat kasımda evleniyoruz. İlk sen duymuş oldun."

Yavuz, Akın'ın gözlerine birkaç saniye baktı. Gözleri anlık olarak ellerimize kaydı, sonra tekrar Akın'a döndü. "Çok sevindim," dedi ve gülümsedi. "Çok tebrik ederim..."

Akın oturduğu tekli koltukta keyifle geriye yaslanmadan hemen önce tuttuğu avucumun içini öptü. "Sağ ol."

Yavuz'a baktım. Hiçbir şekilde bana bakmadı o saniyeden sonra. Karnım gurulduyordu. Gerçekten çok acıkmıştım. "Neyse, ben yukarı çıkayım," diyerek kalktım.

Üzerimi değiştirip elimi yüzümü yıkadıktan sonra aşağıya indiğimde onların konuştuklarını duydum fakat neyden bahsettiklerini duyamıyordum, sesleri bir homurtu hâlinde geliyordu. Mutfağa geçtim. Pilav yapmış Akın, mis gibi... Biraz yoğurt çıkardım ben de yanına. Ocağa çay suyu koydum. "Akın! Çay yapıyorum, içersiniz, değil mi?" diye seslendim mutfaktan. Yavuz gitmeyecekse ona göre çay yapacaktım. Duymadı beni sanırım. İçeri gittim.

"İstemiyorum Yavuz. Bu konuda çok netim. Sen de gördün, biliyorsun. Hem..." Beni fark edince sustu Akın. "Bir şey mi oldu?" diye sordu bana.

"Ha, yok... Çay yapıyorum da. İçersiniz, değil mi?" Yavuz'a baktığımda yüzünün bembeyaz olduğunu fark ettim. Sanki çok önemli bir meseleden konuşuyor gibiydiler. Akın kıpkırmızıydı, Yavuz ise bembeyaz.

"Gideceğim az sonra," dedi Yavuz. Sesi yüzüne oranla dümdüzdü, hiçbir renk yoktu.

Akın'a baktım. "Kal çaya," dedi Yavuz'a, yarım ağız.

"Kalmayacağım, sağ ol." Bana baktı, yüzündeki o gerginlik çözüldü bana bakarken. "Sağ ol Ayten. Zahmet etme."

Bir sessizlik oldu. Sanırım sohbetlerini bölmem hoşlarına gitmedi. "Pekâlâ..." diyerek döndüm geri mutfağa. Yine de çay koydum. Akın pek içmese de ben içerdim. Mis gibi kokan pilavdan ve yoğurttan yedim biraz. İçimden Sezen'in *Kusura Bakma*'sını söylüyordum. *"İstemem ne aşk ne karakter. Dünya para üstüne döner."* Ne şarkıydı ama! Para aşka tercih edilir miydi yahu? Milyonlar verseler nasıl Akın'a tercih ederdim ben mesela? Ah, Sezen... Bazen Akın'ın dediği gibi fazla yalancı olabiliyorsun sen. Ne yapalım, güzel söylüyorsun, sevmişiz seni ve sesini. Yalan veya gerçek...

Böyle kabul etmişiz. Telefonun çaldığını işittim bir ara. Kulak kabarttım içeriye ama duyamadım bir şey.

"Ayten!" diye çağırdı bir süre sonra Akın. Ayağa kalktım, ocağın altını kapattım ve içeri koştum. Akın telefonun başında, Yavuz ayakta. İkisinin de gözleri bende. Bir şey olmuş. Put gibi kalakalmış ikisi de.

"Ne oldu?" diye sordum saf saf.

Sezen bazen haklıymış, anlıyorum. Para bazen bir hayata bile tercih edilebiliyormuş.

Babam fenalaşmış Nergis'in evlendiğini duyunca. Nasıl fenalaşmasın ki? Ya o dergiler? Ya o film çekimleri? Ya kardeşimin çıplaklığı? On yedi yaş diriliğindeki bedeninin fütursuzca böylece ellere düşmesi? Öleceğimi sandım. Ya sinirimden ya da üzüntümden... İlk defa o gün bu iki duygu yüzünden öleceğimi sandım.

Evlenmiş... Benim kardeşim kendinden kaç yaş büyük adamla sırf para için evlenmiş! Beş gün önce kaçmış gitmiş evden, beni aramayın, sormayın demiş mektubunda. Dalga geçer gibi Allah'a ısmarladık yazmış bir de. Babam aramış taramış, bulamamış. En son bir erotik derginin üçüncü sayfasında "*Taze Çiçek Nergis!*" başlığıyla yer alınca babamın kulağına gelmiş bu. Babamın! Saçımız ıslakken balkona havlu asmaya çıkarmayan, bizleri oğlanlarla görüştürmemek için elinden geleni yapan babamın! Ölmüş sinirinden, dergiyi aramış, saymış sövmüş. Yetmemiş, dergi binasına gitmiş, yetkililerle kavga etmiş, yaka paça atılmış dışarı. Nergis Hanım nerede bu sırada peki? Yıldırım nikâhıyla zengin prodüktörle evleniyor...

Tabii kimse bana bir şey söylemedi bu süre zarfında. Özellikle Zehra, söylemek istememiş. Üzülürüm diyeymiş. Üzülürüm diye! En çok benim emeğim varmış Nergis'in üzerinde. Yanlış, Zehra. En çok benim emeğim yok Nergis'in üzerinde. Sen de dâhil hepinizin üzerinde çok emeğim var benim. Ben bu uğurda ne çok şey feda ettim. En ağırı... En ağırı bu oldu. Keşke yanan defter kalem olsaydı, ellerim değil. Ne hayaller kurmuştuk koyun koyuna yattığımız o divanda Nergis'le. Oysa ben tek kişilik hayaller kurmuşum, benim hayallerim onunkilerin yanında çok masummuş.

"Nasıl yaparsın böyle bir şeyi? Hiç mi düşünmedin kendini? Nasıl?" Omuzlarından tutup sarstım iyice Nergis'i. Dövecektim neredeyse. İkide bir hırpalıyordum. "Konuşsana Nergis! Nasıl yaptın bunu? Nasıl bu kadar ucuzlaşabildin? Bunu bize nasıl yapabildin?"

Sustu. Arkasındaki pala bıyık yaşlı herife döndüm. "Kimsin lan sen? Küçücük kızın zaaflarından yararlanıp nasıl onunla nikâhlanırsın? Şerefsiz köpek!"

Üzerine yürüdüğüm esnada adamın yalakası iki adam araya girecek gibi oldu, Akın hemen tuttu beni. Deli gibi ağlıyordum. Ağlıyordum ama ağzıma gelenleri söylemekten de geri durmuyordum. "Hanımefendi, ben kimseye zorla bir şey teklif etmedim. Nergis ve ben... Biz birbirimize âşık olduk. Bu, tuhaf fakat zor değil. Nergis gayet aklı başında ve reşit, kendi kararlarını alabilecek yaşta."

"Sen ne anlatıyorsun ya? Sen ne hakla hâlâ bu durumu savunursun? Ulan senin yaşın kaç? Reşit diye tutup nikâh kıyayım mı dedin? Bu kızı sahipsiz mi sandın sen?" Nergis'e döndüm ve kolundan tutup çekiştirdim. "Nergis, hadi! Hadi, yürü gidiyoruz!"

Kendini ellerimden kurtardı. "Bırak abla, dönemem. Gelemem seninle..."

Sakin kalmaya çalıştım. "Ablacığım," dedim ılımlı bir sesle. "Bak gel, gidelim. Ben her şeyi halledeceğim. Bu olay duyulmadan bitecek, boşanacaksınız. Ne gerekirse ben yapacağım. Söz veriyorum, hiç üzülmeden, hiç yıpranmadan çözeceğiz bu işi."

Kafasını iki yana salladı. "Olmaz, abla... Olmaz, gelemem. Gelemem, ne olur yapma böyle."

"Zorla mı oldu bu nikâh? O fotoğraflar? Zorla mı oldu, Nergis? Seni o adam mı zorladı tüm bunlara?" Yeniden kolunu tuttum sıktım. "Konuşsana Nergis!" dedim dişlerimin arasından.

Nergis'in başı dimdikti. Gözünü bile kırpmıyordu konuşurken, öyle kendinden emin bakıyor ki gözleri, korktum. "Hayır, bile isteye ben çekildim o fotoğrafları, ben. Hatta yakında bunun daha fazlası da olacak. Beyaz perdede de göreceksin... Alışsan iyi olur abla. Ben buyum! Hep buydum, istediğim buydu!"

Elim ona vurmak için havalandığında Akın tuttu. "Yapma," dedi ardımdan. "Yapma Ayten..."

"Nejat Bey, bu yaptığınız hiç hoş bir şey değil. Piyasada hoş anılmayacaksınız. Nasıl kendinize bunu yakıştırıyorsunuz?" diye sordu Yavuz.

Nergis'i bulmamızda en büyük yardımcımız Yavuz olmuştu. Daha doğrusu Yavuz'un arkadaşı Selim Bey... Selim Bey'e bu Nejat denen adamın nerede yaşadığını sorduğumuzda, onun sayesinde bulabilmiştik evi. Selim Bey bile inanamamıştı Nergis'in evlendiğine o kart horozla.

"Gerçekten evlenmiş mi yani?" diye sormuştu. Sinirimden buraya gelene kadar yol boyu ağlamıştım.

"Sevdik, evlendik! Kimseye hesap verecek değiliz! Öyle değil mi, Nergis? Konuşsana!" dedi kart horoz.

"Öyle," dedi Nergis gözünü bile kırpmadan gözlerime bakarak. İnanamadım. Benim kardeşim bu muydu? Benim koynumda uyuttuğum, aynı karından çıktığım kardeşim bu muydu? Daha dün Selim Bey'e ilgi duymuyor muydu? Nejat denen herif nereden çıktı? Erotik dergilere verdiği müstehcen pozlar aklıma düşüyordu birer birer. Memeleri çıkmaya başladığında kambur duruşu, ilk sütyenini beraber alışımız, âdet olduğu zaman utana sıkıla babamdan köşe bucak kaçışı geldi ansızın aklıma sonra. Benim kardeşim o zamandan bu zamana nasıl bu kadar değişmişti? Neden?

"Abla, git... Git, ne olur. Ben mutluyum. İstediğim hayatı yaşıyorum. Sorgulama artık. Özür dilerim sizlere bunu yaşattığım için ama gerçek bu, anla artık." Yalvarır gibi çıkıyordu sesi. Gözlerinin içine baktım. Meydan okurcasına kupkuru. Bir damla bile pişmanlık veya mutsuzluk gözyaşı yok.

"Kardeşim, lütfen yapma böyle... Sen bu değilsin. Sen daha çok küçüksün. Gel, gidelim, lütfen. Bak ben seni herkesten, her şeyden korurum. Lütfen bırak bu adamı, lütfen! Nergis, ne olur... Yalvarıyorum sana, gel gidelim."

Ona ellerimi her uzatışımda çekti kendini geri. "Gelmiyorum diyorum! Yeter artık abla! Git! Arama, sorma beni! Bırak peşimi!"

İnkâr edercesine kafamı iki yana salladım. "Hayır! Hayır, polisi arayacağım. Seni burada zorla alıkoyuyor bu şerefsiz, değil mi?" Adama döndüm. "Ne yaptın ona? Neyle tehdit ettin? Ne vadettin? Nasıl onun bedeninden para kazanırsın?"

"Yeter!" diye bağırdı Nergis. "Nejat'ın hiçbir şey yaptığı yok! Her şey benim kendi isteğimle oldu! Kabullen artık! Git buradan abla! Arama bir daha beni..."

Akın kolumdan tutup çekti beni. "Dava edeceğim ulan seni! Süründüreceğim! Duydun mu beni? Duydun mu, kart horoz? Şerefsiz ahlaksız seni! Buradan çıkar çıkmaz ahlak zabıtasına gidiyorum! Köpek!" diye bağırıyordum bu esnada ben de. Nasıl ağlıyordum onun için, nasıl! Koca malikânesinde onu öylece bırakıp çıktık dışarıya.

Evin demir kapısının önüne çöküverdim sonra. *Allah'ım, ne yapacağım? Evlenmiş! Benim gözümden bile sakındığım kız kardeşim evlenmiş!* "Ayten, sevgilim... Yapma böyle, ne olur..." diyerek saçlarımı okşadı Akın.

"Evlenmiş, Akın... Benim kardeşim... Benim Nergis çiçeğim... Evlenmiş!"

Akın bile hiçbir şey söyleyemedi. O bile teselli edemedi beni. Ne söylenirdi ki böyle bir durumda zaten? Ne yapabilirdik? Her birimizin eli kolu bağlıydı. Boynuna sıkı sıkı sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladım uzun bir süre orada. Hava çok sıcaktı ama aynı şekilde yanıyordu içim. Babam hemen silmiş Nergis'i. Öyle bir evladım yok demiş. Zehra telefonda söyledi bana bunları. Yaka paça kovulunca... En iyi yaptığı şey kızlarını silip atmak zaten.

"Gel, gidelim buradan, hadi," diyerek ayağa kaldırdı beni Akın. Yavuz arabasına yaslanmış, bizi izliyordu, ayağa kalktığımızı görünce doğruldu.

Sertçe burnumu çekip, "Seni de buraya kadar yorduk," dedim ona.

"Önemi yok."

"Kim bu adam Yavuz? Sen bilirsin... Kimdir, necidir?"

Akın'a kaçamak bir bakış attı. Ellerimin tersiyle yanaklarımı sildim. "Prodüktör. Aynı zamanda Unkapanı'nda kaset dükkânları var. Piyasada hatırı sayılır insanlardan."

"Piyasasına sıçayım ben onun!" dedim tükürürcesine. Midem ağzıma geldi o an, tutamadım kendimi. Koşa koşa çalılığa doğru gidip kustum. Midemde ne var ne yoksa çıkardım. Akın saçlarımı tuttu.

"Hastaneye gidelim," dedi endişeyle, ben doğrulduğumda. Yavuz ince bir pamuklu mendil uzattı bana. Aldım, dudaklarımı sildim.

Başımı iki yana sallayarak reddettim Akın'ı. "Sinirden mideme vurdu yine her şey, geçer." Duraksadı. Dik dik bakmaya başladı yüzüme. "Ne?" diye sordum.

Elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Rengin soldu hemen. Gidelim hastaneye işte, inat etme."

Omuz silktim. "İyiyim Akın. Geçer birazdan."

"Bari bir yere oturalım da dinlen biraz," dedi Yavuz.

"Eve gitmek istiyorum," diyerek reddettim. Az önce çıktığımız koca eve doğru bakındım. "Mahvetti hayatını..."

"Kendi seçimi," dedi Yavuz. Gözlerim ona döndü. "Bakma öyle Ayten. Yalan mı? Kendi ağzıyla söyledi bütün bunların kendi isteğiyle olduğunu.

Özür dilerim ama dava açsan, kapısına polis yığsan ne olacak ki? Nergis reşit, zorlama yok, evlenmiş."

"Yeter, Yavuz!" dedi Akın sert bir tonda.

Akın'ın koluna tutundum. "Yok," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Haklı... Zaten haklı oluşu beni bu denli yaralıyor ya." Yavuz'un dili sivriydi, sözleri acıydı belki ama haklıydı. Reşitti Nergis. Tehdidim bir işe yaramamıştı, Nergis gelmemişti benimle. "Eve gitmek istiyorum," dedim solgun bir sesle.

Seçim ve sonuç... Nergis seçimini yapmıştı, sonuçlarına katlanmak da ona düşecekti. *Hayat ikimizi bir daha çok değişik bir zamanda karşı karşıya getirecekti.*

"Şeker, pirinç ve bozuk para var. Baksana, ne tatlı keseler!" Elindeki minik beyaz keseyi Akın'ın yüzüne doğru salladı Ayten. Akın elini uzatıp keseye baktı. Sahiden de şeker, üç tane pirinç ve bozuk para vardı kesenin içinde. "Bolluk, bereket ve ağızlarının tadı evlilikleri boyunca hiç bozulmasın diye hazırlanıyor bu keseler," diye açıkladı Ayten, Akın keseyi elinde evirip çevirirken.

"Ee, biz de yapalım seninle bunlardan evlenirken o zaman?" diyerek kızın ince beline kolunu doladı Akın.

Çocuksu bir mutlulukla gülümsedi Ayten ve bedenini ona yasladı oturduğu sandalyede. "Sahi mi? İster misin böyle şeyler?"

"Tabii, neden olmasın?"

Pespembe rujlu dudaklarını umursamadan Akın'ın yanağını öptü Ayten sıkı bir şekilde, ardından da bir oh çekti. Başparmaklarıyla rujunun yanakta bıraktığı izi silerken, "Seni çok seviyorum vallahi!" dedi.

"Sev, her şey karşılıklı Günyüzü Hanım." Akın daha sıkı bir şekilde sarıldı Ayten'in beline. İki ayrı sandalyede değil de tek sandalyede kucak kucağaydılar neredeyse. Çenesinin ve boynunun birleştiği noktayı öptü.

"Dur, milletin içerisinde..." diye nazlı nazlı söylendi Ayten fakat onun da elleri adamın yüzündeydi.

"Çok güzelsin, öpmeden duramıyorum ki!" diyerek saçını öptü bu defa da Akın.

"İyi akşamlar." İki âşık duyduğu sesle kafalarını çevirdi. Yavuz'du gelen. Ayten yerinde dikleşirken Akın da kızın belindeki elini gevşetti.

"İyi akşamlar Yavuz," dedi Akın. Ayten de başıyla selamladı.

"Oturabilir miyim?" diyerek Akın'ın karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Şey, Gönül abladan ve sizden başka kimseyi tanımıyorum. Başka masaya gitmeyeyim dedim..." diye açıkladı daha sonra kendisini.

Akın elini sandalyeye doğru uzattı. "Otur tabii," dedi samimi bir şekilde. Yavuz ceketinin yakalarını düzelterek sandalyeye otururken göz ucuyla Ayten'e baktı. Pembe beyaz bir elbise giymişti Ayten, esmer tenine yakışmıştı. Ona göre Ayten giyinmeyi çok iyi biliyordu, ne giyse yakışıyordu. "Ne kalabalık..." dedi Akın. Akın'ın konuşmasıyla Yavuz'un bakışları ateşe değmişçesine çekildi kızdan.

"Daha düğün başlamadan böyleyse..." dedi Yavuz da.

Ayten ise sabırsızdı, oturduğu sandalyede giriş kapısına bakıp duruyordu. "Saat kaç?" diyerek sağ kolunu tuttu Akın'ın.

Akın sol bileğindeki saatine baktı. "Yedi buçuğa beş dakika var."

"Ay nerede kaldı bu Zehralar yahu!" diyerek ofladı Ayten. Gözleri Yavuz'a takıldı. "Mete nerede?" diye sordu.

Yavuz, Ayten ona her baktığında kızın aklına Mete'nin gelmesinden rahatsız oluyordu. Oysa Yavuz'a bakınca aklına Mete'den başka bir şey gelmiyordu Ayten'in. "Yeni bakıcısıyla," dedi bu düşüncelerle. Oldukça ilgisiz durmaya çabalıyordu. İlgisiz ve soğuk. Akın evleneceklerini söylediğinden beri Ayten'den kaçırmaya çalışıyordu gözlerini. Ne bekliyordu ki zaten? Sevgiliydiler, nişanlıydılar. Hâliyle bir sonraki adım evlilik olacaktı. Neden içinin yandığını hissediyordu? Bu yangın neden her geçen saniye daha da büyüyordu? Öldürmüyordu ama ölmekten beter ediyordu onu.

"Hım," dedi Ayten. Daha fazla sorgulamadı. Sorgulaması Akın'ı rahatsız ediyordu ki haklıydı. "Ben bir gidip Neşelere bakayım," diyerek kalktı ayağa. Akın, Ayten giderken arkasından baktı. Esmer teniyle bir bütün içerisindeydi pembe beyaz elbisesi. Dizlerinin dört parmak üzerinde biten kısa elbisesi çıplak esmer bacaklarını göz önüne çıkarmıştı. Ansızın gözleri Yusuf'un arkadaşlarının oturduğu üniformalı denizcilerin tarafına kaydı. Birkaç kişi Ayten'e mi bakıyordu yoksa Akın'a mı öyle gelmişti? Şu kıskançlık denen duyguya ne kadar sinir olsa da engel olamıyordu işte. Deli gibi kıskanıyordu Ayten'i.

"Üniforma giyip düğüne gelmek ha..." dedi Yavuz, Akın'ın bahriyelilerin masasına baktığını görünce. "Şov biraz sanki."

Akın gülümsedi. "Sen de küçükken denizci olmak istemiyor muydun?" diye sordu masadaki küçük yapay çiçeklerle oynayarak.

"Vardı öyle bir hayalim, değil mi?" diyerek gülümsedi Yavuz da.

"Kâğıttan gemiler yapıp Çıralıların süs havuzuna yüzdürmeye giderdik," diyerek uzak geçmişi hatırlattı Akın. İki adam da hatırladıkları çocukluk anılarıyla burukça tebessüm ettiler bir süre.

"Sen gemiler ıslanıp batıyor diye çok sinir olurdun, ben de sana uçak yapardım. Dallara takılmadığı sürece kafamın etini yemezdin."

"Ama öyleydi. Bir tur attırdıktan sonra eriyip gidiyordu kâğıtlar, heba oluyordu. Uçak uçurmak daha keyifliydi bence. Kâğıtlar ziyan olmuyordu..." Duraksadı Akın. "Keşke sadece boş kâğıtlar ziyan olsaydı."

Akın'ın sözleri üzerine iki adamın da gülüşleri soldu. Uzak geçmişte hatırlanan bir diğer anı da buydu. Akın'ın kâğıt arayışıyla annesinin mektuplarını alması... Okumayı yeni söken Yavuz'un hiçbir şey anlamadan el yazılarına bakması fakat anlamaması, mektupların küçücük ellerde gemilere dönüşmesi, siyah mürekkepli yasak aşk yazılarının suyla buluşunca kâğıtlarda dağılması, iki adamın da yıllar sonra bu kâğıtların aslında ne olduğunun farkına varması...

Yavuz sıkıntılı bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı. Görüş açısına yeniden Ayten girdi. Zehralarla beraber bir masaya oturmuştu. Kucağında yeğeni vardı, bebeği kucağında sallayarak seviyordu. Aklına Mete'yi kucağına alışı geldi. Zaman... Ne çabuk geçiyordu şu zaman.

"Keşke..." dedi çok sonra Yavuz. Başını ellerine eğdi. Bu gece Ayten'i düşünmek istemiyordu. Çünkü düşündükçe boğuluyor gibi hissediyordu.

Ayten kucağındaki Hüsamettin'i Zehra'ya bırakıp Neşe'nin yanına gitti. Neşe, düğün salonunun küçük odasında duvağı kapalı bir şekilde oturmuş bekliyordu. Başında annesi, kuzeni Gülşah, Süslü yenge ve Süslü yengenin oğlu vardı. Görünürde Yusuf yoktu. "Aa, Yusuf nerede?" diye sordu.

Duvağını açtı zorlukla Neşe. "Ay, Çanakkale'den akrabaları gelmiş de yolu bulamamışlar. Yardım etmeye gitti."

"Aa, ona kadar insan mı yok? Gelse ya artık?"

"Yusuf'um alacak tabii, kim gidip alacak başka?" diye lafa karıştı Süslü yenge.

Ayten ters ters baktı ona. "Sizin eşiniz alsa mesela Süslü Hanım? Yusuf damat ya hani? Böyle işlerle meşgul olmasa düğün günü damat."

Süslü yenge burnunu kırıştırarak baktı Ayten'e. "Kocam alamaz cicim. O da karıştırırdı belki buraları. Hem nereden buldunuz bu salon gibi yeri? Pist ne küçük! Nasıl oynayacak bu insanlar? Benim düğünümde..."

"Ay, vallahi daraldım!" diyerek ayağa kalktı Neşe. Bir eliyle gelinliğinin eteklerini toplamış, diğeriyle de yüzünü yelliyordu. "Sigaran var mı Ayten?" diye sordu bıkkınlıkla.

"Kızım, gelinlikle sigara mı içeceksin?" diye sordu Neşe'nin annesi kızar gibi.

"İçeceğim anne! İçeceğim, karışmayın bana!" Süslü yengeye kaçamak bir bakış attı. "Zaten sinirlerim bozuk."

Süslü yenge oturduğu sandalyeden kalktı, çocuğunun elini tuttu. "Neyse, ben çıkıp misafirlere bakayım," dedi ve çıktı odadan. Peşinden de annesi çıktı.

Ayten bu sırada minik el çantasından iki tane Maltepe sigarası çıkarmıştı. Birini Neşe'ye uzattı. "Çık tabii, çık! Ortalığı karıştır çık git! Hasbinallah ya... Sabahtan beri bık bık bık her şeyimi eleştirdi! Şu nikâh bir kıyılsın da göreceğim ben onu..."

Ayten, Neşe'nin sigarasını tutuştururken, "Sakin ol Neşe! Ne bu sinir? Tamam, daha vakit var..." dedi.

Neşe ayağındaki gelin ayakkabılarının kopçasını çözdü sinirle. "Ayağımı vurdu şunlar da! Yusuf'un boyuna yaklaşayım diye kafam kadar topuklu giydim ya..."

"Aa, isim yazmadık onlara!" dedi Gülşah ve ayakkabısının sağ tekini eline aldı. "Kalem var mı sizde?"

Ayten'in çantasında vardı. Önemli bir şey olur diye telefon defterini de mutlaka yanında taşıyordu Ayten. Acil araması gerekenler olursa bakıp arardı. Çıkarıp verdi tükenmez kalemi Gülşah'a.

"Yaz bakalım sıradan, tüm bekârları. Ayten'le başla," diyerek sigarasından nefeslendi Neşe.

Ayten ise kafasını iki yana salladı. "Yok, yazma beni. İki aya ben de evleniyorum zaten. Bekâr kızların yerini işgal etmeyeyim boşuna." Gülüştüler.

"Yazmıyorum bak seni Ayten abla?" dedi Gülşah, emin olmak ister gibi.

"Yazma tatlım, yazma. Kendini yaz, Arzu'yu ve Ayfer'i yaz. Bir de varsa bekâr akrabalarınız onları yaz. Ben çoktan sevdiğimi aldım sayıyorum," dedi Ayten. Bu sözleri söylerken içine garip bir huzur çökmüştü. Akın kâğıt üzerinde olmasa da kalpte onun eşiydi ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Bu esnada Yusuf gelmişti odaya. Kafasını kapı aralığından uzatmıştı. Neşe'yle göz göze geldiğinde gülümsemeye başladı fakat elinde sigarayı görünce gülüşü anında soldu. "Yavrum, neyin var? Ne o elindeki öyle?"

Damat tıraşı olmuştu Yusuf ama pek fark etmemişti asker olduğundan. Saçlarının üst kısmı diken dikendi, yüzü kaymak gibi bembeyazdı ve üzerinde jilet gibi duruyordu damatlığı. "Yusuuuf!" dedi nazlı nazlı Neşe. "Nerede kaldın sen?"

Yusuf büsbütün içeri girdi bu söylem üzerine. Neşe'nin karşısında durdu, kızın yüzünü avuçları arasına aldı. "Kim kızdırdı benim kıvırcık marulumu?" diye sorguladı.

"Kıvırcık marul mu?" diyerek güldü Ayten.

"Hı..." dedi Neşe. "Öyle sensiz öfkelendim ben. Geldi mi akrabaların?"

"Geldi geldi," diye yanıtladı Yusuf. Neşe'ye alıcı gözüyle baktı. Ne güzeldi. Ne güzeldi ve onun eşi olacaktı birkaç saat sonra. Bu düşüncelerle yanaklarına kan yürüdü, kızardı hemen.

"Çeri domates, yanaklar yine iş başında ha?" diyerek Yusuf'un sağ yanağını sıktı Neşe de.

Odadaki herkes gülüştü Neşe'nin bu sözleri üzerine. Sonra yine kapı çalındı. Yusuf'un annesiydi gelen. Neşe yarılanmış sigarasını küllüğe bastırdı alelacele fakat duman odadaydı. Ayten, Neşe'nin değil kendisinin içtiğini göstermek istercesine sigarasını dudaklarından çekerek dumanı üfledi. "Saat sekize geliyor, hadi hazırlanın artık."

Ayten de bu söylem üzerine söndürdü sigarasını, elleriyle sigara dumanını dağıttı. Neşe bir yandan silinen rujunu tazelerken aynı zamanda gelin ayakkabılarını ayağına geçiriyor, Ayten onun duvağını örtmeye çalışıyor, Gülşah da ona yardım ediyordu. Neşe'nin duvağından sarkan gümüş tellerden bir parça kopardı Ayten. Saçına taktığı incili tokasına iliştirdi. Bir parça da Gülşah'a ve diğer kızlara koparıp ayırdı. Âdettendi gelinin başındaki gümüş tellerden koparıp takmak. Uğur getirirdi kızlara. Bu uğur, Ayten ve Akın'ın düğünü olacaktı. Çok inanıyordu buna.

Kısa bir süre sonra alkışlar eşliğinde Yusuf ve Neşe girdi düğün salonuna. Ayten de topuklu ayakkabılarının el verdiği şekilde ceylan gibi sekerek koştu Akın'ın yanına. Nefes nefese masaya oturduğunda ilk dans şarkısı çalmaya başlamıştı. Masadaki boş bardaklardan birine uzandı ve su koydu kendisine. İki adam da ona bakıyordu.

Akın elini tokasından sarkan tele uzattı. "Takmışsın gümüş telini?" diye sorarken sırıtıyordu. Bardağındaki suyu bitirdi Ayten hızla.

Dudaklarını iştahla yalarken, "Uğur getirecek bize!" diye cıvıldadı.

Neşe ve Yusuf'a baktı. Genç çift dans ederken etraflarında bir dünya çocuk bağıra çağıra koşuşturuyordu. Öz güven abidesi Neşe o akşam çok heyecanlıydı, Yusuf'un ise heyecandan bacakları titriyor, durmadan terliyor ve kıpkırmızı kesiliyordu teni. Çok tatlıydılar. Gördüğü manzara karşısında bir elini çenesine dayayarak gülümsedi Ayten.

"Hadi, kalk. Biz de dans edelim," diyerek Ayten'in avucuna uzandı Akın.

"Aa, şimdi mi?"

"Şimdi ya, ne zaman olacaktı?"

İki âşık gülüşerek masadan kalkarken, Ayten'in incili tokasına iliştirilmiş gümüş tel kayıp yere düştü, ikisi de fark etmedi bunu. Yalnızca Yavuz gördü. Yerdeki gümüş tele baktı, sonra etrafa, sonra yeniden tele... Herkesin dikkati gelin ve damattaydı. Eğildi ve gümüş teli aldı. İncecik parlak tel parmak uçlarını yakıyordu sanki. Başparmaklarıyla incitmekten korkar gibi okşadı, korktu ansızın biri bu hareketini görecek diye. Tedirgince katladı teli ve ceketinin iç cebine alelacele sakladı. Yüreğindeki ağırlık yetmezmişçesine bir de küçücük tel ceket cebinde yük oldu ona. Hüzün dolu bakışları sarmaş dolaş dans eden Akın ve Ayten'e döndü. Elleri sigarasına koştu, bir sigara yaktı.

Neden vazgeçemiyordu? Neden onu unutamıyordu? Gönül abla onu düğüne davet etsin diye çok beklemiş, en sonunda iki sabah önce kendisi açmıştı Yusuf ve Neşe'nin düğününün bahsini. Gönül abla da davet etmişti onu. Niye yapmıştı ki bunu? Ayten'i mi görmek istemişti? Şüphesiz. Ayten'i görmek onu üzmüyor muydu peki? Pek tabii üzüyordu çünkü aşkla bakıyordu Ayten, Akın'a. Bu aşk on metre öteden bile görünüyor, kahrediyordu Yavuz'u. Bunları yaşayacağını az çok bilerek gelmişti buraya da. İşte şimdi, gelin ve damadın yanında sarmaş dolaş dans eden bu genç çifte bakarken de canı yanıyordu. Hiç gerçeğini yaşayamadığı hayalleri ve hayatın gerçekleriyle baş başaydı.

Akın ve Ayten ise bambaşka bir mutlulukla dans ediyorlardı. Klasik bir dans şarkısıydı çalan. "Biz ne çalacağız düğünümüzde?" diye sordu Ayten, ellerini Akın'ın ensesinde kenetlerken.

Dudak büktü Akın. "Bilmem, bana müzik olsun da ben her türlü dans ederim."

"Aa, deli Alacalı! Olur mu öyle şey yahu? Güzel bir şarkı bulmalıyız..."

Düşündü Akın. Düşünürken müziğin ritmiyle sallanıyorlardı. Kızı tuttu, bir tur çevirdi etrafında ve nazikçe avucunu beline yasladı. Saçları... Ayten'in dün geceden özenle bigudilediği, beline uzanan, dalgalı koyu kestane saçlarının kokusu çarptı burnuna. Ömür boyu bu kokuyla yaşayacağını düşündüğünde yüreği mutlulukla doldu. *Ömür boyu.*

"Ajda Pekkan'ın bir şarkısı var?" diyerek kulağına eğildi Ayten'in. "O olsun mu dans parçamız?"

Ayten'in gözleri merakla irileşti. "Hangi şarkısıymış?"

Akın yeniden kulağına doğru eğilmeden hemen önce yanağına bir buse kondurdu Ayten'in. *"Ömür boyu sevsin beni yeter. Ömür boyu bu aşk bitmez, sürer. Ömür boyu kalbim onunla titrer. Bu, öyle bir aşk ki ömre değer..."* diye şarkıyı söylemeye çalıştı. Bu gürültüde, onca kalabalık arasında bambaşka bir şarkıyı Ayten'in kulağına söylerken dünyada sadece ikisi varmış gibi hissediyordu Akın. Gülümsüyordu Ayten. Sevmişti şarkının sözlerini.

"Hiç duymadım bu şarkısını."

"Eve gidince dinleteyim sana."

"Olur," diyerek bedenini ona yasladı Ayten.

"Sonra sevişiriz belki..." dedi arsız bir ses tonuyla Akın.

Ayten hemen çevresine bakındı. Oysa onca gürültüde onların bu konuşmalarının duyulmasına imkân yoktu. Yine de Ayten'in bu kaçamak ve utangaç bakışlarını görmek için bunları söylemek Akın için çok keyif vericiydi. "Şş, söyleme insan içinde şöyle şeyler."

"Niye? Onlar sevişmiyor mu?"

"Ay, Akın! Bize ne el âlemin gireninden çıkanından?"

Ayten'in sözleri üzerine kafasını geriye yatırarak içten bir kahkaha attı Akın. Onun böylesine gülüşüne içi gitti Ayten'in. "Giren çıkan mı? İyice bozuldu senin de ağzın Günyüzü Hanım..." diyerek burnunun ucuna dokundu Ayten'in.

"Benim mi ağzım bozuk? Sen kendi ağzına bak! Edepsiz, milletin içinde..."

Akın'ın Ayten'in belini sarmalayan elleri sıkılaştı. "Söylenip durma, öperim pembe dudaklarını o milletin içinde bak."

Korktu Ayten. Zaten mahalleli neler demişti kim bilir arkasından, bir de Akın onu burada öylece öperse kim bilir daha ne söylerlerdi. Sustu bu sebeple. El âlemden çekinecek değildi ama hoşuna gitmiyordu öyle

anılmak. Sağ parmağındaki nişan yüzüğü gözüksün diye Akın'ın sırtına doğru kaydırıp parmaklarını araladı. İnşallah parlıyordu alyans. İnşallah görenler bunlar nişanlanmış, evlenir yakında diyordu içinden.

Dans müziği oyun havasına dönünce bir an kalakaldı ikisi de. Sahne amcalar teyzelerle doldu. Ayten, Akın'ı oturacak sandı fakat adam kaldırdı kollarını. Oynayacaktı. Karşılıklı oynayacaklardı hem de, damat eğlencesinde olduğu gibi. Gerçi orada Akın biraz sarhoştu, yine de güzelce oynamıştı fakat bu kez kafası ayıktı. Bile isteye oynuyordu.

"Cidden oynuyorsun benimle!" dedi Ayten hâlâ inanamayarak.

"Düğünümüzün provası say!" dedi Akın da. Karşılıklı oynarlarken gülüşüyorlardı. O kadar büyük bir uyumla, cilveyle ve bariz bir aşkla oynuyorlardı ki düğünün en gözde ikinci çifti olmaları kaçınılmazdı. Şüphesiz mahallede çok konuşulacaktı bu geceki oynamaları. Salih'in ikinci kızı nişanlısıyla nasıl oynadı düğünde amalar havada uçuşacaktı. Pistin tozunu attırdılar diyeceklerdi. Kan ter içerisinde kaldılar ama çok güzellerdi diyeceklerdi. Nazar bile değdirirdi bunlar. Ayten ansızın çaktırmadan ardını kaşıdı. Gözü olanın gözü çıksındı!

Nikâh töreni yapıldı sonra. Oynamaktan yorulan Akın ve Ayten masaya geçtiğinde, Ayten'in elleri hemen vişneli meyve suyuna koştu. Lıkır lıkır yuvarladı boğazından. Göz ucuyla Yavuz'a baktı. Adam boş gözlerle gelin ve damada bakıyordu. Sıkılmış bir hâli vardı. Niye gelmişti ki? Pek düğün insanı değil gibiydi, üstelik böyle bir düğüne gelmesi pek şaşırtıcıydı Ayten'e göre. Gönül abla çağırmıştı muhakkak. Ee, cüzdanı kabarıktı bu adamın, iyi para takar diye düşünmüştü muhtemelen.

"Soğuk meyve sularını iç terli terli, aferin Zümrüt sana!" diye kızdı Akın. Bu esnada Neşe evliliğe *evet* diyordu.

Ayten omuz silkip çocuk gibi dudaklarını yalarken Akın alkışlıyordu kalabalıkla beraber Neşe'nin yanıtını. Sonra Yusuf da *evet* dedi, imzalar atıldı. Süslü yengenin yüzü sirke satıyordu. Ayten görünce ister istemez hınzırca sırıttı. Elini saçına attı, tokasında gezdirdi. "Aa, gümüş telim yok!" dedi saçlarını göğsünde toplayıp bakınarak. Akın da ona döndü.

"Onca oynamaya tel mi kalır?"

Fakat yüzü asıldı Ayten'in. "Keşke saklasaydım çantama, kalkmadan. Bir uğursuzluk olmasa bari..."

Onların bu konuşmasını sessizce dinliyordu Yavuz. İç cebindeki teli Ayten'in üzgün suratını görünce uzatıp vermeyi düşündü. Yere düşmüştü, ben de aldım derdi verirken ancak hemen vazgeçti bu fikirden, vermek

istemiyordu. Onda kalsın istiyordu, sonsuza dek saklamak, herkesten gizlemek istiyordu Ayten'den parçaları. Sustu.

Pasta kesimi ve sonrasında takı merasimi başladı. Yavuz takı töreninin hemen ardından ayrıldı düğünden. Zehra da bebeği huysuzlanınca erken ayrılmak zorunda kaldı. Ayten, Neşe'nin yanındayken, iki adamın kısaca sarıldığını görmüştü. Sonra Akın yanına geldi. Düğünün geri kalanında uzun uzun oynadılar. Kasap havası çaldığında ikisinin de ayakları oynamaktan zonkluyordu. Ayten dayanamadı en sonunda çıkardı topuklu ayakkabılarını. Çıplak ayaklarıyla ve bütün bedenini Akın'a yaslayarak oynadı düğünün son şarkısında. Bir avuç insan kalmıştı düğünde, hepsi de çok sevdikleriydi Ayten'in. Sanki kendi düğünü oluyormuşçasına mutluydu.

Düğün bitimi sıkı sıkı sarıldı Neşe'ye Ayten. Biraz ağlaştı iki kız. Yarın akşam İzmir'e gideceklerdi Neşe ve Yusuf. Artık orada yaşayacaklardı. Çok uzaktı. "Bir daha ancak düğünümde görüşeceğiz yani?" dedi Ayten hüzünle.

"Merak etme, ben bir gün öncesinden gelmeye çalışacağım. Hem şu ameliyat meselesinde de beni habersiz bırakma Ayten. Çok merak ederim seni. Bir an önce sağlığına kavuşman için çok dua edeceğim."

Yine bir sarılma geçti aralarında. Akın da Yusuf'a sarıldı sıkı sıkı, tebrik etti. Onları bırakıp salondan çıktıklarında saat gecenin birine geliyordu. Ayten bir elinde ayakkabıları, diğerinde Akın'ın eli, sallana sallana yürüyordu. Ayten'in çıplak ayaklarına gözü ilişti Akın'ın.

"Giysene ayakkabılarını, üşüteceksin yalın ayak yerlere basa basa."

"Ayaklarım ağrıyor, şişti de oynamaktan. Hiç sokamam topuklulara onları, bir şey olmaz," dedi Ayten umursamaz bir tavırla. Fakat Akın'ın içi el vermedi onun böyle yürümesine. Ellerini ayırıp ufak bir hamleyle kaldırdı Ayten'in bedenini hızla.

"Cam falan batar, kıyamam sana."

İçi yumuşacık oldu Ayten'in. Kollarını çocuk gibi Akın'ın boynuna dolayıp silikleşen rujuyla yanağını öptü. Akın, Halil'in arabasını ödünç almıştı bu gecelik. Arabaya varana kadar kıkır kıkır gülüştüler. Eve varana kadar düğünün dedikodusunu yaptılar. O ne giymiş, kim nasıl onlara bakmış, pasta güzelmiş, Yusuf ve Neşe daha da güzelmiş...

Çok yorulmuşlardı. Üzerlerini değişir değişmez yatağa attılar kendilerini. Ayten başını Akın'ın göğsüne yasladı. Yuvada olmak güzeldi.

Aynı saatlerde Yusuf ve Neşe de Yusufların aile evine varmışlardı. Neşe, ailesinden ayrılırken o kadar çok ağlamıştı ki yüzündeki makyajı gözyaşlarıyla birlikte silinip gitmişti çoktan. Yusuf'un ailesi bu gece akrabalarda kalacaklar, koca evi genç çifte bırakacaklardı. Bu sebeple gelin arabasını Yusuf kullanmıştı. Gelin arabasının arkasına bağlanan tenekelerin tangırtısı eşliğinde eve vardıklarında, Neşe yan koltukta uyukluyordu. Yusuf'un gözünde ise uyku namına bir şey yoktu.

Ne mi vardı? Heyecan...

"Neşe," diye seslendi önce kıza. Neşe'den bir cevap gelmeyince hafifçe omzunu dürttü. "Neşe, uyan yavrum. Eve geldik." Neşe uykulu bir mırıltı çıkardı. Çok yorulmuştu anlaşılan. Gülerek indi arabadan Yusuf. "Anlaşıldı, marulumuzu evimize biz taşıyacağız..." diye söylenerek aracın önünden dolaştı ve Neşe'nin kapısını açtı. Bacaklarının altından ve sırtından kollarını geçirip kucağına alınca kız uyandı.

"Ne oluyor?" dedi kucakta olduğunu hissedince. "Aa, Yusuf! Ne yapıyorsun?"

Yusuf gülerek evin kapısına yürüdü. "Marul ekeceğim yatağımıza, fideyi taşıyorum," dedi.

Neşe uyku mahmuru yorgun gözlerini kırpıştırarak baktı Yusuf'a birkaç saniye. Algılayamamıştı. "Ne?" diye sorguladı.

Kapının önüne geldiklerinde nazikçe yere bıraktı Neşe'yi. Cebinden evin anahtarlarını çıkardı. Hızlıca eve geçip ışığı açtı, geri dönüp yine Neşe'yi kucakladı. Bu sefer Neşe kıkır kıkır gülüyordu. Yusuf ayağıyla kapıyı itip kapatırken, "Ay akşamdan ışıktır! Yaylalar yaylalar!" diye türkü söylemeye başlamıştı.

Neşe kollarını Yusuf'un boynuna dolarken kahkahalarla gülmeye başladı bu türkü üzerine. İki katı kucağında Neşe'yle çıkan Yusuf nefes nefese türküyü söylemeye devam etti. Odalarına vardıklarında ışığı açtılar. "Bizim oğlan âşıktır, dılo dılo yaylalar!" diyerek Neşe'yi yatağa bıraktı. Yüzleri bir an çok yakındı. "Bizim oğlan âşıktır..." dedi Yusuf bozguna uğramış, azalan bir sesle Neşe'nin bal rengi gözlerine içi giderek bakarken. Neşe de onun bu bakışıyla kuruyan boğazını ıslatmak adına zorlukla yutkundu. İkisi de ne yapacaklarını bilemedi. Neşe, Yusuf bir şey yapsın diye bekledi, Yusuf da Neşe...

En sonunda Neşe ayağa kalktı. "Ay, çok sıcak!" diyerek pencereye koştu, bir kanadını açtı. Yusuf da peşinden geldi ve açık pencere kanadını itti.

"Kapat yahu!" dedi.

"Aa, yok! Çok sıcak! Bırak açık kalsın," diyerek açmaya çalıştı Neşe de camı tekrar. Yusuf itiyor, Neşe de açmaya çalışıyordu.

"Kapat Neşe! Açma!"

"Yahu dur! Çok sıcak! Yanıyorum be adam! Şu gelinliğin dantelleri de yaktı hep zaten."

"Neşe, kapat! Ses gider dışarı."

Duraksadı Neşe, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar sesli gülüyordu ki elleri pervazdan ayrılınca Yusuf fırsat bilip hemen kapattı pencereyi ve perdeyi çekti. "Ses mi gider? Ayol bırak gitsin! Nikâhlı kocam değil misin sen benim? Elbette düğün gecesi sevişebiliriz?"

Yusuf bütün bütün o kelimeyi Neşe'nin ağzından duyunca kızardı. Gözleri kaçtı kızın bal rengi gözlerinden. "Ayıp," dedi kravatını gevşetip kafasından bir çırpıda çıkarırken. Neşe de kafasındaki duvağını çıkarmaya başlamıştı. "Yani şey... Ne bileyim? Öyle işte..." Yusuf diyecek kelime bulamıyor, eveleyip geveliyordu.

Saçlarından zorlukla ayıkladığı duvak ve tokaları yere atıverdi Neşe. Eğilip ayakkabılarını da çıkardı hemen. Yusuf da ceketini çıkarmıştı. Kıpkırmızıydı suratı. Gözleri, söylediklerinden beri kaçınıyordu Neşe'den. Gülesi geldi yine Neşe'nin. "Çeri domates yine iş başında!" dedi alayla.

Yusuf'un mavi gözleri Neşe'ye döndü. Duvağından ayrılan kıvırcık saçları kabarmıştı Neşe'nin. Komik ama tatlı bir görüntüsü vardı. "Sen kendine bak kıvırcık marul!" diyerek ellerini kızın saçlarına attı. Karşı karşıyaydılar, Yusuf'un elleri usulca Neşe'nin saçlarından yanaklarına kaydı, okşadı. Mutlulukla gülen yüzleri garip bir heyecan dalgasıyla yıkandı.

Sonra eğildi Yusuf. Önce usul usul, sonra bir anda hızlanarak öpmeye başladı Neşe'yi. Her şey o kadar hızlı gelişti ki ikisi de alelacele üzerlerindeki kıyafetlerden nasıl kurtulduklarını asla anlayamadı. İkisi de çırılçıplak kalınca Neşe gözlerini adamın erkekliğine dikmişti. Yusuf ise kaçamak kaçamak Neşe'nin göğüslerine bakıyordu.

Yusuf, "Korkuyor musun?" diye sordu Neşe'yi yatağa bırakınca. Neşe korkuyor muydu yoksa korkmuyor muydu emin değildi.

Neşe kollarını Yusuf'un boynuna dolarken nefes nefese, "Sana güveniyorum," dedi. Fitili ateşlenmiş mum gibiydi bu sözler Yusuf için. Kızın dudaklarını arzuyla öptü. Çırılçıplak bedenleri birbirine sıkı sıkıya sarılmıştı. Hissettikleri tutku ikisinin de boğazında haz dolu inleyişlere

dönüşürken Yusuf, Neşe'nin göğüslerini sıktı. Bembeyaz, iri ve güzeldi Neşe'nin göğüsleri. Başı döndü Yusuf'un. Resmen karısıydı artık Neşe onun!

Öptü, yavaş yavaş hareket ettirdi belini. Ağır ama gittikçe hızlanan ve uyum sağladıkları bir ritim buldular kendilerine. Öpüşmeleri derinleşti. Aşkla yoğurulan iki hamur oluverdiler yatakta. Yusuf da Neşe de isteğine ulaşmıştı. İkisi de sonsuz bir aşkı ve ömür boyu ikamet edecekleri yuvayı birbirlerinin kalbinde bulmuşlardı.

Zümrüt ameliyata gireli neredeyse bir saat geçmişti. Ameliyathanenin dışında beklerken kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Dilimde, onun iyi olması için dualar dönüp duruyordu, dudaklarımsa kıpırtısızdı. İki defa hastane önüne inip sigara içmiştim bu süre zarfında, koşa koşa geri dönmüştüm sonra. Kaçta çıkacağı belirsizdi. Önümden hemşireler ve hastane çalışanları geçiyor, gözleri mütemadiyen bana değiyor, sonra yok oluyorlardı. Onlar bana böyle baktıkça kendimi ilgi çekici bir tablo, renkli bir vazo veya bir süs eşyası gibi hissediyordum. Hepsinde de cansızdım. Hepsinde cansızdım çünkü Zümrüt içerideydi, onsuz yaşıyor gibi hissetmiyordum.

İşten izin almıştık ikimiz de. Ben bakacaktım ona. Bir haftayı bulmaz demişlerdi hastanede yatması, kanamasına bağlıymış. Bir an önce iyi olsun, evimize gidelim de ben başka bir şey istemiyordum. Ona bu ameliyatı bir zorunluluk olarak görmemesini, çocuksuz da pekâlâ hayat sürebileceğimizi defalarca söylemiştim. Ameliyat olmayı kendisi istemişti. Bana kalsa bıçak altına yatmasını istemiyordum fakat Zümrüt'ün bu isteğine de saygı duydum. Çocukları çok seviyordu. Hiç yaşayamadığı çocukluğunu onlarda yaşatmayı seviyordu belki de.

Kıyamıyorum ona hiç. Mete'ye gitmemesini söylerken bile nasıl yanıyordu içim. Oysa bunun ne Mete'yle ne de onunla bir alakası vardı. Bu mesele tamamen benden ve Yavuz'dan kaynaklıydı. Evet, itiraf ediyorum, ben Zümrüt'ü deli gibi kıskanıyorum ama Yavuz'un da artık bir şeyler hissettiğine eminim. Bu hissin ne olduğunu bir türlü çözemedim. İlgi mi? Merak mı? Hoşlantı mı? Özellikle takip ettim bakışlarını Yavuz'un. Kafamda kurmuyorum, gördüm. Soramıyorum. Sorsam... Alacağım cevaptan korkuyorum. Yok öyle bir şey mi der? Anında parlar mı? Bir tane vurur belki bana? Nasıl yakıştırırsın bunu bana, arkadaşınım ben senin der belki? Kendime getirir beni, bir umut... Kanatları yanan ama yine de

ateşe uçmaktan asla vazgeçmeyen o pervaneler gibi hissediyorum kendimi. Bir gerçeğin etrafında yana yana küçülüyorum sanki.

Nikâhımızdan sonra kafaya koymuştum, taşınacaktık o evden. Onu o trikotaj atölyesinden de çekip çıkaracaktım. Gerekirse ben atölye kurmasına yardım edecektim fakat onun tüm bunların dışında olmasını istiyordum. Zümrüt hiçbir şeyin farkında değil, eminim buna. Olmasın da zaten. Kendini suçlar muhakkak. Hem ortada fol yok yumurta yok. Tüm bunlar benim hüsnükuruntum da olabilir. Yine de Yavuz'un bakışlarında derin bir şeyler görüyorum. O derinlikte gördüğüm şeyler onu o derinliğe gömüp boğma isteği uyandırıyor bende. Kaç gecedir uykularımdan onu kendi ellerimle boğarak öldürdüğümü görerek uyanıyorum. Kendimden korkuyorum. İnsan zihni çok değişik. Gece rüyamda boğazladığım adamın sabah gülerek selamını alıyorum. Suç bende mi? Allah'ım ne yapacağım?

Şu Kırmızı Kulüp mevzusunu da açmamıştım hâlâ Zümrüt'e. Kilitli çekmecedeki tapuyu bir görse düğünden önce bana çok kızardı muhtemelen. Niye ameliyatımı kulübü satarak yapmadık, niye babana gittin derdi bana. Oysa ben Zümrüt'e çok sevdiği, beğeneceği bir hediye vermek istemiştim. Kendim için neden satıp o parayı harcayayım ki? Araya birkaç tanıdık sokmuştum Kırmızı Kulüp'ün satılık olduğunu öğrenince. Karun Taştekne saldırılardan sonra korktuğundan ve masraf çok olduğundan uğraşmak istememiş, satışa çıkarmış.

Aslında isteseydim babamın yurt dışından aldığı kol saati koleksiyonumu elden çıkarıp, birkaç özel koleksiyon imzalı plağı da beraberinde satarak pekâlâ ameliyata yetecek parayı çıkarabilirdim. Ama istemedim. İstemedim çünkü babama giderek içinde ne kadar insanlık kalmış bilmek istedim. Elinin tersiyle bir toz gibi itişi, bana vuruşu kendime getirdi beni. Anladım ki umut bağladığım, üst üste defalarca sevgi üzerine şans verdiğim bu adam ne sevgiden anlıyormuş ne de insanlıktan. Böyle bir babanın oğlu olarak dünyaya geldiğim için büyük bir utançla yaşamakmış benim payıma düşen de.

Kırmızı Kulüp onun. İmzayı atmasa da bozduğum saat koleksiyonuma değdi o mekân. İşletmeyi bir başkası yapar, kazanılan paranın bir kısmını Zümrüt kendine göre harcar. Hatta bana kalırsa onun üniversiteye gitmesi gerekir. Moda üzerine okur, işin eğitimini okulundan alır. Çünkü başkasından alınca ben deliriyorum.

Düğün dönüşü açarım o kilitli çekmeceyi. Kesin ağlar, tanıyorum onu. Kızar bana, çok kızar, hatta kabul edemez bile. Öpe öpe kabul ettiririm. Şimdiden hayal edebiliyordum Kırmızı Kulüp'ün içinde onun salına salına gezinişini. *"Bizim mi şimdi burası?"* diye soruşunu kulaklarımda duyabiliyordum. *"Bizim değil, senin..."* demek için bekliyordum.

Ameliyatı neredeyse iki saat sürdü. Onu görebilmem ise bir saati buldu. Üç saatte öldüm öldüm dirildim sanki. Özel oda ayarladık onun için. Suzan teyzenin hakkını asla ödeyemem, sağ olsun tanıdıklarıyla görüşerek zar zor ayarladı bizim için bu odayı. Doktoruyla ameliyatı hakkında konuştum. Her şey çok iyi geçmiş, dedikleri gibi kanama üç ila beş gün sürebilirmiş ama anormal şiddette devam ederse mutlaka gelmeliymişiz. Biz bir hafta hastanede kalacağımızı sanıyorken, *beş gün* demişti doktorumuz. İster istemez sevindim. Hastaneleri hiç sevmiyordum. Hele hastanede yatan Zümrüt'se daha da kahroluyordum.

Narkozun etkisindeki Zümrüt'ün ağzından ilk çıkan sözün, "Akın," oluşu beni çok hüzünlendirdi.

"Buradayım çiçeğim," diyerek saçlarını okşadım. Alnı buz gibiydi. Ellerine baktım, aynı şekil. Ayağına uzandım, soğuk. Korktum. Kalkıp çantadan yün çoraplarını çıkarıp ayağına geçirdim. Baygın baygın yatarken ayaklarına geçirilen çoraplarla gıdıklandı Zümrüt. Parmakları içe kıvrıldı, kıkırdar gibi sesler çıkardı.

Yeniden baş ucuna döndüğümde alnından öptüm. Çiçek gibi solmuş yüzü. Ah, Zümrüt... Benim kıpkırmızı gonca gülüm... Solma bir daha hiç böyle.

Kanaması çok fazla olmadı. Kontroller için sık sık hastaneye gelip gitmemiz gerekiyormuş, rahim duvarındaki zedelenme için yapabilecekleri bir şey yokmuş ama miyom tedavisi sorunsuz geçmiş. Vajina girişindeki o kitle de alınmış. Aslında biz çok büyütmüşüz bunu, çocuğumuz olabilirmiş ihtimali düşük de olsa. Çok sevindi Zümrüt bunu duyunca. Çocuk gibi sırıttı durdu tüm gün.

Ekim ayının ilk haftası Sadi Usta'yla konuşup anlaştım düğün yeri için. Sadi Usta işi büyütmüş, çay bahçesinin bir kısmının üzerini kapatmıştı. Ben Zümrüt'e orada âşık olmuştum, düğünümüzü de o çay bahçesinde yapmak istiyordum. Ne sevindi bunu ona söylediğimde... Büyülü bir şeydi şu aramızdaki. Üç sene önceki Akın'a bir kıza bu denli sevdalanacağını söylesem bana küfrederdi muhtemelen. Fakat o kız Ayten'di, bir başkası değildi ve evlilik hazırlığındaydık.

Gelinliğini kendisi dikmekten vazgeçmişti Zümrüt. Çok şaşırttı beni. Oysa ne hevesliydi buna. "Uğraşamam, ya kötü olursa?" diye sordu. Şu kendine olan güvensizliğini bir kırıp geçse, iyisiyle kötüsüyle kendisini bir sevebilse ben başka bir şey istemem. Ama o babası, o şerefsiz babası, kardeşleri, akrabaları onun öyle öz güvensiz, öyle korkak yetişmesine neden olmuş ki gerçek hayatın içinde bir başına kalınca sudan çıkmış balığa dönüyor Zümrüt. En çok böyle anlarda ardında durmak, yol göstermek istiyorum ona. Zümrüt'e adı gibi değerli bir cevher olduğunu ancak onun ardında durarak, onu destekleyerek göstereceğimi düşünüyorum.

"Kötü olmaz, senin kötü bir şey diktiğin nerede görülmüş?" dedim ben de.

Çiçekler açtı yüzünde hemen. "Yine de risk almak istemiyorum," dedi. "Biraz birikim yaptım. Vapurla Kadıköy tarafına geçip güzel bir gelinlik bakmayı düşündük Zehra'yla. Kadıköy tarafında daha hesaplı oluyormuş gelinlikler. Bu taraftakiler daha pahalıymış..."

Anında moralim bozuldu. "Ne demek para biriktirdim? Gelinliği benim almam lazım sana?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Çok para harcadın zaten Akın, alırım güzel ve uygun bir şey ben, boş ver."

Bu kesinlikle boş verilecek bir mesele değildi benim nezdimde. Zümrüt'ün gelinliği nasıl alelade bir şey olabilirdi ki? Sinmedi içime bir türlü. Yarın iş çıkışı alıp kaçırsam mıydı onu gelinlikçiye? Gelir miydi? Gelirdi tabii, kırmazdı beni. Gelmezse omzuma atar öyle getirir, en kalitelisini ve en beğendiğini alması için ısrar ederdim. Bankadaki kalan para yeterdi gelinlik almaya. Aklıma gelen bu fikirle gülümseyerek uzun uzun öptüm Zümrüt'ü. Şaşırdı bu tavrıma.

Ne şaşırıyorsun Zümrüt? Seni ilk defa mı öpüyorum böyle ben?

Yaptım pekâlâ dediğimi de. İş çıkışı ben aldım onu iş yerinden. Şaşırdı. Elini tutup Beyoğlu'na götürdüm. Önce güzel bir yemek yedik, sonra pat diye gelinlikçiye soktum onu. Çıkmak istedi, içerideki çalışan *buyurun* deyince, utana sıkıla baktı kadına. Baktım o konuşamıyor, "Gelinlik alacağız," dedim. "Nişanlıma."

Yuh! Bana olacak hâli yoktu ya? Ulan Akın, bazen çok boş konuşuyorsun... Zümrüt kıkır kıkır güldü tabii. Kadın da güldü. Gülsünler. Zümrüt gülsün. Mutlu oldu ama ben hissettim. Gözleri ışıl ışıl. Gelinliklere bakarken elimi sıkıca tutup çekiştirdi. Kadın bir sürü şey saydı gelinlikler hakkında. Yakası, kumaşı, danteli, astarı, tarlatanı, duvağı, çiçeği, teli,

eldiveni... Aman Allah'ım, kadın olmak ne zor! Bir pantolon, bir gömlek, bir de ceketten ibaretim oysa ben. Başım döndü bunları duydukça.

Bir tanesini beğendi Zümrüt nihayet. Denemeye gitti. Çalışan kadın bana döndü bir an. "Siz görecek misiniz gelinliği üzerinde?" diye sordu.

"Evet, neden?"

"Uğursuzluk derler..."

Hurafe bunlar. "Çayınız var mı?" diye sordum alakasız bir şekilde. Getirdi sağ olsun. Ben bu hurafelere inanmıyorum, elbette ilk ben göreceğim Zümrüt'ü gelinlikle, bizim bizden başka kimimiz var ki? Ne benim ne de onun... Bu safsatalara karnım tok. Zümrüt'ün olduğu yerde uğursuzluğa imkân yok.

Çayımın ikinci yudumunda pıtı pıtı yürüyerek geldi Zümrüt. Gelinliği çok bol olmuş üzerine ama garip, değişik bir güzellikte. Karnımın içinde minicik kelebekler uçuşa uçuşa göğüs kafesime çarptı onu bu hâlde görünce. Esmer teninde gelinlik beyazı... Duygusal bir adam değilim ben fakat Zümrüt'ü bu hâlde gördüğümde mutluluktan ağlama isteğimi zor bastırdım.

Badem gözleri iri iri olmuş, merakla bana bakıyordu. Ayağa kalktım. "Olmuş mu? Olmuş mu?" diye sordu gelinliğin tül eteklerini elleriyle savurarak. Cevap vermeyip onu izledim. "Biraz bol, kabul. Ama düzeltilecek." Çalışan kadına kısa bir bakış attı. Kadın gülümseyerek başını salladı. "En küçük bedeni buymuş ama bol geldi işte..." Birkaç adımda yanında bittim. Ayna karşısına geçirdim onu, incecik beline sarıldım. Nasıl gerildi bu hareketime nasıl! Kaçamak utangaç gözleri, çalışan kadına değip geri çekildi.

Aynadaki aksimize bakarken "Çok güzel olmuşsun," dedim onu iyice kendime yaslayıp. "Sen de beğendin mi?"

Kafasını salladı. "Gerek yok bence başkasını denemeye, bu iyi."

Zümrüt'ün fazlasında gözü yok. Onun mayasına az katmışlar her şeyden. Örneğin bayramlarda her zaman kıyafet alınan çocuklardan olamamış hiçbir zaman. Veya düğünlerde hep ablasıyla, kardeşleriyle paylaşıp durmuş eşyalarını. Bir ayakkabıyı nesil olarak giymişler. Şanslı biraz, Zehra'yla arasında bir yaş fark olması kıyafetlerin çokça eskimeden ona geçmesi demek. Fakat yine de diyorum ya, onun mayasına hep az katmışlar her şeyden, en az da sevgiden... Gelinlikçide bile ilk denediğini beğenip *tamam* diyor. Çok vaktini harcamak istemiyor. Çok gelinlik denerse

bu defa ayıp olacağını düşünüyor, biliyorum. Oysa gün onun günü, istesin Paris'ten bile getirip yığayım önüne gelinlik, anlamıyor.

Çok ısrar ettim başka bir tane daha denemesi için ama ikna edemedim onu. Gelinliği satın aldıktan sonra provalar için gün aldık ona. Dükkân akşam yedide kapanıyormuş, hafta sonları açık değilmiş. Akşam iş çıkışı koştura koştura Beyoğlu'na gelecek Zümrüt yani gelinlik provası için. Önce söyleniyor bu duruma ama sonra gülümsüyor. "Tatlı telaşlar bunlar," diyor. *Benim gülen yüzüm, can özüm... Her umutsuzlukta hep böyle çiçek açacak bir an bulsan keşke. Hiç solmasan, hiç ayaz vurmasa ömrüne...*

O gün düğün pastası için pastaneyle de anlaştık. Üç katlı, hayali buymuş Zümrüt'ün. Ağzından kerpetenle de olsa aldım bu bilgiyi. Çıkarken şekerli leblebilerden ve sade gazozlardan da aldık. Zümrüt bir bir gazoz şişesinin içine attı şekerli leblebileri, o attıkça kabardı gazoz, rengi aktı hep şeffaflığın içine, çocukça sırıtarak gösterdi bana. Küçüklüğünde çok yaparlarmış böyle, gazozun içine atılan renkli leblebi şekerinin baloncuklar çıkararak kabarması onlara büyük bir haz verirmiş. Ne farklı küçüklüğümüz onunla. Ben taze sıkılmış portakal sularıyla, en verimli bahçelerden koparılmış meyvelerin sularıyla ve havuçlu kek, elmalı kurabiyelerle büyütülmüş bir çocukken; o, envaiçeşit boyalı şeker, ucuz gazoz ve gazete kâğıdından külaha doldurulmuş bir avuç çekirdeklerin çocuğuymuş.

Ekimin son haftasına girerken iyice heyecanlanıyoruz ikimiz de. Bu aralar iş yerim de yoğun, üye olduğum dernekte de olaylar var. 16 Kasım'da büyük bir eylem planlıyorlar. Her şeyin fiyatı almış başını gidiyor. Askerî yönetim postallarını acımadan halkın sırtına bindirdikçe bindiriyor. Yetmiyor, milliyetçiler eylemlerimize karşı çıkıyor. Oysa onlar da rahatsız bu düzenden fakat neden karşılar bizlere? İdeolojilerimiz farklı olsa da darbe gerçeği her iki tarafın da kanayan yarası değil mi?

Ben eyleme katılmayı düşünmüyordum. Şunun şurasında dört gün kalmış oluyordu düğünümüze. Hem Zümrüt asla izin vermezdi. Bir dünya darağacına gidenlerin haberleri vardı yine manşetlerde. Ödü kopuyordu. Haklı. Derneğin yöneticisiyle konuşacak, katılmayacaktım eyleme. Hoş karşılanacağımı düşünmüyordum ama Zümrüt için değer. İlk defa kendi sevdamı memleketin önüne koyasım geliyor, hakkımda ne düşünecekleri umurumda değil. *Ben artık mutlu olmak istiyorum.*

Derneğin kapısından bu düşüncelerle girdim. Fahri Baba, derneğin yöneticisi, çok severim, bana hemen çay söylüyor. İnsanın genzini yakan bir tiner ve boya kokusu var içeride. Pankartlar yapılmaya başlanmış

şimdiden. Sevtap işbaşında, yazısı güzel diye ona yazdırıyorlar hep yazıları. Yere koymuş uzun mukavvayı, iki büklüm eğilmiş yazarken. Kalın çerçeveli siyah gözlüğünün kenarına bulaşmış boya, severek yapıyor işi ama, yüzündeki gülümsemeden belli. Bir hoş geldin çekiyor o da. "Nerelerdesin hayırsız? Sensiz hiçbir anarşistliğin tadı yok vallahi!" diye gülerek sarılıyor bana. Otuzlarının sonlarında, renkli yelekleriyle meşhur Sevtap. Asla abla dedirttirmez kendisine, "Yaşlı değilim ben, ruhum on sekiz benim hâlâ," diye savunur kendisini. Nişanlısı Kartal abi darağacına gidenlerden yalnızca biriydi. Üzerinden iki sene geçti, Sevtap'ın kini ve acısı asla bitmedi. Hepimiz derin bir yasa bürünmüştük Kartal abinin ölümüyle. Sevtap'ın da gözlerindeki ışık yok olmuştu.

Kartal abi hep, "Ne haber anarşist?" diyerek selamlaşırdı benimle. En ateşli zamanlarım, üniversite ikide onlarla katıldığım eylemlerdi. Polislerden kaçarken az mı kanattık dizlerimizi? Ya da geniz yakan tinerli siyah boyalarla kamu kurumlarının karşılarındaki duvarlara yazılar yazarken bekçiler tarafından az mı hırpalandık? Yeri geldi çilingir sofrası kurduk, yeri geldi bir kuru ekmek paylaştım onlarla. Şimdi her şey ne kadar da eskimişti böyle.

"Eski anarşistliğimden eser kalmadı pek Sevtap," dedim ellerini sıkarak. "Bak, evleniyorum yakında. Aile babası olacağım hayırlısıyla."

"Aldım haberlerini. Hiç getirmedin bizimle tanıştırmaya sevgilini. Aşk olsun, onu da anarşist yaparız diye mi korkuyorsun yoksa?" diyerek güldü Sevtap. Oysa Zümrüt tüm bunlardan korkardı, çekinirdi. Üniversitedeki eylemde bile nasıl sarılmıştı bana, o hiçbir şeydi tabii, Zümrüt bilmiyordu. Bilmesindi de zaten.

"Estağfurullah Sevtap, tanıştırırım tabii fakat şu an hiç müsait değiliz ki. O da çalışıyor ben de. Ancak kaçıp gelebildim iş yerinden ben, sizleri özledim. Hem bir de şu kasımdaki eylem için konuşacaktım."

Fahri Baba yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Gel otur bakalım deli oğlan, ne konuşacaktın eylem için?"

Oturdum. Sevtap ellerine bulaşan boyaları kirli lavaboda tinerle çıkarmaya girişti bu esnada. Fahri Baba içeri seslendi, üç çay söyledi bize. "Eyleme katılmayı düşünmüyorum Fahri Baba," dedim. Sevtap şöyle bir başını kaldırdı. Fahri Baba'nın kaşları kalktı şaşkınlıkla. Beklemiyorlardı muhtemelen, eylemlerin aranan yüzü olarak, basın yanı olarak, seslerini duyuran biri olarak eksikliğim şimdiden yüzlerine yansımıştı

Kapı tıklandı. Gençten, zayıfça, gözlüklü bir çocuk başını uzattı kapı aralığından. "Fahri Baba, geleyim mi?" diye sordu.

"Geldin zaten hergele!" dedi Fahri Baba gülerek. Genç çocuk içeri girdi, arkasından da çaylarımız geldi. Sevtap da karşıma oturmuştu bu sırada.

"Vedatçığım, nasılsın şekerim?" diye sordu Sevtap genç çocuğa bakarak.

Adının Vedat olduğunu öğrendiğim genç utana sıkıla, "İyi Sevtap abla," dedi.

Sevtap abla lafını duyunca yüzü bozuldu tabii. Bir gülme aldı beni. "Deme ona *abla*, hoşlanmıyor. Bak bütün gün sana surat yapar şimdi," diye muhabbetlerine karıştım. İlk defa kafasını kaldırıp doğrudan baktı gözlerime. Bu ürkek bedeninin altında kararlı bir duruşu, bakışı vardı Vedat'ın. Neden bilmiyorum, onu görünce ürperdim.

Fahri Baba, "Yenilerden Vedat. Daha on sekizinde," diyerek omzunu sıktı Vedat'ın.

"Çok gençsin be oğlum, yazık değil mi memleket sevdası için?" diye sordu Sevtap ona.

"Sevtap abl... Yani Sevtap, memleketi sevmek için yaşın ne önemi var? Ben çok sevdiğim amcamı haksız yere bunların yüzünden yitirdim. Keza arkadaşlarım da öyle... Bir şeyler yapmak istiyordum, buraya geldim işte."

Evet, on sekiz çok erken bir yaştı. Fakat Vedat'ı bu kararlı duruşu o kadar takdir edilesiydi ki ansızın kendimi görür gibi oldum onda. Gülerek başımı elimdeki çayıma eğdim. "Tanıdık geldi sana, değil mi?" diye sordu Fahri Baba bana.

Henüz on sekizimdeyken tanımıştım ben de Fahri Baba'yı. O zamanlar küçük bir sahaf dükkânı vardı Karaköy'de. Gide gele muhabbet kurmuştum onunla. Çok zekiydi, tanıdığım bütün insanlardan farklı bir kafa yapısına sahipti ve onunla sohbet etmek derin bir haz verirdi bana. Sonra bu gizli dernekten bahsetmişti. Babamın milletvekili olduğundan haberdardı, pek de sevmezdi milletvekillerini, haklı. Ben de sevmiyordum.

Aynı saflarda durup, ortak amaçlarla çalışmıştık. Oğlu gibi bağrına basmıştı beni çoğu zaman. Ona derin bir sevgi ve saygı duyuyordum yani.

"Kendimi gördüm sanki," diyerek kabullendim.

"Fakat bu delikanlı üniversiteye gitmeyi reddediyor," dedi Fahri Baba kızar gibi Vedat'a bakarak.

"Aa, neden?" diye sordum.

Omuz silkti Vedat. "Orada burada çalışıp kazanıyorum ben parayı. Üniversite okumak ağır bir külfet olarak geliyor."

Ah benim hiçbir şey bilmeyen, taze hâllerim... Ben de ne okusam kararsızlığında balık gibi çırpınmamış mıydım? "Üniversiteyi külfet olarak değil de geleceğimizi kurtarmak olarak görürsen her şey değişir. Sen aydın olacaksın ki çevreni de bu aydınlıkla eğitebilesin. Vedat, neden gazeteci olmuyorsun? İstersen ben sana yol gösteririm. Bak sevdiğin bu derneğin en içli dışlı olduğu mesleklerden biridir gazetecilik. Tabii diğerleri hukuk ve polislik fakat seçim de senin."

Düşünceli düşünceli baktı bana. "O kadar durumumuz yok bizim abi," dedi daha sonra.

İçim acıdı. "Sen yeter ki okumak iste Vedat, ben okuturum seni," dedim. Fahri Baba babacan bir edayla gülümsedi.

"Ben de diyorum yardım ederiz diye ama dinlemiyor ki sıpa, bizleri."

Vedat'ın bana bakışlarında yumuşak bir şeyler vardı. "Abi, adın ne senin?" diye sordu bana.

"Akın," dedim. "Akın Vahit Tamtürk."

Kalın gözlük camlarının ardındaki gözleri iri iri oldu. "Bu derneğin eylem sorumlususun yani?" diye sordu.

"Öyleydim... Askere gitmeden, yaralanmadan önce." Üzerime başıma bakındı yara sözünü duyunca. "Geçti," diyerek omuz silktim.

"Abi, adını çok duydum senin. ODTÜ'deki büyük eylemde de bulunmuşsun, doğru mu? Senin için neler neler söylediler... Abi, hapishanede çok mu cop yedin? İşkence gördü diyorlardı bir de..."

Vedat bir açıldı pir açıldı. Soru üzerine soru sordu bana, hepsini ilgiyle yanıtladım. Ama vurguyu okuduğum bölüme, mesleğime getirdim mutlaka. "Öğrenci ve gazeteci kimliğim olmasa sanıyorum ki ipin altına girenlerden biri de ben olurdum Vedat. İşte bu yüzden önemli *meslek* dediğimiz şey. Ha, bir de saygın bir çevre çok önemli."

Düşüncelere daldı sözlerimle. "Sahi... Okurum ben ya, yaparım, değil mi?" diye sordu bana.

"Yaparsın tabii! Kimler neler yapıyor, senin neyin eksik?"

Gülümsedi yüzü. "Akın abi, sen de geliyorsun, değil mi, kasımdaki Taksim eylemine?"

Sıkıntılı bir nefes aldım. "Sanırım hayır," dedim.

"Neden ki?" diye sordu. "Sinemacılar, gazeteciler, işçiler hep toplanacak. Sen niye gelmiyorsun?"

Sağ elimi kaldırdım yüzüğümü göstermek için. "Evleniyorum ben yakında, düğün hazırlığındayım."

Şaşırdı. "Hayırlı olsun abi," dedi. Fakat Fahri Baba'nın, Sevtap'ın ve onun yüzü, gelemeyeceğim haberiyle asılmıştı. "Sensiz eksik oluruz ama tabii sen daha iyi bilirsin."

Yavaşça kalktım ve elimdeki çay bardağını bıraktım masaya. "Düğünüme beklerim sizleri, orada görüşürüz bir daha," dedim. Dostça gülümsediler bana. Çalıştığım derginin telefon numarasını yazıp verdim Vedat'a. Üniversite sınavı için çalışmasını, hazırlanmasını, ona destek olacağımı söyledim. Sevindi. Fahri Baba ve Sevtap'la sarıldıktan sonra oradan ayrıldım.

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Yağmur başlamıştı İstanbul'da. Caddede ise taze bir simit kokusu vardı, anlaşılan simitçi yeni geçmişti buradan. İşten çıkan kalabalık, caddede hızlı hızlı yürüyordu. Beşiktaş'a yürüyüp taksiye binmeden hemen önce, sepette gül satan çingene kızla rastlaştık. Güller diri duruyordu. Selam verdi bana. Bir gül aldım, parayı avucuna bıraktım ve gülü koklaya koklaya taksiye bindim.

Zümrüt'e son gülümü o gün almıştım.

Enstitü Pazarı'na girerken heyecandan ellerim terliyordu. Kapıyı açınca kapının üzerindeki zil çınladı. İçeride müşteriler vardı. Kumaş, boya ve naylon ip kokusunu duyduğumda istemsizce gülümsedim. Tekstil kokusu hoşuma gidiyordu. "Kolay gelsin," dedim büyük masanın ardında oturan adama. Müşteriler ve mağaza sahibi yaşlı adamın gözleri beni buldu. İki yaşlı kadındı içerideki müşteriler.

"Hoş geldiniz, sağ olun. Buyurun." Gözleri başka bir odaya açılan yöne çevrildi. "Ahmet! Oğlum, çabuk ol. Bak bir müşteri daha geldi," diye bağırdı.

"Hoş buldum." Masaya doğru yaklaşırken raflarda renk renk istiflenmiş kumaş toplarına bakıyordum. İçim içime sığmıyordu. Adının Ahmet olduğunu az önce duyduğum genç, içerideki odadan birkaç kutuyla geri döndü ve kutuları yaşlı kadınlar için açtı. Rengârenk, büyüklü küçüklü düğmeler vardı kutularda. Kadınlarla göz göze gelince başımla selam verdim.

"Torunumuzun yeleği açık mavi, beyaz düğme alalım Naciye..." diyerek dürttü yanındaki kadını benim tarafımdaki kadın.

"Maviye, açık sarı da yakışır."

Bu iki yaşlı kadın torunlarının yeleğine alacaklardı bu düğmeyi anlaşılan. Aklıma Mete düştü ansızın. Bal tanesine ben de bir yelek örse miydim? Bu kış giyerdi, sırtı üşümezdi. Aklımın bir köşesine yazdım bunu.

"Ben yardımcı olayım size. Ne aramıştınız?" diye sordu yaşlı adam. Kadınlarda olan ilgim ona çevrildi. Burnunun ucuna inen gözlüğünü düzeltti bir parmağıyla, bana bakarken.

Gülümsemem dudaklarımda genişledi. "Ben bir gömlek kumaşı almak istiyorum. Beyaz. Ama en kalitelisinden olsun, pamuklu, ter çeksin, ten yakmasın. Bir de düğme alacağım, beyaz renkli, dikkat çekmeyen bir şey olsun." İç çekerek kumaş toplarına baktım. "Damat gömleği olacak da alacağım kumaş..."

"Aa, ne güzel. Siz mi dikeceksiniz?" diye sordu yaşlı adam. Kadınların da gözleri sözlerim üzerine ilgiyle bana dönmüştü. Onaylarcasına kafamı salladım. Yaşlı adam ardındaki camlı dolaba sakladığı kaliteli gömleklik kumaşları indirdi tek tek. Heyecandan elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemiyordum. "Gömleklik kumaşlarım bunlardır."

Parmaklarımı kumaşlarda gezdirdim. Hem doğum günü hediyesi hem de düğün hediyesi olacaktı bu damat gömleği Akın'a. Kim bilir nasıl sevinecekti. "Çok güzeller," dedim kumaşları okşarken. "Sizin önerdiğiniz var mı? En iyisi, en kalitelisi olursa, bir de pazarlık payı sunarsanız bana, tadından yenmez vallahi bey amca!"

Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır. Yaşlı adam güldü sözlerim üzerine. Kadınlar da güldü. Gülsünler, pazarlık sünnettir. "Sen otur bakalım kızım şöyle, seç beğendiğini. Pazarlık elbet edilir. Ahmet, oğlum, sen bize ve hanımefendilere çay söyle çabuk."

Boş sandalyelerden birine oturdum. "Ha, unutmadan. Bir de kol düğmesi bakabilir miyim? Şöyle en güzelinden, parlak, gösterişli bir şey olsun. Damat olacak benim sevgilim..." dedim heyecanla. Kol düğmeleri önemlidir. Kol düğmeleri her şeydir. Akın ona aldığım kol düğmelerini özel bir kutuda saklıyordu, arada çıkarıp temizliyordu. Bunlara da öyle bakacaktı kesin. Çok sevecekti. Ama en çok beni sevecekti, biliyordum. O hep en çok beni severdi.

Kısa bir hoşbeş, kumaşlar ve dikiş üzerine keyifli bir sohbetin ardından indirimle aldığım gömleklik kumaş, düğmeler, yakalık ve parlak kol düğmeleriyle çıktım. Yarın Akın'ın doğum günüydü. Şanslıysam, bu sabah yaptığım pastayı görmezdi dolabı açtığında. Özenle yapıp saklamıştım. Dönünce de en sevdiğinden, patatesli börek yapacaktım ona. Bu

doğum günümüzde yalnızdık, ne Ajda ne de Samet abiyi çağırmayı düşünmüyordum. Zaten Samet abi yurt dışına gidip geliyormuş iş için, Yavuz istiyormuş onun yurt dışı bağlantılarıyla ilgilenmesini. Burada mıydı değil miydi, bilmiyordum.

İşini epey büyütmüştü Yavuz da. Moda dergilerinde adı sık sık anılır olmuştu. Karaca Tekstil'in devleşmesi, açtığı fabrikalar, atölyeler, yaptığı yardımlar çokça konuşuluyordu. Yavuz'un yeni bir arabayla geldiğini gördüm bir gün pencereden. Son model arabalara karşı garip bir merakı vardı. Garajında gördüğüm iki aracın yanına şimdi parlak siyah bir araba daha eklenmişti. Arada sırada atölyeye geliyordu. Giyimi kuşamı da çok kaliteliydi, Şebnem'le beraber tüm kızlar bayılıyordu ona. Oysa atölyeye gelmesi bana yalnızca kötü şeyleri hatırlatıyordu. Sanırım onu görmek bende o yaşadığımız elim hadisenin korkusunun yeniden ortaya çıkmasına neden oluyordu.

Biraz caddelerde yürüdüm. Akın'a ne alsam diye çok düşündüm, en sonunda ona Ajda Pekkan plağı almaya karar verdim. Ama geçen bana söylediği düğün şarkımızın da bulunduğu bir plak olacaktı bu. Unkapanı'na gittim, kasetçilere plak sordum. Zar zor buldum, herkes yeni sistem diye kaset kakalamaya çalıştı bana. İstemedim ben. Eski kafalıyız biz dedim.

Plağımla yürürken Nergis'i bir derginin kapağında gördüm. Önce inanamadım, şaşırdım. Elime alıp evirip çevirdim. Renkli ve ağır bir makyaj vardı suratında, tüylü bir üst, yapılı saçlar, elde dumanı tüten bir sigara... On sekizlik bir kız değil de otuza yaklaşmış kadın gibiydi. Adı... Değişmişti adı. Nergis kendisine Sertab adını koymuş. *Sertab Günebakan.* Dergiye ne kadar uzun baktıysam, dükkân sahibi adam, "Abla, sarayım mı dergiyi?" diye sordu bana. Gazeteliğe geri bıraktım hemen, kaçarcasına çıktım oradan.

Nergis kaçıp gittiğinden beri hiç iyi hissetmedim. Üstelik Ferhat da bu ay sonunda dönüyordu askerden. Muhtemelen yoktu haberi Nergis'in kaçıp evlendiğinden, tüm bu olanlardan, müstehcen pozlardan... Hiç derdim yok gibi bir de bunu dert edindim kendime. Ferhat saf ve düşüncesizdi, birilerinin dolduruşuna gelip bir şeyler yapar diye korkuyordum. Umarım düşündüklerim olmazdı.

Eve vardığımda Akın'ın geldiğini gördüm. Derneğe uğrayacağını söylemişti. Hemen terliklerimi ayağıma geçirip plağı ardıma saklayarak koşturdum içeri. Gittim koltuğun altına koydum. Akın yukarıdan inerken, "Zümrüt?" diye seslendi. Saçımı başımı düzelttim.

"Geldim!" diyerek salondan çıktım. Sarıldım sonra ona sıkıca. Şap şup öptüm. Sevmiyordu böyle öpmemi ama ne yapayım, tadını çıkara çıkara öpmeliydim bence ben onu.

"Ne yaptın? Gittin mi gelinlik provasına?"

Kollarımı boynuna sarıp kendimi geriye doğru sarkıtırken o da belime sarıldı. "Hıhı," dedim nazlı nazlı yüzüne bakıp göz süzerek. "Sonra da gezdim."

Surat astı. "Bensiz..." dedi küskün bir çocuk gibi.

Dudak büktüm. "Sen de bensizdin ama... Anlat, sen ne yaptın?"

Omuz silkti. "Hiç. Sohbet ettik öyle." Belimdeki elleri usul usul okşadı bulunduğu yeri. "Kanaman var mı? Çok yürümedin inşallah Zümrüt?" diye sordu endişeyle.

Kafamı iki yana salladım. "Yok, iyiyim. Haftaya da doktor kontrolü var, düğün öncesi bir sağlam raporu alırım artık," diyerek güldüm.

Oysa o gülmüyordu. "Çok korkmuştum," derken yüzüme çıktı elleri. "O üç saat geçmek bilmedi sanki."

"Boş ver bunları şimdi, iyiyim işte. Düşünme." Kolları arasından ayrıldım. Mutfağa seğirttim. "Açım ben..."

Peşimden gelirken, "Yarın benimsin, ona göre," dedi.

"Ben hep seninim Alacalı Yapboz!" diyerek buzdolabını açtım. Buzdolabına bakarken gelip kıçıma vurdu şak diye. Şaşkınlıkla inleyerek ona döndüm.

"Cilvenaz, senin dillerin ne güzel şeyler söylüyor öyle?"

"Bir daha kıçıma vurursan var ya!" diyerek sağ işaret parmağımı salladım yüzüne doğru.

Bana bir adım attı. "Ne olur kıçına vurursam bir daha?"

"Pişman ederim seni buna!"

Yarım adım daha attı üzerime doğru. Gerilemek istedim ama buzdolabını hissettim ardımda. "Etsene bakalım?"

"Şş, uzak dur!" diye nafile bir söz söyledim. Dibime kadar gelmişti, ne uzağı? "Bak git! Sana diyorum, aa!" Salladığım parmağımın ucunu tutup öptü, sonra elimden çekip sağ yanağımı, oradan boynumu, sonra tekrar yanağımı, ardından dudaklarımı öptü.

"Küçük öfke, böyle söndürürüm ateşini işte," dedi geri çekilince.

Omuzlarından ittirdim onu. "Hadi be! Oyunbozan seni!"

Atışmalarımız akşam boyunca devam etti. Yatağa girince ise sıkı sıkı sarılıp uzunca öpüştük. Bizim atışmalarımızın yolları hep sevgiye

çıkıyordu. En ateşli kavgalarımızda bile yatağımızda aşk galip geliyordu. En çok bu yanını seviyordum ilişkimizin. En çok birbirimizi bu denli anlayışımızı, sevişimizi, sayışımızı seviyordum.

Ertesi gün matbaadan davetiyelerimizi aldık. Çok az sayıdaydı, ikimizin de çağıracağı kişi sayısı oldukça azdı ama yine de o davetiyelerin elimizde bulunuyor olması bile bize müthiş bir mutluluk vermişti. Tüm gün Karaköy'de gezip, akşam eve dönünce sakladığım pastayı çıkardım meydana. Unuttum sandı doğum gününü, çaktırmasa da garip bir hüzün vardı gözlerinde ama pastayı görür görmez güldü gözleri. İkimizin bazen ortaya çıkan bu çocuk yönlerini de seviyordum. Her şeyiyle...

Plağı çıkarıp gösterdiğimde mutlulukla baktı. "Aynısı vardı ama bu... Senin aldığın daha özel," diyerek sarıldı bana sıkıca. Pikaba yerleştirdi hemen plağı, ben de ilk defa dinledim o an ilk dans şarkımızı. Akın ellerimden tutup beni salonun ortasına çekti. Şarkıyı can kulağıyla dinlerken gözlerim gözlerindeydi. Her şey yoluna girmişti. 1982 bizim için çoğunlukla kötü geçmiş olsa da düğünümüzle bu seneyi ve geriye kalan tüm seneleri mutlu geçirecektik, ben inanıyordum.

Hem ne diyordu şarkıda Ajda? *"Fırtınalar, kasırgalar, ayrılıklar, barışmalar... Aşkımızın karşısında gelip geçer."* Öyleydi cidden. Ömrümüz hep günlük güneşlik olamazdı ya? İlla bulutlar, yağmurlar ve karlar olacaktı. "Hastalıkta ve sağlıkta" sözü bunun için vardı. Başımı göğsüne yasladım. Kalbine doğru. Sarıp sarmaladı beni, çenesini tam kafamın üzerine koydu. Pikaptaki müzik değişti, hareketli Ajda şarkılarına geçiş yapıldı fakat biz hiç bozmadık dansımızı. Ağır ağır sallanmaya devam ettik.

Çok sevdik birbirimizi. Hep en çok...

Kasım ayının ikinci haftasında dağıtmaya çıktık davetiyelerimizi. Önce Zehra'ya gittim ben. Hüsamettin'i yeni uyutmuş, ben zile basınca bağır çağır ağladı yavrucak. Sakinleştiremedi de Zehra. Geldiğime pişman oldum, davetiyeyi bırakıp kaçtım hemen oradan.

İkinci durağım -benim için en zoru- babaevi oldu. Günlerden cumartesiydi fakat babam yoktu evde, evlendiği o kadın vardı. Sevilay mıydı neydi adı, dişlek bir şeydi. Geldiğimi görünce şaşırdı. Selam verdim. İçeri buyur etmek istedi beni. Gülin'le Emel sesimi duyunca koşup sarıldılar bana. Onların ısrarı üzerine biraz oturdum. Ne çok değişmişti ev. Sanki solmuştu her şey. Eşyalar özellikle. Eprimiş, yıpranmış, yerleri değişmiş... Evimizdeki naftalin ve tütün kolonyası kokusu bile uçmuş gitmişti. Başka bir kadın kokusu ve elinin izi vardı artık bu evde.

Davetiyeyi bıraktım. Kadın bana gülerek, "Eh, çoktan zamanı gelmişti de geçiyordu sizin de evliliğinizin!" demez mi? Beni bir sinir aldı. *Sen bizim neler yaşadığımızı biliyor musun ya?* diye sorasım geldi. Soramadım. Oradan da kaçar gibi çıktım. Üst kata çıkan merdivenlere çöküp sessiz sessiz ağladım. Doğup büyüdüğüm eve bir yabancı gibi gelmek, o evde, hatıralarımızın üzerinde başka bir kadını bulmak, o kadının hakkımızda hiçbir şey bilmeden bizi böylesine acımasızca yargılaması çok kanıma dokundu. Gözyaşlarımı silerek üst komşularımıza da davetiye bıraktım. Neyzen amca ve Feraye teyze çokça tebrik edip sarıldılar bana. Elif teyze de ağladı. Beni annemden babamdan fazla sahiplenen insanlar hep sarıldılar bana.

Yolda Kemal'i gördüm. Puşt, yüzüğünü göstermek için sürekli sol eliyle saçını düzeltir gibi yaptı. O da bu yaz evlenmişti Sare'yle. Neşe ve diğer kızlar gitmişlerdi düğüne, düğün sonunda kavga çıkarmış öküz. Rakı içe içe kafayı bulmuş. Karakola almasınlar diye gelin ve damadı hemen kaçırmışlar ama akrabalar bayağı birbirine girmiş. Dağ ayısı, hödük!

"Pişt!" diye seslendi, ben onun yanından görmezden gelerek geçerken. Omzuma astığım çantanın koluna sıkıca sarıldım. "Pişt, Ayten!"

"Ne var ulan?" diyerek döndüm ona.

"Ayran içtik ayrı mı düştük kız? Ne selam sabah vermiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak baktım. "Başlatma ayranına Kemal, yoluna git!"

Yürüyüp gidecekken bir anda kolumu tuttu. Hızla çektim kendimi. Etrafa bakındı, o bakınca istemsizce ben de bakındım. "Evlendim ama seni unutamadım," dedi alçak bir sesle. "Kara kaşını, kara gözünü unutamadım Ayten."

Bu sözleri gerçekten söylüyor muydu? Afalladım. İri iri açıldı gözlerim. Birden ayağına bastım sertçe ve hemen yüzüne tükürdüm. Acıyla bağırdı. "Seni it seni!" dedim. Sonrasında da davetiyelerimi göğsüme sıkıca bastırarak kaçmaya başladım. Nefes nefese yokuşun aşağısına kadar koştum. Ter içinde ve nefes nefeseydim koşmaktan. Arkama baktım, gelmiyordu. Gelmesin de zaten. Şerefsize bak! Evli barklı, aklı hâlâ bende. Ar damarı çatlamış köpeğin.

Ana caddeden dolmuşa bindim. Kalan davetiyeleri iş yerindeki kızlara verecektim. Bir tane de Neşe'ye ayıracaktım, özellikle rica etmişti. Eve varır varmaz soyunup banyoya attım kendimi. Akın da üniversiteden arkadaşlarına verecekti davetiye, evde yoktu. Banyoda iyice yıkandım. Odaya geçip saçlarımın ıslaklığını havluyla alırken ansızın havlunun elverdiğince

görünen bedenime takıldı gözlerim aynada. Tedavi sonrası bebeğimizin olma olasılığı vardı fakat ameliyatımın ardından neredeyse iki ay geçmesine rağmen Akın'la sevişmemiştik. Gerçi hemen çocuk yapmak gibi bir gayemiz de yoktu. Sanırım onun yoktu, benim için sorun değildi, bilemiyorum.

Ellerimi dümdüz duran karnıma koydum havlunun üzerinden. Hamile gibi aynaya poz kestim. İster istemez bir gülümseme yerleşti dudaklarıma. Yakışır mıydı şişlik benim karnıma? Yatağın üzerindeki küçük süs yastıklarından birini alıp havlunun altından karnıma koydum. Şişkin duran yastık hamileliğin son aylarında gibi gösteriyordu beni. Tabii kollarım bacaklarım ip gibiydi. Ben hamile kalsam Akın beni balla kaymakla beslerdi, emindim buna, bu kadar zayıf kalabileceğimi sanmıyordum.

Yine de düşünmek güzeldi. Onun dâhil olduğu bütün düşünceler güzeldi.

Üzerimi giyinip yatağıma yattım. Yorgun hissediyordum. Belki de gönlüm yorgundu, bilemiyorum. Bugün olanları düşündükçe hem sinirleniyor hem de kendime üzülüyordum. İnsanlar ne kötüydü. Cehennemi başka bir yerde aramaya gerek yoktu işte. Bir bakışta, bir sözde, bir dokunuşta bile o cehennem insanın yanında bitiveriyordu. Hödük Kemal! Allah'ın belası!

Biraz uyumuşum. Akın'ın yatakta yanıma yatıp saçlarımı okşaması ve öpüşüyle uyandım. Çoktan hava kararmıştı. "Akın? Gelmişsin..." diyerek doğruldum.

"Geldim çiçeğim," diyerek alnımı öptü.

"Ne yaptın? Dağıttın mı davetiyeleri?" diye sordum uykulu gözlerimi ovuşturarak.

"Hıhı," diyerek beni kolları arasına çekti. "Dağıttım ve seni özledim."

Gülerek ona iyice sokuldum. "Ben de seni özledim," dedim boynunu öperek.

"Ee, ne yaptın? Mahallede ne var ne yok? Baban laf etti mi?" diyerek, gözümün önüne düşen saç tutamlarını parmak uçlarıyla ittirdi.

"Yoktu babam evde, karısına bıraktım davetiyeyi. Biraz oturup kardeşlerimi sevdim, sonra komşulara dağıttım geldim." Lüzumsuz Kemal'den bahsedip Akın'ın keyfini kaçıramazdım. "Sen ne yaptın? Üniversiteli arkadaşların gelecekler mi dersin düğünümüze?"

"Halil sırf bizim düğün için gelecek memleketinden. Sibel'le Erdi de gelmeyi düşünüyorlar. Birkaç hocama daha söyledim, nasipse onlar da

gelecek. Fotoğrafçı Fırat Usta'yı da çağırdım, düğünden sonra gidip stüdyosunda fotoğraf çekimi yaparız, değil mi? Gelinlik ve damatlığımızla güzel bir pozumuz olsun. Hem yeni teknikle çekecek, renkli parlak baskı."

"Olsuuun," dedim. Başımı göğsüne yasladım. Güm güm atıyordu kalbi. Sanki bana, sanki benim için... "Babana... Söyledin mi?"

Derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Hayır," dedi. "Söylemeyi düşünmüyorum."

Ama kafaya takıyordu. Biliyordum ben. Akın ömrünün büyük çoğunluğunu öksüz geçirse de aslında aynı zamanda yetimdi de, ne yazık ki bunu yeni yeni fark etmişti. Yanağımı yasladığım göğsüne bir öpücük kondurdum. Sıkıca sardım kollarımı bedenine. *Dağ gibi... Durgun bir liman gibi... Ev gibi Akın'ın göğsü.*

Bugün düşündüğüm şeyler geldi aklıma ansızın. "Akın?" dedim. *Efendim* dercesine mırıltı çıktı dudaklarından. "Cehennem nerededir sence?" diye sordum.

Hiç beklemeden, "Senin olmadığın her yerdedir," dedi. Arsız bir sırıtış gelip konmasın mı dudaklarıma? *Cehennem buysa, cennet de mütemadiyen onun yanıdır o hâlde,* dedim ben de içimden. Göğsünün üzerinde yükselip tepeden baktım yüzüne. Sol kolunu başının altına almıştı, saçları dağılmış, tıraşı gecikmiş sakallarının, hafif karalaşmış yüzü. Garip geldi gözüme. Büyümüş gibi. *Büyümüş gibi* derken, çocukluğunu tabii ki bilmiyordum fakat beraber yaşadıkça onu ilk defa bu denli olgun görüyordum. Yirmi beş yaşındaydı artık. Onu tanıdığımda yirmi üçüne henüz yeni girmişti. Acaba o da benim onunla büyüdüğümü düşünüyor muydu? Onun yanında ne kadar değiştiğimin farkında mıydı? *Gonca gülüm* derdi ya bana hep, o gonca açılmaya başlamış mıydı?

"Niye öyle bakıyorsun yüzüme?" diye sordu.

Sıyrıldım düşüncelerimden. "Seni seviyordum," dedim. Eğildim, öpmeye başladım onu. Karşılığını misliyle verdi bana fakat ellerim üzerindeki ince süveterini kaldırmaya çalışınca tuttu beni.

"Sevgilim," dedi nefes nefese.

"Sorun yok, iyiyim..." dedim fısıltıyla. Sanki saklanması gereken bir sır gibi bahsediyordum bundan. Oysa neyi saklıyordum ki? Her şeyin üstesinden ikimiz gelmemiş miydik?

Yeniden öptüm onu. Bu defa üzerine çıktım. Süveterini başından çekip çıkardım, ellerim gömleğinin düğmelerine koştu hemen ardından. Bu arada o da doğrulmuştu, kalçalarım bacaklarının üzerindeydi artık.

Birbirimizi soymaya başladık aheste aheste. Kadife gibi dudakları önce yüzümde, sonra boynumda, gerdanımda, iki göğsümün arasında ve göğüslerimde uzun uzun oyalandı. Sonra yaramaz sağ eli, gözümün içine baka baka iç çamaşırımın altından en hassas noktama doğru kaydı. Parmak uçlarına temas eden ıslaklıkla gülümsedi. Bense arzuyla titredim. İşaret ve orta parmağını hafifçe sürttü ıslaklığıma. İki elimle omuzlarına tutundum.

Ben sevişmeyi hiç böyle bilmezdim. Put gibi altta yatıp, o üzerimde tepinecek sanırdım. Altın günlerinde kadınların salonda fısır fısır konuştuğu şey bundan ibaretti. Ha, bir de mütemadiyen acı çeken kadınlardan... Oysa ne acı çekmesi, Akın'la sevişmek sanki beni dikenlerimden arındırıyordu. Onunla her sevişmemde bambaşka bir hayata doğuyor gibi hissediyordum. Yeni biri oluyordum. Başka bir ben olarak tomurcuklanıyordum. Bir Ayten onun ellerinde, onun bedeniyle binlerce Ayten oluveriyordu.

İşte Leyla...

Sen böyle bir kasım gecesinde hayatıma dâhil oldun. Böyle bir gecede içime doğdun. Mayanda aşk, mayanda sevgi ve en önemlisi mayanda Akın vardı. Biz vardık.

Sen oldun.

16 Kasım 1982

Akın'ın damat gömleğinin bittiği tarih, büyük Taksim eyleminin gerçekleştiği günle aynıydı.

Son dikişi dikip, düğmelerini de sağlamlaştırdıktan sonra bir güzel ütü bastı Ayten. İşten her gelişinde iki saat bu gömleğe uğraşmıştı. Akın'ın dolabında duran gömleklerden bir kalıp çıkarmıştı önce, bu kalıba göre kumaşı sabunla çizmiş, mezurayı boynuna asa asa, iğneleri kumaşa batıra batıra en sonunda başarmıştı işte. Akın'ın damat gömleği tüm ihtişamıyla karşısındaydı. Umuyordu ki tam olurdu üzerine.

Pikapta Atatürk'ün en sevdiği türküler çalıyordu. Akın da çok severdi bu türküleri. Bu yaz sahil kenarında otururlarken, rakı ve kavunu boğazlarından yuvarlarken çokça kez dinlemişti bu türküleri ikisi de. Ayten'in öyle pek müzik kültürü olduğu söylenemezdi, bunu da Akın sayesinde kazandı.

Akın türkülerden sonra hep Zeki Müren'e geçiş yapardı rakı sofrasında. Saat ilerledikçe başı bileklerine düşer, uzun uzun Ayten'i seyrederdi.

Kızın esmer yanaklarında akşam kızıllığında bir alkol etkisi görülür, bakışlarına bir hüzün çöker, omuzları öne doğru eğiliverirdi. Çok severdi Akın onun bu hâlini, baka baka doyamazdı. Şehir ışıkları çoktan yanmış olurdu, onlar sahilde loş ışıkta birbirlerine bakarlardı.

Bu yaz buruk geçmişti ikisi için de fakat diğer seneler için umut vardı.

Bu gece gösterecekti Ayten gömleği Akın'a nihayet. Üzerine tam oturup oturmadığını kontrol etmek zorundaydı. Akın bir gömlek almıştı damatlığın içine giymek için ama artık onu da Ajda'nın düğününe giyerdi. Ayten'in diktiğini giymeyi arzulardı muhakkak. Bu düşüncelerle sevinçle doldu Ayten.

Ajda demişken...

Aynı saatlerde Ajda bembeyaz çarşaflı bir yatakta çırılçıplak yatıyordu. Hâlâ uyku ilacının etkisindeydi fakat artık uyanmalıydı. Onun yanı başında, elindeki birayı usul usul yudumlayan Erdal, bileğindeki saate baktı. Akşam altı buçuğa geliyordu. Akın'ın eyleme katılmayacağı haberini almıştı ve çok sinirlenmişti. Akın mutlaka o eyleme katılmalıydı. Katılmalı ve belasını bulmalıydı. Herkes tek tek belasını buluyordu. Akın'dan sonra sıra Yavuz'a gelecekti. İstanbul'un yükselen triko şirketi sahibi Yavuz...

Kıza çevirdi yüzünü. Yaptığından utanç duyar bir yanı yoktu. "Ajda..." diyerek kızın çıplak omzunu dürttü. "Ajda, kalk!" Katıydı sesi. Kız irkilerek gözlerini araladı. Yeşil gözlerini kırpıştırarak bakındı bir süre, ayılamıyordu. Dozu fazla mı gelmişti ilacın? Saçlarına uzandı bu defa kızın. Bütün parmaklarını saçlarına gömdü, ağır bir şekilde yumruk hâline getirdi elini. Beraberinde bir tomar saç da avuç içine hapsolurken hafifçe çekti. "Kalk dedim!"

Saç derisinde hissettiği acıyla canı yanan Ajda gözlerini açtı hemen. Erdal da yumruk yaptığı elini serbest bıraktı. "Ne..." diye mırıldandı kız. Sesi kısık çıkmıştı. Art arda iki kez yutkundu. Doğrulmaya çabaladı fakat kafasının üzerinde tonlarca ağırlık var gibi hissetti, yastığa gömüldü. Gözleri açıktı bu defa. Bedeninin çıplaklığını hissettiğinde ise... Gözleri hemen Erdal'a döndü. "Erdal?"

Erdal ona bakmıyordu. Ağır ağır kalktı yataktan. Altında iç çamaşırı vardı. Onu da çıplak görünce Ajda korktu. Altına bir pantolon, üzerine de kazağını geçirdi Erdal hemen. Eve geldiğini hatırlıyordu, öpüştüklerini de. Bir şeyler içmişlerdi. Ne içmişlerdi? Bira... Sonra yine bir öpüşme olmuştu aralarında. Üzerini çıkardığını hayal meyal hatırlıyordu. Yatakta doğruldu. Vücudunda herhangi bir acı hissetmiyordu.

"Ne yaptın sen?" diye sorabildi en sonunda Ajda. Sesi korkunçtu. Titriyordu.

Erdal hiç ona bakmıyordu. "Hiçbir şey," dedi yalnızca. Sonra yatağın sol yanındaki komodinin üzerinde duran telefonun ahizesini kaldırdı. "Bak Ajda," diyerek döndü ona. İlk kez o an çakıştı gözleri. "Ben şimdi abini, Akın'ı arayacağım. Sen de ona Taksim eyleminde olduğunu, çok zor durumda kaldığını söyleyeceksin. Anladın mı beni?"

Ajda tüm bu olanları anlayamıyordu. "Ne diyorsun sen ya?" dedi yorganı çıplak vücuduna daha da sararak. "Sen neyden bahsediyorsun? Ne yaptın bana? Ben neden bu hâldeyim? Cevap ver!"

Dişlerini sıktı Erdal. Ajda'nın illaki zorluk çıkaracağını düşünüyordu. Bu yüzden ahizeyi açık bir şekilde koydu komodininin üzerine ve çekmeceyi açtı. Zor kullanması gerekecekti anlaşılan. Çekmecenin içinden beylik tabancasını çıkarınca Ajda korku dolu bir çığlıkla yerinden sıçradı. Erdal hiç bakmıyordu Ajda'ya, gözleri elindeki tabancadaydı.

"Hiçbir şey dedim," diye yineledi Erdal. "Tekrar etmeyeceğim. Akın'ı arıyorum ve Taksim eyleminde mahsur kaldığını, çok kötü durumda olduğunu söylemeni istiyorum."

Sinirleri iyice bozuldu Ajda'nın. Çıplaklığını umursamadan kalkmaya çalıştı. Başı döndü, bacakları çarşafa dolandığından yatağa düştü bir kere. Hemen toparlandı sonra, kalkıp Erdal'ın karşısında dikildi. "Neden bunu yapacakmışım? Sen ne yaptın bana? Tüm bunların anlamı ne? Abim ne alaka?" Bir yandan da göğsünden ittiriyordu adamı. Erdal'ın gözleri başka yerlerdeydi fakat kızın onu her itişinde bedenini sarsması sinirli nefesler çekmesine neden oluyordu.

En sonunda tabancasını kaldırıp kıza doğrulttuğunda Ajda'nın elleri de durdu. "Dediğimi yap Ajda!" diye bağırdı.

Korku, damarlarına enjekte edilmiş bir ilaç gibi tüm bedeninde yayılırken, Ajda ne yapacağını bilemiyordu. Kesik kesik nefes çekiyordu içine ve belki soğuktan belki çıplaklıktan belki de korkudan titriyordu, ayrımını yapamadı. "Yapmazsam..." diye fısıldadı. "Yapmazsam, vuracak mısın beni? Beni... Öldürecek misin?" Hâlâ inanamıyordu. Bir senedir erkek arkadaşıydı bu adam. "Bu bir oyun mu? O-oyun mu? Komik değil ki Erdal? Hiç değil... Sen... Sen böyle şeyler yapmazsın ki! Sen karıncayı bile incitemezsin. Bu... Tüm bunlar... Ne demek?"

Erdal'ın sabrı taşmıştı en sonunda. "Eh, yeter be!" dedi sinirle. Bir eliyle Ajda'nın ensesini kavradı, diğeriyle de tabancanın ucunu kızın

şakağına dayadı. "Dediğimi yap Ajda!" Tabancanın emniyet kilidini açtığında çıt sesi beyninde yankılandı Ajda'nın. Ağlamaya başladı. O kadar korkuyordu ki dizlerinin bağı çözüldü, yatağa bıraktı kendini. Erdal da dizlerinin üzerine eğilmişti fakat tabanca hâlâ kızın şakağına yaslı bir şekilde duruyordu. "Şimdi numarayı çevireceğim ve abine Taksim eyleminde sıkıştığını, seni gelip almasını söyleyeceksin! Polisler tarafından dövüldüğünü söyle! Çabuk gelsin! Anladın mı?" Ensesinden sarstı Ajda'yı.

Ensedeki elden çok şakağındaki tabancadan korkuyordu Ajda. Zar zor kafasını salladı. Erdal hemen Akın'ın çalıştığı derginin numarasını çevirdi. Telefon iki çalışta açıldı. Bir kadın sesi "Alo?" diye seslendi.

Erdal, "Akın Tamtürk'ü bağlayın!" dedi sert bir sesle.

Hattın diğer ucundaki kadın, "Anlamadım? Siz kimsiniz?" diye sorguladı.

"Bana acil Akın Tamtürk'ü bağlayın! Hayat memat meselesi!" dedi.

Acil olduğunu duyunca önemli olduğuna kanaat getiren dergi çalışanı, Akın'ın odasını bağladı telefona. "Akıncığım, biri seni arıyor. Mühimmiş, acil bağlamamı söyledi."

"Bağla, Melahat abla," dedi Akın. Bu esnada Erdal telefonu Ajda'nın kulağına tutmuştu. Delici gözlerle kıza bakarken bir yanlış yapmamasını tembihlercesine tabancayı şakağına bastırıyordu. "Alo?" diye sordu Akın. Ajda, abisinin sesini duyunca telaşa kapıldı, hıçkırmaya başladı. Hattın ucunda ağlayan kadın sesi duyan Akın da telaşlandı. Ayten sandı. "Alo? Ayten?"

"Abi..." diyebildi Ajda.

"Ajda?" Akın oturduğu koltuğundan kalktı telaşla. "Abiciğim, ne oldu? Neden ağlıyorsun?"

Ajda, Erdal'ın gözlerine baktı. Kıpırtısız üzerindeydi adamın bakışları. Ona öğrettiğini söylemekten başka çaresi yoktu. "Abi... Yard... Yardım et... Abi... Taksim'deyim ben. Eylem... Biz... Abi, yardım et!"

"Ajda! Ne diyorsun sen? Taksim'deki eyleme mi gittin? Taksim'in neresindesin? Alo? Ağlama! Sorumu cevapla! Ajda?"

"Abi, yardım et!" dedi yeniden Ajda. Titrek bir nefes aldı. "Polisler... Çok kötüyüm, seni zar zor arayabildim. Ne olur gel! Abi..." Zorlukla yutkunarak, kuruyan boğazını ıslattı. "Abi, ölüyorum!"

Son kelime ile Akın'ın beynine şalter attı sanki. "Abiciğim, korkma! Korkma sakın, tamam mı? Ben geliyorum oraya. Sen neredesin tam olarak? Kaç kişisiniz? Yaralı var mı? Kaçtınız mı polislerden? Ajda, güvenli

bir yer bulmaya çalış! Kalabalıklardan kaç! Alo? Kardeşim, ağlama. Ağlama, geliyorum..."

Erdal bir kırtasiye adresi söyledi Ajda'nın kulağına. Orada olduğunu belirtti Ajda da. Adresi alan Akın hızla çıktı gazete binasından. Parkasını bile almamıştı. Hava kararmaya yüz tutmuştu, İstanbul soğuktu. Koşa koşa taksi durağına gitti. Taksiciyi yalvar yakar Taksim'e hızla götürttü. Elindeki tüm parayı taksiciye bıraktığında adımları doğrudan ara sokaklara yönelmişti.

Kırtasiyenin bulunduğu sokakta onu şoka uğratan bir manzarayla karşı karşıyaydı. İki tane tanımadığı adam, genç bir çocuğu öldüresiye dövüyordu. Koşar adımları yavaşladı. Ağlayan, ayaklar altında küçülen çocuğun kim olduğunu anladığındaysa hızla onu döven iki adamın üzerine atıldı. Vedat'tı yerdeki.

"Lan! Siz ne yapıyorsunuz?" diyerek bütün gücüyle itti iki adamı Akın. Bu esnada Vedat sarsak bir şekilde ayağa kalkmaya çabalıyordu ama nafileydi, çok feci dövülmüştü. Kendini toparlamaya çalıştı.

Akın tarafından ittirilen hilal bıyıklı iki adamsa bütün öfkesiyle Akın'a dönmüştü. "Sen kimsin ulan?" diye sordu biri. Elleri Akın'ın yakasına atıldı fakat Akın daha atik davranarak kaçtı geriye ve gerinip bir yumruk geçirdi adamın çenesine.

"Oluyor mu lan öyle tek bulduğunuz garibanı arka sokaklarda dövmek? Adamlığınız nerede sizin?" dedi yumruğun hemen ardından. Sonra diğer adam atıldı üzerine. Boğuşmaya başladılar. Adam direkt olarak Akın'ın boğazına sarılmıştı. Akın ayakkabısının sivri ucunu can havliyle adamın ağ yerine geçirince, adam köpek gibi inleyerek çekti ellerini. Yumruk attığı adam ise kanayan burnunun derdindeydi.

"Amına koyduğumun yavşağı! Sen nereden çıktın? Siktir ol git!" dedi burnu kanayan.

"Siz gidin!" dedi Akın. Hiç sevmezdi kavga dövüşü fakat yeri gelince bir güzel dayak atmasını bilirdi hak edene. "Defolun lan!"

Burnu kanayan, yeniden Akın'a hamle yaptığında, Akın un çuvalı silkeler gibi tuttu fırlattı onu. Diğer adam ise belinden bir silah çıkarmıştı. Vedat fark etti ilk olarak silahı. Yerde kayarak adamın dizinin arkasına olanca kuvvetiyle vurdu. Boş bulunan adamın elinden silah yere düştüğünde hemen silahı kaptı Vedat.

Yere düşen silahın sesine Akın'ın bakışları da o yöne dönmüştü. Vedat'ın elinde silahı görünce olduğu yere çakılı kaldı. Vedat ağır ağır doğruldu. Her yanı kan revan içindeydi, üzerindeki ince kazağı ve pantolonu yırtılmış, ayakkabısının teki ayağından çıkıp kayıplara karışmıştı. Silahı burnu kanayan adama doğrulttuğunda, Akın bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu ama bir süre daha kımıldayamadı. Sadece, "Hayır, sakın!" diyordu. Aklında sürekli o sahne canlanıyordu: *Annesinin intiharı...* Silahın parlaklığında ölümün karanlığını görüyordu sanki.

Vedat'ın eli titriyordu. Akın ateş edemeyeceğini düşündü bu sebeple. Usul usul ona yaklaştı. "Vedat, bırak o silahı abiciğim!" diyerek elini uzattı bir yandan da. Ancak Vedat hiç ona bakmıyordu. "Vedat?"

"Bu piçler Fahri Baba'yı öldürdü!" dedi Vedat acı dolu bir sesle. Beyninden vurulmuşa döndü Akın o an. Duydukları gerçek miydi? Vedat... Fahri Baba'nın öldüğünü mü söylüyordu gerçekten? "Fahri Baba'yı kurşuna dizdiler!"

Silahın kabzasını iki eliyle kavradı son sözleriyle Vedat. Emniyet kilidini açtı. Vuracaktı bu itleri, kafaya koymuştu. Akın atılıp silahı elinden almak istedi fakat annesinin hayalini bir türlü silemiyordu gözünün önünden. Zaten ondan önce burnu kanayan adam atıldı Vedat'ın üzerine. Bağıra çağıra itiştiler.

Her şey birkaç saniye içinde oldu.

Her şey birkaç saniye içinde öldü.

Bir silah sesi havayı yardığında Vedat hariç her şey sustu sanki. Vedat'ın boğazından acı dolu bir inilti koptu bir anda. Adam silahtan hemen elini çekti, silah Vedat'ın elinde kalırken Vedat yığıldı yere. Akın o zaman kıpırdatabildi ancak bacaklarını. Vedat'ın başını tuttu hemen. Dizleri üzerine çöktü. İki adam hızla sokağın karanlık tarafına doğru kaçmaya başladı bu sırada. Vedat'ın yırtık gömleğinin karın kısmı hızla kan kırmızısına boyanırken, Akın ne yapacağını bilemiyordu.

Gözlerinin önünde bir annesi bir de yerde yatan Vedat vardı şimdi. Ağır bir şokun etkisine girmişti. Kalkması, yardım çağırması gerekiyordu ama kalkamıyordu bir türlü. "Vedat..." diyordu sürekli. "Vedat!"

Arka caddelerde insan gürültüleri vardı. Hayat bir yerlerde olağan akışında sürüp gidiyordu ancak on sekizindeki Vedat, bir kaza kurşunuyla 16 Kasım'da vurulduğu yerde, kendi kanına bulanmış bir hâlde öldü. Silahın kabzası avucunda sıkı sıkıya duruyordu. Akın'ın gözleri üç şey arasında

gidip geliyordu: Vedat'ın açık gözleri, Vedat'ın kanlı yırtık gömleği ve Vedat'ın elindeki silah.

Orada on veya on beş dakika kadar hareketsizce kaldı. En sonunda eli parlak silaha doğru yöneldi. On sekizinde bir delikanlının elinde silahın işi neydi? *Üç çocuklu bir annenin elinde silahın işi neydi?* O daha çok gençti, yaşayacak güzel yarınları vardı. *O daha çok gençti, kocasıyla ve çocuklarıyla geçireceği bir ömür vardı.* Gözleri yaşama ne kadar aç olduğunu belirtircesine iri iri açık kalmıştı ölürken oysa. *Gözleri çocuklarına ne kadar aç olduğunu belirtircesine açık kalmıştı ölürken oysa.*

Akın silahı aldı titreyen ellerinin arasına. Buz gibi ucuna değdi elleri, sanki teni yandı. Sonra Vedat'ın parmaklarını ayırdı silahın kabzasından. Ateşli bir hasta gibi zangır zangır titriyordu. Ölmemeliydi on sekizlik delikanlılar. *Ölmemeliydi anneler.*

Bu sırada birkaç bekçi geçiyordu oradan. Yerde yatan genç adamı ve başında elinde silahla oturan Akın'ı gördüklerinde hemen koştular. Biri hemen silahını doğrulttu Akın'a. "Teslim ol, at silahı!" diye bağırdı.

Diğerleri de temkinli adımlarla Akın'a yaklaşıyordu. Oysa Akın elinde silah olduğunun farkında bile değildi ki! Bekçilerden biri onu omzundan tutup yakaladığı anda silah elinden kayıp Vedat'ın başının yanına düşüverdi. Yüzüstü yere yatırarak arkadan kelepçe takarlarken yeşil gözlerinde yaşlarla Vedat'ın ölü bakan gözlerini görmeye çalışıyordu Akın. Zorlukla kaldırdılar onu yerden, ayaklarını bile kıpırdatamadığından, sürükleye sürükleye götürdüler onu. Biraz tartakladılar, yüzü gözü kan içinde kaldı, olanca küfür yedi.

Vedat'ın ölü gözleri aklından hiç çıkmıyordu.

Telaşla dolanıyordum evde. İş yerini on defa aramıştım, dönmemişti Akın. Nereye gitmişti ki? Aniden, parkasını bile almadan nereye fırlamış gitmişti? Aklıma eylem geliyordu. Yüreğim sıkışıyordu feci bir şekilde. Eyleme gitmiş olabilir miydi? Ya orada başına bir şey geldiyse?

Gitmeyeceğim demişti. Söz vermişti. *"Senin yüreğine korku tohumları ekemem artık,"* demişti hatta bana. Neredeydi peki? Saat on buçuktu, şimdiye kırk kere gelmiş olmalıydı eve.

Telefon çaldığında hızla koşup açtım. "Alo? Akın?" dedim hemen.

"Ayten, ben Samet."

Samet abinin sesini duyunca nefesimi tuttum istemsizce. "Efendim?" dedim cılız bir sesle.

"Ayten..." dedi. Tuttuğum nefes beni boğmaya başlamıştı sanki. Sustu. Oysa konuşmalıydı. Ne oldu? Akın? Akın'a bir şey mi olmuştu?

"Ne..." diye sorguladım.

"Ayten, Karaköy Karakoluna gelir misin? Acil," dedi.

Tuttuğum nefesi bıraktım usulca. "Neden?" diye sordum. Elim ayağım boşalmıştı, koltuğa yığıldım.

"Akın," dedi ve azalan bir sesle devam etti. "Birini vurmuş."

Kalakaldım. *İmkânsız. Asla olamaz böyle bir şey! Akın asla vuramaz birini! Bir karıncayı bile incitmez o! Hem, korkar ki o silahlardan... Düşününce bile rengi atıverir hemen.*

Samet abi benden bir yanıt alamayınca kapattı telefonu. Bir süre telefondan gelen tekdüze sesi dinledim boş boş. Bir kâbusun içinde miydim ben? Ne demişti o? *Akın birini vurmuş* mu? Ayağa kalktım hızla, başım döndü, yeniden oturdum. Elimdeki telefon ahizesi yere düştü. Kaldırdım. Telefonun altındaki telefon defterinin sayfalarını çevirip boş boş bakındım bir süre. Taksi numarası neredeydi? En sonunda seçebildim numarayı. Ağlıyor muydum? Bilmiyordum ki!

Aradım, uzun uzun çaldı numara fakat açan olmadı. Tekrar denedim, tekrar ve tekrar... En sonunda kapattım. Ne yapacaktım? Ayağa kalktım, sarsak adımlarla dış kapıya yöneldim ve kapıdan dışarı çıktım. Ayaklarımda ev terliklerim vardı, üzerimdeyse incecik ev elbisem, değiştirmeliydim. Hem şakır şakır yağmur yağıyordu dışarıda.

Akın birini vurmuş!

Bahçede sağa sola bakındım. Gitmeliydim. Koşarak mı gitmeliydim? Karaköy nerede? Dolmuşlar sabah çalışır, saat yedide. Yürü Ayten. *Ev terliklerin var ayağında!* Geri dönmeliydim. Dönemiyordum. Bahçenin ortasında bir taş gibi kalakaldım öylece. Başımı çevirip sola doğru bakınca Yavuz'un yalısını gördüm. Işıkları yanıyordu. *Benim de içim yanıyordu.*

Koşarak bahçeden geçtim yan yalıya. Soğuk, etimi yakıyordu. Avuç içimle vurdum kapısına. Kaç kere vurdum ki? Bir, beş, on? Kapı açıldı en sonunda. Sinirli bir çehreyle karşıladı beni Yavuz fakat anında değişti yüzü. "Ayten?" dedi sorarcasına.

Zorlukla yutkunarak derin bir nefes çektim. "Bana yardım et," diyebildim yalnızca.

Sonrası çorap söküğü gibi geldi. Yavuz beni arabasına bindirdikten hemen sonra evden ayakkabılarımı ve kabanımı getirdi. Usul usul onları giydim. Terliklerim arabada kaldı. "Terliklerim..." dedim bilinçsiz bir şekilde.

"Bırak şimdi terliklerini!" dedi sert bir sesle. "Nasıl olmuş böyle bir şey?"

Olmamış ki, diyemedim.

Akın birini vurmuş.

Karaköy'deki karakola vardığımızda arabadan aşağıya inerken düştüm, Yavuz koluma girdi hemen. Sol dizim kanamaya başladı, bense canımın acısına ağladım. Canımın acısına ağladım çünkü Akın kimseyi vurmaz! Ona ağlayamazdım, değil mi?

Fakat öyle olmadı. Memurlara sorduk, ismini verdik. Kime sorsak genç bir delikanlıyı vurduğunu söylediler bize. Herkes papağan gibi hep bir ağızdan on sekizlik delikanlıyı vuran onu konuşuyordu! Çıldıracaktım! "Yapmaz o! Yapmaz! Asla yapmaz öyle şeyler o! Bir yanlışlık olmuştur, Akın kimseyi vuramaz!"

"Ne yapmazı, bayan? Katil, maktulun başında elinde silahla bulunmuş!"

"Yapmaz diyorum! Yanlış görmüşsünüzdür! Benim sevgilim yapmaz öyle bir şey! O silah lafını bile geçirmez! Diline bile almaz, eline nasıl alsın?"

İnanmıyorlardı bana. Yavuz çekiştirdi omuzlarımdan. Kuş gibiydim zaten, rüzgâr esse yıkılırdım, hemen çektiği yöne gittim. Bir banka oturttu beni. Samet abi içerideymiş saatlerdir. Akın'ı ise hemen cezaevine yollamışlar. Cezaevini duyar duymaz ağlamaya başladım. Ellerimi yüzüme kapatarak öne doğru eğilip hıçkıra hıçkıra ağladım.

Gelen geçen bana baktı, herkes acıklı bir film izler gibi izledi beni. Omzumda bir el hissettim. Doğruldum. Yavuz'du. Yüzünde korku dolu bir ifade var onun da.

"Yavuz, o yapmadı..." dedim, kendime bile yabancı bir sesle.

Dudakları aralandı fakat o benim gibi reddetmedi. Beni usulca kendisine doğru çekti, sıkıca sarıldı bana. Gözlerimi kapattım. *Akın birini vurmuş.* Vurmadı! O yapmadı! Benim sevgilim kimseyi öldürmedi işte!

Hıçkırıklarımın arasından polis memurunun masasında, anteni uzatılmış minik bir radyodan sızan müziği duydum o an. Ellerim Yavuz'un gömleğine sıkı sıkı tutunmuştu. Her şey ama her şey susmuştu sanki, bir tek o radyoda çalan ses ve benim hıçkırıklarım kalmıştı orada. Dün sabahımız, geçen ayımız, geçen yılımız... Her biri bir şarkıyla yeniden doluştu aklıma.

"Ve unutma Zümrüt," diyordu Akın bana. *"Tüm çiçekler yavaş yavaş..."*

Bizden alınan o mutluluğun şarkısıyla beraber birer birer kayıp gidiyordu anılarımız üzerimden. Mutluluk kırıkları saplanıyordu aklıma.

Radyoda Felicità çalıyordu.

Ben soluyordum.

Ayışığı Kitaplığı

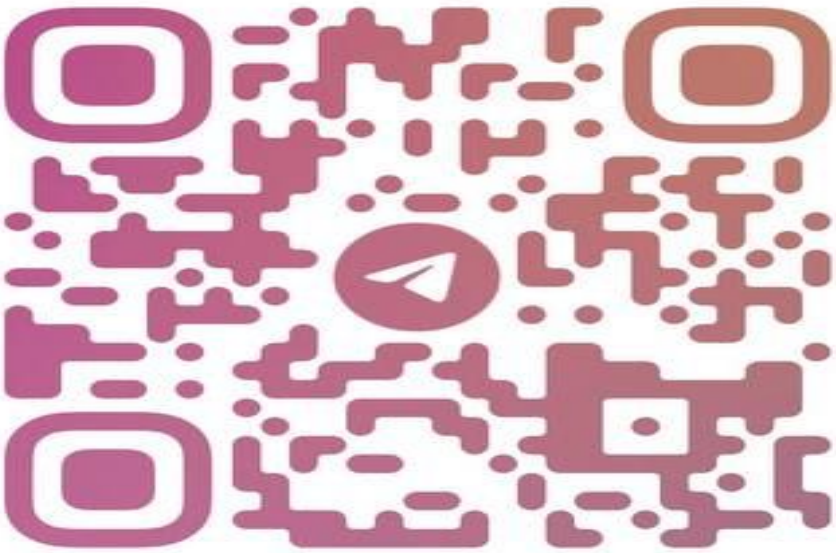

@AYISIGIKITAP